ХРИСТОВЕ РІЗДВО

о. Роман Ганас

ДАЛЕКО від рідних міст і сіл, наш нарід знову буде святкувати Христове Різдво на чужині. Христове Різдво це свято любови, надії та справедливости для всіх. Христос народився в Вифлеємі в часах, коли римська імперія панувала жорстоко, кривдою та насильством, серед обжирства та пиянства, задоволяючи себе "хлібом та забавами", тоді коли мільйони безправних убогих людей в тяжкому горю оплакували свою долю, чекаючи зміни. І така зміна прийшла! В Вифлеємі в убогій стаєнці народилася Божа Дитина, Христос, що Своїм народженням принесла світові нову ідею, ідею любови, мира та справедливости для всіх. Нова Христова ідея піднесла жінку до належної гідности, тоді всіми обезцінену. Нова Христова ідея взяла в оборону всіх убогих, гноблених та безправних. Нова Христова ідея поставила як головну ціль життя спасіння людської безсмертної душі, зрівнюючи всіх людей в однаковій мірі в очах Божої справедливости. Воно і не дивно, що нині всі християнські народи світу так радісно святкують пам'ятку народин Божої Дитини як вияв вдячности за вифлеємські закони, які стали основою щасливого життя для християнських народів світу.

В Вифлеємі бачимо першу ідеальну християнську родину, і тому святкування Христового Різдва виявляється передовсім в радісних звичаях родин. Ці звичаї з ходом минулих століть витворили нині могучий різдвяний настрій, що в часі Христового Різдва опановує цілий світ, кличучи всіх людей доброї волі до віддання слави Богові, миру та братньої любови між собою.

Український народ з ходом століть витворив прекрасні різдвяні звичаї, якими щороку вітає свято Христового Різдва. Наші різдвяні звичаї, святвечірні страви, прикраси на Різдво, коляди, просфора, віковий звичай прощати собі взаїмно на Свят Вечір, це неоціненні духові скарби нашої культури і традиції, що повинні бути практикувані всюди, де живуть українці, як милий спомин, як духова сполука з рідною землею, як незаступима сила на чужині, зберігаючи нас всіх як одну українську Родину.

Різдвяний настрій, різдвяні богослужби та звичаї примушують, бодай на короткий час,

відорватися від щоденних турбот і пригадати собі наше минуле, сучасне та будуче. Не зможемо втекти від таких думок і споминів. В часі Христового Різдва захоплять нас спомини, ці наші приятелі та лікарі на тугу і біль за втраченими скарбами рідної землі. Наші спомини та думки про минуле й сучасне чи журба про будуче перенесуть нас духом в Україну, щоб ми не забули та не тікали від правди про великі терпіння свого народу на рідній землі, а розважаючи про ці терпіння, щоб ми вчилися, як маємо жити на чужині, уникаючи зла і творячи добро.

Наші думки та спомини дро наше минуле чи сучасне скажуть нам правду. Вони вдарять в наші сумління, вони питати нас будуть живучих на волі та в достатках, якими ділами та жертвами всі ми, чи кожний зокрема, включилися в терпіння нашого народу на рідній землі, яких засобів уживаємо, щоб злагіднити їхні терпіння, просячи опіки Божої для них чи виєднання помочі та заступництва в провідників вільного світу для визволення України. Зойки та терпіння нашого народу на рідній землі, замкнені церкви, страх, холод і голод будуть домагатися від нас перевірки способу нашого життя, будуть кликати до направи деяких наших занедбань і поправки провин, над якими в часі Христового Різдва треба нам всім застановитися.

* * *

Ми повинні подумати про дві важні справи, що рішають про Божу поміч для нас і будучу долю нашої еміграції. Маємо на думці дві занедбувані справи цебто брак почуття обовязку милосердя і брак почування любови до всього, що рідне, серед великої частини нашої еміграції. Без діл милосердя не дістанемо Божого благословення для себе самих, без діл милосердя залишаємо тисячі наших убогих братів без помочі, залишаємо їх голодними та неодітими в таборах Европи, чи наших рідних на Україні. Без любови до всього, що наше рідне, от хоча б наша віра, мова, традиції і рідна книжка, залишаємо наш нарід на повільне маління, на повільний упадок. Лютий ворог, московський комунізм, нищить у корені життя нашого народу в Україні. Ніхто не може передбачити будучности. Виринає питання, чи ми українці поза Україною не залишилися немов те насіння, щоб продовжити життя нашого народу, його Церкви та культури, коли ворог на рідних землях тне все наше в пень. Замість рости, ми поволі духово маліємо! В житті нашого народу спостерігається поважний занепад почувань до всього, що наше рідне, так серед старших, як на жаль серед молоді. Наша молодь навіть багато з нової еміграції, тікає від рідної мови, не знає і не цікавиться нашою культурою, не читає українських книжок і преси, не виявляє охоти стати на службу Богові, тікає від суспільної праці, віддаючись забагато розривкам і забавам, шукає розради в чужих товариствах, оминаючи свої. Воно прикро згадувати, що такі явища стрічаємо в родинах нашої інтеліґенції, тої нашої "солі", яка на жаль за скоро вивітріла. Хто стане при престолах, хто продовжатиме життя Церкви, хто попровадить наш нарід, хто займеться його культурою, традиціями, коли наша молодь обминає своє і в чужому любується? Є над чим розважати, є над чим застановлятися, є за що бити в дзвін на тривогу, поки час...

* * *

Другою нашою загально народною провиною є брак почуття обов'язку милосердя для несення помочі нашим бідним, хоч дуже корисним культурним інституціям. Факт, що наші бідні браття в таборах Европи, чи на рідній землі, чи наші учені, пр. в Сарселю, животіють життям жебраків, це вина нас всіх, це наш сором перед Богом, це заперечення віри та патріотизму, це потвердження правди, що багато людей з нашої еміграції, хоч самі врятувалися милосердям других, самі, як забагатіли, голодних і неодітих своїх братів не хочуть розуміти і помогти їм. Ті скромні жертви, які час від часу падуть чи то для наших бідних чи на добрі народні організації, це переважно процентово є жертви працюючої, тяжко фізично, нашої кляси. Бракує зате жертв багачів, бракує жертв добре заробляючих умовних робітників. Якщо б тільки окрушини впали з того для наших бідних, що наша еміграція видає на алькоголь, забави, бенкети, вишукані жіночі одяги й інші непотрібні речі, то проблема помочі нашим бідним була б задовільно розв'язана.

Багато є таких людей, що думають, що бути милосердним, час до часу кинути жертву грошеву для помочі другим, то це втрата, яку е жаль поносити. Ті, які так думають, не знають Божих думок, не знають Божих обіцянок, що за милосердні діла Бог обіцює благословення в цім світі і вічне щастя по смерті.

* * *

Під час свят Христового Різдва звичайно заповняються наші родинні доми. З'їжджаються на свята рідні, знайомі і приятелі, щоб спільно святкувати. Це велика та незаступима нагода, щоб у теплій родинній атмосфері рушити і передискутувати спільно наші важні проблеми, і з цих розважань чи дискусій винести добрі постанови, що треба робити і що треба занехати, щоб спільними силами нас всіх будувати будуче життя нашого народу, зберігаючи свою віру, обряд і традицію, нашу культуру і наших бідних братів і сестер, якщо бажаємо дальше називати себе народом гідним пошани, задивленим в лїпшу майбутню долю.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. Ст. Б., ЧНІ.

БАЖАННЯ ЦЕРКОВНОЇ ЄДНОСТИ МІЖ ПРОТЕСТАНТАМИ І ПІЗНАННЯ ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць Грудень благословлене Св. Отцем.

СЬОГОДНІ, коли безбожництво загрожує знищенням кожної релігії, всі віровизнання відчувають конечність взаємного зближення всіх Церков. Звідси зродився вселенський "екуменічний" рух. В наслідок цього руху і з'їздів різних Церков так протестантських як і православних настало більше зближення до себе різних віровизнань і більша взаємна пошана.

Однак, полишаючи на боці інші труднощі, найбільше рішальним питанням екуменічного руху є знайти таке окреслення Церкви, на яке всі погодилися б. Однак, чим більше цей екуменічний рух організується, то більше ця зовнішна злука між ними росте, тим більше дається відчувати брак згоди що до того, в чім має полягати єдність Церкви і взагалі, що це значить "Церква"?

Для католиків ця справа ясна: основою єдности Церкви є її навчання, значить наука віри й обичаїв. Щодо інших справ може бути деяка різнородність, наскільки ця відмінність не нарушує єдности віри і моралі; отже може бути різниця щодо обряду і церковної дисципліни. Так розуміє церковну єдність католицька Церква. І дивна річ: всі некатолицькі віровизнання, хоч між собою часто дуже різняться в основних правдах, в однім згоджуються: всі вони відкидають церковну єдність, що її голосить католицька Церква іменно: єдність віри й обичаїв. Некатолицькі Церкви воліли б радше заперечити Христовій Церкві прикмету єдности, як признати єдність, що її голосить католицька Церква. Щоб наглядно переконатися, яке велике замішання є в цім згляді між некатоликами, добре буде подати тут деякі важніші, між собою незгідні, поняття про єдність Церкви, що їх голосять некатолицькі віровизнання.

* * *

Одні навчають, що існує деяка духовна, невидима єдність Церкви, якої не нарушують зовнішні поділи Церков. Однак, як може бути "духовна єдність" там, де нема єдности навчання, і те, що для одної церкви є правдою, для другої є неправдою?—Інші заперечують внутрішню єдність; для них єдність є радше зовнішня і полягає на зовнішній лучності різних віроісповідань. Однак у чім ця "зовнішна лучність" полягає? чи на тім, що ті віроісповідання себе взаїмно поборюють? Є навіть такі, що приписують тому поділові і розділові різних Церков особливішу вартість, мовляв так Церква є свобідна від гордости й неплідности... Вони забувають, що якраз гордість є причиною впертого обстоювання при своїх поглядах, і що розділ і взаємне поборювання себе веде до занепаду. Як дуже ці всі некатолицькі поняття далекі від слів Христа: "Щоб усі були одно; як Ти, Отче, в Мені і Я в Тобі!" (Іван 17, 21).

Тому некатолики щораз більше відчувають, що теперішній поділ Церков іде проти самої сути Христової Церкви, що цей поділ є лихом, є гріхом, і що його треба усунути. В цій цілі вони з'їжджаються на різні збори, організують різні юнії чи федерації. Однак всі ті з'їзди й федерації некатолицьких віровизнань, як "Всесвітня Рада Церков" чи "Всесвітня Федерація Лютеранів", чи другі не всилі усунути розділу Церков, ані привести до єдности. Некатолики це бачать, однак не хочуть прийняти єдности Церкви, що її голосять католики.

* * *

Ця розбіжність і противорічність між некатоликами щодо єдности Церкви і заразом їх часто вороже становище до католицької ідеї єдности здається відбирають всяку надію на можливість з'єднання Церков. Однак та безвихідність і замішання, в які попали протестантські Церкви, має деколи свої добрі наслідки: многі особи доброї волі, видячи щораз ясніше нещастя розділу Церков, бажають уникнути замішання й церковного хаосу і дійти до правдивої єдности, яку Христос хотів для Своєї Церкви. Щоб однак це їхне бажання здійснилося, їм треба пізнати, що ця єдність існує в католицькій Церкві, і до такого пізнання конечне є діяння Святого Духа. Тому молімся сердечно, щоб за молитвами Непорочної Діви Марії Святий Дух уділив нашим Братам потрібних ласк, щоб їх теперішне бажання єдности довело до пізнання правдивої Христової Церкви.

Місійне наміреня: Щоб вселенський Собор успішно спомагав по цілому світі місіонерські з'усилля.

Лютий, 1963: загальне наміреня: Щоб усі, що працюють для Собору, з любов'ю і виразумілістю шукали загального добра Церкви.

Місійне: Щоб управителі нових африканських держав бачили, що Христова Церква причиняється до добробуту їх народів навіть у дочасних справах.

ДОБРИЙ НАМІР

Християнин повинен все чинити на Божу славу. Ось тому треба відновляти добрий намір. Духовні Вчителі звуть добрий намір духовною альхемією, що повертає в золото всяке діло, от хоча б такі звичайні діла, як спочинок, їдження і забави. Якщо треба це чинити з байдужними ділами, то куди більше слід на Божу славу, а не для користолюбности чи пустої слави виконувати духовні вправи, бо йнакше все буде страчене, і замість нагороди отримаємо кару. Ось тому треба коритися духовному провідникові, щоб належно для Божої слави виконувати свої діла.

Чи Східня Церква признавала Папський Примат?

о. М. Щудло, ЧНІ.

ЦЕ сумний факт, що поділ існує між Східньою і Західньою Церквами. Римські Архиєреї багато разів намагалися усунути розділ між двома частинами Христової Церкви, православною і католицькою. На жаль їхні зусилля кінчались досіль повним неуспіхом. Всі спроби поєднання розбивалися об єдину перепону: **Папський Примат.**

Отож слід розглянути справу примату в автентичних джерелах, що їх признає так православний Схід, як католицький Захід. Найважнішим джерелом і речником у цій справі для кожного так католицького, як православного християнства повинні бути **рішення перших сімох вселенських Соборів,** бо тоді Христова Церква була одна і Собори відбувалися спільними силами цілої Церкви, цебто на них з'їзджалися так західні, як східні єпископи. Ці рішення повинні мати тим більше значення для наших православних братів тому, що всі ці Собори, що звуться вселенськими, відбувалися на Сході, а не на Заході. Крім цього **переважаюча більшість** учасників цих сімох вселенських Соборів це були східні єпископи. Годі посуджувати їх, що вони в своїх рішеннях кривдили Східню Церкву, щоб вивищати Папу, Єпископа далекого Риму.

Ось тому розглядаючи справу Папського Примату, будемо здебільша користуватися рішенням згаданих сімох Соборів. Навмисне будемо використовувати не католицьке видання цих Соборів, але **православне,** і то ще до того російське. Рішення цих Сімох вселенських Соборів у російському перекладі видала в 1873 році російська Духовна Академія в Казані. Цитати і витяги цих рішень напевно повинні бути достовірні в очах наших православних братів, бо ця Духовна російська Академія напевно не пофальшувала цих рішень, щоб доказувати Папський Примат.

Свідоцтво трьох перших Соборів

Рішення Соборів це голос Христової Церкви, тому він автентичний. Відкидати ці рішення це йти проти голосу самої православної Церкви, яка їх видала і прийняла за правило віри і християнського життя.

1-ий Вселенський Собор (Нікея 325)

Цей Собор осудив єресь олександрійського священика Арія, який заперечував, що Христос був Божим Сином. Водночас Собор окреслив і проголосив, що Ісус є дійсним Божим Сином і Богом.

Нема документів із того часу, що доказували б, що тодішній Папа Сильвестер I (314-335), якого грецька православна Церква признає за святого, скликав цей Собор. Проте з пізніших документів бачимо ролю цього Святого Папи в скликанні та проводі цього першого вселенського Собору, що був скликаний царем Константином Великим бодай за порадою і порозумінням із Папою, бо Шостий вселенський Собор виразно заявляє:

"Повстав Арій..., і тоді незабутній Констянтин і славний Сильвестер скликали великий і знаменитий Собор" (Діянія Всел. Соборов, VI, 493).

Щоправда, сам Папа Сильвестер не був особисто приявний на цім Соборі. Його заступав Гозій із Кордуби. Гозій як особистий представник Римського Папи був предсідником Собору, хоч сливе всі Соборові Отці були східніми єпископами. Це було б не можливе, якщо б Соборові Отці не вважали Папи Сильвестра Головою Христової Церкви. З Гозієм було ще двох легатів, Віт і Вінкентій. Як представник Папи Гозій перший підписував усі соборові рішення, і його головуванню не противилися навіть аріянські єпископи, яких Собор осудив за єресь. З цього видно, що так Східня, як Західня Церква признавала Папу за видимого заступника Спасителя і за Голову Христової Церкви.

Свідоцтво про головування відсутнього Папи знаходимо навіть у російських літургійних книгах. Ось що там знаходимо під датою 2-го січня в честь Папи Св. Сильвестра:

"Ти показався вогненним стовпом, **проводячи** священним Собором... Ти показався **верховодою** священного Собору... Як божественний **верховода** священних Отців... Ти замкнув уста єретикам".

2-ий Вселенський Собор (381)

(1-ий царгородський Собор)

Цей Собор був тільки поміснним, місцевим Собором візантійської Східньої Церкви, бо скликано його, щоб осудити царгородського єпископа Македонія, що заперечував божество Святого Духа. Святий Дух—на його думку—не є Богом, а тільки звичайним сотворінням. Собор осудив єресь Македонія і проголосив, що Святий Дух є третьою особою Пресвятої Тройці та дійсним Богом.

Нема історичної певности, чи Папа Дамаз I (366-384), хоч особисто не був на цім Соборі, був вислав туди своїх представників або принаймні погодився на його скликання. Зрештою це було непотрібне, бо це не був зразу вселенський Собор, а тільки місцевий собор Східньої Церкви. Все таки цей святий Папа потвердив рішення цього Собору, які вислали йому Соборові Отці, що всі були східніми. Аж Папа Григорій Великий визнав цей помісний Собор за вселенський і офіційно потвердив його догматичні рішення, за винятком канону, що надавав царгородському єпископові друге місце по Римському Папі. Папа не потвердив цього канона, бо він кривдив куди старших єпископів Антіохії й Олександрії, виносячи понад них царгородського єпископа.

Проте вже перед офіційним потвердженням Папою Григорієм Великим (590-604) Східня

Церква почала вважати цей Собор за вселенський через його догматичні рішення про божество Святого Духа, як це видно з дій Халкедонського Собору, що відбувся в 451 р. Проте офіційно вселенським став він аж тоді, як Папа Григорій Великий потвердив його. Це ж доказ, що церковні Отці вважали Папу за Голову Церкви, коли треба було його офіційної згоди, щоб царгородський Собор давніше відбутий на Сході став вселенським.

3-ий Вселенський Собор (Єфез 431)

Цей Собор так само відбувся на Сході цебто в місті Єфезі. Він осудив царгородського єпископа Несторія, який твердив, що Пречиста Діва не була Божою Матір'ю, бо вона породила Христа-Чоловіка, а не Христа-Бога.

Цей Собор дуже ясно і недвозначно свідчить про те, що ціла Церква, так східня, як західня признавали юридичний примат Папи. Насамперед Папа, Св. Келистин I (422-432), згодився на скликання цього вселенського Собору, як подають Соборові документи (Діян. Всел. Соборов, I, 680).

Як рішено скликати цей Собор, то Папа, хоч сам особисто не взяв у ньому участи, зазначив своїм легатом і заступником святого олександрійського патріярха Кирила. Ось свідоцтво соборових документів: "Кирило Олександрійський, що теж представляє Келестина, святішого архиепископа Римської Церкви..." (Там само, I, 491). Дальше сказано: "Келестин... передав своє місце на Соборі... Кирилові, єпископові... Олександрії" (Там само, I, 694).

На Соборі в приявності Соборових Отців врочисто прочитано послання Папи Келестина, де Найвищий Архиерей подав Св. Кирилові і Соборові інструкції, як треба поступати з Несторієм і як виконати рішення Папи (Там само, I, 369-370).

Слідуючи за вказівками Папи, Соборові Отці зразу намагалися переконати єпископа Несторія, щоб покаявся і відрікся єресі. Коли ж він вперто відказувався це вчинити, то Отці отак викляли його. Документ викляття безсумнівно виказує примат Римського Папи. Ось його текст: "Змушені канонами (Церкви) і листами нашого найсвятішого Отця і співєпископа Келистина, римського Єпископа, ми взяли це сумне рішення..." (Там само, I, 592). Отак поступили Соборові Отці, що здебільша були східніми єпископами. Вони викляли царгородського єпископа, свого співбрата, на приказ Римського Папи. Рішення викляття підписало 198 приявних на Соборі єпископів. Неприявні ж підписали його пізніше.

Дальше історія цього Собору ще більше виявляє примат Римського Архиерея. Єпископ Несторій не піддався, хоч Собор відбувся за згодою Папи, бо так водилося в первісній Церкві. Це видно з листа Св. Кирила до Келестина, в якім він інформував Найвищого Архиерея про єресь Несторія "пригадувати традицію, що веліла піддавати під осуд Святішої Столиці (Риму) всі важні питання" (Histoire du Christianisme, specialment en Orient, par P. Henry Musset, Impr. Saint Paul, Harissa-Liban, 1948, Vol. I, p. 131 apud Duchesne, 335).

По Соборі Несторій звернувся до візантійського царя Теодосія II і так хитро представив справу, що цар уневажнив викляття, бо Несторій закинув Кирилові, що цей останній був його особистим ворогом, що й частинно було правдою, бо це факт, що тоді існувала ривалізація між Олександрією та Царгородом. Цей останній хотів стати першою столицею між єпископствами Сходу, тому інші не долюблювали амбіцій царгородських єпископів.

Під час того замішання спричиненого царським вмішуванням у церковні справи, з Риму прибули папські легати і в імені Келестина I підписали викляття Несторія видане Собором. Легат Пилип звелів Соборовим Отцям прочитати нове послання Папи Келестина: "Все давно Святіший наш Папа Келестин, Єпископ апостольського престола, в своїм посланні до святішого Кирила, **видав рішення** про цю справу. Тепер же знову для **скріплення католицької** (вселенської) **Церкви** він послав Вам нове послання, що його ми привезли. Ви ж звеліть прочитати його перед святим Собором і вписати в церковні меморіяли". Отак прочитано нового папського листа, яким Св. Келестин заохочував всіх до згоди і заявляв, що він вислав легатів, "щоб вони виповнили те, що вже **раніше було Нами вирішене!"** Як же Папа міг би рішати про такі важні точки віри сам один, якщо б він не був непомильним Головою Церкви? Соборові Отці напевно були б відкинули подібні притенсії Папи, якщо б були вважали його тільки за одного з Єпископів Христової ловного Наставника Христової Церкви, а не за Голову та Готари—Церкви.

Тим часом Собор слухняно прийняв папське рішення, як прочитано його: "Всі... Єпископи закликали (про осудження Папою єресі Несторія): **'Ось справедливий суд! Цілий Собор благодарить...** Келестина, сторожа віри". Зобачивши таке одушевлення Соборових Отців, легат Пилип промовив: "Благодаримо Святий Собор, що по прочитанні послання святого... Папи... грімкими окликами сполучилися з **ним як святі члени під одною Головою!"**

Соборові Отці були свідомі, що Папа Келестин I діяв як наслідник Св. Петра, а не тільки як Архиерей Римської Церкви, що перевищала інших своєю святістю та ревністю у зберіганні християнської віри. Це ясно з листа Папи, якого відчитано на Соборі на прохання папських легатів. Коли прочитано цього листа, то легат Пилип отак промовив до зібраних Єпископів, і ніхто цього не заперечив, хоч напевно котрийсь із Соборових Отців був би запротестував, якщо б Папа чи його легат був присвоював собі якусь владу над цілою Церквою:

"Ніхто не сумнівається, бо це було звісне століттями, що Святий... Петро, Голова Апостолів, стовп (підпора) віри... отримав ключі Царства від нашого Господа Ісуса Христа, і дана йому власть в'язати і розгрішати гріхи. Він і дотепер проживає і судить через **своїх переємників.** Отак його **переємник і намісник, святіший Папа Келестин,** вислав нас на цей святий Собор замість самому

Ніщо так не відбирає секретаркам охоти до пустого балакання й страти часу, як нагла й несподівана поява керівника й наглядача.

прийти..."

Хіба може бути ясніше і краще з'ясування Папського примату?

Несторій відмовився прийняти рішення Собору та відкликати свою єресь. Позбавлений уряду Несторій був засланий на вигнання зразу до Петра в 435 р., а потім до Сази в Лібії, де й закінчив життя.

НЕ ПІЗНАВ СВОГО ЦАРЯ

Божественний Спаситель проголосить остаточний вирок, від якого повік не буде відклику. В цім вирокові буде нагорода або кара за кожне слово, гадку, вчинок або занедбання того, що людина мала виконати, але не виконала, бо була лиха, лінива чи недбала.

Англійський король Генрих вибрався на лови з кількома приятелями. Ганяючись за серною, зблудив і відбився від дружинників. Блукаючи до пізньої ночі по лісі, натрапив на хатину вугляра. Цей вугляр проживав для себе самого, випалював з дерева вугля і ніким не журився. Цар попрохав його, щоб дозволив йому заночувати, бо годі було блукатися дальше по лісах. Вугляр не пізнав царя. Думав, що це звичайний собі любитель ловів, і тому дуже лихо поступив із ним.

Голодний цар попрохав поживи, а вугляр, проклинаючи, кинув йому шматок зіщілого хліба. Цар попрохав води, а він вдарив його в лице. Цар попрохав позволення заночувати в хаті, а вугляр з прокльонами вислав його до брудної стайні.

На другий день цар, який спокійно мовчав на зневаги і прокльони, віднайшов своїх товаришів і вернувся до столиці. Тоді звелів відшукати зухвалого вугляря і привести його перед себе. Цар був зібраний в усі царські ризи. Корона блищала на його голові. Засівши на троні, загніваний цар закликав до застрашеного вугляря: "Нещасний, пізнаєш мене?" Вугляр підніс очі догори і пізнав царя. Зобачивши його загніване обличчя, бідняга так перелякався, що, дрижачи, впав на землю і помер на місці зо страху.

Подібно Христос, наш Цар, засівши на небеснім троні в дні суду, закличе до лихих християн: "Нещасні, пізнаєте Мене? Я приходив до вас під видом хворих, жебраків і потребуючих ближніх, а ви проганяли Мене від себе і лихословили Мене! Я благав вас трудитися для Моєї слави і Церкви, але ви були заліниві, щоб послухати Мене! Я велів вам любити свого ближнього, а ви ненавиділи й обмовляли його!"

* * *

Як почуватимуться ці нещасні християни, що ніби вірять у Христа, але не рахуються з Його Заповідями і так проживають гейби ніколи не мали здавати рахунку за свої гадки, слова і діла! Отож пам'ятаймо що Христос криється під видом наших ближніх. Щонебудь робимо ближньому, те робимо Христові. Так само не слід забувати, що Христос промовляє до нас через Свої Заповіді, голос сумління, навчання святої Церкви і священиків. Щасливий буде в дні суду той, хто завжди і всюди бачив Христа і намагався вподобатися Йому в усім, що думав, говорив і чинив під час земського життя. Такий християнин по Страшнім Суді ввійде до вічного щастя, в якім назавжди полишиться посеред невимовних радощів і блаженства.

ХРИСТОВЕ НАРОДЖЕННЯ

о. Ст. Бахталовський, ЧНІ.

(Радієва промова передана через СВС з церкви Св. Йосифа в Вінніпегу, Ман., 10 грудня 1961 р.)

НАБЛИЖАЄМОСЯ до великого свята, Христового Різдва. Це свято пригадує нам ту радісну хвилю, коли Божий Син народився з Непорочної Діви Марії, прийшов спасти людський рід і приніс на землю мир-спокій.

Чи сьогодні на світі є спокій? Чи ті всі воєнні приготування, ті випробовування атомічних бомб є знаками спокою? Цілий світ у великім напруженні питає себе, що буде? Як буде можна заховати своє життя при загальнім знищенні мегатонічними бомбами?

Державні мужі раз-по-раз збираються на конференції і нараджуються над розброєнням, але все надаремне. Всі їх з'усилля зовсім не відвертають грозячої небезпеки.

А тим часом уже дев'ятнадцятьсот літ з кожним Різдвом лунає ангельський спів: "Слава на висотах Богу, а на землі спокій людям доброї волі" (Лука: 2, 14). Христос приніс Своїм приходом на світ спасіння і дає мир-спокій усім людям, що хочуть з цього спокою користати.

Наближаємося до Христового Різдва. Дух цього празника неначе окружає нас: бачимо по вулицях і домах зелені прикраси, червоні світла, ясність мерехтячих звізд... Це все гарне, але не вистачає! Коли хочемо скористати з Христового Різдва, з радости-спокою, що Христос приніс, то нам треба приготовити наші душі на Христове Різдво.

"Царство Боже внутрі". Прикрасім свої душі зеленню живої віри в Христа, будьмо глибоко переконані, що тільки в Христі спасіння, бо поза Христом нема спасіння, нема правдивого спокою. "Той, що віддалюється від Христа, не знаходить спокою", каже Св. Катерина Сенен. Розпалім у своїх серцях вогонь любови до того Бога, що нас так полюбив, що з любови до нас, для нашого спасіння, зволив народитися убогим Дитям. Нехай червоні квіти любови ближнього все прикрашують наше співжиття з другими. У нашому житті ідім завжди за світлом Вифлеємської зорі. Божий закон хай буде правилом нашого життя. Одним словом: будьмо все й всюди людьми доброї волі, ширім кругом себе, в своїх родинах і серед знайомих добру волю. О, коби всі люди були доброї волі!

* * *

Святий Павло каже: "Христос вчора, сьогодні Той Сам на віки". Христос, що народився майже дві тисячі років тому, хоче і сьогодні, з нагоди празника Свого Різдва, завітати до наших душ Своїми різдвяними дарами, зокрема дарами радости, миру-спокою. 'Він—Цар мира".

Золотий Ювілей

Впреп. отець Ігумен нашого дому в Медовнйл, Онт., Франциск Боский, ЧНІ., святкує золотий Ювілей своїх чернечих обітів, цебто 50-ліття свого чернечого життя в Чині Пресвятого Ізбавителя.

Ювілят уродився в Бельгії в Антверпії 3 жовтня 1892. Студії покінчив в епархіяльній семінарії в Малін, а до новіціяту Отців Редемптористів вступив в 1911 р., складаючи чернечі обіти 29 вересня 1912 р.

По новіціяті відбув богословські студії в семінаріях Отців Редемптористів в Боплято і Есхен від 1912-1917 рр. Священиком став 22 квітня 1917 р.

По скінченні богословських студій пробув один рук у Брукселі, столиці Бельгії (1918-1919). Тоді настоятелі зазначили його на працю між українцями в Канаді, куди він прибув 16 жовтня 1919 р.

В Канаді працював між українцями в цих округах; прийнявши наш східній обряд 25 грудня 1919 р.: Комарно 1919, Йорктон 1921, Айтуна 1921-1927.

В 1928 р., на доручення отців настоятелів, він виїхав до Західньої України на місійну працю, де пробув в оцих місцевостях: Станиславів 1928-1932, проповідаючи народові місії, а священикам реколекції.

В 1933 р. став учителем новиків у Голоску Великім біля Львова. Під його духовним проводом наш ВПреосвящ. Митрополит Кир Максим докінчував свій новіціят.

Від 1936—1939 р. був у Збоїсках, куди перенесено було новіціят, бо дім у Голосу Великім перетворено на Велику Семінарію для виховання місіонерів.

Так з Голоска, як Збоїск наш Ювілят кожного тижня ходив до Львова сповідати наших семінаристів у Духовній Семінарії.

В 1939 р. мусів покидати Західню Україну, яку були зайняли большевики

Впр. о. Ф. Боский, ЧНІ.

і поконфіскували наші монастирі. Отак у 1939 р. опинився в Бельгії, але довго там не пробув, бо вже в травні 1940 р. виїхав до Йорктону, Саск., де став учителем новиків і їздив відправляти богослужения до довколишніх церков.

В 1943 р. не тільки був учителем новиків, але й професором канонічного права для студентів-семінаристів, що тоді студіювали в Йорктоні, де була наша Велика Семінарія.

В 1950 р. вибрався на працю між українськими поселенцями в Австралії, куди прибув 22 березня. Він там обслуговував округи Майфілд і Брисбейн. Дня 11 липня 1955 р. вернувся до Йорктону, Саск.

В серпні 1957 р. став знову учителем новиків і обслуговував довколишні церкви.

В травні 1959 р. перенесено його до Айтуни для душпастирської праці, і наступного року призначено його до Медовнйл, Онт. Він став там учителем новиків в 1960 р., перебравши уряд від Впр. о. Н. Копяківського.

В серпні 1961 р. став він ігуменом монастиря в Медовнйл і дальше продовжав бути учителем новиків.

* * *

Ось короткий життєпис нашого Ювілята. Це довгі роки і багато праці на Христовій ниві між українським народом, за що так Отці Редемптористи, як вірні, що користувалися його духовними послугами щиро гратулюють йому та складають щонайкращі побажання з нагоди його Золотого Ювілею.

До цих заслужених побажань долучається Адміністрація й Редакція "Голосу Спасителя", бо, пробуваючи в Йорктоні, наш Ювілят не раз працював у друкарні та писав статті до "Голосу Спасителя".

НА МНОГАЯ ЛІТА!

ВАРТІСТЬ ЧАСУ

В. Буженко

ЧАС це один із найбільших Божих дарів. Буває, що одна хвилина рішає не тільки про наше дочасне щастя, життя, здоров'я і поведення, але й про вічне добро. Тому Христос часто напоминає використати час і бути стало готовими, щоб часом не прийшов Жених по нас так несподівано, як той злодій у ночі, як той ворог, що йде до доброго господаря, щоб, як він спить, посіяти поміж його пшеницю кукіль... Навіть поганин Віргілій каже: "Тікає час, без спромоги його надробити" (Георгіки, III).

Знову ж учителі духовного життя навчають, що час це не тільки гроші, але час варта стільки, що вічність, Кров Христова, що Сам Господь Бог, бо за добре використання часу, отримаємо щасливу вічність. Кров Христова не буде марне проллята за нас, а тим самим у добрій вічності Сам Господь Бог буде нашою нагородою та нашою власністю, якщо вміємо по-християнськи користуватися часом.

Тому зовсім слушно кличе Псальмопівець до нас: "Ви, що живете, благословіть Господа" (Пс. 113, 27). І як ми вміємо дякувати Богові за все, то теж повинні у своїх благодарних висловах знайти місце для подяки за час Господеві!

* * *

Рівнож не менш важливим чинником є добре використання часу. Св. Бонавентура пише, що нема більшої страти над страту часу (37 Проповідь). Св. Йосафат вмів використовувати час і то від найраншої молодости. Дитиною його не тратив, юнаком при купецькім столику знаходив ще час на молитву, ходження до церкви та інші християнські вчинки. Ченцем же день і ніч працював, уважаючи час за найдорожчі окрушинки небесного скарбу, що падають нам від Господа Бога через одну і дуже вузьку щілинку, що зветься хвилинкою. Отак до останньої мінути свого життя наш Святий земляк вмів користати з часу. Варта пригадати і про Св. Альфонса Лігорого, який зложив був навіть окремий обіт, щоб якнай-

краще використовувати час.

* * *

Чуємо часто нарікання, що ми, наш народ, нещасний і не має долі, але це зовсім не слушно, коли подивимося, як той народ не вміє використати часу. Ось я приїхав на одну оселю, відправдяти Службу Божу. Раненько йду до каплиці, що стояла трохи оподалік від мешкання, де ночував. Коло каплиці, це був день на тижні, оре волами японець. Чекаю на моїх вірних. Коли вже проказав всі молитви і мені добре навкучилося, коло якої десятої ранку, нарешті почали сходитися мої вірні. Ще й дивувалися, що священик так скоро до каплиці прилетів, коли в них такого звичаю нема...

Іншим разом ночував я в одного німця. Раненько, о 5-ій дзвонить будильник і вся родина враз з нелітніми дітьми встає і береться ще за темна до щоденної праці, а наші деякі люди, коли вже й сонце добре підведеться, то ще "мають час" і тратять його... Потім нарікають, що другі мають, а наші ні, бо така їх доля!...

* * *

Ще гірше, коли людина той дорогий дар Господній надуживає на зло. Що ж тоді порадити такому, що час стратив чи його дотепер зле уживав? Йому конче треба це надолужити. Чи це ще можливе? Так, при помочі Господа все можливе, тільки треба трохи доброї волі. Вам усім відома казка —притча про пізнього Івана, що найпізніше вийшов на лан орати, але опісля всіх перегнав. Так і тепер кожен із нас з пізнього Івана може статися передовим чоловіком на полі релігійности, праці для ближніх і для себе самого.

Покірний жаль і перепросьба за попередню страту і надуживання часу і сильна постанова, при помочі Божої благодати, намайбутнє користати з кожної хвилинки часу, з кожного менту, скоро запевнять вирівняння недобору на полі цього занедбання. Хто стало пильнує, щоб бути в ласці Божій, хто використовує кожну хвилинку для добра свого чи ближніх і для слави Божої, той і в короткім часі збере багато нагороди-капіталу!

Поступися якомусь зухвальцеві на крок, і він думатиме, що має право ходити іншим по головах.

Їхати в неділю гостинцем це зовсім не їзда, а рачкування автомобілем.

Треба поважати владу і старших

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЖНА людська спільнота повинна конечно мати владу. Без голови й керівної влади вона розпадеться. Що більше? Вона не осягне цілі, для якої повстала або була заснована. То через волю батька та матері, що професори й учителі вчать і виховують їхніх дітей. Тому молодь повинна поважати їх, радо слухати їх і пильно працювати. Учні грішать, коли не поважають своїх професорів і учителів або не слухають їх, коли відмовляються іти за їхніми вказівками та є лінивi й недбалі в своїй праці.

Всі ті, що працюють у деякім підприємстві або професії, повинні поважати своїх управителів і сумлінно виконувати свої обов'язки. Коли хто працює як член дому, він повинен відограватн свою частину в житті родини. Тому він повинен приспособитись до родинних умовин і дбати про добробут і славу родини.

Деякі старші люди мають спеціяльну гідність. В часі свого життя декотрі з них мали великий досвід і дуже часто тяжко працювали. Через те ми повинні завжди поважати їх, чемно поводитися з ними, турбуватися їхніми потребами і помагати їм. Св. Письмо вчить: **"Перед лицем сивизни встань, і вшануй лице старого, і будеш боятися Бога свого. Я—Господь!"** (Левит: 19, 32).

ЯК БИ ТО ЗНАВ...

Наш поет Остап Вишня отак характеризує українців в своїй сатирі "Чухраїнці":

"Як би то знав"!—"Забув".—"Спізнився".—"Якось то буде".—"Я так і знав".

На щастя багато українців під натиском цивілізації та гірких досвідів уже позбулося деяких із цих жалюгідних і шкідливих характеристик, що в минулому не дозволяли українцям збудувати свою незалежну державу та взагалі провадити розумну працю в товариствах і відповідно організувати своє громадське і державне життя.

ЯК БИ ТО ЗНАВ, що там будуть бити, то я був би не йшов на весілля.

ЗАБУВ, і роби, що хочеш! Така коротка в мене пам'ять, та й годі!

СПІЗНИВСЬ!—Спізнився, як інші не жаліли труду та часу, щоб випередити мене, ну й тепер за лінивість і недбалість мушу тяжко покутувати!

ЯКОСЬ ВОНО БУДЕ!—Звичайно так буде воно, що самі будемо за це покутувати і плакати, але буде запізно, бо воно так звичайно буває, як самі зробимо чи рішимо.

Я ТАК І ЗНАВ!—Так, знав, але нічого не зробив і навіть пальцем не кивнув, щоб так не було!

Розумна людина вже наперед обдумує, заки візьметься до праці. Вона старається нічого не лишати сліпому припадкові. Бог дав людям розум на те, щоб використовувати його. Якщо ж людина з лінивости не користає зо свого розуму, то Бог не виконає за неї ніякої праці і така людина буде бідувати в цім і другім житті!

Українська Духовість

-о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

За надбудову української духовоти. Гармонійне поєднання скарбів греко-римської культури та первнів арабсько-перських. Звичайно у середніх і вищих школах ми чули, що українець має вкласти природні скарби своєї багатої, поетичної, "степової" вдачі в кадри залізної римської карности. Вище сказане окреслення є сильно упрощене, бо цілого життя однієї людини не вистачило б, щоб як слід вивчити багатогранні якості західньо-европейської цивілізації. Українець продовж тисячерічної історії від Св. Ольги з її посольством до Царгороду і до Оттона—по слугу Божого Митр. Андрея та велетня духа, Митрополита Йосифа, свідомий того, що духової "єдности з Европою" йому потрібно, як легеням воздуху, чи птахові крил. Від тієї єдности українця силоміць відгороджували "залізні заслони" Азії монголів і турків, а опісля царської та совєтської Росії. Українець сучасно чується біднішим матеріяльно від західнього европейця задля свого еміґрантського стану, чи поневоленого большевицьким режимом; та одночасно хоче, щоб західній европеєць чи американець, трактував його як рівного з рівним і це з багатьох оглядів: 1) Українська державність розцвітала над Дніпром від 10 по 13 сторіччя буйною культурою, коли ще чимало тогочасних европейських держав потопало в тьмі варварства. 2) Українець свідомий, що західньо-европейська культура і цивілізація могла віками

спокійно розвиватись наче в теплярні аж до сучасного величнього вигляду тільки тому, що наші предки своїми грудьми, життям і кров'ю, захищаючи себе і над Каялою 1185 року і над Калкою 1223 р. і під Києвом 1240 р. і під Віднем 1683 р. і під Крутами і Базаром і в рядах УПА—досьогодні, захищали своїми грудьми **Західню Европу і цивілізацію.** За Ярослава Мудрого "тестя Европи" Париж був незначним, ледве 20-тисячним містом, тоді, як Київ був 100,000 торговим містом з 7-ма великими торговицями, де перехрещувалися найбільші торгові шляхи Азії, Візантії й Европи. Пізніше татари, чужинецькі окупації, царська й совєтська Росія посьогодні винищували українську духову субстанцію. Не винуваті наші прадіди, що в Україні

не могли своєчасно і нормально розвинутись дух ренесансу і гуманізму.

Історична спрага наших предків і сучасників збагачувати свою рідну культуру здобутками "залізного Риму", цебто засвоювати скарби західньої цивілізації—явище нормальне, законне та оправдане, подібно, як в'язень концентраційного табору в день визволення з вдячністю приймає харчі та вбрання, яких роками його незаконно позбавили.

Тяжко вичерпно з'ясувати, що для українця визначає поняття "духова Европа", що її окреслюємо поняттям, "Вічне місто Рим" чи "Залізний Рим". Тому хай вільно нам буде обмежитись до одного тільки дрібного аспекту справи. Гадкою перенесімся в роки 86-34 до нашої ери, коли в Італії жив і писав римську історію один із найчиткіших і найповажніших істориків старовини, Каюс Саллюстій Кріспус. 28 жовтня 63 року вибухла революція в зв'язку зо змовою Катиліни. В січні 62 року розбито армію Катиліни під Пістоєю. "Змову Катиліни" опублікував Саллюстій в 42 році до Христа. Ось як зачинав він писати цю книжку:

"Всі люди, що прагнуть піднятися понад тварини, хай наполегливо силкуються проживати не як німина, що з природи схилюється до землі та слухає черева. Наша вся сила основана на умі та тілі: розум командує в нашу користь, а тіло радше служить нам. Перше нам спільне з Богом, друге—з тваринами. Тому теж виглядає мені більш правильно прославитись інтелектуальними засобами ніж самою фізичною силою і так, як мога довго увіковічнити пам'ять про нас з огляду на факт, що наше життя таке коротке. Адже честь із багатства і вроди така швидколетна і ламка, зате чесноТність—славетна та вічна.

Довго люди дебатували між собою, чи для військової справи більше корисні сили фізичні чи інтелектуальні. І справді! Перед війною потрібно нарад, а по нарадах треба дозрілого діяння. Плян і діяння самі з себе невистачальні й одному потрібно другого... Якщо б королі та володарі визначались мудрістю і чеснотою в час мира, як і в війні, то людські відносини були б багато більше зрівноважені та тривкі, і ми не бачили б усього в замішанні і в колибанні та змінах. Владу легко вдержати тими засобами, що ними ми її схопили. Але, як на місце працьовитости прийшла лінивість, замість же поміркування та справедливости появились захланність й амбіція, то зіпсувалась ситуація й обичаї, бо влада завжди з рук менше здатного переходить в руки більш здібного. Усі людські діяння: хліборобство, мореплавба, домобудування—підлеглі талановитості людини. На жаль, чимало людей служить тільки череву і висипляється, не хоче ані вчитися, ані набувати оглади, тому й все життя їх минає, як волокитам. Ясно, що таким, зовсім протиприродньо, тіло є рабом пожад, а дух для них—тягар! Для мене їх життя, як і смерть однаково безвартісні, бо ж над одним і другим западає мовчанка (од-

Клопіт із людьми полягає в тім, що багато з них воліють похвали і підхлібства, що руйнують їх, аніж слушний критицизм, що годен опам'ятати їх.

ного й другого ніхто й словечком не спом'яне). Той тільки живе і вміє користати з життя, хто має життєвий ідеал і хоче визначитись або видатним подвигом або прекрасним мистецтвом".

Що скажемо про ці думки Саллюстія, написані в 42 році перед Христом, то значить на яких 800 років до історичної доби українського народу?

1) Чи це правда, що Папа Іван XXIII надав якісь відпусти тим, що хворують або страждають на якісь духові або фізичні недуги?

Так, це правда. Святіший Отець надав оці відпусти, що жертвують свої хвороби на славу Божу і спасіння душ:

1) Повний відпуст за ранішнє пожертвування хвороби, якщо хтось зробить при тім акт досконалого жалю і досконалої любови.

2) 500 днів відпусту за кожноразове пожертвування цієї хвороби під час дня, коли хвора особа зробить це з актом жалю і любови. Це пожертвування можна вчинити якоюнебудь молитовкою, от хоча б: "Мій Боже, жертвую Тобі цей біль чи хворобу".

2) Один сусід сказав мені, що він отримав вервицю, що має якісь надзвичайні відпусти? Що це за відпусти?

Вервиця може мати тільки оці відпусти, коли уповажнений священик надав їх: Повний відпуст за проказанням цілої вервиці (5 десяток) із розважанням таємниць, 500 днів відпусту за кожен Отче наш, Богородице Діво і Слава Отцю. Крім цього є ще апостольські відпусти. Крім цих нема ніяких відпустів за проказування вервиці.

Апостольська Пенітенціярія, що надає ці відпусти, повідомила, що погоголоска ніби за кожне проказання Богородице Діво можна отримати повний відпуст, є безпідставною і неправдивою. Декрет з повідомленням у цій справі появився 25 листопада 1961 р. (AAS., 161, p. 827).

3) Чи Церква колись офіційно заявила, що хтось із людей є в пеклі?

Церква ніколи офіційно не заявила, що хтось із людей є в пеклі, хоч нема сумніву, що дехто з людей загибає навіки і йде до пекла. Проте ніхто не знає, хто саме пішов до пекла. Це Божа таємниця, що виявиться людям аж у дні Страшного Суду. Отож ніхто не має права твердити, що якась згадана особа пішла до пекла, бо один Бог знає, що діється в людській душі в хвилині, коли вона покидає тіло і стає на Божий суд.

4) Куди йдуть душі нехрещених дітей?

Душі нехрещених дітей ідуть до аду. Ад—це місце, де ці нехрещені душі будуть пробувати бодай до дня Страшного Суду. Що станеться з ними тоді, цього ніхто не знає. Знаємо, що Бог хоче спасіння всіх людей, і тому послав Свого Сина Ісуса на смерть.

Якщо Бог бажає спасіння всіх людей, то мусить дати їм нагоду спасіння, йнакше Його бажання було б нещире. Душі ж нехрещених дітей, що померли перед ужиттям розуму, не мали згаданої нагоди. Ось тому деякі богослови твердять, що в дні Страшного Суду або безпосередньо перед ним Бог дасть згаданим душам нагоду заслужити собі на небо. Якщо вони використають цю нагоду, то підуть до неба, якщо ж відкинуть її, то допустяться смертельного гріха і підуть до пекла.

Інші богослови твердять, що згадані душі повік залишаться в аді, де матимуть всяке природне добро, не будуть нічого терпіти, і знатимуть Бога природним розумом, але не підуть до неба, бо не мають освятної ласки.

5) Пишете в "Голосі Спасителя", що українці можуть свобідно святкувати свята по приписам Юліянського або Григоріянського Календаря, але зате не повинні ходити до латинських церков на Службу Божу. Це мене дивує, бо коли можна святкувати польські свята, то чому не можна ходити до польської церкви?

Наш читач мішає календар із обрядом. Календар не має нічого спільного з обрядом, бо календар це тільки міряння часу. Крім цього, Григоріянський календар не є польським, ані латинським календарем. Багато православних Церков, навіть православна Церква в Греції, святкує Різдво згідно з Григоріянським календарем, але православні греки через це не стали ні поляками, ні латинниками, ані католиками. З цього ясно, що Григоріянський календар не є польським чи латинським, бо йнаше греки не прийняли б його.

Як іде про слухання Служби Божої в неділі тя свята, то канонічне право для східніх християн виразно велить, що католики східнього обряду повинні ходити на богослуження до власних церков. Ось тому не слід мішати календаря з обрядом, бо це зовсім дві відмінні речі.

6) Ви пишете, що Христос ніколи не заміряв оснувати земського Царства. Чому ж Він звелів нам молитися: "Нехай прийде Твоє Царство!"?

В цій молитві Христос говорив про духовне Царство. Це духовне царство полягає в тім, що люди сповняють Божу волю, виконують Божі Заповіді, люблять Бога і так стають членами духовного Христового Царства й підготовляються до вічного Царства в небі. Найкращий доказ, що Христос не прийшов основувати земського царства це Його власні слова сказані до Пилата: "Моє Царство не з цього світу..." (Ів. 18, 36-37).

7) Що значить любити Бога понад усе? Я не відчуваю в собі подібної любови, бо чую серцем, що більше люблю свої діти ніж Бога. Як це може бути?

Любов до Бога полягає в рішенні волі, а не в почуваннях. Це природно, що мати відчуває в серці більше чутливої любови до своїх дітей аніж до Бога, але ця почувальна (сантиментальна) любов не є конечною до любови Бога. Ми маємо любити Бога волею, цебто бути готовими чинити все, що Він велить нам у Св. Письмі або через Церкву, і бути готовим радніше стратити життя, працю і родину ніж образити Його. Це значить любити Бога понад усе. Почування тут другорядний складник.

Чому дівчата беруть собі прізвище чоловіка, як виходять заміж? Ніхто досіль не подав дійсної причини. Проте деякі психологи догадуються, що дівчина забравши все від свого мужа, мала б скрупул залишати йому тільки пусте його прізвище.

Чому терпіння є на світі?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЛЮДИНА живе для того, щоб бути щасливою. Є одначе такі, що повного щастя бажають вже на цій нещасливій землі. Їм видається, що можна повне щастя осягнути вже тепер на землі та що поза цею землею нічого більше не потрібно. До того вони навіть хотять притягнути Бога. Ніколи не бракувало на світі мрійників і всяких утопістів. Людське життя показує одначе зовсім щось протилежного, бо замість щастя приходять хрести, терпіння, нужда, війни й особисті нещастя. Так було, відколи появився на землі перший чоловік, так воно буде до кінця світу. Світу і його порядку ніхто не змінив дотепер і не змінить в будучності. Ніколи не бракувало реформаторів, що бажали поправляти долю людства, не бракує їх і тепер.

Теперішні реформатори скидають вину за нещастя, війни і хвороби на християнство, передовсім на католицьку Церкву. Не хто інший завинив, лиш Церква і релігія, що була війна 1914 р. і друга війна і не багато треба, щоб прийшла третя війна, кажуть вони. Релігія мала це спинити, а тому, що вона цього не потрафила зробити, треба її відкинути і знайти іншу релігію, бо інакше Бог огнем знищить все. Коли про це думаємо і це чуємо, то може комусь страшно робиться. Проте слід спитатися, чи те все правда? І так насамперед можемо спитатися, чи людина мусить осягнути повне щастя вже на цій землі? Чи десь написано в Біблії, що прийдуть на землю

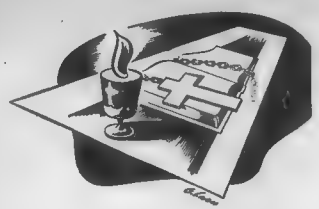

часи райського життя? Здається, що щось подібного тяжко подибати в Св. Письмі і що такі часи не скоро до нас загостять. Знаємо, що такі, що не вірять, що душа живе по смерті, хочуть раю вже на тому світі, але такі також мусять заперечувати Самого Бога!

Можемо дальше спитатися, чи терпіння це щось зле? Може навпаки терпіння мають людину допровадити до досконалости! Здається, що Сам Бог так зарядив у Свому милосерді, що багато людей дістануться до неба саме тому, що трохи терпіли в цьому житті. Чому ж тоді нарікати на терпіння? Чи радше не треба б старатися, щоб їх викбристати для будучого життя, що нас чекає у другому житті? Чому ж шукати за такою релігією, що обіцювала б, що на світі не буде більше терпіння? Християнин повинен боротися проти гріха тому, що він противиться Богові, але коли бачимо таких, що нарікають на релігію тому, що вона не усунула терпіння з цього світу, то можемо сказати, що вони шукають досить дивної релігії. Така релігія не може походити від Христа тому, що Сам Христос багато натерпівся і став Мужем болю. Чому ж тоді говорити, що християнство не мало успіху на світі, бо не усунуло терпіння, не усунуло війн і всяких катастроф на світі? Таж мусимо добре пам'ятати, що Христос ніде не обіцяв нікому раю на землі.

Якщо б рай був на нашій землі, то пощо тоді говорити про Небесне Царство і друге життя? Якщо б комусь було тут добре, то ніхто і вмирати не бажав би і про Бога зовсім забув би. Напевно Христос не хотів чогось подібного вчити людей. Христос учив радніше звертати свої очі до неба й там шукати правдивого Божого царства, повного блаженства, а не на цій землі.У притчі про кукіль читаємо, що господар засіяв на своїому полі добре зерно, одначе його ворог прийшов і посіяв також кукіль у ночі. Коли зійшло зерно, показався і кукіль. Як це побачили слуги, то хотіли сейчас вирвати кукіль, одначе господар казав їм чекати аж до жнив. Отже аж до кінця світу будуть добрі і злі люди на світі. До кінця світу будуть війни і терпіння, і ніхто не може твердити, що колись настане тут на землі така доба, що її можна буде порівняти до раю.

Чи це може доказує, що Христова наука неправильна і що християнство не мало успіху? Зовсім ні! Це тільки доказує, що, не зважаючи на величезну злобу людей, Христова наука все таки потрапила поширитися по всіх частинах світу бодай частинно і людська злоба не потрапила знищити християнства, що останеться до кінця віків. Христова наука добра і благородна, але що зробити, коли багато хто її відкидає? Чи це вина науки Христової, що колись горді фарисеї та садукеї погорджували нею, і те саме роблять тепер многі у сьородньому світі? Зло і вина знаходяться в людях, що як колись, так тепер не бажають світла, бо діла їх темні, тому волять ходити в темноті ніж посідати правдиве світло.

Можемо сказати, що такий стан на світі буде тривати аж до часів останної людини на земській кулі. Свято віримо, що зерно правди кинене Христом все переможе і що Його Церква буде жити і діяти до кінця світу, бо Він це нам об'явив. Одначе не віримо, що рай настане вже на цій землі тому, що царство основане Христом не є таке, що могло б поміститися лише на цій землі. Воно вічне і безконечне, тому переходить границі цеї землі. Тому думати, що Єгова у Свому гніві все знищить, що дотепер було на землі, і оснує рай на землі, цебто тисячо-літнє царство, що мало б заступити нам небо, це побожна мрія, що не має підстави ані в науці Св. Письма, ані в церковнім переданні.

Перше Різдво в Канаді

М. Щ.

Ми приїхали до Канади з Західньої України в 1907 р. і поселилися на фармі в околиці Едмонтону около 30 миль від міста. Батько отримав фарму від уряду. Земля була добра, але не було чим обробляти її. Я мав тоді 15 літ, тому добре пам'ятав наші різдвяні звичаї та відправи зо Старого Краю.

В тім часі було тільки три українські родини в нашій околиці. Родина Ліщуків жила яких десять миль від нас. Ми рідко відвідували її, бо це було дуже далеко, коли треба було їхати волами.

Ми приїхали до Канади в осені. Було доволі тяжко зачинати життя в такій порі, коли мала зачинатися люта канадійська зима. І того року вона була дійсно люта. Морози часто доходили до 40 ступнів. Для нас це був страшний мороз, бо в Україні батько не пам'ятав подібних морозів.

* * *

Крім мене було в родині ще дві сестри. Вони були молодші від мене. Олеся мала 12 літ, а маленька Ганя два. При кінці жовтня зачалася страшна зима. Впали великі сніги. Мені здавалося, що загинемо серед зимна і сніговій.

Наша хатина була вбога, наспвидку побудована з дерев'яних колод і покрита глиною. Ми мали два воли і одну корову. Це було все наше багатство. Сусіди були англійцями. Щоправда, вони були добрі і намагалися помагати нам, але ми малощо розуміли їх, бо не знали англійської мови.

* * *

Канада зробила на мене дивне враження. Ми зросли в селі, в якім було повно гамору й людей. А тут довкруги поля, ліс і тишина. Куди глянеш—пусте поле, що в зимі покрилося грубою верствою білого снігу немов чудовим покривалом.

Бувало вийду надвір і нема до кого слова промовити, хіба до німої худобини. Тяжко, тяжко було на серці. Не раз ставало так тяжко на душі, що я каявся, що приїхав до Канади. Тоді сльози чомусь самі текли мені по обличчі і на серці ставало легше. Я крився зо сльозами, бо де ж мужчині плакати! Але таки плакав, і то не раз і два рази плакав.

Як був я в Краю, то мріяв: "Ох, аби то мати бодай із десять моргів поля! Який був би я щасливий!" А тут не десять моргів, а сотки! І все те наше! І нема ніде межі. І ніхто не сваріться за межу! А все таки щастя не було.

Я тужив за товаришами. Тужив за церковцею рідного села. Тужив за болотнистими дорогами, хоч і на нашій фармі не бракувало болота. Тужив за рідним повітрям. Тужив за голубим небом рідної України.

Інколи батько заставав мене задуманого і намагався потішити: "Сину, така Божа воля! Бог не опустить нас. Сам знаєш, що треба було виїхати в світ, бо не було на чім жити! Привикнеш, і буде тобі тут добре!"

Я слухав цієї батьківської потіхи, але вона не завжди лагіднила біль серця. Проте треба було привикати, бо годі завжди жаліти себе самого. Зрештою, серед снігу на преріях жаль і самоспочуття й так нічого не поможуть, бо ніхто не бачить, як людина плаче.

* * *

В зимі я ходив на полювання. Стріляв дикі качки і гуси, стріляв заяців і серни. М'ясо приносив додому. Біля нас не було голоду. Тільки самота страшно докучала. Інколи заходив до сусіда англійця, але пощо туди іти, як не знаєш мови і не годен розговоритися з людьми?

* * *

Одного дня я застрілив величезного оленя. Наш сусід англієць їхав до міста добрими кіньми і погодився взяти цього оленя до Едмонтону. Це було перед самим Різдвом. І я присів із ним, бо—як казав—у двох краще і безпечніше їхати.

Ми їхали цілого пів дня, бо доріг не було, а снігів усюди повно. Під вечір заїхали. Я продав оленя і взяв за нього добрі гроші. "Слава Тобі, Господи!", промовив до себе, "буде тепер защо купити дещо на Різдво".

* * *

І дійсно я накупив дечого багато для своєї родини. Купив теплу шапку для батька, рукавиці для себе, хустину для матері, сукенку для Олесі й ляльку для Гані. Купив теж цукерків і чоколяди для цілої родини і свічку, щоб світила нам під час різдвяної вечері.

В вільнім часі оглянув Едмонтон, але не було що й так дуже тоді оглядати. От собі велике село! Як це страшно Едмонтон тепер змінився за короткий час! Тоді українцям не вільно навіть було настало поселятися в Едмонтоні, а недавно навіть майор Едмонтону був українцем!

* * *

В Едмонтоні я купив теж малу англійсько-німецьку граматику й словника, бо батько, бувши в австрійській армії як вояк, знав трохи по-німецьки. Він мав стати нашим учителем англійської мови...

* * *

Поворот додому був трохи приємніший, бо я вже був навчився багато англійських слів від свого візника англійця. Дивно, не мав я великої трудности запам'ятувати англійські слова, як раз почув їх. Мій візник показував мені по дорозі різні речі та предмети і виразно вимовляв їх, щоб я міг добре почути їхню вимову. По якімсь часі показував мені згадані предмети і питався: "Гав ду ю кол діс?" (Як це зветься?). Це був звичайний фармер, але заразом добрий психолог. З нього напевно був би добрий учитель, але либонь батьки не подумали послати його до школи на науку.

* * *

Ми вернулися ввечорі додому. Англієць сусід поступив до нас на чай. В нашій родині було повно радости, як я роздавав дарунки. Маленька Ганя більше тішилася лялькою ніж цукерками, бо досіль усі її ляльки дуже бідненько виглядали. Мати сама шила їх із зо старих клаптиків полотна. Як же тут не тішитися лялькою з міста, що виглядала немов царівна в очах Гані?

Проте найбільше втішила мене новинка, що наші українські сусіди Ліщуки, які були вже добре розгосподарювалися на фармі, запросили нас усіх до себе на різдвяну вечерю. "Господи Ісусе", закликав я вголос, "це ж хіба чудо! Це напевно ласка Дитятка Ісуса!"

Мати і батько дивилися на мене і тішилися, що я такий щасливий. Ліщуки вже п'ять літ мешкали на фармі, тому мали час доробитися, а ми були ще бідні й новоприбулі.

"Але як ми дістанемося до них?"—спитав я. "Їхати десять миль волами серед снігів і морозів, коли Ганя така маленька, це не жарт!"

"Не журися, сину", промовив батько, "Іван Ліщук приїде по нас своїми кіньми". Іван був три роки старший ніж я. Це був добрий і сердечний товариш, але ми рідко стрічалися, бо віддаль не дозволяла часто сходитися. Іти пішки десять миль і ще до того в зимі не є великою приємністю для 15-літнього хлопця.

* * *

Ми мали ще два дні, щоб приготуватися до цієї Різдвяної гостини і Вечері. Мати прала білизну, батько оглянув наші чоботи, Олеся сама випрала і випрасувала собі сукенку і хустину. Все мусіло бути чистеньке і пристійне, бо ж ми вибиралися в гостину до сусідів на Свят-Вечір. Це був наш перший Свят-Вечір на новій канадійській землі.

* * *

Прийшло навечір'я Різдва. Ми від ранку ждали на Івана Ліщука. Около другої години пополудні почувся звук маленьких дзвінків. "Вже приїхав по нас. Вже приїхав по нас!"—закликала врадувана Олеся, кинувшись до вікна.

Дійсно перед нашу хату заїхали сани. Великі, сильні сани. Два здорові коні в новій упряжі гейби бавилися з ними, тягнучи їх по м'якому снігу.

До хати ввійшов засніжений Іван Ліщук і зняв рукавиці, що сам вшив собі з заячої шкури. "Слава Ісусу Христу!"—"Слава навіки!" понеслося по нашій хаті—садибі.

Іван був зодягнений в грубий кожух. Видно, що не змерз, хоч лице почервоніло від вітру.

"А може напєтеся трохи чаю?"—мати спиталася гостя. "Нехай", подайте чаю, але нічого більше, я бо пощу аж до самої святої вечері!" відказав Іван.

Ми всі випили по горняткові чаю на дорогу. Дорога була закурена снігом. Кажу "дорога", бо властиво це не була ніяка дорога, але якась індіянська стежка. Інколи треба було добре триматися саней, щоб не покотитися в глибокий сніг.

Мати ввесь час тримала Ганю на колінах, щоб не випала в сніг. Я цілий час думав про те, чи в Ліщуків буде ялинка і вертеп. Ми завжди мали їх у хаті в старім краю. Хто годен забути Дитятко Ісуса в яслах, колядників зо звіздою і наші різдвяні потрави, особливо кутю?

Ось такі гадки крутилися в моїй голові під час довгої їзди саньми. Вкінці заїхали на подвір'я Ліщуків. Господар вийшов із хати і щиро привітав нас словами: "Христос раждается!" Як мило і приємно бренів цей християнський привіт! Ми одноголосно відказали: "Славіте Його!"

* * *

Ми ввійшли до хати. Господиня поралася біля вечері. Вже смеркалося. "Вітаю вас усіх, дорогі, сусіди!", промовила пані Ліщук. "Вечер'я буде незадовго готова". До нас приступили діти панства Ліщуків, молоденька Маруся, Ігор і Петрусь. Вони тішилися, що не будуть самі їсти вечері.

В хаті панував святочний настрій. На долівці лежала солома "дідух", в куті стояв сніп буйної пшениці. В другім куті поставлено ялинку і вертеп. Стіл стояв під стіною. Над ним висів великий хрест. Під хрестом виднілася прегарна картина Христового Народження. Божа Мати побожно тримала Дитятко Ісуса, Йосип стояв біля неї, пастирі навколішках складали поклін Божому Дитяткові, а в дверях виднілися три Царі зо Сходу.

Ми стали скидати верхнє плаття. З печі розносився запах пампушків. По боках кухні стояли баняки з потравами.

* * *

На знак пана Ліщука Ігор і Петрусь зачали засвічувати ялинку. Маруся помагала їм. О яка це чудова була ця ялинка на канадійській землі! Вона досіль мов жива стоїть у моїй пам'яті!

Потім усі приступили до спільного стола. Засвічено велику свічку. Господар розпочав співати "Рождество Твое, Христе Боже наш, радость возвісти всей вселенній"... Ми всі підхопили цей спів і з грудей усіх приявних покотився по хаті цей спів... Дійсно я тоді відчув у серці велику радість, радість Христового народження...

Пан Ліщук побажав нам щасливого Різдва і роздав кожному просфору намащену солодким медом із власної пасіки. "Дай, Боже", казав він, "щоб ми щороку до самої смерти так святкували народження Божого Сина!" "Дай, Боже", відказали ми всі на його привіт.

* * *

Вечер'я довго тривала, бо ми переплітали її колядками. По вечері малі діти пішли під ялинку і зачали розкошуватися цукерками і чоколядками.

Батьки і матері посідали і стали розмовляти, а ми молоді, цебто Іван Ліщук, Маруся й я вийшли надвір. Там у стайні засвітили звізду, що Іван був потайки зробив, і підійшли під вікно та голосно зачали колядувати "Бог предвічний народився..."

Наші батьки, братчики і сестрички кинулися до вікна. Коляда була дуже милою для них несподіванкою. Вона заступила їм різдвяну відправу, бо ніхто з нас не міг удатися на це перше Різдво до церкви. Ніде близько не було її, а їхати до Мондеру було не можливо.

Проте я певний, що Дитятко Ісус і Його преблагословенна Мати Марія ласкаво прийняли нашу коляду, бо бачили, що це був наш єдиний спосіб, щоб згадати про народження Божого Сина... Так, це перше святкування Різдва в Канаді досіль залишилося мені в пам'яті... Воно незатерте часом. Заберу собі його до гробу, бо я вже сивоволосий старець...

Проте одне смутить мене, а саме постійний занык і забуття наших різдвяних звичаїв серед молодого покоління. Не раз питаюся себе: "Чому наша молодь не ходить колядувати? Чому не бере звізди або вертепу, як іде колядувати?" Ми українці не повинні забувати своїх різдвяних звичаїв, бо вови не тільки злучені з нашим релігійним, але й національним життям.

Отож перед смертю хочу подати оцю пораду нашим українським батькам і учителям: "Панове, шануйте самі наші релігійні та національні звичаї і передавайте їх своїм дітям і учням, бо ці звичаї це скарб нашого народу і лучник із Україною".

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

Тридентійський Собор каже: "Слід признати, що учні Христа не годні вчинити нічого святішого ніж ця пошани гідна тайна" (Божественна Літургія). Сам Бог не всилі повірити людям нічого більшого та святішого ніж Служба Божа. Божественна Літургія має куди більшу вартість аніж всі інші старозавітні жертви, бо тут жертвується Сам Божий Син, а не якийсь віл або ягня. Св. Петро Клюнський писав: "Юдей мав вола, а християнин має Христа. Жертва християнина настільки має більшу вартість, наскільки Христос перевищає вола". І додає цей Святий, що рабам годилася рабська жертва, а для приятелів і синів збережено жертву Ісуса Христа, яка звільняє нас від гріха та від вічної смерти: "Рабська жертва годилася рабам, а визвольну жертву збережено для синів і друзів".

Святий Лаврентій Юстиніян твердив, що нема більшого, ні для нас кориснішого ,ані Богу милішого приносу ніж жертва Божественної Літургії: "Нема більшого, кориснішого, Богу милішого приносу аніж жертва Служби Божої". Святий Іван Золотоустий не вагався твердити, що анголи окружають престіл у часі Божественної Літургії, щоб віддати поклін Ісусові Христові, Який приносить Себе в жертву: "Престіл буває оточений ангельськими хорами, які віддають честь Тому, хто приносить Себе в жертву". Святий Григорій додає: "Хто з вірних міг би сумніватися, що на голос священика в часі Служби Божої відчиняється небо і що ангельські хори бувають присутні в цій тайні Ісуса Христа". Святий Августин каже, що анголи немов слуги услуговують священикові, який приносить жертву: "Священик виконує цю невимовну тайну, а анголи немов слуги служать йому."

Тридентійський Собор навчає, що Ісус це перший Жертвоприносець, але Він жертвує Себе через руки священика, бо вибрав його, щоб був Його заступником при престолі. "Той сам Жертвоприносець жертвує Себе через священиків, що колись пожертвував Себе на хресті". Св. Кипріян уже давніше твердив: "Священик заступає Христа, тому й при освяченні каже: "Це—моє Тіло. Це—моя Кров.

Сам Христос заявив Своїм учням: "Хто слухає вас, той слухає Мене. А хто погорджує вами, той погорджує Мною" (Лк. 10, 16).

Люди належать до Бога

Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.

ХРИСТОС віддав за нас Своє життя: "Він помер за всіх, щоб ті, що живуть, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто помер за них!" кличе Св. Павло (2 Кор. 5, 15). Отож отак промовляймо до Бога разом зо Св. Августином: "Нехай нему для себе, щоб Ти, Боже, проживав у мені!"

Треба віддати Йому всю любов, щоб уповні належати до Бога. Св. Августин каже: "Боже, мало любить Тебе, хто крім Тебе ще щось любить, але не любить цього ради Тебе!" Не зможе вповні віддатися Богові, хто любить щось, що не є Богом, або не любить його ради Бога. Св. Вернард кличе: "Душе, будь самітня, щоб могла належати до одного Бога!" Відкуплена душе, не діли любови між сотворіння. Зберігай себе для Бога, бо тільки Він уповні заслуговує на всю твою любов. Так само думає Св. Егідій: Одна в нас душа, тому не слід ділити її, а цілу віддати Богові, бо Він сильніше ніж хтонебудь любить нас, тому вповні заслуговує на всю нашу любов.

Як можна вповні належати до Бога?

Щож має чинити чоловік, який бажає вповні присвятити себе Богові? Найперше мусить розбудити в собі сильне бажання досконалости. Святий Дух каже: "Перший крок до мудрости—це бажання карности" (Прем. 6, 18). Святі бажання—це духовні крила, що помагають душам підніматися до Бога. Мудрець каже: "Дорога праведника стає щораз ясніша немов світло ранньої зорі, що згодом повертається в повний день" (Прит. 4, 18). Дорога, якою ступає праведна душа, подібна до світла сходячого сонця, що кріпшає, що дальше іде. Зате світло грішників подобає на світло заходячого сонця, що помалу заникає, як стане смеркатися, поки так не зникне, що нужденні не бачать, куди ідуть. Мудрець каже: "Дорога лихих покрита темрявою. Вони не знають, куди йдуть!" (Прит. 4, 19).

Бідний той чоловік, що задовольняється своїм станом і не намагається поступати вперед, бо Св. Августин каже: "Завертаємося взад, якщо не поступаємо вперед!" Св. Григорій твердить, що вода понесе з собою того, хто пливе проти струму, але не хоче боротися з ним. Через це Св. Вернард отак промовляє до оспалого: "Не хочеш поступати вперед? Отож бажаєш завертати назад!" Не хочеш іти вперед? Ні! Отож завертаєшся назад. Може відповіси: "Ні, я хочу залишитися на місці!" Це не можливе, каже Святий: "Бажаєш чогось не можливого!" Воно не можливе довго затримуватися на тім самім місці, бо Св. Йов каже: "Людина не залишається в тім самім стані" (Йов: 4, 2). Отож треба завжди бігти, щоб здобути нагороду цебто запевнити собі вічне життя. Апостол Павло пише: "Так біжіть, щоб одержали (нагороду)!" (І Кор. 9, 24). Затрачує свій труд і вінець, хто перестає бігти.

Христос промовив до Своїх слухачів: "Блаженні голодні та спрагнені справедливости"

(Мт. 5, 6). **Бог наповняє ласками ті душі, що прагнуть досконалости, як свідчить Божа Мати: "Голодних наповнив добрами" (Лк. 1, 53). Слід звернути увагу на слово "голодні". Слабеньке бажання не заведе нікого до святости. Тут потрібна своєрідна жадоба.** Не йде, а прямо біжить, хто відчуває в собі цей блаженний голод. Біжить немов той вогонь по сухій траві. Мудрець каже: "Праведники блистітимуть і немов іскри побіжать по тростині" (Прем. 5, 7).

Хто ж годен стати святим? Той, хто хоче! Хіба Спаситель не відозвався до юнака, який питався, що слід робити, щоб спастися: "Якщо бажаєш бути досконалий, іди і продай все..." (Мт. 19, 21). Бажання має бути дійсне, бо—по словам Мудреця—оспала душа не має щирих бажань. Щоправда, вона має бажання, але ці бажання приносять їй руїну, бо така людина задовольняється самими бажаннями і через це її стан щораз більше погіршується. Мудрець каже: "Лінюх бажає і не бажає. Бажання вбивають лінюха!" (Прит. 13, 4).

Зате легко знайде мудрість цебто осягне досконаліть той, хто шукає її, бо Святий Дух каже: "Знаходить, хто шукає її" (Прем. 6, 13). Воно замало мати якінебудь бажання. Бажання досконалости мусять бути сильні та рішучі, щоб були успішні. Пророк Ісая каже: "Якщо шукаєте, то шукайте!" (Іс. 21, 12). Стане святим, хто рішуче прагне святости. Св. Вернард каже: "Бога шукаємо бажаннями, а не матеріяльними розшуками". Св. Тереса писала: "Наші бажання повинні бути потужні, бо шляхетні роздумування помагають поступати вперед. Не вільно принижувати своїх бажань через зневіру. Навпаки, слід довіряти Богові, що поможе нам осягнути таку саму святість, що її досягнули Святі." Хіба Господь не каже: "Відчини уста й Я наповню їх!" (Пс. 4, 13).

Мати не година годувати дитини, якщо вона не відчинить уст. **Відчини уста** цебто розбуди в собі бажання, каже Св. Атанасій. Святі бажання допомогли Божим угодникам скоро дійти до святости. Мудрець каже про праведника: "Коротко жив, але довго нажився". Ці слова справдилися на Св. Алойсієві Конзадзі, що в декількох роках дійшов до такої великої святости, що Св. Магдалині Пацційській здавалося, що ніякий Святий у небі не зазнає стільки радостей, як Св. Алойсій. Вона бачила його в видінні. Свята почула що бажання любити Бога так, як Він заслуговує, завело Алойсія до цієї високої слави.

Бажання вділяє сили і поменшує труд, каже Св. Лаврентій Юстиніян: "Подає силу й зменшує втому". Ось тому твердив, що сливе переміг, хто сильно бажає перемоги: "Саме бажання перемоги становить велику частину перемоги". Св. Августин писав: "Вузька дорога для того, хто страждає, а широка для того, хто любить". Вузька дорога для того, хто слабо захоплюється досконалістю, тому тяжко йому йти нею. Зате дорога широка й легко йти нею, коли хтось сильно любить святість. Отож трудність не залежить від дороги, але від серця, цебто від рішучої волі подобатися Богові. Пророк Давид каже про себе: "Я біг Твоєю дорогою, бо Ти розширив моє серце" (Пс. 118, 32).

Святі бажання не менше подобаються Богові ніж палка любов, каже Блосій: "Бог не менше радіє святими бажаннями ніж виявом любови". Якщо нема цього бажання, то треба благати про нього, і Бог уділить його. Зрозуміймо, що не трудно стати святим, якщо хтось дійсно забажає цього. "Як тяжко підвладним здобути собі приязнь князя! Як легко можу стати Божим приятелем", говорив один ленник, як подає Св. Августин, "коли тільки захочу!" "Ось стаю Божим приятелем, як тільки захочу"!

Людина не година мати певнішої познаки Божої приязни і ласки ніж бажання більшої ласки, щоб подобатися Богові, каже Св. Вернард: "Нема кращого доказу, що ми є Божими приятелями, ніж бажання ще більшої ласки, щоб подобатися Богові". Не слід журитися тим, що колись хтось був грішником, бо "Господь не дивиться, що людина вчинила в минулому, але чим хоче бути в майбутності!"

БРАК ПОРЯДКУ

ПОРЯДОК це золота річ. Порядок запевняє щастя й успіх людям на землі. У вселенній нема замішань і акцидентів, бо каже мудрець: Господи, **Ти все розложив у мірі, тягарі та числі** (Прем. 11, 21). Бог так сотворив кожну річ і поставив її в такім місці, в якім найкраще виповнить те завдання, для якого була сотворена.

Зате скільки безладдя, непорядку та замішання в житті людей! Чому? Тому, що не вміють або не хочуть тримати порядку в своїх гадках, словах, ділах і житті!

Грішить браком порядку, хто не вміє належно вживати земських дібр, бо хто надуживає їх, щоб зневажати Бога чи кривдити своїх ближніх.

Грішить браком порядку той, хто зле виконує свою працю, спізняється або недбало робить те, що з обов'язку повинен виконувати.

Грішить браком порядку той, хто **ангажує** себе нерозважно цебто бере на себе зобов'язання, якого не зможе виконати, бо воно перевищає його сили чи матеріяльні засоби.

Грішить браком порядку, хто береться до справ чи роботи, до яких не має потрібного знання чи досвіду. Лікар, що не знає свого фаху, адвокат, що не опанував потрібного до фаху знання, гріщить браком порядку. Так само провиняється проти порядку, хто заскоро їде автом або хто береться їхати автом, хоч не вміє їздити. Скільки акцидентів і каліцтв буває по дорогах через тих, що не придержуються приписаного рухом порядку! Скільки лю-

дей передчасно зійшло зо світу через брак порядку в їзді автомобілями! Скільки людей ціле життя будуть покутувати за те, що бралися до речей, яких не розуміли? Скільки хлопців і дівчат оплакують поспіх, з яким вийшли заміж чи оженилися?

Св. Августин каже: "Боже, Ти так сотворив світ, що кожен, хто не заховує порядку в своїм житті та праці, стає сам для себе карою!" Це свята правда, потверджена щоденним досвідом. Не один фармер міг би жити вигідно, якщо б мав лад і порядок у своїм житті та видатках. Брак порядку та рахунку в житті спричиняє те, що багато фармерів живуть в вічних довгах, з яких не годні ніколи вилізти. Те саме треба сказати про не одного мешканця умово-хворих закладів. Ці бідні люди, як були здорові, не вміли шанувати Божого дару, яким є здоров'я. Вони перетяжували себе працею, трудилися понад сили. Не дивниця, що сили вичерпалися, здоров'я заломилося, ну й не один зійшов з розуму і тепер покутує за свій нерозум і брак порядку в праці.

Грішить браком порядку той, хто не годен рішитися до ніякого діла, або, як рішиться, не виконує його через брак постійности та витривалости.

Грішить браком порядку хто не передбачує наслідків свого діяння чи говорення. Скільки склопотів, прикростей і ненависти спричиняють люди своїми язиками? Коли ж спитаєте їх, чому так поступили або чому таке сказали, то вони звиняються: "Я не думав, що воно так буде! Я не знала, що з моєї балаканини вийде такий страшний клопіт!"

Грішить браком порядку в житті, хто вічно спізняється до праці, до церкви, на мітінги, бо таким опізненням спричиняє другим чимало клопотів і спиняє працю товариства чи робить прикрість тим, що мусять ждати на пізного Івана.

Грішить порядком у житті, хто не годен знайти хвилинки часу, щоб проказати свої щоденні молитви, скупчитися, прочитати якусь добру книжку чи часопись. Скільки людей взагалі нічого не читають, ба й навіть цим хваляться: "О", кажуть вони, "я не маю часу на читання книжок, Біблії, доброго часопису чи місячника!" Але зате в них повно часу, щоб зайти на дві-три години до коршми чи на вулиці побалакати зо знайомими! Оповідають, що один добрий чоловік вернувся з праці. Катерина, його балаклива жінка, подала вечерю. Чоловік помолився, з'їв вечерю, подякував Богу за Його дар, сів на софі та почав читати Біблію, як його жіночка мила в кухні начиння. Нараз задзвонив дзвінок. Катерина кинула начиння, вийшла на сходи та почала з кимось говорити. Чоловік читає Біблію та читає. В кухні начиння позасихало. Вода визимніла. Проминуло пів години, минула година, ба й уже дві години, а його Катерина туркоче та й туркоче на сходах. Нарешті вернулася. Чоловік питає: "Хто ж там був?"— "Та це була наша сусідка!"— "Чому ж ти не запросила її до хати?" питається чоловік. "Е", відповіла Катерина, "ані вона, ані я не мала часу на довгу балачку!"

Скільки в світі таких Катерин, що не мають часу, щоб проказати вервицю, піти на Службу Божу, приступити до

Святих Тайн, прочитати Св. Письмо, але зате не бракує їм ніколи часу, щоб стати і з годинку побалакати з сусідками чи знайомими! Чи дійсно бракує їм часу? Ні, часу їм не бракує, але бракує їм порядку та системи в житті і праці.

ВАРТІСТЬ МОЛИТВИ

НАШІ молитви такі дорогі Богові, що Він зазначив Анголів, щоб представляли їх Йому, як тільки прокажемо їх. Св. Ілярій каже: "Анголи чувають над молитвами вірних і щоденно жертвують їх Богові". Молитви Святих це той святий кадильний дим, що знімається до Господа, як це бачив Св. Іван. Анголи жертвують Йому його. Деінде ж той самий Святий зазначує, що молитви Святих подобають на золоті посудини наповнені милими пахощами, тому сильно подобаються Богові.

Вистачає переглянути Святе Письмо так Старого, як Нового Завіту, щоб переконатися, яку велику вартість молитва має в Божих очах. Ось, що Сам Бог каже про молитву: "Поклич Мене, й Я вислухаю тебе! Проси́ть і буде вам дано.. Шукайте і знайдете. Стукайте і відчинять вам. Поклич Мене, і звільню тебе. Дасть добро тим, що прохатимуть Його. Хто прохає, той отримує, і хто шукає, той знаходить. Мій Отець подасть їм, чого тільки попросять. Чого тільки попросите в молитві, вірте, що отримаєте, і станеться вам. Якщо будете просити чогось у Моє ім'я, то вчиню. Просіть, чого хочете, і станеться вам. Поправді, по-

правді кажу вам: Чого тільки попросите в Отця в Моє йменння, то Він дасть вам". Є ще тисячі подібних висловів, але ми пропускаємо їх, бо було б задовго цитувати їх.

Бог хоче нашого спасіння, але для нашого добра бажає, щоб ми спасалися як переможці. В часі туземного життя мусимо невпинно змагатися, боротися і перемагати, щоб спастися. Св. Іван Золотоустий каже: "Тільки самі переможці будуть укороновані". Ми дуже немічні, а наші вороги страшно численні та могутні. Як зможемо опертися і перемогти їх? Бодрімся і повторяймо з апо-

столом Павлом: "Я все можу в Тім, що скріпляє мене!" Всього зможемо доконати при помочі молитви, бо через неї Господь подасть силу, якої бракує нам. Теодорет писав, що молитва всемогутня: "Хоч вона одна, все таки може всього доконати". Св. Бонавентура твердив, що "молитва виеднує всяке добро та визволяє від усякого зла".

Св. Лаврентій Юстиніян казав, що при помочі молитви будуємо собі сильну башту, що захистить і вчинить нас безпечними перед засідками і насиллям ворогів. "При помочі молитви людина година збудувати собі твердиню". Щоправда, "дияволи сильні, але молитва сильніша від усіх демонів", каже Св. Вернард. Це правда, бо душа при помочі молитви запевняє собі стільки Божої помочі, що година перемогти всякі сотворені сили. Пророк Давид саме так ободрював себе в переляку: "Візву свого Господа та визволюся від своїх ворогів!" Коротко, каже Св. Іван Золотоустий, молитва це зброя, що година відбити всякий ворожий наскок, це оборона, що зберігає нас в кожній небезпеці, це пристань, що рятує нас від бурі. Заразом це скарб, що збагачує нас всякими добрами: "Молитва це могутня зброя, оборона, пристань і скарб".

ВАЖНЕ СПРОСТУВАННЯ

В наших часописях цього і минулого року появилася звістка про чудесну появу Божої Матері в селі СЕРЕДНІМ у горах Карпатах. Деякі наші часописі обширно розписувалися про цю появу, заявляючи, що Середнє стане навіть славніше ніж містечко Лурд у Франції. Вони писали, що в Середнім діялися предивні речі, от хоча б луна була така велика, що її видно було аж до Львова, що побожні люди так масово ходили до Середнього, що большевицька поліція мусіла ставити кордони, щоб їх спинити, але люди рвали ці кордони поліції і таки ішли до Середнього. Ці часописі подавали, що в Середнім витриснуло аж три чудесні джерела, що там діялися чуда, тощо.

Редактор "Голосу Спасителя" взяв цю історію про появу доволі холоднокровно і написав до своєї сестри у Львові. Вона працює у Львові як елеваторка, тому має контакт із численними людьми, що приїжджають до Львова з різних сторін України. Вона відповіла, що луни ніякої з Карпат у Львові не бачила і про якусь появу і поліційні кордони в Середнім нічого не чула..., тому про цю справу нічого не знає, ані не чула нічого про появу від людей.

Ходили різні чутки, що ці появи це видумка тих, що люблять сензації. Аж недавно ми дістали певну вістку від жінки одного священика, людини старшої віком і дуже поважної, що має сина священика в Канаді. Вона живе у Львові. Вона написала до нього листа датованого 4 листопада 1962 р., бо він теж питався про цю появу декілька разів. Аж в останнім листі до сина ця мати написала таке:

Дорогий Сину,

"В СЕЛІ СЕРЕДНІМ—ЦЕ ВСЕ ВИДУМКА".

Отак викрито фальш всіх тих 'чудесних' вісток, що були появилися в пресі.

Нехай цей короткий допис буде пересторогою так для наших редакторів, як і читачів їх часописів, щоб не брали легкодушно подібних речей, бо писання про сензаційні та безпідставні об'явлення тільки осмішує релігію та компромітує Святу Церкву в очах безвірків і безбожників.

Ukrainian Christmas

Edith Brown Kirkwood

FOR no other people in the world has the Christmas season meant a more reverential and more joyous, celebration than for the Ukrainians.

As these traditions are being woven into their life in the adopted country, so the Ukrainian Christmas customs will be observed in many American homes this season. Reverence, poetic thought, a singularity appealing consideration for man and beast, run through the pattern of the traditional Ukrainian Christmas festival.

We learned that although much time goes into the preparation of the Christmas foods as the holiday nears, the real beginning of the preparations is during the harvest, "when a bundle of the finest hay and a sheaf of the most perfect wheat is carefully selected and stored" for the approaching season. On the day before Christmas these trophies from the harvest fields are brought out. Then, a very thin layer of the hay is spread under the table cloth, and a small bunch is placed on the floor beneath the table. The Babe was born in a manger filled with hay and straw and these are acts of humility. The sheaf of grain is placed in the corner opposite the main entrance door where are kept the holy images, ikons, strings of colored Easter eggs, and the carved wooden pigeon representing the Holy Spirit.

The Ukrainian Christmas Eve plays a much more important part in the festivities commemorating the Nativity than does the Christmas day, for much of the day is set apart for the religious services. Fittingly, the Christmas Eve celebration is heralded by an observance which brings delight to the children.

Just after dusk, we are told, the children are sent out with baskets filled with delicacies which have been prepared for the Christmas Eve dinner. They bear these remembrances to their godparents and to those of the relatives — especially the elderly in the family group — who are remaining in their own homes for the evening. Thus no one is denied a share in the family unity which the Christmas Eve feast honors.

This errand leaves a never-to-be forgotten memory with the children as they go out into the brilliant moonlight, their feet crunching the crisp hard snow and the cold air making them grateful for their fur-lined coats. As they go on their way, they meet other groups of children bent on similar errands and there is much laughter and merry-making.

Not until the first star appears in the sky is the Christmas Eve supper served to the assembled household. This meal invariably is composed of twelve dishes in memory of the 12 Apostles of Christ. The table is set with the

Christmas bread decorated with a candle and flowers. In the center is a large bowl of kutya. This is a traditional dish of the Ukrainians.

Kutya is a combination of wheat, the coating of which has been removed by a special milling process, of honey, ground poppy seeds, and pecans or other nuts. Very rarely rice is used instead of the wheat. The meal begins with the serving of the kutya eaten with almost ceremonial rite as those about the board wish each other bountiful health and plenty. Jellied fish follows, and then comes a type of borsch, holubtsy, varenyky made with various courses, other fish dishes, strudel or stewed fruits, honey cakes and tea.

Borsch is a beet soup. At another time of the year it may be made with meat stock, but at Christmas meat in no form is used by the Ukrainians. So fish stock supplants the meat. Several vegetables are combined in the soup, but the beets give it color.

Holubtsy is a cabbage roll. This, too, often is made with meat filling but, at Christmas time, rice and tomatoes or rice and buckwheat grits are used. The cabbage head is dropped in boiling water and the leaves slightly preboiled. Then the head is pulled apart and within the larger leaves is tucked a portion of the filling.

Varenyky is a noodle dough. One half of the portion of the dough is filled with mashed potatoes and rice, or mashed potatoes and cottage cheese, or with the cheese only, or mixed with Italian prunes, or sauerkraut — the filling depends on individual choice.

The dish of kutya is left in the center of the table throughout the meal and the night. When the table otherwise is cleared, after the meal is finished, several spoons and sauce dishes are placed by the dish of kutya, so that any departed spirits who may return that night, may partake of this special Christmas feast with their loved ones, an ancient touch still preserved.

After dinner, groups of carolers, going from house to house carrying a five-pointed star which is lighted within, come to the window, ring a bell and ask permission to sing for the household. When the songs are over, they are invited inside and offered Christmas dainties.

One of these schedrivkas (New Year songs) "Good Evening to You" has been translated by Dr. and Mrs. Granovsky:

O, good evening to you, master of this household.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

Cover up the tables with the best of linen.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

Then put on the white bread freshly made of spring wheat.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

Now are coming to you three days celebration.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

First comes Holy Christmas, sacred day of Christ's birth.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

Second day is New Year's, Holy day of Basil.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

Third is Epiphany, final celebration.

Rejoice ye! O, rejoice ye. On earth Son of God is born to us.

"Who would like to go to heaven?" a teacher asked her pupils. All the children raised their hands, except one small boy.

"Don't you want to go to heaven, Johnny?" asked the shocked teacher.

"No, ma'am, not if that bunch is going," the chap replied calmly.

Gloom in the New Year?

View and Comment **W. Podiluk**

GLOOMY is the word that most people would use to describe the outlook for the New Year. The news headlines about H-bombs, international distrust, riots, starvation and racial strife do paint a discouraging picture. Indeed, many have come to think that we are facing a hopeless future.

Yet in this atmosphere of gloom, there shines one brilliant ray of hope issuing from a man who refuses to share in this pessimistic view of mankind's future. As a matter of fact, he optimistically foresees a brighter future for mankind and he denounces "the prophets of gloom." Of course, you recognize him as our Holy Father Pope John XXIII, who himself, fired-up with zeal and enthusiasm, has inspired others to work for and expect a better and happier future.

How can the Pope be optimistic? Does he not see all the serious problems confronting mankind? Indeed, he does. What's more, he understands them more clearly than most men. No doubt, he is one of the world's best informed men. Daily messages and first-hand reports from visitors give him the facts on what is happening in every corner of the globe. So keenly is he aware of the immense problems that he has written about them at some length in a special letter to all the faithful of the Catholic Church. This letter, of course, is the 25,000 word encyclical, Mater et Magistra (Mother and Teacher). In it he outlines the problems of the modern world clearly and offers important guide lines for their solution. In it he is deeply concerned about the topics that headline today's news reports — colonialism, international trade(farm prices, wages, taxes, and so on. But in it, he also reflects a cheerful spirit — the belief that man, with faith in God's help and confidence in his God-given abilities, can cope with the woes that beset him.

The encyclical has been hailed by non-Catholics as well as Catholics as a great social document and it already has had a profound influence on the thinking of inumerable people throughout the world. It has become the basis for study and discussion by a variety of groups who genuinely seek to revitalize society with a Christian spirit. It has firmly planted the seed in men's minds and hearts which will some day blossom out in a better society — a society of men living the Gospel of Christ.

With the start of a New Year, we must share in the optimism expressed by the Pope. More than that, we must rally to his call to become better informed about the Church's social doctrine and then we must learn to apply it to the problems in the modern day world that we encounter. We should resolve to make a study of the encyclical privately, in parish groups, or in occupational groups. The principles that we learn will make our minds and hearts attuned to the wise teachings of Holy Mother the Church and we in our own small circles will doubtlessly see an improvement in man's relationship with fellow man. We will bring the vision of a revitalized Christian society closer to reality.

Do you act or react?

M. Schudlo, C.Ss.R.

POLITENESS or courtesy is the external manifestation of love of one's neighbor. The love of God and that of our fellow men are so intimately connected that the first cannot exist without the latter, as St. John clearly points out: "If anyone says, 'I love God,' yet hates his brother, he is a liar. Why? Because he who does not love his brother whom he sees, cannot love God Whom he does not see. Besides, we have received this Commandment from God: 'He who loves God must love his brother also!'" (1 John: 4, 20-21).

Christian politeness should characterize the life of every follower of Christ, for he must resemble His Master in his dealings with his fellow men. It should be cultivated at home among the members of the family, and carried into the market place of our work and occupations. We must get used to it while living upon earth because we will need it even in heaven, for there is no place in the kingdom of God's love for those who are not gentlemen.

Politeness is much deeper than mere table manners or knowing how to behave at a party. Basically, politeness is thoughfulness as opposed to selfishness and rudeness. True courtesy should include an effort to understand the mentality of those with whom we live, work or deal, and, consequently, act accordingly.

A gentleman and his friend walked to the newsstand, and the first one bought a paper, thanking the newsboy politely, but the boy just yelled: "O.K., mister."

The friend made a comment on the boy: "He is a rude fellow. What's wrong with him?", to which the gentleman calmly replied: "Oh, he does not change much. He is the same every night. Poor fellow!"

"Whatever happened to the psychology?"

"Then why should you buy the paper from him? There are other newsstands! Besides, you are so polite to him!" the friend said.

"Why shouldn't I? Should I perhaps let him decide how I must act? Would that do any good to him or to me?" the gentleman replied.

I saw the incident and heard their interesting conversation. I thought about it later, when I was alone, and I realized that most people do not act, but simply react toward their fellow men, hurting those who hurt them, but especially damaging their own character and impairing their personality. The gentleman acts, and never reacts.

It is easy to react. It's an old method of rudeness, condemned by Our Lord who said to His followers: "You have heard it said: 'An eye for an eye, and a tooth for a tooth!' I, on the contrary, declare to you: Do not meet evil with evil!" (Matt. 5, 38-39).

* * *

A gentleman never reacts to the rudeness of those who hurt him because he has a sense of inner balance which is lacking in most men. This inner balance of self-control is not a gift of nature. It's rather a result of self-mastery at which we arrive through a long series of combats and self-restraints.

Self-control is based upon two rules, namely, upon the conquest of one's passions, such as impatience and self-love which is hurt by rudeness and consequently reacts in the same way, and upon an effort to understand the mentality of others, including those who are rude and lack in self-control.

A gentleman, that is, a man who achieves self-control, knows who he is, and what he stands for, and this practical knowledge regulates his behavior with the outside world in which he finds himself. He never returns rudeness for rudeness, incivility for incivility because then he would no longer retain self-mastery, that is, be in command of his own conduct with the others.

Being a gentleman does not mean that he is ready to sacrifice religious or moral principles under the guise of politeness. A gentle man is a gentleman towards God in the first place, and then towards himself and his fellow men. If he did the opposite, he would betray his Maker, hurt his soul and his neighbor. The ancients said: "Plato is my friend, but truth is my greatest friend."

* * *

But there is a pleasant and tactful way, as well as an offensive manner of disagreeing or presenting the truth. A gentleman knows how to orientate himself to the disposition of various individuals.

Our Lord was the greatest Gentleman that ever lived in this world. People that met Him, said: "Everything He does is wonderful! He gives hearing to the deaf and enables the dumb to speak!" (Mark: 7, 37). St. Paul, a faithful imitator of Christ, says of himself and other apostles: "When men call us ugly names, we speak well of them. When they insult us, we speak gently. We have practically become at present the world's scum, the scapegoats of society" (I Cor. 4, 12-13).

While a gentleman is the happiest man in the world, nobody is more miserable than the perpetual reactor because he does not possess self-mastery. For this reason the center of his emotional gravity is not in him, where it should be, but in the people with whom he lives or works. His spiritual and moral temperature is lowered or raised by the social climate around him because he is a poor creature at the mercy of his whims and outside events.

He is happy and elated when people praise him and approve of his actions. His happiness, however, is false because it does not come from the interior self-approval, and therefore does not last. Reproof and criticism depress him more than it should because it stresses and confirms his own secretly shaky opinion of himself. He does not like snubs because they try to outshine him, while the merest suspicion of unpopularity makes him bitter.

* * *

When the Bible enjoins us to return good for evil, "Be not conquered by evil, but conquer evil by good!" (Rom. 12, 21), it's not a moral injunction only. It's more than that. It's the best psychological prescription for our mental and emotional life. Nothing is more beneficial to our physical well-being than serenity of spirit. Unfortunately, we cannot achieve it until we become masters of our thoughts, desires, actions and reactions.

We lose ourselves when we let people determine whether we shall be gracious or rude, calm or angry, happy or unhappy. Self-control over our own

personalities is the only thing that we can really call ours. If we lose it, we are lost in a sea of unhappiness and disturbances.

To achieve self-mastery, we must grow spiritually and emotionally as we are growing physically, or we will be shunted into a backwater of life. We should not be afraid to change for the better. It gives us more satisfaction in life and enlivens our occupations. We should never stop life in its tracks and hold on to what we like by keeping change away from us.

Change is inevitable as the turning of the seasons, for everything that is alive is in constant change. The cemetery is the only place where there is no change because there is no life.

It is when we fail to change that we fall behind in living and become hardened in our imperfections and bad habits. We must change for better by discarding the old ways that bring pain to onrselves and to others.

Why should we grow inflexible and fall into ruts when any betterment would bring more joy to us and our fellow men? How often we felt miserable with ourselves and the others, and yet we refused to change things and habits that make us bitter?

* * * *

Why then, do people refuse to change? Because they have "settled down" and become "a bundle of habits", good and bad at the same time. And most people consider it as a symbol of maturity! Thus inertia and the lack of youthful daring keep us away from the risk of improving ourselves morally and emotionally. Don't people say: "We're too old to change! It's too late." And they draw back from the risk. They think that a man can be either too bad or too old to change himself for the better.

Fortunately it's never too early to change our habits. A 14 year old girl said to her mother: "Mommy, if I could be so good and gracious as Mrs. N., our neighbor, I would not mind to get old!" The mother smiled at her capricious daughter and replied: "Start changing your habits right now, and you'll be like her when you reach her age."

* * * *

It's also never too late to change. There is a tomb in Rome with the following inscription: "Here lies the great general of Trojanus, N. He died at the age of 87, but lived just seven years." It's a strange inscription, is it not? Not at all. For 80 long years he was a pagan indulging in his bad habits. When he was 80, he came to know Christ and His teaching. He started the hard work of improving his moral life. He became a Christian, and ever since changed so much that people could hardly recognize the former pagan general.

Some people defend themselves: "I would like to start improving myself, but I lack the necessary strength." It's not true. It's not that we lack energy. No, it's just that we often waste much of it on regret and wishful thinking!

We should not leasurely lean upon our past achievements, longing for more happiness. It will never come unless we work for it until we reach our eternal destination.

Now and then people should rethink their habits, their customary ways of doing things and their tastes in order to keep our spirit 'limb', capable of progressive change for the better. We must improve ourselves spiritually and mentally in order to fulfill the command of Our Lord: "Be perfect, as your Heavenly Father is perfect!"

* * * *

A philosopher said that after a man has done a thing the same way for two years, he should look at it carefully. After five years, he should look at it with suspicion. After ten years, he must throw it away and start all over again. We know that everyone of us cannot change his life so radically, but

we can day by day make small changes in our thinking, speaking, working and behaving with our fellow men in order to resemble more closely our Divine Model, Christ ,our God. Small adoptations to our neighbor, more understanding of his human weaknesses, more sympathy for those who hurt us and especially more self-control will bring us an untold satisfaction that we are growing morally and spiritually. Fondness for our usual habitual comforts pins us in ruts and impedes our spiritual growth. We must work on ourselves, because, after all, our own perfection is the most important project of our earthly life.

By improving ourselves and our ways, we will find our days eventful. We will feel young and energetic, for we will be keeping up with life rather than letting it uselessly pass us by.

If we achieve the blessed self-mastery, we will be able to help the others to do likewise. It's the weakness of our neighbor that hurts us. Why don't we ignore his weaknesses and concentrate on his virtues?

Nancy was a mischievous girl. All her life she has been told by her mother and teachers how nasty she was, but nobody mentioned that she was a charming girl with a compassionate heart. When Nancy visited her aunt and stayed with her for one whole month, the wise aunt ignored her sulks and rudeness and told her a hundred times a day how charming and compassionate she was.

Of course, the old lady's tactics worked a miracle with Nancy. Charitable advice and praise forced the little girl to give herself "a try", and she succeeded. She improved greatly in a month.

No wonder, if someone tells you constantly that you are good, you just naturally try to improve yourself to fit his opinion of yourself.

On the other hand, if we tell our neighbor whenever we meet him, that he is good for nothing, he will oblige because people usually do what is expected of them.

Would it not be better for everyone of us to improve himself and to help the others to do the same? Then the world would become a much nicer place to live in.

Initial failure should not discourage us from working on our own moral and spiritual improvement, for it is the usual price we must pay for learning anything new and difficult. The first few times we try to play a piano, or skate, or bake a cake, the results may leave much to be desired. It's the steady practice that makes perfect. If we keep at it, sooner or later we will become more "ourselves" by gaining more self-mastery over our thoughts, words, actions and reactions. Just go on, and the blessed law of average will apply to you. There will be a success which will make you forget initial failures. Stare at your self-victories. This will boost your spirit to go ahead. Millions before you did it, why should you fail? Don't keep your eyes focussing upon your failures. Turn them to Christ by keeping your eye on the Model. This is the secret of the victory that the Saints won over their passions and bad instincts and finally became heroes and heroines of Christianity. And don't forget they were your brothers and sisters, made of the same human clay that you are made of. So, what will you do?

There is a sign in an American research centre which reads as follows: "If this new invention really works, it must be obsolete."

A zealous pastor wrote this question on his visiting card: "My dear friend, what on earth are you doing for heaven's sake?"

Toleration

John Zubaly

IF peace is to reign in the world today, toleration by man for man is sorely needed.

Equally as great is the need to know and undertsand the word's true meaning. And once the meaning is fully understood, it should then be put into daily use. Toleration is a fulltime job. What good is it to know of something and then not use this knowledge for the benefit of mankind? Toleration should be far more than just a word.

It is impossible to point out in any epoch in history when all peoples of that era truly accepted and tolerated one another. Man's intolerance of man is definitely not confined to bygone eras. In today's news man is continually failing to practice tolerance in his dealings with other peoples. Not to be tolerant is the one sure way of creating disputes, strife and war. It is no credit to an individual or a nation when they are intolerant.

The Creator of the world was tolerant of the first two human beings that He created in His image. And to this very day and age He has His reasons for being so tolerant of the erring peoples of the world. Why is God tolerant of mankind? He alone knows why...

Man can... if he wishes... be tolerant of others created in God's image. After all... THAT is the least one can do for God!

PERSISTANCE PAYS — Betty Prystupa

An ambition young music student, just beginning the study of musical composition, once went to Mozart to ask him for his formula for developing a theme for a symphony.

Mozart's suggestion was, "Perhaps you'd better try something simpler first."

"But you were writing symphonies when you were my age," protested the determined student.

"Yes," replied the famous composer, "but I didn't have to ask how."

All too often beginners in many fields of endeavour are impatient and far too anxious for quick results. They forget that, for most of us, success comes only after long, persistent plodding, often in the face of defeat, discouragement and disappointment.

Money makes fools of most men, and girls make husbands out of these fools.

Mary and East-West Reunion

Most Rev. Nicholas T. Elko, D.D.
Apostolic Exarch of the Byzantine Rite Exarchate of Pittsburgh

Common Love and Devotion for Our Lady Could Lead to Common Profession of Faith

TWENTY separate times the Blessed Mother is mentioned in the Mass of St. John Chrysostom in both the Orthodox and the Byzantine Catholic ritual. This common manifestation of unity supplies a solid enough pillar for the Reunion.

Throughout the Eastern Liturgical year, the beautiful calendar of Mary's Feasts are solemnized with a magnificent solemnity. Questions about distinction between minor and major feasts often causes a puzzled look in the fact of the Oriental Christian; for to him, everything that is Marian is a bridge of Reunion.

Every Holy Day dedicated to the Blessed Virgin is considered important. Truly enough, some days do stand out more pre-eminently. For instance, The Feast of the Assumption is such a crowning one that in the entire Eastern Church there is prescribed two weeks of fasting in order to properly dispose the faithful for the commemoration of the Blessed Virgin's entrance into heaven. In Oriental monasteries special Akafist "devotions", noctural vigils and a chain of chant precede the glorified ceremony of the actual holy day. Pilgrimages abound in churches and shrines to such an extent that the writer knows of no area where Byzantine Rite people dwell that would not have its own communal solemnity observance in every village, town, and city.

The Annunciation is so magnificantly solemnized that even if it should coincide with Holy Week, the bells will ring in the churches, blue vestments are worn instead of the penitential colors; there is a pause, a short interruption in the somber spirit of Lent to give due veneration for this joyous feast.

The Feast of the Protection of the Blessed Virgin Mary dates back to the year 910 A.D. when miraculous protection was granted to the people of Constantinople by a cessation of a plague that had encircled the area. This was attributed to the intercession of the Blessed Virgin Mary. Byzantine faithful in this country corporately pray the rosary in many churches.

The 21st of November is a very popular feast day, The Presentation of the Child Mary in the Temple of Jerusalem. This is so beautifully observed by special chants that are already preliminary series of Liturgical prayers repeated until the 25th of December. The text of these include extracts from the Old Testament in the Sacred Scripture referring to the Virgin Mother.

The entire liturgical life of the Eastern Church is so entwined with the life of the Blessed Virgin Mary, that special vespers and special matins are chanted in her honor, not only by the priests, but in many of the churches by the faithful themselves. Each Marian feast day has a special "magnificat," which has reference to the spiritual theme of the holyday itself. For instance, The Nativity of the Blessed Virgin Mary includes a special reference to the holiness of Mary's parents, "My soul magnifies the father Joachim and the mother Anne." At Pentecost, dogmatic belief in the Trinity is so vigorously expressed with the "magnificat" for the day "My soul magnifies the Holy Spirit Who proceeds from the Father and the Son." Each Sunday there is a special Theotkin or Bohorodichen. This too, is chanted by the laity in remembrance of the special liturgical commemoration.

Interestingly enough, in theological discussions with the Orthodox Monks of Mount Athos, this writer was inspired by their holy enthusiasm for devotion to the Blessed Virgin Mary. This Greek Peninsula prides itself in its tradition that the Blessed Mother, after the Ascension of Our Lord, set foot on this soil while travelling to Ephesus with St. John; and out of reverential respect, there is a regulation which is scrupulously observed that no other female be allowed to stop or even set foot on this land that was consecrated to this perfect woman, Mary, by her visit here.

* * * *

Coinciding with the twenty separate times the Blessed Virgin Mary is mentioned in the Liturgy of St. John Chrysostom, there are 20 separate monasteries on this Greek Peninsula; and in each of these monasteries, the Icon of the Blessed Mother has a special revered place. In fraternal discussions with these bearded monks, it was interesting to note that they tried to impress the visitor that they retain the observance of every feast day of our Blessed Lady. When interrogated about the observance of the Immaculate Conception on Dec. 8th which is commemorated in the Latin calendar, their reply was that they commemorated this feast day but interpreted the feast day as the conception of Saint Anne and celebrated it on Dec. 9th.

When informed that Pope Pius XII had pronounced the Assumption of the Blessed Virgin Mary into Heaven as a dogma, they simply replied, "We have always believed this."

With such disposition and revered love towards the heavenly Queen and as an intercessor between God and man on both sides of the thin curtain that divides the Eastern Orthodox from the Eastern Catholics, surely there is hope of her intercession and reunion between divided Christendom.

Much devotion is extended to Mary by both the Eastern and Western Christians when she is called "Our Lady of Perpetual Help." The icon depicting her as such is one of the most famous in both the East and West. The artistry of this work is done in such beautiful Byzantine style including a three-barred cross, has already been presented to Pope John XXIII by religious groups as the patroness of Reunion in the Ecumenical Council. So much devotion is given to Our Lady under this emblematic form that there are hopes of a more vivified interest in Reunion from both sides because she is so dear to both.

A certain priest of the Byzantine Rite who, some time ago travelling incognito from Vladivostok to Vienna, reported to this writer that he witnessed the unveiling of icons of the Blessed Mother privately by people who called themselves "viruyusci," believers. These people joined together in giving widespread communal veneration to the "Bohorodytsia", Mother of God, even in a railroad depot! In fact, he was scrutinized with frightened eyes when he joined into the prayers with a professionally loud tone. Evidently the Orthodox have not forgotten Mary, and surely she has not forgotten them.

We, Catholics, certainly have not forgotten Mary, and she is, we believe, the Mother who can provide the perpetual help needed to show a perplexed world the true faith, the perpetual help that will repair the seamless garment of separated Christianity that she so lovingly and tenderly watches over. Therefore, why should there be disunity among Christianity, if the unity of the Christian family is so dear to the Blessed Virgin's maternal heart?

May the common love and the common devotion to the Blessed Mother of God found in both the East and the West, both on one side and on the other side of the Iron Curtain, both in Catholics and Orthodox, lead us to a common profession of faith in the One Holy Mother Church through the one holy Mother of God.

— (Our Lady's Digest)

THIS IS WHAT PEOPLE NEED MOST

It was a lovely fall day. The people were pouring out of the church after the late morning Divine Liturgy. Amidst the throng that was busy exchanging pleasantries and niceties with one another, a small man, bent with age and toil, was making his way home. I knew that he traveled every Sunday to hear Mass in a round trip distance of fourty-four miles. The past few Sundays his wife did not accompany him. She was ill. This year, they were celebrating their fiftieth wedding anniversary. I hurried to catch up with him. I was about to offer my congratulations and good wishes when he clasped my hands and warmly embraced me. Only a moment to speak a word to him who was saddened by family misfortune and the wrinkled face of a burdened soul becomes as warm and inviting as the lovely sunshine; just because a word was spoken, a freely given word. There is a song whose lyrics proclaim "the best things in life are free."

We do not realize how desperately the world needs love, kindness, a thoughful word, or even acknowledgment. We become obsessed with the un-Christian notion that people are best left alone — to mind our own business. Th. Bleech.

KEY TO HEAVEN

The saintly old Lay-Brother was on his deathbed. His superior asked whether he had any last wish.

"Only this," he answered. "That you pray the Rosary with me when I am dying. Last night I dreamed that I had departed from this life. At the gate of heaven I saw a soul holding a large bunch of keys, but none would unlock the gate of paradise. Finally in her dilemna she seized her beads, and behold, the crucifix of the beads turned the lock. For this soul the Rosary was the key to heaven. I hope it will be so for me also."

Kay Cronin

Lack of Parental Discipline

(WHY DON'T WE HAVE ENOUGH PRIESTS?)

IN all the considerable discussions there has been lately on the reasons for the present dearth of priestly vocations, I have yet to see anyone mention "parents' lack of respect for the priesthood."

Results of a recent survey conducted by the Sacred Congregation of Seminaries and Universities showed the bishops of U.S. and Canada citing "lack of family discipline" as the major hindrance to priestly vocations. Other unfavorable factors were "modern entertainment", "dating at too early an age", "materialistic concept of life", and the like. Bishops cited the general unawareness of the gravity of the Church's problems in that part of the world.

All these factors are doubtless creating serious hindrances to the fostering of priestly vocations among our youth, particularly on the North American continent. But even if these hindrances were all removed, it seems to me that one is still faced with what might be the biggest stumbling block of all — the parents' attitude towards the priesthood. For is it not the parents who, more than anyone else, are primarily responsible for implanting an image of the priesthood in the minds and hearts of our youth? And be it true or false, the children will adopt it as their own.

In accordance with the present emphasis on the need of the laity to take a more active part in Church affairs, lay people have been urged to voice their opinions on matters which heretofore have come under ecclesiastical jurisdiction. Unfortunately, some of the laity have interpreted this as a dispensation to indulge in all manner of indiscriminate criticism of the clergy and hierarchy. And what is even more unfortunate, they have chosen to give vent to their views — not through the proper channels, but within the confines of their family or social circle, and in front of their children. Generally speaking, this criticism is not malicious, but it is all too often imprudent, impractical and uncharitable.

I have often thought what an eye-opener it would be if a survey could be taken on "Sunday morning breakfast conversations" among a group of Catholic families selected at random. Of all times during the week, this is probably the peak period for criticism of a parish priest or bishop. This is also probably the peak period during which parents are given a golden opportunity to implant a true image of the priesthood in the minds and hearts of their children. Yet, what would such a survey show?

Human nature being what it is, I doubt whether the average Catholic family spends Sunday morning breakfast time discussing the privileges and joys of receiving Holy Communion, or the truths of the Faith which were clarified during the sermon. If they mention Church matters at all, a more familiar trend in the conversation would be — Mother complaining bitterly because the Pastor forgot to mention the time of the Altar Society tea next Thursday even though she'd phoned him about it at 11 o'clock last night and furthermore she thinks it's high time he got a haircut — Dad sounding off about "those confounded second collections" which wouldn't be necessary, if the parish finances were properly handled and how he's going to ignore the bishop's pastoral about servile work on Sunday, otherwise he'd NEVER get a thing done around the house . . .

Seldom does a parish priest or a bishop get a more thorough "going over" than he does at Sunday morning breakfast among the laity. They are criticised right from the way they part their hair to their views on the Common Market. And throughout it all, the children are listening, wide-eyed and intent, busily absorbing "the image of the priesthood" created for them by their parents. Small wonder, then, that so many of our youth have a completely false concept of the priesthood when so many of their parents expect a priest or bishop to conform to THEIR image of what a priest or a bishop must be, not Christ's.

Far too many of the modern-day laity are apt to forget that the priest comes to them from God, endowed with powers that demand open respect and reverence. If civic officials, whose field is politics, can command the due respect of the people, how much more should the dignity of the priesthood be acknowledged when that dignity is based, not on political acumen, but on the God-given power to forgive sins and to change bread and wine into Christ?

Those parents who, in front of their children, continually criticize a priest, because they consider him lacking in eloquence or financial wizardry, or possessing an undesireable accent or haircut, or betraying mannerisms unpleasant to their taste, are stripping the priesthood of its true nature and creating a false image of its essence in the minds and hearts of those children.

And regarding the laity's views on Church matters in general, I feel that these can be extremely enlightening and helpful to the hierarchy, provided they are based on the right motives and transmitted through the proper ecclesiastical channels. But the moment these views — especially those of a critical nature — are motivated through lack of charity, or irresponsibility, or ignorance, and aired within the confines of the family or social circle, then they can be veritable dynamite — particularly in the field of fostering vocations to the priesthood and religious life.

— (Oblate News)

CARRY ON — P. Prystupa

Marshall Foch, commander-in-chief of the Allied forces in World War I, never knew how to give up. In one of the most decisive battles of this war, reports containing news of disastrous setbacks poured into his headquarters. These would have dismayed almost anyone, but it was at times like these that Foch displayed his mettle. On one such occassion he drafted this famous order, which eventually appeared in practically all textbooks of military strategy: "My center is giving way, my right is pushed back, my left is wavering. The situation is excellent. I shall attack." The successes which followed the Allied offensive broke the spine of the German army. It may well be that Robert Service had someone like Foch in mind in the following lines of his famous poem of inspiration, "Carry On":

But the man who can meet despair and defeat
With a cheer, there's the man of God's choosing;
The man who can fight to Heaven's own heights
Is the man who can fight when he's losing.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Does a Catholic commit a mortal sin, if he refuses to accept the teaching of the Church on some subjects, for instance, on the sinfulness of artificial birth control or the existence of hell?

Of course, a Catholic who refuses to accept the teaching of the Church commits a sin. The sin will be venial or mortal depending upon the object of the teaching. If the object is very important and has been declared an article of faith or concerns directly the morals in some important domain, then such a Catholic does certainly commit a mortal sin by refusing to accept the teaching of the Church, for she is the living and infallible voice of God for all men. Our Lord said: "He who listens to you, listens to Me, and he who despises you ,despises Me; but he who despises Me ,despises Him Whose Ambassador I am," that is, God the Father (Lk. 10, 16).

2. Why and when did the Church designate Sunday as the Lord's day instead of the Jewish Saturday?

Sunday is properly called the Lord's Day, because Christ rose on Sunday and the Holy Spirit descended on Sunday also, thus starting the Church and sanctifying it for the spreading of the Gospel throughout the whole world.

It was not Constantine the Great that established Sunday as the official holy day for the Christians of the Roman empire. He did only decree that Sunday be the day of rest and worship of God, and thus confirmed the ancient custom. The Acts of the Apostles (20, 7), St. Justin martyr (†160) and St. Ignatius martyr (†107) testify that Sunday was the Lord's day since the resurrection of Christ.

3. I have heard that a sleep-walker can perform superhuman feats which he is not able to perform when he is awake. Is it true?

Sleep-walkers are not miracle-workers. They cannot perform feats beyond their actual capacities. Every person has some inhibitions and fear which hamper the use of his physical capacities. Since these inhibitions are absent during sleep, the somnambulist can sometimes use his strength to its maximum, thus performing feats that may seem extraordinary and beyond his human nature.

4. How many Lutherans are there in the world?

The Lutherans are the followers of the German reformer Martin Luther who made a "religious revolution" against the Papacy in Germany, abolished confession and the Mass and proclaimed many doctrines.

According to the Protestant statistics there should be some 72,000,000 Lutherans in the world. Thus Lutherans would constitute the largest Protestant denomination. It must be noted that the present-day Lutherans in Germany are turning more and more toward the Catholic teaching. The Lutheran Synod held in Berlin a few years ago has re-established private confessions and recommended its pastors to spread the practice of confessing sins to a minister among their faithful. Unfortunately, Lutheran pastors are not real priests, and for this reason they cannot forgive sins.

5. When did priests start to wear the black robes?

The black originally was not the distinctive garment of the priests, but of the scholars in Europe in the 16th century. Later it became the academic robe of the students and professors in the universities. Since the priests were scholars, they adopted the custom of wearing the black robes as the distinctive of the priestly state to distinguish themselves from the laity.

6. Why does the Catholic Church hate the name of Jehovah?

The Church does not hate the word "Jehovah", but she simply does not use it, because it is not found in the Bible. The word Jehovah is a corrupted translation of the Hebrew "Yahweh" which means "the Lord." Since the word "the Lord" is more understandable, the Church uses it in the translations of the Bible instead of the "Yahweh."

7. I know a man who has a very poor memory, suffers from the loss of emotions, is often tortured by the thoughts of suicide, works 14 hours a day without pay, etc. Is such an individual normal and responsible for the sins of impurity which he commits without any emotion?

Emotions are very important in the life of man, because practically everything he does, likes or dislikes, is colored by some emotion, love, hatred, jealousy, pleasure, etc. It must be stressed, however, that man does not commit a sin with emotion, but with his will enlightened by the reason. A sin is a deliberate and free violation of some Commandment of God or of the Church. Emotion can and often does incite man to violate the laws of God, but it is ultimately the will which decides whether a man will break it or keep it.

It is evident, therefore, that the lack of emotion does not free a man from responsibility when he breaks a Commandment of God.

As far as the individual to whom our questioner refers is concerned, he may not be guilty of serious sin, because of the fact that he does not seem to be normal, and therefore does not fully understand the malice of mortal sin.

It seems to us that this individual is mentally sick and therefore should consult both a priest and a good psychiatrist. The first will be able to help him spiritually, the latter — psychologically by helping him to face his hidden problems and to find a solution to them.

8. Is circumcision forbidden by the Catholic Church?

Circumcision in the Old Testament was a sign of the covenant of God with the chosen Jewish people, and strictly enjoined on Abraham's descendants (Gen. 17, 10). Our Lord removed the obligation of circumcision for His followers. We are not aware of any Church law that positively forbids it, although it is not practiced by the Catholic or Orthodox Church. But it is still practiced by the Christian Copts and Abyssinians on the 8th day after birth and before Baptism. It has apparently no religious significance.

The bishops of Holland were dismayed that the Eucharistic devotion is declining among Catholics, and therefore they urged their faithful to strengthen it in themselves: "Though many people still take part in the celebration of the Mass, many feel certain resistance against other traditional expressions of Eucharistic life, such as praying after Mass, the Spiritual Communion, Visits to the Blessed Sacrament, Benediction, etc.".

Brother Vincent, C.Ss.R.

Judging the wisdom of Jesus Christ through the testimony of History

ONE of the simplest ways of judging the Wisdom of Jesus Christ is through the fruitfulness it accomplished. Now we stated earlier that fruitfulness is one of the criteria of judging various wisdoms. The fruitfulness of Christianity is substantiated by the testimony of history. What good has Christianity done for humanity here on earth as shown through history?

Let us review some history to get at the facts. Let us glance at the civilized world first as it existed before the coming of Christ, and compare it with the world in the Christian era. We can look at the beliefs and customs of some great nations, as the Greek and Roman — the highest developed civilizations in the ancient world. (The Jewish nation was an exception, for it was guided by God Himself. However, in judging the Jewish nation, we merely have to compare the Old and the New Testaments).

Religion and Morals B.C.

Religions among the great civilizations B.C. was paganistic, idolatrous, even barbaric; everything was worshipped — nature, animals, statues, idols, fictitious gods and goddesses, princes, kings, pharoahs, Caesars, even the state. False and idolatrous worship naturally only led to a deplorably low morality. Vices were practiced as though they were virtues. Many Christian virtues were unrecognized. Due to slavery, human dignity, justice, mercy and fraternal brotherhood were extinguished in the hearts of the ruling classes. Whatever sacred laws existed were trampled under foot. Hideous customs prevailed everywhere.

Classes of People — Common Laborers, Slaves

The upper classes who formed but a small proportion of the population were most oppressive and tyrannical towards the lower classse. Common laborers were denied rights. In the sight of the Romans and Greeks menial work was dishonorable — the object of contempt — reserved for slaves. There were vast numbers of common laborers in slavery — 80% of the population. Even the great Greek philosopher, Aristotle, himself being a pagan, believed that "labor was unworthy of a free man." Slaves were regarded as tools or beasts of burden, disposed of freely, killed, sold, scalded or fed to fish. To show compassion towards slaves, the poor and the weak or sickly was regarded a weakness and a folly, for slaves were looked upon as mere animals without a soul.

Foreigners were generally regarded with contempt as enemies, to be subjugated or destroyed. Wars were unceasing, victory cruel. Massacre or slavery was the usual fate for the vanquished. Cities were utterly destroyed, often not to rise again.

Hideous Customs B.C.

The Romans took great delight in such barbaric games as gladiator fights, similar to our boxing. To celebrate triumphs in war thousands of men would be slaughtered in the arenas. It is on record that during one month 20,000 men slaughtered one another for the amusement of the people.

Family relationships and customs were barbaric. Marriage, in the Christian sense, was not recognized. Women were regarded as a subservient and inferior species in all respects. They were divorced, repudiated, bought or sold according to the whims of their husbands. Children, if unwanted by the father, were left outside to perish, or they were strangled, sold, or immolated to pagan deities. The aged were neglected, being needless to society.

Conclusion

History plainly records the above facts about the state of civilized humanity B.C. We are all aware of Christian teachings and practices, of Christian humanitarianism, of the vast influence of Christianity on all peoples, of Christian charity, mercy, forgiveness, love of enemies, of the sanctity of marriage, of the dignity of the human being, even of the least of men. Yet, does modern man appreciate the gifts of the Christian religion? The Communists have repudiated it; they have attempted in vain to stamp out every vestige of it. Yet, what has happened in the communistic countries! In a sense they have returned to barbaric slavery. Prisoners of war, political opponents, and clergy are sent to Siberian labor camps. Even among the common masses, and especially within the satellite countries, divinely endowed rights have been stifled. In the free world likewise, wherever faithlessness and ungodliness reign, we find moral retrogression. Marriage, to many, is no longer sacred. Divorces increase. War in the modern age is becoming more reckless, destructive and merciless. More atrocities are committed. Survival itself is in the balance.

Why cannot this "scientifically-minded" generation of today reason with historical truths? The fruits of Christianity, as evidenced by conditions before and after Christ, are strikingly different, distinct, progressive and most abounding. Yet, we find greater and greater Christian neglect, lukewarmness, lethargy and apathy among men. Is not the world rejecting "the better part" through such spiritual retrogression, which can only lead to a decay of humanity and civilization? "He that is not with Me is against Me; and he who does not gather with Me scatters" (Luke 11, 22).

The above observations of history are but a tiny portion of the preponderance of proof that the Wisdom of Jesus Christ is truly the only great and saving Wisdom in the world.

———

MY PRICKLY PROBLEM

(Continued from page 64)

Sin, which have shaped the Western civilization since times immemorial.

You will find something about the Fall under Adam where his fall is mentioned as one of the "conclusions" of a later time, "entirely foreign" to the Biblical narrative!

5) Under the title **Jesus Christ** the author has this to say about Our Lord's Resurrection: "The event of Christ's Resurrection was not known to anyone but believers in Him." The contrary is true, for the first ones to know about His resurrection were the unbelieving guards who watched His grave and reported the fact to the priests (Matt. 28, 11-15).

* * *

In concluding our remarks about the Britannica, we must say that it should be read with a grain of salt. There are countless splendid features and articles, for instance, on science in general. Even the 33 page article on Papacy is admirable.

It is too bad that cockle is mixed with the grain. One must, therefore, know to distinguish the one from the other when he peruses the volumes of the Britannica.

"God chooses the weak . . . that He may confound the strong"

Rev. J. Denischuk, C.Ss.R.

WE sometimes hear Christianity represented as the religion of weaklings. This charge is based on the fact that our Divine Lord exalted the virtues of patience and meekness, as well as complete trust in God's Providence — to supply all the necessities of life. Do not these recommendations tend to weaken the power of men and hinder material progress? The answer is no. Christian patience which accepts bravely and without complaining all the trials and sufferings of life is one of the most important virtues. We all realize how hard it is to be patient in this busy modern world. To be patient means to accept pain, to sacrifice oneself, and this demands real courage.

Christian meekness is not faint heartedness. In fact it is the realization of that self-mastery which true charity and love of neighbor demand. Meekness, however, does not mean total surrender; like Christ banishing the money-changers from the temple, a meek Christian will rise up in righteous anger whenever the honour of God is at stake.

The confidence and trust, the Christian places in God is certainly no reason for idleness and laziness, nor does it hinder material progress. From the beginning of the world man either cooperated with the power of God and prospered, or sought his own will and satisfaction, and brought misery to his fellow men. The true Christian regards work like the will of God for him, a duty imposed upon him by his Creator which commands respect. He realizes that he must contribute to the building of human society, and be careful that material progress may not

engulf him completely. He thus wages a continual battle, trusting in the grace and power of almighty God.

Despite the accusations of its enemies Christianity is not the religion of the weak. Actually it is the Christian who is the tough-minded one, not the unbeliever.

It is needless to demonstrate the fact that much courage is required, if one is to imitate Jesus Christ in a society that has forgotten God. Do you think that anyone ever abandoned Christian practice because he found it too easy? Surely not. And those who abandon it from the loss of faith are usually those who first lost the courage to follow one or another of Christ's moral laws.

It must not be forgotten, however, that courage of which we speak is not a natural virtue but a supernatural one, sustained by faith and hope. We must pray not only for the light to see God's will, but also for the strength to carry it out.

* * *

It was Christmas morning in Hong Kong. The city has just fallen to the Japanese. A young Canadian soldier was just leaving the Maryknoll house to deliver a mesage to a machine-gun nest beyond the gulch. As he was passing, one of the priests greeted him with, "Merry Christmas!"

"How can it be merry?" said the soldier. "I have a wife and child back in Canada."

"Courage, man, courage," answered the priest, as he threw the soldier a pack of cigarettes.

As the soldier made his way cautiously down the hill and over the gulch, he saw two wounded Japanese soldiers lying on the ground. He made a lunge toward them with his bayonet, but was stopped by the thought: "It's Christmas, and that priest gave me a pack of cigarettes for a Christmas present."

He dropped his bayonet, knelt down and bound the wounds of the Japanese soldiers. He himself had not slept for four days and in exhaustion he fell down beside his enemies. Ten minutes later a Japanese patrol rounded the gulch, and seeing the Canadian soldier they lunged toward him with their bayonets. The two wounded Japs cried out: "Don't touch him! He was kind to us and spared our lives."

The Japanese officers brought the Canadian soldier to Hong Kong and took care of him for a week. This is only one of the examples which shows us that true Christians are not weaklings and that Christianity is a religion of heroic souls.

Let us pray that the Divine Child may give us the strength to fulfill our duties as Christians should, every day.

(CBC program, Dec. 13, 1961)

Epistle of Christmas

(Gal. 4, 4-7)

Brothers, when the designated period of time had elapsed, God sent His Son, born of a woman, born in subjection to the Law, in order to redeem those who were in subjection to the Law, that we might receive the adoption. And because you are sons, God sent the Spirit of His Son into your hearts, crying, "Abba, Father." You are, then, no longer a slave but a son; and if a son, an heir also through God's grace.

VERSES AFTER THE EPISTLE:

The skies proclaim the glory of God and the firmament shows his handiwork.

Each day echoes its secrets to the next, and each night passes on to the next its revelation of knowledge.

Federal Aid for Private Schools

James Higgins, C.Ss.R.

Discrimination or Injustice?

Catholics cannot complain of discrimination. Discrimination occurs only when equal opportunities are not offered to all on equal terms, as in racial segregation in a school system. Equal opportunity for all on equal terms is precisely what public schools provide and what federal aid to education would strengthen.

(Henry P. Van Dusen)

■ CATHOLICS cheerfully agree with this distinguished objector (he is president of Union Theological Seminary, New York). The public schools do offer equal opportunity to all. And this aspect of the American system has in me as ardent an admirer as in Dr. Van Dusen. But what is it the public school offers equally to all? It is a secularist slanted system of education not acceptable to the serious religious believer.

When the American community greets the children at the entrance of the public school, all are treated equally. There is no discrimination, it is argued. But there is discrimination in the relationship between the community and its educational funds, on the one hand, and the serious religious believer. The discrimination consists in this: contrary to the First Amendment's guarantee of free exercise of religion, the spirit of which guarantee undertakes to treat all equally, religious believers of different kinds as well as nonbelievers, the state now gathers funds from all by taxes to supply a kind of education that can be acceptable fully only to the nonbeliever. In this way the believer is discriminated against and the nonbeliever becomes Uncle Sam's favorite nephew, and the ban against the establishment of a national church becomes the instrument of establishing or subsidizing

the denial of religion.

The established church of Elizabethan times treated all equally. All were equally invited, or commanded to attend the established church. All were equally fined if they did not attend. No papist could complain that he was not treated equally with the others of the population. As the English government greeted every Englishman in front of the church of a Sunday morning there could be no charge of inequality. All were equally required to subscribe to the same articles of belief. And all who conformed were offered equally opportunity to worship, and were free of fines. But by what stretch of the imagination could this be called freedom?

Invalid Comparison

I may prefer private medical attendance to the city's hospital, but I am not discriminated against if tax funds are not available to my doctor or hospital. I may prefer private playgrounds... but I am not discriminated against if community funds are not available to my club. Nor am I discriminated against if public funds are not available to my private school.

■ THE COMPARISON from the fields of public health and public recreational facilities would be a legitimate one and on all fours with the situation in American education if 1) the American state set itself up as the principal supplier of healing and medicine and re-

creation and 2) in offering these community financed facilities did so in such a manner as to cancel out the free exercise of religion guarantee.

Actually, public funds are available to privately sponsored, even church related hospitals, under the Hill-Burton Act. And the reason is because these privately sponsored or initiated hospitals supply a valuable public health service. Surely one must see the logic in the statement of William Brickman, professor of education at New York University:

"The parochial or day school is not a private venture school, but rather a community or other form of group enterprise and performs, under the state compulsory school attendance laws, precisely the same functions as do the schools paid for by the public purse... These semi-public or quasi-public schools are under state control and advance the welfare of the people of the state or nation." ('Tradition', a journal of Orthodox Jewish thought, Spring, 1961).

We can all, believers and nonbelievers, play golf or tennis on the public facilities without any compromise of the religious believers's conscience (except where segregation is enforced) or without any restriction of the free exercise of religion. But it is precisely this restriction and impoverishment of the free exercise of religion that is at the base of our complaint against the present mode of the state's conduct in the field of education, and gives rise to the charge of unconstitutional discrimination. For the state levies taxes on all for the education of all (and against this there is no complaint). But with these funds, collected from all, believers as well as unbelievers, the state set up as schoolmaster and conducts school in such a fashion that the religious believer must protest. For the school system to which the state gives all its funds not only must exclude God and religion, with the consequent downgrading of the importance of God and religion in the mind of the young. The system also either insists on or insinuates views about the nature of man and truth which the religious believer cannot accept. The only name for such a mode of conduct in the employment of public funds is discrimination. We are sorry if the charge irritates our fellow citizens. We are more sorry it has to be made.

For the sake of clearness, it must be emphasized that there is no complaint from the Catholic community against public education, that is, against education being made available readily to all. Most Catholics, such as the present writer, are all in favor of widespread education, and against it being spread so thin in some sections. Nor is this a complaint against the state's taking a lively interest in the matter of education, for Catohlic teaching recognizes that the state has a valid interest in education, and the American state has power to provide education under the general welfare clause. But in providing education the American state cannot ignore its pledge of free exercise of religion.

What is truly sobering about this objection is, first, the fact that education is looked upon as no different than the other services that may be offered by the state. The fact that education involves an entry into the human mind and spirit and is bound to become enmeshed with the ultimate questions, what is man, what is his truly important objective, these questions are slurred. The second fact about this objection that makes one think is the fact that it is offered by a distinguished Christian educator who has himself presented a powerful indictment of the folly of not having God in Education, the title of his book.

Public Responsibility

Those who prefer private schools are not acquitted of their dues to the community.

just as those who prefer a private patrol are not exempt from their taxes for support of a police force.

■ CATHOLICS, as I said above, do not recoil from taxation to support education, at least, they do not recoil more than any one else. What they object to is the state's callous and callow way of acting in its ordering the educational enterprise; callous toward the religious believer's free exercise of religion and callow in the presence that exclusion of God and religion from the curriculum is merely non-religious and not irreligious in its impact on the young. Besides, the maintenance of public order is one of the more obvious functions of the state. It is by no means so clear that the proper role of the American state in the field of education is to set up as the sole schoolmaster. An American state that is the sole schoolmaster is a long way from being a government of limited powers.

Unwilling Support

No one wants to pay taxes to support teaching a religion he does not believe in.

■ THIS IS what our friends of different religions or no religious belief tell us, or each other, when they hear that Catholics seek a share of the community's educational funds for Catholic children attending the school of their choice. And there is genuine shock and a note of where-is-the-Catholic-sense-of-fair-play. It may also come as a shock to our friends to learn that the above complaint represents the position of the Catholic community, too. We also hate to pay our taxes for the teaching of a religion we do not believe in.

Now, in many cases, as Professor William Brickman pointed out over ten years ago, it is a matter of historical record that the American public school has never been free of Protestant denominational influence. As Justice Jackson said in his dissent in the Everson case, "Our public school, if not a product of Protestantism, at least is more consistant with it than with the Catholic culture and scheme of values." A recent survey by a Macalester College professor, R. B. Dierenfield, concludes that "religious influence does exist in the schools in varying degrees and amounts." The Protestant Bible is distributed in 42% of the schools, half the homerooms have devotional exercises, and regular chapel exercises are held in 22% of the schools. It is, I believe, a fair guess that the tone and content of these chapel and homeroom exercises will be that of a least common denominator Protestantism.

What is more objectionable is that the religious believer is taxed to support an educational system that is often secularist in its impact on the young, and in its view of man and truth at odds with the religious believer's view of man and truth. As Dr. S. M. Cavert, the one time Secretary of the National Council of Churches, said, 'the secular mood is dominant in the public school." A Jewish scholar, Dr. Will Herberg, agrees that "today the spirit of public school education is, by and large, secularist, even militantly so."

It is true that many Protestant groups have given to the public school a kind of devotion usually reserved for things sacred. "The result," said the Protestant magazine, Christian Century, in 1946, "is that their own children have been delivered back to their churches with a mentality which is not only unintelligent about religion but relatively incapacitated even to ask the questions out of which religion arises, to say nothing of answering them the way religion answers them." And a New York Times news release early this year reports that a Lutheran survey shows one million secularists being added each year to the sixty million secularists in the United States.

The religious believer, pointing to the free exercise of religion clause in the First Amendment, desires a school that reinforces the teaching of home and church. For the religious believer, man is made to the image and likeness of God, and he wants the school to say so. The religious believer does not object to the unbeliever having a school where the children are fashioned to the unbeliever's image. What the religious believer objects to is giving all the community's educational funds to the nonbeliever's preferred type of education. No one, and this includes the religious believer, wants to pay taxes to support teaching a religion he does not believe in.

— (The Liguorian)

GOSPEL

OF NATIVITY

After Jesus was born at Bethlehem in Judea, in the days of King Herod, a commotion arose in Jerusalem when Magi from the East arrived and inquired, "Where is the newborn King of the Jews? It was His star we saw in the East, and we came to offer homage to Him."

The news threw King Herod into consternation, shared by all Jerusalem. Assembling the whole body of the chief priests and Scribes — the nation's Council — he inquired of them where the Messias was to be born. "At Bethlehem in Judea," they said to him, "for this is what has been written by the prophet, 'And you, Bethlehem, in the land of Juda, are not the least of Juda's principalities; for out of you shall come forth a Ruler, Who will shepherd My people Israel'."

Then Herod secretly summoned the Magi and, after carefully ascertaining from them the time during which the star had been visible, he sent them to Bethlehem with this injunction, "Go and make careful inquiries about the child, and, when you have found him, report to me. I, too, wish to go and do homage to him." So they obeyed the king and went their way; and, unexpectedly, the star they had seen in the East preceded them till it came and stopped over the place where the Child was! At the sight of the star they were extremely happy. And so, entering the house and seeing the Child with His mother Mary, they threw themselves down to do homage to Him. Opening also their treasure chests, they presented Him with gifts: gold, frankincense, and myrrh. But advised in a dream not to return to Herod, they departed for their country by a different route. (Matt. 2, 1-12).

Are Your Meetings Dull?

M. Schudlo, C.Ss.R.

LESS and less people, especially the young ones, are attending meetings of their clubs and associations. Why? It there something wrong with the meetings themselves? No, there is nothing wrong with them. If the meetings are disliked and avoided by the members, the way they are being conducted is responsible for it.

On Sept. 28, 1962 the Ukrainian Catholic Youth of Saskatchewan held its annual convention in Saskatoon, Sask. Their meeting was one of the most interesting I have ever witnessed. Two envoys of the Department of Education of Saskatchewan, Mr. Tom Harding and Mr. Glen MacKenzie, showed the conventioneers how to conduct a meeting, and they were highly successful in their undertaking. The young people enjoyed the demonstration so much that the meeting lasted for more than two hours, and no one was bored!

We give a short resume of their demonstration. The whole thing was worked out under the following titles:

Chairmanship

A chairman is the soul of the meeting. Every chairman is different. He must study the audience in order to know it. He must adapt himself to it, if he wants to be successful. What may be good for one chairman, can prove harmful to another.

The chairman's main task consists of leading the meeting and arousing the interest of the participants. He should not be talking all the time. The less he talks, the beeter it is for him and the participants. Let the participants talk and discuss under his leadership.

Rules of Order

They embrace motions, amendments, etc.

Sask. Gov't Photo

Control

There should not be too much whispering and talking. Problems should be discussed aloud by the participants.

Self-Confidence

Every individual participant must be encouraged to speak up his mind, for everyone can contribute something to the problem under discussion.

Agenda

The members should know beforehand what will be the main topic for the next meeting so that they may get ready for it by reading about it and preparing their remarks.

Participation and Interest

Many members do not attend the meetings at all, or if they do attend them, they get bored and wish they were over before they even start. Why? Because they do not participate and are not interested in them.

How to get Interest and Attendance?

Why don't so many people take part in the discussions during the meeting? Participation makes a meeting lively and satisfying. It elucides the problem from different angles, makes it more understandable to the members, excite their enthusiasm, penetrates the mind, secures their help in carrying out the decisions which have been taken at the meeting, arouses interest, etc. Every idea, at least most of them, is dynamic. If it is duly and thouroughly understood, it will have its influence upon the thinking and living of those who discuss it, for every vital idea tends to promote action.

Every individual is a microcosmos, that is, a different world in itself. As there are no two faces alike, so there are no two people exactly alike. Being different, they see and feel differently. Thus very human being is a mine of ideas and energies. These ideas must be encouraged to come to the surface and to be used for the benefit of the individual himself and his association. If such ideas are kept at the bottom of man's heart, no one will profit by them. They are talents hidden in the ground of human laziness and carelessness.

Why do people have different ideas? Because they are different. This is due to their different temperament, education, family background, different way of feeling and reacting, etc.

Most participants remain quiet during the meeting, because of the lack of self-confidence which seals off their lips: "Why should I speak, if I do not know enough about the topic?"

Sometimes lack of self-confidence is caused by the all-knowing parents who never let their children speak up their minds, or by the teachers or even by some members of the association who are always ready to laugh at everything someone may say.

All participants should not only be willing to listen to what others have to say, but they must also respect their opinion even when they do not agree with it.

All should keep this in mind: "If people do not talk at the meetings, they will not come back and they will not have the good of the association at their heart!" It's a good reminder which should never be forgotten or ignored by the 'smart' Jacks of the association.

Next Issue: How to get participation from the members.

BRIGHT & JOYFUL IS THE MORN

James Montgomery 1771-1854

Bright and joyful is the morn,
For to us a Child is born:
From the highest realms of heav'n
Unto us a Son is giv'n.
On His shoulder He shall bear
Pow'r and majesty, and wear
On His vesture and His thigh,
Names most awful, names most high.

Wonderful in counsel He,
The Incarnate Deity:
Sires of ages ne'er to cease,
King of kings, and Prince of peace.
Come and worship at His feet,
Yield to Christ the homage meet,
From His manger to His throne,
Homage due to God alone.

WINTER WONDERLAND

On the cold nights of winter
I like to watch the snow flakes fall,
It's a lot of fun to see
A snowman big and tall!

It's a thrill to wake up in the morning,
And see it still snowing.
But when it's time to clean it,
Oh! I wish I had never seen it!

Michael M. Filip (from Uneirea)

Must Sex be Controlled in Marriage?

Donald F. Miller, C.Ss.R.

There are only two possible answers to this question; yes or no. Husbands and wives can measure their stature as Christians by the answer they give, in theory or in practice.

THERE are widespread misunderstandings among people today in regard to the extent of the freedom in the use of sex that is granted to those who marry. For example, one often hears statements to the effect that "marriage makes any kind of sexual indulgence lawful for husband and wife," or that "the married no longer have to be concerned about sin in the use of sex."

This is a delicate subject, but at the same time a very practical and complicated one. It requires careful analysis and clear application of principles to various types of circumstances that arise in married life.

The analysis must be made from a Christian and ethical viewpoint for Christians. Those who, like the Communists, and like many agnostics and moral liberals in the U.S., admit of no basic principles of morality and no unchangeable moral laws made by God, will not take kindly to what is written here. Their watchword is "total freedom," or "freedom without law," especially in this matter of sex.

A proper analysis of this topic must break it down into four parts, each of which will be considered in some detail. They are: 1). Necessity of control in general. II. Circumstances in marriage that require control on the part of husband and wife. III. Is such control possible? IV. What means must be used to make such control possible?

I. The General Necessity of Control

A simple syllogism (or argument) may be used to establish the truth that control of the sexual appetite is necessary for all human beings, not excluding the married. It runs as follows: All bodily human appetites may be indulged only in accord with their purpose as established by reason and faith and God's immutable laws. But the appetite for sexual pleasure is such a bodily human appetite. Therefore it must be controlled sufficiently to conform to God's purpose and laws.

The two major bodily human appetites are the appetite for food and drink and the appetite for sexual pleasure. Both are obviously designed by the Creator to serve a higher purpose than mere pleasure.

Eating and drinking are intended to serve the purpose of sustaining the body in good health as long as God wants a person's body to remain united to his soul. Clearly a person must control his appetite for food and drink to the extent that he does not permit the pleasure of eating and drinking to injure or destroy, instead of sustaining, his body or his soul. Thus drunkenness is a sin because it does great damage to both body and soul. Thus consuming narcotics without a serious reason would be wrong because it harms both body and soul. Thus eating to excess, especially foods that one knows to be injurious to the body (as in the case of a diabetic) would be sinful.

However, God's law is lavish in approving the pleasure of eating and drinking so long as it does serve its higher purpose. This is evident in the fact that God created so many different kinds of foods that human beings may enjoy. They may and must at times control this appetite by fast and abstinence; but far more often they may

indulge it and enjoy it in accord with God's will.

Parallel principles apply to the appetite for sex pleasure. The higher purpose of this pleasure is just as clear as in that of eating and drinking: it is the procreation of human beings. All the world with the exception of its most morally unprincipled individuals, accept the conclusion drawn from this principle that the use of sex is lawful only in marriage, where children can be born in honor and reared in accord with their spiritual dignity as human beings.

But the principle that the use of sex must never be separated from its higher and primary purpose also requires that some control of the sex-appetite be exercised within marriage. At the very least this means that the purpose must never be deliberately defeated, outlawed, made impossible, through the manner in which sex is used.

It is on this very point that the vast gulf exists between Christians who hold that the use of sex is essentially related to a higher purpose, and those who make the pleasure of sex an end in itself. The former must hold that contraception is sinful. The latter approve of contraception because it gives pleasure without reference to any higher purpose. Logically, too, it is difficult for these latter to disapprove of indulgence in sex-pleasure outside of marriage because they begin with the principle that this pleasure is a good end in itself for human beings.

It must not be overlooked, however, that even within the framework of its relation to a higher purpose, sex-pleasure may be lavishly indulged by the married. Subject to all that is said in the next part of this article, the limitations on the use of sex by the married are not severe. They may use it far more often than is strictly necessary for procreation. They may use it when it is clear that by reason of sterility or age or circumstances of time it is foreseeable that procreation will not result. They may enhance the pleasure of union by mutually appealing forms of love-making. Only one thing is forbidden: that is misusing the sex act by deliberately making it incapable of attaining a higher purpose through their own interference with that purpose.

II. Circumstances Requiring Control

But the question of control of the sex-appetite in marriage is far wider than the basic one of whether or not contraception is inherently evil. Reason and faith and a wide array of virtues all suggest the necessity of sex-control in certain circumstances of married life, even after the basic and primary purpose of the use of sex has been granted.

No human being can escape the burden of being human. This means he is a rational animal. This in turn means that his animal appetites are to be ruled by his reason and its partner his free will. Reason has faith to help it determine what is good and bad. Free will has God's grace always at hand and available on request to help it resist what is evil and to do what is good.

Much of the sorrow and evil in the world today arises from the fact that human beings forget or deny the "rational" in their natures and try to reduce themselves to animals. Some so-called learned men even teach that man is nothing more than a somewhat advanced animal. Many more who do not in principle accept this folly, in practice let their animal appetites dominate and rule them. Such as these are found taking the position that indulgence in sex need be limited only according to the ups and downs of bodily desire. One who has permitted that attitude to take possession of his mind will be an easy victim of self-abuse, adultery, contraception and other sins in almost any circumstance

of married life that dictates self- and sex-control.

For, from the Christian standpoint, there is no escape from the necessity of such control even on the part of the married. Plain, simple, physical circumstances often demand it. For example, when a man's work keeps him away from his wife for short or long periods of time; or when wife or husband is incapacitated by illness, of short or long duration. Again, for a few weeks before childbirth and for a considerable time after a wife has given birth. A true Christian does not whine and complain about the necessity of self-denial during such times. Above all, he does not seek or consent to sinful substitutions for what his marriage cannot give him during such times.

But that is not all. There are two virtues that especially dictate varying degrees of self-control in the use of sex even in marriage. The first is charity; the second is prudence.

Before we speak about the control dictated by charity, a word must be said about the application of the virtue of justice to the use of sex in marriage.

In its very essence marriage is a contract (raised to a sacrament for Christians) whereby a man and woman give to each other the permanent right to their bodies for those actions designed by the Creator for the procreation of children. One is bound by justice to fulfill a contract freely and deliberately made. That is why Christian moralists speak of the 'marriage right', or the 'marriage debt' or the 'marriage duty.' From the viewpoint of justice it certainly would be sinful for a husband or wife to refuse, for no grave reason, serious and reasonable requests of a spouse for the actions about which the contract of marriage was made.

It is unfortunate that this legalistic statment of the rights and duties involved in marriage is often not tied in with the equally important obligation of charity. The contract of marriage is made by human beings as human beings. All human beings are not merely encouraged but are bound to exercise charity in their dealings with others. This obligation assumes the highest importance for a husband and wife because the success of their marriage depends on the unselfishness of their love for each other.

How badly, however, is the word "love" (which is the same thing as "charity") misunderstood by many victims of the false ideals held up by the world! There are those whose idea of love never rises above the physical or sexual plane; who therefore distort it into a form of selfishness; they love for the sake of the pleasure love will bring them.

That is phrasing it crudely, but its truth is evident in the breakup of almost half the marriages entered into here in the United States. The one basic reason most common to all these breakups is that love as a passion, or a physical attraction, or a source of personal pleasure, is separated from love or charity as a virtue through which, in the words of St. Francis of Assisi, one is more dedicated to "giving than to receiving."

Now it is love in the sense of a supernatural virtue, in the sense of the surrender of one's own good to the total good of the partner, in the sense that it is something under the control of free will, that God intends that a man and woman promise to each other forever on the day they marry. True, physical attraction and emotional, romantic love may have been the starting point of a couple's desire to marry. But if it never rises above that during the period of a couple's desire to marry. But if it never rises above that during the period of courtship and engagement, if by the time the marriage vows are pronounced there is no understanding of love as a freely given gift of one's whole self to the total good of one's partner, the marriage has practically no chance of happiness or even suryival.

This applies directly to the topic under consideration here. A married person who says, a year after the wedding or ten or twenty years after the wedding, "I got married to gratify my sex appetite, and I will tolerate no interference with this," is not acting like a rational human being, surely not like a Christian. The right attitude is expressed in the words: "When I married, I solemnly promised to love and cherish my partner, to seek his (or her) happiness, to sacrifice my own will and my own desires when necessary for the happiness of my partner."

In this latter view, the right attitude toward sex relations is only part of the total concept of love. It is an important part, but not necessarily the most important part. A husband who, for any of many solid reasons, has to forego gratifying his sex appetite for a short or long period of time, can still fulfill the definitions of love for his wife in a hundred other ways. The wife whose husband falls ill fulfills her obligation of love in wonderful forms of service that have nothing to do with sex.

Above all, the actual use of sex in marriage constantly requires considerations of charity and unselfish love. Husband and wife must want physical union to be, first, a source of joy to their partner, not first to themselves. This principle of love would prevent wives who have begun to find physical union distasteful from acting or speaking as if their husbands were brutes for even suggesting it. The same principle would keep husbands from demanding and approaching and fulfilling the act of physical union after the manner of brutes, with no consideration for the happiness and good of their wives. This means self-control for both, under the higher law of love or charity.

The second virtue that often dictates a certain degree of self-control in marriage is prudence. This is closely associated with the virtue of charity. True love is always concerned about the dictates of prudence; it bases its requests, seeks its rights, exercises self-control on the basis of what prudence requires.

All sorts of questions are raised by the virtue of prudence in regard to the use of sex in marriage. Here are some that every Christian couple must ask themselves at times: Do circumstances indicate that we should space our children, by refraining from the use of sex for a certain time after the birth of each child, or by rightly using rhythm? Should we trust God in regard to the size of our family, accepting as many children as He wishes to send us? When do economic reasons, or reasons of health, or domestic circumstances (such as smallness of living space) indicate that it would be prudent to control, by rhythm or temporary abstinence, our appetite for sex?

Two things must be said in answer to these and similar questions. The first is that the solution of each problem that comes up must be mutually arrived at. One partner may never force on the other an objectively doubtful judgment of prudence in this matter. Those who truly love each other as explained above will discuss freely any practical problem of prudence that arises and, often with some compromise on both sides, arrive at a mutually agreeable solution.

It goes without saying that if one partner demands a course of action that is absolutely and certainly imprudent or wrong (as when a wife would insist on limiting relations to a few times a year for no good reason, or when a husband would insist on relations when he was dead drunk, or when the wife is gravely ill) the other partner is not bound, even by the most

unselfish love, to concur.

The second point to be made in regard to prudence is that, in any doubtful matter, it is good to take counsel from someone who has the knowledge, experience and authority to give sound advice and direction. Taking counsel is called a handmaiden of the virtue of prudence. The important thing here is that, whenever possible (and it will always be possible for a couple who truly love each other), the husband and wife seek the counsel together. Mutual agreement is far more easy to attain when both partners approach a priest or spiritual director and, in the presence of each other, present their points of view.

III. Is Sex Control Possible in Marriage

This question must be asked simply because there are so many people in the world today who are ready and quick to give it a negative answer.

Of course it is answered negatively by all who have become victims of the propaganda of the world to the effect that human life becomes empty and unbearable without the use of sex. So many of these fulfill perfectly the description St. Paul gave of the pagans around him in his own day: "When they knew God, they have not glorified Him as God or given thanks; but became vain in their thoughts and their foolish heart was darkened ... wherefore, God gave them up to the desires of their heart, unto uncleanliness: to dishonor their own bodies amongst themselves ... for their women have changed the natural use into that use which is against nature" (Romans 1: 21-26).

Even Christians and Catholics, 'their foolish hearts darkened' by the sexy advertising and lustful literature that is all about them, can be delivered up by God to uncleanness, and to the conviction that control of the sex-appetite is impossible either outside or inside marriage. "What you say sounds reasonable," they will comment after reading an article like this, "but it can't be done."

But their foolish heart is so darkened that they refuse even to look at the unanswerable testimony of history and experience on the side of the positive answer. Thousands, yes, millions, have done it, even to an extent far greater than that demanded of married people: virgins, monks, nuns, consecrated lay Christians in every walk of life, have succeeded in renouncing the use of sex for the love of God once and for all. And thousands of married people have exercised the controls indicated in this article for the love of God and virtue and their souls. It is not merely a false judgment to say that control of sex in accord with God's higher laws is impossible; it is rather a downright lie.

No monk or nun or chaste married person would say that it is not difficult. Even St. Paul admitted to the difficulty of making his body conform to the higher law of his soul and of God. That is why there must be a fourth part to this article, which follows.

IV. What Means Must Be Used to Make Necessary Control of Sex Possible?

Three things are necessary to make it posible for any human being to keep his bodily appetite for sex under the controls that are dictated by higher laws.

First, he must have a true and complete philosophy of life, worked out through his reasoning and the revelations of God.

A true and complete philosophy of life establishes in his mind these convictions: My body must be subject to my soul. My bodily appetites must be subject to my reason (supported and elevated by faith) and to my free will (supported by God's grace). My soul must be subject to God and His will and commands. My whole being, body and soul, must be subject to the destiny for which I was made. That destiny is perfect happiness with God, to be won through serving and loving Him as long as I live on earth.

Any man who has doubts about any of these propositions will not even begin to think of controlling his bodily appetite for sex under any higher law. If he doubts that his soul should rule his body ,or that God should rule his soul, or that he has an eternal destiny to work and suffer and deny himself for, he will scoff at anyone who tells him that sex must be controlled.

Second, he must recognize his complete dependence on the merits of Jesus Christ and the graces won for him by Christ's passion and death.

This is really part of a true Christian's philosophy of life, but it requires special mention. When St. Paul spoke of the tendency of his bodily appetites to seek indulgences that could not be approved by his soul, he stated bluntly that his only salvation from unruly bodily desires could be found in the grace of Jesus Christ.

Every human being's need of the grace of Christ flows from his inheritance of original sin. Unredeemed, human beings find invariably that some bodily appetites overwhelm the higher ideals of their souls. The one appetite most apt to do this is that which craves sex-pleasure. In redeeming human nature, Christ made it possible for the soul to recapture its rightful rule over the body and all its appetites.

Any man or woman who ignores Christ or denies Him or neglects Him, will slip back into a surrender of the soul to the body.

Third, he must build up habits that are simply an outgrowth of his constant remembrance of his dependence on Christ.

Many kinds of such habits are needed: the habit of meditating on the words and example and sufferings of Christ; the habit of prayer, at regular times each day and at times of temptation; the habit of receiving the sacraments of confession and Communion on a regular and frequent basis; the habit of attending Mass with devotion; the habit of seeing in every need for self-denial a small share in Christ's sufferings and a small price to pay for an everlasting mansion in heaven.

When control of sex is necessary, by reason of God's purpose and law for sex, or by reason of charity or prudence or physical circumstances, it is made possible and easy by anyone who uses these means. Husbands and wives who live according to this plan will never complain that the necesity of controlling sex in their lives makes them cranky and cross and cruel toward one another. They will know that their love has a far wider scope than can be found in mere physical union, when physical union must be foregone for a time. They will find their joy in expressing that love in scores of other spiritual and material ways.

A pretty secretary was being interviewed for a new job. She said her last job had been working for a psychiatrist.

"And why did you leave that job?" asked the personnel manager.

"Well", she explained, "when I was late for work, he said I was hostile. When I arrived early, he said I had an anxiety complex. But one morning I arrived exactly on time. And then I was acting compulsively!"

My Prickly Problem

(Encyclopedia Britannica)

M. Schudlo, C.Ss.R.

A salesman came to my house and induced me to buy myself the Encyclopedia Britannica, 14th edition, 1962 revision, 24 volumes, $398.00 plus sales tax. He said that this Encyclopedia is the most modern, the most scientific and unbiased of all.

I took his word, but after having perused some volumes I found that this Encyclopedia is not so unbiased after all, at least as far as religion is concerned. What do you think of this Encyclopedia Britannica?

* * *

The Encyclopedia Britannica is one of the best encyclopedias of the world. It enjoys high authority in many fields and has 2,000 full time salesmen who sell it from door to door. Its last year sales soared up to $70,000,000, a very high-powered promotion.

Since 1930 it has improved much, especially in science and history, although you may run into blunders when you read things that concern Ukraine, her history, etc.

Unfortunately, we cannot give much credit to this Encyclopedia when we take its articles dealing with religion and philosophy. It seems that its authors are still clinging to the Kant's assertion that men cannot attain certainty in anything that surpasses the range of the senses.

We enumerate just a few instances in which the Britannica falls short of its scientific claims:

1) Under **Immortality** you will find the following startling statment: "The belief in immortality, widespread through history, is no proof of its truth. It may be a superstition that arose from dreams or other natural experiences."

2) Under **Dogma** you will find a misstatement which affirms that the Catholic Church "forbids one to draw a hard and fast line separating dogmas from pious opinions." Any well-instructed Catholic layman knows that it is not so, because there is a clear distinction between dogmas and pious opinions as any theological textbook proves.

3) Under **Christianity** the author speaks of the present position of the Catholic Church toward the modern world and says: "In details the conclusions of modern sciences are rejected, as for example the origin of man from lower species, and, in a different sphere, the conclusions of experts as to the origin of the Bible."

Anyone that reads the Catholic press knows that the Church does not reject the possibility of evolution of the human body from some lower species. Such theory is a mere hypothesis. Catholics are allowed to accept it as possibility, nay as probability, which would be impossible, if the Church rejected it.

Since God is the principal Author of the Scriptures, how science can pretend to deny their divine inspiration. God alone can tell men that the Scriptures were inspired and therefore their contents is infallible. And the Lord told men that the Scriptures, although written by humans, were inspired by Him. (See, Redeemer's Voice, February, 1962, Inspirations of Holy Scriptures).

4) The authors of the Britannica did not think it was worthwhile to make special articles about such dogmas like Creation, Revelation, Fall or Original

(Concluded on page 49)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 1.

Volume XXXV, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Різдво ——— о. Роман Ганас 1
М'ясне Намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 4
Чи Східня Церква признавала Папський Примат? ——— о. М. Щудло, ЧНІ. 6
Христове Народження о. Ст. Бахталовський, ЧНІ. 11
Золотий Юв'лей ——— 12
Вартість Часу ——— В. Буженко 13
Треба поважати владу і старших о. Роман Хом'як, ЧНІ. 15
Українська Духовість о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 16
Хотів Би Ти Знати? ——— 18
Чому терпіння є на світі? о. С. С. Шавель, ЧНІ. 20
Перше Різдво в Канаді ——— М. Щ. 22
Люди належать до Бога Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 27
Боже Порялку ——— 29
Вартість Молитви ——— 31

Ukrainian Christmas Edith Brown Kirkwood 33
Gloom in the New Year? ——— W. Podiluk 35
Do you act or react? ——— M. Schudlo, CSSR. 36
Toleration ——— John Zubaly 40
Mary and East-West Reunion Most Rev. Nicholas T. Elko, D.D. 41
Lack of Parental Discipline ——— Kay Cronin 44
I'd Like to Know ——— 46
Judging the wisdom of Jesus Christ through the testimony of History Brother Vincent, C.SS.R. 48
"God chooses the weak . . . that He may confound the strong" Rev. J. Denischuk, C.SS.R. 50
Federal Aid for Public Schools James Higgins, C.SS.R. 52
Are your meetings dull? M. Schudlo, C.SS.R. 56
Must Sex be Controlled in Marriage? Donald F. Miller, C.SS.R. 58
My Prickly Problem ——— M. Schudlo, C.SS.R. 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1907
FEBRUARY

REDEEMER'S VOICE

Нині отпущаеши раба Твоего, Владико, по глаголу Твоему, с миром.

Меч прошиє Твою Душу...

о. М. Щудло, ЧНІ.

ОТАК Св. Симеон привітав Божу Матір у Єрусалимській святині, як вона принесла свого Божественного Сина Ісуса, щоб присвятити Його Небесному Отцеві. Це сталося в дні Стрітення. Це свято так зветься тому, що тоді старець Симеон стрінув Ісуса і Його Матір Марію.

Принісши свого Первенця до святині, Марія виповнила Божий приказ даний Ізраїльтянам по виході з Єгипту, як Господь отак промовив до Мойсея: "Присвяти мені кожного первенця!" (Іск. 13, 2). Жиди мали присвячувати Богові своїх первенців як вияв вдячности за те, що Він пощадив жидівських первенців тоді, як звелів анголові впродовж одної ночі вибити всіх єгипетських первенців за те, що Фараон, погорджуючи Божим приказом, не хотів випустити з неволі вибраного народу (Іск. 13, 12-16).

Як батьки принесли хлопця до святині, то священик брав його, ішов перед престол Всевишнього і приносив Його Богові, підносячи його догори на знак присвяти Божій службі.

Подія стрітення дійсно зворушлива. Ось сивоволосий старець Симеон, представник Старого Завіту, бере на руки Христа, представника і Творця Нового Завіту, і присвячує Його Богові. Цей старець знав із Божого обявлення, що не помре, поки не зобачить Спасителя. Святий Дух повідомив його, що Дитятко на руках Марії було обіцяним Спасителем людського роду. Яке зворушення цей старець мусів відчути, як держав Божого Сина на своїх старечих руках, цього ніхто не годен знати. Проте свідомість, що має на руках Месію, так сильно втішила Симеона, що він радісно і щасливо закликав: "Мій Боже, тепер можу спокійно померти': "Владико, нині відпускаєш Свого слугу..., бо мої очі побачили Твого Спасителя, що Ти приготував для всіх народів..." (Лк. 2, 29-31).

Всі праведники вибраного народу ждали на Месію, що мав помирити людство з Богом і завести справедливість між народами. Не дивниця, що старець Симеон так сильно втішився, що

вже нарешті настала хвиля спасіння для світу.

Дивлячись на Дитятко Ісуса, старечі очі Симеона прошили майбутність, і ця майбутність мусіла огірчити його радість з приходу Христа, бо ось як він закликав: "Він для багатьох людей стане нагодою до упадку і до повстання (з гріха), бо через Нього і Його навчання світ поділиться на два табори: Христових ворогів і приятелів. Одні до смерти будуть ненавидіти Його, а другі всім серцем любитимуть Його" (Лк. 2, 34).

* * *

Яка ж буде роля і доля Ісусової Матері в історії відкуплення? Симеон заповідає смутну сторінку її ролі: "Меч прошие твою душу!" (Лк. 2, 35). Чому меч? Що представляє цей меч? Цей меч це смуток і біль, якого Ісусова Мати зазнаватиме тоді, як зобачить, що Христос став знаком сперечання між жидами (Лк. 2, 35), як одні повірили і прийняли Його як Месію, а другі зненавиділи і відкинули як обманця і ворога жидівського народу.

Гіркий був це меч і сильно болючий для люблячого серця Марії, що любила свого Сина і всіх людей, яких Він прийшов визволяти з неволі гріха і диявола, бо не всі скористають із Його смерти на хресті.

Меч спротиву Христові, шикани жидівських провідників, наклепи й обчернення ціле життя ранили серце Марії, як довго її Божеський Син пробував на землі. Цей меч не перестав ранити її люблячого серця й по смерті Ісуса, бо й потім фарисеї і садукеї та частина народу не опамятала ся. Навпаки зачали переслідувати молоду Церкву та її проповідників апостолів. Це теж був сильно болючий меч.

Проте цей меч найбільше вбився в серце Марії та найболючіше зранив його тоді, як вона з вірною Магдалиною і Св. Іваном стояла під хрестом і дивилася на свого вмираючого Сина і Бога. Біль і страждання Марії мусіли бути такі великі, що Св. Іван, що теж був свідком розпяття, навіть не береться описувати їх, а тільки коротко заявляє: "Під хрестом Ісуса стояла Його Мати" (Ів. 19, 25). Стояла і напевно ридала, бо як могла б була стриматися від гіркого плачу, як бачила, що жиди не тільки розпяли її Божого Сина, але й ще до того ходили попід хрест і кепкували собі з Нього немов із обманця, замість полишити Його, щоб бодай спокійно закінчив Своє земське життя!

* * *

Жертва Марії нагадує страждання іншої ізраїльської матері Ріцпи. Мала вона двох синів, Армонія і Мефівошета. Це були сини царя Савла, першого жидівського царя. За те Бог покарав трилітнім голодом цілий ізраїльський нарід. Це вже було по самогубній смерті Савла. Його наслідник Давид бажав переблагати Бога. Господь звелів йому замиритися і перепросити гаваонітів за вчинену їм кривду. Цар Давид покликав їх і спитався, чим міг би усмирити їх, а вони зажадали сімох синів Савла, щоб їх розпясти. Між цими синами було двох синів Ріцпи.

Давид звелів видати їх гаваонітам, що розпяли їх серед поля на хрестах. Тоді бідна Ріцпе не покинула їх, але стояла біля них від квітня аж до жовтня, бо гаваоніти не хотіли дозволити, щоб знято з хрестів їх мертві тіла і похоронено: "Була там від початку жнив аж поки не спали дощі з неба, і не дала вона спочити на

них птаству вдень, а звірям уночі" (2 Сам. 21, 10).

Жнива ячменю в Палестині зачинаються в квітні, а дощі зачинають падати аж у жовтні або листопаді. Ввесь цей час бідна мати Ріцпе чувала біля повішаних тіл своїх синів.

За їх смерть, каже Св. Письмо Бог був ублаганий і голод закінчився в країні (2 Сам. 21, 14).

* * *

Жертва Ріцпи і її синів усмирила Божий гнів і звільнила жидівський нарід від голоду. Жертва ж Христа і Його Матері Марії звільнила всі народи світу від Божого гніву та запевнила їм відкуплення.

Отож той меч, що прошив душу Марії, був знаряддям у Божих руках, щоб запевнити спасіння і вічне щастя всім людям, бо Маріїні страждання злучилися з Христовим і помирили небо з землею, Бога з людьми.

Ось тому наша церква співає в дні Стрітення:

"Богородице Діво, надіє християн, візьми нас під свій покров, зберігай і спасай всіх, що надіються на тебе!"

(Ірмос Стрітення)

ГОРДІ ЛЮДИ НЕ СТРАШНІ ДИЯВОЛОВІ

Диявол не боїться гордих людей. Св. Кесарій оповідає, що до одного цистерського монастиря привели якогось біснуватого. Ігумен покликав молодого ченця, якого всі вважали за великого святого, і промовив: "Хіба ти, нечистий духу, поважився залишитися в цім чоловікові, як цей чернець звелить тобі вийти з нього?" На це диявол відказав: "Ні, не вийду. Я не боюся його, бо він гордий!" Блаж. Йосип Калясантій казав, що диявол поводиться з гордими немов із забавною кулею цебто кидає ним, куди захоче. Ось тому Святі більше боялися гордости і пустої слави ніж якогонебудь нещастя. Сурій оповідає, що нарід сильно поважав і шанував одного богоугодника, бо він чинив чуда. Пуста слава докучала йому, тому зачав благати Бога, щоб лихий дух опанував його. Господь вислухав його, диявол опанував його і так він промучився п'ять місяців. Згодом Бог звільнив його від злого духа і гордости. Саме тому Бог дозволяє, щоб нечисті спокуси мучили навіть Святих. Хоч вони моляться, Бог не звільняє їх від спокус, але велить змагатися з ними, як пише Св. Павло: "Щоб я не став гордий через ці численні об'явлення, то мому тілові дано колючку—ангола сатани, щоб він докучав мені і щоб не давав чванитися. Я тричі молився в цій справі і благав Господа, щоб він відступився від мене, а Він сказав мені: 'Моя ласка вистачає тобі, бо Моя сила краще виявляється в твоїй немочі!' " (2 Кор. 12, 7).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

УЧАСНИКИ ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ МАЮТЬ ШУКАТИ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА ЦЕРКВИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць лютий благословлене Св. Отцем.

ІСТОРІЯ Соборів свідчить, що людська уломність може викликати багато труднощів у соборовій праці. Також щоденний досвід дає не мало прикладів, як тяжко людині звільнити себе від своїх особистих поглядів і упереджень і судити кожну справу так, як цього вимагає дійсне добро. Звідси різниці між різними народами, між світським і монашим клиром, між різними обрядами, що дуже легко можуть впливати на розбіжність думок, поглядів і судів Соборових Отців.

Щоб запобігти цій людській уломності нам треба дуже ревно благати Божественне Серце Христа-Чоловіколюбця і жертвувати Йому свої сердечні молитви в наміренні Собору, щоб виєднати для зібраних разом Соборових Отців, щоб вони, свідомі своєї великої відповідальности, усунули всі упередження і з'єднані разом сильним вузлом любови у взаємному порозумінні шукати тільки загального добра Церкви.

Запорукою цієї любови є Святий Дух

Вселенський Собор це дія Христової Церкви, тому цей Собор користатиме з надприродної помочі. Соборові Отці зібралися в Св. Дусі. Про це діяння Св. Духа згадували попередні Собори від початку. І в цім Соборі є приявне діяння Св. Духа. Він буде просвічати уми Соборових Отців, щоб вони розумно шукали добра цілого таїнсвенного Христового Тіла, Церкви. "Утішитель, Дух Святий, що його пошле Отець у моє ім'я, Той навчить вас усього й пригадає вам усе, що я говорив вам" (Іван: 14, 26).

Тому молімся, щоб Соборові Отці були чуйними на натхнення Св. Духа. Він є Духом любови, тому буде наклоновати їх до любови, до взаємної вирозумілости і до великої любови до таїнственного Христового Тіла, Церкви.

Добро Церкви

До взаємної любови заохочує Соборових Отців їх любов до св. Церкви й бажання безупинно змагати до загального добра Церкви. Це є якраз ціль Ватиканського Другого Собору. Папа Іван XXIII у своїм відручнім письмі (2 лют. 1962) каже: "Ми дуже сильно надіємося зискати через Собор цей овоч, щоб Церква, Христова Обручниця, зросла в Божі сили й поширила свій вплив, як найбільш можливо, на людські серця."

Бажання спільного добра Церкви веде до єдности й усуває надмірний індивідуалізм, відкидає самолюбство й склонює до взаємної любови і вирозумілости, поборюючи всі перешкоди і розбіжности. Так бажання спільного добра в'яже всіх вузлом любови. Собор, де панує взаємна любов і вирозумілість, може змінити лице Церкви і її відновити

подихом любови Святого Духа. Св. Бонавентура каже: "Ніщо так не примушує нас до добрих діл, як Божа любов, якою перейняті серця."

Ціль Собору вимагає взаємної любови

Другий Ватиканський Собор має в першу чергу характер душпастирський. Душпастирство обіймає дві важливі ділянки: науку й дисципліну. Соборові Отці, бажаючи загального добра Церкви, мають обов'язок пильно застановлятися над тим, щоб вірні діставали чисту здорову науку, незіпсовану різними блудами так-званої "модерної науки." З другої сторони сьогодні дуже відчувається брак пошани правної влади і нарушення авторетету. Ця суспільна недуга лихо впливає на церковну дисципліну. Многі не дивляться на церковну владу у світлі віри як представника Божого авторитету. Вселенський Собор має всім цим лихам зарадити. Дійсно, дуже велика й трудна задача. Щоб цю задачу сповнити, треба великої взаємної любови, що не шукає себе, а тільки змагає до того, щоб узгіднити часом розбіжні думки Отців Собору і все старатися про загальне добро Церкви. Соборові Отці будуть мусіли глядіти також на здорову публічну опінію, а до того потреба дару ясного, щирого, бистрого розуму, що отверто дивиться на все і є всилі в дусі любови бачити всі потреби й недоліки сьогоднішнього часу.

Всі Собори мали на цілі віднову і відбудову в дусі реформи. Це тому, що Христова Церква складається з людей, підляглих людським немочам, і ця людська уломність може бути навіть у найшляхетніших її членах. Тому Соборові Отці приступають до Собору так гейби зближалися до вівтаря, насамперед покірно визнаючи перед Богом і цілим світом свою і свого стада нужденність. Це покірне визнання лучить їх у взаємній любові та сприяє взаємній вирозумілості. Не забуваймо про слова першого Папи Св. Петра: "Передусім майте один до одного безнастанну любов" (І Петро 4, 8). З другої сторони Соборові Отці свідомі своєї величезної відповідальности. Як свідки й учителі в справах віри й обичаїв вони знають, що Св. Дух помагає їм своєю Божою силою. Тому з довір'ям у присутність Св. Духа в Соборі, вони беруть участь у соборових нарадах, знаючи, що вони в злуці з Христовим Намісником представляють "одну, святу, соборну і апостольську Церкву."

Молімся ревно до Св. Духа, через заступництво Пренепорочної Діви Марії, щоб цей Собор був світлим свідоцтвом все юної життєвости Христової Церкви, і щоб ця все свіжа повнота її життя заохочувала вірних до більшої любови Церкви і некатоликам промощувала дорогу до з'єднання.

Місійне намірення: Щоб провідники новоповсталих держав Африки зрозуміли, що Церква сприяє суспільній справедливості.

Березень: Загальне намірення: Щоб усі католики зрозуміли це, що віднова, якої бажає Вселенський Собор, зачинається від реформи кожної одиниці.

Місійне намірення: Щоб католики з Вієтнам прикладом свого життя і апостольською ревністю вели своїх співгорожан до Христа.

Обов'язки батьків і влади

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ЦАР Антіох переслідував ізраїльтян і змушував їх приймати поганство. Одного дня він звелів прикликати одну матір і її сімох синів. Не зважаючи на найстрашніші тортури ні один з них не вирікся святої віри в одного правдивого Бога. Наймолодшому з них цар Антіох обіцяв, що він зробить його багатим і щасливим, коли тільки він виречеться закону своїх батьків. Тоді його мати так промовила до нього: "Мій сину змилосердися надо мною, що тебе носила дев'ять місяців у своєму лоні, і молоком годувала тебе через три роки та живила тебе й привела тебе до цього зросту. Благаю тебе, мій сину, подивись на небо і землю і все, що є в них, і розваж що Бог створив їх з нічого, і також людський рід. Тому не бійся цього ката, але будь гідним своїх братів, прийми смерть, щоб я могла в цій ласці знову прийняти тебе з твоїми братами" (2 Макавеїв, 7: 27-29).

Батько та мати мають священний обов'язок любити своїх дітей і дбати про їх дочасне й вічне добро. Вони повинні дбати про харч і одяг своїх дітей, журитись їхнім здоров'ям, спрямовувати їх до відповідного зайняття та плянувати їхнє майбутнє. Передусім вони повинні часто молитись за своїх дітей, і словом та прикладом повинні виховувати їх на добрих християн. Вони не повинні псувати й розпещувати своїх дітей, але повинні виховувати їх з любов'ю, справедливістю і непохитністю.

Українські католицькі батьки та матері мають священний обов'язок посилати своїх дітей до українських католицьких шкіл. Вони повинні пильно вважати, щоб їхнім дітям не шкодили: лихе товариство, злі книжки, часописи, кіна, театри і т.п.

Коли діти підростають, батько та мати повинні помагати дітям своєю породою і молитвою вибрати відповідну кар'єру в житті, а передусім коли вони задумують подружитись, вибрати відповідного товариша чи товаришку життя; одначе вони не повинні силувати їх вибрати деяку окрему кар'єру чи подружжя.

Ті, що виконують владу, повинні дбати про своїх підданих, справедливо поводитись з ними та дбати про їхній добробут. Вони повинні дати їм відповідний час, щоб вони могли піти на Службу Божу в неділю і обов'язкове свято, щоб мали вистачальний час на відпочинок і дальшу науку, щоб вони могли удосконалитись; вони повинні також захистити їх перед тілесним і духовим лихом.

Батько, мати та влада мають Бога Отця за свій приклад. Від нього вони можуть учитись, щоб бути справедливими, люб'язними, ввічливими, а також непохитними з їхніми дітьми та підданими.

Кожна дитина повинна зробити все, що може, щоб помогти своєму батькові та матері добре виконати їхні важливі обов'язки щодо неї.

ХІБА МЕНІ ТРЕБА?

НАПЕВНО вам треба бодай одного українського католицького часопису. Але чи маєте його? Може часом ви є одним із тих українців, що в своїм домі мають різні англомовні газети і повно комиків для виховання діточок, але на жаль нема в вас ні одного власного часопису. Та й ви не одинокі на цім Божім світі! Таких є багато...

Почисливши всі українсько-католицькі часописи і їхній тираж, (цебто число друкованих примірників) так в Америці, як у Канаді, приходиться з сумом стверднти, що тільки один українець або українка на 25 або й на 30 мають хоча б один українсько-католицький часопис або місячник. Один на 25 або 30! Чи це не дуже сумне та жахливе зявище! Хіба це нормальне, щоб українці так мало цікавилися та читали власну пресу? Щось десь комусь бракує, але що? Подумайте самі.

Вплив Преси

Є багато людей, які не розуміють важности преси, хоч вона має куди більший вплив аніж чимало хто здає собі з цього справу. Один редактор заявив своїй служниці, як відходив до канцелярії: "Цього року будуть добрі жнива!" На це служниця самопевно відказала: "Зовсім ні! — Жнива будуть лихі!" і подала різні причини. Не зважаючи на виводи служниці, редактор все таки помістив у часописі свої здогади про добрі жнива. Яке ж було його здивування, коли ввечорі, як прийшов на вечерю, та сама служниця, стрінула його на порозі хати та скромно заявила: "Я помилилася! Ви маєте рацію. Жнива будуть добрі!" "Чому ж ти так думаеш?" спитався редактор. На це питання служниця витягнула часопис і показала йому: "А-в-в-о, прочитайте! Тут написано, що жнива будуть добрі!"

Дехто може заявити, що живе слово сильніше діє аніж писане. Це правда, коли йде про хвилеве розбудження сантименту чи одушевлення. На дальшу ж мету писане слово сильніше впливає на людей, бо людина зачинає холоднокровно думати, як почування притихнуть і серце вспокоїться. Під час одної промови бесідник так захопив слухачів, що всі на залі почали плакати. Був між ними і один священик. І він теж плакав. Прийшовши додому, став думати про зміст того, що сказав промовець. Заналізувавши його, спитав себе самого: "Чому ж властиво я плакав? Таж промовець нічого такого важного не сказав!"

Отак сам собі дивувався, що

плакав, хоч плакати — поправді сказати — таки не було чого. Чому ж він тоді плакав! Бо всі інші плакали! А всі інші плакали тому, що промовець потрапив зворушити їхні почування. Проаналізувавши зміст його промови, священик зрозумів, що ця промова подобала на "переливання з пустого в порожне."

Цей факт доказує, що живе слово дуже часто захоплює слухачів, але не витримує критики холодного розуму. Це й може причина, що чимало промовців відказується оголошувати свої промови в пресі, де читач годен холоднокровно зважати сказане.

Писане слово, коли воно належно опрацьоване, має великий вплив, бо викладає ідеї, кидає нові кличі і спонукує до дії. Кожна ж ідея, за винятком чисто філософічних, буває динамічна, цебто пхає людину до діла.

Хтож почав світові революції? Ідеї кинені мислителями або зручними пропагандистами. Це вони розбудили нові почування, викликали одушевлення і не рідко повалили старі та почали нові лади. Хіба не французькі енциклопедисти спричинили французьку революцію та повалили більше ніж тисячолітню монархію? Хіба не слова комуністичної газетки "Іскра' викликали комуністичну революцію в російській імперії, що сьогодні загрожує існуванню цілого демократичного світу? Хіба не викривлена преса старалася спричинити розбиття української католицької Церкви по першій світовій війні в Америці та Канаді?

Отож преса цебто писане слово має надзвичайно великий вплив на думання і життя людей. Мала вона його колись, має й тепер у часах радія і телевізорства, і матиме так довго, поки люди проживатимуть на землі!

Якщо б преса не мала надзвичайно великого виливу на людей, то чому комуністичні та всякі інші диктатори негайно захоплюють пресу в свої руки, як тільки десь дійдуть чи дірвуться до влади? Чому ліквідують всяку іншу пресу за винятком власної? Чому не допускають до своїх країн преси вільних народів? Це доказ, що бояться преси, яка поборює їхню, бо вона виявляє людям правду, що комуністичні диктатори намагаються затаїти перед своїми громадянами!

Потреба української католицької преси

Українці католики потребують сильної, добре зорганізованої та належно редагованої преси. Ця преса мусить бути українська і католицька.

Преса інших народів, от хоча б американських або англійських або французьких католиків може бути тільки католицька. Чому? Бо національним вихованням згаданих народів займаються їхні школи, радієві станції, телевізорство та світська преса. Ми ж українці не маємо ні школи, ні радіостанції, ні телевізорства в своїх руках. Отож тільки преса разом зо школою і Церквою годні зайнятися національним вихованням нашої дітвори та молоді. Преса до певної міри мусить заступити українцям радієві авдиції та телевізорство.

Людина тоді почувається щасливою, як осягне те, чого бажає її душа, коли ця душа свобідна від пристрастей і пересудів.

Намір в усьому подобатися Богові

Св. Альфонс Ліґорій

КОЖНИЙ чоловік повинен трудитися, щоб подобатися одному Богові, якщо бажає стати святим. Всі його слова, думки, бажання і діла мають бути актами Божої любови. Обручниця з Пісні Пісней ставалася ловцем, вояком, виноградником і садівником, але вона була завжди улюблицею, бо виповняла все з любови до свого Любого. Християнин мусить так само поводитися в усіх своїх зайняттях, цебто в своїх словах, думках, стражданнях і працях. Все те мусить бути актом любови до Бога.

Ісус Христос заявив: "Якщо твоє око здорове, то ціла твоя особа матиме світло' (Мт. 6, 22). На думку святих Отців око представляє намір. Ось тому Св. Августин твердить: "Намір надає вартости ділам. " Господь отак промовив до пророка Самуїла: "Господь дивиться не так як чоловік. Чоловік дивиться на лице, а Господь на серце" (1 Цар. 16, 7). Люди задовольняються зовнішніми ділами. Бог же дивиться на серце, тому діло не подобається Йому, якщо не виконуємо його, щоб подобатися Йому. Ось тому пророк Давид кликав: "Пожертвую Тобі цілопалення з ситих ягнят" (Пс. 65, 15). Діла виконані без доброго наміру подібні до неситих жертов, тому Бог відкидає їх, бо Він не дивиться на ціну жертов, а на любов, з якою приносимо їх. Сальвіян отак пише про цю справу: "Любов, а не ціна чинять наші жертви дорогоцінними в Божих очах." Ось тому люди слушно говорили про Спасителя: "Він все добре робить" (Мр. 7, 37), бо в усіх Своїх ділах Христос намагався подобатися Своєму Небесному Отцеві, як Сам заявив: "Я не пошукую власної волі, а волі Отця, що послав Мене!" (Ів. 5, 30).

Ах Боже, нема багато дід, що вповні милі Богові, бо сливе завжди бажаємо власної слави, як виконуємо їх. Св. Єронім пише: "Воно тяжко знайти вірну душу, що не керувалася б бажанням прославити себе."

Скільки християн у дні суду отак промовлятимуть до Христа: "Господи, Господи, хіба ми не пророкували Твоїм ім'ям? Хіба не Твоїм ім'ям ми виганяли демонів? Чи не Твоїм ім'ям ми чинили багато чуд?" (Мт. 7, 22). Господь отак відповість їм: "Я ніколи не мав нічого спільного з вами! Забирайтеся від мене ви, що

чините беззаконня!" (Мт. 7, 23). Геть від Мене, скаже Христос, бо ви не були Моїми слугами. Ви не трудилися для Моєї слави, а для власної слави чи користі.

Христос велить нам скривати свої добрі діла? "Як даєш милостиню, то нехай твоя права рука не знає, що робить ліва." Чому так слід поступати? Щоб бажання пустої слави — каже Св. Августин — не знищило того, що робить любов до Бога!" Бог гидиться крадіжжю в жертвах, як заявляє через пророка Ісаю: "Я, Господь, ненавиджу крадіж у цілопаленні" (Іс. 61, 8). Грабує ж Божу славу, хто в Божих ділах пошукує власної слави або користі. Св. Вернард твердить, що заслуговує на нагороду, хоч не пошукує її, хто дійсно любить Бога. Його ж нагорода полягає в тім, щоб подобатися Богові, якого любить: "Правдива любов не домагається нагороди, хоч заслуговує на неї. Бог, що Його він любить, це нагорода його." Коротко кажучи, заявляє цей Святий: "Правдива любов задовольняється сама собою." Правдива любов задовольняється тим, що вона любов, тому не бажає нічого іншого.

Ось познаки, з яких людина годна переконатися, чи має добрий намір у своїх ділах: 1) Любить більше невигідні та менше блискучі праці. 2) Не турбується невдачею. Хто працює для Бога, той завжди осягає свою мету. Зате виявляє, що не працює для Бога, той хто непокоїться невдачею. 3) Тішиться чужим добром гейби воно було його власне. Не заздрить, як бачить, що інші наслідують його, бо хоче, щоб усі трудилися для Божої слави. Ось тому повторяє слова Мойсея: "Ох, аби всі могли пророкувати!" (Чис. 11, 19).

Псальмопівець каже: "Вони живуть повним життям" (Пс. 72, 10). Зате не досягає навіть половини свого життя, хто руководиться самолюбністю: "Обманці не доживуть навіть половини своїх днів" (Пс. 54, 24). Св. Евсевій слушно твердить, що ми тоді дійсно живемо, як заперечуємо себе самих: "Ти прожив тільки ті дні, коли заперечував власну волю." Поганський філософ Сенека казав, що нам більше подобається малий дарунок із любови ніж великий із користолюбности: "Більше зобов'язує нас, хто чимось малим бажав помогти нам, ніж той, хто подає великий дарунок, але руководиться користолюбністю."

Господь напевно більше любить малі діла, якщо виконуємо їх, бо так Він бажає, ніж великі вчинки, що випливають з нашого самолюбства. Христос заявив, що вбога вдова дала більше за всіх, хоч всього два сотики вкинула до церковної скарбонки: "Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, що клали до скарбони" (Мар. 12, 41). Св. Кипріян отак пояснює ці слова: "Дивися, як вона подала свою жертву, а не скільки!" Господь дивився на любов, з якою зложила свою пожертву, а не на вартість самої лепти.

* * * *

Абат Памбо заплакав, як зобачив багато вбрану жінку. Хтось запитав його, чому плакав? На це Святий відказав: "Ах, вона куди більше хоче подобатися людям аніж Богові!" Життя Св. Людвика подає, що якась жінка ходила по царському дворі з засвіченою свічкою та посудиною, що була наповнена водою. Один домініканський чернець, що пробував там, спитався її, за чим шукала. На це запитана жінка відказала: "Оцим вогнем я бажала б спалити небо, а водою потушити пекло, щоб люди безкористолюбно любили Бога!"

Блаженний той чоловік, що трудиться для одного Бога. Він наслідує небесних мешканців, що більше тішаться Божим щастям аніж власним, каже Св. Тома. Вони сильніше люблять Бога ніж себе самих, тому більше радіють з Божого ніж з власного щастя.

ТВІЙ СКАРБ...

В. Буженко

ЧАСТО можна почути таке порівняння: "Більше варта наука, як гроші." Гроші може вкрасти злодій, можуть згоріти, може банк пропасти, здевалюватися, але наука триваліша, бо вона в душі людини... І тому часто заохочуючи когось до науки, кажемо: "Вчися, бо наука вартніша ніж багатство..."

Коли так виражаємося про звичайну світську, земську науку, то куди більше ми повинні оцінювати Божу науку — катехизм!

Ось недавно ми читали в однім Післанці Серця Христового, що до монастиря Сестер Пресвятого Серця у Львові прийшла дуже вродлива жидівочка та попросила хрещення. В часі розмови витягла з торбинки дуже помнятий католицький катехизм і сказала:

"Ось скарб, що його віддавна ношу при собі. Я завчила напамять все, що в нім знаходиться. Прошу ласкаво мене перепитати, а коли іспит вдасться, то просила б я хрещення, за яким тужу від наймолодших літ."

Іспит, ясно, випав знаменито і молода жидівка Кляра на Стрітення 1925 р. стала християнкою.

Ось бачимо ясно, як доводить цінення катехизму. Він повинен бути нашим найбільшим скарбом у житті і його зміст ми повинні знати напамять і після нього жити.

На жаль, у наших часах, головно на еміграції не тільки не цінується науки, головно своєї рідної науки, а ще куди більше занедбується набуття науки Божої — катехизму. Це вельми зле, бо катехизм це наче чек до неба, це земський скарб, за який нам дадуть небесний скарб, джерело всіх скарбів — небо і Бога!

Отже цінімо катехизм і його навчання. Самі вчімся, роздумуймо над питаннями катехизму і поширюймо знання катехизму поміж другими, головно молоддю. За це перед Богам будемо мати велику заслугу й вже у дочаснім житті гідне вдоволення!

УКРАЇНСЬКА ДУХОВІСТЬ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ЧИТАЮЧИ життєву "професію віри" одного з найбільших істориків старовини, чи не пригадуємо собі майже тотожних висловів когось близького до нас? Так, маю на увазі вірш Т. Шевченка "Минають дні", написаний у селі В'юнища 21. 12. 1845 р. і вірш іншого генія, В. Гюго п.з. "Живуть":

"Не дай спати ходячому,
серцем завмірати,
І гнилою колодою
По світу валятись,
А дай жити, серцем жити
І людей любити...

Страшно впасти у кайдани,
Умірать в неволі,
А ще гірше—спати, спати,
І спати на волі.

І заснути на в'ік в'іки,
І сліду не кинуть
Ніякого: однаково—
Чи жив, чи загинув...

А ось слова В. Гюго:

Живуть лиш ті, що борються,
Лиш ті, чия душа і скронь
Завзяттям думи зорються.

Закуті у священну бронь
на світлі шпилі горнуться!
Ті, що задумані ідуть
Захоплені найвищою метою

І перед себе все несуть
І в світлі дня і тьми порою
Або великий подвиг,
Або знатну любов!

В трьох цитатах я зробив власні підкреслення, щоб показати велику світоглядову схожість між старим істориком "залізного Риму" та геніями золотоверхого Києва й сьогоднішньої Франції.

Отак ми кинули поглядом в скарбницю західньої культури. Колись розглянемо деякі найважніші думки Ціцерона і Горація, а опісля звернемось на Схід, до скарбів Візантії, Персії та Китаю. Тим часом збагачуючи наш ум та серце скарбами Сходу і Заходу, не сміємо забувати про величезну атракційну силу, яку не тільки для українців, але й для всього європейського Сходу представляє Київ. Яке безмірне багатство віри, традиції, історії й події представляє Київ! Ось вірш П. Тичини п.з. "Золотий Гомін":

Слухай:
Десь в небі пливуть ріки,
Потужні дзвони Лаври і Софії
Човни золотії...

Самозрозуміло, що поет написав цей вірш зовсім ще духовно не зламаний в большевицькім ярмі. Прочитай теж чарівний сонет М. Зерова п.з.: "Київ з лівого берега":

Вітай, замріяний, золотоглавий,
На синіх горах! Загадався,
спить...

...Живе життя, і силу ще таїть
Оця гора зелена і дрімлива,
Ця золотом цвяхована блакить.

Київ — мати українських городів, Київ — колиска християнства серед слов'ян, Київ із безмірними святощами Печерської Лаври і св. Софії! Навіть такий московський імперіяліст і утопіст, як Олексій Хом'яков (1804-1860) у вірші "Київ" (1839 р.) признає притягальну і центральну силу Києва не лиш для українців з-над Дніпра і Галичини й Волині, але й для сибіряків алтайців і всіх східніх словя'н, як це було за Св. Володимира та Ярослава Мудрого.

...Слава, Дніпре, сивоводий,
Славний Київ, пишний град.
Ніч печер твоїх безмовна
Краща царственних палат!

Підвалина українського світогляду є вчення розпя'того та воскреслого з мертвих Господа Ісуса Христа. І Карл Ясперс говорить про потребу духовного відродження: "Хочеш жити людиною, мусиш змінитися!" Сучасний провідник СУМ-у написав на сторінках "Авангарду" ч. 54: "Внутрішній ворог криється в нас самих, головно під наступними видами: 1. брак ініціятиви; 2. брак амбіції; 3. брак співпраці; 4. брак зусиль і 5. лінивство."

Просім Господа в молитві і сповіді, щоб обновив нас своєю благодатю. А на закінчення переймімся оцим словом св. Івана з Арсу: "Не ті люди вбогі, яких мрії не сповняться, а ті, які ніколи не мріяли, не мали надій, ані ілюзій."

Святі виконували великі діла на Божу славу. Одні з них усувалися на пустиню, інші замикалися в манастирях, а були й такі, що віддали за Нього життя серед тортур. Лучімся з Божою волею і ставаймо святими, бо священики мають більший обов'язок змагати до досконалости ніж міряни. Гріхи не повинні знеохочувати нас від цього. Св. Вернард каже: "Бог не звертає уваги на те, що хтось колись чинив, але зважає на те, чим хтось тепер хоче бути". Рішуча воля при Божій помочі година все перемогти. Отож завжди молімся, бо "хто молиться, той отримує" (Мт. 7, 8). Напевно отримаємо, якщо будемо просити. Сам Спаситель запевняє нас про це, кажучи: "Просіть, чого хочете, і станеться вам" (Ів. 15, 7).

Ми не годні пожертвувати Богові нічого кращого ніж свою волю, повторяючи з апостолом Павлом: "Господи, що хочеш, щоб я чинив?" (Дії: 9, 7). Саме тому Св. Августин отак пише: "Ми не годні пожертвувати Богові нічого кращого ніж закликати: 'Візьми собі нас!' " Сам Господь заявив, що в цареві Давидові знайшов людину по Своєму Серцю. Чому? Тому, що цей цар виповняв Його волю: "Я знайшов Давида, сина Єссеєвого, чоловіка по Своєму Серцю, що завжди виконуватиме Мою волю!" (І Цар. 1, 14). Отож завжди повторяймо з царем Давидом: "Боже, навчи мене виповняти Твою волю!" (Пс. 142, 10). Господи, поможи мені виповнити те, чого домагаєшся від мене! І тому слід часто жертвувати себе Богові, повторяючи за Давидом: "Моє серце готове служити Тобі, Боже, моє серце готове служити Тобі!" (Пс. 56, 8).

Бог не сотворив людей досконалими, тому дозволив, щоб вони були сліпі на свої похибки, інакше гірке було б їх життя на землі.

Без Бога не зайти нікому до порога

о. Р. Ганас

По скінченні 2-гої гарячої світової війни почалася третя холодна війна між СССР та вільними народами світу, що тривае по нинішній день. Російський комунізм не задоволився здобутками другої світової війни, але поширивши безкарно свої території й уярмивши мільйони чужих народів з ласки та за дозволом деяких провідників вільного світу, скріплений сильно мілітарно, російський комунізм не зрікся ідеї загарбання цілого світу. Цю ідею він послідовно виконуе в плянах холодної війни. Помимо того, що вільний світ кинув на фронт війни великі маси гроша і людських жертв, всі ці змагання не принесли по нинішній день бажаних успіхів, і нині по 18 літах тривання хогодної війни, західній вільний світ нічого не зискав, але багато втратив.

Одною з перших причин невдач для вільного світу в боротьбі з комунізмом є факт, що ті, які бажають боронити свободу, християнську культуру і віру народів в Бога перед безбожним комунізмом, самі ніколи не взивають помочі Бога, не кличуть світ до молитви про таку поміч, забуваючи правду історії, що без Бога ще ніхто не зайшов щасливо до порога, а не то виграв війну з сильним безбожним воюючим комунізмом. Всі важні пляни та рішення вільного світу в минулих літах, коли почалася холодна війна, ніколи не починалися в імя Бога, і тому події минулої історії є в більшості сумними трагічними, в деякій мірі вже і не до направлення. В деяких подіях і рішеннях провідники вільного світу не тільки не взивали помочі Бога, але виразно діяли проти Божих Законів на радість і користь комуністам.

Неоправдано кинено на невоенні японські міста Гірошіму та Нагасакі атомову бомбу, коли японці вже просили про капітуляцію через руки Папи Пія XII. Неоправдано знищено архів манастиря Монте Касіно в Італії, де лежали поранені німці. Як на глум для історії чи хулу Богові провідники вільних народів світу, творячи світову організацію, Обєднані Нації, в 1945 р. в Сан Франціско, на бажання одинокого безбожного уряду СССР, погодилися не вставляти в Статути організації імени Бога і ніколи не зачинати нарад молитвою.

Чи можна тоді дивуватися, що в змаганях холодної війни виграють комуністи, коли авторитет Бога і Його опіку над світом провідники віруючих народів

проти їхньої волі зневажливо відкинули, потураючи червоному дияволові? Як наслідок відкинення Бога в справах рядження світом і помочі Його в боротьбі з комунізмом, світова історія вписала в свої архіви багато сумних подій, які нічого доброго не ворожать для будучої побіди Правди над брехливим комунізмом. Якщо вільний світ і його провідники вкінці не зрозуміють своїх помилок і передовсім не звернуться до Бога за поміччю, ледве чи можна буде направити минулі промахи і надіятися на знищення комунізму, коли сила його виросла на таких історичних помилках провідників вільних демократичних народів світу як Америка й Англія.

В Тегерані, в Ялті без ніяких скрупулів кинуто в пащу червоному московському Молохові мільйони людей і багато держав включно з малими самостійними балтійськими державами. В Постдамі потверджено всі рішення Ялти та Тегерану та дозволено червоним ордам посунутися в середину Европи. В імя "справедливих, соціяльних реформ" віддано Китай червоним тиранам, проганяючи національного вождя Ген. Чан Кайшека на Формозу. В часі сварки Сталіна з Тітом, коштом мільйонів долярів вратовано комунізм у середній Европі. В часі кривавої революції за волю в Будапешті герої боротьби, які числили на поміч, що її треба було дати, і вони були б виграли, почули повідомлення, що їм ніхто не буде мілітарно помагати, хібащо бандажами і спорошкованим молоком. Комуністи в Кремлі тільки на щось таке чекали. Діставши зелене світло, рушили своїми ордами і в кривавий спосіб змасакрували героїв революції. Хто знає, чи на вулицях Будапешту не вирішувалася доля Парижа, Льондону і навіть Вашинґтону. Це покаже будучність!

Недоброго "диктатора бойса" Батісту треба було нагнати з Куби, щоб зробити місце Кастрові, що нині завів комуністичний лад на Кубі та дозволив московським комуністам закладати військові бази, 90 миль від берегів Америки.

Зрадлива інвазія на Кубу спричинила знову не лише скріплення комунізму, але увязнення тисячів невинних кубинців та їх родин, та дала нагоду Кастрові прогнати 400 чужих кат. священиків і багато монахинь, позамикати католицькі школи та кат. пресу. Хто винен? Хто буде за такі дії відповідати перед Богом?

* * * *

Кілька літ тому світ почув з уст найбільшого сучасного злочинця і вбивника Микити Хрущова страшну погрозу "Ми вас поховаємо." Замість по такій погрозі зірвати з бандитами всякі зносини і приготувати народи до оборони свободи, запрошено злочинця на відвідини до серця та бастіону свободи та влаштовано йому королівське прийняття. Злочинець приїхав, в часі щедрої гостини грозив всім і всіх ображував і відїхав скріплений владою. Потім у Парижі, для своїх цілей перед цілим світом, ображував тяжко господаря країни, яка його так "сердечно" вітала.

На нарадах організації 1960 О. Н. злочинець поводився як хуліган, ображуючи знову нарід країни, в якій перебував, та другі вільні народи світу, та на жаль крім малої Канади та Філіпін не знайшовся ніхто другий, щоб запротестувати проти такої поведінки найбільшого сучасного обманця. Народи й їх провідники,

що затратять почування ріжниці між добром і злом, народи й їх провідники, що затратять відвагу боронити свою чи свого народу честь перед нападами ворогів, такі народи, як свідчить історія, призначені зійти з арени світу, хоча б були по зуби озброєні.

Чи можна служити двом панам в однаковій мірі цебто Богові і дияволові? Такі методи хіба тільки переконують віруючих людей, що терпеливий Бог таки може перестати опікуватися деякими народами і державами, коли їх провідники світять Богові свічку, а чортові огарок.

Воно виглядає, що в Відні узгіднено, що треба прийняти червоний Китай до ОН., а Берлін повинен залишитися вільним містом під опікою ОН. Недалека будучина покаже, чи це правда. За Берлін до війни не дійде. Нові застрашування Хрущова мають ціль відвернути увагу світу від клопотів комуністичних імперій, яким загрожує голод. Збільшаються нарікання совітських громадян. Погрозами Хрущов намагається примусити Захід, передовсім ЗДА до нових уступок.

Він хоче присилувати Захід видати багато гроша на зброю, яка ніколи не буде вживана. Така Політика дуже руйнує економічну силу вільних народів про що комуністам дуже ходить.

Застановляючись над сучасним політичним положенням світу, виринає питання: Чи може вільний світ числити на побіду над комуністами, чи можуть уярмлені народи надіятися волі? Відповідь для всіх є однакова: Надармо трудяться будівничі дому, якщо угол його не поставлять при Божій помочі. Надармо снуються пляни, надармо видається багато гроша на зброю. Все те не дасть сподіваних успіхів, доки вільний світ, всі народи та їх провідники не візьвуть помочі Бога про добру раду, відвагу і рішучість. Це дуже потрібні чесноти в боротьбі з дияволом. До цього молитовного рішення повинні прилучитися всі українці, бо тільки один Бог надія світу і джерело нашої надії на волю України.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Спочатку Бог сотворив небо і землю. І земля була пуста і порожня, і темрява була над безоднею. І Дух Божий ширяв над поверхнею землі. (Бут. 1, 1-2).

"Міріям і Арон (брат і сестра Мойсея) нарікали на Мойсея... і казали: 'Чи тільки з Мойсеєм Господь говорив? Хіба Він не говорив також і з нами?' І почув це Господь... І Господній гнів запалав на них... І ось Міріям стала прокажена, побіливши немов сніг" (Чис. б2, 1-2; 9-10). Отак Бог покарав Мойсееву сестру за те, що вона разом зо своїм братом нарікала на Мойсея, якого Бог вчинив був провідником жидів. Це була кара за брак пошани до правних наставників.

За те, що мешканці Самарії не почитали Бога, Він послав левів, що пожирали людей. Ці ж мешканці вислали скаргу до асирійського царя, заявляючи йому, що ця кара спала на них за те, що вони не знали Бога. "І наказав асирійський цар: 'Відведіть туди (до Самарії з Вавилону) одного зо священиків, що їх вигнали звідтам, і... він навчатиме їх про права Бога' " (2 Цар. 17, 27).

Господи, я надіюся на Тебе, тому нехай не буду повік засоромлений!" (Пс. 30, 2).

1) Якщо Бог предбачив, що хтось піде до пекла, то пощо йому бути добрим, пощо зберігати Божі Заповіді та молитися? Він все одно буде проклятий!

Якщо хтось буде молитися, сумлінно зберігати Божі і церковні Заповіді, то він напевно не буде проклятий і не піде до пекла. До пекла йде людина саме за те, що не хоче бути доброю, молитися і зберігати Божих і церковних Заповідей. Боже передбачення не чинить нікого добрим або злим. Бог знає все, що було і що буде. Це знання не силує нікого бути добрим або злим, бо кожен добровільно є добрим або злим. Бог знає, що хтось піде до пекла тільки тому, що не хотів бути добрим. Ось тому дехто помилково думає, що Боже знання чинить людей добрими або злими. Так воно не є, бо людина сама рішається за Богом або проти Нього, і тому є доброю або злою. Добре ж життя веде людей до неба, а лихе до пекла.

2) Чи в Канаді була колись прогиб'ція цебто заборона вживати алкоголічних трунків? Якщо б тепер уряд запровадив цю заборону, то чи громадяни були б у сумлінні зобов'язані зберігати цей закон і стримуватися від алькогольних напитків?

В Канаді була подвійна прогибіція. Від 1918-1919 в Канаді було заборонено виробляти алькогольні напитки, але можна було їх спроваджувати з-за границі та вживати їх у Канаді. В 1925 р. заведено в Канаді повну прогибіцію цебто було заборонено так спроваджувати алькогольні трунки, як теж виробляти їх у Канаді. Проте недовго потім відбулося загальне голосування про цю справу, і прогибіцію зовсім скасовано в Канаді.

Уряд не має права забороняти людям уживати алькогольних напитків, бо ця справа не належить до його компетенції. Якщо б уряд запровадив подібну заборону, то громадяни не мають обов'язку придержуватися її, бо коли уряд не має права чогось забороняти, то населення не є зобов'язане в сумлінні виконувати цієї заборони, бо подібний закон є несправедливий, а несправедливі закони нікого не зобов'язують у сумлінні.

3) Які є великі гріхи і що вони означають?

Ось декілька великих гріхів: крадіж великої суми гроша, надужиття подружжя через штучне перепинювання народин, свідоме і добровільне їдження м'яса для католиків у п'ятницю, 'шлюб' католика поза католицькою Церквою, хрещення католицької дитини в некатолицькій церкві, тяжка і дуже шкідлива обмова, виявлення дуже шкідливого секрету, що хтось обіцяв затримати в тайні, значно заскора їзда автомобілем, сильно п'яна людина, коли їде автомо-

білем, занедбання недільної Служби Божої, занедбання великодного Св. Причастя і сповіді, непослух дітей у поважних справах, поважне занедбання виховання дітей у святій вірі, зрада в подружжі, морд, самогубство, безвір'я, зрада святої віри, тощо.

Тяжкий гріх це свідоме і добровільне переступлення Божої або церковної заповіді в якійсь важній матерії. Це переступлення сильно ображає Бога. Допускаючись тяжкого гріха, людина тратить освятну ласку, право до неба і засуджує себе на вічні муки в пеклі.

4) Я брала шлюб у католицькій церкві. Ми жили три роки і тепер у мене є двоє дітей. Потім чоловік покинув мене і пішов жити з другою жінкою. Я взяла розвід. Що тепер маю робити? Якщо мені трапиться якийсь добрий мужчина, чи я зможу вийти за нього заміж і взяти знову шлюб у церкві? Я зовсім не маю охоти марнувати свого молодого життя!"

Ви зовсім не мусите марнувати свого молодого життя, хоч поки живе ваш чоловік, не зможете вдруге по-Божому вийти заміж, бо Христос виразно заявив: "Що Бог злучив, того людина не має права розлучувати!" Ваше подружжя було важне, тому тільки одна смерть годна уневажнити його.

Ми не бачимо ніякої рації, чому б ви мали марнувати своє молоде життя. Маєте двоє діточок, тому маєте для кого жити і трудитися. Треба тільки переорганізувати своє життя, зачинаючи від того, що правдоподібно до смерти лишитеся 'штучною' вдовою. Щоправда, вам деколи буде тяжко самітньо проживати, але треба знайти собі лік на самоту, от хоча б працю, зайняття, виховання дітей, добрих приятельок, тощо. Хіба воно конечне для жінки мати чоловіка? Хіба подружжя конечне до спасіння? Хіба нема в світі нежонатих мужчин і невідданих дівчат, що зовсім не тратять свого молодого життя?

Якщо б часом спокуса докучала вам вийти 'вдруге' заміж, то пригадуйте собі, що це друге 'подружжя' було б тільки цивільним конкубінатом і тяжкою зневагою Бога, за яку прийшлося б вам навіки страждати в пеклі. Хіба це розумно засуджувати себе на вічні муки в пеклі ради минаючих приємностей у цім короткотривалім житті?

Водночас слід вам багато молитися, ходити на Службу Божу, часто приймати тайну покути і Св. Причастя, і Бог напевно допоможе вам пережити це коротке життя та запевнити собі вічне щастя в небі, бо ж для цього щастя Бог сотворив нас і послав на цей світ.

5) Знаю одного хлопця, що відпав від нашої віри і пішов до тих, що студіюють Б:блію. Я старався опам'ятати його, але він заявив, що він дальше вірить у Бога і буде до смерти любити Його. Чи такий чоловік, що зрадив свою католицьку віру, може дійсно любити Бога і спасти свою душу?

Це правда, що свідомо й добровільно відректися правдивої віри—це тяжка зневага Бога і тому—це смертельний гріх. Проте як іде про конкретні випадки, то слід звернути увагу на сумління людини, її виховання, характер, знання релігії, середовище, в якім вона проживала, тощо.

Всі ті речі впливають на витворення сумління людини. Є багато християн, що так слабо знають свою католицьку віру, що годі сказати про них, що вони бачать різницю між католицькою і некатолицькою релігією. Крім цього є не мало людей, які може й несвідомо підпали під вплив протестантської пропаганди, що твердить, що всі релігії є добрі.

Якщо ж хтось без своєї провини, через брак релігійного виховання і знання своєї католицької релігії затратив свідомість різниці між різними християнськими релігіями, то нам здається, що він у добрій вірі, цебто в безгрішнім незнанні міг би затратити правдиву віру. Водночас заявляємо, що воно годі судити сумління людини, бо тільки один Бог знає людську душу та її інтимні почування, тому Він один годен непомильно рішати, чи згадана особа допустилася смертельного гріха, як зміняла свою віру.

Як сильно деякі люди бажають священика в своїм домі залежить від того, як сильно хтось хворий у їх родині.

Люди часто не доцінють свого щастя, бо воно дуже мало коштує.

БОГОСЛУЖЕННЯ

Католики повинні брати участь у всіх богослуженнях, що відбуваються по їхніх церквах. Богослуження це публічне почитання Бога, Творця і Дателя всяких матеріяльних і духовних дібр. Хто добровільно і без причини пропускає богослуження, той своєю поведінкою заявляє, що йому Бог не потрібний і що він не має за що бути Йому вдячним.

Бог хоче, щоб люди публічно почитали Його: "Хто визнає Мене перед людьми", каже Христос, "то й Я визнаю перед Своїм Небесним Отцем!"

Публічне богослуження скріпляє віру учасників і збільшає їх ревність у Божій службі, виєднюючи їм безчисленні Божі ласки і благословення так для душі, як і для тіла.

На жаль не мало людей не розуміє цієї преважної правди або розуміє її запізно. Не один старенький батько і мати скаржиться на свої дорослі діти, що не хотять ходити до церкви.

Слід спитатися тих батьків: "Чи ви ходили до церкви і брали на богослуження свої діти, як вони підростали?" Не один батько мусить відповісти: "Ні!"—Чому ж ні? Бо не мав часу... Треба було доглядати худобу, пильнувати фарму, тощо... Отак діти бачили, що їхні батьки не доцінювали вартости богослужень. Як же ж тепер ці дорослі діти можуть самі цінити їх і вчащати до них?

Щоправда, не раз старенькі батьки, застрашені недалекою смертю, переносяться до міст і намагаються часто ходити на богослуження, бо смерть за плечима. А діти? Діти такі, якими колись були їхні батьки. Отак справджуються наші дві приказки: "Яка грушка, така юшка." та "Яблуко, впавши з яблуні, не відкотиться далеко від неї. А хоча б і трохи відкотилося, то принаймні хвостиком звернеться до яблунки!"

...Батьки здебільша самі винні, що їхні дорослі діти не ходять на богослуження, бо не мали від кого навчитися цінити церковні відправи. Приклад батьків, які занедбували навіть недільну Службу Божу, 'переконав' їхні дорослі діти, що фарма і худоба вартніші ніж служба Богові...

За такий лихий приклад батьки строго відповідатимуть перед Богом у годині смерти, бо занедбали християнське виховання власних дітей. Невиховані діти зовсім зійдуть на манівці і стануть практичними безвірками, і так будуть соромом для батьків у житті і по смерті.

Св. Григорій Назіязенський твердить, що псальми—це прелюдія похвали, якою Святі в небі прославляють Бога: "Спів псальмів—це земський відгомін небесних гимнів". Отож ми гейби входимо до неба, як проказуємо псальми, бо наслідуємо небесних мешканців. Св. Катерина відчувала таку велику потіху в їх проказуванні що бажала померти при співі псальмів.

Звідки взялася Біблія?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЯК християни католики ми радо приймаємо, що Біблія це Богом натхнена книга, написана під впливом Св. Духа. Так учить нас катехизм, так вчить нас наша віра. Одначе зараз можемо питатися, звідки знаємо, що Біблія написана під впливом Св. Духа або що її написали мужі, які були натхнені Св. Духом? Ми, що живемо тепер на світі, не бачили тих, що списували книги Бібілії. Хто нам отже може сказати, хто ці книги написав і чи дійсно лише ті книги, що знаходимо тепер у Біблії, були написані під впливом Св. Духа? Тому, що ми не жили тоді, коли жили Євангелисти, ми приневолені приймати, що Біблія була написана під впливом Св. Духа лише тому, що так нам каже католицька Церква. Отже лише тому приймаємо, що книги біблійні були написані під впливом Св. Духа, що це потверджує католицька Церква. Без потвердження Церкви ми зовсім не годні були б сказати, котрі то книги написали пророки чи апостоли тому, що ми самі цього не бачили. Ми отже приневолені вірити в те, що каже нам Церква про книги Біблії.

Знаємо добре, що Церква вибрала ті книги, що були написані апостолами, і дала їх людям, щоб їх читали та просвічувалися. Сьогодні посідаємо багато книг у Біблії та часто не знаємо, як то сталося, що лише ці книги, а не інші там знаходяться. Це сталося тому, що Церква так дуже давно зарядила. На це ми маємо потвердження істориків, що жили у перших віках християнства. Тому ми приневолені сказати, що Біблія це дійсно католицька книга тому, що ті, що ці книги упорядкували, були християнами, що жили в перших віках християнства. Ці книги упорядкували католицькі єпископи перших віків християнства. Коли б вони цього не були зробили, то ми досьогодні не знали б, які книги належать до Біблії. Ми не можемо казати, що Біблія повстала сама через себе або що ангол приніс її з неба, або вона мала початок. Хтось мусів її написати, впорядкувати. Вона не повстала сама від себе. Все те вробили християнські Єпископи, що керували Церквою в перших віках християнства. Вони не тільки впорядкували ці книги, але також дбали, щоб ці книги старанно переписували.

Знаємо, що заки винайдено друк, то нехто інший, але католицькі монахи по многих манастирях цілими роками руками переписували Біблію. Що ж було б сталося, коли б не було монахів, що переписували Біблію своїми руками? Поширення Біблії було б стало мале! Якщо ж ми сьогодні можемо читати Біблію, то мусимо признати, що католики впорядкували книги Біблії, католики їх довгі століття переписували своїми руками, і тому Біблія це вповні католицька книжка. Тому можна бачити, з якою то пошаною Церква ставиться до Біблії.

Ми читаємо Біблію приватно, читаємо її також публічно в церкві. Євангелію маємо в кожній церкві. Ми не ставимо Біблії денебуть, тому, що це свята книга, що це слово самого Бога. Вона написана під впливом Святого Духа. Кожний раз коли, е в церкві Служба Божа ми читаємо листи апостола Павла, щоб вірні їх чули та щоб училися з науки Св. Павла. Ми рівнож під час кожної Служби Божої читаємо частину Євангелії. Так воно було від самих початків Церкви. Те все показує, що ніде так багато не читали Біблії, як саме в церквах.

Тому ніхто не може твердити, що католики не читають Біблії. Здається, що католики багато більше чують науки з Біблії як якенебудь інше віровизнання. Що більше? Папи надали навіть відпусти тим, що читають Біблію приватно вдома, і зробили вони це тому, що добре знають, яке велике значення має читання слова Божого. Памятаймо отже, щоб часто читати вдома Біблію і поглибляти своє релігійне знання.

ДОКОРИ СУМЛІННЯ МУЧАТЬ УБИВЦЮ

Гріх це така річ, що за неї карає не тільки Бог, але й власне сумління. Людина може часом уникнути людську справедливість і втекти від кари, але ніхто не годен втекти від докорів власного сумління, що нерідко стає дійсним катом тих, що допустилися злочину. Ці докори будуть так само немилосердно мучити проклятих у пеклі, якщо щирим жалем не позбудуться свого гріха і не перепросять зневажаного Бога, бо тільки каяття годне очистити грішне сумління людини. Розтріпання, п'ятика і гульні можуть на хвилину приспати сумління, але ніколи не потраплять дійсно успокоїти його.

Один голяндський ювілер виїхав до Англії в справах свого біжутерного бизнесу. З ним був його слуга, якого прийняв до роботи і поступав із ним немов із рідною дитиною. На жаль цей слуга був лихої вдачі. Через цю вдачу став заздрощати своєму добродієві. Ця заздрість довела його до морду, бо він одної ночі вбив свого пана, вкинув його тіло в море, забрав його майно і виїхав до маленького англійського містечка, де заложив собі крамницю біжутерії. Спочатку бизнес був малий, бо його власник не хотів розбуджувати підозріння населення. Згодом люди так сильно зачали заходити до крамниці, що бизнес сильно розрісся і багатства стали напливати до крамниці. Убивця став загально шанованим громадянином. Його навіть вибрано до управи міста. Згодом він навіть став управителем громади.

Під час його правління якийсь слуга вбив свого пана. Наш убивця був головним суддею. Судді засудили винного на смерть. Убивця мав потвердити їх присуд. І саме тоді його сумління сильно відозвалося: "Як сміеш засуджувати другого за вбивство, коли ти сам убив свого добродія?" Він поблід і зачав тряститися. Дехто думав, що він заслаб, але убийця встав і дрижачим голосом промовив до народу: "Панове, Бог е справедливим суддею. Я більший злочинець ніж той, якого тепер маю послати на шибеницю. Тому тридцять літ я вбив свого добродія і пана, що поводився зо мною немов із сином. Тепер признаюся до вини, бо сумління так докучає мені, що я не годен дальше знести його тортур. Прошу вас, засудіть мене на шибеницю, щоб я спокутував свій гріх!"

Приявні зразу думали, що він зійшов з розуму, але коли він дальше наставав на кару, поліція забрала його до тюрми. Тим часом прослідженo цілу справу в Голяндії і виявилося, ще він дійсно вбив свого пана. Отак засуджено його на смерть. Його смерть це наявний доказ, що нема гріха без кари. Хто грішить, той мусить спокутувати свій гріх або в цім або на другім світі!

Кажуть, що молитва це ЗІТХАННЯ. Невже всі зітхання є молитвою?

Я СПРОНЕВІРИВСЯ ХРИСТОВІ

М. Щ.

Кожен раз, що думаю про своє життя, то відчуваю страх, що воно не таке, яке повинно б бути, бо я спроневірився Христові і скинув із себе Його солодке ярмо. Ніхто так добре і болюче не відчуває важности місіонерського знання і так сильно не жаліє над його стратою, як той, хто мав бути Христовим апостолом, але через самолюбство, брак надуми і легкодушність відрікся почесного уряду Христового апостольства.

Ось сумна і жалюгідна історія мого власного життя. Нехай вона буде братньою пересторогою для всіх тих, що Христос кличе їх служити Йому як місіонери.

* * *

Я народився в американськім містечку Н. Моя родина була небагата, але побожна. Батько заробляв на наш прожиток, працюючи в місцевій фабриці. Мати була дбайливою господинею. Через її розумну господарку й ощадність нам добре жилося.

Я був найстаршим сином у родині. Мав я дві сестрі, Олесю й Меланію. Обидві були добрими дівчатами. До нас заходила сусідська дівчина Галя, що була ровесницею моєї сестри. Галя часто бувала в нас, ну й я щиро заприязнився з нею. Ходячи до гайскулу, деколи брав Олесю й Галю на забави і танці. Галя була завжди поважна, чемна і симпатична. Не один хлопець заздрісно споглядав на неї, як ми бували на забаві. Ми так добре знались з Галею, що я дивився на неї гейби на власну сестру.

В останньому році мого гайскулу два Редемптористи приїхали до нас на місію, що тривала цілий тиждень. Ми всі ходили слухати пречарних проповідей обидвох місіонерів. Один із них зробив на мене дуже сильне враження своєю проповіддю про гідність Христового священика-місіонера.

Щоправда, я деколи думав про священиче звання, але ніколи не брав поважно цієї думки, бо місіонерське життя без власної родини видавалося мені надто смутним і понурим. Я був веселої вдачі, тому природно ставився з застереженням до життя, що видавалося мені самітнім і нещасливим.

Під час місії молодий місіонер отець Михайло зовсім розвіяв мої хибні поняття про чернече, місіонерське життя. Він був молодий, повний енергії та запалу, і водночас веселий і щасливий. Я бачив, що це не було штучне щастя чи вдавання. Це було почуття глибокого задоволення, що випливало з глибини його душі.

Одного дня по вечірній проповіді отець Михайло попрохав юнаків нашої парафії залишитися в церкві на коротку інструкцію про вибір стану. Яких двайцять хлопців вислухало цю науку.

"Вибір життєвого стану," казав отець Михайло, "це дуже важне рішення в житті молодої людини, бо від нього звичайно залежить її дочасне і вічне щастя. Якщо юнак вибере собі той стан життя, до якого Бог кличе його, то знайде в ньому глибоке задоволення і дійсне щастя. Задоволення ж душі допоможе йому доконати багато добра для власної душі, для ближніх і слави Божої."

Ми уважно слухали, як місіонер переконливо викладав засади про вибір життєвого стану. "Юнаки," казав він, "життєвий стан це занадто важна справа, щоб легкодушно й без надуми рішати її!" Тон його голосу був такий поважний і переконливий, що ніхто не мав сумніву, що отець Михайло вірив у те, що казав нам.

Під кінець доповіді місіонер звернув особливішу увагу на потребу священиків і місіонерів між українським народом. Виложив нам, хто годен бути Христовим священиком-місіонером, зазначуючи, що Христос кличе, але не силує нікого ставати його місіонером, бо не бажає невільників. "Спаситель має повне право очікувати, що бодай деякі вояки оцінять Його Страсті і смерть за їхне спасіння, і будуть вдячні за те, що вчинив для них. Ця вдячність спонукає їх стати Його співпрацівниками у ширенні Євангелії в світі та в праці над спасінням відкуплених душ."

* * *

Виклад отця місіонеря зробив на мене сильне враження. Я подався перед ікону Христового Серця і довго молився, благаючи Спасителя просвітити мене, щоб міг пізнати Його святу волю. Цього вечора вернувся додому, не знаючи, що робити. Кілька днів щиро молився і думав, думав... Думав про місіонерське життя в Чині Отців Редемптористів. Мені дуже подобалася праця Отців місіонерів. Забувши про все довкруги, я почав мріяти про те, що колись так само як отець Михайло буду їздити по українських парафіях і ширити Боже слово між нашим народом. Що більше думав, то сильніше захоплювався цією ідеєю.

Перед закінченням місії звірився з цими думками отцеві місіонереві. Він прихильно вислухав мене, поставив декілька питань і заявив: "Мені здається, що ви маєте всі потрібні дари, щоб стати місіонером Редемптористом. Проте цієї справи не можна рішати в одній хвилині. Моліться, часто приймайте Св. Причастя і благайте світла в Христа. Він напевно виявить вам Свою святу волю."

* * *

Місія скінчилася і місіонери відїхали. Проте думка про священство і місіонерське життя не покидала мене. Я щораз більше захоплювався нею, хоч нікому не говорив про це. Щоправда, Галя завважила своєрідку зміну в моїй поведінці, але зразу нічого не казала. Аж по трьох місяцях, як я проготовлявся до іспитів, спиталася мене, що буду робити по матурі. Я зразу змішався, але потім набрав відваги і заявив: "В осені вступлю до новіціяту Отців Редемптористів, бо я рішився бути священиком місіонером!"

Видно, що повага, з якою я відкрив свій плян, не дозволила Галі сумніватися, що я казав правду. Вона здивовано споглянула на мене, змішалася і вибухнула плачем. "Я думала", тягнула крізь сльози, "що ми будемо

назавжди приятелями і колись поділятимемо життя..."

Я зрозумів, про що вона говорила. Бідна дівчина мріяла про подружжя, хоч я ніколи не був навіть заручений із нею. Я взяв її за руку і зачав потішати: "Галю, не плач! Христос кличе мене. Наш нарід потребує священиків місіонерів. Наша Церква опинилася в страшній небезпеці через брак священиків. Хтось мусить зробити жертву, бо інакше наша Церква загине в Америці!"

Заплакана Галя споглянула на мене і з докором відказала: "Чому саме ти маєш робити цю жертву?" "Тому, що я певний, що Христос кличе мене!" відповів на її питання.

Галя встала з крісла і, не кажучи навіть слова, вийшла з хати. Цілий місяць не приходила до нас. Як Олеся телефонувала та прохала відвідати нас, то Галя завжди знаходила якусь притоку, щоб відмовитися. Я знав, чому вона відмовлялася, але мовчав. Бідна дівчина страждала від розчарування, бо знала добре мої почування. Я розвіяв її мрії, тому не хотіла бачитися зо мною, щоб не відновляти свого болю.

Як я мав уже відїжджати до новіціяту, Галя зателефонувала до мене і попрохала, чи могла б зобачитися зо мною. Я погодився. Наша зустріч не була дуже довга. Галя виявила мені своє страждання, спричинене моїм рішенням. Проте як добра християнська дівчина піддалася Божій волі та заявила на прощання: "Тяжко буде мені забути тебе. Проте іди, якщо Христос кличе тебе. Тішуся, що для Христа, а не когось іншого покидаєш мене!"

. . . .

Прощання з родиною було болюче, бо ми всі щиро любилися. Все таки батько і мати тішилися крізь сльози, що матимуть священика в своїй родині.

Вступивши до новіціяту, я думав, що автоматично забуду про дім, родину й Галю. На жаль так не сталося. Згадка про них не покидала мене. Замість відкидати від себе ці гадки, я добровільно займався ними. Водночас якийсь таємний голос шептав мені: "Пощо ти сюди прийшов? Не твоє це місце! Хіба забув, як Галя плаче за тобою? Ти скривдив її! — Христові можна служити в світі. В світі можна так само спасти душу... Твоя природа занадто гаряча і пристрасна, щоб ти потрапив опанувати себе... Будеш нещасливий ціле життя... З нещасливого ченця не буде ні добрий священик, ані ревний місіонер. Будеш партачем у житті."

Ось такі гадки докучали мені. Замість піти й виявити їх сповідникові, я крився з ними. Що більше займався ними, то менше любив розчитуватися в духовних книжках, відвідувати Святі Тайни і молитися.

Не проминув іще рік новіціяту, і я вже був 'переконав себе,' що місіонерське життя не для мене. Не кажучи нічого свому учителеві, я тільки заявив йому, що не чуюся щасливий, тому рішив виступити з новіціяту. Добрячий учитель намагався успокоїти мене, але не вдалося, бо я замкнуся в собі та не хотів відповідати на його батьківські питання.

"Якщо не хочете тут бути," промовив сумовито, "то можете йти собі. Христос не хоче невільників. Він джентельмен. Він бажає приятелів, а не рабів, що невдоволені з Його служби."

Я майже був зворушився. Якась гадка блиснула мені в голові: "А може було б краще розкрити

своє серце перед цим добрячим старушком?" "Це вже запізно,' перебила друга гадка.

. . . .

Спакувавшись, я відїхав до родинного дому. Учитель повідомив батьків про мій поворот. Ціла родина разом із Галею стрінула мене. На обличчі матері було видно розчарування, але вона мовчала. Галя була здивувана, проте не сказала нічого. Все таки я завважив, що була задоволена з мого повороту.

По вакаціях я записався до університету. По чотирьох роках став інжинером. Маю гарну працю, дім, Галю та троє малих діточок, але не маю щастя. Не має його теж моя Галя, яка інколи ганить себе, що вона теж причинилася до мого спроневірення Христові. Почуваючись у серці нещасливим, я не годен ущасливити своєї подруги. Вона відчуває, що я незадоволений із життя. Це збільшує її нещасливість, хоч вона зовсім не винна за моє спроневірення. Отак і вона терпить, хоч сама не провинилася.

. . . .

Щоправда, ми добрі католики. Ходимо щонеділі до церкви і щомісяця приступаємо до Св. Причастя. Я навіть належу до церковного комітету і помагаю отцеві Парохові. Проте згадка про невірність не залишає мене, і правдоподібно до смерти не залишить мене. Вона невпинно мучить мене і не дає спокою, бо не раз думаю, скільки добра я був би вчинив для Христа і нашої Церкви, якщо б не був самолюбно покинув монастиря.

Ось цього року мала бути в нас місія. Вже була заповіджена. В останній хвилині повідомлено нас, що місії не буде, бо місіонер захворів і не було кому заступити його. І тоді мені блиснула гадка: "Скільки в нас між українцями в Америці та Канаді подібних парафій, в яких нема місій, бо нам бракує місіонерів." І сумно зробилося на душі, бо якийсь голос гейби шептав мені в душі: "Скільки місій ти був би проповідував під час свого життя, якщо б не був зрадив свого черненого звання!"

Сум залягає мою бідну душу. Часто думаю про це й каюся, але вже запізно. Молюся і стараюся бути бодай добрим християнином. Я певний, що Христос пробачить мою невірність і допоможе мені спасти душу. Проте добро, що я міг був виконати як Христовий місіонер, і вічна слава, що її я був би собі запевнив у небі, навіки страчені. Може цього добра ніколи ніхто взагалі не виконає.

. . . .

Бідна Галя знає про мою муку і намагається потішити мене. Єдина ж наша потіха це наш маленький Мирослав, що вже має вісім років. Він дуже любить ходити до церкви і служити священикові під час Служби Божої. Не раз каже нам, що буде священиком. Це зменшує мою муку. Мо-

Помер чоловік. Погребник забрав його до трупарні, в якій лежало декілька мертвців. Прийшла жінка і заявила погребникові, що бажала б, щоб він змінив вбрання на її померлому чоловікові з чорного на зелене. Погребник попрохав її вийти на хвилинку з трупарні.

Виконавши 'операцію', погребник покликав жінку до трупарні. Її чоловік мав уже зелене вбрання. Здивована жінка спиталася погребника, як він потрапив так скоро перебрати її чоловіка. На це погребник спокійно відказав: "Я зовсім не перебирав його. Я тільки заміняв його голову".

же Мирослав колись направить помилку свого батька.

Галя й я молимося Богові, щоб покликав Мирослава до священничого, місіонерського життя. Як підросте, то пошлемо його до колегії Св. Володимира в Роблині.

Тим часом намагаємося викликати в Мирославові пошану до священства і заохочуємо його до цього звання. Ми завжди з великою пошаною висловлюємося про священиків і обороняємо їх перед тими, що люблять критикувати їх.

Дай Боже, щоб наш синок став священиком-місіонером. Якщо це станеться, то для мене це буде знак, що ласкавий Христос пробачив мою невірність.

Унійні змагання католицького Заходу

о. Д. Дзвоник

1. Загальний огляд

В Західному Світі є кілька монаших Чинів, що більше або менше заінтересовані християнським Сходом, і менше або більше успішно працюють для того Сходу, згл. з ним співпрацюють. Вони поставили собі за ціль допомогти всіми можливими засобами об'єднанню християнського Сходу з Апостольським Престолом. Ми маємо на думці такі монаші Чини, як Чин ОО. Бенедиктинів, Домініканів, Редемптористів, Ісусовців, Капуцинів, Асумпційоністів і Олевітанів. Всі ті Чини по-різному цікавляться християнським Сходом; його вивчають, йому матеріяльно допомагають, запізнають його з католицькою Церквою і її вченням, простудійовують причини церковного роз'єднання. Деякі з цих Чинів займаються християнським Сходом як таким, інші ж є зацікавлені одною або групою країн цього Сходу.

Історія цього зацікавлення християнським Сходом з боку західніх монаших Чинів така стара, як і старі ці Чини. Маємо на те докази, хоч би й з історії нашої Церкви. Не нашою ціллю однак є переповідати тут всю ту історію. Ми хочемо лише обмежитись тут до найновішого періоду цього зацікавлення та до його характеристики.

* * *

Оті, вищеназвані західні монаші Чини, зацікавлені нині християнським Сходом витворили ряд т. зв. орієнтальних центрів, як от напр. в Амей-Шевтонь (1926 і 1938), в Схотенгоф (1926) і в Хельдоре (1947) в Бельгії, в Форбурх (1931 і 1950) в Голляндії, в Лондоні (1937) і в Рамсгейт в Англії, в Парижі (1956) і в Ліль (1923), в Мінхені (1932), в Майтінген (1947), в Пулях і в Крефельді (1950) в Німеччині, в Курелія (1950) в Швайцарії, в Римі (1928) в Італії і в Лайл, Ілл. (1927) в ЗДА. Центри ці більше або менше замітні. У них звичайно є уряджені каплиці східнього обряду, бібліотеки, інформативно-студійні бюра, реколекційні приміщення і залі для засідань і конгресів. Приміщені там теж деколи й харитативні централі. Організується звичайно по тих центрах різного роду зустрічі, студійні з'їзди й конгреси.

Попри ці орієнтальні центри західніх монаших Чинів діють на Заході ще й різні організації, яких зацікавлення покривається з ціллю вищеназваних монаших Чинів. Різниця заходить тут лише в устрою, методах праці й спеціялізації. Ми думаємо про такі організації, як 'Католіка Уніо" (1924), "Евр д'Оріянт" (1856), "Апостолят де Генерігінг" (1927), "Нір-Іст Велфер Асосієйшен" (1923), "Уна Санкта" (1947), "Соціетас Санкторум Ціріллі ет Методії" (1851), "Академія Велеградензіс" (1910), "Апостолятус Унітатіс" (1927), "Сосаєті оф Сент Джон Кризостом" (1926), "Пія Уніоне Прімарія сотто іль Патрочініо ді Санто Ніколя", "Соціетас Про Русія" (1929) і ін. (В наслідок різних причин деякі з цих організацій перестали в міжчасі діяти).

Прерізні публікації, журнали й бюлетені, видавані орієнтальними центрами й деякими організаціями, звітують про їхню діяльність і проблеми церковної єдности.

Всі ці названі монаші Чини й організації в своїм зацікавленні передусім християнським Сходом і змаганнях за християнську єдність, беручи в загальному, є не лише дуже цікавим, але й дуже потішаючим, позитивчим і гідним християнського Заходу явищем. Воно є доказом, що свідомість апостольського післанництва західнього християнина-католика і його обов'язку любови ближнього не заникла.

Проте це лише так у загальному. В поодиноких випадках і в конкретному воно представляється, на жаль, не зовсім ідеально. Багато тут ще людської слабости, недосконалости, помилок і мильних підходів. Мильне й екстремне подекуди поняття проблем, не рідко фальшива орієнтація, фальшиве представлювання вартостей і кериня синів світу цього проявляються і в цьому випадку. Тому й помічується неуспіх у загальному висліді.

Не маючи змоги зупинитись тут над усіми аспектами справи унійних змагань католицького Заходу, їх силою і недомаганнями та їх вислідом, ми покищо обмежимось до застанови над однією лише ціхою всього того унійного руху, своєрідною, майже загальною і дуже цікавою для нас, українців. Ми хочемо зупинитись на відношенні цього руху до Росії і росіян.

2. Русофільський комплекс

За малими вийнятками всі ті західні монаші Чини й унійні організації, що зацікавлені християнським Сходом, підлягли обманній русофільській пропаганді й, захопившись т. зв. "святою Росією", якою вона на ділі ніколи не була і нині не є, стали вони для неї працювати або, як тепер, приготовлятись до місії в ній. Воно вправді важко було б бути проти будь-якої унійної праці серед росіян, так як не можна мати нічого проти місійної праці серед поган, і ми в цьому випадку напевно не мали б нічого проти, якщо б увесь той русофільський унійний рух не був базований на фальшивому образі колишньої "святої Росії" чи теперішньої "християнської", якщо

б цей рух не спирався майже виключно на романтично-фантастичному представленні московської побожности такими письменниками, як Л. Толстой, Ф. Достоєвський, М. Горький і ін., якщо б цей рух не був у великій мірі ексклюзивно промосковським і тим самим не виключав інших східніх християнських народів, що подекуди справді і набагато більше схильні до церковної єдности як московський нарід, який не те, що сам про цю єдність не хоче чути, але й схильність до неї ницить в уярмлених ним народах, якщо б цей унійний рух не шкодив своїм русофільством іншим народам і тим самим не відпихав їх від єдности, якщо б методи праці цього руху не полягали майже виключно на безкритичному ідеалізованні й імітованні всього того, що російське, якщо б дехто з цього руху не оправдував сьогоднішнього московського православ'я, яке за Юдин гріш служить атеїстичному режимові, і т.д. На кожний із цих закидів маємо докази. Скажемо тут лише загально: Доказом того, що воно так і не інакше, є факт, що цей унійний рух не міг занотувати посьогодні ні одного поважнішого успіху в Росії чи у відношенні до російської еміґрації. Що сталось хоч би з першою російською еміґрацією? Вона ж прийшла була навіть сюди на Захід. Приєднано її бодай частинно до католицької Церкви? Ні! Навпаки, ця еміґрація "навернула" не одного католика на московське православ'я. На це маємо також докази. Подібне можна б також сказати й про другу російську еміґрацію. Справді з цієї другої еміґрації дехто пристав до католицької Церкви, однак це ледве чи можна було б уважати якимсь здобутком. Нове віровизнання використовується тут в загальному як середник і засіб "всеросійської" місії на Заході. Російські "католицькі" круги на Заході дальше по-старому ведуть шовіністичну політику супроти поневолених Москвою народів, з імперіялістичних мотивів оправдують ганебну поставу московської православної Церкви супроти комуністичного режиму і на Заході присипляють чуйність, затираючи справжні різниці між католицтвом і московським православ'ям.

Пробувано також дипломатичними шляхами приєднати росіян (ОО. Ісусовці), але й тут вислід був такий самий, тобто неуспіх і, щоб не бути голословним у першому й другому випадку, скажемо лише те, що найновіша статистика (з 1955 р.), яка подає дані в заокругленні до тисячі росіян-католиків взагалі не згадує. Ця статистика начисляє натомість 5 мільйонів 352 тисячі "рутенів"-католиків і 2 мільйони 150 тисяч інших католиків з християнського Сходу.

Один вийняток мав місце в змаганнях за приєднання росіян до катол. Церкви, якщо ходить про вислід. Цим вийнятком були заходи Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, які увінчались утворенням окремого Апостольського Екзархату для росіян-католиків (1917). Також, як довідуємось, наші Владики, священики й вірні, що перебували або ще перебувають на Сибірі, мали й мають поважні місійні успіхи поміж православними Москалями. Ці два факти в світлі повище сказаного багато говорять про себе і хто з західніх уніоністів здорово думає, повинен винести з цього належні заключення.

Демократія це дивна система правління, в якій нарід рішає, хто винен за безробіття.

Дивацтво це кожна річ, що жонатий мужчина зробить, якщо зроблена річ не має земського значення для його подруги.

ТЕОДОСІЙ ОСЬМАЧКА

Ольга Саварин

7 вересня ц.р. у Пілґрім Стейт шпиталі коло Нью Йорку помер Теодосій Осьмачка, поет і письменник, проживши 67 років.

Народився Теодосій Осьмачка в селі Куцівка на Черкащині в селянській родині. Після здобуття середньої освіти він яких три роки вчився в Київському Інституті Народної Освіти. В Києві він почав свою літературну працю. Тут він був членом Асоціяції Письменників "Аспис" очолюваної Зеровим, а потім "Ланки" очолюваної Підмогильним. Всіх членів тої організації письменників москалі переслідували і знищили калі переслідували і знищили крім одного Осьмачки, який, щоби рятуватися, вдавав божевільного від 1932 року аж до приходу німців в Україну. В 1942 р. він дістається до Львова і тут відновляє свою літературну працю. Українці Львова дуже щиро вітали його. Він був для них символом знедоленої України, бо й справді, як і ціла Україна в той час, він пройшов через великі страхіття національного і соціяльного терору. Той час у Львові і пізніше коротко на відпочинку у Моршині, а відтак у Криниці був чи не найщасливішим у його житті.

Назагал в житті Теодосій Осьмачка був дуже самітнім, до людей ставився з недовірям і був замкнутий в собі. Як і кожна, надзвичайно обдарована Богом людина, нам, смертникам, виглядав би дивним. Чи мав він коли справді близьку собі людину, якій міг би щиро звіритися — не знати. Одне є певне, що він дуже любив і шанував свого батька, про що свідчить присвята його поеми "Поет": "Присвячую пам'яті єдиного мойого друга і найблагороднішої людини між людьми, мені знаними — мойого батька Степана Осьмачки."

Осьмачка почав друкувати свої твори в 1922 році. Тоді вийшла збірка його поезій "Кручка," "Скитські вогні" 1924 р. і "Клекіт" 1928 р.

1929 року, коли москалі розпочали на Україні страшний терор, Осьмачка друкує, як визов ворогові, свій вірш "Деспотам". Вірш кінчається так: "Нехай у лапах вашої гордині в безодню тріпає земля, на бій із вами виступить од нині душа знеможена моя." Цю свою постанову він виконав, бо не кривив душею.

Шлях його був прямий. Осьмачка не впав на коліна перед ворогом, як це, зробив Тичина. Він пішов на муки, на поневіряння по тюрмах і божевільнях, але на компроміс з ворогом він не пішов. Він помстився на ворогові тим, що не написав в його честь ні одного рядка, а щойно після того, як вирвався на волю, дав своїому народові величні твори.

Осьмачка — надзвичайно талановитий поет. Він вмів проникати в людську душу. Він надзвичайно бистро спостерігав. Він дав нам прекрасні описи української природи. Мова в нього гарна. Його твори, завдяки порівнанням, багаті на могутні образи.

Найбільш улюбленим поетом Осьмачки був Шевченко.

Осьмачка виробив собі свій власний поетичний стиль, в основу якого лягли наші старі думи, легенди і пісні.

Назагал у творах Осьмачки відбивається туга, відчай, ба й ненависть. В своїому житті і зазнав так багато жорстокости і так мало тепла, що соняшні дні в нього були скупо почислені. Після короткого перебування в Галичині прийшло скитання на еміграції, а відтак поселення в далекій Америці.

В порівнально щасливім часі свого життя в Криниці він пише одинокий соняшний і щасливий свій твір, повість "Старший Боярин", виданий у 1946 р. Відтак пише "Ротонда Душогубців" в Канаді 1956 р. В ній він розказує про страхіття пережиті під большевиками. Повість "План до Двору" вийшла в Канаді в 1951 р.

Осьмачка також перекладає твори з англійської на українську мову — Шекспіра "Мекбет" і "Король Генрик 4-ий" і твори Байрона.

. . . .

Одинокий Осьмачка лишився з гурта т. зв. "розстріляної музи" і на нього спав обов'язок договорити те, чого іншим не дозволено було сказати. Свій обов'язок він гарно сповнив.

Бідний і нещасний той чоловік, що недбало працює над своїм спасінням! "Проклятий чоловік, що недбало виконує Боже діло!" (Єрем. 48, 10). Найважніше ж діло, що Бог доручив кожному чоловікові, це власне освячення та спасіння. Все в світі звернене до спасіння безсмертних душ. Христос народився, страждав і помер, щоб влегшити людям працю над освяченням і спасінням душі. Тому Св. Павло, найбільший Христовий місіонер, писав до християн у Коринті: "Як співпрацівники (Христа) благаємо вас, щоб ви надармо не прийняли Божої ласки!" (2 Кор. 6, 1).

Батько є творцем родини так, як Бог є творцем вселенної. Як Бог панує над світом, бо Він сотворив його, так кожен батько має рядити своєю родиною, яка походить від нього.

Не тільки творцем родини є кожен батько, але й її головою і керманичем. Розуміється, що християнський батько не сміє бути тираном ані для жінки, ні для дітей. Св. Дух наказує батькам виконувати свою владу над родиною з любов'ю та вирозумілістю: "Чоловіки, любіть свої жінки, як і Христос полюбив Церкву та віддав Себе за неї" (Єф. 5, 25). А дальше додає: "Батьки, не дразніть своїх дітей, але виховуйте їх у карності та страху Божому" (Єф. 6, 4).

ЮРИЗДИКЦІЯ ЄПИСКОПІВ

о. М. Щудло, ЧНІ.

КОЖЕН єпископ має пастирську юриздикцію через те, що він є членом Апостольської Колегії. Ця юриздикція є **звичайна** і **безпосередня,** бо єпископи є звичайними пастирями душ своєї єпархії. Вони виконують її в імені Самого Христа. Отож вона не є звичайною **делегацією** особистої влади Римського Архиєрея, бо єпископи не є "генеральними вікаріями" Папи.

Якщо воно так, то можна спитатися, чи подібна юриздикція може існувати і вділятися іншим єпископам у тих Церквах місцевих, що відділилися від Римського Архиєрея і не вдержують з ним юридичних стосунків. Це питання заторкує наших православних братів. Латинські богослови назагал твердять, що сама єпископська консекрація не дає єпископові канонічної місії. В латинській Церкві єпископ отримує цю канонічну місію від Папи. Від Тридентського Собору загал латинських богословів твердить, що Папа є безпосереднім джерелом єпископської юриздикції.

Не квестіюнуючи цієї загальної римської опінії, можна спитатися, чи цей привілей надавати єпископам юриздикцію є істотною частиною Папського Примату або чи це тільки доконаний факт і церковна установа, яка витворилася в латинській Церкві.

Воно знане, що на Сході єпископи отримували архипастирську юриздикцію через самий факт консекрації. Так було давно, і так є тепер у Східній Церкві. Нове канонічне Право проголошене Святішою Столицею в 1958 р., виразно потверджує цей старинний і непам'ятний звичай.

"Єпископ, отримавши єпископське висвячення, отримує заразом єпископську юриздикцію" **(Особи,** кан. 396, § 2, 1).

Цю юриздикцію отримує нововисвячений єпископ — каже східня традиція—від єпископів, що висвячують його. Єпископи ж консакратори мають право надати йому юриздикцію, бо вони діють в імені Церкви і так передають апостольську владу нововисвяченому єпископові. Цю ж владу мають вони, бо отримали її в хвилині свого власного висвячення в єпископи.

Римські Папи ніколи не заперечували цього способу передавання юриздикції між Східніми християнами навіть тоді, як на флорентійськім Соборі Схід **виразно** признав повний примат Папи над цілою Христовою Церквою.

Подібне поступування можливе навіть тоді, якщо б рація була по стороні римської теорії, що єпископи отримують

юриздикцію від Папи, бо він є джерелом всякої юриздикції в Христовій Церкві. Навіть тоді Папа міг би дати єпископам загальне право передавати своїм наслідникам цю юриздикцію, а вони знову своїм, і так далі... Це не було б нарушення Папського Примату, ні його юриздикції, якщо приймемо, що Папа є найвищим Архипастирем Христової Отари. Він має повне право навіть настало делегувати свою юриздикцію іншим. Водночас слід зазначити, що Папа, бувши головним джерелом юриздикції і найвищим Адміністратором Церкви, може відняти єпископові юриздикцію, якщо загальне добро Церкви вимагає цього.

Юриздикція Православних Єпископів і Патріярхів

Це сумний факт, що сьогодні східні православні патріярхи і єпископи не признають Папського Примату, бо вважають Папу за "диктатора" в Церкві. Чи ці патріярхи і єпископи мають правдиву юриздикцію? Якщо мають, то напевно не отримують її безпосередньо від Папи, бо з ним не мають церковного зв'язку.

Католицька Церква ніколи не заперечувала, що православні патріярхи і єпископи мають дійсну юриздикцію. Це видно й сьогодні з поступування Церкви з тими православними, що стають католиками. Церква признає, що їх минулі сповіді були важні. Якщо ж вони важні, то священик чи єпископ, що прощав їм гріхи, мусів мати юриздикцію. Отак католицька Церква признає важність православних сповідей. Для важного слухання сповідей православний священик мусить мати юриздикцію, і цю юриздикцію отримав від свого власного православного єпископа.

Єпископ же православний мусів отримати її від тих єпископів, що висвятили його. Вони ж передали йому цю юриздикцію в імені цілої Єпископської Колегії, в якій на думку православних богословів знаходиться повнота апостольської влади. Отак православний єпископ стається наслідником Апостолів супроти вірних власної єпархії.

Дехто каже, що Папи мовчки дають православним юриздикцію для добра повірених їм душ. Це було б правдою, якщо римська теорія, що Папа є джерелом всякої юриздикції, є правдива.

В усякому разі вікова практика православної Церкви це наглядний доказ, що воно не є конечно, щоб Папа **явно і виразно** надавав єпископам єпископську юриздикцію.

Гордість повернула прегарних анголів в огидних дияволів. Зате покора і послух Божому законові повертає людей у товаришів Анголів.

Пощо журитися висилкою ракет на місяць, коли Америка ще не потрапила розвязати проблеми, де оставляти автомобіль, як хтось приїде до праці до канцелярії.

Злість помагає людям уживати більше язика ніж розуму.

Joy Mixed With Sorrow

LIFE is a mixture of joys and sorrows, of good and bad moods, of enthusiasm and depression, of achievements and failures. Why? Because man does not live upon earth to enjoy himself but to prepare for a happy eternity by working for the salvation of his soul. No idler will ever get to heaven. Heaven must be taken by storm of work, tears and sufferings.

Such is our lot on earth, such was the lot of our heavenly Mother Mary. Undoubtedly, the birth of Our Lord in the cozy grotto of Bethlehem, the apparition of the angels who came to adore Our Lord, the hearty gifts of the poor but simple-minded shepherds and the arrival of the princely Magi from the East must have filled the heart and the soul of the lucky Mother with immense joy and happiness. Yes, Mary was extremely happy in a poor and dirty grotto of Bethlehem. Those were happy days... And Mary loved and loved, because she had Christ in her arms and heart.

But her joy did not last long. According to the Jewish law every firstling must have been dedicated, that is, offered to God, for such was the command God gave to Moses: "Dedicate to Me every first-born thing that Israel yields, whether it be man or beast, the first fruits of every womb. And these must be Mine" (Ex. 13, 2).

* * * *

By dedicating their first-born sons to Gods' exclusive service, the Jewish people were showing their gratitude to the Lord for the preservation of their first-born in Egypt when the angel of God killed all Egyptian first-born sons to force the Pharaoh to free the Chosen people from slavery and let them out of his country.

In the course of the centuries God chose the tribe of Aaron for His special service in the Temple of Jerusalem and ordered that all Jewish first-born males had to be redeemed from that service by offering a gift to the Temple. It was a ransom. Rich people paid with a lamb, the poor ones had to offer two quails or two doves. Mary was poor in earthly goods, therefore she offered two doves.

St. Luke thus describes the scene of Christ's dedication by Mary and Joseph: "They took Him up to Jerusalem in order to present Him to the Lord, for it was a ruling of the Law of the Lord that 'every first-born male child is to be consecrated to the Lord.' They were also to sacrifice, according to the regulation in the Law of the Lord, 'a pair of turtle doves or two young pigeons'" (Luke: 2, 22, 24).

* * * *

The whole ceremony would have been an ordinary performance of the Law, had not Mary's Child been the Savior of the world. When other Jewish parents had redeemed their sons, they knew that these sons would be theirs. It was not so with the Blessed Mother Mary. Although redeemed by her, Jesus belonged to mankind for which He came to die.

At first Mary did not perhaps think of that... But the saintly old man Si-

meon reminded her of Jesus's future sacrifice and of the sorrows that would afflict her as His compassionate Mother.

Simeon blessed Joseph and Mary, and then said to Mary: "Alas! This Babe is destined to be the downfall no less than the restoration of many in Israel! His very name will provoke contradiction, and your own soul, also, shall be pierced by a sword! And thus the thoughts of many a heart shall be laid bare" (Lk. 2, 35).

The contradiction mentioned by Simeon was the opposition that some Jews, especially most of their leaders showed to Jesus and His teaching, because they thought that the Jewish people would perish if they accepted the teaching of Christ. Hence they spied on Him, they slandered Him, they accused Him of being an accomplice of Satan, a drunkard, a glutton, an impostor, a blasphemer, etc. The Blessed Mother must have heard of these accusations, and the pain she felt because of them, was the sword that pierced her loving heart.

But the worst came when the Jewish leaders arrested Christ and forced the Roman procurator Pilate to condemn Him to death upon the Cross. Although Mary knew that the Jews and Pilate were just the instruments in the hands of Divine Providence, nevertheless this awareness did not take away the pain from her soul.

It must have been very painful for such a loving Mother to witness the death of such a loving Son, without being able to help Him in the least. In addition, she saw the enemies of her Son beneath the cross deriding and challenging Him to come down from the cross so that they might be 'convinced' of the truth of His claims.

Although it would have been easy for the Lord to accept the challenge and to come down from the cross, He refused to do so, because it was the will of His heavenly Father that He died for the salvation of mankind, and He came down from heaven exactly to do this will.

* * * *

The Sacrifice of Jesus and Mary is the guarantee of our salvation and redemption. It was through their pains that our Heavenly Father smiled at us and reopened heaven for all the descendants of Adam and Eve. Thus heaven is open and waiting for us, but the Lord will not take us there by force. Our Lord is a Gentleman. He invites, but He never forces anyone to go to heaven, because He wants no slaves in that blessed Kingdom of everlasting and universal love.

Commemorating this event of Mary's life, Our Church sings:

"Hail, Virgin-Mother of God,
You are full of grace, for
Christ our God Who is the Sun of
Righteousness, has shone from you,
Enlightening those who dwelt in darkness."
(TROPAR OF PRESENTATION)

Our universe seems limitless. Barnard's star is six light years or 36 trillion miles away from our little Earth. Alpha Centaurus is the closest star to the Earth. It is more than four light years away from us. A light year is the distance light, travelling at 186,000 miles a second, makes in one year. There are billions of stars whose light did not reach us yet, because they are too far from our Earth. Thus our 'big' Earth with its inhabitants is just a little spot in the immense universe.

God said to Tobias when ordering him to marry Sara: "Take the maid to yourself with the fear of the Lord, moved rather by the hope of begetting children than by any lust" (Tobias: 6, 22).

—x—

M. Schudlo, C.SS.R.

Metropolitan Andrew Sheptytsky and The Reunion of Churches

(Interview for the Catholic Hour with Mr. G. Maxwell)

1.) Here in Saskatoon we have an Institute of Metropolitan Andrew Sheptytsky. Who was he? What did he do? When did he live?

Metropolitan Andrew Sheptytsky was one of the most zealous promoters of Church unity in the West. He was the spiritual leader of the Ukrainian Catholic Church in Ukraine. During the first World War he was deported to Russia by the Russian police after the Russian armies had occupied Western Ukraine.

Metropolitan Sheptytsky died on Nov. 1, 1944 in Lviv, capital of Western Ukraine. After his death the Communists or rather the Russian Orthodox patriarch of Moscow with the help of the Red police — liquidated the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine, jailed six Bishops, hundreds of priests and thousands of lay people for refusing to join the Russian Orthodox Church under the Moscovite patriarch Alexis.

2.) What did Metropolitan Sheptytsky do to promote the reunion of the Orthodox Church with the Popes?

First of all he studied the mentality of the Eastern Rite Christians, and this mentality is quite different from the Western or Latin mentality, because it is more prone to mysticism and contemplation. He encougared his priests to study the history of the Eastern Christendom, its customs and traditions.

He organized the meetings between the Catholic and Orthodox theologians in Velehrod in Chekoslovakia. That was in 1927. Many problems and difficulties which separate the West from the East were mutually discussed at these meetings which lasted from 1927-1937. These discussions between the Orthodox and the Catholics removed many prejudices from the minds of both Catholic and Orthodox theologians, and thus made the prospect of future reunion brighter.

3.) Are there many Ukrainian Orthodox in Canada and the U.S.?

Yes, there are some 80 to 100,000 Orthodox in Canada and as many in the U.S. The number of all Orthodox Christians living in Canada and the U.S. would run into some 2 millions.

At present there are some 300,000 Ukrainian Catholics in Canada, and as many in the U.S. The Ukrainian Catholics of Canada have four Bishops. His Excellency A. Roborecki is the Ukrainian Bishop for Saskatchewan. There are also three Ukrainian Bishops in the U.S.

4.) How many Orthodox Christians

are there and where do they live?

There are some 200,000,000 Orthodox Christians in the world. Some ten millions live in the Near East or in Egypt and Greece, while the rest is constituted by the Slav nations, that is, Ukrainians, Russians, Romanians, Bulgarians, etc. The ancient Orthodox Church of the Byzantine empire and other Eastern patriarchates hardly constitute 5 percent of the present day Orthodoxy.

5.) Do these Orthodox Christians hate the Pope?

No. I would say not. In 1954 I went to the Near East. I paid a visit to various Orthodox Patriarchs and high officials of the Orthodox Church. I discussed the problem of reunion with them and they did not show any hatred for the Pope.

6.) What was their attitude toward the reunion with Rome?

All of them were sorry that there is still a rupture between Rome and the Orthodox Church. Unfortunately, countless lay men take the fatal division for granted and think that nothing can or should be done to remove it. I would say that this division and split have become 'normal' to many of them, since it is now a chronic estrangement.

7.) What can we Catholics do to promote the Reunion or at least to facilitate a reproach between the East and the West?

In the first place, we must start with prayer. Then both sides must admit their past mistakes and their share of responsibility for the fatal split of Christ's Church. We must respect our Orthodox brothers and their priests who are real ministers of Christ, validly ordained. We must realize that the Orthodox Church has all the Sacraments as we do. We must also show that we love them.

At the same time the Latin Rite Catholics must show their respect for the Eastern Rite, without trying to latinize Catholics of the Eastern Rite. The Latin Rite priests should advise the Orthodox to join the Catholic Church in their own Eastern Rite when they manifest their desire to become Catholic, otherwise we will give the impression that we do not want to make them Catholics, but Latin, and such a prospective Union will have very little chance of success, if any at all.

8.) Is there any pamphlet especially written for the Catholics of the Latin Rite that would help them to understand the importance of the Eastern Rites in the Catholic Church and acquaint them with these Rites?

Yes, there are many pamphlets on this important and timely subject, but I would indicate one, very concise and exact. The title is "Eastern Rite Catholics." This pamphlet can be ordered at the cost of 15c from: "The Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask."

This pamphlet, published by the Redemptorist Fathers of the Eastern Rite, explains the meaning of the Rite, enumerates the various Eastern Rites and relates the laws of the Catholic Church concerning the relations between the various Rites of the Church. Besides, it explains the problem of the future reunion between the Catholic West and the Orthodox East.

The teacher was talking to her pupils on patience. She explained her topic carefully, and as an aid to understanding she gave each pupil a card bearing the picture of a boy fishing. "Even pleasure," she said, "requires the exercise of patience. See the boy fishing; he must sit down and wait. He must be patient. And now can any little boy tell me what do we need most when we go fishing?"

The answer was quickly shouted with one voice: "Bait!"

———x———

CatholicEtte

The Blessed Friend

by John Zubaly

AFRICA!

No sooner is the word of the so-called dark continent mentioned when one will think instantly of thrilling adventures to be encountered on a Safari — the hunting of the lion, leopard, elephant and the other dangerous wild animals.

Man has gone to the land of the hippopotamus not only to hunt but for other reasons, such as securing riches from the soil and the forest. Man goes to this strange land of Africa for purposes known to him alone. And the huge continent offers a challange to all who wish to earn a livelihood from its enormous supply of Nature's resources.

To the man known as the missionary, the name Africa means primarily the glorious opportunity to serve God. It also means going on a different kind of a Safari — that of seeking out human beings to be aided in the Christian way. At times, this task of teaching of God can be a very dangerous one, too!

The reason for the missionary going to Africa is known to the civilized world. He goes not for worldly riches, but to serve the natives to the best of his ability. He aids them in caring for their souls and in any other way he can. He asks nothing from the natives only the chance to make the name of God known, loved and respected.

He goes as a friend and helps one and all. The missionary is truly a — BLESSED FRIEND!

HYPNOSIS

Hypnosis fascinates the men of medicine, for it can bring back our lost memory, cancel pains, banish fear and anxiety, etc., at least in some cases. Hypnosis is a mystery even today. For instance, why some individuals in deep hypnosis blister and bleed, when told that they are wounded or touched by hot objects? What causes the sugar content of a man's blood to suddenly rise when he is told in a deep trance that he is swallowing honey? A doctor hypnotized a patient out of his smoking habit, and he has not smoked ever since.

If a man fears the Lord, he will live an upright life (Eccli: 15, 1).

Brother Vincent, C.SS.R.

The Founders of Great Religions

THE great religions of the world — Christian, Jewish, Mohammedan, Hindu, Buddhist and Confucianist —, embrace about three-quarters of the population of the world. Religion has always been regarded as a fount of wisdom. Despite some of their faultiness, they must be regarded as wisdoms by virtue of their ethical doctrines, their humanitarian teachings and works, and by virtue of their tremendous and lasting influence on mankind. Excellence of doctrine, fruitfulness and endurance are the ultimate tests or criteria for judging any wisdom. In proving through reason that Christian Wisdom is the highest wisdom of mankind, we must consider the other religions. They are truly competitive. Taken altogether, their adherents outnumber the Christian, and have remained so since some thousand years ago.

We can make a reasonable judgment of the merits of the various religions of the world and the merits of their wisdoms by comparing the lives of their founders. Let us briefly glance at the lives of Buddha, Confucius, Mohammed and Jesus Christ. (The Hindus do not have any single founder; Jewish can be passed by since it is fulfilled and perfected in the Christian).

BUDDHA

Buddha (meaning — the enlightened one) was born about five centuries B.C. There is but scanty genuinely historical information about this prophet. Many of the stories about his life are but legendary. Buddha was the son of an Indian rahja. He married at an early age, and even maintained a harem (other wives and concubines). His first religious interest was the study of the sacred books of Brahanism — the pagan religion of ancient India. In his worldly indulgences the young noble youth soon became burdened with a loss of peace of soul. He retired to the forests of India as a hermit. Despite his penances, he remained disquieted. He turned to long and ernest meditation, and eventually found peace of soul. (Buddha is usually depicted in statues in the Far East in a squatted position rapt in silent meditation). Then, the young 'prophet', began to preach his mesage of inner peace, winning for himself many followers. He died at the age of eighty of food poisoning after eating dried boar's flesh. No miracles are attributed to him.

CONFUCIUS

Confucius, unlike the other founders, is not defined as a prophet. He himself never did claim to be a chosen prophet. Rather he is venerated more as a great teacher and reformer. Confucianism, then, is not really a religion. It is more of an ethical system. The religion of the Confucianist is the ancient traditional religion of the Chinese before the coming of Confucius. The prophet merely added his ethical teachings to it. This great Chinese idol of millions was born in the same century as Buddha, 500 B.C. Like Buddha, he too was of noble parentage, and also married early — at the age of nineteen — begetting three children. At the age of twenty-two Confucius opened a school, having an aptitude for study and teaching. Because of his exceptional abilities and social status, he was soon appointed minister of justice in the Chinese government. He became an eminent success, administering his office

with the greatest of wisdom. Due to intrigues within the government, he resigned and returned to his former profession of teaching and counseling, where he remained to the end of his life. He died at the age of seventy-four. He led a very good life, exemplary of the ethics he taught, but like Buddha, performed no wondrous works.

MOHAMMED

Mohammed was the only one of the great founders that came after Christ in the sixth century A.D. He was born in Arabia in a pagan society. At the age of 25, he too married — a rich widow at that. She bore him six children, all dying in their infancy except for one daughter, Fatima. On the occasion of a journey to Palestine, he became acquainted with the Jewish and Christian religions which fascinated him immensely. However, he was not wholly converted, and still remained a pagan. At the age of 40, so the Mohammedans claim, he received revelations from the angel Gabriel calling him to the service of the Lord. He began to preach, first at Mecca, gaining many converts. But the pagans of the city persecuted him, and eventually expelled him from their midst. He retired to Medina, where he continued his preaching and conversions. This time he was successful, and even organized an army in order to subdue his former enemies at Mecca. Returning, he defeated them. He continued his military campaign throughout all of Arabia, conquering the entire region, and converting the people either through preaching or through force. He was an epileptic all his life. He died at the age of 63 of a violent fever. No great miraculous works are attributed to Mohammed.

JESUS CHRIST

The life of Jesus Christ was totally different from that of the other founders of the great religions of the world. The historicity of the Gospel accounts can be proved beyond any doubt through a multitude of ancient historical documents. Unlike the lives of the other founders, the life of Christ, first of all, was clearly and abundantly prophesied in Old Testament Scriptures, even to the minutest detail. We are all aware of the glorious works Jesus Christ performed during His public ministry — an unending profusion of awe-inspiring miracles, healing half-putrified lepers, restoring sight to the blind, hearing to the deaf, curing total cripples, even accomplishing the unheard of raising men from the dead. He stilled tempests to save the lives of His disciples. He multiplied food to feed thousands of hungry. Truly, these are signs of only a Divine Prophet — divinely empowered. God alone can work miracles in fulfilment of some very special divine purpose of His, such as the identification of the Divine Prophet. It is true, Christ, after his glorious public ministry, was killed violently and infamously; but He was not a martyr. As the Old Testament foretold, and as He Himself repeated again and again, He suffered for the sins of mankind to redeem man for a better life in God's wondrous and eternal Kingdom of Heaven — a truly lofty and sublime religious purpose. Befitting His dignity, He accomplished an almost unbelieveable feat — He resurrected Himself from the dead — a miracle so singular and outstanding that the disciples themselves were incredulous at first, until they were given proof upon proof through a number of appearances of the resurrected Christ. This miracle alone sets Jesus Christ completely apart from any man that ever lived on earth. Who, in all of mankind, raised himself from the dead? The bodies of the other founders of the religions of the world have long since decayed and disappeared.

* * * *

There is no comparison between the lives of the other founders and the life of Christ. Jesus Christ was the only One that truly glorified God His Father by His life on earth. Certainly, we can form the judgment that only the most sublime wisdom can come from a Figure who lived so divinely and gloriously.

MARY'S LULLABY

by St. Alphonsus Liguori

Mary sings — the ravished heavens
  Hush the music of their spheres;
Soft her voice, her beauty fairer
  Than the glancing stars appears;
While to Jesus slumbering nigh,
Thus she sings her lullaby.

Sleep, my Babe; my God, my Treasure.
  Gently sleep; but ah! the sight
With its beauty so transports me,
  I am dying of delight:
Thou canst not thy Mother see,
Yet thou breathest flames to me.

If within your lids unfolded,
  Slumbering eyes! you seem so fair;
When upon my gaze you open,
  How shall I your beauty bear?
Ah! I tremble when you wake,
Lest my heart with love should break.

Cheeks, than sweetest roses sweeter,
  Mouth, where lurks a smile divine—
Though the kiss my Babe may waken,
  I must press those lips of mine.
Pardon, Dearest, if I say,
Mother's love will take no nay.

As she ceased, the gentle Virgin
  Clasped the Infant to her breast,
And upon His radiant forehead
  Many a loving kiss impressed:
Jesus woke, and on her face
Fixed a look of heavenly grace.

Ah! that look, those eyes, that beauty,
  How they pierce the Mother's heart;
Shafts of love from every feature
  Through her gentle bosom dart.
Heart of stone! can I behold
Mary's love, and still be cold?

Where, my soul! thy sense, thy reason
  When will these delays be o'er?
All things else, how fair soever,
  Are but smoke — resist no more!
Yes! 'tis done! I yield my arms
Captive to those double charms.

If, alas, O heavenly beauty!
  Now so late those charms I learn,
Now at least, and ever, ever,
  With thy love my heart will burn,
For the Mother and the Child,
Rose and Lily undefiled.

Plant and fruit, and fruit and blossom,
  I am theirs, and they are mine:
For no other prize I labor,
  For no other bliss, I pine;
Love can every pain requite,
Love alone is full of delight.

A minister, spending a holiday in the north of Ireland, was out walking, and, feeling very thirsty, called at a farmhouse for a drink of milk. The farmer's wife gave him a large bowl of milk, and while he was quenching his thirst a number of pigs got round about him. The minister noticed that the pigs were very strange in their manner, so he said: "My good lady, why are the pigs so excited?"

"The farmer's wife replied, "Sure, it's no wonder they are excited, sir; it's their own little bowl you are drinking out of!"

M. Schudlo, C.SS.R.

The Catholic Press in Western Canada

Catholic Press Convention, Boston, Mass., U.S.A., 1962

ONE "Pravda", (the official organ of the Central Committee, THE TRUTH), correspondent made the following remark about his job as journalist: "Abroad, the journalist's profession is a career. With us, it is a combat post."

I guess that the same or a similar motto can and must be applied to the Catholic journalism. Our job as editors and contributors of or to the Catholic press in general, whether it be a weekly or a monthly magazine is that of a soldier fighting for the truth as it was revealed by Our Lord Jesus Christ and interpreted by His Church which is an infallible herald of His teachings to all nations and for all times.

The Catholic Press, therefore is very important for the world. It must expound the teaching of Christ and His Church to those who do not know it or know it only superficially — and the number of such Christians at present runs into millions in Canada and the U.S. It must produce proofs that the reader may not only know what he must believe, but also be able to understand why he must accept such teaching and reject its opposite. Nay, he must be able to defend his belief against those who attack it in one way or another. And there are countless occasions for any Catholic to do so in our days.

Furthermore, the Catholic press must defend the Catholic faith, whenever it is attacked by the enemies of God or the Church. And, as we all know, at least now and then something of the Catholic faith is being attacked by those who do not share our beliefs.

Besides, the Catholic press must be a sentinel, watching the life of the country and straightening out things

which now and then get wrong, for instance, when someone, even a Catholic of some caliber, makes a statement which contradicts the teaching of the Church, for instance, on the lawfulness of the preventive pills, as happened not so long ago in Canada.

Briefly speaking, the Catholic press is the modern world-wide St. John the Baptist which can repeat his words: "I am a herald's voice in the desert (of materialism, sensuality, various manias, such as pleasure, money and good time, of unbelief and scepticism): Make straight the road of the Lord!" (John: 1, 23).

* * * *

Now a few words about the Catholic press in Western Canada. We have weeklies and monthlies, both in Uk-

rainian and English. Here is a list of them:

"B.C. Catholic", a weekly, published in Vancouver, B.C.

"The Western Catholic," a weekly, published in Edmonton, Alta.

"The Ukrainian News," in Ukrainian and English, at Edmonton, Alta.

"The Prospector," a weekly, published in Nelson, B.C.

"Prairie Messenger," a weekly, published in Muenster, Sask.

"Western Sunday Visitor", a weekly published in Winnipeg, Man.

"Progress", a weekly, both in Ukrainian and English, published in Winnipeg, Manitoba.

The above are weeklies. Besides these, there are two monthlies:

"The Redeemer's Voice", both in Ukrainian and English, published in Yorkton, Sask.

"Our Family," a monthly in English, published in North Battleford, Sask.

Finally there is also a theological Quarterly, published by the Redemptorist Fathers of the Eastern Rite, "Logos". It is published in Ukrainian.

* * * *

These are all the weeklies and monthlies published in Western Canada. The contents of all these weeklies are more or less alike: the editorials, some articles on faith, more or less solid, the Questions and answers Section, diocesan and parish news, news of parish activities, news from the Catholic world in general, some jokes, more or less funny, etc.

I cannot analyze each paper separately, because it is impossible.

But I can give some general remarks about all of them.

1). Whoever writes an editorial which must be the most important article of the whole paper, must know what he is talking about. If the writer does not know the matter thoroughly, it's better not to write one at all, because such an unadequate editorial can do more harm than good.

When an editorial is written on some timely topic, and the editorials as a rule should discuss and expound such topics, the exposition of it must be made in the light of the Catholic faith or teaching only without any political coloring. Easter eggs may be colored, but not the editorials of a Catholic papers. The reason is simple: We have Catholics in every political party. For this reason the Catholic papers are not allowed to take sides and promote political interests of any party to which Catholics may freely belong. When this prudent rule is neglected, some Catholics will feel hurt without any necessity and for no reason at all.

Of course, the writer of the editorial may have his own political preferences, but let him keep these preferences for himself without putting them into the paper.

2). The Question and Answer Section is very important and widely read by the people. It might be the first thing many of them read when they get the paper. Let the answers be precise and true. A few years ago when I was still in Newark, N.J., a Canadian paper published an answer which was not true. It said that the marriage of the Protestants is not valid. Consequently, a Protestant who joins the Catholic Church is allowed to leave his wife and take another. (If it were true, we would have many conversions from among the Protestants).

It goes without saying, that whoever answers these questions must know his theology and the Canon Law, and know them well!

3). It seems to me that there is too much repetition, I mean needless repetition of the religious news which are already old and forgotten by the readers who saw these news already printed in the local dailies. In these days the secular press, especially the big dailies, are accurate in relating the news from the Catholic world. So why must our weeklies repeat them?

Our papers are not chronicles, or are they?

But it does not mean that we cannot mention global and national news in our papers, weeklies or monthlies. We may mention them, but when we relate them, we should give interpretive coverage to these news, if we wish to make the old news really new. In other words, we must give the meaning of the news or events in relation to the Catholic Church or our national security, etc. Otherwise, our readers will not read the same news a week later which they have already read in some secular paper a week ago.

4). We should try, by means of our press, to form public opinion from the Catholic point of view by discussing the current issues in light of Catholic faith. Articles on religion are good, but unless they apply to the actual life of the people, they will have very little influence on their daily work, life and thinking. In other words, we must make our articles as much alive as possible, if we wish that our Catholic people read them. If we don't do it, then the other alternative is to impose upon their charity: "Buy the paper, because it is Catholic."

I know it is so at least in some places. I know that some families 'buy' two or three diocesan papers. They do it not because they like these papers, but because they feel sorry for their poor Pastor who will have to pay for these papers anyway.

5). Finally, this is the last remark: Why don't we find space in our weeklies for short novelettes? Short and interesting novelettes! The youngsters go for such articles as we can see from the secularistic magazines which they buy and buy gladly, and not only buy — they read the stories.

Can't we put some nice story into every issue of our paper? Some may say that there is no space for such things as novelettes. Leave some material out, but put a good story about marriage, courtship, family life, punishment of sin, etc. Then the young people will like our papers and there will be no need to impose upon the charity of our Catholic parishioners.

6). I may also add that we, in writing articles on faith and morals, should not water and dilute the teaching of Christ or of His Church! We have no right to do so anyway. Let us nicely tell our readers: "This is the teaching of Christ or of His Church! Take it or leave it, but this is it!" And be sure they will take it, at least most of them, if they see from our exposition of the matter that such is really the teaching of Our Lord or of His Church.

By nature people are seriously minded. Look how seriously most of them take their daily job, even the newspaper boys who deliver our papers in the evenings. Our readers as well as Catholics in general must be taught to take serious things seriously. And what is there more serious than God and the salvation of one's immortal soul which must be achieved despite modern materialism and scepticism? When our readers realize that God and His religion must be taken seriously, they will take them seriously, and the Catholic press must cultivate such an attitude in its readers.

A little girl had been taken to church for the first time. When she returned home her mother asked her what she thought of the church.

"I like it very much," she said, "but there was one thing I did't think was fair."

"What was that, dear?"

"Why, one man did all the work and another man came around and got all the money."

Rev. Gregory Baum, O.S.A.

Second Vatican Council and the Jews

THE purpose of the present Vatican Council is to renew Catholic life, and to adapt the Church's discipline to the needs of the modern day. It is, therefore, a purely Catholic affair. While observers from other communions may be present as observers, the Council will not be in dialogue with them. It is clear, on the other hand, from the words of Pope John, that the Council will seek to formulate and direct the renewal of Catholic life with an eye to the problems of Christian unity and the questions of those outside the Church. In this sense, the Council is to be an expression of charity towards all men.

Here are the words of Pope John: "But what about those brothers who always have a place in our love but who are separated from the fold of the Church? What about the great multitude of human beings who do not bear the sign of Christ on their foreheads but who are still creatures of God? You can be sure that We have the deepest regard for what they have to say and what they are trying to do. For this reason too, the Council is not a speculative meeting, but rather a body that is vibrantly alive, that looks at the whole world with its eyes and embraces it in its arms; a house that is adorned for the celebration of a feast and clothed in the splendors of springtime; it is the Church which welcomes all human beings to its bosom."

It is, at first sight, by no means obvious what the Council can do for Christian unity, which all Christians seek. Since the divine structure of the Church is incarnate in a contingent historical situation, it may happen that this human face of the Church does not announce her divine mystery as clearly as it should. The human face of the Church may at times obscure certain areas of Christian revelations. Whenever Catholic life is not in perfect harmony with the Church's gospel, we, the members of the Church, are setting up obstacles to Christian unity and to the reconciliation of the world with Christ.

It is in this light that the Vatican Council will look upon the reform of the Church. This, at least, is our hope. The renewal of Catholic life is to be the Church's contribution to Christian unity and to the peace of the human family. Yet, since this kind of thinking is rather new in the Catholic Church, the Vatican Council will only begin the process of critically examining the various areas of ecclesiastical life and of suggesting reforms of some of the more obvious shortcomings. The Council will not be the climax, but rather the starting point of the ecumenical movement in the Church.

* * * *

What can the Council do in regard to the Jewish people? Again, it is by no means obvious what this question could mean. A dialogue between the highest authority in the Church and various representatives of Jewish religion would not lead to anything, not only because it would be difficult to find a truly representative body of Jewish leaders, but for the more profound reason that the Catholic Church is divided from the Synagogue by her faith in Jesus Christ and that, therefore, religious negotiations seem pointless.

Looking at the problem more deeply, however, we discover that there is a great deal the Catholic Church could do in order to remove obstacles separating Christians and Jews and to announce more clearly the love which she has for the people of Israel as for all peoples in the world. From the preceding paragraphs it appears that the ecumenical movement has generated a new kind of humility among Christians. We have begun to ask ourselves to what extent we ourselves are responsible for the lack of faith and the indifference to religion by which we are surrounded. Have we presented an image of the Church which has obscured her charity? Have we insisted on certain doctrines without emphasizing, in proper proportion, the complementary aspects of Catholic teaching? Have we let ourselves be tempted by the spirit of the world and adopted attitudes and opinions derived, not from the unredeemed area of the human heart?

By creating this new humility in us, the ecumenical movement has made a tremendous contribution to the Christian understanding of the Jewish problem. We have begun to examine ourselves to determine to what extent we are responsible for the estrangement of the Jews from the Christian Church. And we have found, first, that there are moral principles implied in the gospel which we have not announced clearly and forcefully enough and, secondly, that we have often let ourselves be influenced by unfounded fables about the Jews contrary to the Church's teaching. Reforming ourselves in these areas is the necessary and important contribution of the Church to better understanding and greater charity between Christians and Jews. In this way, moreover, we are able to make a more powerful proclamation of the good news to all men.

* * * *

In the following we shall briefly discuss the two areas where the Second Vatican Council could clarify and assert the Catholic position and thus establish and confirm the brotherhood which should exist between Christians and Jews. That this brotherhood is really the deep intention of the Church is clearly expressed by a Pope John XXIII, in a speech to representatives of the United Jewish Appeal in October 1960: "True, there is a great difference between one who accepts only the Old Testament and one who joins to it as supreme law and guide the New. This distinction, however, does not suppress the brotherhood that springs from their common origin, for we are all sons of the same heavenly Father; among us all there must be ever the brightness of love and its practice."

GENERAL PRINCIPLES

There is first of all a general principle which is part of biblical revelation: the dignity of the human person as the image of God. In a world which looks upon human beings as pawns or numbers and, worse, which directs its hatred to groups of men as a whole, for biological, ethnic, or religious reasons, it is of paramount importance that the Church openly and solemnly

declare that man is created in the image of God and that henceforth his unique dignity and sublime destiny differentiates him from, and lifts him above, all other creatures of the visible universe. Announcing this biblical vision of man, the Church would condemn all forms of racism and organized hatred, and make a positive effort, significant in our context, to curb any form of anti-Judaism in the world.

These are the truths the people of our day are eager to hear. Man hungers after the knowledge of what he really is. Monsignor Oesterreich recently wrote in an article on our topic; and it is the Church's task to announce the divine revelation of what is man's call and nature.

Over and above the religious respect due to all men, there is a further moral principle contained in the biblical vision of human destiny. When we contemplate the doctrine of the Bible that man is created in the image of God, that he is appointed to serve and to love his Creator, and that his destiny is to be united to his eternal Father in faith and, ultimately, in full possession, we discover that there is an area of the human personality which is sacred and into which no one, neither individual nor collectivity has the right to enter. Unless the freedom for the spiritual is protected by society, a man might never reach the happiness for which he is destined. Religious liberty is a good announced in the Scriptures. Even the true and final religion revealed by God himself will not profit a man if it is imposed upon him against his choice. For this reason, the Church should announce, along with the dignity of the human person, the ideal of religious liberty for all men, and insist that governments wherever respect this good as part of man's natural endowment. It is obvious to anyone who knows the problems of the modern world and especially those between religious groups, that the declaration of these two principles by the Vatican Council would be a tremendous contribution to Christian unity, to a deeper sense of brotherhood with the Jewish people, and to the peace and reconciliation of the whole human family.

SPECIFIC DOCTRINES

Apart from the general principles of human dignity and religious liberty, there are more specific points in regard to the Jewish people which the Vatican Council could clarify.

Since the Jews have appeared in our literature as a strange people, a blinded and hard-hearted race, and since moreover they have often been identified by our preachers with the enemies of Jesus, it would be the just and charitable thing to assert in unequivocal language the intimate relationship of the Jewish people to the Christian Church.

Once we begin to reflect on the matter, we see how absurd it is to emphasize that Judas, the Pharisees and the priestly caste opposing Christ were Jews, without mentioning at the same time that Jesus himself was a Jew and that His mother and His disciples were all Jews. In fact the early Church, the community of Jerusalem, was entirely made up of Jews. In the popular imagination the enemies of Jesus are more Jewish than his friends, and the Lord himself has ceased to be the Jew who is "the Light of revelation to the Gentiles and the glory of his people, Israel." Though the Catholic Church celebrates the circumcision of the Lord on the 1st of January, the Jewish origin of Jesus has not deeply sunk into the hearts of vast numbers of Christians.

To think of the Jews as those who rejected Jesus is simply untrue. It is against the testimony of the Scriptures. We know from the New Testament that the coming of the Lord divided Israel. The friends of Christ were Jews, and so were his enemies. This in fact is the meaning of Simeon's prophecy: "This child is destined to bring about the fall of many and the rise of many in Israel." While it is true that in the gospel of St. John the term "the Jews" is usually attached to the enemies of Christ, the group called the priests and Pharisees in the other gospels, the same fourth gospel also makes it clear that Jesus identified himself with his people in the phrase "Salvation is from the Jews." Since all the events of our salvation took place within Israel, and since the Gentiles entered the picture only later, after the establishment of the Church it is obvious that the enemies of Christ as well as the faithful of his day were members of the Jewish people.

For the sake of truth and greater charity, these facts should be recalled to the Christian people.

* * * *

We must go one step further in removing the feeling of strangeness from the Jews and discover our close connection with them. Israel is related to us not only through the memory of the Church's early days; Israel is alive in the Church of today. We carry Israel in our midst; or more correctly, to follow the idiom of St. Paul, Israel carries us as the stem carries the branches. The ancient covenant which God announced to Abraham and established through Moses has been fulfilled by Jesus, fulfilled, renewed, universalized, made eternal and spiritual. The community created by the new covenant of Jesus is the true Israel, the continuation of the old, based on the promises made to the patriarchs and the prophets, fulfilled in Jerusalem, embracing the holy remnant of the chosen people. This holy remnant, cleansed by the blood of Christ and renewed in the Spirit, is the Messianic community in which all of the nations of the world shall find their salvation. This community, the Catholic Church, is founded and built up on the Israel of God's choice.

Israel in our midst is not a vague memory of the past. We venerate the Scriptures of the Old Covenant as the Word of God addressed to us now. The same Holy Spirit speaks to us in the Old and New Testaments which together, constitute our Bible. We venerate the saints of the Old Covenant in our liturgy, Abraham is our patriarch, and the fathers and prophets of Israel are our brethren interceding before God for the entire Church. The feasts of the Christian Church are the fulfillment of the ancient feasts of Israel. Every time Christ comes to us in the Eucharist he fulfills the ancient passover in his Church. Every time he gives us the new manna, every time he is the rock in the desert opening wide to refresh his people with water. All our sacraments are the fulfillment of the wonderful deeds of God revealed to Israel in the desert, and the coming true of the promises made to us through the voice of the ancient prophets.

Studying the Word of God and the liturgical life of the Church, we discover that Israel is alive in our midst now. If this fact were underlined in proper proportion, Christians would become more conscious of the nearness of the Jewish people to the Church of Christ.

There is a second point concerning the relation of Israel to the Church which deserves to be spelled out in clear terms since it would remove certain widely spread and highly insulting misunderstandings regarding the Jewish people.

SERVES THEM RIGHT?

There are unfortunately many Christian sermons of the past which claim that the Jews have been rejected by God, that because of their unbelief, or

because of the crucifixion, they are now a people under a divine curse, the object of God's grave displeasure and set apart for perpetual punishment in history. Such notions have entered quite deeply into the Christian imagination. The plight and the persecutions of the Jews appeared to some Christians as "proof" of the gospel of Jesus! In their minds this is God's way of showing that Christ has conquered. And even when they regret the injustices inflicted on innocent people, they might feel that according to divine providence it serves them right.

There is, however, no such doctrine contained in the Scriptures. It is true that the Lord prophesied the chastisement of the unfaithful generation of Jerusalem. He foretold the destruction of Jerusalem, and we know from history that the fall of the holy city took place in the year 70. But there is no reason whatever to extend this punishment announced by Christ to all Jews of that generation nor to the Jews of all generations. There is indeed a symbolical meaning in the destruction of Jerusalem, but this is not at all a permanent punishment hovering over the Jewish people, it is rather the final judgment on all the nations, to be pronounced on the Last Day, the eschatolical background of Christ's teaching. If the destruction of Jerusalem is to make men tremble, then these men are not the Jews but all men, all people, including ourselves.

The Scriptures however are not altogether silent about the destiny of Israel. When it became apparent that the body of the Jewish people were to remain outside the Church, St. Paul announced in his epistle to the Romans, Chapter 11, that the eternal God who had once chosen the people of Israel would not, despite their unbelief, abandon them. Israel shall be accompanied by a special divine providence. It shall not lose itself in the world and become altogether like the other nations, for God "whose gifts and promises are without repentance" will recall the people, at the moment of his choice, to enter into the kingdom of their Saviour. "I will not have you ignorant of this mystery," St. Paul tells the Roman Christians, "or else you might have too good a conceit of yourselves. Blindness has fallen on a part of Israel, but only until the tale of the Gentile nations is complete: then the whole of Israel shall find salvation." Thanks to the everlasting fidelity of God and not due to anything in themselves, the Jewish people remain the bearers of a special promise the fulfillment of which is still in the future. Our Christian vision of history is not complete, and our hope in Christ's victory not integral, unless we become more conscious that the Jewish people are inescapably linked to the Christian Church, accompanying it from a distance, destined to be reconciled to it before the end of time.

If this hope were clearly spelled out and announced to the Christian people, our relationship to the Jews would be more deeply formed by the gospel of universal salvation.

It must be added, by way of conclusion, that the Church of our day has not been silent on these issues, and that, therefore, Catholics who seek enlightment in these matters are capable of finding it from authentic sources. The most remarkable document in this connection is the pastoral letter of Easter 1960 by the Bishop of Lille (France), Cardinal Lienart, entirely dedicated to the mystery of Israel.

It was John's first Sunday as usher in church, and he was a bit flustered. Turning to a lady who entered he said: "This way, madam, and I'll sew you into a sheet."

———x———

I'D LIKE TO KNOW...

1). Our Pastor knows many Protestants. Some of them are his good acquaintances. I am sure that sometimes these Protestants discuss religious problems with the priest. When a well-meaning non-Catholic asks a priest whether he is obliged to leave the Protestant and embrace the Catholic religion, what must the priest tell him? Should he leave him in good faith or tell him to join the Catholic Church?

When a person is convinced that his religion is true, he is subjectively obliged to remain in it and practice it to the best of his ability, because every one is bound in conscience to follow what he believes to be true and pleasing to God. If the priest foresees that by telling a Protestant that his religion is false he would "mix him up" and thus cause him to abandon it without accepting the true religion, then the priest must leave him in good faith. It is better to practice some religion than none at all.

Thus it is evident that a distinction must be made between an objective and a subjective obligation. Sometimes a priest must not tell a person who is in good faith that objectively speaking, his religion is false and that he may not adhere to it, for by so doing the priest would destroy all religious belief in that person which of course is no good. So the priest must use his judgment whether he should tell a non-Catholic about his obligation of joining the Catholic religion or not. If there is no reasonable probability that a well-meaning Protestant will inquire about the Catholic religion and embrace it, then the priest may simply tell him that everyone must follow what he believes to be true.

2). My little daughter of four does not want to pray. What can I do about it?

First of all, you should pray yourself before your little daughter goes to bed at night so that she may see your example. Then explain to her that all good children say their night prayers and that God blesses those who pray. Explain also that God is a good Heavenly Father Who expects us to say "Good night" to Him, and that the evening prayers are nothing else but that. Tell her that it would be impolite, if she went to bed without saying 'Good night" to her earthly father. That will help her to understand why she must pray to God.

3). What must we tell our son who wants to marry a girl of the Latin Rite that refuses to have the marriage ceremony performed by our priest? She insists that the ceremony take place in her church, although she knows that it is against the law of the Church?

Tell your son to leave that girl and find himself another one who will obey the laws of the Church, because if she refuses to obey the Church, she will also refuse to obey him as the head of

the family after he marries her. A girl that does not have respect for the Church, will not have it for her husband after she gets him.

4). I am terribly afraid and embarassed when I go to confession. What should I do about it?

It is hard for everyone of us to admit that we have betrayed God, because that is exactly what sinning means. Thus it is natural to feel a certain amount of shame and embarassment. At the same time we must know that no mortal sin is forgiven without a good confession. It is also psychologically good for us to have someone to whom we can manifest the troubles of our soul without fear that they will be spread all over the place. Realizing that confession is one of the greatest proofs of God's love for us, we should try to suppress what we know is no good, because, after all, our religion is based on faith and reason, not upon our feelings. A confessor can help us to get rid of our sins, because he has the power from God to do just that. "Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John 20, 23).

5). Are priests bound to keep the Commandments of God?

Of course, they are bound to keep the Commandments of God. Nay, they must keep them even more scrupulously than the lay men, because their example and behavior are closely watched by their flock. If they transgress them, the weaker members of their parish will try to convince themselves that what is lawful for the Shepherd, must not be forbidden to the sheep.

6). Should the Western nations maintain relations and do business with Comumnist states?

It depends on what you mean by relations and business. The Western democracies should not maintain such relations and do such business with Communist states which strengthen the Red tyrants' grip over their enslaved people. Some theoreticians would like all relations broken with Communist nations, because such isolation would either force the tyrants to grant freedom to their people or to go bankrupt. We do not know whether such a policy at this time would really work, for instance, with the Soviet Union or China. It may work with Castro's Cuba, but we doubt that it would destroy Communism in Moscow or Peiping.

When the Western democracies do business and maintain relations with Communist States, they must avoid everything that would strengthen their power or give the impression to the enslaved people that they have been forgotten by the West and therefore must resign themselves to perpetual slavery. Besides, the Western powers should, at least now and then, remind the Red dictators that they must grant freedom to their subjects or face the break-up of trade and possibly of diplomatic relations. No present-day dictatorship would dare to face a complete isolation, because it would bring about its downfall.

7). When an Eastern Rite child is by mistake confirmed in the Latin Rite, does it receive the Sacrament of Confirmation again?

When a person is validly baptized or confirmed, he cannot be baptized or confirmed again, because these two Sacraments can be received but once during lifetime by the same person. Consequently when an Eastern Rite child is confirmed again in the Latin Rite by mistake, the second Confirmation means nothing. It must be added, however, that should such a thing be done purposely, those who arranged it, would be guilty of mortal sin. But since such things are done through ignorance, there is no sin.

8). I have read in a Catholic paper that the Dutch Catholic women have sent a petition to the ecumenical Council in Rome, asking for an official declaration by the Fathers that a woman can become a priest. I am a secretary. Since I do not want to get married, I would like to be the first Catholic priest. Is it possible? Is there any divine law that forbids women to become priests?

It is true that the Organization of the Catholic women of Holland has sent a petition in this regard to Rome. But we do not know whether the Council will even consider such matter. On the other hand, we are not aware of any positive divine law that would bar women from becoming priests. The expression of St. Paul that women should keep quiet in church, or that the Apostles were men, is not an equivalent declaration that women cannot become priests, because these facts can be explained in some other way.

Since our questioner does not intend to get married, she may easily become a Sister, which is also a wonderful vocation in the Church of Christ.

Donald F. Miller, C.SS.R.

Reflections on Tithing

This topic is being widely discussed today. This article is not intended as a final answer to all the questions that can be raised, but as a spur to right thinking on the subject.

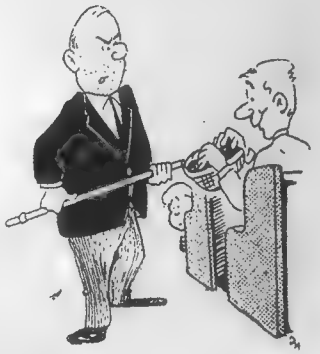

OVER the past several years there has been a widespread upsurge in the practice of tithing among Catholics as a means of supporting their parish. In the strict sense, the word "tithe" means one-tenth, and to tithe means to set aside one-tenth of one's income, either gross or net after taxes, to be given to God for the support of one's parish and for other religious and charitable causes.

The growth of this practice has been due to many factors. Some credit must be given to the widely publicized fact that certain Protestant denominations have always considered tithing the only proper and adequate measure of what one should give to God. They based their judgment on the clear Scriptural evidence that in Old Testament days God insisted that His chosen people give one-tenth of their income or produce to the service of religion. "Tithes of the land, whether of corn or of the fruits of trees, belong to the Lord and are dedicated to Him" (Lev. 27, 30).

"And the part of your tithe which you set aside as an offering to the Lord must be the best part, the choice part" (Num. 18, 29).

Patriarch Jacob, grateful for the pro-

tection of the Lord, said to Him: "Of all the gifts which You will send me, I will offer a tenth part to You" (Gen. 28, 22).

The names of some prominent and prosperous members of these dominations are scarcely ever mentioned without reference to the fact that they give one tenth of their income to God.

It is also historically evident that in early and medieval Christian times tithing was legislated for the faithful by some authorities in the Catholic Church.

Perhaps the strongest push has come from the pressing needs of the Church today. With a rapidly growing Catholic population and the urgent need of new parishes and of the enlargement and updating of the facilities of old parishes, many Catholic pastors, with the approval of their bishops, as well as writers in Catholic publications, have come to look upon tithing as the simplest and surest means of meeting the needs. There are already many examples on record of parish whose financial situation, in the face of mounting material needs, has been made sound and secure through a well presented programs of tithing accepted by most of the parishioners.

Combined with this practical consideration are the many cogent spiritual motives that can be offered to people for tithing. Not the least of these is the importance of offsetting the dangers to avarice that arise out of the materialistic atmosphere in which everybody lives today. Moreover the spiritual rewards of budgeting first for God and only after that for other things have already proved to be all but incredible.

There is, however, urgent need of research and study and discussion of various points connected with the practice of tithing. It is impossible to escape, and it would be imprudent to dodge or deny the fact that some of these points are subject to controversy and differences of opinion. Bishops, pastors, theologians, writers, lay leaders, can contribute to resolving the difficulties by prayerful thinking, writing and speaking about them.

The three areas in which the thinking must be done are: 1. Possible sources of the obligation to tithe; 2, The meaning of tithing; 3. The motives for tithing.

Possible Sources of Obligation

There are three basic sources in which one can look for the roots of an obligation in this matter. The first is the Old Testament precept of God; the second is the requirements of justice; the third is the virtue of obedience.

a. **Old Testament precept.** No one can rightly doubt that God imposed the precept of tithing on His chosen people in the Old Law. Any doubt will be removed by a reading of Leviticus, 27:30-32; Numbers, 18:23-24; Deuteronomy, 14:22-23; Malachy, 3:10, and many other texts.

The question that arises is whether the Old Testament precept was one of the ceremonial obligations imposed by God, on a par with circumcision and the prohibition of certain foods, etc., all of which were to be removed with the coming of Christ and the New Law, or whether this was a moral precept that would have binding force at all times.

St. Thomas Aquinas, writing his Summary of Theology in the 13th century, goes to great lengths to prove two things: 1) that tithing in the Old Law was not merely ceremonial, but a moral and judicial precept based on the needs of religion, the natural obligation of all men to use material things in the service of God and a clear declaration of God; 2) that in the New Law the needs of religion are not less than they were in the Old Law, and that the general obligation of supporting religion is universally

binding on all men in times.

Here St. Thomas leaves room for the authority of the Church to designate what proportion of one's material goods should be set aside for God. He says: "The fixing of the particular proportion is left to the ordinance of the Church." In this day, he could point to various particular councils of the Church, and to the teaching of great Church leaders like St. Augustine, as evidence that tithing was still the general norm that the faithful should follow in giving to God. During the seven centuries that have elapsed since St. Thomas wrote, there has not been universal insistance on strict tithing by the authority of the Church. This negative fact by no means puts an end to discussion, in view of what follows.

b. **The requirements of justice.** In its most general sense, the virtue of justice means giving to others what is their due. Among the "others" to whom what is due must be given, is God. Religion is the name given to the specific virtue by which we render to God what is His due, and therefore religion is really a part of the cardinal virtue of justice. By the virtue of religion every man owes God a debt of adoration, worship, gratitude, obedience, atonement for sin, reverence and love. He also owes, as a debt some of his material things to God, both for the support of his parish church, and for the spread of the visible Church Christ founded to save the whole of mankind.

This brings up the key question: How much of his material goods should he give? Considering only the angle of justice, the answer must be based on two considerations, 1) what he can give without causing great hardship to himself or a family dependent on him; 2) what is needed both for the support and spread of the Church.

As to the first, it has been proved that tithing can be done by most wage earners without great hardship simply because thousands have done it and are doing it. This truth is not overturned by the fact that there are Catholics who are as yet psychologically, temperamentally, emotionally and traditionally inclined to be upset and even aggravated at the very suggestion that they might tithe. Physically it can be done, and spiritual motivation can remove emotional or traditional blocks to its being done.

As to the second consideration, any survey of the needs of the Church will reveal what is not being done and what could be done through tithing.

Consider many parishes as individual units. Hundreds of them that have had to spring up out of the ground, and those undergoing rapid expansion, are under heavy indebtedness. This has led to corner cutting in even necessary expenditures, and to gimmick-using in frantic attempts to raise funds.

An example of corner cutting sometimes involves lowering the standards of education in the parochial school. Lack of sufficient income promotes the tendency to hire less than adequately qualified teachers, or to postpone the addition of sorely needed classrooms.

The use of money raising gimmicks — bingos, raffles, chicken dinners, 50-50 clubs, special drives, mail campaign addressed not only to parishioners but to outsiders who have their own parish obligations—all these eat up too much of the time of the pastor and his good people with too little results over the years.

But the needs of the Church at large, as Christ's means of salvation for all men, must also be considered. No parish is an island. Every parish is related to a diocese, and every parish in a diocese has obligations to other parishes, and areas in the world, both in their own country and abroad, where Christ's Church is weak or unknown. These obligations stem from Christ's command: "Preach the Gospel to every creature."

Many dioceses today utilize the surpluses of their financially secure parishes to lend money to newly established parishes, always with the proviso that the parish that advanced its surplus would have it returned with interest when a need arose. Many large parishes have "adopted" mission churches and make it financially possible for them to continue and expand their work for souls.

All this is exactly as it should be. The difficulty is that hundreds of parishes do not have enough income either to take care of their own needs, or to help the diocese to expand, or to extend their help to a mission area. On the other hand, all three of these necessary goals could be attained to a remarkable degree if tithing were accepted as the measure of what one should give to God. If need spells out anything of an obligation under the virtues of religion and justice, then in this we can learn to see some basis for an obligation in tithing.

c. The virtue of obedience. It cannot be said, and is not said by any Catholic writers on the subject of tithing, that all Catholics are bound to tithe by virtue of obedience to a clearly promulgated law of the Church, set down in Canon Law, states two things: 1) The Church has the right to demand from the faithful the necessary means for conducting divine worship, for the decent maintenance of the clergy and other ministers and for her other proper purposes. (Canon 1496) 2) Parish priests are bound never to refuse freely to minister to the poor who are unable to make a material contribution. (Canon 463, No. 4).

Nevertheless, wage-earning Catholics can inject the spirit of obedience into their practice of tithing. Two considerations make this easy. The first is the fact that God's express command in the Old Law presents them with a model and ideal. Even though St. Thomas and many others say that the divine command that religion must be supported still holds, but that the authority of the Church may determine a percentage or amount of income to be given to God, there is a powerful motivating force in the knowledge that when God dealt most directly with His people, He did demand one-tenth of their goods.

The second is the fact that Canon Law does give the Church the right to demand from the faithful "the necessary means" to carry on her work. The time has come when the unfinished and even unstarted necessary work of the Church is dramatically obvious to all. What holds this back is the need of material support that would be so largely provided by tithing. When the Church asks for support in a general way today, the needs suggest that the most appropriate answer is tithing. It does not require much spiritual logic to interpret this into the spirit of obedience. Furthermore, when a pastor suggests tithing to his people, the spiritually mature will see in the very suggestion a norm that can give them the tremendous merit of obedience.

II. What Tithing Means

Since there is no universal law of the Church commanding Catholics to tithe and explaining just how the tithe should be reckoned, there are bound to be some differences of interpretation in places where it has been urged and accepted by local authorities. These are some of the questions that arise:

1. *In tithing, how much should be contributed directly to one's parish and how much reserved for extra-parochial religious, charitable, missionary and educational causes?*

The more common answer to this is: 5 per cent directly to the parish (including parochial school tuition, special parish projects, etc) and 5 per cent to non-parochial causes. There are so many appeals for contributions to

non-parochial religious and charitable causes today that we are of the opinion that most people give 5 per cent of their income in response to these. Some who do so, fail to make up the other five per cent to their parish.

2. *Should the tithe be reckoned before or after federal and state taxes have been deducted?*

Many pastors urge their people to give a "hard" tithe, that is, ten per cent of their gross income (before taxes) to God. This puts God first, where He belongs, even ahead of the state. Others are content to urge one-tenth after taxes. The locally urged and adopted practice should be followed.

3. *What about the special problem of farmers, much of whose gross income must automatically be paid out for seed, feed, help, etc.?*

Farmers should estimate in general how much clear income they realize in a year and tithe on that.

4. *Should tithing be expected of very low income families, say, a father earning fifty to sixty dollars a week on which he must support a family?*

It is sometimes forgotten that there are many such families in America, despite the frequently heard boasts about everybody sharing in our high standards of living. Good pastors all recognize the circumstances of such breadwinners, and will urge them to enter into the spirit of tithing by some special arrangement. It will never be forgotten that such as these will need material help from the Church in emergencies. And the fact that there are such low income families should add a sense of urgency to those who can, at some sacrifice, regularly tithe.

III. Motives for Tithing

All that has been said above under the heading of "obligation" should be considered in concert with the powerful spiritual and personal motives for tithing that have influenced thousands of individuals, many even when they were not being prodded by official urgings. These motives may be summed up under four heads.

1. The conviction that God has a right to the first and to a specific allotment of one's budget for expenses. This is a practical application of the faith of anyone who truly believes that he is dependent on God, that he owes everything he has to God, that he is a steward of his material possessions by the command of God.

2. The conviction that there is a spiritual therapy in tithing, that can cure the disease of materialism or secularism in its mildest or severest form. No American is immune from the tendency to materialism, which means preferring the value of material possessions to spiritual security.

3. The expectation that the therapy of tithing will lead to growth in holiness. No one in the history of Christianity has ever become holy without the spirit of detachment from material things. By the same token it is impossible to become detached from material things without having something better to attach oneself to. That something better is the heart of the infinitely loving Christ. One who tithes for the love of Christ inevitably finds himself growing in his love for Christ, which is the essence of holiness.

4. An absolute trust that God will never be outdone in generosity toward those who are generous to Him. "Try Me in this," said God in speaking to the chosen people about tithing, "and see if I open not to you the floodgates of heaven and pour you out a blessing even to abundance." Many bear witness to the fact that this promise is still being fulfilled.

In building up these four motives for tithing, many Catholics will find it necessary to battle against unworthy motives that the devil himself will inspire to kill the spirit of generosity toward God. The principal ones will be

(and we knew we shall hear from those who are moved by them): 1) envy of what seems to be the easy and comfortabe lives of priests and religious; 2) resentment against those who give very little to God; 3) disagreement with the manner in which money given to God is administered; 4) blindness in respect to distinguishing between greed and a reasonable concern for the material necessities of life. We beg those who will write to us on the subject to face the motives that shape their opinions.

— (The Liguorian)

Do You Know Your Bible?

THE whole teaching of the Catholic Church is practically in the Bible with the exception of a few truths which are found in the ecclesiastical tradition, such as the baptism of children and the bodily Assumption of the Blessed Virgin.

The knowledge of the articles of the faith is the basis of a real Christian life and therefore nothing can take its place. Salvation of the soul depends in the first place, on knowledge of God and on what men should do to serve Him, thus fulfilling the goal for which God made them.

The lack of this knowledge of God and of the things that concern His service is the main reason of a mass movement away from the Catholic Church towards a life of paganism, materialism and atheism which are, partly or entirely, the negation of Christian religion.

Perhaps in this atomic-century the Catholic countries are reaping the bitter fruits of the negligence to read the Holy Scripture despite Our Lord's encouragement: "Search the Scriptures, since you think you have in them a source of eternal life; and, in fact, they are My standing witnesses, but you do not care to come to Me in order to have life. Not that I court honor from men; no, but I know you through and through; you do not have the love of God in your hearts. Here I am — come in the name of My Father, and you do

not welcome Me! Let someone else (that is, false prophets) come in his own name, and you will welcome him!" (John: 5, 39-43).

* * * *

The knowledge of the Bible is so superficial among most followers of Christ that countless redeemed souls are devoid of the lofty Christian ideals and principles that stimulate Christian life.

What can we do to stop this terrible decay of our own souls and the wave of dechristianization that is sweeping the face of every country? Pope John XXIII told the priests and the missionaries: "Preach the Gospel!" And we may rightly add: "Read the Bible and

meditate upon its wonderful teaching about God, His love for man, and your eternal destiny. A steady and serious reading of the Holy Scripture will enlighten our dull minds and warm up our dried hearts by christianizing our consciences and transforming our souls into living images of our Maker."

The reading of the Bible must be attentive and serious, for otherwise its heavenly maxims will not penetrate our souls. If these maxims do not penetrate our hearts, we will not apply them to our daily life and its routine occupations. What would be the use to know the biblical truths, if they do not help us to lead a better life and serve our Heavenly Father more devoutly and faithfully? The reading of the Bible must lead to a strengthening and deepening of the Christian life, to the more frequent reception of the Sacraments, especially Holy Communion, and to a more strenuous effort to apply the spirit of the Bible to our daily life and activities. All this must be done in view of eternal life which is the final aim of such reading.

We are sure that the only way of stopping countless modern men and women that are racing toward ruin, is the Bible, and that alone. Nothing else will help the unhappy modern world as much as the teaching and encouragement of the Son of God made Man, for no one else knows better what men need to be really happy in this life and hereafter.

Everything else, comforts, security, etc., is of secondary importance, and consequently must take second place in our life. As long as this conviction is not deeply rooted in our hearts, we will waste our earthly life by not living according to the spirit of Christ which countless men and women do not possess through their own fault.

RECIPE FOR '63

Take 12 fine full-grown months. See that these are thoroughly free from old memories of bitterness, rancor, hate and jealousy. Cleanse them completely from every clinging spite; pick off all specks of pettiness and littleness. In short, see that these months are free from all the lusts. Have them as fresh and clean as when they first came from the great storehouse of time. Cut these months into 28, 30 or 31 equal parts. This batch will keep for just one year. Do not attempt to make up the whole batch at one time (so many people spoil the entire lot this way). But prepare one day at a time as follows. Into each day put 12 parts of faith, 11 of patience, 10 of courage, 9 of work (some people omit this ingredient and spoil the flavor of the rest), 8 parts of hope, 7 of fidelity, 6 of liberality, 5 of kindness, 4 of rest (leaving this out is like leaving the oil out of the salad — don't do it), 3 parts of love, 2 of meditation, and 1 well-selected resolution. Put in about a teaspoonful of good spirits, a dash of fun, a jigger of laughter, a sprinkling of play and a cupfull of good humor. Cook thoroughly in a fervent heat, garnish with a few smiles and a sprig of joy, then serve with quietness, unselfishness and cheerfulness and a Happy New Year is a certainty.

— (Our Lady of Perpetual Help Bulletin)

Mark Twain went up to congratulate a priest after the services one Sunday. "It was a good sermon, Father," said the humorist, "and I have a book at home with every word of your sermon in it." "I'd like very much to see it," said the priest. "I'll be glad to send you the copy." Next day the priest received a dictionary from the author of 'Tom Sawyer.'

My Thorny Problem

(RHYTHM SYSTEM)

M. Schudlo, C.SS.R.

My wife and I were practicing birth control for several years after we had two children. Then the mission came and we understood that atrificial birth control is a mortal sin. Since then we are using rhythm, because my wife says that there are other things in a woman's life than bearing children. I argued with her sereval times and tried to convince her that we can afford more children, but she always replies to all my arguments, 'I am not emotionally and psychologically prepared to have many children. After all, the rhythm system is allowed by the Catholic Church, if a couple wants to use it!' My wife is eager, however to use her marriage privileges, but only at the time she is sure there will be no consequences. I have a good job, and we could afford four or five children, but my wife does not want to hear about it. What can I do? I like children and would be happy to have more of them. How can I convince my wife that we should have more children?

First of all, you should have discussed the problem of children before you married your wife, for it is a very important question that should be settled before two people enter Holy Matrimony. You place two chemicals together and you know what is going to happen. But when you put two people together, God alone knows how they are going to fare in their marriage.

Unfortunately it is too late to question her on that topic now. First, you should explain to your wife that pleasures alone which she is seeking in her marriage are not worthy of a human being. Pleasures are God's reward for the burdens connected with marriage, education of the children and other duties which are not always easy and pleasant to fulfill.

Secondly, you must ask her why she got married in the first place, if she was not emotionally and psychologically disposed to have children. She should have remained a spinster or entered a Religious Order, for children are the main purpose of Christian marriage. All other things are of less importance. Help her to realize that it is a great privilege to cooperate with God in creating new human beings who are going to live forever. A well raised child will give his parents more glory on the Last Day of Judgment than all the masterpieces of art will glorify the artists that produced them.

Thirdly, you should remind her that the Church of Christ does not undiscriminately approve of the rhythm system, unless there be some important reasons to justify it for either a short or a long period of time. It is clear from the statements made by the late Pope Pius XII that the mere fact of having had a certain number of children does not justify married couples to use rhythm indefinitely thereafter, if the husband and the wife can reasonably afford more children. The late Pope, speaking of the morality of the so-called rhythm system,

made that statement in order to correct misunderstanding and erroneous convictions of many married people who, because of their love for comforts and luxuries, like to use their marriage privileges, but decline all possible burdens connected with its use.

Only serious reasons can justify a married couple to use the rhythm system for a long or short time. The Pope even set the list of these serious reasons which justify this practice. They are:

1). Medical: Ill health of wife or husband who cannot work because of illness;

2). Eugenic: Certainty or at least great probability that the offspring will be defective;

3). Economic: Poverty, unemployment of the husband, the lack of room in the house for more children. By the lack of room is not meant the lack of a separate room for every additional child. More than one child can sleep in the same room, two or three boys in one room, and two or three girls in another.

Thus the Pope does not suggest that the mere fact of having two or three children gives the husband and the wife the right to use rhythm system for the rest of their life. There must be one of the above mentioned reasons to justify the continuous adoption of the rhythm practice, and there is usually one when the couple already has several children.

If these reasons do not convince your wife and she still insists that she is not psychologically and emotionally fit for having more children, then we would suggest that you take her to a good psychiatrist. Maybe he can help her to remove her emotional blocks.

It must be noted, however, that even in cases when a married couple is justified in the use of rhythm system, two other reasons or conditions must be mentioned and observed by the couple before the practice or the use of rhythm system becomes lawful for them.

a). Both the husband and the wife must mutually agree to it, unless the reason is so serious that it would be unreasonable for one of them not to agree. A husband would be utterly unreasonable, if he insisted upon his marriage privileges right after his wife gave birth to a child.

b). There must be no serious danger of incontinence during the fertile periods. If there is a serious danger in one or both partners, then they must use their marriage in order to forestall sin, no matter what the consequences will be, if other means, such as prayer and the reception of the Sacraments, do not help to control concupiscence.

These two conditions, together with a serious reason, make the practice of rhythm lawful. In case of doubt a confessor or a spiritual director should be consulted by the married couple.

* * * * *

In conclusion, we must add that every married couple should remember that Christian marriage is a great Sacrament, for the use of which both the husband and the wife are responsible to God.

We would also recommend that you pray for your "mentally, emotionally and psychologically" immature wife that she may realize why she did get married, and draw the necessary conclusions.

"Lord my God, how long is the story of Your marvelous deeds! There is no wisdom like Your wisdom. It is my duty to proclaim it" (Ps. 39, 6).

It is better to be poor and toil to support oneself than to play the great lord with an empty stomach (Prov. 12, 9).

Anthony Charlton, C.SS.R.

Mother of Don Bosco

MARGARET Occhiena was born in the little Italian village of Cappriglio in 1788. The eldest child of the family, she grew up as the 'little mother' of her brothers and sisters. Her mother was always very ill, and so the household tasks fell on her young shoulders. And not only the normal tasks of cooking, mending and shopping. She also had to try to educate her young brothers and sisters — no easy task when she could neither read nor write herself. Somehow she managed it, and so well that her success became the talk of the village.

Her fame as a housewife reached the ears of Francesco Bosco, a young widower, and he visited the Occhiena cottage with a proposal of marriage. That the marriage was to be one of convenience was made clear from the start. Margaret was then twenty-eight years of age. Her husband had a small farm, and an aged mother to care for as well as a young son, Anthony. Margaret's life was to be no sinecure.

At the time of the marriage, Anthony, her stepson, was barely ten years old. Yet he made it quite clear that he considered his new mother merely as a housekeeper. When, a year later, she gave birth to a son, he showed little sign of love towards it. She had to make sure that her own little Joseph received no preferential treatment. No matter what she did, Anthony complained. "Why has he to be given the best fruit?" "Why does he get the best toys?" After another two years, John, the son who was to become a saint, was born. "Huh!" muttered Anthony, "Another mouth to feed!"

THE YOUNG WIDOW

Barely a year after the birth of her second son, her husband died, struck down with pneumonia. Death could hardly have come at a worse time. There had been no rain for months, the harvest was ruined. Margaret was penniless, but undaunted. With the help of a few friends and her young stepson she managed to weather the storm. And amidst all her material worries, she never forgot her children's spiritual training. Each night, as the shadows were drawing in, she would take down the huge family bible and relate the lives of the prophets. Although she could not read, she possessed, it seems, an innate understanding of the meaning of education. She made her homely lessons all the more vivid and exciting by the use of examples gathered during the day's work. In time God became as near to her sons as their next door neighbor. One thing she always stressed was the omni-presence of God. "Even though I may not be there, God is. He sees all that you do."

In later life John used to tell the story of the olives. Once he had been hunting in the pantry and knocked a jar of olives off the shelf. In a panic, he hid the broken pieces under the statue of a saint. Immediately he remembered what his mother had told him. He looked around; there was no one there. Yet he knew that somewhere God was watching him. At last he could bear the strain no longer. So he went outside and cut a stick. Then he went to his mother, told her what had happened and gave her the stick, taking his punishment like a man.

All this time Anthony was growing stronger and even more impudent. Returning early from the market one day, Margaret heard screams coming from the barn. Rushing in she saw her stepson beating John with a leather belt. When he saw her, Anthony turned and started to shout to her, "Stepmother! Stepmother!" She calmly walked towards him. "I have always tried to treat you as my own flesh and blood, and see how you repay me. I have the power and the authority to beat you, but I shall not." She turned her head away; "Now, strike me, your mother." Her humility won the day. Though seething with anger, the youth dropped his eyes. He would not forget that day in a hurry.

SON AND PRIEST

For a time now, John had been thinking of the priesthood. He had confided in his mother, and she tried to find him a patron as she could not afford to pay his school fees herself. Eventually a rich uncle agreed to pay the fees, and so John left for school. Scarcely had he left the farm than the old fight between mother and stepson flared up. It became so bad that Margaret had to divide the farm. She kept one half and Anthony took the other. This meant she was now even poorer. Although most of the worry for her son's education had been taken off her hands, she still had to find money for his lodgings, clothing and other extras. John tried to help by taking jobs after school. He worked as a cobbler, barman, and scorer in a billiards saloon. All the same, his mother still had to skimp and save to help him.

Now a problem entered John's life. What type of priest should he be — secular or regular? If he became a secular priest his mother would have to skimp and save much longer. He asked the advice of his confessor, but to no avail. He then turned to his mother.

"My dear John, it is not me you should worry about but God. What sort of priest does He want you to be? To me, the sight of you at the altar will be enough to repay for all the little sacrifices that I may have to make."

Soon after this he received the soutane of a seminarian for the secular priesthood. After the ceremony his mother hastened over to him. "Remember, John, it is not sufficient to wear the dress of a priest; you must also have the life of a priest."

Six years later she was in the private chapel of the archbishop of Turin to see her son ordained a priest. She had a few words to say to John after the ceremony also: "At last we have realized our dreams!" Then she turned to the altar. "Do you remember how when you were just a small boy I dedicated you to Mary? Well, I do the same now. Mary, here is a priest. Keep him in the folds of your service; never let him leave you." Mary never did.

FEEDING THE FIVE HUNDRED

Margaret was completely happy. Her elder son had become a perfect father, and her younger was a priest of God. She could now think of having a rest. As she settled down to it at her small farm, she little thought she would be called to battle for Christ in the slums of Turin.

John, always fond of boys, had founded a rest house for the poor youths of the city. About five hundred had gathered round him. He was unable to look after them properly, so he asked the person who, in his opinion, was perfectly suited for the job. He asked, and was answered in the way he had expected.

As he and his mother trudged the twenty miles from Cappriglio to Turin, she kept on asking: "What are the boys like?" She soon found the answer for herself. As a hoard of young savages ran past, John laughed: "Like that! A nice lot of boys, aren't they?" "May the Lord have mercy on me!" murmured Margaret, but carried on to Turin.

Poverty was nothing new to her, but she had never known it to the degree she found in Turin. She had only been with the boys a week when she had to sell her wedding ring to pay the rent. Boys were nothing new to her either, but these boys were. They trampled all over her flowers and tore up the vegetables she had planted to help to feed them. Still, she would soon come to know them, and they her.

One day John returned home with two raged boys in tow. They had at first threatened him, and then confided in him that they had no home to go to. The night was cold, and John not only brought them to his own home, but made up two beds for them also. Next morning they had gone — taking the bedclothes with them.

Margaret gave her 'soft-hearted' son a good scolding, and walked off in disgust. John had to smile to himself, and he wasn't altogether surprised to find, on his return home that evening, another little ragamuffin asleep in a make-shift bed. "I, too, have taken a lodger, you see," said his mother, beaming at him.

This first lodger, who didn't run away, was followed by more and more. Eventually, there were over 1,500 of them housed in three 'Oratories,' as John called them. But the extra work was proving too much for Margaret. She went to her son and told him she was going home. John said not a word. Lifting his finger, he pointed to the crucifix. She understood. Her eyes filled with tears, and she stayed. But the rest she longed for was not far away.

DEATH COMES TO THE ORATORY

She was nearly seventy now, and though she continued to work with the energy of a much younger woman, God decided she had done enough. She was struck down by pneumonia, the disease that had claimed her husband. John gave her the last sacraments, and the boys prayed for her recovery. But it was no good — God was calling her. She had done all that He had asked of her. She had helped to lay the foundation of the great Salesian Order. She had planted the seeds of holiness in her son, a great saint of the Church. She had shown to the world what a rough, unlettered peasant woman could do with great, sincere love of God.

Truly she was a great Catholic mother.

THE ART OF CHANGING OURSELVES

"Life is constantly pounding you from the outside with millions of hammer blows, but you have the last word as to how those blows will change you. Man alone, of all the creatures of earth can change his own pattern... Man in a way is architect of his eternity.

History and literature are full of examples of the miracle of inner change... Paul on the Road to Damascus... Saint Augustine in Milan. Magdalene at the feet of Jesus. You cannot climb uphill by thinking downhill thoughts. If your world is gloomy and hopeless it is, because you are gloomy and hopeless. You must change your mind to change the world. Change demands self-discipline. Command yourself and make yourself do whatever needs to be done. Change requires the substituting of new habits for old. You mold your character and your future by your thoughts and acts. Change can be advanced by associating with men with whom you can walk among the stars. Meet, mingle and make friends with men who have the upward urge and are not afraid of good sound principles. Change can be accomplished most of all through the power of prayer, because with God all things are possible."

— (St. Joseph Bulletin)

The Redemptorist Brother

THE doorbell at the Redemptorist monastery rang. The office brother went to answer it. "Good evening, Father," was the visitor's first greeting. With the poise and patience of a diplomat, the brother replied, "I beg your pardon. I'm a brother. Brother Joseph." "Oh, I'm sorry, Father, you say you are a Brother."

Incidents like these, humorous at first sight, reveal a curious lack of knowledge even on the part of Catholics about the life and work of non-teaching brothers. Because of lack of direct contact, many people simply do not understand nor appreciate the beauty and importance of such brothers to the Church and to their particular religious order. Who are these men? Why do they become brothers instead of priests? What is their work? In the next few paragraphs, we would like to answer these questions by telling you about Redemptorist brothers.

* * * *

First, a few words about vocation in general. A vocation is a call from Almighty God to do something special for Him. This is important to remember. Every vocation growing in the soul of a young man is born first of all in the bosom of Almighty God. God gives a general call to all people to follow Him by being perfect. But He goes a step further and gives a special call to certain individuals to be perfect either as a priest or a brother. The individual does not choose; it is God Who chooses. Acceptance is, however, up to the generosity of the individual.

But why a brother? A brother's life and work has been called the safeguard of the primacy of the priestly ministry. A priest is ordained "to serve men in those things that concern the worship of God." If this essential work of the priest should ever become secondary because of other pressing needs, then the work of God would lose. A brother's life and work is to keep such a thing from happening. When the apostles were hard pressed with material things, they had deacons take over the responsibility so they could continue the spiritual works of their priestly ministry. The Bible tells us, as a result, "God's word continued to spread and the number of the disciples increased greatly in Jerusalem." So it is today. The priest is more free to do his priestly work when brothers are working along side of him doing the more material part of Christ's work for souls.

* * * *

But why a Redemptorist brother? First of all, a Redemptorist brother is all that his name signifies. He is a real brother. He is, in a very true sense, a brother to Our Lord the Redeemer because he helps save souls by his life of prayer and work. He is a brother to his fellow priests, the Redemptorist Fathers. He is very much a part of the Redemptorist family — the same rule of life, the same religious exercises, the same vows, the same goal in life. He is a brother to the people of the parish where he is stationed because he is very much interested in their lives and homes. He works closely with their children and is continually praying for them.

He is, in a sense a brother even to sinners because he offers up his life of prayer and work for those souls most in need of Christ.

What does a brother do? He does just about everything. While he is not a priest and therefore does not say Mass, hear confessions or preach sermons, he is still a tremendous help to the Redemptorist missionary priests. He offers to God his heart, and so tries

to become a saint through prayer, penance, personal sacrifice and the practice of the virtues.

He offers his two hands to God. No matter what his talents — great or small — they are all for God and souls. You may find brothers answering door bells and telephones, cooking, carpentering, farming, looking after the monastery, general handy-man, "jack-of-all-trades." Sometimes he will be sacristan caring for everything from candles to carnations and altar boys; doing books; writing for magazines; running clubs; instructing people in the faith; organizing baseball or hockey teams in the parish. In fact, the Redemptorist brother does just about everything to help people and his fellow priests; and, in so doing he is helping Our Lord and Our Lady save souls. Most important of all, the Redemptorist brother tries with might and grace to imitate his model, St. Gerard Majella, Redemptorist brother.

* * * *

One final word. What does it take to become a brother? Actually, as long as you have a heart that is big enough to want to love God and work to save souls and two hands that are willing to offer to God whatever talents you may have, then you will make a good brother. Age? From 18 to 50. Education? The more the better, but it is not an essential requirement. Good health; intelligence; an appreciation of grace, the sacraments and a life of prayer; and a desire to give yourself — just the way you are to God. Think it over. If you feel you would like to do something special with your life for God, think about being a Redemptorist brother.

For further information, write:

Very Rev. Father Provincial,
250 Jefferson Avenue
Winnipeg 17, Manitoba, Canada

WONDERFUL ALMS

I was passing along the street when a beggar, a decrepit old man, stopped me. Swollen, tearful eyes, blue lips, bristling rags, unclean sores... Oh, how horribly had poverty gnawed that unhappy being!

He stretched out to me a red, bloated, dirty hand... He moaned, he bellowed for help. I began to rummage in all my pockets... Neither purse, nor watch, nor even handkerchief did I find... I had taken nothing with me. And the beggar still waited... and extended his hand, which swayed and trembled feebly.

Bewildered, confused, I shook that dirty, tremulous hand heartily... "Blame me not, brother; I have nothing, brother." The beggar man fixed his swollen eyes upon me; his blue lips smiled — and in his turn he pressed my cold fingers. "Never mind, brother," he mumbled. "Thanks for this also, brother. — This also is an alms, brother." I understood that I received an alms from my brother.

— ("The Beggar Man," by Turgenef)

During the flu epidemic in San Francisco, when all public meeting places were closed, and the entire population was compelled to wear masks to prevent the disease, a drunken man was overheard muttering: "Well, I'm an old man, but I have lived my time and am ready to quit. I have lived to see four great things come to pass — the end of the war, the churches closed, saloons left open, and the women muzzled."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 2.

Volumne XXXV, No. 2.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Меч Процне Твою Душу... о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Обов'язки Батьків і Влади о. Роман Хом'як, ЧНІ. 6
Х'ба Мені Треба? — 7
Намір в Усьому Подобатися Богові Св. Альфонс Лігорій 9
Твій Скарб — В. Буженко 11
Українська Духовість о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 12
Без Бога не Зайти Нікому до Порога о. Р. Ганас 14
Хотів Би Ти Знати? — 17
Звідки Взялася Біблія? о. С. С. Шавель, ЧНІ. 20
Я Спроневірився Христові — М. Щ. 22
Унійні Змагання Католицького Заходу о. Д. Дзвоник 26
Теодосій Осьмачка — Ольга Саварин 29
Юриздикція Єпископів — о. М. Шудло, ЧНІ. 31

Joy Mixed With Sorrow — 33
Metropolitan Andrew Sheptytsky and the Reunion of Churches — M. Schudlo, C.SS.R. 35
The Blessed Friend — John Zubaly 37
The Founders of Great Religions Brother Vincent, C.SS.R. 38
The Catholic Press in Western Canada M. Schudlo, C.SS.R. 41
Second Vatican Council and the Jews Rev. Gregory Baum, O.S.A. 44
I'd Like to Know — 49
Reflections on Tithing Donald F. Miller, C.SS.R. 51
Do You Know Your Bible? — 56
My Thorny Problem — M. Schudlo, C.SS.R. 58
Mother of Don Bosco Anthony Charlton, C.SS.R. 60
The Redemptorist Brother — 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

LIBRARY AND M...
UKRAINIAN CULTURAL & EDU...ENTI
WINNIPEG, MAN., CANADA.

БЕРЕЗЕНЬ
1963
MARCH

REDEEMER'S VOICE

Митрополит Йосип Сліпий — Archbishop Joseph Slipyj

LIBRARY AND
UKRAINIAN CULTURAL
CANADA.

КОРИСТІ УМЕРТВЛЕННЯ

Св. Альфонс Лігорій

ДЕХТО думає, що людина, яка вмертвляється, є завжди смутна. Навпаки, нема щастя для того, хто не вміє вмертвляти своїх пристрастей, зневажає Бога і догоджує низьким інстинктам. Страждальний Йов кличе: "Хто годен втішатися спокоєм, якщо опирається Йому?" (Йов: 9, 4). Грішна душа подібна до розбурханого моря. Пророк Ісая каже: "Безбожні подібні до розбуреного моря, що не може вспокоїтися" (Іс. 57, 20). Св. Августин каже, що воює з самим собою той. хто не проживає в мирі з Богом: "Людина, що не проживає мирно з Богом, є для себе самої ворогом, який воюює з самим собою." Потурання змисловим забаганкам — це війна проти себе самих. Ця війна чинить нас нещасливими. Св. Яків кличе: "Звідкіля беруться між вами сварки і суперечки? Хіба не з грішних пожадливостей, що воюють у вашім тілі?" (Як. 4, 1).

І навпаки, каже Господь: "Дам скриту манну переможцеві" (Іс. 2, 17). Бог наповняє солодощами вмертвлені душі і подає їм спокій, але невмертвлена людина не знає про них. Ці духовні солодощі перевищають всякі можливі земські розкоші. Св. Павло каже про це: "Божий мир, що перевищає людський розум" (Фил. 4, 7), бо ніхто не годен зрозуміти його глибини. Святий Дух зве блаженними тих, що зреклися земських розкошів: "Блаженні ті мертві, що вмирають у Господі!" (Апок. 14, 13).

Любителі земських розкошів вважають нещасливими тих, що уникають змислові розкоші. Св. Вернард каже про них: "Вони бачать хрест, але не добачають внутрішнього задоволення." Так, бачать, що Святі вмертвляють себе. Зате не бачать внутрішніх потіх, якими вже за життя Бог сповняє їх, бо Божі обітниці мусять сповнитися. Христос кличе: "Візьміть на себе Моє ярмо... і знайдете спокій для своїх душ" (Мат. 11, 29).

Ах, умертвлення не томить залюбленої в Бозі душі! Св. Августин каже: "Не страждає той, хто любить!" Нема труднощів для того, хто любить. Один автор пише: "Любов стидається згадувати про труднощі." Як ніщо негодне опертися смерті, так ніщо не опреться любові. Святий Дух потверджує це, кажучи: "Любов

така сильна немов смерть" (Піс. 8, 6).

Треба зрікатися земських розкошів, якщо бажаємо запевнити собі вічні радощі. Христос каже: "Хто бажає спасти свою душу, той занапастить її!" (Мт. 16, 25). Саме тому Св. Августин отак висловився про цю справу: "Не ганяйся надмірно за розкошами в цім світі, бо так можеш наразитися на вічні страждання в другім житті." Св. Іван бачив у небі Святих. Вони держали пальми в своїх руках: "В їхніх руках були пальмові галузки" (Апок. 7, 9). Мусимо бути мучениками, щоб дійти до спасіння. Хто ж такий мученик? Це — чоловік, що кати топором стяли йому голову, або що сам умертвленням убив свої лихі пристрасті. Земські страждання не годні рівнятися з вартістю небесної слави. Св. Павло кличе: "Вважаю, що цьогочасні страждання не можуть рівнятися зо славою, що має засяти над нами" (Рим. 8, 18), бо короткотривалі муки зродять вічне блаженство: "Теперішне легке горе зготовляє для нас безмежну вічну славу" (2 Кор. 4, 17). Саме тому жидівський філософ Філон каже: "Теперішні непристойні розкоші обдирають душу з вічних радостей." Справді обкрадаємо душу з вічних скарбів, як нерозумно задовольняємо забаганки тіла. І навпаки, каже Св. Іван Золотоустий, Бог вділяє нам більшої ласки, як посилає страждання ніж коли б дав нам силу воскрешати померлих: "Бог подає нам менше добро, як вділяє силу воскрешати померлих аніж як посилає нагоду страждати. При тім Святий подає оцю рацію: "Я стаю довжником Бога, як Він дає мені силу чинити чуда. Зате Христос є моїм довжником, якщо гідно приймаю прикрості."

Святі — це живе каміння, з якого збудований небесний Єрусалим. Св. Петро кличе до християн: "Немов живе каміння перетворюйте себе в духовну будівлю!" Долото вмертвлення перше мусить вишліфувати це каміння: "Удари спасенного долота, обтісування, і молоток приготовили каміння, що з нього поставлена будівля."

Ось тому кожен акт умертвлення — це небесне діло. Згадка про це повинна осолоджувати гіркощі вмертвлення. Господь каже: "Мій праведник проживає вірою" (Рим. 1, 17). Мусимо жити вірою, цебто споглядати на вічність, якщо бажаємо добре жити і спасти свою душу. Еклезіяст пише: "Чоловік увійде до дому своєї вічности" (Єкл. 12, 5). Не забуваймо, каже Св. Августин, що Господь не тільки велить нам змагатися, але й водночас помагає і приготовляє корону: "Бог заохочує боротися, піднімає немічного і коронує переможця." Апостол Павло підмічує, що змагуни уникають все, що могло б перешкодити їм здобути нужденну дочасну корону. Куди ж сильніше люди повинні змагатися, щоб запевнити собі безконечну та вічну корону! Ось його слова: "Кожен змагун стримується від усього, щоб тільки здобути тлінний вінок, а ми, щоб запевнити собі нетлінний!" (1 Кор. 9, 25).

Покута, піст і вмертвлення тільки тоді подобаються Богові та приносять користь нашій душі, якщо виконуємо ці речі з любови до Бога, а не щоб бачили і хвалили нас. Бог отак ганив старинних жидів: "Як ви постили і сумували, чи ви постили для Мене?" (Зах. 7, 5).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ УСІ КАТОЛИКИ ЗРОЗУМІЮТЬ, ЩО ВІДНОВА ЦЕРКВИ, ДО ЯКОЇ ЗМІРЯЄ СОБОР, ЗАЧИНАЄТЬСЯ ВІД САМОПОПРАВИ КОЖНОЇ ОДИНИЦІ.

(Наміреннія Апостольства Молитви на Березень благословлене Св. Отцем)

ГОЛОВНУ ціль вселенського Собору означив Св. Отець цими словами: "Зреформувати й відновити Церкву, щоб вона, наскільки це можливе, так блистіла первісною пишністю, щоб усі, що її бачать, відчували бажання ліпше її пізнати і з нею злучитися". Цей Собор зміряє отже до внутрішньої обнови Церкви. Ця обнова дасть їй нову силу і приноровить її дисципліну до сьогоднішніх часів. Однак досвід навчає, що кожна обнова є тільки тоді успішна, коли кожна одиниця зокрема починає реформу від себе. Ця реформа повинна довершуватися в дусі ВІРИ, МОЛИТВИ і ЖЕРТВИ.

І. В дусі віри

Сьогоднішні християни живуть серед світу, що є дуже світський. Сьогоднішня людина бажає бути сама для себе вистачальна. Вона не хоче, щоб Бог мішався до її особистого життя; вона не узнає своїх обов'язків супроти Бога. Вона сама собі у всім цілком довіряє і тільки на себе числить. Вона безсоромно заперечує гріх, кажучи: "Що походить з природи, те не може бути гріхом", заперечуючи або забуваючи, що людська природа зіпсована. Тому світова людина йде наосліп за своїми бажаннями й пожаданнями. Таке є в практиці поступування світових людей.

Нажаль християни, живучи серед такого окруження, даються часто перейняти тим світовим духом. Щоправда вони віруют, але їхня віра слаба і не раз тільки в теорії; у щоденному житті віра на них не впливає, а радше світовий дух руководить їх поступованням.

З огляду на такий стан речей конечна є глибока і радикальна реформа кожної одиниці. Віра мусить бути сильним переконанням про об'явлені правди і це переконання має просвічувати й перемагати цілу людину і збагачувати її надприродними силами. Правди віри мають жити в її серці—і кермувати кожним її вчинком і цілим життям. В світлі правд віри християнин має глядіти на ціль свого життя і своє призначення як Христом відкупленої людини. Це є призначенням християнських душ старатися бути подібними до Божого Сина (Рим. 8, 29), ставати "другим Христом" і бути мешканням Святого Духа. Християнин у світлі віри бачить правдивість слів Св. Івана: "Дивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми дітьми Божими звались, і ми є ними" (Ів. 3, 7).

* * *

Правдивий християнин, свідомий свого взнеслого покликання, кермує ціле своє життя після засад віри: "Праведний вірою житиме" (Євр. 10, 38). Він черпає свою силу з Серця Христа-Чоловіколюбця і від Нього дістає конечні ласки, щоб провадити дійсно християнське життя, бути гідним Божого синівства. Тому він часто кормиться небесним Хлібом, Св. Причастям, і прибігає під

Покров Преч. Діви Марії, Небесної Неньки. В той спосіб "віра, що діє через любов" (Гал. 5, 6), робить його сильним, освячує його, є світлом "що світить у темнім місці" (2 Петро 1, 19), що серед темряви цього світу веде його певною дорогою спасіння і дає відвагу його волі, щоб витривав в добрім до блаженого кінця.

II. В дусі Молитви

Одним з найбільших нещасть сьогоднішніх часів є те, що люди не моляться або замало моляться. Чому модерні християни менше моляться, як молилися давніше?

1. Бо вони занадто зайняті своїми земськими турботами, багатствами, щоденними заробітками, дозвіллям (рекреаціями, розвеселеннями) і вихованням дітей. Таке життя причиняється до того, що вони живуть в безупиннім напруженні і горячковім поспіху.

2. З огляду на сучасне століття поступу християни затрачують переконання про конечність молитви. Багато хто представляє собі світ і лад на світі так, якби світом кермував не Бог-Сотворитель, але так звана 'технологія", фізичні й технічні сили. Вони ледви відчувають потребу молитви. Тому вірні мусять собі усвідомити і глибоко перейнятися тою правдою, що кожна людина і ціла вселенна цілковито залежні від Бога, що є Паном цілої природи й усіх фізичних і технічних сил, з яких користає технологія. Це Бог Творець і Вседержитель покликав до існування всесвіт з усіми його атомами і дав їм закони фізичні. "Все Ним сталося, і без Нього ніщо не сталося, що сталося" (Іван 1, 4). І сьогодні бувають різні катастрофи в природнім порядку, як землетруси і повені, посухи і другі, що пригадують те, що Бог є найвищим Паном всесвіту. З цих катастроф легко пізнати цілковиту залежність людей і вселенної від Бога.

На жаль треба сказати, що на молитву менше публічно звертають увагу в християнських краях ніж у махомеданських чи індійських. Яка цьому причина? Чи ж Євангелія не настає раз-по-раз на конечність і обов'язок молитви? Причина лежить у цім, що модерним християнам бракує конечних умовин до молитви. Ці умовини це: спокій, застанова, уединення і зібрання духа. Сьогоднішні християни все ділають в горячковому поспіхові; у них "нема часу", тому брак підготовки до молитви.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ** і **НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прищле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Молитва це віддих, що оживляє душу. Як груди не можуть віддихати, коли щось стане на заваді в віддиховім проводі, коли якась перепона унеможливить віддих, подібно і молитва стає неможливою, коли надмірні світові журби і безупинна погоня за земськими добрами так займуть душевні власті і цілу людину, що не лишають місця на взнесліші думки і піднесення душі до Бога в молитві. Тому кожний християнин повинен добре розположити свій денний порядок і кожного дня призначити свобідний час для молитви, свобідний від усіх земських зайнять, щоб міг спокійно говорити з Богом і діставати від Нього потрібні ласки.

III. В дусі жертви

Брак віри, зріст матеріялізму і погоня за розкішним, вибагливим життям повним приємностей і тілесних вдоволень, що так заволоділи модерною людиною, потягають за собою ще інший об'яв: навіть християни жахаються і дрижать перед всякою жертвою, покутою, самовідреченням і умертвленням. А прецінь без цього нема християнського життя. Наука Христа тут ясна: "Коли хто хоче йти за Мною, нехай відречеться себе самого і візьме свій хрест і за Мною йде" (Мат. 16, 24). Кожний християнин мусить вповні відновитися в християнськім житті, а іменно мати участь в Христових терпіннях.

Нам треба бути глибоко переконаними про цю правду: Через хрещення стаємо учасниками Христової смерти, тому ми обов'язані вмерти для тіла, його пожадань, цебто умертвляти себе. В хрещенні "старий чоловік", цебто всі ці нахили до гордости і розкошів, цей "старий чоловік" переходить в стан жертви так, що в цілім житті християнин має постепенно виконувати ту жертву і поконувати в собі того старого чоловіка, ті всі нижчі, невладнані нахили і через покуту, умертвлення втримувати тіло під властю духа просвіченого вірою. Так отже хрещення накладає на нас обов'язок жертви, самовідречення і покути.

Тому вселенський Собор наполегливо взиває кожного християнина, щоб зреформував своє поступування, поправив своє життя, одним словом, щоб навернувся до життя після засад Христової Євангелії. О! Коби всі християни послухали поклику Собору і рішуче старалися відновити своє життя в дусі віри, молитви й жертви. Просім цього сердечно й витривало в Пресвятого Серця Ісуса через Непорочне Серце Марії.

Місійне Намірення: Щоб католики з В'єтнам прикладом свого життя і апостольською ревністю провадили своїх співгорожан до Христа.

Місяць Квітень: Загальне намірення: Щоб скрізь поширилось модерне навчання катехизму.

Місійне намірення: Щоб африканські робітники, вирвані з давнього способу життя, найшли поміч у соціяльному навчанні й організаціях Церкви.

Задуми не вдаються через брак порадя. (Прит. 15, 22).

Срібний Ювілей Священства

В березні ц.р. Преп. о. Михайло Ференц, ЧНІ., святкує свій срібний ювілей. Ювілят ур. 21-го вересня 1913 р. в селі Сосниця, пов. Ярослав. Його батько помер у 1952 р., а мати ще живе в Україні.

Ювілят зачав школу в ріднім селі. Потім ходив до укр. держ. гімназії в Перемишлі від 1924-32 р. і один рік на музичний курс ім. Лисенка в Перемишлі. По цім курсі вступив до духовної семінарії в Перемишлі. Це був 1933 р. Скінчив богословські студії в 1938 р. і Преосвящ. Кир Григорій Лакота висвятив його на священика 20 березня 1938 р. в нашій перемиській катедрі.

По висвяченні став сотрудником в містечку Комарно біля Львова, де пробув до 1944 р., коли через воєнну завірюху перебрався зразу в околицю Сянока, а потім виїхав до Австрії, де як сотрудник в Ашах коло Лінцу обслуговував українців і німців. В 1945 р. записався на богословський факультет у інсбруцькім університеті. В 1947 р. отримав ліценцият богословя.

В 1948 р. приїхав на душпастирську працю в Канаді, де був призначений обслуговувати округу Сифтон, Ман. В осені цього ж таки року виїхав до Оттави, але в червні 1949 р. був призначений до Саскатуну. Два роки обслуговував підсаскатунські колонії і водночас помагав у нашім Інституті ім. М. Шашкевича.

В роках 1951-52 обслуговував околиці Фішер Бренч, Ман., в від 1952-56 околиці Еріксон, Ман.

В 1956 р. вступив до новіцияту

Преп. о. Мих. Ференц, ЧНІ.

ОО. Редемптористів у Йорктоні, складаючи дочасні обіти в 1957 р. Потім працював і обслуговував декотрі колонії йорктонської округи.

Від 1960-62 працював у нашім новіціяті в Медовийл, Онт., обслуговуючи тамтешні колонії. В останнім часі був сотрудником при нашій церкві Пресв. Евхаристії в Торонті, Онт. Вічні обіти склав 21. XI, 1961 р.

Тепер наш Ювілят перебуває в Медовил, Онт.

З нагоди його Ювілею Отці Редемптористи бажають йому Божого благословення і моляться за його здоровя.

НА МНОГАЯ ЛІТА!

Воно краще давати ніж позичати, бо остаточно чи даси комусь гроші чи тільки позичиш їх, то й так ніколи вже не зобачиш їх.

Неповне окреслення Папського Примату

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ДЕКРЕТ, яким учасники Ватиканського Собору проголосили папський примат і непомильність, є неповний тому, що не окреслює **папських прав і привілеїв у стосунку до прав єпископів і єрархічної будови Церкви.**

Христова Євангелія має багато об'явлених правд, що органічно злучені між собою, тому творять одну гармонійну цілість [illegible] клітини людського організму. Папський примат це одна з цих правд. Коли її візьмемо **відорвано** і відокремлено від [illegible] правд, то вона часом і [illegible] може виглядати дуже дивною та неймовірною. Ось тому її треба насвітлювати і вияснювати в контексті з іншими правдами, особливо треба зв'язати її з правами і привілеями Єпископів, що теж в імені Христа рядять Його духовною отарою, розкиненою по цілім світі. Тільки в такім насвітленні папський примат буде являтися цінною перлиною в скарбниці Христового об'явлення. Те саме буває з членами людського тіла. Рука настільки має вартість і красу, наскільки злучена з тілом. Голова настільки і так довго затримує свою життєздатність, як довго залишається на шиї. Раз відрубана, голова не має ніякої притягальної сили і вартости. Іншими словами, папський примат тоді найкраще ясніє, як він являється синтетично включений у юридичний і структуральний аспект Христової Церкви, а не як якась штучна надбудова.

Односторонність проголошеного декрету не тільки викликала багато критики між некатоликами, але й між католицькою єрархією, особливо в Німеччині, Франції й Англії [1]). Не дивниця, що так сталося, бо навіть під час Собору багато Отців соборових, і то поважних, влучно звертало увагу на ці браки декрету про папський примат. І саме ці браки і недокладності викликали критицизм після проголошення декрету [2]).

Ось тому подаємо переклад цього декрету, щоб можна було краще заналізувати його зміст і вказати на браки в стосунках до юриздикції та прав єпископів розсіяних по цілім світі:

"Вірно додержуючись передання отриманого від початку християнської віри, ми, за одобренням Святого Собору, на славу нашого Господа Спасителя, для піднесення католицької релігії та спасіння християнських народів, навчаємо і окреслюємо (дефінюємо) як

---

1) The Catholic Encyclopedia, Vol. XV; Tournon-Zurner, p. 303.
2) Granderath, Histoire du Concile du Vatican, T. III.

об'явлену догму, що Римський Архиєрей, промовляючи екс катедра, цебто виконуючи уряд Пастиря і Вчителя всіх християн, силою своєї найвищої апостольської влади, якщо Він рішає, що ціла Церква має прийняти якусь науку про віру або мораль, то він в наслідок Божої помочі обіцяної йому через Петра посідає непомильність, яку Спаситель надав Своїй Церкві, щоб вона окреслювала навчання про віру та мораль, і що ці окреслення самі від себе, а не зо згоди Церкви, є незмінні. Якщо б хтось — не дай Боже — поважився заперечувати цю нашу дефініцію, то нехай він буде виклятий."[3]).

* * *

Оцей декрет викликав немало протестів і насмішок між некатоликами, які закидають нам, що бажаємо зробити "божка" з римського Папи. Проаналізувавши уважно самий декрет, слід зазначити, що зміст декрету не є надто ясний для східних православних християн. Тому можна сміло припускати, що Отці майбутнього вселенського Собору знову займуться цією важною справою і належно насвітлять або ще раз окреслять догму папського примату, але в такій формі, щоб була не тільки зрозуміла для наших православних братів, але й щоб вони бачили, що вона розумна і тому треба прийняти її, бо інакше їхня християнська віра не буде повна.

* * *

Нова дефініція (окреслення) Папського Примату не буде повна, якщо не насвітлить взаємовідносин між папською непомильністю та владою і правлінням єпископів, бо неповне окреслення цих взаємовідносин не дасть християнам повного поняття й картини єрархічної будови Церкви.

Вже перед проголошенням догми про непомильність Папи кольонський архиєпископ Мельхерс звернув на це увагу словами: "Тут потрібно сказати про єпископів як наслідників Апостолів, бо без цього буде неможливо зрозуміти і належно [illegible] правильне значення примату та його завдання в єрархічній Церкві"[4]).

Соборова Комісія, що обирала заявки Соборових Отців, звернула увагу на ці слушні заміти, сказавши, що про це буде мова в новій Конституції про Церкву, але з браку часу ця конституція ніколи не була задефініована та проголошена.

Зате задефініювано і проголошено конституцію "Pastor aeternus" про [illegible] примат і непомильність.

Хоч підготовна Комісія обіцяла деяким Соборовим Отцям згадати в конституції про непомильність і першенство Папи також і про Апостолів або єпископів, проте вона не вчинила цього, бо сформульована цю конституція говорить тільки про [illegible] як [illegible] Церкви[5]).

Предкладана деякими Соборовими Отцями поправка зазначувала, що божеське встановлення єпископату і його неподільну єдність, підкреслюючи водночас зв'язок всіх Пастирів із верховним приматом Папів[6]). В поправці Отці зазначили

зв'язок між приматом Петра і його наслідників і Апостольської Колегії, що існує в цілім єпископаті. Так Христос продовжає Свою місію спасіння душ у світі через Апостолів, тому вони були пастирями й учителями Христового Стада, аж до кінця світу.

Для цього потрібно [illegible], щоб можна було зберегти невидиму єдність єпископату, щоб єпископи могли не тільки бути єдиними між собою, але й щоб могли витворювати подібну єдність в зв'язку між всіма вірними і привести до зв'язку з вірою Петра та Його наслідників як голови Апостольської Колегії. Це сталося з волі Самого Спасителя, який бажає, щоб Петрове першенство було постійним [illegible] єпископату і видимою основою Його Церкви[7]).

Розглядаючи декрет про будову Церкви, що його подано [illegible], можемо звернути увагу [illegible]

(а) Тройна папського примату, що [illegible] Церкви. Без єдності найвищої її авторитетної Голови в Церкві панували б хаос і замішання, що завважуються між тими, що не належать до католицької Церкви. Хоч як це прикро з'ясувати, проте всім є правда, що не можна промовчувати цього замішання, що завважується між нашими братами некатоликами, хоч самозрозуміло в дусі братньої любові ми бажали б, щоб між ними було більше згоди і порозуміння, бо воно дуже прикро, як бачимо, що царгородський патріярх виклятв сербську Церкву в 1464[9]) і болгарську в 1872 р. за те, що вони проголосили національну автокефалію[10]).

(б) Папський примат виконується в стосунку до апостольської Колегії, бо він існує, щоб заповнити одноцільність діяння цієї Колегії. Отож одність це істотна прикмета примату. Саме через неї Петро зветься принципом єдности. Петрова пастирська влада розтягається на цілу Церкву. Через Петра Христова Церква вірою й любов'ю лучиться з Христом, що є єдиним найвищим Архипастирем.

[3]) Denzinger, Enchiridion symbolorum.
[4]) Mansi, Vol. 51, p. 936, A.
[5]) Там само, 52 том, с. 4 С.
[6]) Там само
[7]) Там само, с. 637, А.
[8]) Constitutio dogmatica I de Ecclesia Christi, H. Denzinger, No. 1821, p. 501.
[9]) Histoire du Christianisme depuis son origine [illegible] l'Orient, par P. Henry Misset, [illegible], 1908, Vol. 1, p. 408.
[10]) The Orthodox Eastern Church, by Adrian Fortescue, Reissue, London, Cath. [illegible], 1916, p. 330.

Апостол Павло також висловлюється про Христову любов до нас: "Христова любов спонукує нас" (2 Кор. 5, 14). Воно неможливе не запалитися любов'ю та не намагатися щоній інших запалити нею, коли роздумуємо про страждання і послух Спасителя аж до нашого спасіння. Пророк Ісая заповів: "Буде радість черпати воду з джерел Спасителя. В той день промовите: Хваліть Господа і взивайте Його ймення!" (Іс. 12, 3). Приклад Христового життя це джерело Спасителя. Роздумування про Нього оживлює душам світло і розбуджує святі почування. Хто розпалить у собі цей святий вогонь, той буде огрівати й інших, заохочуючи їх знавати, прославляти і любити доброго Бога.

Будьте радісні в надії, терпеливі в горю, (Рим. 12, 12).

Держава і спільнота націй

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Письмо каже, що Пилат одного разу так сказав до Ісуса Христа: "Хіба ж Ти не знаєш, що маю владу розп'ясти Тебе і владу маю відпустити Тебе?" Ісус відповів "Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було" (Іван: 19, 10-11).

* * * *

Згідно з Божою волею держава має завдання розв'язувати труднощі, яких самі одиниці, родини чи менші спільноти не можуть розв'язати. Держава має дбати про загальний добробут. Вона має, наприклад, ухвалювати справедливі закони, зберігати справедливість, карати злочинців, заключати договори з іншими державами, захищати край перед ворожим нападом і перед економічною катастрофою. В усіх цих речах держава має захищати права одиниць і чесно розподіляти тягарі.

Піддані держави мають придержуватися державних законів, поважати державну владу та виконувати все, що сприяє загальному добру. Наприклад, вони мають завжди голосувати в часі виборів і повинні голосувати тільки на тих кандидатів, що є відповідні на такі уряди та дали вже деяку запоруку, що будуть зберігати Божі закони, вони мають платити свій справедливий податок і бути готовими, щоб в часі небезпеки боронити свій край коштом свого життя. Коли б влада держави приказувала дещо, що є гріхом, тоді не мають слухати її. Св. Петро каже так: "Бога повинно слухатися більш як людей" (Дії: 5, 29).

Державна влада має правити краєм згідно з Божими й державними законами. Хто стає державним урядником, той має сумлінно виповняти свої обов'язки, бути справедливим для кожного та ставити загальний добробут понад своє особисте добро.

Кожна нація є членом великої родини націй і тому деяк відповідає перед Богом за творення добра для цілого людства. Тому кожна нація повинна звертати увагу на інші нації і держави та на тих усіх, що належать до них.

Кожна людина повинна любити свій нарід і свою державу та дякувати їм за все добро, що його вона дістала від них. Вона повинна також поважати інші народи й краї та визнавати їхні добрі прикмети.

Ісус Христос учить так: "То ж віддайте кесареве кесареві, а Богові — Боже" (Матей: 22, 21).

Василь Щурат

МОЛИТВА В ТЕРПІННІ

Хто на весні життя голубить мрії,
В рожевім сні марного щастя жде,
Прокинеться колись—і не надії,
А нагу правду жизні він знайде!

Бо це життя—то труд, не нагорода:
Бо нагорода є за чин, за труд;
Життя—то не побіда, не свобода;
Життя—борня! Борня свободить з пут.

Тож несри дай з Тобою хрест Твій.
Христе,
Щоб доступити неба нагород;
Погоду духа дай і серце чисте,
Що родяться в борні з терпінь-скорбот.

Я на Твою у всім здаюся волю.
Без жалю буду тонути в сльозах.
З Тобою хрест Твій понесу без болю—
Бо біль терплю, покинувши Твій шлях.

Великоднє Святе Причастя

КОЖНИЙ католик є зобовязаний під загрозою **смертельного гріха** бодай раз до року прийняти Святе Причастя. Час на це обовязкове Святе Причастя це Великодній Час, що зачинається звичайно з Великом Постом і кінчається неділею Всіх Святих по Великодні.

Воно дивно виглядає, що треба аж загрозу смертельного гріха, щоб змушувати християн іти до Святого Причастя. Хіба Св. Іван з сумом не стверджує: "Він прийшов до Свого Дому, але Його нарід не прийняв Його!" (Ів. 1, 11).

Велика частина жидів не прийняла Христа через національні пересуди. Християни ж не приймають Його через лінивість, недбалість, брак любови і вдячности для Спасителя і через брак розуміння користей, що належно прийняте Святе Причастя подає душі більше ласк і зеднує їй більше Божих благословенств аніж всі добрі діла, що хтось виконає за цілий тиждень.

Ось тому святі душі, що дійсно люблять Христа, намагаються щодня приймати Його до свого серця в Святім Причасті. Нема нічого приємнішого для Христа, як належне прийняття Святого Причастя.

Ось тому всі ті, що хочуть любити Спасителя, повинні часто, ба й щоденно, приймати Його в Святім Причасті.

* * * *

1. Що таке Святе Причастя?

Святе Причастя це прийняття Тіла і Крови Ісуса Христа під видами хліба і вина. Приймаємо Ісуса, як ідемо до Святого Причастя.

2. Що треба вчинити, щоб гідно прийняти Святе Причастя?

Треба бути вільним від тяжкого гріха, мати добрий намір і здержатися бодай три години від твердої і одну годину від плинної поживи, заки підемо до Святого Причастя, якщо хочемо гідно прийняти його. Проте воду можна завжди пити.

3. Якого гріха допускається той, хто свідомо приймає Святе Причастя в стані тяжкого гріха?

Хто свідомо приймає Святе Причастя в стані тяжкого гріха, той допускається ще одного тяжкого гріха, що зветься святокрадством.

4. Що добре Святе Причастя дає нам?

Добре Святе Причастя збільшає освятну ласку в нашій душі, лучить нас з Ісусом Христом, зменшає схильність до зла, прощає легкі гріхи, береже перед тяжкими гріхами тому, що збільшає ревність у Божій службі, скріпляє нас у виконуванні добрих діл і подає нам право до славного воскресення і вічного щастя в небі.

5. Як ми повинні приготовлятися до Святого Причастя?

Ми повинні любляче думати про Ісуса Христа, що Його прий-

мемо в Святім Причасті і вчинити ревні акти віри, надії, жалю і любови, як ідемо до Святого Причастя.

6. Як маємо наближатися до Святого Причастя?

До Святого Причастя наближаємося так, що робимо знак хреста і поклін, держимо руки зложені навхрест на грудях і зберігаємо скромність очей не розглядаючись довкруги.

7. Як треба приймати Святе Причастя?

Святе Причастя приймаємо так що держимо руки схрещені на грудях, легко схиляємо назад голову, відчиняємо уста, але не доторкаємося ложечки, якою священик подає нам Святе Причастя.

8. Що ми повинні вчинити по прийнятті Святого Причастя?

По прийнятті Святого Причастя ми повинні відбути благодарення цебто подякувати Христові за те, що прийшов до нас, обіцяти Йому, що будемо добрими християнами, благати Його, щоб простив наші гріхи і помагав нам бути добрими, і вкінці просити Його, щоб благословив нас самих, наших батьків, приятелів і добродіїв, Церкву і наш нарід. Воно добре було б, якщо б ми по Святім Причасті пожертвували Христові свою денну працю, радості і смутки.

9. Коли ми зобовязані приймати Святе Причастя?

Ми зобовязані бодай раз на рік, у Великоднім часі, приймати Святе Причастя, як теж тоді, як опинимося в небезпеці смерти.

10. Чи малі гріхи повинні спиняти нас від частого Святого Причастя?

Малі цебто легкі гріхи не повинні спиняти нас від частого принимання Святого Причастя.

11. Скільки разів по сповіді можемо прийняти Святе Причастя?

По сповіді можемо так часто і так довго приймати Святе Причастя, як довго не допустимося тяжкого гріха.

12. Якщо ми допустилися легких гріхів, то чи можемо йти до Святого Причастя без попередньої сповіді?

Якщо ми допустилися легких гріхів, то можемо без попередньої сповіди йти до Святого Причастя, але воно годиться вперед зробити акт жалю, заки приймемо його.

ПРАКТИЧНА ПОРАДА: "Перед Святим Причастям завжди зроблю належне приготування і по Святім Причасті відбуду бодай коротке благодарення."

ЯК ТРЕБА МОЛИТИСЯ?

Старанно цебто слід добре виголошувати слова молитви. А побожно це те саме, що уважно, каже Кассіян: "Нехай буде в серці те, що уста вимовляють". Св. Кипріян каже, що Бог не вислухує тих, що лихо проказують молитви: "Як Бог годен вислухати тебе, коли ти сам себе не чуєш?" Уважна молитва це той запашний дим, що сильно подобається Богові та виєднює скарби небесних ласк. Зате добровільно розстріпана молитва це смердючий дим, що викликає Божий гнів і стягає Його кари.

Саме тому диявол докучає нам розтріпаними під час молитви, яку треба старанно проказувати. Належне ж проказування молитви велить нам оживити свою віру. Хто проказує молитву, той лучиться з анголами, щоб разом із ними прославляти Бога. Тертуліян отак висловився про це: "Виповняємо на землі те, що колись будемо чинити в небі". Молитвою вже на землі наслідуємо небесних мешканців, що завжди прославляють і прославлятимуть Бога.

Теплі доми або холодні палати

о. Роман Ганас

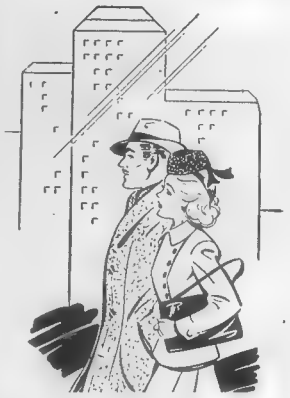

Життя людей таке коротке, а як багато є таких, які не хочуть або не вміють взяти з життя того, що дає радість, надію і задоволення вже тут на землі, та приготовляє вічне спасення. Навіть найліпші матеріяльні здобутки, не заступлять радості і задоволення людської душі. Людська душа, сотворена Богом, як щось вічного і незнищимого, шукає для себе корму, який ніколи не спалювався б, але все як повний життя кормив би безсмертну душу як провідника вартісної людини. Найповнійшим кормом для людської душі є: молитва, добрі діла, любов і милосердя. І тому Христос виразно проголосив світові: "Не збирайте собі скарбів на землі, де черв і міль нищать і де злодії підкопуються і крадуть, а збирайте собі скарби на небі, де ні черв, ні міль не нищать, де злодії не підкопують і не крадуть, бо де ваш скарб, там буде й ваше серце" (Мат. 6, 19-23).

Ця порада Христа це дороговказ, якими дорогами треба йти, щоб зрозуміти ціль і призначення життя. Добрі діла це певний засіб, щоб діставати за них Боже благословення. Добрі діла це джерело радісних почувань, це найліпший лік на недуги душі і тіла, от хоча б на смуток, розпуку, пригноблення, лінивство, тощо.

Живемо в часах, в яких все є поставлене на службу матерії і догоджування забаганкам тіла, от хоча б надмірна жадоба гроша, самолюбство, пересадні хатні устаткування, пересада в одежах, пересада в їді та напитках, пересада в улаштуваннях забав, весіль і різних розривок. Пересада це знак браку культури, це знак браку віри, це знак браку любови для ближніх. На жаль багато з нашої еміграції, головно молодої генерації, в противенстві до традиції століть розумного способу життя нашого народу, їдучи за духом часу, стали невільниками такого зматеріялізованого способу життя, тому вкладають свої зусилля в спосіб життя понад стан, через що завмерло в багатьох почування любови, милосердя і співчуття для забутих голодних і безпритульних наших бідних, завмерло почування обов'язку жертви гроша чи праці для суспільних потреб, для наших церков, організацій або інших добрих народних інституцій. Це прикре і болюче явище! Життя на волі та в добробуті, замість по-

множувати добрі діла з вдячности Богові, коли Україна так тяжко страждає, воля і добробут перетворили численних людей у камінні кукли, спричиняючи великі моральні та матеріяльні втрати для нашої еміграції. Життя на волі і в добробуті це найліпша нагода, щоб провірити вартість духової сили народу. Слідуючи за життям нашої еміграції в вільному світі, приходиться з жалем ствердити, що великий відсоток наших людей виявив себе людьми без ідей, бо вони є самолюбами й яловими душами, і вони подибуються в усіх станах і професіях.

Велика людина, а вкінці мала могила! Які противенства і які вони правдиві! Якщо б ці противенства були всіми належно зрозумілі, то не було б скупарів, гордих і самолюбів, цих фальшиво великих людей, але і не було б всіми забутих бідних, не було б горя вдів і сиріт і немічних старців, бо збірна поміч цілого народу дала б порятунок всім, що потребують його, і що найважніше, стягала б обильне Боже благословення на цілий народ і на поодинокі родини й особи.

* * *

Місце в якому проживаємо ціле наше життя, називаємо домом або хатою. Наш дім це по Бозі і рідній землі наша третя батьківщина. Наш дім і наша хата це святині нашого життя, це великі школи. Наш дім і наша хата на чужині це кусники нашої рідної землі, де свобідно можемо жити, плекати та розвивати нашу рідну традицію, наш рідний спосіб життя. Наші родинні доми і наші хати на чужині це рідні ОАЗИ для тих, що в них живуть, чи для тих, що переступають їхні пороги. Чи ці наші доми, ці наші оази на чужині будуть для нас цими теплими приютами потіхи, помочі і розради, чи залишаться вони холодними хатами, це буде залежати від тих, що в них живуть. Теплі доми оази творять люди добрих сердець і правдивої любови до всіх. Чи наші доми та наші хати є теплими оазами або холодними місцями, відчуємо, як переступаємо їхні пороги. Переступаючи пороги, в одних скромно уладжених без пересад, вкрашених іконами Святих і вишивками, з портретами на стінах наших великих людей, наших Шептицьких, Мазеп чи других, з уст усміхнених господарів, ми все почуємо щирі слова привітання: "Вітайте, заходіть. Чим хата багата, тим рада!" Це ті наші теплі доми, це ті наші неоцінені оази на чужині, це ті наші кусники рідної землі, де серце відпочине, де царять Бог і добрі люди. Часом приходиться переступати пороги хат або палат наших людей, де чуємо офіційне привітання "Прошу". Ввійшовши до хати, нас вдарить вишуканий люксус внутрішнього устаткування. Бачимо всюди з пересадою накопичені дорогі меблі і надмірну чистість, що часто буває причиною браку доброго почування в родині. Проте там на стінах кімнат не зобачимо ні ікони Святих, ні портретів наших великих людей. Часом побачимо там малюнки чужих краєвидів, надмір блискучих лямп або м'яких фотелів Із кожного кутика таких хат-палат вдаряє нас холод і порожнеча, як відбитка тих душ, що живуть у таких хатах, замкнені для себе, замкнені для всіх. Надармо в таких хатах-палатах шукати жертв, помочі, нашої рідної культури і гостинности, коли їх господарі стали невільниками блискучого шкла, помальованих дощок, надміру непотрібних кімнат (забули про теплі еолом'яні стріхи) і як мертві душі із свого життя не дають нічого Богові, родині і своєму народові. Фальшиво великі люди забувають про малі могили!

* * *

Чим для спрагнених спекотою сонця подорожникам являються в пустині оази як ратунок їхнього життя, так для нас імігрантів наші добрі родинні, привітні, гостинні доми-оази являються незаступаємими джерелами радости, підйому, надії, збереження та виховання наших дітей у рідному дусі. Вони є теж найліпшими нагодами для родинних або товариських відвідин. Через те вони творять незаступаєму силу нашої традиційної гостинности, бо помагають нам об'єднювати себе, любити себе і брати з життя те, що найважніше, а саме усміх, задоволення та надію для поконування всіх трудностей життя на чужині.

* * *

Нарікаємо не раз, що наші діти з браку знайомости одружуються з чужинцями. Правдою є, що є такі чужинці, які в подружжі включилися цілковито в наше життя, але таких є мало. Більшість подруж наших людей з чужинцями пропадає скоро для нашої Церкви, обряду та народу. Це знак слабих індивідуальних прикмет наших людей. Ще більше прикро, коли наші мужчини, одруживши з чужинками, перестають бути мужчинами та резигнують з всього рідного. Добре було б у наших теплих, родинних домах уладжувати для нашої молоді скромні зустрічі і забави, де під оком родичів наші хлопці і дівчата мали б нагоду пізнавати себе, та вчитися добрих форм поведінки. Такі зустрічі не рідко кінчалися б подружим благословенням. Нехай будуть благословенні ті наші теплі, родинні доми-оази на чужині. Нехай не перестають гомоніти в них наша мова, наша пісня і молитва. Нехай цим домам не забракне ніколи хліба та здоров'я для всіх. Нехай в цих наших теплих, родинних домах лунає найкраща пісня життя цебто плач немовлят і спів похилених над їх колисками щасливих матерів, як найкращий дар Божого благословення для продовження життя нашого народу. Нехай ці наші теплі доми-оази будуть готові все прийняти, потішити, погостити, порадити і помогти всім, яким доля на чужині не раз каже нести важкі турботи життя. Нехай ці наші теплі родинні доми на чужині наділяють спеціяльною, сердечною опікою наших самітніх людей, які на чужині знайшлися без родин, бо це найбільше терплячі наші брати і сестри. Нехай в наших теплих домах-оазах, ніколи не гасне вогонь перед іконою Матері Божої, від століть опікунки нашого народу в його радостях і смутках, а наша віра і набожність для Неї нехай дають нам силу і надію поконувати всі труднощі нашого емігрантського життя і вимолять в Неї опіку над нашим мученим народом в Україні.

ЖАРТИ

Подружжя—це знаменитий засіб для численних жінок, щоб переконатися, за якого чоловіка вони мали б вийти заміж, якщо б помер їх чоловік.

СЕВАСТІЯН

СЕВАСТІЯН був сином християнських батьків з провінції Нарбонни в теперішній південній Франції. Переїхавши до Італії, він вступив до римського війська в Медіолані, де дуже скоро став старшиною, відзначаючися хоробрістю і шляхетною поведінкою. З тієї причини його покликано до столиці й іменовано капітаном цісарської прибічної сторожі. Римським цісарем був у той час Діоклеціян, що з особливою жорстокістю переслідував християн. Севастіян перебрав це високе становище, бо воно давало змогу допомагати заарештованим християнам. Над арештантами бо мали догляд вояки з цісарської ґвардії. Отож Севастіян мав вільний доступ до в'язниць, де він відвідував християн, потішав їх, приносив поживу, одяг і постіль. Живе співчуття і матеріяльна допомога сильно підносили на дусі в'язнів і полегшували їх страшну долю.

* * *

Коли на новий наказ Діоклеціяна переслідування християн набрало надзвичайних розмірів, християни тікали з Риму на пустарі, в ліси і недоступні гори, Севастіян втримував з ними зв'язок і допомагав відбувати таємні Богослуження, щоб вони могли прославляти Бога в своїй вірі. Переслідування дійшло до найвищої точки, як у цісарській палаті на палятинському горбі вибухнув пожар. Царські прислужники скинули всю вину на християн і цісар наказав виготовити листи для ув'язнення підозрілих у християнстві. Розуміється, ці листи

були відомі Севастіянові і він перестеріг усіх загрожених. Взагалі він допомагав кожному, хто відкидав поганський культ цісаря, як бога і тим наражав себе на найвищу небезпеку.

Хоч Севастіян докладав усіх своїх зусиль, то однак не міг урятувати кожного. І так одного разу арештовано двох римських громадян, Марцеліяна і Марка, яким закинено державну зраду і засуджено на смерть. Їх мали стяти мечем. Це були два брати-близнюки, які відзначалися палкою християнською вірою і не хотіли складати жертв перед статуями цісаря. Даремно намагалися старенькі батьки обох відважних визнавців правдивого Бога, щоб вони відреклися небезпечної віри і спасли життя. Також їхні жінки прийшли до в'язнів і закликали з сльозами в очах, щоб вони отямились з свого божевілля. Вони прийшли з громадкою дітей, які чіплялися за руки і ноги своїх батьків і благали повернутися додому. Ці усильні благання захитали твердого сторожа і в'язні вже не знали, що мають робити—залишатися в правдивій вірі чи скласти жертву перед земним божком-цісарем.

* * *

Севастіян відгадав душевну боротьбу розжалоблених сльозами в'язнів, почав говорити з ними і скріпляти їхнього духа.

Що це значить, чи ви затримаєте своє земне життя і пошкодите спасінню своєї душі!- Він уговорював також їхніх батькі[illegible]ок, успокоював [illegible] кривди.

Не [illegible] наших бр[illegible] може нам віб[illegible] тільки перед нами [illegible] блаженности, щоб [illegible] приготовити і нам [illegible] нашої смерти. [illegible] існує земля, поми-[illegible] хто не цеї трива-[illegible] шукає, а хто хоче на-[illegible] вп[illegible]имати життя, то йо-[illegible] скоріше тратить; хто по-[illegible] вічний, той себе обманює, а хто віддає себе Божій ласці, той осягає непроминаюче життя. Навіть диявол може собі уявити, що він зловить нас у свої заставлені сіті. Однак поки він нас переможе сам уже є переможений. Він хоче насміхатися з нас і сам стає насміхом; він хоче нас мучити і сам собі стає мукою; а що він міркує, що за ним перемога, то тому лежить на землі розтоптаний Христом, нашим Господом. Не лякайтеся і не нарікайте через цих двох мужів, що вибрали собі за володаря Христа. Не стримуйте їх і не відвертайте з дороги, яку вони вибрали, хочби вони провадили через браму смерти. Бо знайте: ніякі африканські стрільці не можуть нікого застрілити з Божого світу.

* * *

Слова Севастіяна зробили велике враження і багато присутніх навернулося і прийняло хрещення. Вістка про це дійшла до цісаря і його охопила лють, що вогонь зненавидженої віри горить у найближчому його оточенні. Не заряджуючи ніякого слідства, він наказав вивести Севастіяна на поле і прив'язати до дерева, щоб африканські стрільці застрілили його.

Багато стріл пробило Севастіяна і він згинув. Однак коли вночі прийшла побожна вдовиця, щоб прикрити його тіло, із здивуванням завважила, що іскра життя ще тліла в ньому. Вона затягнула його до своєї хатини, почала лікувати його рани і він став знову здоровий.

Коли Севастіян був зовсім виздоровлений, спрямував свої перші кроки до цісарської палати. Діоклеціян перелякався, побачивши його на сходах і викликнув:

—Чи то ти, Севастіяне, якого я наказав застрілити африканським стрільцям? Севастіян підійшов до нього і сказав:—Так, я Севастіян, я встав з мертвих, щоб тебе запитатися, чому ти переслідуєш нас! Що ж бо ми робимо злого, щоб ти нас мучив, переслідував і вбивав?

Неочікувана зустріч вивела з рівноваги цісаря. Він нічого не відповів на питання Севастіяна і тільки закинув йому зраду і зламання вірности.—Ти обманув мене,—викрикнув з гнівом. Я держав тебе в своєму найближчому оточенні, прийняв

тебе між перших, а ти повстав проти мене і накликаєш гнів богів на мене і мої діти.

—Ні, я завжди молюсь до Бога, щоб охороняв тебе і цілу державу. Але коли я благав Всемогучого Бога в небі за благо для тебе, ти уявляєш собі, що кам'яні статуї можуть тобі допомогти. Чи ми щось зле зробили проти тебе? Чи ми накоїли лиха нашим громадянам? Вбивали ми чи грабили? Заповіді нашої віри стримують нас від цих і подібних речей і наказують любити своїх ближніх як самого себе. Нема нікого між нами, що мав би хоч злі думки. Я служив тобі в важкому труді, я проливав власну кров у твоїй обороні й обороні держави. Відкинь божевілля, бо і твоя потуга є нічим перед потугою Бога. З кожної невинно пролитої краплі крови у визнанні правдивости Бога народяться обвинувачі проти тебе.

Цісар побілів з переляку, але не змінив своєї настанови. Він наказав затовкти Севастіяна бойовими булавами і кинути до каналу, щоб не могли його християни і похоронити недалеко від гробів Петра і Павла.

(Христианський Голос).

Антонич

9

ВИЗНАЮ...

Я боровся з Богом завзято,
не хотів поцілунка волі.
О, життя мого щедра розстрато!
Пишна гордість мене за собою вела.
Пишна гордість, зухвала та сміла,
полонила мене, обіймила в кліщі,
я співав боготворення тіла.
Та благав Його: Визволь мене від душі.
Лиш на власнім безумстві опертий,
я бажав увесь шлях перейти тільки сам.
Без хитання, в наближення смерти
навіть небо відштовхував, п'яний життям.
А сьогодні я спілий, мов літом,
покінчив молодечі штукарства і герці,
погодився із Богом та світом
І знайшов досконалу гармонію в серці.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Спаситель дав нам оцю золоту засаду, яка навчає людей, як слід поступати з ближніми, якщо бажаємо проживати з ними в згоді та не мати ворогів: "Як бажаєте, щоб люди поступали з вами, так ви поступайте з ними!" (Лк. 6, 31).

Піст має помагати людині поправитися з лихих звичок і поліпшити своє життя, бо Святий Дух каже: "Якщо хтось постить за свої гріхи, і потім знову те саме робить, то яка користь йому з його впокорення? Хто бо послухає його молитви?" (Сир. 34, 31).

Розумний син це втіха для свого батька, а безумний син це горе для матері (Прит. 10, 1).

Зміст Христового проповідання

В. Буженко

"Покайтеся, бо наблизилося Царство небесне" (Мт. 4, 17)

КОЖНА добре уложена й видрукована книжка має зміст тобто спис порядку розділів на окремій сторінці чи при кінці або на початку. Христове проповідання можна теж причислити до великанської книги. Її зміст Євангелист Матей кладе на початку, обіймаючи його в вище наведені слова: **Покайтеся!**

Є багато рацій, чому маємо каятися, і дро них зараз будемо говорити.

1) **Гріх вимагає покаяння.** Як усі люди в Адамі згрішили, так усі мусять піддатися законові покаяння (Рим. 5, 12). Бог не тільки є вседобрий, але й справедливий і премудрий, тому ніяким робом не може без певного надолуження простити нам. До того правдивий жаль за проступок наказує нам принести відповідні овочі привернення себе до Господа Бога тобто роблення вчинків покаяння.

Кожен непослух (Рим. 5, 19) мусить бути справлений послухом. Гріх це непослух, тому покаяння це послух волі Божій, хоч часом він у наших обставинах видається або є тяжким ділом.

2) Покаяння має теж **освятний характер,** тому Святі всіх віків, як тільки вони справжні-автентичні Божі угодники, вправлялися в постійному покаянні. Христос прийшов на землю, щоб слухати Свого Отця і слухати аж до смерти, і то неякоїбудь, а хрестної (Филип. 2, 8). Послідувачі Христа мають бути слухняні. Послух кошту є, несе з собою жертву, і тому не є нічим іншим, як тільки покаянням.

Подивімся на Св. Павла, що підневолює своє тіло (1 Кор. 9, 27), на Св. Василія, що в ще не старім віці вмирає, бо на 49 році, пригадаймо на покаянні вчинки Св. Йосафата... Головним їхнім мотивом поступования було: **Покайтеся!**

3) За часів **перших християн,** коли дух християнський був чистий і повний сили, Церква накладала великі і публічні покути, навіть за незначні промахи, бо образа Божа, чи вона мала чи велика, все є зневагою Бога і тому в тих часах Церква мала таку силу. Покаяння приближало людей до Божого Царства і помагало його шукати в поганськім світі.

4) Розумна людина, маючи довжок, не любить його надовго оставляти, бо може прийти час, що згоді буде його вирівняти. Вона старається якнайскоріше скинути клопіт з голови і плечей. І добре робить. Гріх це **довг перед Богом.** Воно краще й корисніше для нас, якщо спокутуємо гріхи таки зараз, на цій землі, ніж платити опісля по смерті, у чистилищі. То ніяким робом не виплатиться. Раз тому, що "процент" наросте, і можливо, що нам прийдеться вдвічі стільки платити пізніше, і ще тому, що хто на землі покаянням вирівнює довг гріха, то ще має й свого роду, премію, цебто збирає нові заслуги.

5) Покаяння ще має інший пожиток цебто презервативний **—охоронний.** Людина є вель-

ми схильна до гріха і може, часто навіть мало сподіючись, упасти і в великі промахи. Тому треба виконувати вчинки покаяння ради збереження себе перед упадками. Добре робить та держава, що тримає військо в часах миру й те військо вишколюється, хоч це вимагає гроша і труду, але така держава є безпечна за свій добробут і спокій. Побожна душа, коли вона старається вишколювати свою волю в учинках покаяння, матиме спокій і охорону перед упадками.

1) Чи це правда, що Біблія дозволяє на невільництво?

Біблія ніде не захвалює невільництва, ані не заохочує людей заводити його в світі. Бог сотворив усіх людей вільними, тому невільництво і рабство противиться людській гідності. Бог є однаково Батьком для вбогих і багатих, вчених і невчених.

Всі люди, відкуплені Христом, є Його братами і сестрами. Ось тому Церква довгі століття змагалася з могутніми цього світу, щоб усунути невільництво. Там, де панує Христова Євангелія, там нема місця на невільництво. Там, де її нема або де вона заникає, там людство знову вертається до рабства, от хоча б у країнах, де запанував матеріялістичний комунізм.

2) Чи замужня жінка має завжди і в усім слухати свого чоловіка?

Жінка має слухати свого чоловіка як голови родини в тих речах, що є добрі та що відносяться до заряду і ладу в родині. Проте й цей послух не є послухом служниці, бо жінка не є служницею, а товаришкою чоловіка. Послух жінки це радше вияв взаємного порозуміння та любови, і саме такий послух не є тяжкий для жінки.

Чоловік повинен радитися своєї жінки в усіх важніших справах, що заторкують лад і добробут родини. Це довір'я до жінки викликає в ній благородне почування, що вона товаришка чоловіка і його партнерка. Таке наставлення чинить послух звичайно легким і приємним, бо любов осолоджує його.

Зате жінка не може слухати свого чоловіка, коли він домагається речей, що є гріхом. Тоді жінка повинна чемно заявити: "Мені прикро, але я не годна послухати тебе, бо це образило б Бога, а Бога треба завжди слухати і любити Його".

3) Чи є десь якийсь закон, що забороняв би жінкам іти до церкви, не накриваючи голови капелюхом або хустинкою?

Ніде, ні в Біблії, ні в церковнім праві нема закону, що забороняв би жінкам входити до церкви з непокритою головою. Щоправда, Св. Павло згадує про те, що жінки повинні входити до церкви з покритою головою, але це відноситься тільки до коринтійських жінок, навернених із поганства. Ці жінки дуже пишно прибирали своє волосся, як виходили поза дім. Так деякі з них ходили й до церкви. Це розсівало людей, і хтось напевно доніс це Св. Павлові, тому він в листі до християн у Коринті звернув на це увагу та звелів жінкам покривати голову, як ішли до церкви (1 Кор. 11, 6). Це був дисциплінарний наказ, що сьогодні не зобов'язує християн. Проте воно добре і похвальне, як жінки увіходять до церкви зо скромно прикритими головами, бо така поведінка більше годиться зо святістю Божого дому і молитовним настроєм приявного в церкві народу.

4) Чи вселенський Собор годен змінити якусь правду віри або скасувати її?

Вселенський Собор не може змінити ніякої правди віри, бо цього навіть Сам Бог не годен вчинити. Якщо Бог об'явив якусь правду, то хто годен змінити її та заявити, що те, що вчора було правдою, сьогодні стає неправдою?

Проте Собор може краще виявнити деякі правди віри і ясніше окреслити їх, бо церковне окреслення може бути ясніше або темніше, краще або гірше оброблене. Ось тому можна сподіватися, що Соборові Отці краще виявнять не одну правду, що може неясно була сформулована або що непотрібно через неясність і незграбність окреслення разить наших братів православних або протестантів.

5) Чи я зможу однаково добре і легко спастися, як оженюся або стану черцем чи священиком?

Бог бажає спасіння всіх людей, тому всім дає потрібні ласки до спасіння. Проте в священичому і ще більше в чернечому стані людина має багато більше засобів і нагоди працювати над спасінням своєї душі, от хоча щоденні Св. Причастя, духовні читання, віддалення від розтріпань, розважання, тощо, тому воно легше спастися в чернечому або священичому стані ніж у світському-жонатому.

6) Чи можна зискати кілька повних відпустів за ту саму особу в чистилищі?

Можна, бо для душ у чистилищі не зискуємо повного прощення кар, як жертвуємо за неї відпуст, але як молитву до Бога за дану душу (Кан. 911). Один Бог знає, скільки кар прощає такій душі зисканий нами відпуст. Ось тому можна кілька разів жертвувати повний відпуст за ту саму душу в чистилищі.

7) Чому деякі люди не приступають часто до Св. Причастя?

Є різні причини, чому деякі християни не приступають часто до Св. Причастя. Ось вони: 1) Фальшивий страх, через який уважають себе негідними часто приймати Св. Причастя, хоч Христос сказав: "Не здорові, а хворі потребують лікаря". Не мали цього фальшивого страху перші християни, які приступали до Св. Причастя, коли тільки були на Сл. Божій. Спаситель хоче, щоб слабі душі часто користувалися Св. Причастям і через це небесне лікарство стали духовно здорові. Перші християни тужили за Св. Причастям, як цього бажав Христос.

2) Фальшива строгість, знана як **янсенізм.** Ця єресь вважає часте Св. Причастя **легковаженням** Бога, бо слаба та грішна людина не повинна часто наближатися до безконечного Бога. Ця строгість відстрашувала людей від Св. Причастя, бо люди забували, що Бог є водночас люблячим Батьком і ми Його улюблені діти. Це був диявол, який перебрався в побожну строгість янсенізму, щоб відстрашувати людей від Св. Причастя і так нищити в них духовне життя. Христос кличе до всіх, збиваючи цю єресь: "Прийдіть до Мене всі! Не лякайтеся Мене, бо Я помер за вас!" 3) Духовна недбалість це третя причина, бо є немало християн заслїплених матеріялізмом, які прагнуть земських дібр, але зовсім не розуміють вартости небесних скарбів, що їх Св. Причастя є найбільшим джерелом.

Шануймо свій обряд

Ольга Саварин

У католицькій Церкві маємо багато обрядів. Кожний католик належить до одного з них. Апостольська Столиця велить держатися свого рідного обряду і забороняє переходити на інший. Вірність обрядові це церковний закон. Хто не держиться свого обряду, той поповняє гріх.

Ми, українці католики, маємо свій старий, через довгі століття плеканий у нашому народі, чудовий обряд. Люди інших обрядів завидують нам. Латинники застановляються над тим, чи не перенять їм дещо з наших церковних співів. Мова в Літургії є нам зрозумілою. На вселенському соборі, який саме тепер відбувається в Римі, є частина латинників, яка домагається, щоб залишити латинську, а вживати в Літургії живі народні мови.

* * * *

Моєю темою є: Шануймо свій обряд. Хочу тому звернути увагу на чинники, які несуть відповідальність за релігійне виховання наших дітей у нашому українському обряді.

РОДИНА

Це найважніша база і чинник всякого виховання, в тому і релігійного. Родичі повинні навчити дитину молитися по-українськи ще заки вона піде до школи. Діти мають добру пам'ять. Ми вчимо їх ріжних вершиків, пісень і казок. Вчім їх не тільки "Отче Наш" і "Богородице Діво", але всіх щоденних молитов і правд віри. Якщо не все, то бодай подеколи молімося разом із ними. Тоді будемо певні, що діти моляться і що моляться правильно. Регулярно теж берім дітей з собою до своєї української церкви. Пояснюймо їм, що діється в церкві. Вчім їх, як поводитися в церкві, цебто — щоб хрестилися три рази, перше на право, потім на ліво, як кланятися в нашій церкві, і припильнуймо того, щоб вони так робили. Всі ці зовнішні форми є дуже важні, бо вони є частиною нашого обряду. Вчім дітей співати церковні пісні і заохочуймо їх співати у церкві. Вже від колиски говорім з дітьми по-українськи. Вони тоді напевно будуть знати свою мову і розуміти свої відправи та проповіді в церкві.

ШКОЛИ

Ідеально було б, якщо б ми мали свої школи, де діти навчалися б релігії в свойому українському обряді. На жаль, на це ще треба почекати. Багато наших дітей ходить до сепаратних шкіл. Там вони дістають добре релігійне виховання і знання релігії. І це є добре. Але мусимо знати, що нема такого, як загальні католицькі школи. Навчання релігії в сепаратних школах є тісно повязане з обрядом, який є латинським. Там від першої сторінки катехизму вчать латинського обряду. Тому тут перед українцями католиками виринають труднощі: ми хрестимося інакше, маємо інші молитви, святкуємо інші церковні свята, тощо. Тож обовязком родичів є слідкувати за наукою релігії в школі і цікавитися, чого діти там вчаться, та пояснювати дітям різниці між цими двома католицькими обрядами. І не тільки те: треба завжди доглянути, щоб діти не перебирали латинських обрядових форм, але щоб знали українські форми. Цим також повинні цікавитися наші священики і приходити на науку релігії до тих шкіл, в яких є більше скупчення української дітвори, і доповнювати їхне знання наукою з нашого обряду. Дитина тоді вчиться шанувати свого священика, і так він стає в неї авторитетом. Де є в школах учителі українці, вони теж можуть вчити релігії наших дітей в нашому обряді там, де неможливо мати свого священика. Вони також повинні знаходити нагоди пояснити всім дітям своєї кляси різниці між нашим і латинським обрядом і впливати на те, щоб діти і вчителі латинського обряду шанували і брали під увагу в науці релігії наш обряд. Ось тому батьки повинні цікавитися школою, йти на зібрання "Том андскул" і там навязувати контакти з учителями. Як активні члени, вони можуть ставати свої побажання, а саме — можуть домагатися відповідного часу і приміщення на науку релігії в нашому обряді. Мусимо доложити всіх зусиль, зокрема ми, матері, щоб наші діти любили, шанували і трималися свого обряду, а те все прийде з пізнанням свого обряду. Не можемо дозволити на те, щоб наші діти духово відчужувалися від нас. Нашим святим обовязком є подбати про те, щоб вони були католиками в українському обряді.

ЦЕРКВА

Було б добре мати при всіх наших парафіях суботні або недільні школи, де наші діти навчалися б нашого обряду. (Загальне знання релігії, як вже було сказано, вони дістануть в сепаратних школах). Священикам могли б помагати до певної міри хлопці і дівчата виховані в українському католицькому дусі, зокрема це відноситься до наших парафій на провінції. Ці хлопці і дівчата могли б учити дітей і молодь церковних пісень, колядок перед Різдвом, а то й дещо з катехизму. Відділи ЛУКЖ могли б зацікавитися цією справою.

Добре було б посилати дітей до вівтарної дружини або інших церковних організацій, де діти практично вчилися б свого обряду. Ми мусимо пізнати свій обряд, зрозуміти його цінність і вважати його за наш найбільший національний скарб. А понад все пам'ятаймо, що найкращим учителем є добрий приклад.

Так як українська мова, обряд є частиною нашої національности. Апостольський Делегат до З'єднинених Держав, Архиєпископ Чіконіяні з нагоди ювілею Владики Кир К. Богачевського сказав таке:

"Обряд є не тільки зовнішною формою (церемоніялом). Кругом обряду, як конечного чинника, показуються характерні прикмети і якості народу. В обряді вирізьблена є його дисципліна, історія і його ґеній. Тому обряд, в релігійному змислі, є святим символом рідного народу, прапором його віри і любови своєї нації."

Чому таким важним є наш обряд для нас Українців?

1. Обряд тому є таким важним що він є частиною нашої національности так, як і наша мова. Він характеризує наш народ і показує його душу.

2. Зокрема поза межами України, де діє закон більшости, ми мусимо плекати обряд, який відріжняє нас від інших і дозволяє вдержатися при свойому народові і своїй Церкві. Наші різниці

вдержать нас при своєму корені.

3. Обряд є зокрема важним в теперішний час, коли на рідних землях наша Церква опинилась в катакомбах, і на нас, українцях, які живуть поза межами України, лежить обовязок зберегти нашу віру в нашому обряді для будучих поколінь.

СТРАШНИЙ СУД

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ВІРА вчить нас, що по воскресенні з гробів усі люди мусять з'явитися перед Христовим трибуналом, щоб Він їх судив. Як навчає нас віра, всі стануть перед Христом, так добрі як злі, молоді і старі, хрещені і нехрещені. Причина е ця, що всі були відкуплені кров'ю Христа і що всі повинні побачити Його славу. Тоді, коли добрі будуть бачити Його славу та Його прославлене тіло, як і Божество, прокляті побачать лише славу Його тіла, що буде ясніше від сонця. Шодо місця Суду, то звичайно навчають, що останній Суд відбудеться в околиці Єрусалиму, хоч найкраще зачекати до того дня, коли дійсно побачимо, де Христос збере всі народи землі, щоб їх судити.

Не хто інший, але Сам Христос появиться у своїй славі, щоб судити людей. Він прийде на цей світ разом з Преч. Дівою Марією, анголами і святими, які будуть помагати Христові судити людей. Напевно, що в тому ділі велику ролю буде мати Преч. Діва Марія тому, що вона є Матірю Божою. Разом з Христом засядуть рівнож на своїх упривілейованих місцях Святі, що так само будуть помагати Христові судити людей. Вони не будуть якраз сповняти ролі судді, але будуть визначними свідками Христової науки та праведного і святого життя. Те саме можемо сказати про анголів. Вони прийдуть разом з Христом, щоб усі могли бачити їх множество, а також, щоб бачити, як вони трудилися, щоб помагати людям і їх провадити до доброго. Мусимо одначе памятати, що Христові будуть помагати на суді одиноко ті, що своїм праведним життям собі на це заслужили, а не 144 тисячі, як це навчають деякі дослідники Св. Письма.

Найцікавіша справа це власне довідатися, з чого ми будемо суджені. Мусимо пригадати собі, що діла кожної людини будуть зовсім ясно показані і виявлені так, щоб нічого не остало тайним. Не тільки кожна людина зможе пізнати, за що вона була осуджена і відкинена Христом, але також усі, що там будуть знаходитися, все докладно будуть знати. Всім Бог об'явить таїнственним способом, чому відкидає якусь людину або приймає її до неба. Бог є доволі могутній, щоб міг це об'явити всім, що будуть знаходитися на Суді.

Найважніша отже справа для нас всіх це добре приготовитися до того суду. Памятаймо, що колись буде об'явлене те все, що робимо на цьому світі тому, що мусить показатися повна Божа справедливість. Не дивно, що Св. Єронім, що проживав на пустині, кликав часто, що він чує голос анголської труби, що взивае людей на Страшний Суд. Добре було б і нам пригадувати собі часто голос тої труби, що колись викличе всіх з гробів на Божий суд.

Христос, що все бачив і все знає, не буде потребувати довгого часу, щоб осудити людей тому, що Божа мудрість проникає і бачить все. Це буде поправді страшний день, дійсний день Господень, коли Бог виявить, як багато було на світі таких, що їх всі вважали за порядних людей, а вони в дійсності були зіпсуті і неморальні. Виявить тоді рівнож Бог, скільки то людей на світі несправедливо терпіло, було покривджено, бо зле з ними люди обходилися. Отже, щоб вповні показалася Божа справедливість, треба Божого суду, щоб кожний ясно бачив, якими то дивними дорогами не раз Бог провадив людей до неба. На Страшному Суді Христос виявить, скільки Він витерпів у часі Своїх Страстей, і зажадає особливішого рахунку від цих, що Його замучили і розпяли. Особливішого рахунку зажадає Він рівнож від тих, що бачили Його чуда на землі і мали нагоду слухати Його слів. Ми називаємо цей день страшним днем тому, що тоді багато людей буде плакати. Страшно воно впасти в руки розгніваного Бога. Як отже бачимо, сила Божа кожному об'явить на Страшному Суді, що він вчинив доброго або злого на світі так, що кожний побачить самого себе, яким він дійсно є після свого власного сумління. Голос нашого власного сумління скаже нам, чи ми маємо стати по правій стороні Христа, чи може по лівиці. Тоді Христос закличе сильним голосом, що його всі зможуть почути: "Прийдіть, ви благословенні Мого Отця, і посядьте Царство приготуване вам від заложення світу." Опісля Христос звернеться до проклятих і скаже їм міцним голосом: "Ідіть ви від Мене, прокляті, в огонь вічний, що приготований для діявола і його слуг." Дальше Спаситель каже: "І ті підуть на муку, а праведники в життя вічне." Отже по Страшнім Суді буде лиш небо, де будуть знаходитися праведники, і вічне пекло, де буде царювати Сатана і ті, що його вибрали в цьому житті за свого пана.

Господар справляв гостину. Найшло стільки людей, що господар закликав до останнього гостя: "Дякую, що й ви прийшли. Я навіть не знаю, що моя жінка вас хоче бачити!"

ТЕ, ЧОГО МИ СПОДІВАЛИСЯ...

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В НЕДІЛЮ 10 лютня радіовисильні цілого світу заскочили своїх слухачів небувалою вісткою, що несподівано до Риму прибув мученик за святу віру і Христовий ісповідник Української Католицької Церкви в Україні, ВПреосвященний Кир Йосип Сліпий, галицький митрополит і львівський архиєпископ.

Прибув він у ночі з 9-10 лютня і вже вранці 10 лютня мав у Папи приватну авдієнцію. Його поява в Римі по закінченні першої сесії другого ватиканського Собору викликала в світі різні здогади, хоч ніяка совітська радіовисильня не подала про його виїзд ніякого вияснення. Покищо не появилося теж ніяке вияснення в совітській пресі про виїзд нашого мученика-ісповідника до Риму.

* * *

Чи його звільнення з 18-літнього заслання було дійсною несподіванкою? Не доконче. Навпаки, ті, що знали про кремлівські намагання дійти до порозуміння з Ватиканом і уложити якийсь спосіб співіснування, ждали на цю подію, що сталася 9-10 лютня, ба й навіть говорили про це.

Це ж бо відоме, що від довгих літ, починаючи від смерти Сталіна, якого самі кремлівські лідери не завагалися назвати найгіршими, прикметниками, Кремль намагався ввійти в контакт з Папою і злагіднити конфлікт. 'Неофіційні' переговори провадилися в Швайцарії та Парижі, але вони завжди розбивалися об рішучість Папи Пія XII і Івана XXIII. В чому ж була трудність? Трудність, об

Митрополит Йосип Сліпий

яку досіль розбивалися всі неофіційні переговори, це **Українська Католицька Церква,** яку Сталін і його прислужники за порадою московського патріярха Алексія були знищили в 1946 р.

Бажаючи дійти до порозуміння з Ватиканом, большевики, наскільки позакулісово відомо нам, годилися дати повну свободу Латинській Церкві в Совітському Союзі, якщо Папа згодиться мовчати про Українську Католицьку Церкву, цебто погодиться на її насильну й остаточну ліквідацію. Так Пій XII, як Іван XXIII рішуче відкинули це большевицьке домагання. Вони виразно заявили Кремлеві, що ніяка стала угода між Римом і Москвою неможлива, поки большевики не загарантують повної свободи всім католикам, цебто латинникам і українцям католикам. Крім цього Папи домагалися, щоб большевики дозволили відбудувати насильно знищену нашу Церкву.

Большевики досіль відкидали це домагання, і тому всі позакулісові переговори кінчалися нічим. Слід подивляти рішучість обидвох згаданих Папів, бо були теж такі 'політики-дипломати' на високих церковних становищах, які схилялися до большевицької пропозиції цебто були готові заключити своєрідну угоду з Кремлем, як Кремль загарантує свободу Латинській коштом Української Католицької Церкви, цебто ці політики були готові посвятити нашу Церкву, щоб рятувати Латинську.

Якщо б вони були виграли, то була б повторилася трагедія з 1847 р., коли Пій IX заключив конкордат з російським царем Миколою I, в якім навіть не згадано про нашу знищену Церкву, а тільки запевнено свободу ділання Латинській Церкві в царській імперії. На щастя так тепер не сталося. Рішучість Папів Пія XII і Івана XXIII доказала провідникам комунізму, що Христова Церква не торгує Божою правдою і що Рим не піде на ніякі переговори з Москвою, поки її провідники не загарантують мінімум свободи Католицькій Церкві, чи вона східнього чи латинського обряду.

* * *

Крім цього в 1962 р. був зачався другий ватиканський Собор. На нім було двох представників Російської Православної Церкви. Редактор німецького католицького журналу "Голос Часів" мав інтерв'ю з цими російськими спостерігачами, в якім спитався їх, як вони зареагували на лист, в якім наші єпископи в Римі запротестували проти знищення нашої Церкви в Совітській Україні та висунули домагання, щоб совітська влада негайно звільнила ув'язненого митр. Йосипа Сліпого. Лист цей знайшов сильний відгомін в антикомуністичній пресі цілого світу. Дійшов він теж напевно і до Москви, хоч вона збула його мовчанкою, як це робить з усім, що не подобається їй.

Проте ті, що визнаються на слабостях комунізму, відчули, що лист наших єпископів не піде намарно. Большевики, що вдають миротворців і оборонців свободи поневолених капіталізмом народів, не могли мовчати на таку страшну протикомуністичну пропаганду, яку викликав у цілім світі лист наших єпископів. Ми певні, що російські спостерігачі по повороті до Москви додали ще й своє пояснення до того, що в Москві вже знали. І ось раптовно 9-10 лютня з'являється в Римі наш мученик-ісповідник Йосип Сліпий. Папа приймає його на авдієнцію немов гостя з другого світу.

Як тільки рознеслася вістка про його прибуття до Риму, кореспонденти радієвих станцій і журналів стали добиватися зустрічі з Митрополитом, але ім це не вдалося. Ціла його особа, прибуття до вічного міста і перебування в нім оточені покищо таємничістю.

Преса тільки подає, що в неділю 17 лютня в Римі в Східнім Інституті будуть врочисто святкувати його 71-ліття народин.

* * *

Що ж треба думати про нагле прибуття нашого Страждальця до Риму? Дехто припускає, що большевики під натиском світової опінії тільки звільнили його і дозволили виїхати за границю. Ми не поділяємо цього припущення тому, що большевики вже давніше були звільнили його з заслання і навіть дозволили вернутися як **приватній** особі до Львова. Митрополит відкинув їх предложення і заявив, що до Львова вернеться тільки так, як вони його звідтам насильно вивезли в 1946 р. цебто як Митрополит Української Католицької Церкви. Большевики відкинули його домагання і він дальше залишився на Сибірі.

Що більше? Большевики зразу знущаннями і побоями намагалися зламати його опір і змусити признати над собою владу московського патріярха. Під час побоїв, як подавала преса, кати зламали йому три ребра. Коли ж побої і знущання не помогли, то большевики взялися до підлещування і обіцянок. Тричі возили його до патріярха Алексія до Москви, обіцювали єпископство і навіть патріяршу гідність над всією Російською Православною Церквою по смерті Олексія, якщо зірве з Римом і піддасться під юрисдикцію патріярха. Митрополит сміливо заявив, що тільки тоді помириться з патріярхом Олексієм, як цей останній признає над собою авторитет Папи. І знову намагання большевиків не вдалися. Митрополит залишився вірний своїй Церкві та народові. І знову пішов на вигнання на Сибір.

* * *

І саме з цього Сибіру, де стільки натерпівся за Христа і Його Церкву, цей герой 20-го століття таємничо з'являється в Римі. Пощо? Хто його вислав туди і за чим? Час дасть відповідь на ці питання, але ми вже тепер можемо висунути здогад, що товариш Хрущов і його дорадники вислали нашого Страдника Митрополита до Риму, щоб він допоміг їм дійти до порозуміння з Папством, яке комуністична преса досіль представляла своїм читачам як забороло капіталізму, реакціонерства і головного ворога комунізму.

Якщо наше припущення правдиве, то практичний і реалістичний М. Хрущов, напевно не без порозуміння з московським патріярхом, мусів погодитися на такі умови угоди, що митрополит Сліпий уважав їх можливими до приняття. І саме тому він прибув до Риму. Таємничість його прибуття і перебування й уникання журналістичних кореспондентів вказують на те, що наш Митрополит-Страждалець не був насильно, вивезений або викинений на італійську землю. Вся правдоподібність є за тим, що він приїхав до Риму з доручення совітського уряду, щоб наладнати бодай сяке-таке порозуміння між Кремлем і Ватиканом, бо ж якщо б совітські власті насильно вивезли його до Італії, то чому б він не міг би публічно заявити: "Мене насильно схопили і проти моєї волі вивезли до Італії!"

* * *

Якщо ж він приїхав до Риму, щоб допомогти совітській владі наладнати будь-яке співжиття між Римом і Кремлем, то на яких умовинах і гарантіях це співжиття й угода можливі? Ось наші завваги про це співжиття: (1) Совітська влада мусить привернути українцям католикам всі забрані єпископства, церкви, семінарії, тощо. Водночас вона мусить забрати зо згаданих катедр і церков православних єпископів і священиків.

(2) Совітська влада мусить публічно загарантувати мінімум свободи нашій Церкві та її членам, цебто що не буде вживати шикан проти Церкви і тих, що ходять до неї, і не буде дискримінувати в урядах, фабриках і деінде проти тих, що вірять у Бога і ходять до церкви;

(3) Дозволити не тільки мати відправи в церквах, але й дозволити бодай на церковні школи, в яких діти і молодь зможуть свобідно і без страху отримувати релігійне виховання;

(4) Признати релігійні подружжя, хрещення, похорони, тощо;

(5) Признати Церкві право мати власні малі і великі семінарії і

(6) Дозволити бодай на церковну пресу і друкарні, якими Церква могла б викладати християнську науку своїм вірним і збивати напасті безбожної комуністичної преси;

(7) Прийняти до Львова папського представника, щоб міг чувати над дотриманням підписаного конкордату чи угоди між Ватиканом і Кремлем.

Напевно це була б гірка пігулка для тих, що досіль всіма засобами поборювали Католицьку Церкву, але вона либонь не була б гіркіша ніж відкриття злочинів покійного Сталіна, якого за життя прославляли як 'божище', а по смерті проголосили найбільшим злочинцем світу.

* * *

Якщо б дійшло до угоди і співжиття між Кремлем і Ватиканом і наша Католицька Церква відбудувалася, то це сильно вплинуло б на дальше злагіднення комунізму і поліпшило б долю не тільки українців католиків, але і наших православних братів в Україні, бо вони так само мають своїх мучеників і ісповідників у своїх рядах, що страждали і померли за Христа і Його Церкву.

* * *

Вкінці слід підкреслити, що на випадок, що наше припущення це тільки побожне бажання, з якого нічого не вийде, все таки поява мученика митрополита Сліпого в Римі по 18 роках страждань за Христа це великий кредит для всіх українців світу, не зважаючи на те, чи вони католики чи православні, бо його прибуття до Риму рознесло ім'я українців по цілім світі. Ми певні, що світська преса різних народів викриє і подасть до відома своїх читачів багато речей про самого митрополита Сліпого і про страждання нашої Церкви, про які латинська католицька преса, особливо в Америці чомусь так завзято мовчала гейби це її зовсім не обходило, хоч та сама преса так обширно розписувалася про подвиги кардинала Степінача і особливо кард. Міндсентія, який не дорівняє нашому Героєві, митр. Й. Сліпому, бо наш митрополит Страждалець не заломився на суді, не подався перед побоями, не тікав до чужих амбасад і не прохав захисту в них, але за прикладом Христа стояв посеред своїх духовних овечок і страждав за них... І тепер Христос прославив його перед цілим католицьким і некатолицьким світом як Героя-Мученика 20-го століття, бо своєю пос-

тійністю наш Герой доказав, що Христос сильніший аніж Сатана.

Вся Україна повинна гордитися, що виховала собі такого геройського Сина, і наслідувати його мужність і неустрашимість. Таких синів героїв наша батьківщина потребує, щоб здобути незалежність і засісти в народів вольних колі.

Йорктон 12. II. 1963.

ГОЛГОФА

М. Щудло, ЧНІ.

ГОЛГОФА це найсвятіше місце в цілім світі, бо на ньому Божий Син, спаситель людства, помер на хресті за своїх братів по тілі цебто людей. На Голгофі спливала кров Божого Сина та навік освятила цю святу землицю. Інші місця Святої Землі мали щастя вітати Його, але тільки одна Голгофа може похвалитися, що на ній Божий Син приніс Себе в жертву Небесному Вітцеві, щоб переблагати Його за зневаги всього людства!

Нарід має враження, що Голгофа це висока гора, бо ми завжди вживаємо разом "Гора Голгофа," "Христос помер на горі Голгофі." Тимчасом Голгофа це зовсім не гора, ані горою ніколи не була. Це тільки незначний горбочок, який за часів Спасителя був зараз поза мурами міста Єрусалиму із північної сторони.

Мав вигляд чашки, тому названо його "чашкою" — "лобное місце." А може тому прозвано його чашкою, що переказ подає ніби Адам був там похований. Цей сам переказ додає, що Христова кров, спливаючи з хреста, зробила чашку Адама, яка лежала під хрестом.

Сьогодні горбок "Голгофа" зовсім не виглядає на горбок, бо він ввесь у церкві Божого гробу. Треба ввійти до церкви, щоб зобачити, що це дійсно горбок-скеля. Місто поширилося на північ, тому ціла Голгофа є вже в місті, яке ще дальше тягнеться на північ.

24 червня вранці около сьомої години я вибрався до церкви Божого гробу або краще до базиліки Божого Гробу. Свята царица Олена, мати Костянтина Великого, ще в четвертім столітті віднайшла Голгофу, на якій стояла святиня поганської богині Венери, звеліла зруйнувати це поганське капище та здвигнула Храм Божого Гробу.

Св. Єронім каже, що Св. Павлові дано тілесну колючку, щоб був покірний. З цього Св. Григорій витягає такий висновок: "Покора має зберігати чистоту". Бог мучив єгиптян не медведями або левами, а жабами, щоб упокорити їх гордість. Що ж це значить? Це значить, що Бог дозволяє, щоб нам докучали деякі почуті слівця, малі відрази і всякі інші нісенітниці, бо це дасть нам нагоду пізнати власну духову нужду і впокорятися.

Господь отак скаржився на впертих і непослушних мешканців Єрусалиму: "Твоя рана невилічальна. Нема нікого, хто б розсудив твою справу... Нема таких ліків, що б злічили твою рану..." (Єрем. 30, 12-13).

Християни з цілого світу завжди мріяли відвідати це найсвятіше місце нашої планети. Були й там представники нашого народу. Поломник Данило зложив лямпаду від України в Божім Гробі, гетьман Іван Мазепа склав там щедрий дар від гетьманської України, пок. митр. Андрій Шептицький водив у 1905 р. своє духовне стадо поклонитися святому гробові Христа.

Прощі до Св. Землі тривають від зарання християнства. Вони сильно скріпилися від 4-ого століття, як християнство стало вільно ширитися по розлогій римській імперії. Віднайдення Божого гробу та побудування на ньому величної базиліки почало стягати до Єрусалиму щораз більші маси прочан. Цісарі будували там чудові церкви, християнство ширилося, манастирі вкривали святу землю, зрошену Христовим потом і Кровю. Від халкедон. собору повстав єрусалимський патріярхат. В сьомім столітті музулманські араби, гнані жадобою та голодом, кинулися на римську чи пак східньовізантійську імперію та почали виривати їй одну провінцію за другою, бо Візантія вже була історичним пережитком. Хоч було в неї багато війська, культури та засобів, але бракувало охоти жити як могутня держава.

Палестина опинилася під владою музулманів. Хоч музулмани назагал шанували християнство, всетаки траплялися випадки порушення святих місць, шикани проти побожних паломників і всякі інші неприємности. Невпинні скарги паломників із Заходу на лихе трактування музулманами так розпалили ревність на Заході, що західні европеські держави пішли хрестоносним походом на Святу Землю, відбили її від магометан, ба й навіть заложили в Палестині християнське єрусалимське королівство, що проіснувало майже 100 років посеред магометанського моря. Турки зліквідували його в 1187 р.

Папи завжди з любовю та дбайливістю споглядали на Єрусалим і інші святі місця в Палестині, бо там була колиска християнства. Християнські Цісарі Заходу намагалися здобути певні привілеї для святих місць, зразу від арабів, потім від турків. Вже в 16-ім столітті повстало Братство Охорони Божого Гробу, щоб пильнувати святі місця. В 19-ім столітті Туреччина сильно ослабла мілітарно, тому европейським володарям удалося запевнити собі широкі привілеї для святих місць і паломників, які відвідують їх.

Сьогодні Святі Місця в Палестині не є забезпечені, особливо в Ізраїлі між жидами, які розпяли Христа та в ході історії завжди цькували проти Христової Церкви. Так Папа Пій XII, як інші достойники, церковні та державні, домагалися, щоб Єрусалим і всі інші святі християнські місця, от як Назарет, Вефлеєм і інші проголосити міжнародніми та віддати їх під нагляд Обєднаних Націй. Нажаль із цих заходів ніщо не вийшло, бо ні араби, ні особливо жиди не виявили найменшої охоти прийняти це предложення. Навпаки, жиди всупереч опінії цілого світу та проти виразного протесту арабів перенесли свою столицю з Тель-Авів до Єрусалиму цебто до модерної частини Єрусалиму, яку приділено жидам.

Найважніше святе місце в Єрусалимі це базиліка Божого гробу. Св. Олена побудувала її на початку 4-го століття, а хресто-

носці відбудували та розширили її в 1149 р. Базиліка, що її звеліла побудувати Св. Олена, була доволі велика, але не покривала цілої Голгофи та Божого Гробу. Хрестоносці почали будувати сьогоднішню базиліку в 1130 р., а закінчили її аж в 1149, в 50-десяту річницю зайняття Єрусалиму хрестоносними військами.

Базиліка побудована в переходовім романським стилю 12-го століття. По зайнятті Палестини турками та по поваленні єрусалимського королівства, ключі від базиліки тримали дві мусулманські родини. Дивно, що англійці, які по першій світовій війні перебрали мандат над Палестиною, не скасували цього впокоряючого для християн надужиття, бо ж не годиться, щоб мусулмани були панами базиліки Божого Гробу, тримаючи ключі від неї.

В цій базиліці є різні каплиці, побудовані на тих місцях, де мали відбутися події описані при розп'ятті та воскресенні Спасителя. І так:

На самій Голгофі є велика капличя, поділена на дві частинни. Кожна з них має два престоли. Права частина належить до латинників, ліва до греків. Грецький престіл представляє розп'ятя Христа. Дивне зворушення обгорнуло мене, як я доторкнувся, ба й вложив руку в яму, в якій стояв хрест Спасителя. Можна відчути, але годі висловити це враження. "Тут помер Спаситель світу!" Хто годен схопити те, що в цій хвилині відчуває людське серце, яке вірить і любить Христа, що полюбив і віддав Себе за нас! Це не одне почуття, а сумішка різних почувань любови, вдячности, покори, подиву та жалю за гріхи, які спричинили смерть Божого Сина.

Яма, в якій стояв Хрест Спасителя, має яких 15 ц. ширини та 35 ц. глибини. Видно, що хрест не був дуже грубий і тяжкий. Спаситель падав під хрестом, бо був вичерпаний, ослаблений биченням і сильно перемучений. Вся Голгофа це свята земля, але найсвятіше в ній місце, це та яма, в якій застромили хрест.

Якщо прийде той час, що жінки будуть зрівняні з мужчинами, то воно візьме трохи часу, заки мужчини привикнуть до наданих їм привілеїв.

Маємо забагато політиканів, бо ще дуже невідповідальний фах. Зате не багато в нас шевців і кравців, бо за зроблені черевики чи вшите вбрання треба відповідати перед клієнтами.

В лютім 1962 р. стільки снігу впало в Ню Йорку, що треба б 120 атомових бомб, щоб стопити його.

Авксин—це гормон росту людей і рослин. Це таємна речовина, яка звертає кожну рослину до сонця.

Держава монгольського завойовника Джінгісхана була найбільшою державою в історії світу.

Президент Америки, Вудро Вильсон установив день "свято Матері" 9 травня 1914 р.

Мудрець каже, що гордість це познака близької руїни: "Дух піднімається перед упадком" (Прит. 16, 18).

God's Little Favorite One

by Richard Strass, C.Ss.R.

Peace be with you, little favorite of God!" that's how the Archangel Gabriel said "hello" to Mary

WE are so accustomed to the old English translation of the "Hail Mary," the Annunciation story, that we often forget or, perhaps, never heard what the words truly mean.

When the angel Gabriel appeared to Mary he greeted her with the customary Hebrew greeting, "Peace be with you." There wasn't anything spectacular in the phrase, no more than in an ordinary "hello." But the next words he used were, to say the least, fantastic. It rocked the pretty little blue-eyed Mary right back on her heels.

"Little favorite one of God." God's own little pet. The phrase we are so used to as, "Full of Grace," just doesn't carry the meaning of what the angel really said. 'Little favorite one of God' is what Gabriel said. He used the phrase more as a nick-name than as a formal title. Gabriel didn't use Mary's proper name at all. Without forewarning he suddenly appeared, employing the startling introduction "Hello! little favorite of God", just as if this were an everyday occurrence. God did not choose to use Mary's own name which could have meant, "My Princess", "My beautiful one," or "My Lady." Rather, He chose a name that would show how much He loved her, "My little favorite one."

Now that shocking 'hello' must have been enough to set little Mary back on her heels. But Gabriel kept pouring it on. "The Lord be with you," he said. To us that phrase means little now, but it was used by the Jews and by God to mean something very special. God always used this phrase, "The Lord be with you", when He was talking to someone whom He was going to entrust with something very big, some special project. Now doing something special for God naturally would be difficult and hard. But God was asking, so Mary knew that it would more than help. So when Gabriel said to Mary: "The Lord be with you," he meant all of this. God was asking Mary to do something very great for Him. It would be extremely difficult, but God would always be with her with His help and understanding.

Now, after all this, we might well imagine that the little Jewess would be a bit frightened. Scripture says: "She was troubled at his word." It might be better translated: "She was scared stiff." All this was a bit baffling to

poor little Mary. How could God want her, such a poor little "droop" to do something for Him. But Gabriel knew how frightened she was and all the thoughts that were slipping through her worried and befuddled mind.

"Don't be afraid, Mary!" Kindly and gently the angel calmed her fright-pounding heart. He used her own name for the first time. That probably helped, but the first question that must have popped into her mind must have been: "Why shouldn't I be afraid?" But Gabriel immediately answered that she shouldn't be afraid: "Because you have found grace with God." Which to any Hebrew could mean only one thing. God was very pleased with her.

Then the angel, very simply and briefly, told Mary of God's plan for the salvation of men. The beautiful part that she was to play in this plan as the Mother of her God. She was to have a Baby. She would call Him Jesus, which means, "God is our Saviour." This Child of hers would be very great, very much favored by God. He would be the Messias, the Saviour of the whole human race.

As all this flashed through Mary's mind she understoood all that it meant. Not only all the suffering, but also all the glory. To be the Mother of the Savior had been the cherished dream of almost every Jewish girl. To be the Mother of the King of heaven and earth would mean to be Queen with Him.

Yet, as her throbbing little heart digested the full import of all this she hesitated. Not that she doubted the angel's word, or that she hesitated to accept and do God's will. She held back only because she was a virgin. Not even for the beautiful honor of being the Mother of God, Queen of heaven and earth, would she sacrifice her virginity. God was not commanding or demanding this of her. He was only asking. To refuse would not mean to disobey. So in her doubt Mary turned to the angel and asked him what she should do. The angel Gabriel, understanding her doubtful hesitation, told her that she needn't worry. God would take care of everything.

Now she understood that she could remain a virgin and by the power of God still become the Mother of the Redeemer. God had proposed to a darling little teen-age girl and heaven waited for her answer.

The salvation of all men, suspended in the silence of a moment, depended on her will. The power of God Himself awaited an answer from the trembling lips of a fourteen-year-old girl named Mary. Then a shivered whisper calmed the tremor of her lips. And the God Who waited received her answer. "Behold," she said, "the little slave-girl of God!"

— (Madonna)

A well-known bishop relates that while on a recent visit to the South he was in a small country town, where, owing to the scarcity of good servants, most of the ladies preferred to do their own work.

He was awakened quite early by the tones of a soprano voice singing, "Nearer, My God, To Thee." As the bishop lay in bed he meditated upon the piety which his hostess must possess which enabled her to go about her task early in the morning singing such a noble hymn. At breakfast he spoke to her about it, and told her how pleased he was.

"Oh," she replied, "that's the hymn I boil the eggs by; three verses for soft and five for hard."

Even the richest man of today can lose his shirt, if he has a daughter that wants to be popular.

A MODERN MARTYR

M. Schudlo, CSsR.

Martyrdom is not a thing of the past centuries. The Church of Christ has its martyrs even in these days of unbelief and corruption. These are the men who do not only believe in Christ, but at the same time are ready to suffer and to die for their faith.

On Sunday, Feb. 10th, 1963, Pope John XXIII announced to the world that Soviet authorities had released the Ukrainian Catholic Archbishop and Metropolitan Joseph Slipyj.

Archbishop J. Slipyj, born on Feb. 17, 1892, was elected Archbishop on Nov. 1939 and made metropolitan on Nov. 1, 1944. Imprisoned with other five Ukrainian Catholic bishops on April 11, 1945, he was tried behind closed doors in Kiev and condemned to an eight year forced labor camp in Siberia for 'certain crimes' which Soviet 'justice' did not even dare to disclose to the public.

After eight years he was freed but forbidden to communicate with his clergy and faithful in Ukraine where the Ukrainian Catholic Church had been cruelly suppressed by the NKVD agents (the dreadful Soviet police machinery) and forcibly incorporated into the Russian 'Orthodox Church' under the leadership of patriarch Alexis of Moscow. But the courageous confessor of the Gospel paid no heed to the enemies of Christ. Thus he was tried again, mercilessly tortured (they broke three of his ribs during the 'investigation') and condemned again.

During his exile he was brought to Moscow thrice where they in vain tried to induce him to join the Russian Orthodox Church and after patriarch Alexis 'death to become his successor. The Archbishop told his persecutors that he would make peace with patriarch Alexis, if the latter makes peace with the Pope.

There were also reports in the press that once he had been given permission to return to Lviv, the see of his Church which had about 3,500,000 members, but he had turned the proposal down, because he did not wish to return as a **private** citizen to his beloved city where an usurper and emissary of patriarch Alexis was occupying his cathedral as the new 'shepherd'. "I will return to Lviv", he told the Soviet authorities, "in the same capacity as I was taken away", that is, as Archbishop who returns to his Church and the flock. Now the jailers refused to agree, and the persecuted Archbishop continued to suffer in Siberia.

During the first session of the ecumenical Council in Rome 15 Ukrainian archbishops and bishops from several countries of the free world issued a letter condemning the tyranny of the Soviet government in liquidating the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine in 1946. At the same time the said prelates requested the release of the imprisoned Archbishop, the only survivor of all Ukrainian Catholic hierarchy, imprisoned by Stalin in 1945.

Their protest was widely publicized in Western anti-Communist press throughout the free world. We are sure that it also reached the Kremlin leaders. It was practically the first time that the world had really heard of the sorrowful plight of the Ukrainian Catholic Church and its 2,950 priests, subjected to imprisonment, deportation, terror, etc.

It is sad that the Latin Rite Catholic press of the world, especially that of the U.S.A., had almost consistently kept quiet about the persecution of the Ukrainian Catholic Church during all these years as if no one knew anything about it or did not care to voice a protest

against the oppression of millions of Catholics of the Ukrainian Rite in Ukraine, although the same press wrote at such length and so often about cardinals Mindszenty and Stepanic.

The said press did not want to hurt the imaginary 'Holy Russia' which was destroying the Eastern branch of the Catholic Church in Ukraine.

* * *

With the arrival of Archbishop Slipyj in Rome the Western world began to ask: "Are the Vatican-Soviet relations in the offing?" Well, they might be, because it was known for a long time that the Kremlin leaders were anxious to get in contact with the Papacy which they used to call the most reactionary citadel of capitalism. We know that the conversations between the Roman and the Soviet diplomats were held in Switzerland and in Paris, but they all broke down against one obstacle: **the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine.** The Holy See insisted that no agreement would be possible between the Vatican and the Kremlin, unless the Ukrainian Catholic Church in Ukraine were rebuilt. And that was too much for the Kremlin leaders and patriarch Alexis to accept.

* * *

With the release of Archbishop J. Slipyj and his mysterious arrival in Rome we may surmise that Soviet authorities, under the internal pressure of their own and the public opinion of the whole Western world, have decided to yield and to declare their willingness to let the Ukrainian Catholic Church be rebuilt and guarantee the minimum of freedom to those who desire to belong to it.

* * *

On what conditions a 'coexistence' between the Vatican and the Kremlin is possible? In our opinion the conditions for such coexistence are following:

1) Soviet authorities must return all the churches, seminaries and bishopries to the reinstated Ukrainian Catholic hierarchy which means that they must recall all Orthodox bishops and priests from Western Ukraine;

2) They must guarantee the minimum of freedom to the Church, its hierarchy and the faithful, that is, they must promise not to persecute those who will go to church, or discriminate against them at work, etc.;

3) They must allow the Church to have its church schools, press and the printing shops;

4) They must allow the Church to rebuild its seminaries, both minor and major;

5) They must guarantee freedom to the Church to teach religion to its youth and children in the church schools;

6) They must accept a papal representative to supervise the agreement.

* * *

Are the Kremlin leaders capable of doing that? They may, since they are practical men, especially comrade Khruschew who does not hesitate to discard Marxist practices and tenets and to introduce capitalist methods into industry when he notices that Communism does not work... Besides, the world knows

what the Kremlin leaders did with the late 'god' Stalin... Thus changes are possible. After all, men do not have to remain crazy forever.

* * *

If our reflections are not mere 'wishful thinking', then a new era will begin not only for the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine but for all Christian denominations as well, for the example and the fact of the rebuilt Ukrainian Catholic Church with its freedom guaranteed will mitigate the Kremlin attitude toward all other Churches in the Soviet Union. And this in turn will soften Soviet dictatorship even more...

Let us hope and pray that it may be so...

KONDAK 1

Glorious Captain and Lord, Conqueror of hell, I, Your creature and servant, glorify You, for You have delivered me from eternal death. Since Your mercy is unspeakably great, free me from every affliction, for I sing in Your honor: "Jesus, Son of God, have mercy on me!"

CHOIR:

Jesus, Son of God, have mercy on me!

IKOS 1

Creator of angels and Lord of heavenly hosts, enlighten my weak mind and open my mouth, that I may praise Your most pure name, as You once opened the ears of the deaf and the mouth of the dumb, after which they addressed You, saying:

Most wonderful Jesus, You are the marvel of the angels.
Most powerful Jesus, You were the salvation of our forefathers.
Most sweet Jesus, You were the cause of exultation of patriarchs.
Most glorious Jesus, You are the strength of rulers.
Most beloved Jesus, the prophecies were fulfilled in You.
Most marvelous Jesus, You were the strength of martyrs.
Most meek Jesus, You are the joy of religious.
Most gracious Jesus, You are the delight of priests.
Most merciful Jesus, You are the strength of those who fast.
Most beloved Jesus, You are the joy of the just.
Most honorable Jesus, You are the source of purity of virgins.
Eternal Jesus, You are the salvation of sinners.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

(Akafist in honor of Christ).

The **akafist** in honor of Our Lord Jesus Christ is a very ancient church service of the East. It was composed by a Studite monk in the fifth or sixth century as a hymn in honor of Christ's greatness and goodness to mankind. Without His help men can do nothing, for they receive all things from Him.

It consists of 12 ikoses and 13 kondaks which are short ecclesiastical hymns glorifying Our Lord, and asking Him for temporal protection, wisdom, strength and mercy.

The **kondak** is a short hymn describing some truth concerning Christ, while **ikos,** a longer hymn, explains it more extensively.

Both hymns are sung to the same tone. They are often framed within selections from the Gospels, and thus they became a marvelous treasury of piety for the Eastern Christians.

IS SIN BOTHERING YOU?

M. Schudlo, C.Ss.R.

ST. John says: "If we should say that we have never been guilty of sin, we make Him a liar, and His message does not dwell within us" (I John 1, 10). Men are sinful creatures, for they live in a sinful world: "All that the world has to offer is the cravings that arise from what we see and a vain display in one's mode of life. These come not from the Father, but from the world. Besides, the world with its cravings passes away, but who does the will of God abides forever" (Ibid. 2, 16-17).

What is sin? It is a voluntary transgression of God's or Church's law. What does it do to the soul of the sinner? If it is a mortal sin, it kills the soul spiritually, that is, deprives it of sanctifying grace, of the right to heaven and of God's love. If it is a venial sin, it weakens it by diminishing the love of God and the fervor.

What else does every sin do to the soul that commits it? It soils it, that is, disfigures it in the sight of God by impressing a stain upon it. A feeling of guilt originates from it.

Men blinded by an excesive pursuit of earthly happiness and distracted by countless impressions which flood their minds through the theatres and movies, not excluding the latest invention, the television, do not see the ugliness which mortal sin impresses upon the soul of the sinner.

A guilt feeling follows the sins as the shadow follows the man. There is, however, a clear distinction between human experience of guilt and wrongdoing and any other experience. Irrational creatures, like horses or dogs, know no needs beyond their assigned limits, the physical well-being, drink, food and rest. On the contrary, man's desires and aspirations are insatiable.

The noblest creature on earth thus finds himself a living contradiction, for he experiences within himself the deepest misery associated with the loftiest ideals.

St. Paul describes this unspeakable contradiction from his own experience, saying:

"I do not understand what I do, for what I wish, I do not; what I hate, I do... Well do I know that in me, that is, in my lower nature, no good dwells, because to wish is within my power, but I do not find the strength to accomplish what is good. Yes, I do not do the good that I wish, but the evil that I do not wish, that I do.

"Now if I do what I do not wish, it is no longer I who do it, but the sin that dwells within me. Therefore, when I wish to do good, I discover this to be the rule, that evil is ready to hand.

"My inner self agrees joyfully with the Law of God, but I see another law in my bodily members warring against the Law which my mind approves and making me prisoner to the law in my members which allures me to sin.

"Unhappy man that I am! Who will rescue me from this body doomed to death. Thanks be to God! Through Jesus Christ Our Lord (rescue is effected). So then, I by myself with my mind serve the Law of God, but with my lower nature the law which allures me to sin" (Rom. 7, 15-25).

* * * *

Human nature in itself is prone to sin, because it seeks satisfactions and pleasures wherever it can find them without any regard whether these pleasures are lawful or not, whether they agree or disagree with the rational nature of man.

Before the fall of our first parents it was easy for man to control the cravings of his lower nature, for his mind and will were supported and strengthened by the gifts of integrity which [illegible] the movements of the lower nature and subjected them to the dictates of the reason enlightened by faith and the Law of God. In that state it was relatively easy for men to be good and to serve God. After the fall into original sin the picture has changed [illegible]. Now it is hard to control the passions which often are raging within man and often even overcome his resistance by leading him to sin. Consequently the fallen man is a mixture of good and evil, of noble efforts and sinful deeds. Shakespeare describes the fallen man in one of his plays thus:

"I am myself indifferent honest, but yet I could accuse myself of such things that it were better my mother had not born me." Every sin is an ugly and loathsome thing. The more men understands its ugliness, the more he hates sin and his sinful self as the Saints did. Man can try to justify his sinful doings, but he cannot deny that he is a sinner, for St. John says:

"If we should say that we are not guilty of sin, we deceive ourselves and the light of truth is not within us" (1 John 1, 8).

* * * *

What does man do when he commits a sin? He expresses himself or rather is trying to achieve some good or pleasure in the act of disobedience to God. Thus every sin, whether the sinner realizes it or not, is radically an act of rebellion against God, for to destroy His law is equivalent to rebel against His will which is contained in the Law of God. It is in this rebellion against God that the real malice of sin is contained. Viciousness and disastrous effects proper to mortal sin are the natural results of this disobedience. The Lord complained of the Jews saying: 'They turned their backs on Me!' (Jer. 2, 27). The rebellion against God, the Supreme Good and Beauty, cannot go unpunished by the conscience of the sinner.

* * * *

God is a loving Father to men. He wants to forgive their sins, but He cannot do so, if they do not repent for their offenses made to Him.

"Men of Israel," St. Peter said to the Jews on the Pentecost day, "hear these words. Jesus of Nazareth was a Man accredited to you by God through miracles and wonders and signs which God did through Him in your midst, as you yourselves know.

"When He was delivered up by the settled purpose and foreknowledge of God, you have crucified and slew Him by the hands of wicked men..."

On hearing this, they were pierced to the heart and said to Peter and the rest of the apostles: "Brothers, what shall we do?" "Repent... for the remission of your sins!" Peter told them, "Then you will receive the gift of the Holy Spirit" (Acts: 2, 22-23 & 37-38).

Every mortal sin leaves a sort of a scar on the sinful soul. This scar cannot be removed except by God through the repentance of the sinner.

Someone perhaps can stifle his remorses for the time being, but he cannot destroy the scar, if he does not repent and make amends to the offended God.

* * * *

The time of Lent is an appropriate time to look into one's conscience and through penance and a good confession

remove the sinful scars from the soul.

It is hard not to repent when a Christian looks at his dying Savior and says to himself: "My Lord is dying for my sins. I had a part in His crucifixion. May I look calmly and indifferently at His excruciating pains without being sorry for causing so much suffering to my God and Savior Who did nothing but good to me?"

catholicEtte

How Dolls Serve Him

by John Zubaly

THE art of doll-making is far from new to the people dwelling on the islands, named Japan. For them it is an ancient art and yet in regard to this art there is something new to the peoples living outside of Japan. This is the important part the art of doll-making plays in aiding the Japanese girl in getting the man known as the husband-to-be!

Of course, the tea ceremony and a few other ceremonies go with the art of doll-making. The dolls are known as the "miniature people" and are made-up and dressed to represent an individual or animal from a story, play or some person from everyday life.

It is the missionary who often makes use of a doll to help bring the True Faith to the Japanese. This is a "new idea" as conceived by missionaries.

The idea is to use a doll to represent the Holy Child Jesus born in a manger. Thus, with the aid of such a doll the story of Him is shown and told to the ones who do not know of Him. Thus, the Nativity scene is recreated by the believers in Him and the non-believers are able to "see" the setting of His Holy Birth!

Here indeed is the greatest role the "miniature people" can participate in that of portraying Him as the Holy Child. Japanese woman of noble birth often have doll collections worth a fortune. Thus, owning dolls in Japan is not entirely a child's game!

However, the "game of life" is constantly at stake when the Soul must be saved according to the teachings of The Sacred Heart. And one will win the game, if one will do His Holy Will, as preached by the missionary who is not himself one of the "miniature people", but, a man, a REAL man and a LIVING man who labors for the greater glory of God!

One day at a most inconvenient moment, just as Father Monsabre, the famous preacher of Notre Dame, was preparing to enter the pulpit, a lady came to him with many airs and redundancies, told him that her conscience troubled her greatly, because she had that morning admired herself in the looking glass more than usual, thinking how pretty she was. Whereupon he answered: "Go in peace, my child, a mistake is not a sin."

———x———

Pastor — "So, God has sent you two more little brothers."
Dolly (brightly) — "Yes, and He knows where the money's coming from. I heard daddy say so."

What Are You Doing About It?

Theo. Bleech

YES, what are you doing about all the frightening and downright sinful things going on in the world while Christ demands that everyone of us be saints, not just be good, but be saints? Ninety five percent of us aren't doing much about it. When we think of saints, we conjure up some gloomy, spiritless kill-joy that is a drudge on humanity. That's no saint, that is what too many of us are, especially the day after the night before.

Pick up a paper, a book or a pamphlet and read what the communists are doing. They took some fighting words which should have been every Catholics: "A world to win," and are marching over this earth with more success than most of us care to realize. They have already overtaken one-third of the world and more to go, and we sit back and complain, if we can get away from the television set long enough, and eat more potato chips and snacks and read more comic books and let our subscription to the Catholic paper, books and magazines idle in the pamphlet rack because nobody reads them.

I know what's on your lips. "What can I do about it? I'm just an ordinary man; and I go to church on Sundays." Well, I'm sure that a communist would pat you on the back and say, "You're doing fine, just continue your good work and we will bring our classless society and workers' paradise into reality as soon as we get a few more good people like you."

Do you think it's harder to try to be a saint and be happy and peaceful during the process than to try to have everything in this world and still not be satisfied but goaded by the disquieting urge for more. Don't let the sermons heard in the pulpit stay in church. Take the message with you. Use it for your daily meditation. Enhance it with what you read in your Catholic paper or a good Catholic book. Be more persevering like the Church, which is long suffering, patient and working for God and the eternal values which outline the passing notions and catch phrases and "isms" of each century.

Many kingdoms, cruel philosophies and governments have passed away and our Church has survived all these but what Christian would want to test the communist promise which cannot be voted out or banished because we dislike it once it comes in. When Communism comes to dinner it stays for a long time, wearing out it's welcome and no cleaning solution or persuation will remove it until our Church is destroyed, our freedom is shorn of its precious jewels, our loved ones snatched away in the dark of the night, tortured, enslaved, hungry and cold. Not until this diabolical Moloch is well fed and we are stripped of everything and more, when we are forced on our knees and pray, if we can, in the cold and hunger and torture of communistic police state will the admonitions and exhortations and pleadings of our Holy Church come to light and shock us with its ignored truth and maternal solicitude.

Khrushchev has said and repeats in various ways that "We will bury you." If you have read the testimony of Ukrainian eyewitnesses before the U.S. Senate Un-American Activities Commitees or read the many articles and saw the many frightening pictures of how communists bury, this should send you on your knees. In Vinnitsia, Ukraine alone, 10,000 Ukrainians, fathers, mothers and children, brothers, sisters and their friends with hands

tied behind, were lead to a large gaping hole in the ground, were shot in the nape of the neck and pushed into this hole; half alive. Or the thousands murdered in the Lviv prisons and cellars, and the millions in the cold shacks of Siberia who work twelve hours a day in 50 below zero weather cutting lumber and returning to a soup made of spoiled fish. Think on this. Innocent people forced to make confessions by starving them, beating them to unconsciousness and then reviving them and breaking their bones in order that they confess to fictitious crimes. All this to recruit a cheap labor force by which to dump lumber on the markets of the world and obtain money for communist propaganda and also to destroy the leaders of people, our priests, teachers, doctors, lawyers and so on.

Christ died on the cross because he wants more than just Sunday-going Catholics. In this world or any other (you know we're going to the moon), you get nothing for nothing. If as Catholics, and as people who want not only the salvation of their souls but of the world they live in, you have to do more than you have ever done before. The Communists don't give up when the going gets rough, they indulge their patience and work for or make other opportunities because their goal is the entire world not just the comfort of their homes or their own personal world, but the whole wide world.

Do you wonder why non-Catholics criticize Catholics for going to church on Sunday, confessions on Saturdays and no spiritual inprovement the rest of the week? We Catholics have the true faith, a better Christian education, and a surer means of salvation than any other institution and yet we look for peace and happiness and an easy way of life and salvation in the tinsel and deception of other faiths or a faith of our own. The great Ukrainian bard, Shevchenko, put it this way: "Don't seek for these things in the world which cannot be found in heaven!"

CHRIST'S FAREWELL

The Lord said to His disciples, "At last the Son of Man is glorified, and in Him God is glorified! Since God is glorified in Him, God, in turn, will glorify Him in Himself and without delay will He glorify Him.

"Dear children, only a little while longer am I with you. You will miss Me and, as I told the Jews, so I tell you at present: where I am going you cannot come. A new Commandment I give you: Love one another! As I love you, so I want you, too, to love one another. By this token all the world must know that you are My disciples—by cherishing love for one another".

There Simon Peter said to Him: "Master, where are You going?" Jesus explained, "Where I am going you cannot at present follow Me. But you will follow Me later". "And why, Master", replied Peter, "cannot I follow You right now? I will lay down my life for You!" Jesus answered, "You will lay down your life for Me? I must be frank with you: before a cock crows, you will disown Me three times" (John: 13, 31-38).

Cardinal Bea, a Jesuit, the leading advisor of Pope John XXIII, said: "Baptism establishes indestructible bonds among members of different branches of Christianity, bonds that are stronger that any divisions". For this reason, all validly baptized persons are real members of Christ's Church, although exteriorly they do not belong to the Catholic Church.

If they are real members of the Church, they are real brothers and sisters in Christ, and for that reason we must love them as such.

ONE WHO CAME

THE virginity of Mary throughout her entire life makes her the model, after Christ Himself, of Christian virginity, that is, of a way of dedication to Christ in free and full response to the evangelical counsel, and an anticipation on earth of the future state where there will be no marriage or giving in marriage.

* * * *

What makes a vocation? How can anyone adequately say? Many, many little things that build up, fit together, fall into place and result in a day on which one says to oneself, "Of course, I see it now — it could never have been any other way."

It is well known that grace builds on nature. God comes to us through His children, and in times, places, and circumstances, chosen by Him from all eternity. In my case, the beginning was the knowledge I received in a C.C.D. course which was my first formal Catholic education except for the memorization of the First Communion penny Catechism many years before. I enjoyed the confraternity classes, learned quite a bit, and found myself searching more and more into the truths and mysteries of my faith and the beauties of my rite.

I had a very good friend, a devout Catholic with a tremendous love for God, whom I called my good example. She had given me several of the first books written by Thomas Merton. I struggled with him as he sought the why and how of living on each printed page. Many times as I helped out in church, my thoughts returned to what I had read and I would mull over it, thinking, "I have the great privilege of washing these cruets, or cleaning these pews, or sweeping the sanctuary rugs — but people like Thomas Merton are giving their lives. Is this the best I can do?"

My friend used to attend early, daily Mass during Lent, before she went to work. An admirable sacrifice I thought, and a reproach to me. "She and others can do it — —why can't you?" So I began to participate in daily Mass and the reception of Holy Communion until it became not only a part but the most important part of each day.

Add to all these graces and blessings that I was receiving the example and counsel of a priest, the deep love I had for the peace and beauty of the Mount (remember grace on nature) and the inadequacy I felt when helping the Sisters as they went happily about their Otpust tasks, and you have the sum total of the beginnings of my religious vocation.

Even so, the decision to enter was difficult to make. I can truthfully say that I did not enter because I wanted to. I entered because I knew that it was something that I had to do. It took but a short while after entrance for me to realize that I could never want anything else.

I was happy in those pre-convent days. I could not help but be. I had a well-paying job which I liked, a new car, many friends, and a wonderful family. I am grateful for those blessings and for those happy years but they can never be compared to the joy which is part of every Sister's life and which, thanks be to God, are now part of mine!

— (Mount St. Macrina)

Christ said to His listeners: "If your right eye tempts you to sin, pluck it out and throw it away. It is better for you that one of your members should perish than that, body and all, you should be thrown into infernal pit" (Mt. 5, 29).

Making The Most Of Lent

by Patricia Walsh

THE season of prayer and penance is upon us! (A time for serious soul-searching when we examine our way of life in comparison with the one taught to us by God). It is true that none of us take too kindly to the penances and practices prescribed for us by the Church during Lent. Yet, if there were no definite period for us in which to take spiritual stock of ourselves, we would continue along our merry round of activities — never stopping to take this "pause that refreshes."

To shut-ins, the observance of Lent often presents a few problems. We find it difficult to cut down on our already limited source of little comforts and pleasures. We may imagine that our year-round state in life is penance enough for us. However, we have to admit that there is always that little extra satisfaction which we can sacrifice, without harming either our health or our disposition. Even though we cannot undertake too strenuous a program for Lent, we can, nevertheless, endeavour to pass this time in a more purifying and sanctifying manner.

One very beneficial way any one of us can observe Lent is indicated for us in the Gospel. In reprimanding the hypocrites for making a show of their penances, Our Blessed Lord tells them, "But you, when you fast, anoint your head and wash your face that you appear not to men to fast, but to your Father Who sees in secret."

It is very natural for us to wish to reveal to others the various details of our particular illness and infirmity. We think somehow it makes our tribulations less burdensome when we talk about them. This is very true, and sometimes it is necessary that we discuss our condition with those specially interested in us, and who may be in a position to help us. Often, however, we talk about ourselves in order to gain a little sympathy. By doing this, we are only turning our tribulations into occasions for self-pity and self-display, and we are robbing our suffering of much of its fruitfulness. The less we speak about our suffering and the less it appears before the eyes of the world, the more glorious will it be in the sight of God. One of the rules of the disabled nuns of the Order of Christ Crucified is that they do not discuss their afflictions with any one except their nurses or superiors.

We need not be quite as drastic as that, but we can begin by making it a Lenten practice to direct the conversation away from ourselves and on to some much more interesting subject. If we are not to display our feelings for all the world to see it is imporant too that we try to acquire a cheerful disposition. This cannot be like a mask to be put on and taken off at certain times. It must be genuine and come from the heart. One way to master this is to learn to say "Thank You" to God for each new cross He sends our way — for the privilege of being chosen to help Him bear His cross and to have a share in the never-ending work of the Redemption.

Another practice which may make the period of Lent both enjoyable and profitable for us is the day-by-day following of the Sacred Liturgy. No prayers could be more beneficial in helping us participate in the very spirit of the Church than those which are said each day at Mass. Here we find the sentiments, the longings, the needs and hopes of the Church, which she addresses to God in the name of each individual member. Here, too, in the gospel for each day, we re-live the main events in the life of Our Lord and hear once again the warnings which prophesy His approaching passion and death. In the Mass, these events appear not to have happened centuries ago, but are being constantly renewed. Each time the Bread and Wine are offered to God the Father, the Divine Sacrifice is being re-enacted, and we are there to offer ourselves in union with the Divine Victim. Those of us who cannot attend daily Mass can still participate spiritually in it, by uniting our prayers and sacrifices with the Holy Sacrifice wherever it is being offered at that particular moment. We can also follow the prayers of the Mass at home, from our Missals and thereby live this time of prayer, penance and expiation in union with the Church. Other prayers and devotions are always highly recommended for Lent -- such as the Stations of the Cross, a few pages of the Psalms or other spiritual reading. These practices all are greatly indulgenced, and it is important that we find time for at least some of them.

Most of us seem to forget that we do not need to venture from our daily routines to find ample opportunity for practicing penances. Each one has difficulties and hardships which form the substance of everyday living and which can be rich in merits for himself and others, if humbly accepted with patience and resignation. This is the kind of penance which Our Lady requested at Fatima. These hundreds of little things that occur to disturb us, or which annoy us or upset our well-made plans, are certainly not of our own choosing, but come to us from God and therefore are much more rewarding.

Our Easter will be blessed in proportion to the way in which we have spent our forty days of Lent. These are days when we shut-ins are specially reminded that it is through us that Our Lord wishes to live again His passion and death. How efficiently He can do this depends upon how fully we offer ourselves to Him. What a comfort it is to realize that no matter how great our suffering, we are not alone, for Christ is with us. As we have been privileged in sharing the sorrows of His crucifixion so will we be honoured in sharing the joys of His Resurrection.

When you do things for Christ, there are no little things you can do.

What makes things little is the reason for which they are done. The man who gives ten million dollars, because he wishes to be admired by men for his generosity gives a smaller gift than the child who gives five cents he has saved for an ice-cream cone because he loves God.

Sometimes you hear men say we should not do a little for God. It is not possible to do a little for God. Everything you do for God becomes a great thing, because God is great.

When you serve God, you should not do so for reward. However, God rewards even the smallest effort for Him with a bounty out of all proportions to the gift.

— (The Daily Visitor)

The present position which we, the educated and well-to-do classes, occupy, is that of the Old Man of the Sea, riding on the poor man's back; only, unlike the Old Man of the Sea, we are very sorry for the poor man, very sorry; and we will do almost anything for the poor man's relief. We will not only supply him with food sufficient to keep him on his legs, but we will teach and instruct him and point out to him the beauties of the landscape; we will discourse sweet music to him and give him abundance of good advice. Yes, we will do almost anything for the poor man, anything but get off his back. — Leo Tolstoy

The Man With A Spear

by Lambert Aafin

ON a cold dawn of the year 30 A.D., I heard a knock at my door. I was still drowsy but I opened the door, and instead of my boy, I saw Pilate's servant standing at an erect position. He handed me a note and disappeared.

The note was brief: "You are on duty to carry out the execution of a Jew." I was puzzled. Twice I had attended the execution of some guilty men, but they had not been Jews. Hastily, I grasped my lorica and tightened its metal bands across my shoulders and around my chest and back. I picked up my embroidered wide belt with my dagger and strapped it around my hips. I took my spear and my helmet, and dashed out to report to my commandant.

My commandant informed me that I had been chosen by Pilate to carry out the execution. "Report to him right now; he wants to see you," he concluded.

Upon entering the high platform where Pilate was seated, overlooking the great court of the palace, I perceived the largest crowd of people. At the top of their shouts, the only dreadful words I could make out were: "Crucify Him! Crucify Him, Crucify..."

To the left of Pilate's throne were two prisoners. One of them had been scourged, and a crown-like reed with thorns enwrapped his bloodly head. The people retorted loudly that this Man should be put to death. "Crucify Him!" they shouted at the top of their lungs continually.

Because of the people's request, the other prisoner was freed right off. The people had shown their will that the scourged Prisoner left standing should be put to death. Pilate was to make the last decision.

When I advanced and made my usual

courteous and military salute with my long spear, Pilate turned to me after a moment of deep calculating and said: "I am innocent of this Man's blood, but see to it that He is crucified and put to death."

During that time, all criminals were usually put to death on a hill called Calvary, some miles off from our palace, outside the city. At the gates, the executioners stood with the condemned Man and the cross on which He was to be hung. The soldiers who were entrusted to me stood at stiff attention as I galloped down the main corridor on my white horse. The soldiers had formed two rows, and in the middle I put the executioners and the condemned Man, along with two thieves who were also to be put to death. Each of the two thieves carried a cross. The Man who was identified by a wooden tablet as "Jesus of Nazareth, the King of the Jews" bore a much larger and heavier cross with twisted sides.

Unlike other criminals, Jesus accepted the heavy cross with open arms. I was filled with amazement, for ordinarily people like this did not want to carry their crosses. On the way to Calvary, the crowd of people became larger and larger. The crowd was so large that I had to order the soldiers to keep them away. The people laughed and spat on Jesus' face. I was wondering why the people scorned Him, because I could see that He was a just Man.

As we passed by some brick buildings, a woman emerged bravely from the crowd and ministered to Jesus. The woman was crying. Perhaps she was a close relative of Jesus. It was about noon, and we were much delayed by these people. Therefore I commanded one of the soldiers to drag the woman away. The people looked with contempt at the woman who came weeping after Jesus. From then on, I had the soldiers use force to keep off the people.

In spite of our forceful opposition to the people, many more women came, weeping for Jesus. Jesus would stare at them; and, from afar, I could see an innocent look in his eyes. The crowd, now and then, thronged past the soldiers and started mocking Jesus. My soldiers would join the crowd in making fun of Him.

"Why is it that almost all the people in this country have come to this Man's execution?" I asked myself. "Why do they want the Man to die? He seems to have done nothing wrong. Perhaps there is something special about Jesus."

Whenever I focused my thoughts on this Man, I began to sweat. It occurred to me that I should hate the Man as the other people did, but when I looked at Him and saw how the crowd of people treated Him, I found myself beginning to sympathize with Him.

When we reached the peak of the hill, all life seemed to be completely siphoned out of Jesus. We laid down the crosses and raised them up, leaving a space between them for Jesus.

Before the executioners nailed Jesus to his cross, I ordered a cup of wine mixed with gall to be brought to Him, in order to lessen his pains. However, we were all astonished beyond all measure to see that Jesus refused the drink. After Jesus had been nailed securely to the cross, the executioners, with the help of the soldiers, raised it in the center of the two thieves. It was now noon.

At the instant when the cross of Jesus was raised aloft, some women along with a young man shot bravely from the crowd and fell down at the foot of the cross. Because these people tended to increase my compassion for Jesus by their lamentations, I ordered them to be taken away. Meanwhile the people and the Jewish officials, comcomly called high priests, continued to mock Jesus. And the soldiers also mocked Him.

One of the thieves also mocked Jesus, saying, "If You are the Christ, save Yourself and us!"

Three hours later, and we all observed that Jesus was on the point of death. Now the clouds which had set the whole countryside ablaze were darkened. The gentle breeze began to blow harder. At that split moment when Jesus suddenly expired and died, the whole heavens turned to a violent storm. Darkness overshadowed the entire country, and the earth began moving apart with a sudden quake. Thunder resounded in every corner of the country, while lightning flashed continually through the whole universe.

A couple celebrating their golden wedding anniversary were obviously still very happily married and enjoyed each other's company. A young couple, very much impressed, decided they would ask their recipe for happiness.

The old gentleman, with a twinkle in his eye, replied: "Well Sonny, I've always tried to treat Ma in such a fashion that if I should have died, it would have taken more than a hot water bottle to replace me".

To keep friends, always give your candied opinion.

Rain began to pour down as if to fill the world completely. All the people were very much afraid and began to beat their breasts sorrowfully.

After the earthquake, the thieves were still alive. I ordered the soldiers to kill them by breaking their legs. But when we came to Jesus, we saw that He was really dead. I held my spear firmly and hurled it at the side of Jesus. Instantly, water and Blood began to pour down. As I came to withdraw my spear, some of the Blood spilled upon my face; and suddenly I realized that this Man was the Christ.

"Truly this Man was the Son of God!" I repeated loudly.

— (Sacred Heart Messenger)

Rosie pays for her sin with life

by Anastasia Zuk

This story is a formidable warning for young girls. Many have met an untimely death only because they have ignored God's law by breaking His Commandment, "You shall not commit adultery!" Surprisingly, the death of these unfortunate girls is often brought on by those who led them into sin. Murder is often the result of an attempt to erase all evidence of sin, or to avoid the consequences of sin before the eyes of the public.

ON Friday, August 28, 1919, Dmytro K. was on his way to work. It was dawn. He had to be at work at six a.m. While driving he noticed something in the ditch ahead. He slowed down the car and stopped. He saw the body of a young woman, and he estimated that she was about nineteen years old.

At once, he notified the police. A doctor, who arrived soon, stated that she may have died at about 1:00 a.m. There were bruises about her neck and her head had been beaten with some heavy object. It was evident that she must have been chocked to death — murdered. She may have been a Catholic, because she was wearing a small medal. The body was lying near one of the highways in the state of Ohio.

The detectives concluded that the murder had been committed elsewhere and that the murderer had thrown the body into the ditch. No handbag or articles were there to give any clue as to who the young woman might be. She was wearing a blue dress and had red slippers. She was modestly dressed. This showed that she came from a well-to-do home.

The police investigated whether anyone in the neighborhood was missing — and inquired at a nearby farm home. "It is no one from our home," replied the farmer rather indignantly upon being questioned. "My daughter stays at home at night. And if they do go anyplace, I always know where. If this young lass had stayed at home, she would not be lying here. Girls who lead a night life can expect such tragedies."

Not able to discover any clues locally, the police alarmed the whole state of Ohio, giving a description of the unidentified corpse. Many people came to the morgue, but no one was able to identify the body. Besides the bruises about the neck and head, there were fifteen wounds caused by a knife-like object. The autopsy also showed that the girl was pregnant. This was a clue as to the cause of the murder. "The girl, knowing her predicament, may have contacted the person responsible. Both, ashamed and unable to face the consequences, may have decided to leave together without confiding in their parents. Along the way, they may have blamed one another. In anger and desperation, the youth may have choked her and left her body in the ditch," surmised the police.

That does happen. Many a girl has paid with life for sin against chastity.

* * * *

The police decided that the girl's boy-friend murdered the girl and destroyed everything that may identify her and give a possible lead to his discovery. Nothing in the vicinity was found that may have been used to beat up the girl's head.

Someone, someplace, surely would be missed, or the Bureau dealing with the missing would be called for help. The police waited in vain. In the meantime, it was found that a firm in Columbus, Ohio, manufactured the kind of slippers the girl wore. A month before, a shipment of these slippers had been sent to a town in the state of New York. The police of that town were contacted. "Yes," they said, "there is a young girl reported as missing. She had left for the state of Ohio several months ago and her parents had not heard from her since. Her name is Rosie Baker. The parents are quite concerned about her silence and are asking us to help them to locate her."

The description of the murdered girl did not exactly coincide with the description given of the missing girl. However, it is known that death will change the appearance of a person to a considerable extent, and particularly a sudden death such as the unidentified girl met.

Detective C. went to see the Bakers. The parents of the missing girl gave an interesting account of their daughter Rosie. She was a good girl, but she liked "going out" at night. She had a friend who was a medical student at an Ohio University, in his second year. The parents tried to admonish their daughter, and warned her of possible dangers, but she did not heed them, saying that she was "old enough to take care of herself" and that she should be "free to make her own decisions." It was this "care" and "freedom" that caused her untimely death.

Rosie had left for Ohio. She wrote, saying that she "was fine" and "all was well" with her. She wrote to her parents quite regularly. Then she wrote that she was going to move to some "other place" but she had not written, nor did her parents get her new address. Weeks went by and the parents were concerned about not hearing from their daughter. After several weeks they had asked the police to help them locate or contact Rosie.

Detective C. showed them a picture of the unidentified murdered girl. The mother burst into tears. "Why, this is our dear Rosie! Who could have done such a thing? Why did we let her go alone to Ohio?" lamented Mrs. Baker.

"What is the name of the young man, her friend?" inquired the detective.

"It is Roy N.," replied the father. "He is studying medicine, and Rosie used to write a great deal about him."

The police went to the University. They explained their presence to the Dean of the College of Medicine.

"Yes," said the surprised Dean, "Roy is one of the students here. However, I am astonished, because Roy is quiet, serene, and industrious."

Roy was called. He was asked to go to the morgue to identify the murdered girl. Even before they started out for the morgue, Roy admitted his guilt in murdering Rosie, giving an account of the events which led to the tragedy.

At the beginning of his second year of studies, Rosie had told Roy that she was pregnant. They had been at one of the roadside inns, where they used to meet frequently. Rosie had accused Roy of being responsible for the "trouble" and of causing her to bring disgrace to herself and her family.

They quarrelled, and during the quarrel Rosie slapped his face. They struggled and during the struggle Rosie "fainted." Roy carried her out to the car and they soon left the parking lot. He was angry, afraid, bewildered. He was cross with himself and with Rosie. On the road he saw an iron bar. He stopped the car and picked it up. On returning to the car he noticed Rosie was dead. He had choked her in the struggle! He decided to beat her head and mutilate her body so that it would be impossible to identify.

* * * *

God's justice is wiser than man's wickedness. Sin was made known just like the oil which always floats to the top of the water. Roy was sentenced to prison for life. His misdeed had prematurely sent a young girl to her grave, interrupted his studies, brought disgrace and grief to both families, deprived him of achieving his life's aim of a purposeful life, and saturated his conscience with remorse, thoughts and memories of the nightmare which he will never shake off and forget.

* * * *

The Bakers realized, only too late, that too much freedom, too much going out at night and disregard for God's Commandments caused them to lose their daughter and the young lad who may have been their son as well. They too, had failed God in their responsibility in being more firm with their child. They learned their lesson, but at such a terrible cost!

That is why their younger daughter Marie does not have the same freedom which took Rosie to her grave. They love their daughter, but they do not grant her all she wants and wishes, nor does she stay away from home late at night, like Rosie did. They encourage her to have her friends come to their house, instead of having her meet them outside of home. They know, that if they had been a bit more understanding, yet firm with Rosie, everything might have been different. She would still be enjoying the wonderful world created by God for His children.

It is sad that it took a tragedy like Rosie's to convince many of her fun-loving friends that it never pays to offend God, because the sin itself will often punish those who commit it.

HOLY SCRIPTURE

Only God knows the way to it(to wisdom), only God can tell where it lies. He Whose view reaches to the world's end, sees all that passes under the wide heavens... He set all in order and mastered it. To man, He has told this much, that wisdom is fearing the Lord. There lies discernment, in refusing the evil path (Job: 28, 24-8).

Praise the Lord, for the Lord is gracious. His mercy lasts forever. Be this the cry of men the Lord has rescued! (Ps. 106, 2).

Partnership brings advantages to both. If one falls, the other will give him support. With the lonely it goes hard. When he falls, there is none to raise him. (Ecc. 4, 10).

Home of wrong where father and mother are despised. My sanctuary, how it is despised, My Sabbath how profaned! (Ezech. 22, 7-8).

And so Jesus toured the whole of Galilee, instructing the people... and preaching the Good News of the Kingdom, besides healing men of every disease and infirmity found among His countrymen (Mt. 4, 23).

What Are The Pains Of Hell?

M. Schudle, C.Ss.R.

LENTEN MEDITATION

A certain Jack thought that he was smart when he said to me: "Father, don't try to scare me with your hell. I don't really care whether I go to heaven or hell, for I have friends in both places."

And he laughed, because it seemed to him a smart answer. Certainly, it's wonderful to have good friends, for God Himself said: "It is not good that man should be alone" (Gen. 2, 18).

Loneliness is a terrible thing to bear in life. We can bear almost anything in life if we have somebody to share our pains. But friends won't help their friends in hell. The Bible rules out any such hope.

What, then, makes hell? The chief suffering of hell will come from the loss of God. This is known as the pain of loss. In the present life we do not realize what horrible suffering the loss of God can cause the soul. Here on earth people, at least the rich ones, can provide themselves with all sorts of amusements, distractions, delicious meals, travels and absorbing books or work. Thus they are able to forget God, their soul, heaven and hell.

I asked a bad girl how on earth could she lead such a bad life. "Aren't you afraid to die and go to hell? Don't you ever think of this?"

"Whenever a thought of death or hell presents itself to my mind I get rid of it at once!" replied the thoughtless girl. "Do likewise and you won't be afraid either of death or hell!"

Distractions and sinful amusements in which the worldlings are engulfed will cease as soon as the soul leaves this world and enters eternity. God alone will constitute the source of endless happiness. If the soul misses Him,

it will face total and irrevocable bankruptcy in which there is nothing left of life nor any happiness throughout eternity. By losing God the soul will lose its only true goal for which it has been created. Realizing this it will experience an immeasurable despair and agony, since it will know with absolute certainty that it will never possess God for Whom it was made. This is the punishment of loss in which the theologians see the main source of the anguish in hell. All other pains compared to that one seem as nothing.

* * * *

Besides the pain of loss, there will be also other sufferings in hell. The chief factor will be fire, as Our Lord Himself said: "The worm which eats them there never dies, and the fire is never quenched" (Mark 9, 43).

Internal temperature of the sun is estimated to be about 20 million degrees F. It must be indeed a mighty fire and heat. Who can stand it? It's unbearable during summer when we have 100 F. Don't you complain: "It's awfully hot. I can't stand it anymore!" What will you do in hell where fire is much more powerful than the heat of the sun? Our sun was made to help us to enjoy life and its wealth. But the fire of hell was made to torture the enemies of God. It's clear that it must

be much more painful and unbearable, for it was purposely made to torture those who spurned God and His heaven.

No fewer than fifteen times Jesus mentions fire that burns there. This frequency and insistance of Our Lord should convince us that the fire of hell is no figure of speech, but is to be taken literally. Our Lord is never one-sided. He never exaggerates, and His description of hell is therefore beyond any suspicion of phantasy or whim.

Remember the rich man who is buried in hell and cries out desperately: "I am tormented in this flame" (Lk. 16, 24). Such is hell! It's not a joke.

St. Peter describes hell as a place of lonely isolation: "To whom the mist of darkness is reserved forever" (2 Peter 2, 17). This is a sobering warning to all those who forget hell and its awful pains. There is no contact between the "friends", because the damned soul is separated from everyone else in hell. It suffers alone. Loneliness in this world is something from which we all shrink, and yet, as bad as it may be, it is never complete, because we can have at least some contact with other people when we walk the streets, or speak to someone, if only to ask directions. It's altogether different in hell. All contacts are broken, all friendships are destroyed in this place of curse.

Didn't you read about the most cruel torments of our American prisoners in the Chinese isolation cells? Some prisoners went out of their mind and signed everything, because they could no longer stand the torture of being locked alone in a small cell for several months.

Human hearts yearn for friendship and companionship. You know that there is nothing so miserable as being lonely. Think, then, of what eternity will be like apart from God and anyone else, your family, your friends and companions.

Besides being lonely and suffering eternal fire, there will also be the remembrance that there were so many opportunities in the life on earth to save your soul, to obtain God's forgiveness, but all of them were wasted through your own carelessness and thoughtlessness, and what's worse, there will never be a chance to repair that mistake made in life.

Now only the souls of the wicked are suffering in hell, but after the last judgment and resurrection of the body, the pains of hell will also be inflicted on their bodies, because they also were partakers of sinful pleasures of the wicked soul, and therefore must be punished for it.

Yes, God is good and merciful, but He is also just. His justice demands that all those who deliberately transgress His law be punished for their insolence. If the punishment were to end at some future day, the sinner could tell God that he can do whatever he wishes, and eventually escape His justice and go to heaven. No, no, don't fool yourself, St. Paul says, "You cannot cheat God. A man will reap what he sows" (Gal. 6, 7). If he sows sins and bad life, he will reap eternal damnation hereafter.

Don't look at what others do or how they live, whether they go to heaven or to hell. It's their own business. Yes, some of your friends will be in heaven, and some will go to hell. It's none of your business. The important question that concerns you is: Where will you be after you pass away, for many souls will be damned and go to hell. Our Lord says: "Many are called, but few are chosen" (Mt. 20, 16). Where will you spend your eternity, with God in heaven, or in hell with Satan and his devils? Answer it right now!

I'D LIKE TO KNOW...

1) A non-baptized Protestant was dying. He was my neighbor. Was I obliged to baptize him?

If that neighbor of your never expressed a desire to be baptized, you were not obliged to baptize him. No adult can be validly baptized, unless he knows what baptism means and wants to receive it. If he does not know what it is, he cannot desire it, and consequently cannot receive it validly.

2) I know some neighbors who make rigged telephone calls without paying for them, for instance, a salesman goes on a long trip. Before leaving he tells his wife that at such and such an hour he will ring five times to let her know that he has arrived safely. She doesn't answer the phone, but she knows it is her husband calling. After the telephone has rung five times, he gets his money back, because there was no answer, but his wife knows her husband got safely to town. What must we think of such practice?

Such un-Christian cheating is practised on a wide scale in the U.S. and Canada even by some Christians. Some make even expensive prearranged long distance calls without paying a single cent, because the expecting party "is out of town". Some business firms tell their travelling salesmen to make long distance fictitious calls pertaining to the business. The person called is "out of town and cannot be reached." Thus the caller gets his money back, although he has conveyed his message.

What must be said of such a procedure? It is simply immoral and unjust, for it violates the seventh Commandment: "You shall not steal!" Communtative justice belongs to that Commandment. Commutative justice requires that the services must be paid for, if possible.

The gravity of sin in this nefarious practice depends upon the amount of money the caller would pay for his call. If the amount is considerable, it would be a serious sin. Besides, whoever did it, is bound in conscience to make restitution to the telephone company, because fraud belongs to the category of ordinary theft.

3) What should I do with an old Rosary beads which is too old to be used?

You can burn them and bury the ashes in some place where no one walks or will dig it up. The same can be done with crosses and pictures which are of no use.

4) When must the priest be called to a sick person: when someone in the family is seriously ill or when he is already dying?

Extreme Unction is one of the seven Sacraments instituted by Our Lord to help His followers at their last moments on earth. The priest should be called by the family as soon as one of its members gets seriously ill. If administered on time, this Sacrament can help not only the soul of the sick person, but also sometimes restore his

physical health.

A Sacrament is a visible sign which gives grace to those who worthily receive it. In the case of Extreme Unction, this Sacrament forgives the remnants of sin and fortifies the Christian.

St. James wrote to the early Christians: "Is anyone of you sick? He should call in the presbyters of the Church and have them pray over him, while they anoint him with oil in the name of the Lord. That prayer, said with faith, will save the sick person, and the Lord will restore him to health. If he has committed sins they will be forgiven him" (James 5, 14-15).

4) May I take part in a marriage ceremony performed in a non-Catholic Church?

It depends upon who gets married in that church and what part you intend to take. If two non-Catholics get married in a non-Catholic church and they ask you to come to their wedding, you have a good reason to go and even give them a present, because they do really get married. But you may not take an active part in their wedding ceremony, such as being the maid of honor or the best man, for no Catholic is permitted to actively participate in a non-Catholic religious ceremony.

It must be also stressed here that no Catholic is allowed to go to the wedding or the reception of a Catholic who got married outside the Catholic church either in a Protestant church or before the justice of the peace, because he is not really and truly married in the sight of God. If a Catholic went to such a weding, he would, at least exteriorly by his very presence, approve the defiance of the law of the Church. And it is equally sinful to commit a sin or to approve it.

5) If a parent has neglected the religious and moral education of his child and for that reason the child went to hell, can such a parent hope that he will save his own soul?

It is a very serious sin to neglect the religious education of the children. Whoever is guilty of such sin, must repent and ask God's forgiveness. This is the only way the parent of the damned child can secure the salvation of his own soul.

6) I am a wife. My health is poor. We have several children. I am often too tired to take such care of my husband as he would like. Then he gets mad and goes to see his former girl friend. Such behavior makes me mad, and we quarrel. My husband saves and tells me to return to my mother, if I am not satisfied. What am I supposed to do?

It is bad that there are so many misunderstandings between married couples. Most of them arise from the lack of understanding of the nature of marriage and its rights and obligations.

It is always a mortal sin, when a married person seeks sexual relations with a person who is not his marriage partner. And there is no excuse in this matter. On the other hand, wives must try to please their husbands whenever they can do so reasonably, sometimes even with a little discomfort. It is better to have peace in the family than to quarrel all the time. The same rule applies to the husbands in regard to their wives.

The husbands must also know how to control themselves at times, when their wife is sick or overtired. Sex is not the only end of marriage. Love, mutual help, comfort and companionship are also extremely important. The love of God and the respect for His law are the only guarantees of faithfulness between the marriage partners.

God made every sort of wild beast and all the different kinds of cattle and of creeping things, and God saw it, and found it good (Gen. 1, 25).

—x—

The Great Religions Of The World

Brother Vincent, C.Ss.R.

FOR the sake of peace and unity among nations in this very small world of today, the various people ought to have better understanding of each other. They are neighbors in fact. They communicate with each other more frequently. They sit at the conference table almost constantly to discuss world problems. Believing peoples, especially, ought to understand and respect each other's traditional religions, even if they do not believe in them. Are not materialistic non-believers in the free world respected? Believing peoples ought to be allied with one another in order to fight their common enemy — atheistic communism. Is this not in line with the philosophy of the Ecumenical Council? (Incidently, the secretary-general of the United Nations, U Thant, holding a leading position at the U.N., is a Buddhist himself).

Let us briefly glance at the teachings of the various great religions. In our comparative analysis we can also judge the various great religions, and see in what way the Christian faith is the greatest of them all — in fact, the only true faith for man by the Will of God.

All the great religions existing today, no matter which ones they are, have some good in them. They are all imbued with doctrinal and moral wisdoms; some more, others less. They certainly are vastly superior to the ancient religions of primitive man, and are superior to the ancient Greek and Roman religions which were highly idolatrous and lacking in moral precepts. They are infinitely preferable to modern atheism and materialism. Each of the great religions prize their own ethical teachings. It is their wisdom. Confucianist proverbs have won for themselves immortality among the Eastern peoples. Buddhist ascetical teachings and practices, as exemplified by the highly edifying lives of Buddhist monks, are well known throughout the world. Mohammedanism, partly based on the Jewish and Christian religions, has adopted in its own imperfect way many of the teachings and morals of the Christian religion. All the religions are grounded in the virtues of faith, hope and charity, natural or supernatural. But the religions also possess their faults in comparison with the Catholic religion. Let us compare their various doctrines.

The Religion of Mohammedanism

Since Mohammedanism was first inspired by the Jewish and Christian religions (about 600 A.D.), it accepts the Holy Bible as sacred Scripture. Mohammedans believe in one God, Creator of heaven and earth. However, Jesus Christ is not accepted as the Divine Son of God but only as a great prophet. Moslems do not believe in the Holy Trinity. Their founder, Mohammed, is honored as the chief prophet of Allah. Moslems also have another sacred book — the Koran, supposedly containing the revelations of the angel Gabriel to Mohammed. The Koran is more important than the Holy Bible to the Moslems. Hence, there exists a great diversion from Christian teachings. The Moslem religion also retains some features of various local religions of the pagan ancient Middle East.

Moslems believe in the Ten Commandments and in brotherly love but chiefly for their own race. Contrary to our teachings, inforgiveness, blood revenge and hatred are permitted. Marriage is not a sacred union of man and

wife; the husband is allowed 4 wives, and as many slave maidens and concubines, as far as his heart desires and purse allows. Their concept of the Kingdom of Heaven is also highly sensual. Women are greatly inferior to men — legally and socially. Divorce is easily secured by the husband. The institution of slavery is accepted as a necessity.

Mohammedans regard religious wars as a sacred duty. They aspire to universality of their religion (as the Catholic), especially through military force. We read in history how their military advances have long since been checked, confining Mohammedanism permanently to the Middle East, to North Africa and India.

Buddhism

Buddhism is largely based on ancient Indian pantheistic Brahmanism. Buddha (about 500 B.C.), however, added many of his own teachings. Buddhists believe in one God, Creator of heaven and earth, but falsely confound God and His creation (Pantheism). To them God and the world are one substance — that the world is part of God. We Christians know that is not so; God is a Spirit, separate from the world, and Who always existed before and after creation.

Buddhists believe in life hereafter similar to heaven, but it is very vaguely defined. Like the Christians they believe in a spiritual Kingdom of Heaven in this life which they call "Nirvana", extended into the next life after death. They also believe in reincarnation — that man after death may turn into an animal being or another man — if he does not prepare himself properly in this life according to the teachings of Buddha. But he will inherit an eternal "Nirvana", with complete peace and rest of soul, if he prepares himself spiritually. But he must lead a life of total self-denial and self-resignation. For salvation's sake he must quench all his desires; he must be totally indifferent to pleasure and to pain, to life and to death. Then, and only then, will he enter into "Nirvana". This principle of self-sacrifice, moderately and reasonably practiced, is not necessarily contrary to Christian ascetism. Christ Himself taught self-denial and detachment from this world; but Buddhists seem to stress total mortification as an end in itself. (Christians place charity as the end of human acts). Buddhists do, however, teach benevolence, forgiveness, meekness, patience and charity. The extreme ascetism of Buddhism can be a hindrance to the fullness of a fruitful life. Industry, ambition, initiative and active works are discouraged or partly stifled. Buddhism may engender pessimism, for it teaches that this life can only be a life of misery with deliverance through "Nirvana", and then only through impassiveness of feeling. Such a religion cannot appeal to all classes of people — to all vocations which men may choose out of desire or necesity in leading and sustaining a life of earth. Such a religion cannot become universal. Such a religion can only hinder human progress. We see that Buddhism, since its inception 2500 years ago, has been confined to the common masses in the Far East, and that its civilization has consistently remained backward. Possibly God has permitted communistic conquests in the Far East to stir the people from their age-old lethargy.

St. Paul wrote to the Christian community in Ephesus in Asia Minor: "Let everyone of you lay aside falsehood and speak the truth to the neighbor, because we are members of one another. If you become angry, do so without sinning. Do not let the sun down on your resentment. Do not give the devil a chance" (Eph. 5, 25-27).

THE BURIAL OF CHRIST

St. Alphonsus Liguori

WHEN a mother is forced to stand at the bed-side of her suffering and dying child, she undoubtedly feels and suffers all his pains. But after he has actually died, before the body is carried to the grave, the afflicted mother must bid her child a last farewell. It is this thought, that she is to see him no more, which brings a grief which surpasses all other griefs.

* * * *

We are now to consider the last sword of Mary's sorrow. For after witnessing the death of her Son on the cross, and embracing His lifeless body for a last time, the Blessed Mother had to leave Him in the sepulchre, never more to enjoy His beloved presence here on earth.

That we may better understand this last sorrow, let us return to Calvary and there consider the afflicted Mother. She still holds the lifeless body of her Son clasped in her arms.

"O my beloved Son," she seems to say. "All of your noble qualities, your beauty and grace, your virtues, your engaging manners, all the marks of your special love, the favors which you granted me, all are now changed into grief. They are so many arrows which pierce my heart, and the more they excited me in the past to love you, so much more cruelly do they now make me feel your loss. Ah, my own beloved Son, in losing you I have lost all."

* * * *

In this manner St. Bernard also speaks in her name. "O truly-begotten of God, You were to me a father, a son, a spouse. You were my very soul! Now I am deprived of a father, widowed by my spouse, a desolute, childless mother. Having lost my only Son, I have lost all."

Her Son locked in her arms, Mary was absorbed in grief. Fearful that the poor mother would die of grief, the disciples approached her to take the body of her Son from her arms and bear it away for burial. This they did gently, with respectable violence. After embalming the body, they wrapped it in a linen cloth which they had already prepared. On this cloth, which is still

preserved at Turin, Our Lord was pleased to leave the world an impression of His sacred body.

Then the disciples bore the body of Jesus to the tomb. They raised Him to their shoulders, and then the mournful train set forth. Choirs of angels from heaven accompanied it. The holy women followed, and with them the afflicted Mother, following her Son to the place of burial.

Mary herself revealed to St. Bridget, that when they reached the appointed place, she would willingly have buried herself alive with her Son, had such been His Will. But, since this was not the divine will, Mary accompanied the sacred body of Jesus into the sepulchre. There, according to Baronius, the disciples also deposited the nails and the crown of thorns.

When they raised the stone to close up the entrance, the disciples had to approach Our Lady, gently taking her away from the body of her Son. They asked her to look once more at her Son and to bid Him a last farewell.

Mary must have exclaimed: "My Son, shall I see you no more? Receive, therefore, my last farewell, the farewell of your own dear Mother, and receive also my heart. For I leave it buried with You." Mary revealed to St. Bridget: "I can truly say that at the burial of my Son, one tomb contained, as it were, two hearts."

* * * *

The disciples finally raised the stone and closed the holy sepulchre. In it they enclosed the body of Jesus, that great treasure, a treasure so great that neither earth nor heaven had a greater.

Here may I be permitted to make a short digression, to remark that Mary's heart was buried with Jesus, because Jesus was her whole treasure. And where, may I ask is your heart buried? In creatures, perhaps? And why not in Jesus, who, although He has ascended into heaven, is still pleased to remain on earth. He is not dead, living here on earth, but living in the Most Holy Sacrament of the altar. Here it is His purpose to draw our hearts to Himself, that He might possess them.

But let us return to Mary. According to St. Bonaventure, before Mary left the sepulchre, she blessed the sacred stone which closed it. "O happy stone," she exclaimed, "you now enclose the Sacred Body, which for nine months was contained in my womb. I bless you and, at the same time, envy you. I leave you to be the guardian of my Son. Of that Son Who is my whole treasure and all my love."

Then raising her heart to the eternal Father she said: "O Father, I recommend Him to You. He is Your Son at the same time as He is mine." This was Mary's last farewell to her beloved Jesus and to the sepulchre. She left it, and returned to her own house.

Describing this scene, St. Bernard says: "The Blessed Mother went away so afflicted and sad that she moved many to tears in spite of themselves. Wherever she passed, all who met her wept. They could not refrain from tears." He adds that the holy disciples and women who accompanied her, "mourned more for her than for their Lord."

St. Bonaventure says that her sisters covered her with a mourning cloak, veiling her as a widow, almost covering her whole face. He also remarks that her way took her past the cross. She found it still wet with the blood of her Jesus.

She was the first to adore it, saying: "O holy Cross, I kiss you, I adore you. For you are no longer an infamous gibbet, but a throne of love and an altar of mercy. You have been consecrated by the blood of the Divine Lamb, Which has been sacrificed on you for the salvation of the world."

* * * *

Then Mary left the Cross, and returned home. Here her beloved Jesus was no longer present. But instead of His sweet presence, there the remembrance of His beautiful life and cruel death presented itself to her eyes.

She remembered how she had pressed her Son to her bosom in the crib of Bethlehem. The conversations she had held with Him during the many years they had dwelt in the house of Nazareth. She remembered their mutual affection, their loving looks, the words of eternal life which fell from those divine lips. And then the sad scene which she had just that day witnessed presented itself before her. The nails, the thorns, the lacerated flesh of her Son, those deep wounds, those uncovered bones, that open mouth, dimmed eyes, all presented themselves before her.

What a night of sorrow that must have been for Mary! She must have wept, and all who were present wept with her.

And you, child of Mary, will you not weep? Turn to Mary and address her with St. Bonaventure, saying: "My own sweet Lady, let me weep. You are innocent, I am guilty." Entreat her at least to let you weep with her. She weeps for love. We can at least weep through sorrow for our sins. Weeping in this manner, we may enjoy eternal happiness with her Son in heaven.

MY THORNY PROBLEM

(Frauds in Elections)

M. Schudlo, C.Ss.R.

I have read in a paper that in recent elections, the president of a large country has been elected through fraud, because his followers and supporters used such means as selling of votes, repeating and stuffing ballot boxes, etc. The newly elected president was not aware of these machinations until he was sworn in and took the office.

Now he knows that he did not get the majority of the votes, and consequently has some scruples as to whether he is a legitimate President, whether he is bound in conscience to resign and call another election, or whether he should continue as President, make new laws, etc. In case he remains in his office, may he make new laws? Are the citizens of the country bound to obey such a president, if they know that he was fraudently elected to the office?

This really is a problem which would not exist, if al the citizens were aware of their duty to vote and fulfilled their civic duty during the elections.

There is a serious duty of using the privilege of voting in public elections, for the welfare of the country often depends on the individuals chosen to rule the people. If the citizens neglect this duty and wicked men are chosen, the citizens themselves are responsible for their misrule. Besides, very often those who neglect this suffer the consequences. This will be their punishment for the laziness, because through the negligence to vote they have cooperated negatively with evil in power, which is a serious harm. It is not enough to complain that there are unfit or bad and corrupted officials at all levels of government. The carelessness of the citizens brought them there.

A grave inconvenience, such as persecution, sickness or ostracism, excuses a citizen from the duty of voting. A slight inconvenience, such as ridicule or loss of time, does not excuse anyone from the duty of voting in public, both national and local elections, because in a democratic society every citizen is responsible before God for the moral welfare of his country. All citizens should keep in mind the end for which voting is intended. This end is the good of the country. Hence the citizens must get acquainted with the principles of the parties which present their candidates when the major offices, such as President, governor, congressman or judges are in question.

Hence it is not right to vote for certain candidates solely because they are personal friends or because one wishes to gain favor after the elections or because some candidate happens to be a member of one's own race or religion. The candidate must deserve to be elected by his character, experience and ability to fulfill the office. It must be noted, however, that it is not necessary to vote for the best candidate, provided one votes for the one that is reasonably fitted for the office.

* * * * *

Whether a fraudulently elected President should resign and call another election depends upon the common good of the country. If his resignation caused too much harmful consequences or seriously damaged the reputation of the country abroad, then the common good of the country would require that he stay in office. The same good of the public would make him legitimate President.

The same common good of the country would give him the right to make new laws necessary for the country, but he may not make laws which are not necessary, although useful to the welfare of the people, because he is a President only as far as the good of the country requires it and no more.

The same common good of the country imposes an obligation upon the citizens to obey the laws made by such a President, even if they know of the electoral fraud.

* * * *

We are glad that our questioner asked us such a question, because it gives us an opportunity to remind our readers that they are bound in conscience to use the privilege of voting in public elections. Unfortunately there are some who think that there is no duty to vote in public elections. Such people are grossly mistaken. If the wicked candidates are elected through the negligence of the lazy people, God will ask account of those who through their laziness did not prevent such men from getting an office for which they were not fitted and in which they can do much harm to the country.

Every citizen is obliged to try, as far as posible, to keep the crooks and gangsters away from the posts in which they may be able to do harm to the public. The same rule applies to the workers' union and other organizations. There would be no bad labor leaders, if the rank and file members took an active part in the life of their unions.

Pastors are bound to explain the duty of voting to their parishioners and remind them of that duty before the oncoming elections.

A little colored boy who had been drilled to be respectful in speaking of his elders was asked in catechism how many persons there are in God. "Three: the Fathah," he began slowly, "the Son," and after a pause of ear scratching, "Ah's forget the otheh gen'leman's name."

—x—

Of course Americans trust in God. You can tell that by the way they drive.

"IT IS NOTHING"

by William Allan, C.Ss.R.

WHEN St. Gerard, a Redemptorist Lay Brother met with a problem that was apparently impossible to solve he would often simply say, "It is nothing," and proceed to bring about a solution, resorting even to the supernatural. For example, he was very popular with children. They flocked to him from all over Muro. He told them stories, taught them to pray. One little fellow one day tumbled from a cliff and was found, to all appearances, dead. He was the son of Piccolo, the watchmaker, with whom Gerard was staying at the time. "It is nothing," he told the distracted father. He traced a little cross on the child's forehead and the boy awoke.

This manner of acting openly revealed St. Gerard's supreme confidence in God. But confidence in God is born of a lively faith in the great goodness of God, faith in His mysterious but immense love for us, a strong conviction that He is "Our Father" in the most intimate sense of the word. Such a faith and conviction are based primarily on grace but also on a meditation on God Himself as revealed in our creation, our salvation and as He is revealed in the Scriptures.

Meditation — To most it is rather a mysterious word. But everyone meditates. A young man nearing the completion of his High School studies meditates on the various vocations in life, he dwells frequently on all the aspects of each to discover which one would be most suitable to him. A man in business meditates often, even constantly, on the intricacies of the business world to discover facts and convictions that will produce progress and success. But transfer the term "meditation" to the world of religion, and it so often represents an idea of something that is mysterious, even unknown.

A person should ask himself, "How much do I know about God? The way to knowledge of God is to meditate, to quietly think about Him, about what He has said, about what He has done for me. How often have I done that?" The answer might be surprising in that a very few moments out of very many years have been given to such an occupation. And yet God is the very reason for our existence. We were created not for this world but to live for all eternity with God in heaven. How much do we know about Him Who is to be our eternal reward?

Many perhaps look upon God simply as a Judge, a very strict one whose only occupation is to list and punish all our failures. The only thoughts some may have of God are a few warnings they recall from their youth which pictured God in this way — holy but terrifying. Little wonder that they try to avoid being alone before God with thoughts of themselves and their failures. But what is the true picture that God has presented of Himself? We need only think upon the events of Christ's incarnation, passion and death to discover that our God is a God of love. No one could do more to prove his love than to live a life of suffering and finally give up his life for another. God did this for us and not only to prove His love but to gain our love in return. We can only become convinced of this by recalling it and dwelling upon it. It was such recolections that made the saints become on fire with the love of God.

We do not glorify God by living in mortal terror of Him. We can see how this would hurt Him since all He did and suffered was to prove His infinite mercy and love for man so wretched

after the fall of Adam and Eve. We glorify God rather by trusting in His compassionate love for us not only in spite of our weakness and misery but even because of it.

Such was the source of St. Gerard's great confidence in God. He had a lively faith in God's immense love for us, a conviction based upon his constant thoughts about his Redeemer, His life, His words.

If we wish the truly Christian spirit then we too must try to gain as much knowledge as we can about Christ and about our Heavenly Father. We must learn that as creatures we are poor and helpless and to admit this to ourselves. We must learn like St. Paul to glory in our nothingness and to put all our confidence in God, not in ourselves. "I can do all things in Him Who strengthens me" (Phil. 4, 13).

— (Madonna)

ON ASKING FAVORS

Much can be learned about an individual's character merely by studying the kind of favors he asks from others. There are, of course, two extremes in this matter. Some people never ask favors of others, even their friends, because they are proud and independent. This is one kind of weakness. But the weakness of character being pointed out here is that manifested by the opposite extreme, that is, by the asking of unreasonable favors. There are persons who think that friendship or relationship should make slaves of their friends and relations, and who prove their selfishness by asking and even demanding things beyond reason. Here are some examples of this weakness:

1. Weak and selfish people are everlastingly asking friends to do things for them that they could easily do themselves. The sole reason for making the request is their own sloth and laziness. They will ask their friends to do their shopping, to write their letters, to do their chores, etc. Sometimes they will ask favors even when the friend will be gravely inconvienced to grant them, while they themselves have little or nothing to do.

2. Weak and selfish people often ask favors of others such as they themselves would never for a moment nor under the gravest urgency consider doing for someone else. Thus amongst almost every group of employes there will be found one who frequently asks others to substitute for him (for example, that he may go fishing), but who is always too busy or dated up or unwell to substitute for someone else. Thus there are those who often give their friends the "privilege" of lending money to them, but who are always "broke" or in straitened circumstances, when a friend asks to borrow a little from them.

3. It is also a sign of weakness when an individual asks another who is in a position of authority, on the plea of friendship or some other bond, to make an exception for him that would offend against justice and upset all order and rule. To ask a superior for favors that he cannot grant to one's equals, to invoke friendship for the purpose of inducing a holder of judicial, political, industrial or even fraternal authority to grant something contrary to distributive justice, would be to manifest great unreasonableness and pride.

(This is a chapter from the booklet, **How to improve your disposition.** A copy of the booklet may be obtained by sending twenty-five cents to LIGUORIAN PAMPHLETS, Liguori, Missouri. Write to the same address for a complete list of our pamphlets).

O God, I have put my trust in You. May I never be disappointed (Ps. 70, 1).

When A Body Meets A Body

NOT so long ago the puritanical-Jansenistic attitude toward sex created a conspiracy of silence. At the worst sex was bad. At the best it was neither nice nor respectable. In either case, the common approach seemed to be that since ours is a nice, respectable family we don't seem to know what to do about it. For us — we ignore it or hide it away with the other family skeletons in a deep dark closet.

With all the free discussion about sex one wonders whether there isn't as much ignorance about it today when everyone is talking about it as there was 50 years ago when no one mentioned it.

TOO CASUAL:

The distortion of the past about sex was that it was bad. The distortion of the present seems to be that it is primarily a physical attraction between people, with some emotional overtones, because people do get excited. It is treated and discussed as though it were the same as any other physical appetite.

You have an appetite for food; you eat. You don't have to make a fuss about it. You are thirsty; you drink. You have sexual urge; you satisfy it. The only two rules governing sexual pleasure among today's youth seems to be that you don't use force, and secondly that you don't go all the way. "Making out" is nobody else's business but that of two people involved.

The alarming increase in the last few years in illegitimate pregnancy among teen-age girls is an indication not only of excessive freedom in dating habits but also of a tremendous ignorance concerning the nature of sex. Our young people have been sold a bill of goods by the culture of the day.

A girl's womanliness is determined by her measurements. The manliness of a boy is too frequently judged by how far and frequently he 'makes out.' For this the necessary ingredients seem to be a smooth line, an automobile, enough money and some alcohol.

A line from a recent song goes like this — "When I'm not near the girl I love, I love the girl I'm near ... When I can't fondle the hand I'm fond of, I fondle the hand at hand." It expresses as well as anything the casualness with which the physical relationship on a date is accepted. When some-

---

St. Paul says: "No one must fool himself: if anyone deems himself wise by worldly standards, he must become stupid to be really wise. Why? Because this world's wisdom is stupidity in God's estimate. So the Scripture says, 'He catches the wise by their cunning.' And again, 'The Lord knows how futile are the reasonings of the wise.' So then, no one should boast of men. All things belong to you, whether it is Paul, or Apollos, or Cephas, or the world, or life, or death, or the present, or the future. All things belong to you, and you to Christ and Christ to God" (I Cor. 3, 18-23).

thing can be shared or done with ANYBODY it loses much of its meaning.

DANGEROUS EMPHASIS:

Sex has become meaningless to many American young people, because the basic note attached to it has been pleasure. It is a pleasure to be shared with any date, but not always to the same degree of course. One shares it more deeply when one likes or loves the other more deeply. It takes two to tango, but sometimes you tango better with one partner than another.

With the emphasis on the pleasure giving aspects of sex in our modern culture, there is the danger that the real and human meaning of sex will be lost sight of. If it is only something to be used and enjoyed with another at a given moment, then the big question is not whether to neck and/or pet, but only the degree to which it goes. The Catholic only expresses this in his own terms when he asks, "How far can you go before you commit sin?"

But what about the mystery of sex—that whole quality of manliness or womanliness which conditions and colors the total personality of the individual? Where does love come into sex with its notes of self-sacrifice and the seeking of the good of the other? When does the boy on a date catch the vision that his role is to be lover of this other person and not just a switch-man?

When does a girl see herself not just as one made to tease, entice and use sex for her own advantage, but as one called to complement and perfect another human being? When do they both catch a glimpse of the true beauty of sex as intended by God?

When Bobby Burns wrote the words, "When a body meets a body, etc." he was talking about two persons. Using the same words and with but a simple change of meaning, the same song could become "our" song of too many of our modern youth on dates. The relationship has become body to body rather than person to person.

— (Western Catholic)

CRUCIFIXION OF CHRIST

The soldiers then led Him away into the interior of the palace, that is, the praetorium, and called together the entire cohort. They clothed Him in a purple cloak, and put on Him a plaited crown of thorns. Then they proceeded to salute Him, "Long live the king of the Jews!" They also struck His head with a reed, and spat on Him, and paid Him homage on bended knees. When they had done making sport of Him, they stripped Him of the scarlet cloak and dressed Him in His own clothes. Then they led Him out to be crucified.

They compelled a certain Simon of Cyrene, the father of Alexander and Rufus, who was passing by on his return from the country to carry His cross. They led Him to a place called Golgotha, which means "Skull's Mound". Here they offered Him drugged wine, but He did not take it. Then they crucified Him. His clothes they divided among them by drawing lots for them, to see what each one was to get.

It was nine in the morning * when they crucified Him. There was also the usual inscription stating His guilt, "The King of the Jews". Together with Him they crucified two bandits, one at His right, the other at His left. Thus the Scripture was fulfilled which says: "He was classed with lawless men".

Meanwhile the passers-by kept insulting Him. They shook their heads and said, "Bah! You are the one that can pull down the sanctuary and build it up in three days!" "Save yourself and come down from the cross!" The chief priests joined the Scribes and said in the taunting manner to one another, "He saved others! He cannot save himself!" "Let the Messias, the king of the Jews, come down now from the cross that we may see and believe!" (Mark: 15, 16-32).

* Nine o'clock meant time between 9-12 according to the Jewish counting.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР.
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 3.

Volumne XXXV, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Користі Умертвлення
Св. Альфонс Ліґорій 1
Місячне Нам'рення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 3
Срібний Юв'лей Священства ---------- 6
Нечовне окреслення Папського Примату ---------- о. М. Шудло, ЧНІ. 7
Держава і спільнота нащ'ів о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10
Великоднє Святе Причастя ---------- 11
Теплі доми або холодні палати о. Роман Ганас 13
Севастіян ---------- 16
Зміст Христового проповідання В. Буженко 19
Хотів Би Ти Знати? ---------- 20
Шануймо свій обряд ---------- Ольга Саварин 22
Страшний Суд ---------- о. С. С. Шавель, ЧНІ. 24
Те, чого ми сподівалися ---- о. М. Шудло, ЧНІ. 26
Голгофа ---------- о. М. Шудло, ЧНІ. 30
God's Little Favorite One Richard Straas, CSsR. 33
A Modern Martyr ---------- M. Schudlo, CSsR. 35
Is Sin Bothering You? ---- M. Schudlo, CSsR. 38
How Dolls Serve Him ---------- John Zubaly 40
What Are You Doing About It? Theo. Bleech 41
One Who Came ---------- 43
Making the Most of Lent ---------- Patricia Walsh 44
The Man with a Spear ---------- Lambert Aafin 46
Rosie pays for her sin with life ---------- A. Zuk 48
What are the Pains of Hell? M. Schudlo, CSsR. 51
I'd Like to Know ---------- 53
The Great Religions of the World Brother Vincent, CSsR. 55
The Burial of Christ ---- St. Alphonsus Liguori 57
My Thorny Problem ---------- M. Schudlo, CSsR. 59
'It is Nothing" ---------- William Allen, CSsR. 61
When a Body Meets a Body ---------- 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Квітень
1963
April

REDEEMER'S

Папа Іван XXIII і Галицький Митрополит Кир Йосиф Сліпий, після історичної зустрічі в неділю 10 лютого 1963.

VOICE

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

"Твоє ожиття з мертвих, Христе Боже,
Піснями славлять в небі анголи.
І нам, на землі дозволь чистим серцем
Тебе в славнях оспівувати!"
(Літургійна пісня)

ВЕЛИКДЕНЬ це свято над святами, врочистість усіх врочистостей, ясна та радісна над усі дні року. Св. Григорій Великий порівнював Великдень із буйною втіхою весільних пісень, де немов благословляється одруження воскреслого Господа з Вселенською Церквою. В день Пасхи справжні християни зворушені невимовною втіхою, віддають хвалу всемогучому і вічному Творцеві за радість життя, за всі щедроти для душі і тіла, за світло науки і знання.

Вже в 12-му сторіччі знаменито схопив значення Великодня золотоусний проповідник наш, Турівський єпископ Кирило: "Сьогодні сонце пишається, здіймається на високості й радійсно огріває землю, бо встало нам з могили праведне Сонце — Христос — і спасає всіх віруючих у Нього. Сьогодні місяць зійшов вниз із вищого ступеня та віддає честь більшому Світилу. Вже старий Закон з суботами та пророками, за свідченням Св. Письма, скінчився і віддає честь Христовому Законові з неділею. Сьогодні гріховна зима скінчилася через каяття і лід невіри розтанув через показання Христових ребер. Сьогодні весна пишається й оживляє земну істоту. Буйні вітри тихим подувом помножують плоди, земля кормить насіння та родить зелену траву. Бо гарна Христова віра є тою весною, що хрещенням відроджує людську істоту; а бурхливі вітри це помисли гріхів, що каяттям перетворилися на чесноту й помножують корисні для душі овочі. Земля ж нашої істоти, прийнявши немов насіння Боже слово й пронизана завжди його страхом, народжує духа спасіння.

"Сьогодні юні ягнята швидко біжать дорогою, стрибають і, вернувшись скоро до матерей, радіють; та й пастухи славлять

Христа веселою грою на сопілці. Під ягнятками розуміємо лагідних з поганців людей. Вони, силою вчоловічення Христа та апостольським вченням і чудесами, скоро - сприйняли закон, повертаються до Церкви й ссуть молоко науки. Та й учителі Христової отари моляться за всіх і хвалять Христа-Бога, що зібрав всіх вовків та ягнят в одно стадо.

"Сьогодні дерева брунькують і процвітають запашні квітки. Вже сади сповнені солодкими пахощами і робітники працюють, окрилені надією та призивають овочедавця Христа..."

* * *

Поганський гуманіст середньовіччя Ульріх Фон Гуттен, кликав: "Тепер пора духовного збудження, тепер вся розкіш життя!"

З наскільки більшою правдою можемо цими словами відобразити зміст Христового Великодня.

Які ми повинні бути вдячні Спасителеві, що Своєю дорогоцінною кров'ю випросив прощення навіть своїм катам і заслужив пробачення всьому грішному людству та розторощив залізні кайдани гріховного падіння. В дні страсного тижня ми еднаємося з терпіннями Христа, солідаризуємось з Його переможною боротьбою зо злом, з силами тьми та царством Антихриста. Ми співаємо пісню сповнену життедайними надіями:

"Плотію уснув яко мертв, Царю і Господи, тридневен воскресл еси, Адама воздвиг от тли і упразднив (знівечив) смерть: Пасха нетлінія, міра спасеніе."

"Життя та смерть вступили в подивугідний бій, но Спричинник життя вийшов із змагу переможцем; Він живе та царствує навіки."

Цей завзятий бій між Добром і Злом, між Світлом і Темрявою ведеться і до сьогодні. Ведеться він між борцями визволення і поневолювачами українських земель. Тому то ти, Брате, наснажений вічновесняним духом воскреслого Христа, гартуйся і працюй, ставай в ряди Христових воїнів, борців за Правду Божу на землі, за волю свого народу. Ось як дзвінко кличе до Тебе великий слов'янин, Св. Еронім із IV-го сторіччя, послугуючись мілітарними образами:

"Нумо, збабілий солдате, що поробляеш ти за припічком батьківського дому? Де фортеця? Де ж шанці? Де зима проведена під шатрами Вже згори сурмить сурма! Вже на хмаринах маршує армійський генерал, щоб війною вдарити на (лихий) світ. Іди вперед, маршуй! Нумо й ти висунься з-під перин і йди на фронт, у бій! Вибирайся з тьми на ясне сонце! Твоєму тілу, випещеному біллям, не хочеться вдягати панцира! Голова звикла до льняної намітки ремствує на шолом. Долоню, розніжену неробством, дряпає ефес меча" (Лист XIV, ст. 12).

Христос Воскрес! Направду Воскрес!: гомонять привітами й піснями уста тисячів! Христос надщербив силу смерти і тліні, запевнив нас перемогою над ворогами. Христос доказав своє Божество, вищість Свого вчення над ісламізмом, гіндуїзмом і подав усім людям, спрагненим спокою, гранітну підвалину під будову нового життя. Св. Павло каже: "Коли б Христос не воскрес, пусте було б наше проповідництво, пуста й наша віра" (1 Кор. 15, 14).

Що більше! Свято Пасхи підіймає до справжніх висот наше людське тіло, що є архитвором серед усього речовинного світу. Ми всі встанемо колись із могил з нашим тілом, звільненим з недомагань і хвороб, достойним товариства-анголів. Адже так часто стверджуємо у "Вірую": "Жду (чаю) воскресення з мертвих.."

Дивись на весняну природу, а вона Тобі скаже: Воскреснеш! Вишневий і яблуневий цвіт повертається в соковиті овочі, гусінь змінюється на "мертву" личинку, а з черви весною вилітає в соняшний простір пишнокрилий метелик. Вуж засипляє довгих шість місяців, пшеничне зерно тліє в землі і весною сходить зеленим.

Не тільки віра, серце й розум, але й ідея справедливости нетерпеливо домагаються загального воскресення з мертвих. Тіло на світі служить людям за інструмент до добра і до зла. Тому годиться, щоб і дух і тіло одержали від Бога колись нагороду, або кару: "Не дивуйтесь тому: прийде пора й всі в могилах почують голос Божого Сина. І вийдуть творці добра у воскресення життя, а лихотворці — у воскресення суду" (Ів. 5, 28).

Захоплений пасхальною втіхою, кличе до сучасників і нащадків український проповідник Кирило:

"Перше бо ми були немов дубровні пні без плоду, а сьогодні віра защелилась на дичці нашого невірства. З Єсеєвого кореня проростаємо чеснотами мов ті квітники й виглядаємо за райським відродженням в Христі...

"Сьогодні плугаторі слова запрягають символічних кругорогих у духовне 'ярмо', запускають хресне рало в символічні борозни, виорюють каяття, сіють туди духовне зерно та радіють думкою про грядуче жниво...

"Сьогодні апостольські річки шумлять многоводдям і рибою, а рибаки, згрунтувавши глибину Божого вчоловічення, тягнуть (на берег) повні сіті...

"Сьогодні трудяші бджоли черпецтва виявляють мудрість, подивами сповнюють всіх... Адже бджола злітає на квітку та й наливає медом рамки, щоб дати людям солодощі й церкві корисну речовину. Сьогодні всяка пташина-щебетушка в церковних хорах звивае гніздечко, бо пташка, як сказав пророк, знайшла собі на кубельце Твої престоли (Господи) й кожна, співаючи пісню, хвалить Бога незмовкаючим голосом..."

Ото ж пам'ятаймо що, вирвавшись через скруху та Сповідь із кайданів духової смерти, із мотуззя гріха, (бо, за словом Христа: свідомо впертий грішник — раб, а тривале й добровільне ламання Божих заповідей через гріх — це духовна тюрма в кайданах гріха!), виплиньмо на ясні води обновленого життя, сповненого добрих діл і любови до Бога і до вітчизни України, ставаймо в зорганізовані лави Христових братів і тоді світле воскресення й заплата праведників не минуть нас:

Воскресни, Господи,
Крізь темряву сімох віків,
До Тебе кличем, просим долі.
Царю небес, Царю царів,
До Тебе кличем, просим волі.
О Господи, о Господи,
О воскресни і землі суди,
Народам сонце Ти послав,
Нема його лиш в Україні.
Нас лютий меч розшматував,
І зойк у нашій всій родині.
Бездольні, скорбні лежимо
В московській, зимній домовині.
О Господи, о Господи,
Будучність нашу проясни,
Подай державність Україні.
О Господи, о Господи,
О воскресни і землі суди.
Тебе благаєм в молитвах
Серцями нашими, не лиш устами.
Вязні в тюрмах, мерці в гробах
Тебе благають разом з нами,
Вкраїну любу воскреси,
Щоб жити для Твоєї слави!
О Господи, о Боже доброти,
О воскресни і землі суди!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ВАЖНІСТЬ КАТЕХИТИЧНОГО НАВЧАННЯ ДЛЯ МОЛОДІ
щоб пристосування його до теперішніх потреб поширювалося всюди й так дуже, як тільки це можливо.

(Наміреня Апостольства Молитви на квітень благословлене Св. Отцем).

Священним правом і обовязком Церкви є навчати правди всі народи, особливо подавати науку про спасіння, що її обявив Ісус Христос, наш Божественний Спаситель.

Від апостольських часів до нинішнього дня, не зважаючи на дуже тяжкі не раз перешкоди, вона стало виконувала це право й цей обовязок.

Наука про Божі правди та про спасіння є зібрана в книжці, яку називаємо Катехизмом.

Катехизм отже — це дуже корисна й дуже важлива книжка.

Відчинім її перші сторінки й зараз пізнаємо, як великі правди там містяться.

От хоча б таке одне з початкових питань: "Пощо людина живе на світі?" І відповідь виразна й вичерпна така: "Людина живе на світі, щоб Бога пізнати, Його любити, Йому служити, і через те заслужити собі в вічне щастя."

Цю книжку називаємо катехизмом тому, бо в ній зібрані правди нашої християнської віри в формі питань і відповідей.

Крім книжок-підручників, потверджених навчаючим церковним авторитетом, Церква подає також методи, як таке навчання переводити. Це подане і в Кодексі Права Канонічного та в дорученнях і розпорядженнях найвищих Архиереїв, Римських Папів.

Важність Катехитичного Навчання

Коли говоримо про навчання катехизму дітей і молоді, то це навчання обіймає цілість християнської релігії: обіймає науку про правди віри й моральні засади, про Літургію тобто Обряди взагалі, Біблійну Історію.

Це навчання повинно мати якийсь систематичний порядок. Таке систематичне виложення науки віри й моралі не тільки корисне але також багато помагає, якщо вірні мають мати ясний і легкий погляд на те, в які правди вони мають вірити й що робити, щоб могли легко відповісти на труднощі проти віри.

Особливо в теперішніх часах, коли політичний тоталітаріянізм також подає свою соціяльну й моральну науку, яка зміряє кермувати цілим життям своїх послідовників, е конечне, щоб християни знали свою віру і правду, що їх обіймає, проникає й формує цілість їх життя.

Труднощі

Труднощі в навчанні катехизму дітей і молоді стрічаються з різних боків.

Насамперед релігійне виховання дітей е дуже занедбане з боку батьків і виховників. Не раз неодні батьки зовсім не дбають про релігійне виховання своїх дітей. І наслідки бувають сумні.

Далі, часто уряд і державні конституції забороняють, спинюють і роблять труднощі для науки релігії в школах.

Мішані подружжя або життя з такими, які ніякої віри не визнають, можуть легко провадити дітей до байдужости й занедбання релігії.

Молодь сама, одні розтріпані забавами, інші віддані студіям, мало посвячує часу на релігійне навчання й уважає його менше важливим як матеріяльний поступ.

Матеріяльний атеїзм перешкаджає релігійному навчанню всяким способом і вириває віру з серця дітей.

Як поширювати катехитичне навчання?

Спосіб поширювання катехитичного навчання може бути різний в різних країнах світу. Сама Церква в Кодексі Права Канонічного і розпорядження найвищих Архиереїв подають деякі способи й засоби: деякі для батьків, деякі для священиків, деякі для епископів.

Ми візьмемо під увагу те, що говорить наше місячне наміреня:

1. Пристосовувати навчання катехизму до теперішніх потреб.

2. Всюди й так дуже, як тільки можливо.

Теперішні часи такі, що навчання катехизму не тільки потрібне, але воно конечне. Зло в світі й безбожність поширюються на великі розміри, треба протидіяти через релігійне виховання дітей і молоді.

В деяких країнах багато зроблено під цим оглядом. Коли нема там католицьких шкіл, то посилюється акцію, щоб наука релігії була подавана в публічних школах; дітям і молоді даеться до читання добрі книжки й "магазини" з добрими ілюстраціями; основуються товариства чи соціяльні клюби навіяні християнським духом, і т.д.

В інших країнах належало б оживити навчання катехизму. Тому то й наміреня на цей місяць квітень е дане нам, щоб ми розуміли важність катехитинного навнання й молилися, щоб воно поширялося всюди й так дуже як це можливо.

Молімся, щоб передусім наші батьки й виховники дбали про релігійну формацію дітей і молоді. Щоб не марні були слова, що їх любимо часто проказувати: "Діти — наша надія! Молодь — наша будучність!"

Місійне наміреня: Робітництво Африки. Щоб африканські робітники, вирвані з давнього способу життя, найшли помін у соціяльному навчанні й організаціях Церкви.

Наміреня Апостольства Молитви на травень: Успіх Вселенського Собору. Щоб взаемна любов і зрозуміння довели до зєднання з християнами Сходу.

Травень: Місійне наміреня: Місійні Згромадження. За місійні Чини і Згромадження.

Нема кращого засобу, щоб загнати дітей на час на нічний спочинок аніж приклад батьків, що самі, замкнувши телевізійний апарат, ідуть на час спати.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Вселенський Собор і Папський Примат

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ВЖЕ відбулася перша сесія вселенського Собору в Римі, на якій були представники спостерігані від 27 протестантських Церков. Ще дуже потішливе зявище, бо вперше від реформи Мартина Лютра на початках 16 століття протестанти так прихильно поставилися до Папства і вселенського Собору.

Проте не слід обманювати себе. Приявність деяких протестанських спостеріганів це ще не знак, що поєднання різних церков в одній Христовій Церкві буде довершене в недалекім часі, бо цього крім Бога ніхто не знає.

Одна з найбільших перепон до поєднання це папський примат цебто твердження католицької Церкви, що Папа як видимий Заступник Ісуса Христа і правний наслідник Св. Петра є не тільки першим між всіма Єпископами світу, але й має найвищу юрисдикцію над цілою Церквою.

Ще твердження віри сильно разить деяких некатоликів, бо вони уявляють собі папський примат як своєрідну диктатуру. Ще поняття про папський примат почасти витворилося через брак розуміння папського примату і почасти через людські та часто непотрібні додатки до нього зо сторони католиків.

Ми певні, що ніхто не мав би великої трудности признати папський примат, якщо б він був так виконуваний, як Св. Петро виконував його між апостолами. Не зважаючи на Петрів примат у Церкві, Св. Павло, що був одним з єпископів, не завагався рішуче і публічно скартати Петра за те, що через жидів вдавав, що він строго придержується приписів жидівського Закону, хоч їв навернеными їв поганства їв те, що їли погани. "Коли ти, бувши юдеєм, живеш по-поганськи, а не по-юдейськи, то чому примушуєш поган жити по-юдейськи?" (Гал. 2, 14).

* * *

Вселенський Собор напевно краще вияснить суть папського примату ніж вона була досіль вияснена. Зрештою християни завжди вірили в першенство Папи, як це наявно видно з історії 4-го Вселенського Собору, що відбувся в Греції в Халкедоні в 451 році.

Цей Собор осудив Евтихія, архимандрита царгородських ченців, за те, що він заперечував подвійну Божу і людську природу, в Ісусі Христі. Місцевий синод під проводом царгородського єпископа Флявіяна осудив його, але Евтихій не піддався. Флявіян повідомив про це Папу Лева 1 (440-461). Лев Великий так само осудив Евтихія й так потвердив осудження видане синодом.

Евтихій твердив, що людська Христова природа злялася в Божою, тому тепер у Христі є тільки одна Божа природа. Якщо б так було, то Христос не був би дійсним чоловіком і через те був би міг страждати за людей і відкупити їх Своєю смертю.

Хоч як Флявіян вияснив цю правду Евтихієві, він усе таки не піддався. По осудженні синодом, Евтихій написав листа до Папи Лева Великого цебто заапелював до нього, щоб боронив його перед осудом власного єпископа Флявіяна. Лист Евтихія кінчається словами: "Рішіть, як знаєте!" Його лист скоріше дійшов до Риму ніж акти синоду вислані Флявіяном.

Отримавши хитрого листа від Евтихія, Папа здивувався, що Флявіян не повідомив його про цю справу і про осуд ченця Евтихія. Ось лист Лева Великого до Єпископа Флявіяна: "Ми дивуємося, як ти міг замовчати перед Нами те..... і не постарався щоскоріше повідомити нас..... Ми хочемо знати причину цього твого поступу....., бо бажаємо, щоб суди над священиками відбувалися по справедливості..... Бо церковне право.....зобовязує Нас..... нашим авторитетом захищати тих, що їхня віра правдива....."

Єпископ Царгороду Флявіян покірно прийняв папське упімнення й отак відповів на нього: "Евтихій вислав до Вас прохання повне брехні й облуди, заявляючи, що він у часі осуду зробив апеляційну скаргу на мене і на самий цей святий Собор, взиваючи на суддю Ваше Священство, чого не вчинено. Він збрехав і тут, надіючись брехнею зєднати собі Вашу прихильність. Ти ж, Святіший Отче, належно поступи....., виконуючи властивий і загальний обовязок і правило святих Церков....., бо наше діло потребує тільки Вашого утикомирення і захисту, тому й Ви по особистім прослідженні (справи Евтихія) повинні привести все до мира і спокою" (Діян. Всел. Соб., III, 32-33).

* * *

Чи може бути краще визнання Папського авторитету і примату над цілою Церквою? Таж сам царгородський єпископ Флявіян звертається до Папи Лева Великого і прохає його завести лад і порядок у царгородській Церкві! Як Папа міг би це вчинити, якщо б не мав примату у цілій Христовій Церкві?

Не тільки Флявіян, але й інші східні єпископи так само думали і поступали. Ось Св. Петро Хризолог, єпископ Равени, що тоді підлягав Царгородові, отак висловився про папську владу в Церкві, як писав до Евтихія, намагаючись опамятати його: Слід "покірно слухати всього того, що Папа написав, бо ми без згоди Римського Єпископа не можемо розсліджувати справ віри!" (Тамсамо III, 62 і 218).

Тим часом замішання в царгородській Церкві зростало, бо Евтихій здобув собі самого царя Теодосія II і деяких прихильників між єпископами. Зобачивши, що справи неможливо мирно полагодити, Теодосій звернувся до Лева Великого і попрохав його, щоб скликав Собор. Папа це вчинив і Собор зібрався в 449 р., але вороги Флявіяна і приятелі Евтихія захопили провід на нім, не допустили папських легатів, уявнили деяких єпископів і не допустили, щоб на Соборі прочитано листа Папи про дві відрубні природи в Христі.

Діоскур, патріярх Олександрії, приятель Евтихія проводив цим Собором, немилосердно поступаючи з противниками Евтихія. Він навіть звелів арештувати 42 Соборових Отців-єпископів за те, що не хотіли одобрити Евтихієвої єресі. Всіх Отців на Соборі було понад 500 єпископів. За винятком чотирьох папських легатів і двох африканських епис-

копів усі були східніми прелатами.

Флявіян запротестував проти арешту 42 єпископів. Тоді Діоскур і його прихильники викляли Флявіяна. Флявіян відразу запротестував проти осуду і заапелював до приявних на Соборі папських легатів, якими проводив Пасхазин. "Звертаюся до тебе!" закликав виклятий Флявіян. Папський легат встав і уневажнив викляття: "Я заперечую це!" Це вже сталося тоді, як Собор перенесено з Ефезу до Халкедону.

Як тільки Пасхазин уневажнив викляття Флявіяна сторонники Діоскура і Евтихія кинулися на Флявіяна і інших правовірних єпископів. Під час замішання так побили Флявіяна, що він помер два дні потім.

Не мігши вспокоїти розбурханих прихильників Діоскура, папські легати і інші єпископи забралися з церкви.

Недокінчений і перерваний Собор знову зібрався в Халкедоні аж в 451 р. Легат Папи Пасхазин приніс листа Папи Лева і прочитав його зібраним Отцям Собору. Лев Великий звелів новому царгородському єпископові Анатоліеві не проводити ніяких рішень у справі віри, бо справу віри вже вирішено в листах самого Папи. Собор має розглянути тільки справу Евтихія і Діоскура. Соборові Отці підчинилися і прийняли папське рішення без спротиву.

Папа заборонив Діоскурові, Олександрійському патріярхові, являтися на Соборі. Пасхазин став читати папського листа: "Апостольський Єпископ міста Риму, голова всіх церков, дав нам приказ, щоб Діоскур не був на Соборі. Якщо ж він поважиться це вчинити, то треба його вигнати!" (Там само, III, 141).

Другий папський легат заявив: "Він (Діоскур) став суддею, до чого не мав права і поважився проводити Собором без уповаженння Апостольського Престола, чого ніколи не було і не повинно бути." Потім Евсевій Дорилейський зачав читати акт оскарженого. Як читач дійшов до опису розбійничого Ефеського собору і повторив слова папського легата, що уневажнив викляття Діоскуром покійного царгородського єпископа Флявіяна, "Я заперечую це!", то 630 Соборових Отців встало зо своїх місць і голосно закликало: "Анатема Діоскурові!" (Тамсамо, III, 141-3).

На третім засіданні цього Собору легат Пасхазин спитався зібраних Отців, яка кара належалася Діоскурові. Вони ж відповіли йому: "Прохаємо Вашу Святість, що займають місце Святішого Архиєрея Лева, видати на нього присуд і зазначити кару приписану канонами. Всі (Отці) і ввесь Собор будуть згідні з рішенням Вашої Святости." Легати Папи видали такий осуд на олександрійського патріярха Діоскура: "...Святіший Лев через нас і через цей Собор, в злуці з апостолом Петром, що є скелею і підвалиною католицької Церкви і основою православної віри, позбавляє його (Діоскура) єпископства і відлучує від усякого священичого сану!" (Тамсамо, III, 603).

По осудженні Діоскура легати Папи прочитали папського листа про дві природи в Христі, Божу і людську. Коли прочитано папського листа про цю правду віри, то всі Соборові Отці встали і закликали голосно: "Петро так заговорив через Лева!" (Тамсамо, III, 541).

Як же Св. Петро міг би промовляти через Лева Великого, якщо б Папа не був його наслідником у проводі Церкви.

Поступування Соборових Отців у Халкедоні наявно виказує, що учасники Собору вважали Папу Лева Великого найвищим провідником Христової Отари і тільки тому признали його юриздикцію в вирішуванні догматичних проблем Церкви. Признає це й ворожо наставлений до Папства православний, російський професор Болотов. Ось його слова: "Вислови інших римських Єпископів бліднуть супроти цієї розвинутої системи (Папою Левом Великим)...Якщо гадка про непомильність Римського Єпископа була в твердженнях Лева Великого, то вже й на юридичній почві... були дані (Левом) всі прерогативи, що згодом були потверджені Ватиканським Собором. Непотрібний суд над Римським Єпископом. Хоча б він і мав якісь недосконалості, то вони вимиваються і покриваються гідністю Петра. Отак припускається, що поважних прогріхів не повинно бути в Римським Єпископі" (Лекції по іст. др. Ц., т. III, СПБ, 1913, 285 ст.).

Справа папського примату в управі Церкви і непомильність Римських Архиереїв були такими відомими правдами в первісній Церкві, що Св. Августин (354-430) навіть уложив оцей вислів: "Рим заговорив, і справа скінчена!" Цей вислів перейшов в історію як доказ, що Папа це найвищий і непомильний авторитет у справах віри і моралі між християнами.

Мати до дочки, що дуже пізно вернулася додому: "Ганю, де ж ти так довго була?"

Дочка: "Мамо, не питайтеся забагато, бо цікавість це дорога до пекла!"

ЛЮБОВ СПАСИТЕЛЯ

"Виявилися доброта і чоловіколюбність Спасителя, нашого Бога" (Тит. 3, 4). Бог споконвіку любить людей, як Сам заявив устами пророка Єремії: "Я полюбив тебе вічною любов'ю!" (31, 3). Заки Божий Син стався Чоловіком, каже Св. Вернард, то Бог виявив Свою могутність у сотворенні світу і Свою Божу мудрість у його правлінні, але Його любов до людей вповні заблистіла аж тоді, коли Божий Син стався Чоловіком. Зобачивши, що Ісус Христос проживав серед страждань і помер болючою смертю, кривдимо Бога, як сумніваємося про Його безмежну любов до нас. Він сильно любить нас. Люблячи, бажає, щоб ми так само любили Його. Христос помер за нас, щоб ми проживали для Нього. Св. Павло кличе: "Він помер за всіх, щоб ті, що живуть, не жили вже для себе самих, а для Того, що помер за них" (2 Кор. 5, 15).

Мій Спасителю, коли ж я зрозумію любов, що нею Ти полюбив мене? Замість любити в минулому я відплачувався Тобі зневагами і нехтуванням Твоєї ласки. Проте не буду зневірюватися, бо Ти—безконечна доброта. Ти прирік пробачити тим, що каються. Я зневажив Тебе, бо більше цінив власні задоволення ніж Тебе. Від усієї душі тепер каюся за це. Це дуже болить мене, як пригадую собі, що зневажив Тебе, безконечне моє Добро.

Прости мені і злучи мене з Собою вічною любов'ю, щоб вже більше не покидав Тебе, але проживав, щоб тільки любити і слухати Тебе. Так, мій Ісусе, тільки Тебе хочу любити. Колись проміняював Тебе за сотворіння, а тепер зрікаюся всього і вповні віддаюся Тобі. Люблю Тебе, Боже моєї душі, люблю Тебе більше ніж самого себе.

Божа Мати Маріє, виднай мені ласку залишитися вірним Богові аж до смерти.

З історії писанок

МІЖ великодніми звичаями в нашому народі й обряді маємо дуже давній звичай, а саме писанки чи закрашувати крашанки й галунки.

Цей звичай своїм походженням сягає ще поганських часів. У різних поганських народів з давен давна святковано свято "пробудження весни." Символом цього весняного пробудження для поган було яйце. Як із шкаралупи яйця викльовується жива істота, так з під шкаралупи снігу й лёду пробуджується нове життя в природі. У римлян існував звичай, що з нагоди різних свят у родинах і між приятелями складано собі побажання щастя й гаразду і на знак того обдаровуваню себе навзаєм закрашеними на червоно яйцями. Від римлян цей звичай переймали жиди. Вони споживали на похоронних поминках закрашені начервоно яйця на знак, що вони вірять у воскресіння померлих.

Перші християни, що жили між жидами і поганами прийняли вище згадані звичаї; вони впровадили до спільних великодніх гостин споживання освячених закрашених начервоно яєць як символу Христового Воскресіння з гробу. Св. Атанасій, Отець Церкви (4-е століття), згадує в своїх творах, що перші християни по воскреснім богослуженню сходилися на спільну гостину, т. зв. агапу. Під час того спільного "освяченого" вбогі діставали милостиню і невільники одержували свободу. Спільні гостиниагапи починалися споживанням освяченого яйця. З шостого століття доховалися окремі літургійні молитви на освячення яєць.

Про писання писанок існує багато легенд і переказів. З цих переказів можна б заключати, що звичай писання писанок не менш давній як і звичай закрашування яєць начервоно. Писанки знані були в Україні ще перед її охрещенням у 988 р.

На Гуцульщині донині доховався народній переказ-легенда, що писанки писала вже Божа Мати. Як Пилат засудив Ісуса Христа на смерть, каже гуцульська легенда, Мати Божа принесла до Пилата чудово написані писанки і просила в нього милосердя для Ісуса Христа, але від Пилата довідалася, що Ісус уже роз'пятий. Тоді Мати Божа з болю зомліла, а її писанки розкотилися по цілому світі і так дійшли аж до України.

Є багато інших переказів про писанки з різних земель України. У багатьох місцях українські селяни зв'язували з писанками свої забобонні вірування, напр., що писанки відвертають громи й вогонь від господарки. Під час бурі виставляли писанки на стріхи домів, щоб вони хоронили перед зливою. Клали їх теж в улики, щоб бджоли приносили багато меду. У день Св. Юрія клали господарі писанки в зелений овес, щоб охоронити урожай від шкідливих вітрів і дощів. Усі ці (й інші) перекази й забобонні вірування вказують на дуже старинне походження писанок.

Писанчарство в Україні завжди процвітало і це мистецтво передавалося в народі з дідапрадіда. Кожна область України мала свої оригінальні взори писання писанок, а найбільше їх, здається, має наша Гуцульщина. Звичай писання писанок привезли з собою українські емігранти і на місця свого поселення. І в Канаді і в ЗДА популярність писанок щораз більше зростає. Українськими писанками захоплюються навіть чужинці. Українцям треба плекати і розвивати писанчарство, бо це одна з ділянок народного мистецтва, яка є вимовним доказом високої духовної культури й мистецького смаку нашого народу.

— (Світло)

ДОКАЗИ ХРИСТОВОЇ ЛЮБОВИ

"Це не було з кров'ю козлів і телят, але через власну Кров Він раз назавжди ввійшов до Святого Місця і запевнив вічне відкуплення" (Євр. 9, 12).

Хіба кров всіх телят, ба й навіть усіх людей, повертвувана Богові, могла виєднати нам Божу ласку? Ні! Тільки кров Богочоловіка мала силу вислужити нам пробачення та вічне спасіння. Хто ж був би подумав, що Бог помре за наше спасіння, якщо б Сам Бог не був винайшов цього засобу, щоб спасти нас? Тільки любов могла видумати і виконати подібний задум.

Многостраждальний Йов слушно кликав до Бога, що так сильно любить людей: "Господи, хто ж такий чоловік, що Ти так сильно звеличив його? Чому ж Твоє серце так сильно любить його?" "Що ж бо таке чоловік, що так цінш його, і звертаєш на нього увагу?" (Йов: 7, 17).

Ох, мій Ісусе, замало мені одного серця, щоб любити Тебе! Не було б забагато, якщо б я любив Тебе серцями всіх людей. Який був би я невдячний, якщо б ще ділив своє серце між Тебе і сотворіння? Моя Любове, Ти хочеш цілого мого серця, і вповні заслуговуєш, щоб я віддав Тобі його. Хочу присвятити його Тоб. Якщо ж не вмію вповні віддати, то Сам заберя його, щоб я міг по правді сказати: "Бог це скеля мого серця і моя частка навіки!" (Пс. 72, 26).

Мій Спасителю, ради заслуг Свого покірного і страждального життя подай правдиву покору, що поможе мені любити погорду та скрите життя. Подай силу приймати з любов'ю хвороби, зневаги, гонення, внутрішні страждання і хрести, що пошлеш мені. Поможи любити Тебе, й потім чини зо мною, що подобається Тобі.

Любляче Серце Ісуса, виявленням Своєї безмежної доброти поможи мені любити Тебе. Нехай вповні віддамся Тобі, заки помру. Мій Ісусе, люблю Тебе, бо Ти сильно заслуговуєш на любов і гаряче бажаєш, щоб я любив Тебе. Люблю Тебе всім серцем і всією душею.

ПРОВІДНИКИ ЦЕРКВИ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Ігнатій, Антіохійський єпископ, написав коло 107 року листа до християн у Смирні. В нім писав так: "Всі повинні слухати свого єпископа як Ісус Христос слухав свого Отця. Вони повинні слухати священиків наче б вони були апостолами. Нехай ніхто не робить нічого в Церкві без згоди єпископа. Коли єпископ зявляється, нехай народ там буде. Де є Ісус Христос, там є Католицька Церква."

Папа, єпископ і священики мають владу управляти нами в імя Ісуса Христа. Через них ми дістали освятну ласку в тайні хрещення. Вони також уділяють нам інші святі тайни та дають нам "небесний хліб". Вони занимають місце Ісуса Христа та є нашими духовними отцями; тому ми повинні шанувати, любити й слухати їх.

Керманичі Церкви, Папа і єпископи, видають закони, щоб упорядкувати життя Церкви, перестерегти вірних перед гріхом і байдужістю та провадити їх до християнського життя. Сам Ісус Христос дав апостолам і їх наслідникам владу виконувати це, коли сказав: "Що тільки звяжете на землі, те буде звязане на небі" (Матей: 18, 18). Бог хоче, щоб ми сумлінно слухали Папи й єпископів.

Всі християни, важно хрещені люди, є членами містичного Христового тіла. Тому ми всі повинні піддержувати працю єпископів і священиків. Ми повинні завжди бути готовими, щоб боронити святу віру, брати чинну участь у богослуженнях, часто приступати до святих тайн і помагати спасенню душ. Християнин також має обовязок жертвувати свої добра, відповідно до своїх засобів, щоб допомогти Церкві виконати її велике завдання.

Церква приказує: святкувати встановлені свята, побожно слухати Служби Божої в неділю і свято, зберігати приказані пости, сповідатися і приступати до Св. Причастя принаймні в великодному часі, не справляти весіль і забав у заказаних часах, не читати лихих книжок і часописів, матеріяльно піддержувати католицькі церкви й школи, вінчатися перед священиком і двома свідками, якнайскоріше подбати про хрещення дітей і виховувати їх по-католицькому, не належати до ворожих Церкві товариств, не позволяти палити тіла по смерті, тощо.

Церквою провадить Христос через Своїх заступників, тому людина не повинна ніколи говорити, що "це є тільки церковна заповідь."

Святе Письмо каже: "Благаємо ж вас, брати, шануйте тих, що працюють між вами, і в вас старшинують у Господі та навчають вас. В великій любові майте їх за їхню працю. Між собою заховуйте мир" (1 Солунян: 5, 12-13).

Не куріть у ліжку, заки заснете, бо вранці може хтось знайти не попіл сигареток, але з вас самих.

Молитва це могутня зброя проти спонус

Бог знає, скільки добра молитва запевняє нам, тому — як сказано в першім розділі — дозволяє, щоб вороги напастували нас, а ми благали в Нього помочі, яку жертвує, бо обіцяв. Богові приємно, як в небезпеках звертаємося до Нього. Прикро ж Йому, як не молимося. "Як цар," каже Св. Вернард, "вважав би за зрадника того старшину, що не прохає помочі, як вороги облягли його твердиню," так Бог гейби почувається зраджений, коли хтось посеред спокус не благає в Нього помочі. Він бажає і жде, щоб прохав у Нього помочі, бо сильно хоче помагати. Пророк Ісая виразно підкреслив це, як у Божім імені говорив до царя Ахаза, що домагався знаку, що Бог готовий помогти йому: "Прохай знаку в Господа, свого Бога!" Безбожний цар відказав: "Не буду прохати, бо не хочу спокушувати Бога." Ахаз так відповів, бо покладався на власні сили і сподівався без Божої помочі перемогти своїх ворогів. За те пророк отак скартав його: "Слухай, доме Давида: Хіба мало з вас докучали людям? Чи ще мому Богові бажаєте докоряти?" Робить прикрість і зневажає Бога, хто не благає в Нього ласк, що Він дає.

"Прийдіть до Мене всі, що почуваєтеся струджені і перетяжені, і Я полегшу вашу втому."

Мої бідні діточки, кличе Спаситель, проживаєте серед ворогів, що поборюють вас. Гріхи давлять вас, але не падайте на дусі. Моліться до Мене, і дам вам силу опертися ворогам, подаючи лік на всі нещастя. Деінде Господь отак промовляє устами пророка Ісаї: "Прийдіть і розсудимося: Хоча б ваші гріхи були немов багряниця, то вчиню вас білими немов сніг; і хоча б вони були червоні як кармазин, то вичищу їх немов вовну. Люди приходіть до Мене, хоча б ваші сумління були сильно забруджені. Позволяю вам докоряти Мені, якщо прийдете до Мене, а Я не дам вам ласки стати білими немов сніг."

Що ж таке молитва?

Св. Іван Золотоустий тердить, що "молитва це певний якір для тих, що їм загрожує розбиття; це скарб, що годен збагатити вбогого, і дуже успішний лік на хвороби; це засіб, щоб зберігатися в святості."

Яку ж користь приносить молитва?

Св. Лаврентій Юстиніян каже: "Молитва подобається Богові, отримує, чого просить, перемагає ворогів і зміняє людей." Вона усмиряє Божий гнів, бо Бог прощає тому, хто покірно молиться. Молитва виеднує все те, чого просимо, і перемагає ворожі сили. Коротко, молитва просвічує засліплених, скріпляє слабих і грішників перетворює в Святих. Хто потребує світла, нехай молиться до Бога, і світло буде йому дане. Цар Соломон сказав про себе: "Бог подав мені мудрість, як тільки я звернувся до Нього. Хто потребує мужности, нехай благає її в Бога, і вона буде дана йому. Пророк Давид заявив: "Я отримав Божу поміч, як тільки під час молитви відчинив уста." Чим же святі мученики здобули собі силу оператися тиранам, як не молитвою, що виеднала їм мужність перемагати

тортури і смерть?

Св. Іван Золотоустий твердить: "Хто користується цією могутньою зброєю, той не зазнає смерти, полишає землю, входить до неба і проживає з Богом." Не допускається гріха, хто використовує могутній засіб молитви. Він згодом зненавидить земські розкоші, зачне продумувати про небо, і вже в цім житті розкошуватиметься приставанням із Богом. Пощо ж тоді мучити себе питанням: "Хто знає, чи я записаний чи ні в книзі життя? Хто знає, чи Бог подасть мені ласку витривалости?" Апостол Павло кличе: "Не турбуйтеся нічим, але в усьому молитвою і благанням з подякою виявляйте свої прохання Богові!" Пощо, каже Апостол, томити себе неспокоями і страхом? Отож відженіть від себе журбу, бо вона тільки зменшує довіря та чинить вас кволими і лінивими на дорозі спасіння. Зате завжди моліться і прохайте, виявляючи Богові свої прохання. Водночас дякуйте Йому за дане приречення, що подасть вам ласки, яких бажаєте, коли тільки будете прохати Його. До цих ласк належать успішна ласки, витривалість, спасіння та все інше, чого б могли бажати.

Бог виставляє нас на боротьбу, щоб ми змагалися з могутніми ворогами, але Він дотримує Свою обітницю, тому не дозволяє, щоб вороги сильніше атакували нас ніж ми годні опертися. Св. Павло кличе: "Бог вірний, тому не дозволить, щоб ви були спокушувані більше ніж годні стерпіти." Бог вірний, бо негайно спішить на поміч тому, хто взиває Його. Вчений кард. Готті пише, що Господь не тільки завжди дає таку ласку, якої нам треба, щоб перемогти спокусу, але й є зобовязаний вділити потрібну силу, щоб дійсно опертися спокусі, якщо звертаємося до Нього, бо Він приготував і роздає стільки ласки, скільки комусь треба: "Якщо в спокусі удаємося до Бога, то Він зобовязаний дати нам стільки сили, щоб ми не тільки могли, але дійсно оперлися їй, бо 'можемо все в Тім, що скріпляє нас' Своєю ласкою, якщо покірно благаємо її'. З Божою поміччю ми годні всього доконати. Бог помагає кожному, що покірно благає в Нього помочі. Отож нема для нас виправдання, якщо дозволяємо спокусі перемогти себе. Спокуса перемагає нас тільки тому, що не молимося, і тут наша вина. Св. Августин твердить, що при помочі молитви ми годні перемогти всі ворожі затії і сили, бо "Молитва відганяє всякі шкідливі речі."

До Києва заїхав московський політрук і зачав виясняти людям різницю між припадком і нещастям. Вкінці закликав: "Хто дасть нам приклад на цей виклад?"

Один старший чоловік відозвався з-поміж слухачів:

"Товаришу політруку, якщо Хрущов або якийсь його московський заступник приїде до Києва грабувати нашу Україну та впаде в Дніпро, то це буде звичайний собі припадок. Але як хтось із українців скочить у ріку, щоб вирятувати цього ката України, то це буде нещастя!"

Чоловіче, як ваша жінка хоче вчитися керувати автомобілем, то не радимо вам ставати їй на дорозі.

Любов до ближнього

П. Х.

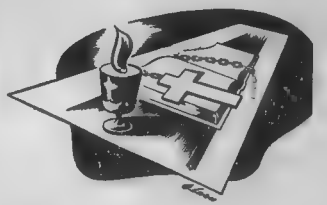

БОГ це сама доброта, доброта безмежна та безконечна. Доброта ж не замикається в собі. Вона схожа на тепло та світло, що промінюють і вділяються іншим тілам. Бог, сама доброта, забажав сотворити світ, анголів і людей, щоб могли розкошуватися Його добротою та бути щасливі. Творячи ж людину, учинив її доброю, бо на власний образ сотворив Він її. Коли ж Бог це безконечна доброта, то людина сотворена на Божий образ, мусить бути добра. Босует каже: "Бог наділив добротою серце людини, як творив його", бо Він бажав поділитися зо сотворінням своїм щастям немов батько ділиться зо своїми улюбленими дітьми, бо каже Тертуліян: "Ніхто не є більше батьком аніж Бог."

Доброта серця спонукує людину любити других людей, що подібні до неї. Щоправда, первородний гріх трохи зіпсував людське серце, вчинив його жорстоким і самолюбним, але зовсім не знищив його доброти. Злобні серця не становлять більшости, хоч нажаль не мало їх у сьогоднішньому світі.

По божій волі всі люди мають творити одну родину на цьому світі, бо Бог увілляв в серця людей бажання жити не одинцем, але творити людські громади та спільноти, бо всі нащадки Адама творять один людський рід, одну велику моральну людину, хоч кожна людина, кожна нація зберігають свої особисті чи національні прикмети та характеристики, свій світогляд, спосіб поступування, свої особисті замилування, свої добрі та лихі прикмети.

Як же та величезна маса людей з різними вдачами, поглядами, культурами, традиціями, прагненнями зможе жити в згоді?... Що витворить в світі загальну співпрацю для добра одиниць, родин і народів? Коли люди та народи мали б руководитися своїми особистими чи національними засадами без огляду на добро других, так світ перетворився б у хаос, різні, війни, грабежі, що внедовзі винищили б людей із лиця землі, полишаючи панами дикі звірята.

Як у матеріяльному всесвіті Бог не полишив без закону небесні тіла, зорі, планети, комети, що мільйонами кружляють у безмежних просторах, але підчинив їх законові загального тяготіння, що держить їх у порядку та зберігає від зударів і катастроф, так і людству Бог надав загальний закон, що зберігає права кожного, захищає інтереси родин і народів і скеровує ввесь людський рід до одної цілі цебто братерського співжиття...

Що це за закон?

Це любов до ближнього, яка є співсестрою божої любови. "Люби Господа свого всім сер-

цем своїм, а і свого ближнього як себе самого!" (Лк. 10, 27).

Ось закон, що має керувати світоглядом одиниць і народів, якщо хочуть жити в згоді, поширяти добробут і співжиття між людьми та державами, бо це єдино-правдива та єдино-тривала підвалина під загальний мир і спокій поміж людьми, родинами та народами світу. Всякий інший закон, що не спирається на правдивій любові до ближнього, це дім побудований на піску, який не опреться виливові розшалілих людських особистих чи національних пристрастей.

Любов до ближнього це забороло, об яке мають розбитися всі людські пристрасті та негодування. Людська злоба не сміє повалити цього забороло, бо йнакше горе людям, горе родинам, горе народам, горе світові!

Хтож такий наш ближній?

Жиди вважали ближніми одних тільки жидів, називаючи погірдливо "гоями" всі інші народи. Жид мав любити жида. Людей інших національностей і релігій жид міг кривдити, шахрувати, ненавидіти, бо вони не були його ближніми і він не мав обовязку любити їх. На їх думку одні тільки жиди були божими дітьми. Інші народи були проклятою масою, яка не могла сподіватися нічого доброго від Бога, тому й вільно було ними погорджувати та їх ненавидіти.

Погани одних приятелів уважали за своїх ближніх. Хто не був приятелем, того можна було ненавидіти. Раби не могли бути приятелями вільних, тому й "чесний" поганин міг чинити з ними, що бажав: убивати, продавати, вимінювати за звірята, кидати рибам на поживу. И отак витворилося гасло поміж поганами: "Люби свого приятеля, ненавидь свого ворога!"

Сьогоднішні нео-погани, всякі шовіністи-націоналісти, комуністи намагаються відновити в світі ту поганську засаду. Вони люблять тільки своїх партійців і приклонників. Хто ж противний їм, того можна вбити, знищити немов він не був би людиною. Треба б їм звернути догану, що пророк Міхей звернув до звироднілих жидівських суддів: "Жахаєтеся суду — не поступаєте по справедливості — та перекручуєте все, що праве!

Для християн, Христових визнавців, кожна людина є ближнім, не зважаючи на те, чи вона біла чи чорна, вчена чи не вчена, вбога чи багата, приємна чи прикра, добра чи лиха, з того самого народу чи з нації нам ворожої, приятель чи ворог, з тої самої релігії чи іншої... Отак Христос своєю пречудною притчою про самарянина очистив і обновив поняття ближнього. "Іди і ти чини так само!" (Лк. 10, 37), сказав Христос до законовчителя, що спитав Його, кого слід уважати за ближнього.

Отак Божественний Спаситель, що зійшов із неба перетворити людство в велику Божу родину, якої Він сам став головою, вияснив і поширив поняття ближнього на всіх людей без різниці віку, стану, національности, віровизнання та державности. Всі люди є собі ближніми. Пристрасті, пересуди, гордість не сміють їх ділити, бо любов має вирівнювати всякі різниці, що могли б відділяти одних від других.

Щоправда, Христос не усуває природних різниць, які існують у світі. В Його Церкві теж будуть бідні та багаті, слуги та пани, працедавці та робітники, бо порядок всесвіту вимагає нерівности та різнородности поміж людьми

та народами, але любов до ближнього має всіх їх зрівняти так, що одні стануть братами для других.

Братолюбність християн переборює всі трудности, проходить моря і пустині, бо денебудь подибає людську істоту, там розпізнає свого ближнього. Отак Христос учинив братолюбність міжнародньою ланкою, що має лучити всіх в одне, не затираючи їх природних характеристик, щоб у братолюбності були одне, як і Ми! (Ів. 17, 11). Всі люди, що належать до людського роду, приятелі чи вороги, добродії чи шкідники, добрі чи лихі це наші ближні, яких треба любити та добра їм бажати немов своїм приятелям чи кревним: "І Він (Бог) поручив кожному з них свого ближнього" (Сирах: 17, 12), бо любов до ближнього це душа християнства. Християнська ж любов істотно всесвітня та міжнародня, бо вона відзеркалює та взорується на любові Спасителя, який так полюбив світ, що життя Своє віддав, не виключаючи нікого зо Свого царства.

Перші християни розуміли добре братолюбність; іхня любов до ближнього здивувала та навернула зіпсутий поганський світ, бо вона така великодушна як Христове Серце, що безмежно кохає всіх.

Св. Пахомій, поганський сотник Константина Великого, проходив зо своїм полком через одне єгипетське село. По довгім марші стомлені та перемучені вояки станули постоєм на нічліг у згаданім селі. Населення дуже привітно прийняло, погостило та нагодувало їх, хоч вони були там чужинцями та ще й зненавидженими римлянами, які підбили були Єгипит. Здивований Пахомій спитався: "Хто вони такі, що так гостинно приймають незнайомих?" Йому відповіли: "Це християни, що вірять у Христа!" Здивований Пахомій закликав: "Коли вони такі гостинні до ворогів свого народу, то їх релігія мусить бути правдива!" Згодом Пахомій навернувся, покинув військо, пішов у пустиню та став основником багатьох манастирів.

Світ і людство повинні бути вдячні Христові та Його Церкві, бо без них поганство та невільництво ще й досі панували б у світі. Може й ми самі були б народилися невільниками та мусіли б були коротати в погорді, та поневірці наше життя. Тепер же в Христі всі люди собі рівні в Божих очах: "Нема юдея, ні грека, нема невільника, ані вільного, нема чоловічої плоті, ані жіночої, бо всі ви одне в Христі Ісусі!" (Гал. 3, 28).

Чому ж маємо любити свого ближнього?

Любити значить бажати комусь добра, щастя, Божого благословення, тішитися, як йому добре поводиться, сумувати, коли спіткає його якесь нещастя, потішати в горю, помагати в потребах, боронити в небезпеці...

Отак християни повинні поступати з усіма людьми, а не як голосив німецький, неопоганський Філософ, Нічше про надлюдину свою, яка, вибившися понад інших своїм становищем, знанням, здібностями, багатствами, владою, силою, красою, не повинна журитися своїми "вбогими та упослідженими" товаришами, але попросту нехтувати ними, топтати їх, бо йнакше сама не зможе бути правдивою "надлюдиною" чи як там наш Донцов зве її "буй-людиною."

Не має правдивої любови до ближнього, хто так не поступає з другим, як поступає з самим собою. Св. Павло описує прик-

мети братолюбности: "Любов довго терпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надувається, не поводиться нечемно, не шукає свого, не рветься до гніву, не думає злого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, все терпить. Любов ніколи не гине (не перестає діяти)" (І Кор. 13, 8). . . . .

В 1946 р. наша Повстанська Армія усунулася в гори Карпати перед большевицькою навалою. Большевики всіма силами намагалися зламати спротив нашого народу, здавлюючи його оборонців з Повстанської Армії.

Один вояк був на чатах біля військової бази. Шумів зелений ліс. Місяця не було видно. Темрява розляглася поміж густими деревами. Вояк зачув недалекий шелест. Уважно почав посуватися вперед, щоб поглянути, звідкіля походив цей підозрілий шелест. Нараз попався большевикам у руки. Чотири зимні штики холодом пронизили йому груди.

"Якщо пискнеш на алярм, то негайно прошиємо тебе багнетами!" промовив червоний командір. Хвилинку цей борець за волю України став немов непритомний від несподіванки. Прийшовши до себе, пригадав собі, що в недалекі гірській криївці спали його товариші, лежали ранені в військовім лазареті. Якщо некрикне на алярм, то енкавудисти зненацька наскочуть на криївку і всіх до ноги виріжуть. Якщо ж дасть алярм, то большевики на місці вбють його.

Його вагання недовго тривало. Любов до України і товаришів зброї перемогла любов до життя. "Друзі, ворог надходить!" закликав у ввесь голос. Чотири штики прошили йому серце. Вояк повалився на землю, але його крик розбудив товаришів. Затуркотіли скорострільні. Ворожа лава подалася в розтіч, полишаючи ранених і вбитих у глибині ліса. Кров нашого повстанця не пішла намарне. Це був чудовий виявбратньої любови до друзів у зброї.

МОДЕРНІ ФАРИСЕЇ
(Продовження з стор. 29)

які не вагалися б послати інших до пекла? Де ви, панове фарисеї, винайшли в Біблії цю подвійну мораль? Таж хіба не бачите, що йнакше міряєте себе самих, а йнакше своїх ближніх, яких Христос звелів вам любити немов себе самих? Невже ж ви такі засліплені самі собою, що не бачите цієї дивовижі?

6) "Мої товариші фарисеї, не обманюйте себе тим, що ви признаєтеся до своїх провин і жалуєте за них немов митар і тому будете так само виправдані перед Богом! Хіба ви дійсно наслідуєте митників? Він дійсно каявся, і можна сподіватися з опису Спасителя, що він уже ніколи не ображав Бога... А Ви, панове? Ще не вийшли з церкви, і вже вертаєтеся до проклонів, обмов, сварки...

"Ви не берете поважно своєї покути... Вона надто поверховна, тому не сходить до вашої грішної душі та не нищить у ній гріховного бруду... Панове, не дуріть себе. Майте милосердя над самими собою та власними душами, бо я не знаю, на яких обітницях спираєте свою надію, що все буде гаразд із вами, як станете в годині смерти на Божий суд! "Не кажіть 'якось воно буде', бо на цім 'якось' я сильно попікся і ви так само попечетеся навіки!"

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

"ХРИСТОС ВОСКРЕС!" — це свята правда нашої віри. Христове воскресіння це запорука нашого майбутнього воскресіння, потіха серед труду і страждань земського життя.

Христове народження і воскресіння це два превеликі докази любови Небесного Отця до нас, земських сотворінь, що їх Бог сотворив на Свою власну подобу, отож ми це живі відбитки-фотографії нашого Творця.

Христос просвітив наші уми Своєю наукою, відпокутував за наші гріхи Своєю смертю і запевнив нам майбутне воскресення Своїм славним воскресенням.

Ось тому часто слід роздумувати про Христове Воплочення і воскресення особливо серед прикрощів, страждань і розчарувань, бо ці святі правди це дійсні джерела потіхи для знедоленого і горем прибитого людства. Хто про них часто і поважно думає, той не буде заломлюватися в житті, бо відчує в серці, що страждання скоро минуться, а славне воскресення триватиме навіки.

"Божа любов до нас виявилася тим, що Бог послав у світ Свого единородного Сина, щоб через Нього ми мали життя" (Ів. 4, 9).

Через гріх всі люди пробували в стані смерти і були б залишилися духово мертвими, якщо б Предвічний Отець не був послав Свого Сина, щоб Своєю смертю привернув їм життя. Як це можливе, щоб Бог умирав за людей? Хто ж такий чоловік? Св. Бонавентура питається: "Хто я такий? Господи, чому Ти так сильно полюбив мене?" Саме тут заблистіла безконечна Божа любов: Божа любов виявилася... "Превелике Боже милосердя, чудо і любов! Боже, Ти засудив на смерть Свого улюбленого Сина, щоб грішного невільника рятувати від заслуженої смерти!"

Мій Боже, Ти це вчинив, щоб ми через Ісуса мали життя. Отож воно слушно, щоб ми проживали для Нього, бо Він віддав всю Свою Кров і життя за нас. Мій дорогий Спасителю, дивлячись на Твої рани і хрест, на якім Ти помер за мене, присвячую Тобі ціле своє життя і волю. Нехай вповні належу до Тебе, щоб відтепер за нічим не пошукувати і зітхати тільки за Тобою. Безконечна Доброто, люблю Тебе. Безконечна Любове, люблю Тебе, люблю Тебе!" Нехай у хвилині смерти це будуть мої останні слова: "Мій Боже, люблю Тебе, люблю Тебе!"

. . . .

"Завдяки великому милосердю нашого Бога Сходяче Світло з неба відвідало нас" (Лк. 1, 78).

Божий Син прийшов на землю щоб відкупити нас. Милосердя звеліло Йому це вчинити.

Мій Боже, хіба не вистачало б вислати ангола, щоб відкупив людей, якщо вже співчуваєш пропащій людині? Ні, каже Предвічне Слово, Я Сам хочу прийти, щоб люди зрозуміли, як сильно люблю їх. Св. Августин пише: "Христос головно тому прийшов на світ, щоб людина зрозуміла, як сильно Бог любить її."

Мій Ісусе, Ти прийшов, щоб люди любили Тебе, але скільки їх дійсно любить? Нещасний я! Знаєш, як у минулому я любив Тебе. Знаєш, що я погорджував Твоєю любовю. Аби я міг померти з болю! Мій дорогий Спасителю, каюся, що так легковажив Тебе. Пробач мені і разом з про-

баченням подай ласку любити Тебе. Не дозволь, щоб я був невдячний за таку велику любов, що нею Ти полюбив мене.

Щоправда, тепер уже люблю Тебе, але люблю замало, бо Ти заслуговуеш на безконечну любов. Вчини, щоб я бодай всіма силами любив Тебе. Мій Спасителю, моя Радосте, мое Життя і Мое Все, кого ж буду любити, якщо не любитиму Тебе, що е безконечним добром? Присвячую Тобі всі свої бажання. Ти так багато настраждався за мене, тому годжуся страждати ради Тебе, скільки хочеш. Віддали від мене всі нагоди, в яких міг би зневажити Тебе: "І не вводи нас у спокусу, а визволи нас від зла!" (Мт. 6, 13).

Звільни мене від гріха, і потім чини зо мною, що хочеш. Безконечна Доброто, люблю Тебе, і тому волію витерпіти всяку муку, ба й повернутися внівець, аніж проживати без Твоеї любови.

1) Тепер відбувається вселенський Собор у Римі. Всі наші єпископи є там присутні. Чи вони можуть там рішати про скорочення наших відправ, вирішити справу нового календаря для всіх українців у вільнім світі, завести однозгідність у постах, тощо?

Наші Владики зібрані в Римі могли б це вчинити, але ми не знаємо, чи вони це зроблять. Це справді золота нагода, щоб полагодити ці справи, що нерідко викликають огірчення серед вірних різних наших єпархій.

На жаль ми не знаємо, чи наші Владики займуться цими справами, бо на Соборі є дуже багато всякої праці.

2) Як люди будуть у небі любити своїх ближніх?

Любов до ближнього не буде змінена в небі, а тільки очищена і скріплена. Всі люди любитимуть себе навзаєм у небі, бо там уже не буде місця на заздрості, зависті й інші промахи, що послаблюють любов.

Проте ця любов буде впорядкована. Люди любитимуть одні других з-за надприродних спонук цебто тому, що всі є Божі діти та спільно посідають небесне Царство.

Любов до ближнього в небі не нищитиме природних зв'язків між тими, що разом проживали на землі. Ось тому в небі члени одної родини будуть дальше любитися особливішою любов'ю. Те саме слід сказати про любов чоловіків до жінок, якщо вони на землі любилися святою любов'ю.

В небі ті ближні будуть найбільше люблені, які осягнули найбільший ступінь досконалости і святости.

3) Чоловік і жінка не мали дітей. Згодом вони адоптували двох сиріт,

хлопчика і дівчинку. Ці діти не були собі братом і сестрою, хоч так себе звали, проживаючи в домі прибраних батьків. Ці діти мали по одному рокові, як згадані подруги забрали їх із сиротинця. Не дивниця, що довгі роки вони думали, що це їх дійсні батьки і що вони є братом і сестрою. Як підросли, то прибрані батьки сказали їм правду. Чи тепер цей хлопець і дівчина годні оженитися?

Тут нема ніякої перепони, щоб ці двоє сиріт побралися. Перепона була б тільки для прибраних батьків, що адоптували їх, але не всюди, бо церковний закон у цій справі керується державними законами країв. В одних краях посвоячення через адоптування не є жадною перепоною, в інших воно тільки забороняє прибраним батькам женитися з прибраними дітьми, а в інших чинить подружжя неважним. Де нема заборони державної, там і Церква не забороняє прибраним батькам женитися з прибраними дітьми; де подібне подружжя було б неважне перед державою, там воно неважне і перед Церквою.

Як же ж іде про двох сиріт адоптованих тою самою родиною, то ніякий закон не забороняє їм женитися одне з другим.

4) Звідкіля взялися імена різних континентів землі?

Слово **Европа** походить від фенікійців. Вони так звали частину світу, що лежала від них на захід. Фенікійці звали її "Ереб" цебто захід, бо старинні фенікійці мешкали в Африці. Згодом греки стали вимовляти слово Ереб як Европа.

Азія так само це фенікійське слово, що означає **схід:** "ассі", бо ця частина землі лежала на схід від давньої Фенікії. З "ассі" витворилася назва "Азія".

Африка це назва взята від одного африканського племени, що звалося "африці". Це були кочовики. Фенікійці назвали цілий континент "країною африців", а римляни прозвали її прямо Африкою.

Америка це континент, що так зачав зватися від імени італійського дослідника Америґо Веспуччі, хоч не він, а Кристофор Коломб відкрив її. Проте Коломб уважав її частиною азійського континенту. Аж Америґо Веспуччі піддав гадку, що Америка це осібна від Азії країна, і так від нього цей край став зватися Америкою.

Австралія це латинська назва "Терра Австраліс" цебто південна країна. Згодом англійці відкинули слово Терра, залишаючи слово Австралія.

Антарктида так стала зватися від сузір'я Великої Медвиці, бо вона лежить напроти неї.

5) Як я був молодий, то затаїв смертельний гріх. Тепер це мене дуже страхає, бо незадовго прийдеться вмирати. Що маю робити? Я щороку сповідався.

Вам доконче і то негайно треба відбути загальну сповідь. Зачинаючи її, треба сказати сповідникові, що ви тоді і тоді затаїли смертельний гріх. Опісля мусите визнати бодай усі тяжкі гріхи та їх число, починаючи від сповіді, в якій ви перший раз промовчали тяжкий гріх. Якщо на цій сповіді через забуття пропустите якийсь гріх, то ваша сповідь буде добра, бо Бог це ласкавий Батько, а не тиран. Він задовольниться, якщо зробите те, що годні. Але спішіться, щоб часом не було запізно. (Див. наш молитовник.. "Мій Спаситель", стор. 681-692, як треба відбувати сповідь. Цей молитовник можете отримати з нашої друкарні, Йорктон, Саск.).

6) Ходжу з одним хлопцем, що може оженеться зо мною. Ми кожної п'ятниці ходимо до кіна, бо він не працює в суботу. По кіні він купує мені сандвіч з м'яса і каже їсти його, бо йнакше буде злоститися. Що маю робити з цим хлопцем?

Скажіть йому, щоб перестав так поступати, бо йнакше залишете його. Добра християнська дівчина не буде ображати Бога, щоб подобатися своєму нареченому.

Зрештою який буде з нього чоловік, коли він Бога не боїться і не шанує вашого сумління? Хіба можна буде

вірити, що він буде вам вірний по шлюбі?

Якщо він не послухає вашого прохання, то треба покинути його. Бог напевно винагородить вас за вірність законові Його Церкви.

7) Я читаю ваш місячник і люблю його. Мені прийшла думка стати місіонером, але батьки відрадили мені, кажучи, що життя в манастирі дуже смутне, бо нема там веселости, 'фону.' Чи це правда, що життя монахів місіонерів є дуже смутне через брак 'фону'? Чи мої батьки мають право заборонити мені стати ченцем?

Ваші батьки зовсім не мають права забороняти вам вступати до манастиря, якщо Бог кличе вас. Якщо ж забороняють, то ви не зобов'язані слухати їх, бо батьки не мають права противитися вашому покликанню, як Христос кличе вас на Свою службу. Якщо ж вони не мають права вам забороняти, то ви не зобов'язані слухати їх, бо ця заборона не є важна.

Як іде про "фон", то в манастирі є його повно, бо монахи мають нагоду бути більше веселі ніж світські люди тому, що не мають стільки клопотів і журб як їх мають міряни. Воно куди легше служити одному Богові ніж Богові і світові.

Якщо дійсно заміряєте стати Христовим місіонером, то можете звернутися до нашого Протоігумена. Ось його адреса:

Very Rev. Father Provincial,
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 17, Man., Canada.

8) Я десь читала, що протестанти домагаються від вселенського Собору, щоб Соборові Отці рішили, що шлюб між католиками може відбуватися в католицькій або протестантській церкві, залежно від того, як погодяться молодята. Автор статті казав, що це злагіднило б стосунки між католиками і некатоликами. Чи Церква може змінити дотеперішній закон і дозволити, щоб католики могли брати шлюб у некатолицькій Церкві, як женяться з некатоликами?

Шлюб—це подружий контракт між чоловіком і жінкою, яким вони на все життя віддаються одне другому, щоб приводити діти на цей світ; помагати собі навзаєм, тощо. Цей контракт можна денебудь заключити. Церква видала закон, що католики можуть взяти важний шлюб тільки перед католицьким священиком і двома свідками. Вона це вчинила, щоб зберігати святість тайни подружжя.

Проте це тільки церковний закон. Як Церква видала його, так Церква могла б змінити його, але ми сумніваємося, чи вона зробить це.

Хоч наука і лікарська штука від довгих століть намагаються усунути проказу з лиця землі, все таки сьогодні є ще в світі около 4,000,000 прокажених чоловіків і жінок. Навіть в Америці є около 2,000 прокажених, цебто в Техас, Каліфорнії, Флориді і Люїзіяні.

Головні ж краї, де найбільше є прокажених, це Конго і середуща Африка, частини Індій і Бурми і Західньої Нової Гвінеї.

Господь звелів учням проповідувати те, що на молитві почули від Нього: "Те, що кажу вам приватно, проповідайте публічно!" (Мт. 10, 27). Спаситель згадав про 'вухо' цебто про вухо серця, до якого Бог общює промовляти, як душа пробуває на самоті.

Мій перший Великдень на Сибірі

М. Щ.

Я був щасливий у Станисловові. Покінчивши університет у Львові, вернувся додому, оженився і мав гарну посаду. В нас було трое маленьких діточок. Життя було таке гарне, що прямо хотілося жити, аж тут зірвалася завірюха над Західньою Україною. Гітлер кинув свої змоторизовані загони на підбій світу. Большевики використали положення і без одного вистрілу зайняли Західню Україну. Мало хто тікав з краю, бо хоч як багато читали ми про большевиків, проте люди не вірили в їх звірства. Така вже людська вдача. Людина не годна вірити в деякі речі, поки сама не зобачить їх.

По приході большевиків до Станиславова почалися шикани, доноси, арешти. Ми зразу обманювали себе, що большевики арештують тільки самих винних. Жінка й я були Богу духа винні. Ми були собі спокійними громадянами і українцями католиками, до політики дуже не мішалися і з ніким клопоту не мали, тому навіть не лякалися фальшивих, анонімних доносів.

На жаль наш спокій довго не тривав. Наші приятелі, такі самі певні про свою невинність як ми, почали зникати одні за другими. Це сильно збентежило нас. Ми почали дрижати за власну долю і каятися. Що не покинули країни, як було ще можливе в початках большевицького наїзду.

Я мав одного знайомого жида адвоката. Раз ввечорі зайшов до нього на пораду. Він був такий самий застрашений як я. "Пане Н.," сказав мені, "це прямо варіятський уряд. Ніхто тут не є безпечний. Сталінські енкавудисти це шаленні люди. З ними неможливо розумно розмовляти. Ось моя жінка і я завжди готові на вивіз, бо нікуди нам тікати!"

Вернувшить додому, я все розповів жінці. Вона небога сердешно заплакала. "Що ж нам робити, Семене?" закликала крізь сльози. "В нас трое малих діточок." "Що робити? Або я знаю? . . ." відказав я. "Будемо ждати. Що ж ми годні вчинити в цім червонім пеклі? Нехай діється Божа воля!" Ми помолилися і пішли спати.

* * * *

На другий день мій приятель Дмитро довідався, що енкавудисти плянують новий вивіз бранців зо Станиславова, але не знав, хто був на списку засуджених. Ось тому, прийшовши додому, я зведів жінці спакувати клуночки, щоб усе було напоготові, як прийдуть по нас наші московські "визвольники." Бідна жінка задрижала. "Не дрижи, Олено," я потішив її, "бо дрижання нічого не поможе! Принаймні зберім те, що найконечніше, бо енкавудисти не рідко забирають з дому людей так, як застануть їх, і везуть на Сибір. Тепер зима. Треба взяти тепле вбрання для себе і для дітей, бо інакше замерзнемо!"

* * * *

Ми мовчки пакували речі. Спакувавши два клунки, пішли спати. Ці клунки лежали в хаті три дні. На четвертий день десь около півночі хтось загримав в двері. Ми збудилися від гримання. "Прийшли по нас!" закричала жінка. Я кинувся до дверей. В дверях явилося трьох енкавудистів з московськими штиками:

"Пайдьом!" закричав один із них. "Петлюровци. Бандіти. Націоналісти!"

Побуджені діти зачали плакати. Жінка не знала, що робити, але ці азіятські типи не були цим зовсім зворушені. Сталін знав, як виховати собі прислужників. Це були люди без серця. Недоля людей не робила ніякого враження на них.

Ми прихапцем зібралися. Жінка взяла на руки заплакане немовля. Я взяв два клунки і ми разом з двома старшими дітьми вийшли на вулицю. Там вже чекав на нас тягаровий автомобіль. "Садісь!" закричав енкавудист і штурхнув жінку штиком.

На дворі тиснув доволі сильний мороз. Нас завезли на залізничу станцію і заладували до тягарового вагону. Цей вагон стояв два дні на станції. В нім було повно людей, що тиснулися одні до других. Вагон був неопалений. Неможливо було вийти з нього, бо енкавудисти замкнули двері колючим дротом. Попри вагон проходжувався якийсь китайський тип з карабином на плечах. Він пильнував, щоб хтось з бранців на втік на волю.

За два дні наші 'визвольники' принесли нам трохи якоїсь теплої води, що вони звали чаєм, і трошки хліба. Ми були голодні, затривожені і пригноблені. Мало хто говорив, бо й не було про що розмовляти. Малі діти плакали і тулилися до матерів.

По двох днях потяг рушив. Ми не знали куди нас везли. Тільки на більших станціях України потяг приставав, і люди приносили нам їсти. Як ми віхали в Московію, то про нас ніхто не дбав. Ми були засудженці на смерть.

Подорож тривала 15 днів. Кількох людей померло з голоду, перевтоми і морозу. Померла тоді само наша наймолодша донечка Ксеня, бо не було чим її годувати і огріти.

Її забрали енкавудисти на станції десь за Горами Урал. Ми досьогодні не знаємо, де її поховали та чи взагалі хтось поховав її.

В кінці ми опинилися в сибірських тундрах біля Іркутська. Ця далека країна була мені відома тільки з читання й описів. Тепер я сам з родиною опинився в ній, не знаючи, чи коли вже взагалі зобачу свою рідну Україну. Сум наліг на душу, як нам звеліли виходити з замороженого вагону. Надворі був сильний мороз. Нас забрали до табору праці, що був обведений високим муром-парканом. На паркані був колючий дріт. В означених відступах стояли вежі, з яких сталінські вартівники вдень і вночі з машиновими крісами в руках пильнували вязнів, щоб не тікали з цього большевицького пекла, хоч і тікати не було ні куди, ні сили.

По таборі крутилися вартові. Нам приділили маленьку кімнатку в бараку. Це мала бути наша хата, спальня, їдальня, одним словом наш притулок на вигнанні.

Страшне пригноблення обхопило мене і мою дружину. Вона сіла в кутику та зачала гірко плакати. "Тут нам уже кінець!" вирвалося їй з уст. "Не плач," промовив я, "бо світ ще не кінчиться. Бог однаково є в Україні як і на Сибірі. Він бачить наше горе. Молімся, і Він не опустить нас!"

Ми витягнули образець Спасителя, що заховали були в білизні перед ревізією, і поклали його на брудну деревяну лавку і зачали молитися: "Дорогий Спасителю, не опускай нас. Ти ж помер за нас. Хто поможе нам, якщо забудеш про нас, своїх бідних дітей?"

Наша молитва була щира і довга. Може в житті ми ще так ніколи не молилися як тоді в сибірськім бараку. І дійсно ми тоді відчули, що Бог був з нами.

На другий день мене призначили до групи, що кожного ранку о пятій годині пішки ходила працювати в копальні. Зразу було мені дуже тяжко привикнути, бо ручної роботи ніколи не робив. Товариші недолі, що давніше з ласки Сталіна прибули до цього совітського пекла, бачили мою втому і потішали мене: "Привикнеш, бо ми також привикнули!" Дивно як ці простенькі, але щирі слова підбадьорювали мого пригнобленого духа! Недоля повертала в приятелів цілу нашу перепрацьовану групу. Сильніші добровільно помагали слабшим, щоб захистити їх перед карою, поменшенням харчевої картки, тощо.

Моя жінка була призначена до кухні. Я тішився, що бодай вона не буде мерзнути на морозі сибірської зими. Працюючи в кухні, діставала кращу поживу ніж інші. Це я вважав великою ласкою, бо Олена була сильно пригноблена, як нас привезли до невільничого табору.

По двох місяцях я став поволі привикати до своєї недолі. Проте найбільше боліло мене те, що в таборі не було ні одного священика. Вязні казали, що колись був священник, але команда табору забрала його, бо публічно проповідав Христа навіть енкавудистам.

Бувши на волі в Станиславові, я не оцінював ні Служби Божої, ні сповіді, ні Св. Причастя. Тепер я тужив за тим, що не рідко колись занедбував, і благав Христа послати нам Свого священика бодай на Великдень, щоб ми могли ніти до сповіді та прийняти Св. Причастя. Подібно молилася й моя дружина.

Який ласкавий Господь! Одного дня прибув новий транспорт вязнів з Західньої України. Ми, що вже вважали себе за давних арештантів, стали обзнайомлюватися з новоприбулими і випитуватися їх що діється в світі, бо до нас не доходили ніякі часописи, ані новинки. Ми були в живім гробі, вповні відтяті від світу.

Одного ранку йдучи до праці, я завважив, що мій співвязень не був звичайною собі людиною. В розмові я довідався, що він священик. "Господи," закликав я, "таж це відповідь на мою молитву!" Він сильно здивувався моїм зворушенням. Я пояснив йому, що дружина й я довго вже благали в Бога ласки зобачити священика і бодай на Великдень піти до сповіді та прийняти Св. Причастя.

"Як іде про сповідь, то тут нема ніякої трудности!" промовив отець Михайло, "Але Св. Причастя не зможу вам дати, бо не маю вина, щоб відправити Службу Божу!"

От і проблема. Маємо священика, але він не годен правити Служби Божої. Все таки моя дружина сильно зраділа, що бодай зможемо піти до сповіді. І це вже неабияка ласка на Сибірі.

Сам Христос розвязав нашу проблему. Один із енкавудистів знав, що вязень Михайло Ч. це священик. Цей енкавудист потайки вірив у Бога. Одного дня покликав отця М. ніби на переслухання і в розмові признався, що він теж християнин. "Отче, я походжу з Харкова," казав він. "Моя мати була доброю християнкою. Сталін замордував її за те, що противилася його тиранії. Мій батько так само пропав десь без сліду. Мене взяли до поліцій-

ної школи й отак я опинився між енкавудистами."

Священик зразу не вірив своїм ухам, бо думав, що це підступ. Енкавудист завважив його недовіря, розпоров підшивку свого мундура і показав отцеві захований хрестик. "Тепер напевно повірите, що не обманюю вас, ані не хочу завести у пастку!" При тім поцілував хрестик і знову заховав його в полі мундура.

Священик остовпів з дива, бо не міг собі уявити, що навіть у большевицькім пеклі можна знайти добрих і віруючих християн. На другий день я вже знав про розмову отця Михайла з енкавудистом, бо ми обидва вже були приятелями. "Отче," промовив я до священика, "а може б ви дістали вино через цього енкавудиста?"

Священик на хвилину задумався і згодом спокійно промовив: "Попробую. Це було б знаменито. Ми могли б навіть мати великодню відправу!"

Енкавудист радо погодився спровадити нам засушені винні грона, фіґи і інші овочі. Винні грона були перемішані з засушеними яблуками, щоб не було підозріння при контролі.

З цих грон ми зробили дійсне вино. Енкавудист знав про наш плян. Він мав довіря до нас і ми до нього. Ненависть до Сталіна за морд матері та страту батька повернула цього енкавудиста в страшного ворога Сталіна та Московії. В розмовах він не раз потаємно говорив нам, що прийде ще час відплати на московських гнобителів нашої батьківщини.

* * *

Трапилося, що в саму Великодню ніч нашим вартовим був саме цей український енкавудист, ворог безбожницького комунізму. Він знав про наш плян великодньої відправи і запевнив нас, щоб ми нічого не лякалися, бо інші енкавудисти по-своєму будуть святкувати Великдень при пляшці горілки, тому нам не слід нічого боятися.

Яка радість, коли священик сів на брудній тапчані і вислухав наші сповіді. Опісля була Служба Божа без різ і кадила, але дійсна Служба Божа. Сам згаданий енкавудист був на ній, приступив до сповіді та побожно прийняв Св. Причастя, бо релігійне виховання і віра в Бога, що побожна мати защепила в його дитяче серце була жива в його душі.

Втіха серед понурого табору наповнила знедолені душі та вимучені тіла, як наша групка разом з енкавудистом приятелем потиху, але всім серцем заспівала: "Христос воскрес із мертвих!" Цей спів був чудесним бальзамом, що спливав на наші засмучені душі. Нам дійсно здавалося, що воскреслий Христос був серед нас, бо ми гейби чули Його божеський голос: "Мир вам! Не бійтеся! Я з вами! Ваше горе покінчиться!"

* * *

Наше горе дійсно внедовзі скінчилося. Сталін задумав бодай назовні примирити західніх українців і звелів своїм посіпакам звільнити з Сибіру декотрих із них, щоб галичани бачили, який добрий "батько Сталін." Між цими щасливцями були й ми, моя дружина і я.

Ми зразу не вірили, що це могло статися, бо були вже готові вмирати на Сибірі. Ми повірили аж тоді, як нас звільнено з табору та відослано до Станислава... Це було чудо воскреслого Спасителя, за що ми щоденно дякуємо йому.

В червні 1941 р. вибухла німецько-совітська війна. Ми дуже зраділи, бо думали, що постане вільна Україна, але на жаль так воно не сталося. Україна ще переходить свою Голгофу. Сподіємося, що вона вже не довго буде тривати.

Як большевики верталися до Західньої України, ми вже не лишалися в Станислові, бо добре знали большевицький "рай". Разом зо знайомими виїхали на чужину, звідкіля дісталися до Америки. Тут спокійно проживаємо, працюємо і молимо Спасителя, щоб скоротив страждання нашого народу на рідних землях, і сподіємося, що Він внедовзі вислухає благання мільйонів українців, які засилають до Нього такі самі благання.

Хто може сподіватися неба?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЦЕРКВА навчає, що ми не можемо про нікого твердити, що він дістанеться до неба або піде до пекла. Все таки можемо знайти деякі знаки, по яких можна пізнати і сказати, що хтось поступає правильною дорогою, і тому може надіятися що колись дістанеться до Небесного Царства. Вже у цім житті є деякі познаки, що можуть нам в деякій мірі вказати, де хтось буде стояти на страшному суді. І так коли ми бачимо когось, що має страх перед гріхом, особливо великим, то можемо сказати, що коли він витриває ціле життя у такому побожному стані та завжди буде боятися гріха, то він може надіятися, що колись дістанеться до неба. Знаємо, що Святі мали таку делікатну совість, що вони боялися навіть згадувати про гріх. Тому ми повинні старатися, щоб виробити собі таке делікатне сумління, щоб ми тікали від гріха неначе від трійливого гада, і тоді можемо сподіватися, що колись дістанемося до неба.

Інша познака, з якої можемо пізнати, що хтось іде правильною дорогою, це щира постанова, щоб скоро вставати з гріха, коли хтось мав нещастя допуститися його. Знаємо, що цар Давид тяжко образив Бога, одначе він жалував, показав охоту і щиру волю, щоб поправитися, не зволікав, не отягався, але хотів, щоб якнайскоріше позбутися гріху. Таке саме читаємо про Св. Петра. Він відрікся Христа, одначе скоро потім гірко жалував і хотів поправитися та повстати з гріха. Можемо спитатися, чи є в нас та скора воля, щоб сейчас покидати зло, як ми лише переступили заповідь Божу?

Третя познака, що хтось поступає правильною дорогою у своїому житті та може сподіватися неба, це гаряча і ніжна набожність до Божої Матері. Св. Альфонс, запевняє нас, що дитина Марії не пропаде. Можемо проте спитатися, чи маємо цю правдиву набожність до Божої Матері? Пам'ятаймо, що ця набожність є запорукою нашого спасення.

Інший знак призначення до неба це побожне слухання Божого слова. Св. Іван каже: "Хто від Бога, той слухає слова Божого!" Не лише слухає проповіді в церкві, але читає Св. Письмо, по-

божні книжки і часописи та помагає ширити добру пресу. Питаймо себе, чи ми любимо слухати Боже слово, чи любимо молитися і розважати про побожні речі. Коли цього в нас нема, то видно, що нам іще багато дечого бракує.

Пята познака доброго і праведного життя це любов до молитви і часте принимання тайни Покути і Пресв. Евхаристії. Як відомо молитва це могутній середник, щоб р'ятувати свою душу. Вона є конечна, щоб витривати в добрі та не зійти на манівці. Вона подає нам світло і вказує дорогу до щасливої вічности. Тайна покути увільняє нас від гріхів і забезпечує нас перед впливами злого духа. Хто все своє життя часто сповідається і причащається, той може бути певний, що Бог дасть йому ласку щасливо вмерти. Пресв. Евхаристія є кормом нашої душі на дорозі до вічности, тому ми повинні з неї часто користати. Наскільки людина може судити, то можемо твердити що, хто часто причащається, той спасеться.

Вкінці останньою познакою доброго і праведного життя є милосердя для нещасливих, опущених і вбогих на цьому світі. Блаженні милостиві, каже Христос, бо вони помилувані будуть (Мт. 5, 7). Св. Єронім каже: "Ніколи я ще не бачив, щоб злою смертю вмирав той, що був милосердний!"

Ось деякі познаки, по яких можемо тут на світі вже сказати, що хтось провадить праведне життя і колись може сподіватися неба. Ці знаки нам оставили Святі, що мали глибоке знання правд віри і великий життевий дослід. Отак можемо надіятися, що хтось дістанеться до неба, коли вправляється в чеснотах, а решту треба полишити Божому милосердю тому, що людина ніколи не знає, які є Божі наміри. Знаємо, що Божі суди є непонятні для звичайної людини.

Як з цеї науки можна бачити, католицька Церква подає вірним таку науку, що відповідає людській природі. Ця наука є правдивим світлом для людей.

Що ж треба сказати про науку деяких дослідників Св. Письма? Рутерфорд учить, що тільки дослідники підуть до неба, а всі інші мусять остатися таки на землі і цілу вічність жити на ній. Чому воно так, цього ніхто не знає крім нього одного! На землі має остатися навіть Авраам, якого так хвалить Св. Павло у листі до Римлян. Св. Павло напевно більше знав про святість і віру Авраама, як усі дослідники разом, тому мусимо відкинути їх науку як неправдиву, противну Біблії і словам великого апостола народів, Св. Павла. Не дослідники будуть творити царську родину в небі, але ці всі, що виповняли Божі заповіді, співділяли з ласкою та старалися провадити добре і побожне життя. Бог не призначує нікого до неба; Бог ніде не сказав, що 144 тисячі будуть царювати в небі, але отворив брами неба для всіх, що бажають туди ввійти. Наука Христової Церкви опирається на твердому фундаменті, і тому її мусимо держатися.

УВАЖАЙТЕ НА ГОРЛО

Деякі люди надуживають свого горла, бо постійно сильно і голосно говорять і кричать. Інші надуживають носа через уживання різних носових лікарств.

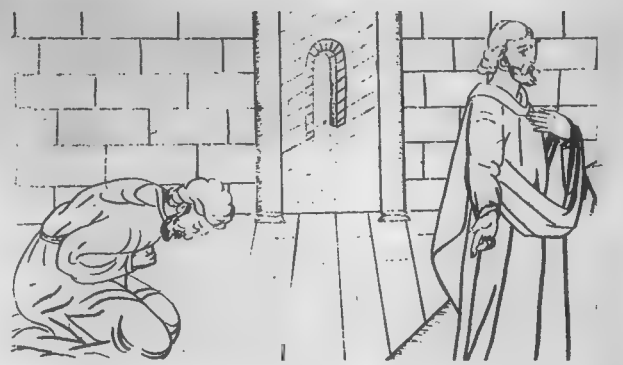

МОДЕРНІ ФАРИСЕЇ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

БОЖЕСТВЕННИЙ Спаситель оповів історію про одного фарисея, що отак молився в святині: "Боже, дякую Тобі за те, що я не такий, як решта людей,—грабіжники, неправедники і перелюбники, або як оцей митник. Я пощу два рази на тиждень, і даю досятину з того всього, що придбаю собі" (Лк. 18, 11-12).

* * *

Отак молився фарисей, духовний провідник жидівського народу. Це не була молитва, а радніше самохвальба і вияв самовдоволення, яке випливало зо свідомости, що він краще служив Богові і ліпше зберігав Божий Закон аніж інші жиди, його співгромадяни. Хоч може ця молитва-самопохвала випливала з несвідомости фарисея, що всяка людська доброта це наслідок Божої ласки і людського співдіяння з нею, все таки Спаситель осудив фарисея, заявляючи, що його молитва була безвартісна в Божих очах, і тому по словам Христа: безкорисна для нього: "Цей чоловік (митник) пішов додому вповні оправданий, а не тамтой, бо хто підноситься, той буде понижений, а хто понижає себе, той буде прославлений!" (Лк. 18, 14). Фарисей хвалився, бо не хотів признати, що людина не година нічого доброго вчинити власними силами. Якщо ж Божа ласка допоможе їй щось доброго виконати, то найперше треба дякувати Богові, а потім брати собі кредит із доброго діла. Така поведінка не буде гордістю. Св. Павло каже про себе: "З Божої ласки (завдяки Божій ласці) я є тим, чим є, і Божа ласка не була в мені бездільною (неплідною). Навпаки, я більше трудився ніж хтонебудь із них (апостолів), щоправда не я сам, але Божа ласка, що діє зо мною!" (1 Кор. 15, 10).

* * *

Заходить питання, чи цей жидівський фарисей міг би сьогодні успішно боронити свою поведінку і молитву перед модерними християнськими фарисеями, яких повно в наших церквах і парафіях? Ці модерні фарисеї скрива дивляться на жидівського фарисея, бо думають, що коротенька і дуже часто бездушно проказана молитовка 'Боже, будь милосердний для мене грішного!" (Лк. 18, 13) чинить їх духовними митниками в Божих очах і очищує їхні душі з гріхів, що дуже часто напевно перевижчають провини жидівського фарисея.

Воно легко осуджувати жидівського фарисея, бо й Христос осудив його молитву, але чи цей осуджуваний християнами фарисей не мав би нічого сказати в своїй обороні, якщо б він сьогодні з'явився в наших товариствах і церквах? Слід утотожнитися душею з цим фарисеєм, щоб уявити собі, як він боронився б перед сьогоднішніми християнськими фарисеями. Його оборона отак більше-менше виглядала б.

1) "Сьогоднішні християнські фарисеї докоряють мені, що моя молитва була навіяна гордістю та самовдоволенням, тому я був занадто певний про власні заслуги, яких я сподівався зо своїх добрих діл. Проте прошу звернути увагу, що я дійсно давав десятину (десяту частину) на Церкву і удержування священиків цебто на Боже. Я дійсно молився... Навіть Спаситель не ставляє цього в сумнів...

"Що це значить, панове фарисеї християнства, мої дорогі друзі та послідовники? Може й я трохи свідомо провинився самозадоволенням на вид добрих діл, що я виконував, бо я обманював себе, що міг виконати їх без Божої помочі гейби я був самовистачальний і не потребував Божої ласки, щоб зберігати Божий Закон. Це правда, що я не мав належного духовного розположення, як постив або молився, бо не жалував за свої гріхи, тому такі зовнішні практики, як посипання голови попелом, занедбання митися і купатися й користуватися подружими правами, чи не стрегтися під час посту не мали вартости в Божих очах, хоч я знав Божу пересторогу: "За те, що вони (жиди) люблять блукати, Господь не любить їх... Як будуть постити, Я не звертатиму уваги на їхні благання, і як приноситимуть Мені цілопалення і хлібні жертви, то Я не прийму їх. Ні, Я вигублю їх мечем і голодом" (Єр. 14, 10 і 12). Бог не прийняв мого посту, бо в нім не було жалю і духа покути, що має товаришити всім добрим ділам, от хоча б постам, роздаванню милостині та молитвам. Все те правда, і я бачу, що дійсно слушно Христос осудив мене і мої добрі діла, молитви, милостині і все інше, бо в них не було Божого духа.

"Але, панове, модерні фарисеї, позвольте мені спитатися вас: "Як виглядають ваші молитви? Скільки часу щодня присвячуєте для них? 10, 5, 2, 1 мінуту, а може й зовсім не знаходите часу на молитву цебто розмову зо Своїм Небесним Отцем і Добродієм, хоч кожен день має аж 1,440 мінут! Панове, модерні фарисеї, ви дійсно мусите бути страшно зайняті, що не годні знайти на молитву навіть 10 хвилин денно!

"Як же іде про милостині, датки на церкву, єпархію, місії, священичі семінарії, то яка ваша жертва? Я давав десятину з річного чи місячного приходу цебто платив чи дарував 10 відсотків на Церкву та її потреби. А ви, мої друзі фарисеї, скільки даєте на свої парафії, школи, пресу? Якщо ви заробляєте 400 долярів на місяць, то повинні дати 40 долярів на церкву та її потреби! Чи багато з вас це робить?

"Може часом боронитеся браком грошей? Невже Вам брак гроша на добрі цілі, а не брак його на всякі вигоди вдома, от хоча б на телевізорські апарати, численні вбрання і різні речі, без яких дуже легко ваш рідний батько колись обходився і був щасливий, може й часом щасливіший аніж ви, його син, що має повно всяких вигід і задоволень за винятком щастя і спокою в серці!".

Ось це перша відповідь фарисея... Хіба можна відмовити йому рації? Хіба він не говорить гіркої правди? Хіба не завважуємо всюди намагання трусливого **мінімалізму,** цебто щонайменше трудитися для Бога, Церкви і власної душі, поміж модерними фарисеями? Невже це тайна, що загал сьогоднішніх християн куди більше дбає про матеріяльні вигоди ніж про досконалість і святість власних душ? Так, старинний фарисей говорить гірку правду своїм модерним товаришам і нащадкам...

(2) "А може, ви мої друзі модерні фарисеї, скажете, що Новий Завіт це Завіт любови, де Христос звертає меншу увагу на кількість, але заохочує Своїх послідовників, щоб найперше дбали про якість своїх добрих діл... Дуже добре... Нехай так буде, але тепер разом погляньмо на якість і духа ваших діл, бо не один із вас осудив мене за те, що мої молитви і пости були бездушними і формалістичними практиками цебто що я тільки устами хвалив Бога, а моє серце було далеко від Нього.

"Які ж ваші діла, панове фарисеї? Невже поважитеся твердити, що вони бувають виконувані тільки для одного Бога, щоб подобатися Йому? Хіба скажете, що ваші добрі діла, молитва і пости просякнені духом покути, жалю за гріхи і щирою та безкорисною любов'ю до Бога й ближнього? Якщо б ваші молитви були сповнені Божим духом, то в них не було б стільки розтріпань і холоду. Якщо б ви виконували свої дрібні діла для одного Бога, то не сподівалися б похвали і признання за все те, що виконуєте для других, і тоді не скаржилися б, що люди не оцінюють вашої саможертви і праці для добра громади або парафії. Бажання похвал і нарікання, що вони не дістаються вам, це напевно не знак, що працюєте і трудитеся для одного Бога!

3) "Ідім дальше, мої друзі християнські фарисеї, і спільно розсліджуймо мою поведінку. Ви кажете, що я принизив Божу Велич, бо так хвалився і так поступав, що Бог не міг би сподіватися кращого життя від жодного Свого сотворіння...

"Хіба між вами християнами нема таких, що вповні задоволені з себе самих і бодай ділами і поведінкою кажуть до Бога: 'Боже, ми молимося (але як і як довго?—цього не кажуть), ми постимо (але в якім дусі? Зрештою який це піст, коли людина може їсти скільки хоче!), я ходжу до церкви (але до якої?) Коли багато з вас живе на фармах, де нема кожної не-

ділі відправи, то скільки з вас іде на відправу до другої церкви, (хоча б ця церква була дуже близько?) І дивно, що ці люди—модерні фарисеї, навіть не відчувають скрупулу, що через лінивість втратили Службу Божу, дали згіршення власним дітям і заплямили свою душу смертельним гріхом! Що більше, ці люди в потребі звертаються до Бога, благаючи в Нього погоди, дощу, добрих жнив, здоров'я і благословення наче б Бог був їх слугою, а не Паном і Володарем! Коли ж Бог не вислухає їх благання, то ще й скаржаться на Нього гейби Він кривдив їх, хоч вони не числяться з Ним, ображають Його і переступають Його святий Закон! Товариші мої фарисеї, ви маєте дійсно дивне поняття про Бога!"

Хіба хтось годен не погодитися з тим, що замітки і докори старинного фарисея точні та вповні слушні? Хіба нема між модерними християнами повно таких, що легковажать собі Бога і Його Заповіді, а потім іще й дивуються, що цей нехтований ними Бог не дає світові мира і не благословляє тих, що легковажать собі молитву, недільну Службу Божу, Великодне Св. Причастя, любов до Бога і ближнього?...

4) "Я дуже дивуюся, що багато з сьогоднішніх моїх товаришів зриває стосунки з Богом і зрікається Його неба за такі дрібниці, як заборона розводитися, штучно уникати дітей, тощо... Панове, таж ви засуджуєте себе на вічне прокляття такою нерозумною поведінкою! Якщо пекло не робить на вас враження та не спонукує вас завчасу помиритися зо своїм Творцем, то в вас нема віри або розуму, або обидвох. Хто ж при здоровім розумі поважився б бунтуватися проти того Бога, що навіть Люципера скинув навіки до пекла?"

Слушний докір. Нема що й казати! Багато християн признає фарисеєві рацію, але потім знову так поступає гейби фарисей говорив їм якусь байку.

5) "Панове фарисеї, докоряєте мені, що я знехтував своїм ближнім, митником, що молився в святині... Признаюся, що я так вчинив і тому досьогодні так сильно жалую за це, що вже ніколи так не поступив би з ним, якщо б ми ще раз стрінулися...

"Але як ви поступаєте зо своїм ближнім, якого ваш Спаситель звелів любити так як себе самих? Ця заповідь любови ближнього була мені невідома, як я зайшов до святині молитися... Ви ж знаєте її. Священики невпинно пригадують вам її, а все таки чи ви дійсно любите свого ближнього?

"Якщо б я міг вернутися на світ і зайти до хат тоді, як там збереться кілька мужчин або жінок, то що почув би я? Скільки там обмов ближнього, скільки критикування, заздрости, ненависти, підозрінь!—Що більше? Я почув би там критики й осуджування ваших власних душпастирів, що вони забагато говорять про гроші, що вони лакомі, що працюють тільки в неділю, а цілий тиждень спочивають, як ви, пановe фарисеї і пані фарисейки, тяжко гаруєте від ранку до вечора!

"Скільки з вас не бачить власних блудів, а зате дуже добре бачить недосконалості ближнього навіть там, де їх зовсім нема? Як легко ви виправдуєте себе самих за ті провини, за

(Докінчення на стор. 18)

Our Lord's Glorious Resurrection

(Christ and His Mother)

M. Schudlo, CSSR.

THE Gospel book tells us that the Lord, upon His glorious Resurrection from the grave, appeared to His Apostles, disciples and pious women, but the same book does not mention that He did so to His beloved and afflicted Mother Mary.

Although no mention is made of the appearance to Mary, we can be sure that the Blessed Mother was the first to see the risen Christ, her beloved Son and God, for it would be incredible to admit that the loving Son forgot His Mother and refused to share the glory and the joy of His Resurrection with the one and the only one who did not waver in faith during His Crucifixion and the three day stay in the grave. The Lord knows His favorite servants and does not forget to reward them for their faithfulness, constancy and love. Was there ever a better and more fervent servant of the Lord in this world than the blessed among the blessed, the Virgin-mother of the Son of God? No, never! Thus it is more than reasonable to believe that she was the first to contemplate the glory of her risen Son.

* * * *

The Crucifixion of the Master threw all the Apostles into such consternation that they lost their faith in Him and fled in order to save their unhappy and disillusioned lives. Mary's behavior was entirely different, because she was different from the Apostles. She knew well Who her Son was, and consequently understood His mission in the world. She was aware that Golgotha was absolutely necessary, if the salvation of mankind were to be completed. Not so did the Apostles. Despite a three-year period of training they were still carnal, earthly men with passing ambitions and temporary dreams. No wonder that they lost their faith in the Master when they saw that everything ended in failure with the crucifixion and the death. It is true that they saw their Master raise some dead, but it did not enter their earthly mind that He could do the same for Himself.

Not so Mary, the loving Mother of the Savior. She awaited Jesus, because

she had full faith in His assurance: "They will condemn Him to death... and scourge and crucify, but on the third day He will rise again!" (John: 20, 19).

Mary is sure that He will fulfill His promises, and thus His divine word will be followed by divine action of the resurrection. She remains in her seclusion, because it is too hard to share her sorrow with those who have lost faith in her Son. She believes, trusts, prays for the wavering followers of Christ and waits.

The Lord, His sacred Body in the grave and His blessed soul in the limbo of the ancient dead just ones — "In the Spirit He went to bring the good News to the spirits that were in prison" (1 Peter 3, 19) — also longed for His afflicted Mother whom He wished to see and console after so many sufferings she underwent for His and our sake.

He longs to see her, because she did not forsake Him when He had no beauty and external glory. He longs for her when He thinks of her weeping face during His sorrowful journey to Calvary. He longs for her when He recalls her standing beneath His Cross on Golgotha.

Yes, she must have been the first to see His full glory, because she had better than anyone else understood His ignominious sufferings and humiliations. The Divine Son makes her feel His own glory and happiness. He appeared to her in His glorious beauty, His wounds shining like so many resplendent stars.

What was our Lady's reaction to the resurrection of her divine Son's glorious Resurrection? Ravished by His blinding beauty, the Blessed Mother, full of happiness, falls on her knees and joyfully adores her Divine Son. Jesus embraces His Mother, presses her to His loving Heart, changes her pains into sweetest joys and says, "Now, my dear Mother, my sufferings are over. Do not weep, but rather rejoice, because I will never suffer again. Death will have no mastery over my Body for the whole eternity!"

Full of spiritual rapture, the Loving Mother of the Savior kisses His wounds with all the ardor of her fiery soul. She embraces Him too, and rests her head against His breast.

Such was the happy Easter of our blessed Lady. It was sweet, happy and glorious. She was joyous with the joy which God alone can impart, while her noble and innocent heart cried out, "Alleluia!"

We will also experience similar joy, if we remain faithful to Our Lord in our dry, unpleasant spiritual moods and daily hardships in this valley of tears. It is just at such times that we should show that we value the Lord more than ourselves and our comforts. For such behavior we will experience the Lord's words, "I will be your joy and your reward!"

———

We wish to remind our readers that they can gain an indulgence of 10 years, if they piously attend the Matins or Divine Liturgy (Mass) on Easter Sunday, whether at night or in the morning with the intention of honoring the risen Savior. Furthermore, they can also gain a plenary indulgence, under the usual conditions, if they do so, but they must receive the Sacraments of penance, Holy Communion and pray for the intention of the Holy Father (AAS., Feb. 1944 p. 53, N. 31).

They were homeward bound from church. "According to the minister's sermon this morning," said Mrs. Enpeck, "there is going to be no marrying or giving in marriage in heaven. Do you believe that?"

"Well, I have no reason to doubt it," answered Enpeck. "There must be some way to distinguish it from the other place."

There are no laymen . . .

THERE is no such thing as the laity if by "laity" is meant people who do not have a religious vocation, says Joseph A. Breig, an author, columnist and assistant managing editor of the Cleveland Catholic Universe Bulletin.

In recent talks to lay organizations, Breig emphasized that everybody has a religious calling. He quoted Pope John's address to the first session of the ecumenical council.

The Holy Father, Breig noted, said that everybody has the duty of "tending ceaselessly toward the attainment of heavenly things."

Pope John added that this is true not only of individuals but of "individuals united in society," who must organize the world to help people to achieve spiritual perfection in full human development.

Thus, said Breig, in the real sense there is no such thing as a layman or a laywoman — and this fact is rapidly being more widely understood both in the Church and in the world.

Every human being, said Breig, comes into the world with a mandate from God not only to perfect himself, but to do so in large part by perfecting his environment through service to others.

"If that isn't a religious vocation," said Breig with a touch of humor, "I can't imagine what in the world it is."

The work of Christianity in the world, he said, has been dreadfully hampered for centuries by the notion that it is something for a handful of clerics to take care of while the rest of mankind goes about its secularistic concerns. Breig said:

"Now, however, we are seeing a new vision. Pius XI told Christians that it is their duty to 'transform all things in Christ.' Piux XII gave the laity the mission to 'consecrate the world.'

"When this is sufficiently realized by enough people, Christianity will begin to make tremendous progress in making the kind of world that will be a real home for all human beings.

"There will always be distinctions, of course, among vocations. But I wish we had some new words — at least a new word for the laity. The laity are the people of God, the Christian community.

"Not only are they called to the Christian service of God and man — they are consecrated to it through the Sacrametns — Baptism, Confirmation, Penance, Communion, Marriage.

"They are living in these Sacraments, and through these sacraments Christ is living in them so that they are His Mystical Body.

"When you look at people like that, when you see yourself in that light, how can you possibly suppose that you have anything other than a religious calling?

"For instance, I dislike to hear people saying they 'were married by' Father So-and-So. They weren't. They

married each other, and they conferred the Sacrament of matrimony on each other. They are constant channels of grace to each other in the mystery of mariage which St. Paul compared with the union of Christ and His Church.

"A man and wife, therefore, are living in a sacramental state of which they are the ministers to each other. If that isn't a religious state and a religious calling, what is it? If we see ourselves living in mariage as a Sacrament and a religious consecration, don't things like divorce or chasing around suddenly look absolutely ridiculous? Doesn't the stage notion of marriage become preposterous? Don't we feel sorrow for people who know so little about what love is, and marriage is? And if we see ourselves in the sacramental, minister-to-each-other state of marriage, won't we do an enormously better job of rearing our children and preparing them for marriage, if that is their calling?"

Breig said he thinks there would be a lot more vocations to the Priesthood, the Sisterhood and the Brotherhood, if the sacredness of marriage were widely realized. He explained:

"What we call the religious vocations will be much better understood and appreciated, if our homes are made into sanctuaries, as they should be — if they become what St. Augustine called them: the Church in miniature."

The "religiouness" of everyone's calling, Breig said, extends into every field of life. He said:

"We should see our occupations as opportunities for religious Christian service of God and man. A physician is all wrong, if he's a doctor just to make money; money should be a by-product of his service to the ailing — of his corporal works of mercy. And this goes for every occupation. An auto mechanic should see himself primarily as one who sees to the safe and happy transportation of his fellow images-of-God. He must be paid, and paid well, for his service, because he and his family have needs which must be met, and in meeting those needs, he is serving the likeness of God in himself and his wife and children. But he should never think of the money as the prime thing — only as the secondary thing. What comes first is service to mankind in the vocation to which God has called him as one of God's children who must, in Pope John's word, 'tend ceaselessly toward the attainment of heavenly things.'"

— (Uniera)

COMFORT FOR THOSE WHO MOURN

The great and sad mistake of many people, among them even pious persons, is to imagine that those whom death has taken leave us. They do not leave us. They remain? — Where are they? In darkness? Oh, no! It is we who look in darkness. We do not see them, but they see us. Their eyes, radiant with glory, are fixed upon our eyes full of tears. Oh, infinite consolation! Though invisible to us, our dear dead are not absent.

I have often reflected upon the surest comfort for those who mourn. It is this: a firm faith in the real and continual presence of our loved ones; it is clear and penetrating conviction that death has not destroyed them, nor carried them away. They are not even absent, but living near to us, transfigured: having lost in their glorious change no delicacy of their souls, no tenderness of their hearts, nor especial preference in their affection; on the contrary, having in depth and fervor of devotion, grown larger a hundredfold. Death is, for the good, a translation into light, into power, into love. Those who on earth were only ordinary Christians, become perfect; those who were beautiful become good; those who were good become sublime.

Ukrainian Easter Celebrations are both solemn and colorful

Maurice Dzurman, CSSR.

EASTER for Ukrainians, as for so many other Christians, is preceded by a period of preparation called Lent in which each ought to prepare himself worthily, through extra prayer and fast for the anniversary of Christ's resurrection from the dead. It is this spiritual preparation that must save the pre-Easter season from being one mad rush of shopping and cooking, with little — if any — thought of the central mystery of the holy day. It is, then, this spiritual preparation and the clothes and gift-shopping inspired and permeated by it, that constitute the "long range" approach to Easter for the Ukrainian Catholic.

And yet, man being a composite of matter and spirit, the spiritual joy of every Christian must naturally and necessarily be expresed in a material and human way, an expression of the spiritual in terms of the material and earthly. The Ukrainian, with his peculiar blend of spiritual and earthly qualities, sets about his immediate preparation for Easter. All through Lent the women-folk spend long hours coloring eggs. This art is exclusively a Slavonic one. The Ukrainians have developed it to a surprisingly high degree. The colorful, delicately and intricately designed Easter eggs grace the dinner table of every Ukrainian home at Easter time.

Holy Week is a very busy week indeed. Every day is full of Easter preparations — cleaning, baking, etc. — interwoven with religious services. Holy Thursday commemorates the institution of the Blessed Eucharist. In the evening, the Office of the Passion of Christ is sung in the churches. This service consists in the reading of all the excerpts from the four holy Gospels that pertain to the Passion and Death of Christ. There are 12 major readings.

On Good Friday the Death of Christ is celebrated. This is a day of very strict fast. Not only is meat not allowed but also all milk products including butter and cheese. Instead of Mass on this day are sung the Solemn Vespers of the Passion ending with the Expedition of the Holy Shroud. Usually in front of the main altar is erected a tomb artistically decorated with flowers. The Holy Shroud is placed within the tomb and left for veneration until early Sunday morning.

Here in Canada Holy Saturday afternoon is usually reserved for the blessing of the Easter food. The faithful bring gaily decorated baskets of food to the church to be blessed by the priest. In the old country this ceremony usually followed Mass on Easter Sunday.

Easter Day, as early as possible — at 5 a.m. most perferably — the good people make their way to church for the Divine Service. This is, qualitatively, the climax and the essence of the Easter festivities, the best expression of worship and appreciation of God's most bountiful gift to man: His onlybegotten Son, under the appearances of bread and wine. The Mass itself is preceded by solemn Easter Matins which includes a triple liturgical procession around the church, then the official opening of the church doors with the singing of the thrilling chant — "Christ Is Risen!"

Then follows the Mass, which reaches its climax in the re-enactment and commemoration of Calvary — the suf-

fering and death of Christ; and for those who have made themselves worthy, to those He offers Himself in Holy Communion.

In a short while, the Divine Service is over, a few more Easter hymns and the good people hurry home to happily partake of the blessed Easter food and the joyous Easter festivities.

Does the Catholic Church need reform?

D. F. Miller, CSSR.

RIGHTLY understood, there can be only one answer to the above question, and that is in the affirmative. Rightly to understand both the question and the answer requires a realistic view of the two basic elements that make up the Catholic Church, namely, the divine and the human.

On the one hand, the Church is the means instituted by Christ for the continuation of His saving work for all mankind to the end of time. As such it is an infallible teacher in all essential matters of faith and morals; it is the certain source of grace for every individual through the Mass and the sacraments established by Christ; its four marks make it intellectually appealing to all who study its claims. Countless books have been written, sermons preached, instructions given, on the beauty, the holiness, the necessity, the completeness, the permanence of the Church as representing the mind and the will of Christ. In this connexion the Church is variously called the spotless bride of Christ, the Mystical Body of Christ (after St. Paul), the continuation of Christ's redemptive work in the world. Thus the Church is essentially a creation of God through Jesus Christ in His Holy Spirit.

On the other hand, the Church is an "assembly," a "congregation," of human beings. The very work "ecclesia," which is a Latin word formed from a Greek root, means an assembly, and it is this word that is translated into English as "church." Thus, for all that the Church is the divinely established means of salvation for mankind, it is made up, both in its hierarchy and laity, of human beings, of weak human beings, of sinful human beings. It is this element and this alone that shapes the views of the outsider who has no faith in the divine element that is always present in the Church. The anti-clerical, the agnostic, the indifferentist, the Protestant, the lapsed Catholic, sees the Church only as an "assembly of men", and concentrates his attention solely on the mistakes, the imperfections, the worldliness, the bad judgments, the neglect and omissions, of some of those who are a part of the assembly of men that is the Church. What he condemns is some of these men is often (though not always) worthy of condemnation, even though it does not reflect on the essential truth and the divine plan ever present in the Church through the will of Christ and the working of the Holy Spirit.

When we look at the Church from the second viewpoint, both through the eyes of outsiders who see only the human weaknesses and mistakes, and through our own eyes in humble consciousness of our own mistakes and infidelities to the whole teaching of Christ, we cannot hesitate for a moment to say that the Church needs reform. Indeed, in announcing his decision to call an ecumenical council, Pope John XXIII, in his encyclical of June 29, 1959, entitled "Truth, Unity, and Peace," publicly recognized the need of reform, or renewal, or revival, both in individual human beings within the Church and in disciplinary matters that depend on the judgment of those in authority within the Church. Three things, he said, will be the most pressing topics laid before the council: "1) the spread of the Catholic faith; 2) the revival of Christian standards of morality; 3) the bringing of ecclesiastical discipline into closer accord with the needs and conditions of our times."

Each of these topics assumes some weakness or failure or omission on the part of the human beings, both clerical and lay, that make up the Church: 1) we have not been doing enough, or have been using wrong means, to spread the religion of Christ; 2) too many of us have, in small matters or great, surrendered to the spirit of the world, and must be reawakened to the necesity of living up completely to Christian standards of morality; 3) even some of the disciplinary matters in the Church subject to positive (not divine) law, such as fasting laws, liturgical rules and rubrics, administrative procedures, need to be re-examined with a view to changes that may be more suited to the circumstances in which people live today.

To these needs the ecumenical council, opening on October 11, 1962, will address itself. In the meantime, what can the ordinary Catholic, layman, religious or priest, do to help in this work of human renewal and revival within the Church? In a very provocative book that analyzes these very problems, "The Council, Reform and Reunion," the Rev. Dr. Hans Küng of Germany sets down four things that every Catholic should do in cooperation with the council and in recognition of the need of reform in the human make-up of the Church.

1. **He should suffer** because of the human failures and sins of those within the Church, and offer up this very suffering "to fill up those things that are wanting of the sufferings of Christ, in our flesh, for His body, which is the Church" (Col. 1:24). One can hardly be loyal to Christ Who is the head of the Church without suffering over the presence of disease and weakness and rebellion and infidelity and sloth in members of the Church. Every loyal Catholic suffers because of these things, and his suffering both produces spiritual fruit and leads to practical action.

2. **He can pray** that the Church be delivered from evil. It is good for the simple, ordinary Catholic, who cannot imagine himself having any notable influence in shaping reforms that are needed, to realize that no action, of pope, cardinals, bishops, priests, influential laymen, can have any fruit without prayer. Reforming action, no matter how feverish, is charging windmills unles it be made fruitful by the grace of God. Every Catholic can do the most important thing for reform, and that is to pray.

3. **He can criticize.** It is wrong for Catholics to think that it is never lawful to criticize the weaknesses, failures, wrong judgments that proceed from the human elements in the Church. At the right time, in the right place, in the right circumstances, in the right spirit, criticism, even of those in authority, aids the Church to attain the reforms it needs. Alas, some find it exceedingly difficult to distinguish between criticism arising from personal resentment and self-opinionated judgments, and that which springs from a deep, personal, "committed" love for the Church as the body of Christ in the world. This latter kind of criticism will never be without gratitude for the divine things that the Church gives. It will never be without humble recognitions of one's own weaknesses and shortcomings. (The

most violent in their criticism of the sins of others in the Church are often secretly the most rebellious against one or the other teaching of the Church). It will be constructive in the sense that the one criticizing wants to help, not merely, hurt, other members of Christ's Mystical Body.

A good test of whether one's criticism of persons and practices in the Church is healthy or unhealthy can be made from one's answer to this question: "Am I willing to go on record as offering this criticism, to write it down and sign my name to it, and to send it to the Holy See for consideration in the ecumenical council?" A second test would be made in one's answer to this question: "Will I still be a loyal Catholic, gratified for all the divine things Christ gives me through His Church, even if my criticism does not affect the correction or betterment I hope to see in the human side of the Church?"

4. He can act. First of all, one who wants to see a renewal of the spirit within the Church will act on himself. He will renew his own spirit, correct his own faults, build up his own spiritual life. Then he will act in union with others, joining a third order religious, or a Legion of Mary, or a study club, or some other group inspired both by the desire of perfection and zeal for the salvation of sinners. Finally, he will act in concert with the whole Church, accepting the decrees of the council with humble submission, and putting them into practice to the best of his ability.

All this, the Holy Father hopes and prays, will have a tremendous effect in bringing to realization the hopes of all good men everywhere in the world for religious unity in the service and love of Jesus Christ. He says, in the same encyclical quoted above: "May those who are separated from this Apostolic See, beholding this manifestation of unity, derive from it the inspiration to seek out that unity which Jesus Christ prayed for so ardently from His heavenly Father."

— (The Liguorian)

KNIGHTS OF COLUMBUS BURSARIES

Bursaries for Catholic high school students will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross of Brandon, Man.

The number and amounts of the bursaries will be determined at the State Convention in May, when the results of the Inter- Council Charities Drive are made known.

The bursaries are open to any Catholic boy in Manitoba who finds it necessary to live away from home in order to attend a Catholic High School.

Awards are made on the basis of need and ability.

Applications may be made by letter to Mr. Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, and should be mailed before April 30th.

The bursary programme has been in effect since 1958 and over $15,000,000 has been provided to assist 47 boys. Last year $3,200.00 was made available for 13 boys who attended nine different schools.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible, since they have day schools available to them.

I'D LIKE TO KNOW...

1. I am a business man. May I in good conscience leave some money where my clerks can find it and think that it was lost by some customer. I wish to see whether my workers are honest. If they say that they found some money, and try to return it to its owner, then I will know that they are honest, and I will trust them. If they retain it, I will know that they are dishonest and for this reason they will be fired. May I submit my clerks to such temptations for this reason?

It is forbidden to tempt anyone to sin, but it is not always forbidden to provide an occasion of sin to the clerk in order to try his honesty and thus give the business firm an assurance that its workers are honest and can be trusted. There is much dishonesty now a days among the workers and employees. Many steal from the companies in which they work. The precaution taken by some business men to make sure that his workers are honest would justify the action which passively encourages the worker to steal, for instance, by leaving some money as if it was dropped from someone's pocket, provided the action is indifferent and does not actively induce the clerk to sin.

The same holds true for the father who leaves money 'carelessly' around the house in order to give an occasion of sin to his children or servants. He permits one theft in order that many more may be avoided in the future. In view of the present day dishonesty in business and industry, every employer can resonably require a positive proof from his employees that they are honest and therefore will not use the opportunities to steal.

2. I am getting married within a few months. May I permit my boy friend to kiss me good-night when he leaves our house?

A good night kiss as a token of a genuine affection between those who are getting married within a reasonable time is permitted, especially when done in front of the family. A kiss is an indifferent thing. It can be good or bad, depending upon the intention of those who kiss. If they kiss for an honest reason, such as showing true love or appreciation, the kiss is a good thing. If they kiss to excite themselves or others sexually, then the kiss is sinful, and therefore forbidden by the law of God. This rule applies to those who are not married, for married people can use this means with the intention of exciting themselves or their marriage partners sexually as a preparation for the marriage act. When the marriage act is permitted, all other means, such as looks, kisses, touches, etc., are also permitted between those who are married.

3. I have a relic of St. Philomena. Since her veneration is banned, what should I do with the relic now?

Break the seal, remove the relic from its case and bury it in some spot

where it can gradually disintegrate. Since it is so small, it can also be burned like an extracted tooth. It seems that the Church law forbidding the cremation of the bodies of Christians does not apply to it, because the part is too small.

4. May we, Catholics and Christians in general, enjoy our abundance of temporal goods and look with indifference at millions of human beings in Asia and Africa who are suffering from starvation? Why do we do it?

We also would like to know 'why'? We guess that the main source of our lack of concern lies in our indifference, egotism and absence of a truly Christian spirit. For those reasons we have accustomed ourselves to regard as normal a situation of the starving peoples which should be branded as scandalous. We live in abundance and sleep without any worries as if we were alone upon this earth.

If we were more Christian, we would take to heart the sad situation in which two out of every three persons in the world do not have enough to eat. We in North America are overfed while some 60% of the world poulation has much less than is necessary for a decent human life. If there were more Christian spirit among Christian nations and more co-operation with less unsane rivalry among the governments it would be possible to do much for those hungry brothers of ours. Thus we see the Gospel's comamnd, "Love your neighbor as yourself!" and help him in need is the only real solution to this problem.

5. Where can I learn about our Mass, Rite, the Gospels, the Tropars and Kondaks?

We have a Ukrainian-English Sunday and Holy Day Missal, "My Divine Friend," in which all these things are explained. We have also two booklets on our Rite: "Ukrainian Catholics" and "Eastern Rite Catholics." All these may be ordered from our bookstore at: "The Redeemer's Voice, Box 220, Yorkton, Sask.

6. How can I help my husband to understand that a successful marriage is more important than his career, and that the responsibility of disciplining and educating children must come first in every married man's life? My husband seems to be married to his business not to me.

It is hard for some men, after a few years of marriage, to remember that their family is their first responsibility. If they neglect their wives and the children, they will not have that kind of peace of mind to conduct their business properly. A man must be happy and well balanced to be a successful business man.

It is also well to remind some married men that business is just a way of making a living for themselves, their wives and their children. It is absurd to turn a means into an end. An unhappy and neglected wife will not help her husband to be happy.

Every maried man must realize that the salvation and the welfare of his family must always be his first concern. Besides, married men must be reminded that unfaithfulness on the part of some married women must be attributed to the negligence and lack of love, for which some married women avenge themselves upon their husbands by breaking their marriage vows.

If all married men realized these things, they would never put their business above their families.

7. May a Catholic go to the funeral in a non-Catholic church?

When a Protestant is buried by a Protestant minister and there is reason to go there, for instance, when a person is a neighbor or a friend, a Catholic may go to the funeral which is being conducted in a non-Catholic church. While there, a Catholic may not take an active part in that funeral, for instance, to sing, etc. But he should

be polite with all those who are attending it, for instance, while the people stand or kneel, he should stand or kneel. It is not forbidden to say private prayers, for instance, the Rosary during such a funeral, because the recital of the Rosary is a private devotion.

8. Why do the Latin Rite Catholics make the sign of the Cross which is different from ours?

It is an old custom which has been introduced from times immemorial. We do not think that there is any explanation to it. Someone did it that way for the first time, and his way was followed by the other, and so on till this very day.

9. What is a Trisagion?

Trisagion is a short hymn in honor of the Blessed Trinity sung during our Mass right after the Little Entrance. It is a Greek word which means thrice-holy. This hymn reminds us of the Baptism of Christ in the river Jordan at which the three divine Persons took part, the Son was baptized, the Holy Spirit appeared as a dove and the Father declared from heaven: — "This is My beloved Son in Whom I am well pleased" (Mt. 3, 17).

THE MASTER IS HERE

Sometimes we wonder at the mysterious reason why Jesus gave us His Body and Blood in the Holy Eucharist. Wasn't it enough that He came and gave us His teachings? These teachings have already revolutionized human society, and continue to do so. Why then the extra gift of His Body and Blood?

This gift is not an "extra" as we might at first think. The Holy Eucharist is a necessity for mankind. Here is the reason.

Man is created by God to have a body and a soul. The soul is to a certain extent, the "prisoner" of the body. The soul is "locked in," and in the natural state, that is where the soul belongs.

But the soul does not want to be alone. Therefore the soul can send messages to other souls, but here is the thing: the only way one soul can communicate with another, is through the body. Only through one of the five senses can we reach one another. Did you ever realize that? That's right!

Now then, if God wants to communicate to the soul, He can, by using His special power directly. But do you see... He finds it better to ordinarily communicate Himself to us in the natural way He made us, namely through our body. That is why He became Man, Jesus took a human body which is in the Holy Eucharist, living contact! — Rev. E. Kutarna

—x—

PROOF OF OUR LORD'S RESURRECTION

When Christ rose from the dead, St. Matthew says, "some of the guards quite unexpectedly turned up in the city and reported to the chief priests what had taken place. The latter at once arranged a meeting with the elders, and after holding a consultation, gave the soldiers a considerable sum of money with these instructions: 'This is what you must give out: His diciples came by night and stole the body while we were asleep. And in case this is reported at the governor's (Pilate) headquarters, we will satisfy him and see that you have nothing to worry about."

"They accepted the bribe and did as they had been directed. Accordingly, this version of the story (of Our Lord's Resurrection) was circulated in Jewish communities and is current to this day" (Matt. 28, 11-15).

Where is Heaven? Is it a place?

April Oursler Armstrong

ALL Saints and all Souls, the cold November days. I hear a child ask while the priest prays, "Where is heaven? Is it a place?"

An indulgent smile on an adult face: "Of course not. Heaven is not a place. It is a state of being. How could heaven be a place?

But heaven is a place. With Space. Somehow. Now.

A child's question can annoy: Will there be lollipops there, can I have a toy? How do I get there when I die? Can men find it with a rocket if they try? And, will I really like it there, just floating around up in the air?

It came as a shock to me to realize how little I knew about heaven. I hate to reveal my ignorance, but I though the priest was joking when he explained that heaven had to be a place. It shows how little I had thought about it. My guess is we do not think enough about heaven or the resurrection of the body.

If someone asked you to buy a one-dollar chance on a raffle you'd want to know what the prize is, because the price is steep. Would you risk a dollar on a trip to Europe if you couldn't think of anything you'd like to do if you got to Europe? Maybe. To please a friend who was selling the chances? For a good cause? Once in a while. But you'd not be likely to buy a pig in a poke day after day.

Did it ever occur to you that heaven has to be a place now because there are at least two bodies already there, the body of Jesus Christ and the body of His Mother? And did you stop to think that eventually heaven will be another kind of place? That heaven comes in two stages, one now before the end of the world and final judgment, and another after all the dead rise? I confess the thought came as a surprise to me.

What on earth would those experts who fret over the population explosion say if they believed the revelation that some day all the billions of people who ever lived will have their bodies again at the same time? I heard a child ask if perhaps the reason God made so many empty planets was not the reckless prodigality of creation but simply as accomodation for all those risen bodies. The notion fascinates me.

Why do we adults shy away from meditation on heaven or the resurrection of the body? Can it be that we think it nobler to be good without incentive? God doesn't think so. Heaven is the whole point of life, and He wants us not only to get there, but to know where we are going and why.

Could it be that we are timid about meditation on heaven because of a sneaky, deep-hidden, well-denied suspicion that it's a dull prospect? Has all the talk of eternal rest and perpetual light and beatific vision made us uneasy? Heaven is not desirable just because the only alternative is hell!

Human nature being what it is, we make life harder for ourselves when we do not think about heaven. Being good for the love of God is difficult. Being good for fear of hell is not much easier.

Having explored the subject a little, I suggest that anyone who thinks it dull or dangerous to meditate on heaven, discuss the following questions which piqued the interest of adults and children alike in our home:

1. At the general resurrection, will you get your own body back, or just a body? What defines it as yours? If it is to be perfect, how will you know it's yours?

2. Can you reconcile a family of cannibals, who have eaten and therefore shared the bodies of other men, with the resurrection? (Theologians have been kicking that question around delightfuly for years.)

3. How does atomic theory, especially the so-called 'indifference of atoms,' relate to resurrection?

4. What will community like be like in heaven? Angels are ranked in choirs and redeemed souls each have a particular place and task in the kingdom of the new Jerusalem. But what will you do?

5. Since we know there is inequality of heavenly glory, with some Saints higher than others, how can we say all people in heaven are perfectly happy? How can I be happy, if someone I know is in hell?

6. We know "eternal rest" is not passive, but intensely active, beause God, as the theologians say, is "pure activity." If heaven is active love and active joy, without fatigue or frustration or interruption, what human activities can you use as an analogy of your activity in heaven? Are you thinking in terms of physical, mental, emotional activity as well as spiritual?

7. If God is all in all, can you think of anything you might want in heaven that you would not have?

On All Saints' Day we rejoice in those who are already in paradise. The next day we pray for those holy souls who know they are going to get there. (Praying for them, I refuse to call them Poor Souls. Their salvation is sure. Their suffering and waiting is sweetened by the joy of understanding the purpose and eventual end of their pain).

On these two days, get yourself a child as a companion, and try thinking theology out loud. Start with the idea that truth is Incarnation-centered. God-man, sacrament, resurrection, the wedding of spirit and matter — think on these. Heaven was not designed for wraiths. None of the souls in purgatory or in heaven have a body now. Then they are angels, the child says. No, not angels. Angels were not intended to have bodies. Humans were. The souls of the dead are incomplete till the resurrection. But then can they be completely happy in heaven? Yes, the beatific vision is theirs now. But perhaps you could say they will be happier after the last day, when saints and damned will all be body-and-soul in heaven or in hell.

One of our junior high schoolers said the other night: "We thought you weren't really supposed to think about these questions, because it might sound like you didn't believe it all."

That's one idea, in heaven's name, we must root out forever.

You set your guideposts: the defined dogma and teaching of the Church, given in any good adult text. You add to it the current of thought, the chief ideas of the different schools of theologians. And you go on from there.

As we said to our boy: "Until you talk about the questions that occur to you, you'll never really understand what you believe."

And I for one am deeply interested in knowing where I'm going to spend eternity.

— (St. Joseph's Magazine)

A TRIP TO VENUS?

Probably never. The American Mariner II passed by this radiant planet, but its findings are not encouraging for the future tourists. The gadget found the temperature of Venus up to 615 degrees Farenheit, a little too high even for those who like to be warm all the time.

The planet is nice to look at from the Earth, but no one knows what is behind its thick clouds.

A Comparative Summary of the Great Religions

Brother Vincent, C.SS.R.

MONOTHEISM — TRUE WORSHIP

LET us first compare types of divine worship among the great religions of the world. In the true and pure religion there should be belief in one supreme, perfect, infinite Being, Creator of heaven and earth, and in only one such Being (monotheism). There should not be belief and worship of inferior gods and deities. There should be a true concept of the nature of God Himself.

From the beginning of humanity, mankind in most religions has always believed in a Supreme Being. In all the great religions of today the adherents do believe in the supreme God. However, some of them have allowed false concepts concerning God and His nature to taint their religions, and have even encouraged false worship of inferior deities. The Jews, who became the chosen children of God, were the recipients of true divine revelation; they persevered in the true worship of the one and only true God (monotheism). The Christians inherited monotheistic worship and have kept it in all its purity and perfection. If the Christian practices idolatry or any faulty worship of any form, he is strictly warned that he will earn for himself the gravest of divine punishments. Mohammedanism, based of Judaism and on Christianity, also assumed monotheistic worship. But the Buddhists and Hindus confuse God and the world; they view all creation as divine God and the universe as identical (pantheism). Hindus, in addition, take part in nature worship — in the adoration of cows, trees, etc. Confusanists also participate in nature worship (spirit of mountains, rivers, etc.) and in ancestral worship.

GOD OF LOVE AND HOPE

The Christian religion, favored with divine revelation through the infallable instrument of the Catholic Church, has stressed more than all the other religions that the supreme Creator is a God of Infinite Love. "God is Love," as St. John the Apostle wrote in his epistle. The infinite Love of God for man was manifest through the redeeming act of Jesus Christ, the only Begotten Son of God and Savior of the world, Who so eloquently proved Himself and that Love by His glorious life on earth and His sacrifice on the cross. No other founder of a religion demonstrated a comparable love, or proved, or revealed the infinite Love of God in as comprehensible a manner. The Jews are still awaiting a Messias. Mohammedans and Buddhists have to look only at the imperfect and faulty lives of their founders.

GOD OF HOPE

Because the Christian God is a God of Love, He is also a God of Hope. The only true supernatural hope in the hope for eternal life in heaven and for all the practical means of eventually attaining it. Practically all of the great religions believe in a heaven. However, their concepts of it are generally vague and confused, and therefore render salvation very difficult of attainment. The Jews, being without a Messias, are inconsistent in their theology. Mohammedans bar everyone but a true Mohammedan from heaven. All others are infidels. In addition, their concept of heaven is preposterously sensual — a place of wine, women and song. All the Eastern religions are vague and indefinite about heaven. Buddhists are pessimistic, promising "Nirvana" only to Buddhists monks and the like. Confucianists are too concerned with social, ethical rules and regulations to concentrate on the eternal life. Happiness of ancestors in heaven (T'ien) is dependent upon the virtuous lives of descendents.

DIGNITY OF THE HUMAN SOUL

Hindus and Buddhists are confused about the nature of the human soul. In believing in reincarnation (rebirth after death into animal beings), they confuse the human soul with the animal soul. To the Christian, man's soul was created in the image and likeness of God, and uniquely endowed (along with angels) with an intellect and a rational will (unlike animals who are without reason). The Christian in his noble dignity becomes the adopted child of God through the free gift of divine supernatural grace.

Which of the other religions address God as "Our Father" — a most beautiful title expressing the fatherly Love of God towards man. The Old Testament of the Jews hardly mentions this title.

The God of Christians is a God of trust. "Ask, and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you." Did God ever make such a promise in other religions? "If you have faith, you will move mountains." "I tell you the truth: he who belives in Me, will himself do the things I am doing; in fact, he will do even greater things than I do." Contless Christian Saints have demonstrated repeatedly through great miracles and wonders the tremendous trust they have in an all-obliging and in an all-loving God. Jews have long since ceased from accomplishing great wonders, so profusely recorded in the Old Testament. We do not hear of miracles in other religions.

The Christian religion, especially the Catholic, is a religion of the highest spirituality of faith. "Jesus Christ, the Author and Finisher of faith...", St. Paul testifies. Its lofty doctrine, its sublime concepts of the nature of God, its pure worship of God and boundless trust in God enhance that faith. Through that faith Christianity has been able to capture a countless number of men throughout the world. No religion has as many adherents. None is as universal.

LOVE FOR ONE'S COUNTRY AND PEOPLE IS A SACRED DUTY

Cardinal Newman said: "I consider, indeed, Englishmen the most suspicious and touchy of mankind. I think them unreasonable and unjust in their seasons of excitement; but I had rather be an Englishman (as in effect I am), than to belong to any other race under Heaven."

Are our young boys and girls proud of their Ukrainian heritage in Canada and the U.S.? Do they remember that their forefathers for centuries were defending Western Europe aginst the Asiatic onslaughts of the Mongols, Turks and Tartars, and even now are defending it against the machinations of the Red Russian clique in the Kremlin? The Red Russia is afraid to start a war against the Western democracies, because it knows well that Ukraine would be the first Russian satellite to revolt against Moscow and thus weaken or even frustrate its drive against the free world.

MY PRICKLY PROBLEM

(An abandoned married woman)

M. Schudlo, CSSR.

We were married six years ago. We have three little children. Our married life was a real hell for most of the time. My husband left me about three times during that time. We quarreled and fought most of the time while living together. A year ago my husband left me again, without paying for the suport of our children. He never came to visit them, nor did he send any gifts to them on Christmas or Easter.

Our rowing children were scared all the time when we were living together. Now since my husband left, they seem normal and happy children.

Lately I have heard that my husband wants to come back. I am afraid that the same thing will happen all over again. I am working and my mother is staying with the children. I do not go out with any men, since I am a married woman.

Now I would like to know what should I do: take my husband back or stay alone with the children. Am I bound in conscience to take him back? By the way, when we stayed together, he called me all possible bad names he could think of, and the children were listening to it. Of course, I did not keep quiet either when he was calling me bad names. By way of conclusion, I must also add that I have my faults too, but I am trying to recognize them as such and to amend myself, while my husband thinks that he is a perfect gentleman and the smartest man in the world. He says that it was all my fault. What am I supposed to do now?

It seems to us that the questioner and her husband, despite their not too young age, are still immature. We suppose that both of them must be in their late thirties. At that age two people should be more reasonable and tolerant of each other, or they would not separate three or four times in six years.

The husband of the questioner must be an insensible man, since he did not care to see his children since he left the house, nor did he send them any gifts on their birth-day, Christmas, etc.

It is hard to judge the case, because we do not know the circumstances which led to constant quarrelling. We suppose, however, that the main reason of their quarrelling was their immaturity and the lack of tolerance with each other.

Marriage itself does not change people radically and instantly. It takes time and good will on both sides, with a big dose of patience and forebearance, at least for some couples, especially for those who get married at a late age when adaptation is harder.

The frequent leaving and coming back of the husband arouses suspicion that the man is a male without strong character, but with a lot of pride which makes him blind to his shortcomings which, we suppose, are not few.

Being away from his wife and the children, however, he might have done a lot of thinking, and we hope he did, since he is trying to come back.

We would caution our questioner, however, not to take him back all at once. He must give a few positive proofs that he has changed or at least that he intends to change his ways. It is no use to repeat the same old story which is not so pleasant after all.

Here are a few suggestions as to how the reconciliation should be achieved:

Both parties should ask some impartial person (the members of their families are not usually impartial) to mediate between them. The person that mediates must be fit to do it or he will make things even worse. He should know some psychology, counseling, etc.

Both parties should inform the mediator of their past difficulties, that is, lay down their cards on the table without hiding anything.

The mediator should prescribe a few rules for both parties to which they must observe faithfully.

The husband should prove his sincerity by visiting the children at least once or twice a week and contributing to the support of the wife and the children.

Both parties should recognize their part mistakes and ask forgiveness from each other. It will take a little humility for the man who thinks that he is a perfect gentleman.

Both parties must solemnly promise (even in writing) or even take an oath (which would be much better) that no matter what happens they will not quarrel again. Bad and injurious names must be completely eliminated from their conversations even when some difficulty arises and must be settled.

Both parties must be humble enough to recognize before God that they are not able to take care of themselves, and therefore ask Him for a special guidance in their marriage life. Such help can be secured through a frequent confession, Holy Communion, attendance at Mass and fervent prayer.

* * * * *

The trial period, the time during which the husband and the wife should try each other whether they can improve their understanding of each other, should last at least a few months. If during that time they can learn their lesson to accept each other as they are and to try, instead of hurting, to help each other, than they may get together again and live with each other.

If the husband refuses to accept these conditions, he will prove beyond any doubt that he does not intend to change his old ways or to change them enough to prevent a new break-up in the future.

The couple, both the husband and the wife, must be ready and willing to change their ways in order to adapt themselves to each other, if they wish to make their mariage work. In order to start that change, they must recognize their past mistakes, ask forgiveness of each other and promise to avoid in the future all those things which in the past have caused so much bitterness and several break-ups. With God's help, people can change, but they must want to change.

When the inventor of the radio, Marconi, was married, the Holy Father presented him and his bride beautiful Rosaries, saying: "Say them every day of your life, and if you're separated, say them wherever you are and think of one another".

When Marconi was dying, his wife was not able to come to his bedside. A friend asked the inventor, if he wished to leave a final message for her. Marconi replied: "Yes, tell her that I had my Rosary in my hand and that your last act was to kiss the Cross of the Rosary. That is all I have to say, but she will understand everything".

The Parochial School Saves Our Children

Anastasia Zuk

ROMAN and I were married in church, because both of us came from religious families. Roman seemed to have strange ideas about religion and religious practices. Perhaps that was the effect of a strict upbringing and home influences. His parents never explained to him why things were done in a certain definite way. "That is the way one must act. Your father and mother say so, and that is final." This was the strict discipline in my husband's home. Our life together soon showed that religious training without reasonable explanation cannot make one a convinced Christian.

Roman was 25, and I was 19, when we were married. I was the serious type; he was jocular and active. Everyone enjoyed his cheerful disposition. God blessed us, or so it appeared. We were average Christians who attended church and prayed regularly.

We gladly welcomed the birth of our little daughter. She was named Olga in honor of the Ukrainian Saint, Princess Olga. Our daughter had beautiful blue eyes and fair, curly hair. Neighbors often teased us good-heartedly, calling Olga a true Ukrainian and we were proud of that, being Ukrainians ourselves.

During the financial depression of the 30's, Roman lost his job several times. We were destitute. He finally found employment in a large factory. His salary was average and thus Roman was again able to provide for the family and save a little besides. At the outbreak of war in 1939, we were able to buy our own home.

All would have been well, if only my husband had been less jealous. I could not go any place, look at anyone, nor talk to anyone without arousing some suspicion in my husband. He was

distrustful even when I joined the church choir. This jealousy caused much unhappiness to both of us. When I wept, my husband was penitent; he would ask forgiveness and promise to be more understanding. And I would forgive, because it is easy to forgive those whom we love dearly.

Olga grew beautifully, and was a good child. However, my husband pampered her a great deal, although I did not approve of that. I drew his attention to the fact that too much pampering would weaken her character, but my remarks were mostly ignored. He would fondle her, saying, "Mommy is jealous."

Roman delighted excessively in his daughter and spoiled her with his thoughtless demonstrations of love. Olga was his princess. She was denied practically nothing by her father; all her childish whims were promptly satisfied. She felt she ruled the world. Whenever Olga repeated any undesirable expressions which she picked up while playing with other children, I would quickly protest, but my husband would only smile and good-naturedly remark that Olga was quick-witted. Hearing such remarks from her father, made Olga more audacious in her speech.

Roman did not think it was necessary to give Olga spiritual or religious

training in childhood. "Later," he would say," when she has grown up, she will have plenty of time for that. She is too young now to understand eternal truths, goods manners, or the importanse of learning to speak the Ukrainian language."

Anything Olga, his little princess, did, was all right with my husband. When I remarked, "Olga is wrong" or "that is not good," "Do not do that," or "You may not," my husband scolded me. "Do not talk that way to the child, Katherine, because inhibitions will harm her." Naturally, Olga was not an orderly child. I had to tidy up after her, pick up her playthings and clothing. Roman complied with Olga's demands even during meals. We often argued about this unwise indulgence. The child would then cleverly press close to Roman and say, "Good daddy. Mommy is bad."

I disciplined the child when my husband was at work, and at times I punished her. As soon as Roman would appear, she threw herself into his arms and complained about me. Naturally, Olga was never wrong — I was the one who was mistaken. Instead of taming the child's exuberance, Roman encouraged it with his unwise fatherly love. Olga obeyed him while disobeying me. In time the relationship between my daughter and me became strained and cool.

* * * *

Olga was five when our son Sviatoslav was born. Roman was happy about the son, but Olga always remained his favorite. I felt hurt seeing the daughter taking precedence over the son. When I called Roman's attention to this, he lost his temper and swore. Such scenes were now often repeated, either over Olga or over Sviatoslav. Our frequent quarrels inclined Roman towards drinking. Although he went to church with me, religion had no actual influence on his behavior, because religion had never really been in his soul. It was superficial. I tried to bring him to his senses. What a wasted effort! Each day he came home at a later hour. Olga was shrewd enough to observe everything and draw her own conclusions.

In her seventh year, Olga started school. Our Ukrainian parish did not have a parochial school. Roman refused to send Olga to the Latin Catholic school, because of his brother's children. After they had graduated from a Latin Catholic High School, they also were finished with our Church and the Ukrainian Rite. They had been taught that we all are Catholics, but that each Catholic is not obligated towards the Church in his own rite.

Roman's drinking did no good to anyone. I took care of the home and children as best as I could. Often I would be exhausted from the daily drudgery when Roman, coming home half-drunk, would start an argument about why I had not done this or that, yet. His behavior had its terrible effect on the children. It was also bringing me to a nervous exhaustion.

I complained to our Pastor, Father Josaphat visited us, but Roman had begun to avoid priests ever since he started drinking to excess. The visit did not help, and Roman sulked for several weeks. He hardly spoke, and when he did speak, it was with swearing and in anger. Our poor children had to be brought up in this unhealthy home atmosphere.

Eventually Roman developed a dislike towards his son. Why? Perhaps because Sviatoslav was more attracted to me, sensing Roman's preference for Olga. The children instinctively felt the lack of family love, which should be a spiritual sunlight. Just as a flower cannot develop without the sun's warm rays, so a child cannot grow normally without parents' love. In young children, this lack of love often gives rise to various conflicts which eventually become the cause of

juvenile delinquency.

* * * *

Hearing our arguments and quarrels and seeing the discord in our home caused Olga to lose confidence in both of us. She often lied, if that was to her advantage. Roman had never denied her money when she asked for it, because he did not want his daughter "to have such a difficult life," as he had when he was a child. When Roman was not home, Olga often stole money, because she did not know how, nor wished to control her unruly cravings.

I realize now that I was to blame too. In my family there was no warmth either. My father did not show his love for mother, nor for any of us. We were also reserved in any display of affection when we were children.

Olga might have loved me, but I did not know how to reach her or gain her confidence and affection. Even my love for my husband began to wane. At times, I was puzzled and asked myself, "Do I still love Roman?"

Little Sviatoslav also became a problem as soon as he was able to walk. Olga's poor example, Roman's drinking and my nervous tension affected our son. In a temper tantrum he would throw his toys about, scratch his sister and tear dolls apart, making it impossible for me to do anything. All you could hear in our home was a continuous, "Don't do that!"

In such atmosphere we were expecting another child. I would often leave Sviatoslav with Roman while doing my shopping. Sviatoslav's behavior irritated my husband. In a temper he would punish the boy severely, but even a severe punishment did not improve the child's behavior. The pregnancy taxed my energy and I would let the boy do as he pleased, praying to God for the child over whom I had no control.

* * * *

Marie was born in the fall. She was a perfect angel and we all loved her. That was a consolation.

When Olga was 13 she started a very close friendship with several girls from her school. I encouraed her to invite the girls to our home, but Roman said he could not stand the racket they made. Olga began to stay away from home. Now even Roman's admonitions had no effect on her. She seldom went to church on Sundays, pleading illness and tiredness. It was her insecurity which caused her to rebel against God, with an aversion towards religion. Roman and his drinking gave her the impression that religion was of no value and that going to church did not improve people, because her father who occasionally attended church services was a drunkard who swore and quarrelled, and who mercilessly punished her now for the least offences. I no longer knew when the girl was honest and when she lied. I began to suspect my own child. He who looks for evil, sees it in all actions.

Sviatoslav also gave me so much trouble and worry that I did not know where to begin to straighten him out. so I gave up trying. I though he might change when he started school. But no! He became worse! The teachers were helpless. He fought, disobeyed his teachers and did not study. I was called several times to the school by the principle, but I could only say, "I can't do anything with the child. Try to do what you can."

Then Billy was born. He was not a beautiful baby. In fact, he was quite homely. The thought "Will I learn to love this child?" made me ashamed of myself. I was his mother! Fortunately, he was a healthy baby and I thanked

Disappointed wife: "Mike, you don't love me the way you used to before we were married, because you don't speak to me the same way".

Back came the answer from a disgusted husband: "O babe, I love you even more, but now shut up and go to wash dishes while I smoke my pipe and read the paper".

God for that. Marie, who was still very young, was very jealous when I held Billy in my arms, but I assured her that there was room in my heart for both of them. I petted her and she responded by loving me.

Roman, in spite of his temper and drunkenness, loved to help his neighbors. He was concerned that they had a good opinion of him. So I decided to use this for the good of our family.

"Roman," I said to him one evening, "I cannot bear all this any more. I will leave you, if you do not stop drinking and if you do not control your temper." My threat had its effect. He tried to reason with me, promising that he would be different. After several broken promises he kept his word at last.

I saw that he tried very hard to become a different man. The anger and dislike for my husband brewing in me were terrible burdens. Now the awareness we both tried to change and made peace with each other gave me new hope, and I felt much better.

Once again, I began to pray, this time more fervently, for my husband and the family. I knew that I could not manage alone, so I turned to the Giver of all good things. I realized then that the people themselves, and not God, are mostly responsible for their own misfortunes. It is the people who make decisions and carry them out. God helps His creatures, but He does not do the work for them. People live at peace, or they live in hate, only because they have a free will and they choose between evil and good.

I began also to understand the meaning and purpose of faith in daily living. Fear, hatred, anger and suspicion do not assure anyone of happiness; they destroy people mentally and add to their misery. I relaized that love, trust, understanding, sympathy and the willingness to help others fill the heart with higher ideals which make living purposeful, joyful or at least bearable.

Reading books on child guidance made it clear to me that each person is an individual, that is, different from all others. My fault had been in trying to make Olga into another myself, without realizing that we were two different persons with different characters and temperaments. My daughter was vivacious and playful while I was serious and self-centered.

I had never allowed myself to give my children any praise or recognition, even though they deserved it now and then, because I believed it would make them proud or conceited. But now I changed my way with them. I gave them due praise and tried to encourage them to do better. At the same time, I explained why behaviour was important, and why one way of behaving was good, and another, bad. I talked to them of their responsibility for their speech and deeds. I drew on the examples in the Scriptures and lives of the Saints where God's love and blessings came to those who tried to lead good lives by keeping God's Commandments, for instance, I recalled to their mind the example of Abraham, Jacob, St. John the Baptist, and others. I was astonished at the influence these talks and religious discussions had on my family.

Alone, I could never repair the damage we had caused in the souls of our children. But the merciful God helped us. A new school was being built in our Ukrainian Catholic parish. The bishop sent our Pastor a young, energetic assistant who organized the building committee. I was amazed when I learned that Roman became a member of the Commitee. What next? He became a member of the Holy Name Society. A Sodality was organized for the girls, and an Altar Boys' Society too, with Sviatoslav becoming a member. The campaign for funds progressed beautifully. The parishioners realized that a Ukrainian Catholic school meant development and growth for our Church. In two years we had our school and our children went there. The Sisters who teach there, are

doing a wonderful job of keeping our children to become good Ukrainian Catholics. The children are aware of their heritage, because they get instructions in their native language and the history of Ukraine.

It is a pleasure to see and hear these children. The parents have realized that knowledge of the Ukrainian language helps these youngsters to understand our Church services better, and at the same time raises their prestige among the Americans because of their knowledge of more than one language.

* * * *

The school reawakened and revived our parish. Many who had left the Ukrainian Catholic Church have come back to become members of the parish. The Assistant priest had visited these families, explaining their duties and leaving pamphlets on our Rite with them. It was a great deal of work for him, but finally he convinced many that they can fulfill their obligations in their own church without straying away to the nearest church of the Latin Rite. There are regular information classes for the youth held in our parish. This information on the Church and our rite helps the youth to understand that the Church wishes and commands that Ukrainians serve God in the Catholic Church of their rite — and that one may not change rites at will or at one's pleasure.

The school helped to make the children of our parish proud of their Eastern Rite through education and understanding and mainly through the tireless efforts of our Pastor and his Assistant, as well as the wonderful work of the Sisters.

Even those who protested against the building of the parochial school see its advantages to our parish, for without such schools, there is no future or life for the parish, because only such schools can develop faithful sons and daughters of our people and our Church.

* * * *

And our family? After years of quarrels, discord and disillusionment I have at last realized what peace and hapines mean. Each month, all of us go to confession and receive Holy Communion. There is love in our home and most of our troubles have left us.

Roman and I are fairly happy again, for we have a new ideal and purpose in life and that is to give our Church good parishioners. Our life is no longer a day to day existence. We have, with the help of our Pastor, taken care of our children. We hope that they become fine citizens of our America.

Upon graduation from high school, Olga married one of the boys of our parish. They now have three lovely children. She seems to understand them and their needs better than I understood my children.

In the meantime Billy is our joy. Although he never was a beautiful child, he is very god. He will soon complete High School. In our conversations he confides in me, telling me how much he would like to be a Redemptorist missionary so that he could work for his Church and people. What a joy that would bring to all of us!

Try to give away as much as you can, because it is better to give than to receive. It is also deductible in these days.

"Why did you have to die, why did you have to die?" a grief-stricken man was groaning over a grave in a cemetery. An attendant saw his sorrow and asked him: "Is it your father or your brother?"

"No," the man replied, "it is my wife's first husband."

A New Look at the Scrolls

By Yvonne Beaudry

SOMEWHERE in a wild and desolate area in Jordan, there are sixty caches containing treasures of gold and silver ,which, all put together, would weight two hundred tons.

The treasures are listed on a copper scroll, one of the hundreds of Dead Sea Scrolls which were discovered in 1947, 1951 and later, in eleven caves of Khirbet Qumran, a rocky cliff near the shore of the Dead Sea.

"An expedition directed by a young Englishman is looking for these treasures, but so far has found nothing," says Father Roland de Vaux, the noted Dominican monk and archeologist who heads the international team of scholars who are studying, classifying and publishing texts of the scrolls held by the Palestine Archaeological Museum.

Father de Vaux, in an interview in Jerusalem, spoke of the treasures in connection with the third volume on the scrolls, titled "The Small Caves of Qumram," which will be published in 1962. In addition to the copper scroll — a sheet of copper — the book will include the story of the discovery, the archaeological description and the texts of all the Biblical and other manuscripts found in eight caves.

"The scholars who are editing the copper manuscript," continues Father de Vaux, who speaks English in a French manner, "believe it is folklore. Other people think it is real. But if anything is found, the government gets it. Myself, I am pretty sure that nothing will be found. If these treasures did exist, they have already been found and taken."

Some years ago, following the discovery of the first scrolls in what is now called Cave I, the opinion was given in some quarters that the teaching of Jesus and the constitution of the early Church were derived in part from the life, customs and beliefs of the Essene community which produced the scrolls.

This community, as described in one of the manuscripts, was a Jewish religious brotherhood which was founded by a devout priest called the "Teacher of Righteousness," and which settled in Khirbet Qumran during the second half of the second century B.C. In this isolated spot, several hundreds of brothers spent their life under strict rules of poverty, studying the Holy Writ and praying for the coming of the Messias. In the year 68 A.D., the Tenth Roman Legion destroyed the settlement during the first Jewish revolt, and the brothers fled from the spot, leaving their precious manuscripts behind them.

That the community influenced Jesus and his Church is an opinion that today is pretty much discredited.

"There is no connection at all in the Qumran text between Jesus or the Christian Church and those people of Qumran," declares Father de Vaux. "No, no, no. I'm positive. In the published and unpublished manuscripts, there is nothing about that."

A big, bearded man of fifty-seven who would look awesome in his white Dominican robe but for his ready grin and lively brown eyes, Father de Vaux expresses himself with typical Gallic verve.

"There are some analogies or similitudes in the way of thinking, also in the way of life (of the Essene and early Christian communities)," he continues. "But that may be explained by the fact, sometimes forgotten, that: a) the first Christians and the people of Qumran were heirs of the Old Testament. They used the same Biblical text and

the same line of thinking; b) between people who live in the same time and have the same aim of getting nearer God, there must be similarities. But that does not imply any influencing."

Even more important, however, are the contrasts between the two communities.

"In the Qumran text," he points out, "you find nothing which is specific to Christianity. That means the salvation of man by a suffering God, the incarnation of God, the Trinity, and so on.

"Second, the text contains things which are contrary to the teaching of Jesus. Instead of the love of enemies in the Gospels, for example, you have in the Qumran text the duty of hating enemies and trying to get them out."

Father de Vaux paused a moment, then added a final point:

"It is true that the Qumran community was expecting the Messias, as all Jews were, but when it disappeared during the First Jewish War in 68 A.D., it was still expecting the Messias. But at that time Jesus had come, died, and founded his Church, which was beginning to live in Jerusalem. For Christians, the Messias had already come."

Having disposed of this touchy problem, Father de Vaux settled back in his chair. The reception-room of the handsome Crusader-style convent, where he receives visitors, was suddenly quiet. Through the open windows came the sound of birds in the cypress and pepper trees which abound in the spacious grounds of the convent.

Resuming his discussion of the scrolls, Father de Vaux said that the excavations in the Qumran region had ended in 1958. From his point of view, the work in the field is finished.

"Other people tried to find something else, but were unsuccessful. I'm sure," he adds, "there is something left, but some caves are hidden by falling stones. They won't be found by archaeologists but by hazard — by shepherds or earthquakes."

When the first cave was discovered by a Bedouin shepherd in 1947 he went on to explain, it was thought to be the only one. But, beginning in 1951, ten more caves were found in the same cliff, on a near-by plateau, all of them containing manuscripts.

NEW LIBRARY

The hundreds of finds, he estimates, will be published in ten or twelve volumes under the over-all title, "Discoveries in the Judaean Desert." Already well under way, the tremendous project won't be finished for another ten years at least.

The first volume in the series, containing all the documents of Cave 1, appeared in 1955. In addition to Biblical texts written in Hebrew one (exception is an Aramaic treatment of portions of Genesis), the manuscripts include an outline of the order and discipline of the Qumran community; a collection of their hymns; and a description of a great war between the Sons of Light and the Sons of Darkness, expected to take place at the End of Days.

The second volume, which appeared in April, 1961, is called "The Caves of Murabba'at" (a site other than Qumran and also near the Dead Sea). It contains, among a number of Biblical texts, documents of the second Jewish revolt against Rome, 132-34 A.D., important for history.

It also contains an exciting introduction by Father de Vaux, telling part of the story of the dangerous and difficult excavations for the scrolls, in which operation he played a leading role.

Understandably, Father de Vaux does not "dig" in dust and dirt dressed up in his pure white robe. He wears khaki pants and shirt, and looks, with his long gray-brown beard and a deep scar on his forehead, like a rugged miner of the Gold Rush days. (The

writer saw him a week after the interview, inspecting new excavations in the ruins of Petra.)

How he came to be an archaeologist is very simple, it would appear. Equipped with a classical and theological education, he was sent to Jerusalem twenty-seven years ago to teach at the French Biblical and Archaeological School, of which he has been director since 1945.

"I happened to put my hand in archaeology," he grinned, "and it is still in the pot. I'm not so good as the other archaeologists, but I have the advantage of being here. I see much, and can link the things I observe with other things."

He is overly modest. According to Dr. Oleg Grabar, director of the American School of Oriental Research in Jerusalem, Father de Vaux is the greatest archaeological figure in Jerusalem and is "the mentor of everyone here."

Because he is both a priest and a scientist versed in the early history of mankind, it seemed a good idea to get his view of the evolution of man.

"First," he says, "science can prove there was some kind of material evolution. But the way it happened is very controversial among scholars.

"Second, pure science will never explain the birth of the spiritual side of man. That is what makes a man a man! My faith, for that spiritual beginning in the universe, is that you need the special intervention of God. And that cannot be disproved by science.

RELIGIOUS HISTORY

Emphatically, he is against people finding in the Bible different stages of the evolution of man.

"The Bible is something else — a religious book," he affirms. "It is a history, and a pre-history, of a people elected by God to be his own people — to be the deposit of his revelation — and to give birth to Jesus. It is a history of a people which interests all humanity because it is a religious history. It is a history of the intervention of God in the world and humanity."

Asked, next, what he though of the prediction, made at an American science-religion conference, that a common denominator for all the world's religions would eventually be found, he promptly replied: "I don't think there will be a common religion. Religiosity is what they are talking about, not religion. No, myself, I don't think there will be a common denominator."

Turning his attention once again to the subject of the Dead Sea Scrolls, he explained that the international team of scholars has been working seven years on the huge lot of fragments found in Cave 4. The work of cleaning, pressing and identification of the four hundred fragments is now finished, but there still remains the long task of preparing a proper edition.

LABORATORY TECHNIQUE

Incidently, a visit at the "Scrollary" in the Palestine Archaeological Museum, where the scholars carry on their work, is a fascinating experience. The room is reminiscent of a science laboratory, having long tables on which brown fragments of parchment and papyrus are pressed, like biological specimens, between squares of glass. Some fragmetns are pitch dark, but with the use of infra-red film the writing on them comes out.

Also in the Museum, and open to visitors, is a room with glass cases showing a number of fragments. One small scroll contains the oldest and most complete text of the Ten Commandments known. Of equal interest are fragments of Exodus written in the middle of the third century B.C. — the oldest manscript of the Hebrew Bible extant.

Last, but not least in the entire

Qumran collection, is the large batch of scrolls from Cave 11. These, says Father de Vaux, have not been studied and are locked up in a safe. But work on them is going to start soon.

Are all the Dead Sea Scrolls accounted for to date?

Apparently not. "There are rumors of other manuscripts which have been found and are in the hands of Bedouins or dealers," says Father de Vaux. "But I cannot see those manuscripts because they will be shown to me only if I can give promise of buying them. I cannot give the promise, as I have no money. But if I had a minimum of one hundred thousand dollars, perhaps the manuscripts would pop up like potatoes. So far, I have mostly promises of money, and nothing that I can depend on."

In which case, one can well hope that the treasures listed on the copper scroll will be found, and that the Jordanian government will use them to purchase the remaining scrolls. Thus will be rounded out a monumental work of great significance for the understanding of the Bible, Judaism and the Christian Church.

"Sacred Heart Messenger"
American Edition, July 1962

RELIGIOUS FRICTION

One of the "hurtingest" heartaches is when differences of religion enter into a family circle. Everything is O.K., then the dark day comes when son or daughter tells the family that they are leaving their religion... for one reason or another, usually because of marriage.

Well, what about this? Is there anything you can do? There surely is! What can you do? You can love... or at least learn to love, perhaps really love for the first time. When everything goes fine and everybody agrees with you (even if on religion), it's easy to love. But what if someone does not agree with you, and that someone is your own son or daughter, brother or sister... ahhh, that's different!

Is arguing going to help? It just makes matters worse. What did Jesus do with those who disregard (and violently too) with Him? He loved. Yes, even though He tried in every way to get them to see the truth, and remember He was God, and therefore surely knew the best means of convincing them, yet He knew they had a free will, so after doing his best, He loved. And that is the only final answer.

Nor does love mean that you give in to everything. A mother does not love her child by always giving in. Love may not win your arguments, but it will temper your sorrow and any bitterness that may arise. — Rev. E. Kutarna

AFRAID OF PEACE?

Despite the efforts of various governments to assure a stable peace to this unhappy planet of ours, some people are afraid of its prospects. If peace came, in America alone millions would lose their jobs from which they live. The elimination of all nuclear and conventional weapons alone would put 6.3 million Americans out of work, including 2,5 million from the military services of all kinds, and 2,8 million from the defence industries which produce arms for the U.S.

Another 6,4 million people, such as salesmen, truckers, construction workers, etc., would also lose their jobs, as their defense customers would disappear.

There is no need to be afraid of peace. The immense expenditure of money, labor force and material could be easily converted into peaceful use, such as building houses, roads, etc. Unfortunately, the nations of the world find it hard to understand that God wants peace, not war for His earthly children.

Robbing Peter To Pay Paul

by Margaret Shinskey

THE morning sun was picking its way through the venetian blinds when Mary Haddon cautiously opened her eyes. She remembered that Joe wouldn't be back until that evening so she closed them resolutely and for a few seconds clung tenaciously to that period halfway between sleep and waking. Then memory of Aunt Pet's letter ripped through her mind.

"What am I going to do," she moaned. It was more a prayer than a question. Her fingers closed tightly over the rosary that must have clutched all through the night. Where could she get three hundred dollars? What would Joe say when he discovered that their emergency fund was gone?

She dressed and went into the kitchen. While the coffee was perking she sat down at the kitchen table where the letter stared up at her reproachfully. She hadn't been really extravagant. Joe hadn't objected to her expenditures. She flushed. Joe had thought that she was staying within the budget.

The coffee was ready and Mary poured a cup. She drank it slowly looking out at the neat little ranch style homes surrounding her own. Fair Gardens was the nicest development within a fifty mile radius. Most of the families were in the same income bracket. They were more than neighbors — they were friends! To someone like herself with no close relations and to Joe, who had only Aunt Pet miles away, that meant a lot.

As she drained her cup she caught a glimpse of Janet Morton passing by. Janet and her husband, Bill, didn't really belong. Not any more.

Janet was walking swiftly, heading for Mass at Our Lady of Lourdes. In the early days Mary had often gone with her. Her cheeks reddened as she recalled a remark Eleanor Himes had made about Janet's frequent visits to church. "Probably asking the saints for more hints on how to pinch a penny."

Eleanor sometimes overdid the witty bit. Mary guessed she had been closer to Janet than any of them for a time, close enough to feel quite badly that Janet and Bill had turned out such... such tightwads. Making sure the night on the town was dutch treat before joining it. Sure, you might get stuck with the check but in the long run it evened out. Refusing to have charge accounts. Doing without television because Bill had several payments to make on the car. Didn't they all? Just last month she had had to put off three creditors to make their payment.

She rinced her cup and decided to forego breakfast. This morning it was her turn to have the girls for coffee. She'd have a jelly donut then. She picked up the letter from Aunt Pet, scanning the contents again.

"Naturally, I would'nt have had the roof repaired if I had know Dr. Miller would get so fussy about this little operation. Like as not it could wait un-

til the first of the year when my next dividend check gets here. Unless you can easily spare the money until then, don't give it another thought."

Mary shivered. What if Aunt Pet died because she didn't have the operation in time? Aunt Pet was like Janet. She didn't charge things. Even operations! Probably, like Janet, she was in church right now — asking the Blessed Virgin for help, certain she would get it. Maybe that's what she should do. She glanced at the clock. The girls wouldn't be arriving for over an hour.

Mass was over but there were a few people sprinkled through the church, heads bowed reverently. Mary concentrated on her beads and a little later as she put an offering in the plate beside the candles she felt refreshed and confident. In the cool, darkened church she believed the solution had come to her. How odd that she hadn't thought of it at once.

She ran into Janet coming out. Her face brightened when she saw Mary. Then she slackened her steps as if to give Mary a chance to hurry on. Mary's throat thickened. She had never meant to hurt Janet. To make up for it and because she was so happy and relieved about Aunt Pet, she was extra cordial. She insisted that Janet come in and have coffee with the girls who would be arriving shortly.

Mary waited until after their second cup of coffee before showing the girls Aunt Pet's letter. They knew all about Aunt Pet just as she knew about their parents and aunts and cousins. They would rally round and help her. They were her friends. She had been a fool to get so worried and upset.

There were murmurs of sympathy when the letter had made the rounds. "What a shame!" "But you mustn't worry, dear. I'm sure she'll come through the operation fine." There were more remarks but they weren't getting the point. She said bluntly; "But we don't have the money to send her. Joe will be frantic. I thought... perhaps..."

It was clear what she thought and her answer was clear. One by one she looked at the embarrassed faces. They weren't going to help her. No, that wasn't fair. They couldn't help her. They were all in the same boat. If the shoe had been on the other foot, she couldn't have helped them! It was surprising how quickly the kitchen emptied, the reason each found for hurrying away. Soon only Janet was left. Mary stared at her duly and burst into tears.

"They wanted to help," she sobbed. "They couldn't. I don't suppose you can understand that."

There was silence for a minute. Then Janet's voice seemed to come from a long way. "But I do understand. Perfectly." Her lips twisted wryly. "I wasn't always a... a tightwad." Mary tried to speak but Janet went on, "It's all right. I know what they say. But there are worse things than being thought stingy." She fumbled for words. "Like being generous with someone else's money. Picking up the tab for parties and buying new clothes when the butcher, the baker, and the candle-stick maker are waiting for their bills to be paid. Robbing Peter to pay Paul — you know — putting off the dentist to keep the plumber happy." She sighed. "The day of reckoning always comes. That's what happened to us. Bill and I almost... Well, anyhow, he managed to get transferred here and we decided to make a new start. It hasn't been easy."

For a moment Mary forgot her own difficulty. "Janet... we never dreamed ..." Then the terrible truth burst upon her. It could happen to them! Wasn't that what they had been doing? All of them? Being generous with someone else's money. Robbing Peter to pay Paul.

Janet was speaking again. "I didn't mean to lecture. I stayed behind to tell you I can lend you the money. I want to. Just being able to help makes me feel as if I had been going to school for a long time and finally managed to graduate. I guess you think that sounds crazy."

Mary's eyes blurred a little later as she fingered the check that Janet had left. She didn't think Janet sounded crazy. Would the other girls understand when she told them. She thought they would but whether they did or not, she knew one thing. Someday with Janet's example and the help of the Blessed Virgin, she was going to graduate, too.

— (Canadian Messenger)

Code for Teen-agers on Modesty

D. F. Miller, CSSR.

Principles and practices that should enter into the upbringing of all children, and of special importance for teen-agers

THE booklet entitled: "Code for Parents of Teen-agers," put out in St. Louis and adopted as a guide by a dozen civic and religious organizations, treats of five subjects on which parents need to give good guidance to their children. The first two are the subjects of dating and recreation. Explanations of the Code's treatment of these two areas of conduct have been given in previous issues of the "Liguorian." The last three are dress, drinking and driving. Herewith we present and expand on what the Code has to say about dress, or more specifically, modesty in dress.

Behind the preparation of the Code, in which hundreds of people were involved in some ways, was the thought that, if many parents can be brought into agreement on the principles they should teach their children and the practices they should insist on, an incalculable amount of good would be done for teen-agers themselves, for families, and for society at large.

It is intended, therefore, 1) that parents will acquaint themselves thoroughly with the matter presented by the Code and make it a regular part of their instructions to their children;

and 2) that the children themselves, up to the late teens, will try to understand how reasonable and helpful the rules are, even if their parents neglect to help them in these matters.

On the subject of dress, the Code outlines four simple principles and five practical rules. Consider them one by one.

PRINCIPLES

Clothing among human beings is intended by nature to serve three purposes.

1. It is a means of protecting the body against dangers to health that arise from climate and weather; cold, rain, hot sun, etc.

2. It is to serve the necessary purpose of the virtue of modesty, that is, to shield from the view of others parts of the body that, if they were brashly uncovered or too frankly revealed would ordinarily stimulate sexual desires in others.

3. It serves the purpose of adornment and of expressing inner sentiments of joy, celebration, mourning, etc. In general and in accord with the customs of society, one's manner of dress reveals something of his personality, and of his (or her) love of beauty and art. (It is an art to dress well.) In particular, one adapts his clothing to special sentiments and occasions. Thus a bride and groom dress in a special way for their wedding. Members of a family dress to reveal their sorrow at the funeral of one of their number. A wide variety of uniforms is used by schools, organizations, participants in various formal ceremonies, etc.

On all occasions and in all circumstances human beings are bound to practice modesty in dress. This is because modesty is the shield of chastity. There is an old saying that the virtue of chastity is rarely breached unless modesty has first been abandoned. Thus one must not be concerned solely with how he (or she) feels like dressing, nor with what is comfortable in dress, nor even with what may be popular among certain people in the matter of dress. It is even more important to be concerned with what wil be the effect of one's manner of dressing on the thoughts and desires of others. No teen-ager (nor adult) may shrug off the responsibility of sparing others from unnecessary inclination to evil by dressing in a sensually provocative manner.

The virtue of modesty leaves ample room for the use of different types of clothing for different places, activities and purposes. Swimming calls for a minimum of attire, although there is a minimum dictated by modesty beyond which one should not go. Games and athletics call for appropriate types of clothing, but again with definite standards of decency. In one's own home, one may loll about in very informal clothing. But what is proper to the beach or to the gym and athletic field or to the privacy of one's home is not proper in public, on the strets, on a date, in stores, in church.

Parents have a special obligation to instruct their children, and this from early years, on the principles that govern modesty of dress. Children, left to themselves and uninstructed, do not become aware of the effect their clothing has on others, sometimes not even until some moral disaster has overtaken them. Young girls are especially prone to be naive about this, and therefore careless and unashamed. It is therefore the parents' task to make them, by instruction and insistence on rules, reasonably alert to the harm that can be done by immodest dress.

PRACTICAL RULES

The rules are simple, almost repetitious applications of the principles set down above. In a matter of such importance, repetition is necessary.

Rule 1: Children must be taught the basic principle of appropriateness in dress. This means two things: a) the occasion or circumstances, the time and place, even the physical build of an individual, must all be considered when a choice of apparel is to be made. Nothing is more foolish than to think that what clothing is appropriate for one place or set of circumstances may be worn any place. It is a part of this rule that children should be taught pride in their manner of dressing, and pride in the ability to choose the proper clothing for the proper occasion. b) on all occasions there are standards of modesty that must be learned, respected (even in the face of popular customs) and practiced.

Rule 2: Recreation neither removes the need for, nor excuses, immodesty. Freedom of movement and agility do not require near-nudity, nor overly-brief shorts, nor contour-stressing slim jims.

Rule 3: Public swimming and sunbathing are not occasions for abandoning modesty. Bikinis, swim-suits too small or tight, will never be used.

Rule 4: Dates, dances, social occasions call for attractive and dignified attire, not that which is slovenly and untidy. A boy shows respect for the girl he takes out or the company he is with by looking neat and dressed up. The words "attractive and dignified" leave no room for girls' formals that leave the upper parts of their bodies half naked and thus become provocative.

Rule 5: Attendance at religious services calls for neat and dignified clothing. Children need to be trained to make the clothing they wear for going to church a sign of their reverence and their love for God.

(Copies of the "Code for Parents of Teen-agers" may be obtained at 25c each, by writing to CODE, 4209 Folsom Ave., St. Louis 10, Mo).

ALCOHOLISM AMONG WOMEN

Alcoholism is not the sad privilege of men alone. Alcoholism among women is steadily growing in the U.S. and Canada. The alcoholic woman is a bigger social problem than the drinking man.

There are some 200,000 alcoholics in Canada and 5,000,000 in the U.S., and one in every five or six is a woman, single or married. Most alcoholic women are in their forties, and the greatest percentage among them constitute the bored housewives and divorcees. Many married women are hidden alcoholics. They drink, because they have nothing to do at home or are disillusioned with their marriage.

Many advices are given to people, but all of them can be divided into two kinds, the kind people get who do not want them, and the kind they want, but do not get.

Robert L. Stevenson gives the following advice: "Keep your fear to yourself, but share your courage with others".

The man that invented interest must have been a very wise man. It is clearly demonstrated by the fact that Uncle Sam's debts produce 10 billion interest annually.

Interviewing a high school graduate as a prospective stenographer, the manager of a large firm asked her: "Well, do you know your spelling?"

"Yes, oh yes, I was 'tops' in my spelling at school", came the quick reply.

"Well", said the manager, "spell 'Mississipi".

The embarassed high school graduate said: "Which one: the river or the state?"

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Як з колядою так і тепер, ми діти зі сиротинця св. Анни, йдемо до всіх наших дорогих добродіїв співаючи радісні пісні для Ісуса, що був умер і ожив; смертію Своєю нам всім небо відчинив.

А ми діти Вам всім бажаємо

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
МНОГО ЛАСК, ЩАСТЯ, ЗДОРОВЛЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Сестри і діти

СВ. АННИ СИРОТИНЕЦЬ
Айтуна, Саск.

CHRIST IS RISEN!

What a glorious message! For twenty centuries it has resounded throughout the Christian world bringing with it a new hope of life and joy to the weary, the sick and the poor.

May the joys of this glorious Easter-time be yours, and may the Risen Saviour grant you peace and fulfill your hopes.

In your rejoicing we ask you to remember those nearest the heart of Christ, the children orphans.

Your little donations will help to make this Easter a happy one for them.

CHRIST IS RISEN — ALLELUIA!

Sisters and Children

ST. ANN'S CHILDREN'S HOME
Ituna, Saskatchewan

Діти Сиротинця св. Анни в Айтуні, Саск. під проводом своїх учителюк, Сестер Служебниць

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 4.

Volume XXXV, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Воскресення — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 1
М'ясячне Нам'рення — 4
Вселенський Собор і Папський Примат — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 6
З історії писанок — 10
Пров'дники Церкви — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12
Молитва це могуча зброя проти спокус — 13
Любов до ближнього — П.Х. 15
Христос Воскрес! — 19
Хотів би ти знати? — 20
М'й перший Великдень на Сибірі — М.Щ. 23
Хто може сподіватися неба? — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 27
Модерні фарисеї — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 29

Our Lord's Glorious Resurrection — M. Schudlo, CSSR. 33
There are no laymen — 35
Ukrainian Easter Celebrations are both solemn and colorful — Maurice Dzurman, CSSR. 37
Does the Catholic Church need reform? — D. F. Miller, CSSR. 38
I'd like to know — 41
Where is Heaven? Is it a place? — April Oursler Armstrong 44
A Comparative Summary of the Great Religions — Brother Vincent, CSSR. 46
My prickly problem — M. Schudlo, CSSR. 48
The Parochial School Saves Our Children — Anastasia Zuk 50
A New Look at the Scrolls — Yvonne Beaudry 55
Robbing Peter To Pay Paul — Margaret Shinskey 59
Code for Teen-agers on Modesty — D. F. Miller, CSSR. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1983
MAY

REDEEMER'S

VOICE

РАДУЙСЯ, МАРІЄ!

МАЙЖЕ дві тисячі років тому скромна дівиця з незнаного ізраїльського містечка Назарету заявила своїй кузинці Єлисаветі: **Мій дух радіє в Бозі, моїм Спасі, бо від сьогодні всі народи будуть звати мене блаженною!** (Лк. 1, 47-8).

Хто ж була та дівиця, що полишила людству таке дивне та неймовірне пророцтво, яким заповіла, що люди ніколи не забудуть про неї? Та ж історія затирає імена навіть найславніших людей, героїв і добродіїв людства, а час має ту лиху прикмету, що покриває мовчанкою та забуттям навіть найславніші події світу!

Це була Пречиста Діва Марія, незнана дотіль дівиця з Назарету, яку Пресвята Тройця вибрала на Матір для воплоченого Божого Слова, для Христа Спасителя, що стався чоловіком і прийшов у світ направляти лихо, яке Адам учинив усім своїм нащадкам.

З того часу, як Марія вимовила ці пророчі слова, покоління за поколінням бачать, як сповняється її заповідження. Нема краю, нема народу, нема закутка землі на земській кулі, де б люди не почитали Марії та не звали її блаженною, бо **великі** та **славні** речі вчинив їй **Сильний,** вибравши її на Матір Свого єдинородного Сина (Лк. 1, 49).

Набожність до Божої Матері поширена не тільки між католиками. Наші православні Браття та Сестри гаряче почитають та щиро люблять Марію. Навіть протестанти, які в шалі псевдореформи і бунту проти папства та католицької Церкви були викинули почитання

Пречистої Діви зо своїх "зреформованих релігій", помаленько починають вертатися до Тої, що привела на світ Божого Сина та дала людству Спасителя.

Поки людство буде почитати та любити Христа Спасителя, поти біля Нього стоятиме Його Пресвята Мати Марія. Хто любитиме Сина, той теж почитатиме Його Матір, бо неможливо любити Ісуса й не відчувати ніякої вдячности та пошани для Тої, що дала нам Його!

Християни завжди почитають Божу Матір, але в місяці травні, який наші люди звуть "Май", Церква велить особливіше почитати її. Чому? **Тому,** що вона присвятила цей місяць Матері Божого Сина та бажає, щоб саме в цьому місяці християни віддавали їй особливішу пошану.

Церква вибрала місяць Май, бо це найкращий місяць року, принаймні в Европі. По довгім зимовім сні, по морозах і сніговіях природа будиться до нового життя. Поля покриваються квітами. Пташки заповняють співом повітря. Природа відживає і сповняється радістю.

Колись римляни почитали в цьому місяці богиню, яка звалася **"Мая".** Від неї цей місяць дістав свою назву "Май". Погани називали цю богиню **богинею життя.** Римляни вірили, що ця богиня була завжди моло-

дою, повною життя, бо ніколи не старілася. Вони вибрали місяць май як найкращий у році, щоб ушанувати цю богиню життя.

Пречиста Діва Марія не є ані богинею, ані Богом, але вона є Божою Матір'ю, бо привела на світ Божого Сина, як 700 років перед Його народженням заповів жидівський пророк Ісая: **Ось невинна дівиця зачне і породить сина, і назвуть його Еммануїл** цебто **З Нами Бог** (Іс. 7, 14).

Даючи нам Ісуса, Марія дала нам початок надприродного, Божого і небесного життя, яким ми духовно перероджуємося з невільників на Божих синів і дочок, бо Сам Спаситель виразно заявив: **Я — дорога, правда і життя** (Ів. 14, 6).

Звичай публічно і громадно сходитися на майські відправи в честь Божої Матері, прикрашувати її ікони, прибирати квітами її престоли зродився у шіснадцятім столітті в францисканській церкві в Неаполі в Італії. Тоді зачалися майські процесії та спільне публичне відмовлювання вервиці - коронки на її честь.

Встановлення публичного народного почитання Божої Матері по містах і селах мало бути ліком на тодішню неморальність, безвірство та зіпсуття, що стали жахливо ширитися в світі.

З Неаполю цей побожний звичай поширився на інші міста, перейшов із Італії до інших країв і сьогодні він розширений по всьому християнському світі. Пій VII затвердив цю побожну практику майських відправ на травень і надав 300 днів відпусту за кожну відправу, в якій християни беруть побожну участь. Крім цього надав повний відпуст, який можна здобути в місяці травні під звичайними умовинами, якщо хтось бере участь у майських відправах. Проте треба бодай раз піти до сповіді та прийняти Св. Причастя й помолитися в намірені Святішого Вітця.

Український нарід завжди любив і почитав Преч. Діву. Цю набожність і довір'я до Божої Матері наші предки принесли до Америки та Канади. Плекаймо цю набожність, ходім на майські відправи, шануймо і любім могутню Матір нашого Спасителя, бо каже Св. Альфонс. Ліґорій, основник Чину ОО. Редемптористів: **"Дитина Марії не загине!"** Хто щиро любить і почитає Божу Матір, той буде так само щиро й гаряче почитати та любити Ісуса Христа і так запевнить собі спасіння та вічне щастя в небі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції:** REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

УСПІХ ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ. ЩОБ ВЗАЄМНА ЛЮБОВ І ЗРОЗУМІННЯ ДОВЕЛИ ДО З'ЄДНАННЯ НЕЗ'ЄДНАНИХ БРАТІВ СХОДУ

(Наміреннн Апостольства Молитви на травень благословлене Св. Отцем)

ВСЕЛЕНСЬКИЙ Собор, що почався був у жовтні минулого року, відбув першу свою сесію, що тривала до половини грудня. Друга сесія пічнеться в вересні цього року. Можна б сказати, що Собор триває, бо в міжчасі до другої сесії працюють далі Соборові Комісії над виготовленням матеріялу на другу сесію. І намірення на місяць травень є: молитися за успіх Вселенського Собору, а цей успіх у тому, щоб взаємна любов і зрозуміння довела до з'єднання нез'єднаних братів Сходу.

В минувшині були поважні старання про з'єднання Східньої Церкви з Церквою Західньою. Наприклад на Соборі в Ліоні 1274 року й у Фльоренції 1439 року були такі старання, але не дали бажаних успіхів, бо ані духовенство ані люди не були достатньо приготовані, щоб прийти до з'єднання.

Також пізніше вчені богослови стрічались від часу до часу, щоб обговорювати справу з'єднання, але по більшій части без взаємного зрозуміння або симпатії, без щирої любови, одні оскаржували других про причину розриву.

Коли ліпше пізнаємо дійсну причину розриву, тоді легше можемо зрозуміти ці перешкоди, що спинюють з'єднання, тоді й більше можна докладати старань про з'єднання.

Історія навчає, що правдиві причини розриву були **політичної і психологічної** натури. Богословські рації були тільки, дуже часто, претекстом до роз'єднання, або засобом, щоб оправдати роз'єднання, яке вже сталося.

Беремо під увагу передусім великий роздор Сходу з Заходом 1054 року. Він був вислідом **політичних причин.**

Суперництво існувало між Сходом і Заходом тобто між Римом і Візантією віддавна, між новим цісарством Заходу і старим цісарством Сходу. А в тому часі справи релігії були тісно зв'язані з політикою.

І так поволі Східня Церква почала відчужуватися від Західньої, хоч завжди признавала першенство Папи.

І наступив розрив. Але той нещасний роздор можна направити. Нема непереможної перешкоди. Нез'єднані мають віру в ці самі правди й таїнства, що й католики, з винятком прийняття першенства Папи.

Тому любов правди й взаємна любов можуть перемогти цю трудність. І на початку цього Вселенського Собору показалася ця можливість, бо відлучені від Католицької Церкви вже брали участь на першій сесії як обсерватори. Вже настало зближення, щоб пізнати правду.

Також причини до розриву, що стався й далі триває, були додатково **психологічного характеру,** та й ці причини стають перешкодою до поєднання. Розуміємо це в цей спосіб, що Східня Церква й Західня Церква жили своїм власним життям, і хоч була єдність обох Церков, але все таки Голова Христової

Церкви, Папа Римський, не виконував великого впливу на Східні Церкви задля всіх практичних цілей. Так через ціле тисячоліття, перед роздором, не було багато інтервенцій Папи в справах Сходу, хіба були справи дуже важливі й Східня Церква відкликалася до Папи для їх вирішення.

Так отже східнє християнство жило більш або менш своїм власним життям і не відчувало потреби тісніших зв'язків з Римом, хоч признавало його першенство.

Східня Церква протягом століть поволі розвивала свою власну духовну, богословську й церковну традицію. Мала повну духовну спадщину: Літургію, літургічну мову, патристичне богослов'я, іконографію, священну штуку, культуру, ієрархічну організацію, а що те відповідало характерові Сходу, тож було зовсім різне від латинського Заходу.

Подібно на Заході, Церква жила своїм власним життям, і, поборюючи західні єресі, не відчувала потреби якогось тіснішого зв'язку з християнським Сходом. І тут на Заході першенство юрисдикції розвивалося само собою й зростало сильно.

Східні Церкви від початку наполягали на основну згідність у справах віри, а не звертали уваги на дисциплінарну одність, на першенство юрисдикції.

І коли наступив розрив, від того часу Схід і Захід аж досі живуть своїм власним життям, неначе відчужені від себе.

Чи ж неможливе взаємне порозуміння, щоб прийшло до з'єднання?

Це можливе! І це започатковано Вселенським Собором.

Потребу з'єднання відчувають і католики і нез'єднані. Всі свідомі цього сумного стану, що розрив Церков завдає болючу рану цілому Містичному Тілу Христовому.

Для обох сторін ясне, що продовження розриву є проти виразної волі нашого Божественного Спасителя Ісуса Христа. Тому то одні й другі моляться "о соєдиненії всіх", згадуючи слова Христа: "Да всі єдино будуть!"

Треба нам мати взаємну любов. Любов вірить у все, любов надіється всього, любов може вчинити все!

Очевидно все залежить від Бога, для якого все можливе!

З нашої сторони успіх праці над з'єднанням залежить від любови, яка є так сильна як смерть.

Молімся, щоб взаємна любов і зрозуміння довели до з'єднання нез'єднаних братів Сходу. Молімся за цей успіх Вселенського Собору.

Місійне намірення на місяць травень: **Місійні Згромадження:** За місійні Чини і Згромадження.

Наміренія Апостольства Молитви на червень: Публічна мораль: За об'єднану дію всіх християн проти підривання суспільної моралі.

Місійне намірення на червень: **Далекий Схід:** За потреби поширення науки Євангелії на Далекому Сході.

ХРИСТИЯНСТВО В АМЕРИЦІ

В Америці в 1962 р. було 64,434,965 протестантів, 42,876,665 католиків, 5,365,000 жидів, 2,800,401 православних і 632,897 інших християн всяких віровизнань.

Людське тіло і його життя

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

БОГ обдарував нас тілом і душею та різними тілесними й духовими силами, щоб ми могли як слід уживати їх, щоб славити Бога й спасти себе. Бог береже наше життя заповіддю: "Не вбивай" (Ісход... 20, 13).

Святе Письмо каже: "Хіба ви не знаєте, що ваше тіло це храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо ви куплені великою ціною. Отож прославляйте Бога в тілі своєму" (І Кор. 6, 19-20).

Це Бог створив людське тіло, обдарував його чудовими силами та дав йому життя через нашу душу. Святий Дух освятив наше тіло в тайні хрещення і зробив його своїм храмом, де він живе. В останній день Бог славно воскресить наше тіло з мертвих. Тому маємо завжди поводитися зо своїм тілом і його життям як зо священною річчю.

Маємо дбати про своє тіло, життя і здоров'я тому, що Бог доручив його нам і буде вимагати рахунку з цього від нас. Маємо держати своє тіло чистим, годувати та як слід зодягати його. Маємо виконувати різні вправи, розвивати й приучувати своє тіло та давати йому розумний відпочинок.

Нехтувати своїм здоров'ям або шкодити йому без важливої причини є гріхом. Забагато їсти, пити, курити та забагато вправлятися в спорті поважно шкодить здоров'ю. Пиття і куріння навіть у малій кількості може бути шкідливим для дітей і молоді. Рискувати життям без вистачальної причини є ще більшим гріхом. Найбільшим з усіх гріхів проти тіла—це добровільно відбирати собі життя. Людина, що вбиває себе, нарушує Божі права, бо Сам Бог є паном її життя і смерти. Людина, що вбиває себе, відмовляється далі служити Богові, відкидаючи хрест, що Бог приказує їй нести за Ісусом Христом, усувається від обов'язків, що їх повинна виконати щодо інших людей, приносить сором і біль своїй родині та кидає себе в пекло. Хто добровільно відбирає собі життя, той не може мати християнського похорону. Одначе ми не повинні осуджувати тих, що вбили себе. Тільки Бог знає, чи людина свідомо й добровільно відобрала собі життя, чи може вона була духово хвора й не знала, що робить.

Однак людське тіло й його життя не є найбільшим і найцінніщим з усіх скарбів. Деколи людина має право, а навіть обов'язок пожертвувати здоров'я або життя, наприклад в обороні св. віри, як це зробили святі мученики й ісповідники, чи в обороні свого краю у справедливій війні, як це роблять добрі громадяни. Ісус Христос каже: "Ніхто більшої любови не має над ту, як хто своє життя поклав би за друзів своїх" (Іван 15, 13).

Іван: "Ти—моє ясне сонечко, бо без тебе моє життя подобало б на чорну хмару".

Маруся: "Чи це заповідження погоди чи предложення?"

Папський Примат у Христовій Церкві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ТЕПЕРІШНІЙ вселенський Собор, що відбувається в Римі, напевно розглядатиме можливість поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві. Ця справа дуже трудна, бо є багато трудностей. Одна з найбільших трудностей це папський примат цебто юридичне першенство Римського Архиєрея. Це першенство полягає в тім, що Папа як видимий Голова Церкви, земський Заступник Спасителя і правний наслідник Св. Петра має право й обов'язок дбати про чистоту віри і моралі між визнавцями Святої Євангелії та пильнувати, щоб у Церкві зберігалася мораль згідно з приписами Євангелії.

Практично папський примат проявляється в тім, що Папа має право й обов'язок видавати рішення в справах віри і моралі, що зобов'язують цілу Христову Церкву. І саме це право сильно не подобається тим, що не належать до католицької Церкви.

Проте так воно не повинно бути сьогодні, бо воно так колись не було, як Христова Церква не була ще роз'єднана. Ось тому наводимо короткий перегляд діянь **п'ятого вселенського Собору** (2-го царгородського), що відбувся в Царгороді, столиці візантійської імперії в 553 р. Слід зазначити, що учасники цього Собору були східні епископи, що добре визнавалися на давніх традиціях і звичаях Церкви і були оборонцями прав Східньої Церкви. Все таки з їх поведінки видно, що вони вірили і признавали папський

примат. Це наявний доказ, що християни вірили в першенство Римських Архиєреїв від самого початку Церкви, бо инакше ці східні єпископи не були б так числилися з Папою Вігілієм, як вони числилися й слухали його під час 5-го вселенського Собору.

* * *

Хоч Халкедонський Собор офіційно осудив прихильників архимандрита Евтихія і його монофізитизм, який заперечував, що в Христі було дві природи, Божа і людська, все таки еретики монофізити не піддалися соборовому рішенню. Що більше? Вони навіть невтомно поширяли свою єресь у візантійській імперії, спричиняючи не мало заколоту між народом і чимало клопоту цареві Юстиніянові I (527-565).

Цар Юстиніян був добрим християнином і адміністратором. Він скодифікував Римське державне право і побудував церкву Св. Софії в Царгороді. Прихильники Евтихія, завваживши, що цар не дуже глибоко визнавався на богословських справах, потрапили з'єднати собі його прихильність.

Хоч сам цар не став монофізитом, все таки він бажав знайти якийсь засіб, щоб завернути монофізитів із блудної дороги, й так запевнити релігійний спокій своїй імперії.

Теодора, жінка царя Юстиніяна, піддала мужеві гадку, що треба б осудити так звані **три глави,** щоб дати якесь задоволення монофізитам і так привернути їх до єдности Церкви.

"Три Глави" вміщали в собі винятки з писань трьох церковних письменників цебто Теодора з Мопсвестії, Теодорета з Киру і Іви з Едеси. Ці три письменники були завзятими ворогами монофізитизму. Поборюючи еретицькі твердження Евтихія, вони в своїх писаннях схилялися до несторіянізму, що так само був осуджений як єресь на Ефезькім Соборі в 431 році.

Юстиніян звелів Папі Вігілієві (537-555) осудити ці три глави, але Вігілій відмовився, бо згадані три письменники були відреклися своїх фальшивих писань і тому Халкедонський Собор прийняв їх до єдности віри й признав за православних. Видавати на них посмертній осуд було б пониженням авторитету Халкедонського Собору, хоч згадані три глави мали дійсно деякі еретицькі твердження. Папа відмовився, бо не хотів понижати давно померлих епископів. Монофізити ж домагалися від царя осуду цих глав, бо знали, що таке осудження понижить і підорве повагу Халкедонського Собору, який так само осудив монофізитів.

Папа Вігілій знав про це, тому не послухав Юстиніяна. Розлючений цар заарештував Папу і вкинув його до в'язниці. Зате вдалося йому змусити чи намовити всіх східніх патріярхів цебто царгородського Мину, олександрійського, антіохійського і єрусалимського, щоб вони осудили ці глави, підписуючи царський декрет.

Цар обманив патріярхів, бо обіцяв, що **в цій справі порозуміється з Папою.** Патріярхи підписали осуд трьох глав, сподіючись, що Папа Вігілій так само осудить їх.

За підписання осуду трьох глав Папа Вігілій **викляв** царгородського патріярха Мину, і це напевно доказ папського примату, бо ж рівний не годен виклинати з Церкви рівного собі єпископа.

Тим часом зібраний Собор не годен був нічого рішити, бо заарештований Папа Вігілій відмовився брати в Соборі участь. Вкінці ув'язнений Папа не витримав натиску Юстиніяна і прихильних цареві епископів і так само осудив три глави. Водночас прийняв до єдности віри виклятого патріярха Мину. Осуджуючи глави, Папа Вігілій заявив, що це зробив, **зберігаючи в усьому пошану до Халкедонського Собору",** який монофізити бажали всіма силами скомпромітувати.

Папа навмисне так поступив, щоб не виглядало, що він одобрював єресь монофізитів, осуджуючи несторіянські твердження трьох глав. Історик Дюшен каже про це папське застереження: "Це застереження було таке ясне і докладне, що жаден монофізит не годен був підписатися під ним, не відрікаючись уповні своєї єресі".

Осудження трьох глав Папою Вігілієм не заспокоїло розбуджених духів і не усунуло замішання з Церкви на Сході. Папа Вігілій предложив цареві Юстиніянові скликання вселенського Собору, щоб раз на все

полагодити цю справу трьох глав. Це мав бути п'ятий вселенський Собор, який ніколи не був скликаний. Згодом помісний Собор царгородської Церкви став вселенським, бо пізніші Папи признали його за вселенський, хоч він нічого нового не рішив у справах віри, а тільки осудив давно померлі особи, що були дійсно провинилися несторіянізмом.

* * *

Переглядаючи поступування Отців Соборових і самого царя Юстиніяна, наявно бачимо, що всі вони признавали найвищу повагу й авторитет Римського Архиерея.

По смерті Мини новий царгородський патріярх Евтихій вислав Папі Вігілієві листа, в якім заявив, що він приймає всі чотири вселенські Собори і послання керівників Апостольської (римської) Столиці-катедри. При тім благав осудити три глави на Соборі під проводом Папи [1]). Папа відповів йому, що нове рішення не може противитися постановам Халкедонського Собору [2]).

На скликанім Юстиніяном Соборі так сам цар, як його прихильники епископи Сходу намагалися намовити Папу Вігілія осудити три глави. Цар пише в своїй грамоті: "Нехай глави будуть усіма осуджені або **він** (Вігілій) **відкрито об'явить свою гадку!** [3]).

Хоч сам Юстиніян без згоди Папи скликав Собор, все таки всіма силами намагався переконати зібраних епископів, що це вчинив в порозумінні і за згодою Папи.

Що більше? Всі східні патріярхи приявні на Соборі разом з 17 епископами делегатами ходили до ув'язненого Папи Вігілія і прохали його взяти участь у Соборі й осудити три глави. Папа звелів заждати, бо мав пізніше видати рішення в цій справі. Тоді цілий Собор відложив своє засідання на другий день. Потім знову представники Собору приходили до Папи і годилися відложити соборові засідання, аби тільки Папа Вігілій прийшов на Собор [4]).

Папа Вігілій все таки зволікав із виданням рішення. Стративши надію намовити Папу прийти на Собор, прихильники царя почали наради, готуючись осудити згадані глави. Саме тоді Папа Вігілій повідомив їх із в'язниці, що внедовзі видасть рішення. При тім пригадав учасникам Собору, що їхне рішення нарушувало б церковні канони, бо Апостольська Столиця (Риму) мусить скоріше видати осуд цих глав. І дійсно учасники Собору ждали аж до 14-го травня, поки Папа не видав свого осуду трьох глав офіційним документом, що звався "Конститута". В нім Папа Вігілій осудив 60 тверджень витягнених з повищезгаданих трьох письменників, але самих їх не осудив. При тім заявив, що це "вчинив властю Апостольського Престола".

Юстиніян не прийняв папського осуду, бо Папа не викляв самих письменників, а тільки осудив їхні єретицькі твердження [5]). Тільки тоді Собор так само осудив згадані твердження. Проте цар обманив Соборових Отців, бо не показав їм офіційного папського документу, заявляючи, що Папа осудив теж самих письменників. Саме тому, бувши в добрій вірі, Соборові Отці не тільки осудили три глави, але й самих їх авторів цебто згаданих трьох письменників і їх оборонців [6]). Осуджуючи згаданих письменників: Теодора, Теодорета і Іву. Собор покликався на рішення Папи, що мав так само осудити їх [7]).

Вкінці і сам Папа затвердив рішення й осуд згаданих глав і трьох письменників, бо не витримав тортур у тюрмі [8]). Це уступлення натискові з боку царя не є доказом папської непомильности, а тільки виявом людської слабости, бо згадані письменники дійсно провинилися єрессю несторіянізму в своїх писаннях проти монофізитизму.

Осягнувши свою ціль, цар Юстиніян випустив Папу Вігілія на волю. Папа вибрався в дорогу до Риму, але туди не доїхав, бо помер у Сиракузах в 555 р.

Поведінка царя Юстиніяна і Соборових Отців, їхні благання, щоб Папа взяв участь у Соборі, осудив три глави і потвердив осуд цих глав, що видав сам Собор, делеґації до ув'язненого Папи до тюрми, відкладання соборових нарад на приказ Папи і намагання царя обманити Отців Собору мнимою згодою Папи на осуд давно померлих трьох письменників, все те доказує, що Римський Папа не тільки мав великий вплив у церковних справах на Сході, але що він був Головою і речником Христової Церкви, бо без нього навіть вселенський Собор не важився видавати рішення і осуджувати тих, що провинилися проти віри.

Ні цар Юстиніян, ні Соборові Отці не були б так сильно намагалися з'єднати собі Папу Вігілія на свою сторону, якщо б не були свідомі, що він був найвищим Архиереєм Христової Церкви в справах віри і моралі цебто якщо б не приймали папського примату в Церкві.

---

1) Діянія всел. Соб., V, 22-23.
2) Там само, V, 23-25.
3) Там само, V, 22-23.
4) Там само, V, 25 і 28.
5) Там само, V, 204-207.
6) Там само, V, 187-188.
7) Там само, V, 204-207.
8) Там само, V, 204-207.

НАША ВСЕЛЕННА

Ніхто не знає, яка велика наша вселенна, хіба один Бог, що сотворив її. Ніхто не знає і ніколи не буде знати, де вона зачинається і де вона кінчиться.

Вселенна складається з галактик (плеяд) цебто з груп зорей. Один Бог знає, скільки цих галактик є в всесвіті. Те, що астрономи колись вважали невиразними латками світла, є дійсно величезними збірками зорей, як це виявили великі сьогоднішні телескопи.

Плеяда це величезна кількість зорей, що творять одну громаду, віддільну від інших. Вона зветься так само сузірям. Найближче до нас сузіря це Андромеда. Вона має включати в собі 100 більйонів зорей. Якщо б ми поставили наше сонце в Андромеді, то воно виглядало б дуже звичайною зіркою.

Деякі сузіря мають окружний вигляд. Світло потребує 100,000 літ, щоб пройти з одного кінця згаданого сузіря до другого. А світло йде дуже скоро цебто 186,000 миль на секунду.

Науковці думають, що одні зорі вигоряють і зникають, а з їхніх залишків витворюються нові зорі, цебто з пороху, що полишився по них.

'Мирне співіснування'

Проф. Д. Я.

КРЕМЛЬ намагається приспати чуйність Заходу і викликати в нім почуття безпеки. Цей засіб це мирне співіснування цебто намагання Кремля переконати Захід мирно проживати з імперіялістичною Москвою і не мішатися до справ поневолених народів, віддаючи їх на поталу Москви. Московські агенти і замасковані місцеві комуністи, що нерідко займають важні становища в радіо, пресі і урядах, намагаються переконати власні народи, що московський вампір нагло і чудесно перетворився в невинне ягнятко, з яким можна спокійно та безпечно проживати на цій землі.

Деякі провідники народів далися злапати на цю кремлівську лапку і всіма силами поширюють ідею мирного співіснування з імперіялістичною Москвою. Ця пропаганда і намагання Заходу за всяку ціну дійти до порозуміння з Москвою сильно скріпили світовий комунізм і водночас безмежно послабили Захід, викликуючи в його провідниках фальшиве почуття безпеки і самозадоволення. Отак Кремль наступає, а демократичний Захід цофається...

Дехто, дивлячись на поступ світового комунізму, сумно похитує головою та розпучливо кличе: "Вже все пропало! Нема ради!" Хто так думає, той у душі вже марксист, бо вірить у марксистівську дурійку, що комунізм це майбутня світова система, яка запануе на землі, хоча б народи не знати як противилися їй.

Захід повинен пробудитися з погубного летаргу й отрястися з

комуністичного дурману, що комунізм мусить запанувати в світі. Поширення комунізму це наслідок нерозуму, незрозуміння і неохоти противитися червоній заразі. Зараза тільки тому ширить ся і вбиває людей, що вони не вміють або не хочуть боронитися перед нею. Якщо б Еспанія була вірила в неминучість комунізму в 1936 р., то не була б повстала до бою з ним, і сьогодні ціла ця країна була б червона від крови і насилля комуністичних московських агентів. Тільки рішучість і відвага еспанських патріотів врятувала цю нещасну країну від комуністичної неволі.

Дивлячись на сумне положення демократичного світу, деякі провідники вільного світу безрадно заломлюють руки і повторяють гасло українських безхребетників: "Якось то буде!" Це правда, воно 'якось' буде, але це 'якось' правдоподібно затягне їм червону пельку на шию і вчинить їх рабами Кремля.

В часі українсько-большевицької війни (1918-21) мала частина нашого народу зрозуміла загрозу з боку демократичної, червоної Москви і повстала збройно проти московських червоних наїздників. Що ж тоді робила колосальна більшість українців? Бездільно стояла збоку, дивилася на конфлікт і повторяла: "Ану, чия візьме?" Саме ця пасивність української маси завела нововоскреслу Україну в червоно-московську неволю, спричинала штучний голод 1932-33 років і заповнила Сибір українськими жертвами!

Якщо наш нарід був би рішуче й одностайно повстав проти московських наїздників, то сьогодні наша батьківщина була б вільною і могутньою країною, а комунізм був би хіба обмежений до московських пісків і непрохідимого Сибіру.

Дивно, що Захід не бачить, чому комунізм поширився в світі. Засліплення вільного світу це хіба кара за гріхи народів цебто за безвірство, зіпсуття, жадобу, використання слабших і забуття про Бога та Його закон.

Комуністична тактика для завоювання світу:

Ось засоби, якими комуністи керовані з Москви, намагаються розложити і завоювати вільний світ, повертаючи його в тюрму народів. Якщо це станеться, то ключі від цієї світової червоної тюрми будуть в Кремлі в Москві.

1) Підривайте мораль і порозуміння між противниками комунізму.

2) Ослаблюйте і вносіть хаос в економію вільних демократичних народів.

3) Послаблюйте військову силу противників Москви.

4) Намовляйте при помочі захованих шпигунів і червоних агентів, щоб провідники вільних країн видавали фальшиві політичні і стратегічні рішення.

5) Викликайте страйки і ширіть замішання між населенням, щоб воно дійшло до переконання, що тільки комунізм годен врятувати людство від заглади.

Б. Демкий

І НАЧЕ СОН ЯВЛЯЄТЬСЯ МЕНІ...

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів наче на картині,
Доріжка в'ється під гору,
Село лежить вдолині.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть чи гагілок там ще співають,
Та на Великдень буду я
З тобою, Рідний Краю.

Христос Воскрес!—дяки співають,
Пан-отець кропить, над село
Весняне сонце підійшло,
І квіти пахнуть, дзвони грають.

Щасливі ті, що Пасху мають!...
Газдині в біле полотно
Склали посвячене добро,
Мужам завдали і манджають.

Між ними підросток—хлопчина
На силу двигає свячене,
Аж лляться піт і гнеться спина.

Та занесе... Він ще дитина...
Торік покійні несли тато...
Тепер на нього черга, нене.

Т. Шевченко

МАТЕРІ

В нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.
Буває, іноді дивлюся,
Дивуюсь дивом, і печаль
Охопить душу, стане жаль,
Мені її, і зажурюся
І перед нею помолюся
Мов перед образом святим
Тієї Матері Святої,
Що в мир наш Бога принесла.

ЗНАЧЕННЯ МАТЕРИНСТВА

ЖИВЕМО в часах творення різних свят. Кожний американець знає про "Свято Незалежности," "Свято Героїв" (меморіял дей), "День Праці," "День Подяки." Кожне з цих свят вказує на значення й обовязки американського горожанина до своєї держави чи до Бога. Серед тих народних свят "Свято Матері" є теж важне, бо матері дають народові оборонців, героїв, працівників і провідників.

Щоб піднести велике значення матери у суспільнім житті, зродилась думка на американській землі, щоб прилюдно пошанувати рідну матір. Ця благородна думка скоро обхопила молодь цілого світу. Друга неділя місяця травня є посвячена матерям. Хоч це свято мало почин у Сполучених Державах, а Американський Конгрес проголосив другу неділю травня, як "День Матері," то воно своїм змістом є таке давне, як давне людство на землі. Сам Всевишній Творець проголосив пропамятну заповідь: "Шануй вітця і матір..." З приходом християнства пошана матерей набрала ще більшої ваги і значення.

Жінка-мати це душа і життя родини. Родина це перша складова частина народного організму. Жінка-мати це перша вчителька, яка оформлює ніжне серце свого потомства на славу Бога, добра батьківщини і особистого щастя своїх дітей. Діяльність батька є звичайно поза домом, а сам дім є царством матері зо своїми дітьми. Дитина теж відчуває нерозривний звязок зо своєю матірю. В часі першої і другої світової війни ствердженo многократно, що відважні герої, вмираючи на полі битви, викликали благально: "Мамо!" І якщо у місяці травні клонимо наші голови, то передовсім перед тими матерями, що виховали гарно своїх дітей для Бога, Церкви і народу. Свято Матері пригадує кожній жінці-матері, що на неї дивиться Бог, Церква і держава. Господь словами Св. Письма каже до неї: "Возьми дитя, виховай його, я ж дам тобі заплату" (Ісх. 2, 9). Всевишній пятою заповіддю: "Не убий" забороняє матерям в якийнебудь спосіб перешкаджати дітям приходити на цей світ. Католицька Церква, як добра духовна мати, бере в опіку і оборону маленьких діточок і вказує матерям, що діти це перша ціль подружжя. Велику вагу на материнство звертає американська суспільність. Вона бачить, що брак материнства через обмеження потомства заподіває велику шкоду американському народові. Тому пятнує тих, що ширять убійчу руку проти ненароджених діточок.

"Свято Матері" повинно пригадати на святий обовязок материнства жінкам-матерям українського походження. Якщо жінки-матері будуть занедбувати материнство, то самі запропастять нашу будучність і нашу Церкву в Спол. Державах і Канаді.

Мамо-католичко, в цей день Твого свята дивиться на Тебе небо і земля! Будь доброю християнкою, дай небу святих і праведників! Будь доброю патріоткою, дай суспільності численних дітей!

— Ковчег

ЯК МАРІЯ НАВЧАЄ ЖІНКИ БУТИ ВЗІРЦЕВИМИ МАТЕРЯМИ

1) Дитино, каже Марія до своєї почитательки, що вибрала подружий стан, ти чиниш дуже важний крок у своєму житті. Подружий стан це шляхетний стан, бо він чинить тебе співпрацівницею Божою у твореннi та помножуванні людей у світі.

Ясне поняття про подружий стан і готовість прийняти всі обовязки, що він накладає на жінку, це перший крок, щоб станути доброю матірю. Без цього християнського поняття жінка не буде здібна стати дійсною матірю та виповнити в світі свою почесну місію супроти Бога, Церкви, власного краю та батьківщини.

2) Дитино, каже Марія до своїх духовних дочок, дивися на моє життя. Я радо прийняла на себе гідність і тягар Божого материнства, хоч знала, скільки терпінь вимагатиме від мене ця гідність. Перед моїми очима станула відразу Голгофа з розпятим моїм Сином. Я прийняла цю жертву з любови до Бога та до людей.

Наслідуй мене, каже Марія до кожної подруги. Не лякайся станути матірю, як Господь вимагає цього від тебе. Не тікай від материнства, не зневажай свого подружжя грішними штучками та недозволеними засобами. Ти ж вийшла заміж, щоб співпрацювати з Богом у твореннi розумних, людських істот. Чому ж мала б ти лякатися стати матірю дітям, що Бог при твоїй помочі бажає сотворити? Не лякайся саможертви! Не цофайся перед самопосвятою, що вимагає від тебе доброго та солідного виховання дітей. За це жде тебе вічна надгорода в небі.

3) Дивися на мене, каже Марія до тих, що її люблять і бажають служити Богові в подружім стані. Я завжди проживала вдома, займаючись Ісусом. Так і твоє улюблене місце має бути дім і твоя родина. Хоч інші обовязки супроти ближнього чи батьківщини нераз змусять тебе на хвилину опустити дім, проте вертайся до нього щоскоріш, бо дім це твоє царство. Іди вслід за Мною.

5-а ПІСНЯ (ВОСКРЕСНА УТРЕНЯ)

Чуваймо від глибокого досвідку і замість приносити мирру заспіваймо Господеві гимн, і тоді зобачимо Христа, Сонце справедливости, що подасть життя всім нам.

ТРОПАР ВОСКРЕСЕННЯ

Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував.

7-а ПІСНЯ (ВОСКРЕСНА УТРЕНЯ)

Він, Бог наших Отців, єдиний благословенний і преславний, що з печі визволив дітей, стався Чоловіком, страждав як звичайна смертельна людина і Своїми Страстями зодягнув безсмертністю тих, що були смертельними.

"Ми говоримо про мудрість Божу приховану в тайні, що Бог перед віками призначив нам на славу", каже Св. Павло (І Кор. 2, 7).

Св. Єронім отак писав про ревність: "Одна ревна людина годна поправити цілий нарід".

1) Якщо пізнання Христа і Його Євангелії є конечне до спасіння, то як годні спастися всі ті африканці й азіяти, що ніколи навіть не чули Його імення? Як Бог хоче їх спасіння, коли ці люди навіть не знають правдивого Бога?

Воно певне, що Бог хоче спасіння всіх людей, бо Св. Павло каже, що Христос "хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди" (І Тим. 2, 4). Як же ці люди спасуться? Богослови не вагаються твердити, що Бог просвітить тих добрих поган, що намагаються добре проживати, чинити добро і уникати зло так, як розум велить їм. Якщо вони так будуть поступати, то Бог Сам просвітить їх розум і допоможе їм пізнати те, що конечне до спасіння, або пошле Свого ангола, щоб повчив їх про ці правди.

До спасіння оці правди є конечні: "Бог існує і Він є справедливий". Якщо людина пізнає ці правди і відчує в собі, що вона образила Бога, то це природна річ, що вона буде каятися. Каяття ж заведе її до Бога, і так вона спасеться, бо ніхто не буде проклятий без власної вини. Бог це люблячий Батько людства, а не тиран.

2) Чи при хрещенні наших дітей куми (хресні батьки) мають бути членами того самого обряду або тої самої віри?

Церковне право приписує, що до хрещення треба мати бодай одного кума для дівчини і куму для хлопця. Те саме церковне право дозволяє на двох кумів цебто кума і куму для тої самої дитини.

Хресні батьки (куми) мають бути католиками, бо при хрещенні вони зобов'язуються дбати про католицьке виховання дитини, якщо б дійсні батьки занедбали його або стали нездібними виховати дитину.

З цього видно, що бути кумом або кумою це поважна річ, а не звичайна собі церемонія, про яку можна свобідно забути по хрещенні.

3) Я вичитав в одній книжці, що ніхто не дістане ніякої ласки від Бога, якщо Пречиста Діва не попрохає Його і не заступиться за нас. Я дуже люблю Божу Матір і стараюся почитати її, але мені тяжко зрозуміти, щоб Бог не давав ніякої ласки без Марії. Як би воно виглядало: 'Я молюся до Бога, а Бог каже мені: 'Іди до Марії!' Чи воно так дійсно є чи може це була тільки побожна пересада згаданого письменника?

Нема сумніву, що молитви Пречистої Діви дуже могутні в Божих очах, бо вона є Матір'ю Божого Сина. Її молитви виєднали в Христа перше чудо в Кані Галилейській, як Христос перетворив воду в вино (Ів. 2, 11). Бувши Божою Матір'ю, Марія може напевно —виєднувати людям більше ласк аніж хто інший з-поміж Святих і ангелів.

Давніші богослови, особливо від часів Св. Вернарда (1090-1151), зачали видвигати теорію, що всі ласки переходять через руки Марії, цебто що Бог не дає нікому ніякої ласки, якщо ця ласка не перейде через посередництво Марії. Ця теорія так була поширилася в латинській Церкві, що по другій світовій війні багато людей домагалося, щоб Папа Пій XII проголосив це як догму Церкви, що Пречиста Діва це співвідкупителька і посередниця всіх ласк. Папа Пій XII не прийняв цих домагань, ба й кілька тижнів перед смертю і зараз по Марійськім Конгресі в Люрді заявив, що так справа співвідкупительки як посередниці була дуже неясна і недозріла. Саме тому він навмисне під час свого понтифікату не займав до неї ніякого становища, полишаючи її для свобідної дискусії між богословами. І перед смертю він не хотів зміняти свого становища (Беремо це з журналу CIVITAS, 14 том (1958), 81 стор. Єзуїт Р. Ляйбер, пишучи про Папу Пія XII, подає цю папську заяву в своїй статті: Stimmen der Zeit).

З цієї заяви виходить, що воно не слід надто натискати на це загальне посередництво, бо здається нема на це основ у Св. Письмі. Якщо ж якась правда не була об'явлена Богом, то вона не може стати догмою віри.

Християни можуть і повинні щиро почитати, любити Божу Матір і часто молитися до неї в своїх потребах, і вона напевно помагатиме їм, відповідаючи на їх благання. До цього непотрібно загального посередництва. Марія має завжди вільний доступ до Бога і до свого Сина Ісуса, що напевно не відмовить їй ніякої ласки, якщо вона для когось попрохає її.

Водночас слід зазначити, що набожність до Святих і Божої Матері це дуже корисні речі, але вони не є абсолютно конечні чи взагалі конечні до спасіння. До спасіння є конечні дві речі: почитання Бога цебто Пресвятої Трійці і Ісуса Христа, посередника між Богом і людьми, як Сам Христос виразно заявив на Тайній Вечері: "Життя вічне полягає в тім, щоб (люди) пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, і Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Ів. 17, 3). Якщо б почитання Святих було конечне до спасіння, то Спаситель був би напевно десь зазначив це в Своїм навчанні. Тим часом про це нема ніде згадки в Святій Євангелії.

4) Що таке ангол Хоронитель?

Слово ангол це грецьке слово, що означає "посланець", бо Бог користується цими небесними духами, щоб виконувати в світі Свої пляни. Отак Він наказав анголові товаришити молодому Товії в його довгій подорожі, іншому анголові звелів винищити армію асирійського царя Сеннехирима, що був обляг Єрусалим і насміхався з Бога. Ангол звістив Преч. Діві воплочення Божого Слова. Анголи служили Христові в пустині, тощо.

Так зо Св. Письма (Бут. 48, 16; Юдит: 13, 20; Пс. 38, 8; Дії: 12, 15; Мт. 18, 10; Євр. 1, 14), як зо східнього, так західнього християнського переданя виходить ясно, що Бог призначує осібного ангола хоронителя кожній людині, щоб він був її опікуном і покровителем. Через цих анголів хоронителів Бог подає нам побожні натхнення, перестерігає перед небезпеками і так веде нас до спасіння.

Отож ми повинні бути вдячні Богові за цю ласку, слухати своїх анголів хоронителів, благати в них помочі в потребах і дякувати за опіку.

5) Чи чоловік повинен слухати жінки або чи жінка має слухати свого чоловіка? Чи жінка грішить, як не слухає свого чоловіка?

В хвилині шлюбу жінка обіцює слухати свого чоловіка. Цей послух відноситься тільки до добрих речей і до розумного заряду домом і родиною, бо чоловік є головою родини і тому він відповідає за її духовні і матеріяльні справи. Жінка має слухати свого чоловіка в подружих справах, у справі виховання дітей, тощо. Зате вона не може слухати його, коли він домагається речей або задоволень, що обража-

ють Бога. Жінка грішить, як відмовляє чоловікові подружих прав без слушної причини.

Послух жінки це не рабство, бо жінка не є служницею, але товаришкою чоловіка. Добрий і розумний чоловік, що хоче, щоб жінка була добра для нього і трудилася для добра родини, завжди радиться своєї жінки бодай у важніших справах і переговорює з нею все те, що заторкує добро родини. Ось тому не буде добрим чоловіком той, що, покликаючись на приречений у хвилині шлюбу послух жінки, поступає з нею немов диктатор. Любов повинна характеризувати подруже співжиття, бо тільки вона запевняє щастя подругам і з'єднує їм Боже благословення.

6) Чи треба сповідатися, якщо хтось забуде проказати ранішні або вечірні молитви?

Хто час від часу забуде проказати згадані молитви, той не грішить, тому не треба з цього сповідатися. Гріх був би тоді, якщо б хтось добровільно довго та з лінивства не молився або якщо б не молився в тяжких спокусах і через те наражався на небезпеку гріха.

Хто ж забув помолитися вранці, той може проказати свої молитви, як тільки пригадає собі, що забув проказати їх вранці. Воно найкраще негайно по пробудженні проказати бодай І Отче Наш і І Богородице, бо хто відкладає молитви, той легко може зовсім забути проказати їх.

7) Чи в східній Церкві є якийсь закон, що велить єпископам носити перстень на пальці?

Ні, в Церкві східніх обрядів нема ніякого закону, що велів би єпископам носити перстень на пальці. Зате такий звичай є в латинській Церкві. Перстень представляє духовну злуку єпископа з його єпархією, якої він є Архипастирем.

НА СПОМИН МАТЕРІ

Сумна вістка стала
Бо родина Родичів
Маму поховала.

В неділю допізна
З мамом розмовляли
Понеділок до обіду
Сумну вість дістали.

Ой була це сумна вістка,
Не можу сказати,
Бо з дітьми ся попрощала
Наша люба мати.

Полишила доньок, синів
І внучки маленькі,
Полишила чоловіка—
Як голуб сивенький.

І заплакав бідний старець
Тай над домовином,
Лишилась мя сиротою
Як малу дитину.

Мамо наша дорогенька,
Ти нас годувала.
Чого ж ти ся від нас дітей
Так скоро забрала?

Заплакали бідні діти
Гіркими сльозами,
Де ж будемо ся сходити
На свята Різдвяні?

Ой чи свята чи неділі
Ми все ся сходили
Разом зо стареньком мамом
Всі ся веселили.

Які свята цього року
Були зі сльозами,
Бо не було на вечеру
Нашой любой мами.

Болить серце, сльози ллються,
Годі їх спинити,
Ми тя, мамо, не забудем,
Поки будем жити.

Катерина Родич.

Серце матері не видержало

о. Роман Гавас

В Лос Анджельос недавно стала перед судом 75-літня мати вдова. Оскаржено її, що вона спала цілий тиждень в міському парку на лавці і кормилася тим, що випросила собі в прохожих. Судом проводив дуже розумний суддя, Джансон. Оскаржена мати старушка виховала двоє дітей, видану за багатого чоловіка доньку, і нежонатого сина. На свідка її переслухань суд покликав замужну доньку Люіс. Суддя Джансон спитався присутню дочку, як вона могла допустити до того, щоб її мати, яка дала їй життя і виховання, на старі літа змушена була шукати собі ліжка в міському парку і поживи з жебрачої руки. Донька Люіс лоронила себе в дуже крикливий та негідний спосіб, звалюючи всі зобов'язання опіки над матір'ю на нежонатого брата, бо вона, щоб не псути собі життя з мужом, чи тому, що діти, які ходять до вибраних шкіл і стидаються бабуні, вона не має часу й охоти заопікуватися бездомною матір'ю. Коли суддя, зрушений нелюдськими твердженями доньки, назвав її негідницею, то старушка-мати, яка з похиленою головою спокійно сприймала всі удари язика її доньки, нагло піднесеним голосом крізь сльози промовила: "Пане судде, МОЯ ЛЮІС Є ДОБРА", і зомліла... Зомлілу винесли з судової салі, а по п'ятьох хвилинах повернув на салю дижурний поліцист і повідомив, що мати старушка померла на коритарі на удар серця. Не видержало любляче материнське серце бичувань власної дитини. Заки трісло воно, зойкнуло ще в останнє материнською любов'ю, намагаючись боронити злу дитину, що вона невинна...

Наведений приклад є непересічний, і над ним треба застановитися і пам'ятати, що ще над колискою пролунав голос Божої заповіді для всіх: **Шануй батька і матір, як хочеш, щоб тобі було добре на землі.** Самий Господь Бог взяв долю батьків в оборону як Своїх заступників на землі й приобіцяв всім нагороду за збереження і пошану четвертої Заповіді.

Відколи наш український нарід прийняв християнство, родичі в Україні були все шановані і люблені дітьми. Діти рідко зле трактували родичів. Звичайно батько чи мати залишалися жити разом з найстаршою чи наймолодшою дитиною і як могли, так помагали в господарстві або виховували внуків. Думки чи поради старих родичів були найкращою школою життя. Діти, які сприймали їх і слухали, здобували долю і щасливе життя. Тоді, коли наш нарід шанував думку родичів, він шанував думки і поради старших, тоді не лише родинне життя було благословенне, але й процвітала воля і сила нашої держави.

З нами на еміграції є старі родичі. Наші родичі на чужині повинні знайти любов, пошану і послух своїх дітей, бо де ж як не на чужині треба зберігати Божі закони, передовсім четверту заповідь, щоб мати все Боже благословення. Не лише наші діти повинні шанувати

своїх родичів, але й авторитет наших старших, думки і поради наших церковних князів, нашого духовенства і наших народних провідників повинні стати дороговказом для цілої нашої еміграції, як треба жити, щоб зберегти одність цілої нашої еміграції, зберегти свою віру, обряд і рідну мову. Можливо тому, що заклики родичів і старшини не знаходять належного зрозуміння, ми є дальше розбиті і поділені, а тим самим безвартісні для життя на еміграції та боротьби за волю України.

В ім'я правди треба нам ствердити, що в краях нашого поселення на еміграції часто стрічаємося з фактами, що говорять, що родичі не є шановані своїми дітьми так, як належиться, а є вони часто забуті ними і мусять свої старі немічні літа переживати в домах убогих, яких дуже багато є нині, бо серед рідних дітей нема для них місця, нема кімнати і нема охочих подати ложку теплої страви. Брак любови, брак почуття обов'язку, брак вдячности і брак охоти заопікуватися старими родичами є причиною, що в останніх часах церковні та поважні суспільні організації тут в ЗДА домагаються від Конґресу ухвалення спеціяльного закону, який забезпечував би опіку для убогих родичів на старі літа. Скільки доброї долі і щастя діти самі відкидають від себе, не шануючи четвертої Божої Заповіді!

Коли дивимося на життя нашої старої чи нової еміграції в ЗДА, то треба завважити, що лише рідкі є випадки, де родичі є забуті або їхні діти встидаються їх. Загально, старий батько або мати живуть або з дітьми або коли живуть окремо, то діти відвідують їх і дають поміч та опіку.

В житті нашої старої еміграції дуже часто можна стрінути акти великої посвяти, для старих родичів, головно від доньок, які і не виходять заміж, а посвячують себе для опіки старого немічного батька або матері. Це гарні приміри, записані в книгах життя нашої еміграції на чужині.

За працю цілого життя, за виховання, за саможертви та труди старі родичі сподіються від дітей передовсім любови, молитви, поради та послуху, за які Господь Бог зішле обильні ласки, що приобіцяв.

СМІХОВИНКИ

Якщо батьки бажають, щоб діти чули, що вони говорять між собою, то нехай батько і мати розмовляють шепотом між собою.

Кельнерка до гостя: "Пане, ви вже п'єте п'яте горня кави. Видно, що дуже любите каву".

Гість огірчено: "Мушу так багато вашої води випити, щоб бодай відчути, що там була замішана дійсна кава".

Ніколи не позбудетеся злосної вдачі, як будете злоститися.

Інфляція цебто зниження вартости доляра це поділ доляра на половину, не розтинаючи паперу.

АПОСТОЛ ДІВСТВЕННИК

о. М. К. ЧНІ.

ЗДАЄТЬСЯ, що Св. Іван був єдиним апостолом дівственником цебто нежонатим юнаком, як Христос покликав його на свого учня та місіонера. Невинний, вибуховий, непогамований у своїх почуваннях Іван відразу полюбив Христа і захопився Його месіянською діяльністю.

Був він сином Саломії мироносиці і братом Якова Старшого, першого мученика за християнську віру. Іван Предтеча своїми проповідями над рікою Йорданом приготував його на прийняття Месії, бо Іван був учнем Предтечі, заки пізнав і полюбив Спасителя. Від Предтечі наслухався він багато про близьке царство Месії. Коли ж цей ожиданий усіма Месія появився в світі і показався людям при Своїм хрещенні, то Іван негайно долучився до Нього, бо невинність і святість Месії полонили відразу його невинне серце.

* * *

Іван із своїм старшим братом Яковом став найбільше улюбленим і найревнішим Христовим учнем, бо невинність серця допомогла йому краще зрозуміти Спасителя ніж якийнебудь інший апостол зрозумів Його. Полюбивши всім серцем Спасителя, Іван став Його невідлучним учнем, пробув у Його товаристві три роки публічної діяльности, втішався особливішою симпатією і любов'ю Бого-Чоловіка...

Був він при воскресенні дочки Яїра, коли тільки Петро й Яків мали честь бачити це чудо, був при переображенні Спасителя, де оглядав Його небесну славу і блиск Його обличчя, був і при Його стражданнях і конанні в Оливнім саді, бачив муки та жах Втіленого Божого Сина, на якого грудях спочивав на Тайній Вечері, ба й поважився спитатися Спасителя, хто був той зрадник, що мав видати Його в руки поган і жидів.

Виявлення недалекої зради, що Юда потаємно вже був приготував із фарисеями, не мало зворушила та засмутила всіх апостолів. Ніхто проте не поважився спитатися, хто був цей зрадник. Навіть Петро не насмілився звернутися до Спасителя за виясненням, тому звернувся до Івана: **И озиралися учні один на одного, бувши непевні, про кого говорить. При столі при Ісусовім лоні був один із Його учнів, якого Ісус любив. От цьому кивнув Симон Петро та шепнув: "Запитайся, хто б це був, що про нь-**

го Він говорить?" Іван послухав приятеля та звернувся до Спасителя за виясненням. Христос не оперся питанню **улюбленця, тому й виявив зрадника: Це той, кому, умочивши, подам куска!** (Ів. 13, 22-26).

Любов не знає страху. Іван не опустив Спасителя в часі Його страждань і суду. Всі інші апостоли опустили Спасителя залякані за власну долю. Іван не думав про себе і про власну безпеку, але відважно удався до двору первосвященика, куди кати були повели на суд ув'язненого Учителя. **Той же учень (Іван)... увійшов з Ісусом у двір первосвященика** (Ів. 18, 15).

Хоч знайомий він був на дворі первосвященика, проте не годен був вчинити нічого, щоб захистити улюбленого Учителя від смерти. Все таки його приявність мусіла бути потіхою для страждального Спасителя.

* * *

Коли ж Христа засудили на смерть і повели на Голгофу, то навіть Петро покинув Його. З усіх учнів один Іван був під хрестом, потішаючи своєю присутністю розп'ятого Учителя та Його засмучену Матір Марію.

Спаситель посеред страшних мук розп'яття не забув про свого улюбленця. Він віддав йому свій найдорожчий скарб, свою повдовілу Матір: **Під хрестом же Ісуса стояла Його мати... Як побачив Ісус матір та учня (Івана), що стояв отут, якого любив, то каже до Матері: "Жінко, це твій син!"** Оцими словами учинив Івана та всіх тих, що за них проливав кров на хресті, дітьми Марії, викликаючи в її невинним серці таку любов до відкуплених душ, якій не дорівняє любов жадної земської матері до своєї рідної дитини. Опісля Спаситель промовив до Івана: **Оце твоя мати!** (Ів, 19, 25-27).

* * *

Що за дар! Як ніжно Іван полюбив Марію, свою духовну Матір! Це перший прибраний Син Марії, за яким прийшли до неї мільйони відкуплених синів Адамових...

Марія проживала з Іваном по смерті Ісуса: **Тоді цей учень (Іван) узяв її до себе,** запровадив до свого дому й опікувався, любив і шанував немов найбільший скарб, бо це була Мати над матерями, Мати Ісуса і духовна Мати всього людства! (Ів. 19, 27). Скільки щастя зазнав Іван у товаристві Марії!... Це його привілей і нагорода за гарячу любов до Спасителя!

Хоч Христос помер, не померла в учнях любов до Нього. Під проводом Марії вони ждали на Його славне воскресіння. Іван відшукав заляканого і розкаяного Петра та привів його до себе, де Божа Мати напевно обтерла його покутні сльози та потішила засмучене серце, бо Св. Іван подає, що Петро разом із ним негайно удався до гробу, як тільки вони довідажися, що Спаситель воскрес. **Тоді вийшов Петро й другий учень (Іван) і пішли до гробу** (Ів. 20, 3).

* * *

Не знаємо нічого певного, чи Христос по воскресінні з'являвся Своїй улюбленій Неньці. Проте можемо додумуватися, що Він не полишив її без потіхи, бо вона одна дорожча Йому за ввесь світ. Коли ж Христос з'являвся Марії в домі Івана, то можна б слушно припускати, що й Іван не був позбавлений приємности бачити і розмовляти з Ним.

Іван був при вознесенні Спасителя й може він в імені інших учнів спитався Його, чи не заложить земського царства, бо ж колись Іван домагався від Спасителя першого місця в Його месіянському царстві: **Господи, чи не відбудуеш царства Ізраїлеві?** (Дії: 1, 6).

Спаситель прийшов на світ не визволяти жидів з римської неволі, але рятувати душі з неволі гріха і вічного прокляття, тому Він промовив при вознесенні: **Це не ваше діло знати час і добу, що Отець положив у владі Своїй; та ви приймете силу, як Святий Дух злине на вас і будете Моїми свідками в Єрусалимі і в усій Юдеї... та аж до останнього краю землі** (Дії: 1, 7-8).

* * *

Виповняючи Христовий приказ голосити Євангелію всьому світові, Іван відважно взявся до діла. Не боявся Христових ворогів і не зважав на заборону фарисеїв, бо всіх бажав притягнути до Христа. **І закликали їх** (Петра й Івана) старшини жидівського народу та **наказали їм не говорити й взагалі не навчати про Ісусове ім'я. І відповіли їм Петро й Іван та сказали: "Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, слухати вас більше ніж Бога, бо не можемо не казати про те, що ми бачили та чули!** (Дії: 4, 18-20).

Любов Івана до Спасителя і ревність про Його славу були сильніші ніж страх перед жидами, переслідуваннями та побоями.

* * *

Покинувши Палестину, Іван голосив Христову Євангелію в Ефезі в Малій Азії, де захоплював усіх своєю ревністю та любов'ю до Спасителя. Він теж невпинно заохочував християн любити один одного. Раз хтось спитався його: "Чому завжди повторяєш ті самі слова: "Любіться!" Таж ми вже тисячі разів це чули від тебе!" Іван відповів: "Мої діточки, любов до ближнього така важна, що як любитимете один одного, то виповните ввесь Христовий Закон!"

* * *

Цісар Доміциян арештував його в 95 році. Кати перевезли його до Риму, де страх мучили його та варили в кип'ячім олію, але кип'яток не пошкодив йому нічого. Засланий на остров Патмос, Іван написав АПОКАЛІПСУ цебто книгу об'явлення, де змальовує майбутню історію Церкви, її страждання та кінцевий тріюмф. Крім Апокаліпси написав він одну із чотирьох Євангелій, де чудово змалював божество Спасителя, за що Церква прозвала його богословом. Написав теж три листи.

Помер десь у Малій Азії в дуже старому віку. Християни вважають його за взірець любови до Спасителя і за приклад для всіх, що в ході століть мали віддати Христові свою душу і тіло.

Східня Церква святкує пам'ять цього ревного апостола на 8 травня і 26 вересня.

Як банкир зловить свого урядовця в банку, що краде його гроші, то може взяти його до суду та вкинути до тюрми. Тим часом всі знають, як державні урядовці розстрачують людські гроші на мариотравників в Азії й Африці, але ніхто нічого не годен зробити...

Брат Редемпторист

о. М. Шудло, ЧНІ.

По розмовниці одного монастиря Отців Редемптористів зайшов незнайомий чоловік. Брат дверник відчинив двері. "О, добридень, Отче!" промовив незнайомий. "Я хочу метрики. Чи Ви, Отче, могли б виписати метрику моєї дочки, що незадовго вийде заміж? Вона працює в Торонті. Там ваші отці хочуть метрики."

"Я не отець," скромно відказав брат Юстин. "Я тільки Брат." "Це ніщо," відказав незнайомий, "я прошу Вас, Отче, таки випишіть мені цю метрику, бо моя дочка доконче потребує її."

Подібні комічні випадки не раз трапляються в наших монастирях. Вони наявно виявляють, що не мало наших добрих людей не знають різниці між Братами й Отцями. Для них всі ченці це Отці-священики. Якщо ж деякі ченці не є священиками, то дехто дивується, чому вони властиво вступили до монастиря, якщо не хочуть бути священиками.

Це здувування походить з того, що чимало людей не розуміє вартости чернечого звання тому, що може ніколи не призадумувалися над словами Спасителя: "Хто покине ради Мене свій дім, братів, сестер, батька чи матір, той сто разів стільки отримає і запевнить собі вічне життя" (Мт. 19, 29).

Св. Альфонс Лігорій, основник Чину ОО. Редемптористів, не вагається твердити, що по ласці сотворення і відкуплення поклик до чернечого звання це найбільша Божа ласка, що Господь комусь годен подати, бо вона є джерелом безчисленних Божих ласк і благословень на землі та запорукою вічного спасіння по смерті, якщо покликана особа буде проживати згідно з приписами свого чернечого Чину.

Хто ж такі Брати Редемптористи? Чому вони не стали священиками-місіонерами, коли українцям так страшно потрібно священиків?

Найперше подамо коротке вияснення значення чернечого покликання. Чернече покликання це Божий поклик, щоб хтось віддався на службу Богові в монастирі як чернець або черниця. Кожне покликання до чернечого життя має вийти від Бога, бо йнакше не зможе бути дійсним покликанням. Непокликана ж людина ніколи не буде добрим ченцем або черницею і тому не буде чутися щасливою в монастирі. Христос заявив Своїм апостолам: "Не ви вибрали Мене, а Я вибрав вас" (Ів. 15, 16).

Хоч Бог вибирає Собі людей і кличе їх на Свою особливішу службу, все таки Він не силує нікого, бо не хоче рабів і рабинь, а люблячих слуг. Покликана Богом людина може прийняти запрошення або відкинути його, як це сталося з багатим юнаком, який "відійшов сумний, бо мав великі маєтки" (Лк. 18, 23).

Бог напевно дає людям більше покликань аніж вони приймають. Через це нам українцям бракує священиків, Сестер і ченців по монастирях. Бог кличе численних юнаків до чернечого життя, але вони з-за людських мотивів, от хоча б через привязання до родин, багатства, вигід або земської карієри, відказуються йти за Христом. Бідний той нарід, що не годен дати своїй Церкві потрібне число священиків, Сестер і ченців.

Чому ж деякі юнаки воліють бути Братами ніж священиками? Тому, що відчувають до цього схильність і покликання. Священик-місіонер у Чині Св. Альфонса має "займатися тим, що безпосередньо заторкує Божу славу та спасіння душ." Не всі юнаки годні бути місіонерами, тому деякі з них стають Братами-Помічниками, щоб помагати своїм співбраттям священикам всецілo віддатися одному Богові та душам.

Як Христова Церква зараз по смерті Спасителя зачала сильно ширитися, то апостоли мусіли дбати так про духовні, як матеріяльні потреби перших християн, їх вдів і сиріт. Це було забагато для них, тому попрохали церковну громаду, щоб вона вибрала собі сімох дияконів для цієї служби, бо "нам не годиться покидати Боже слово, щоб служити при трапезі" (Дії: 6, 2).

Те, що диякони чинили для апостолів, те Брати Редемптористи роблять для своїх співбратів священиків, цебто вони займаються матеріяльними справами монастиря, щоб священики-місіонери були вільні від цих зайнять і так могли присвятити весь свій час студіям, проповідуванню Божого слова, приготуванню проповідей, тощо.

Отак Брат Редемптористи працює попри Отця Редемпториста. Вони творять щось одне, бо разом виконують спільну роботу. Ось тому кожен добрий Брат Редемпторист є правдивим місіонером Христа, бо своєю працею, молитвами і жертвою помагає Отцям працювати для душ і спасати їх.

Брат Редемпторист є правдивим членом Чину ОО. Редемптористів. Він має таке саме правило, такі самі духовні вправи, такі самі рекреації, такі самі три чернечі обіти убогости, послуху і чистоти, і таку саму ціль як Отці. Він так само має змагати до досконалости як Отець місіонер.

Своєю працею в кухні, в домі, в столярні чи городі Брат Редемпторист робить Отцям неоціненну прислугу, бо звільняє їх від ручної праці, щоб вони могли свобідно займатися умовою працею, апостолятом і проповідуванням Божого слова під час місій і духовних вправ. Без Братів Помічників праця Отців була б сильно утруднена і напів спаралїжована, бо Отці не мали б доволі часу, щоб займатися священичими чинностями, якщо б через брак Братів мусіли виконувати ручну працю в кухні чи в городі. Ось тому Отці Редемптористи сильно цінять прислугу Братів і є вдячні їм за їхню саможертву.

Водночас молитвами, вмертвленнями і духовними вправами Брат Редемпторист помагає Отцям у духовній праці над спасін-

Студент колегії вислав такого листа до батьків: "Дорогі Батьки, я вже довго не мав від вас відомостей. Пришліть мені чека, і я знатиму, що біля вас усе гаразд".

ням душ, бо своєю саможертвою і добрим життям з'єднує їм Боже благословення для праці у Божій винниці.

Брат Редемпторист, Святий Геґард, канонізований Церквою, є взірцем і покровителем наших Братів. Цей Брат, що проживав у часах Св. Альфонса, своїми молитвами і добрим прикладом був правдивим місіонером, тому Браття Редемптористи наслідують його в щоденнім житті, жертвуючи Богові своє серце і руки, серце, щоб любити Бога всім серцем, а руки, щоб фізично трудитися, звільняючи Отців від щоденних фізичних робіт.

Хто може стати Братом Редемптористом?

Кожен юнак між 17-45 роком життя може стати Братом Редемптористом, якщо любить Бога, хоче трудитися для Божої слави і змагати до чернечої досконалости.

Які ж прикмети має мати юнак, що бажав би вступити до Чину Отців Редемптористів і стати Братом Помічником? Ось вони: добре, пересічне здоровя, добра вдача і приємний характер, бо мелянхолік і вічний нарікайло ніколи не буде добрим Братом Помічником, і охота до фізичної праці, бо лінюх не годен бути добрим Братом Редемптористом.

Між нашим народом по містах і фармах є багато старших і молодших юнаків, що могли б бути добрими Братами Помічниками в Чині Отців Редемптористів. Ось тому звертаємося до цих юнаків, що не годні стати священиками-місіонерами, але могли б бути добрими Братами-Помічниками: "Юнаки, Христос потребує вас у Своїй винниці! Відповіджте на Його поклик. Не наслідуйте багатого юнака, що відкинув Христовий поклик через те, що був занадто привязаний до земських багатств! Ідіть за Христовим покликом, щоб помагати Отцям Редемптористам ширити і закріпляти Христове Царство між нашим українським народом!"

По дальші інформації можна звернутися до:

Very Reverend Father Provincial,
250 Jefferson Avenue
Winnipeg 17, Man., Canada

БОЖІ ЗАПОВІДІ НЕМОВ КАМІННЯ

Один парох їхав дорогою. При дорозі сидів його знайомий парафіянин і молотом товк тверде каміння, розбиваючи великі брили на малі кусники. Священик привітав його і спитався, як йшла робота.

На це парафіянин відказав: "Отче, ці камені подобають на Божі Заповіді. Можна розбивати їх, але не можна позбутися їх!"

Це правда, бо людина може ламати Божі Заповіді, але ніколи не потрапить знищити їх. Ці Заповіді спертi на Бозі, на Його вічній мудрості і правдомовності. Через це світ не годен забути про них. Людське сумління невпинно пригадує злочинцям, що ціле пекло і всі гріхи світу не потраплять знищити Божих Заповідей. Найкращий доказ на це маємо з життя деяких злочинців, що по довгих літах укривання самі пішли до поліції й виявили свій злочин, бо сумління не давало їм спокою.

Тільки вірність Божим Заповідям дає людині дійсний спокій сумління і почуття щастя на землі. Коли ж хтось зламав Божу Заповідь, то не розтріпання і забави успокоять його забурене і зранене сумління, а щира покута і покорення з Богом, бо, як каже Святий Дух: "Нема мира для безбожників!" і додає: "Великим спокоєм розкошуються ті, що люблять Закон!" (Пс. 118, 165).

Промова Святішого Отця Івана XXIII до Капітулярних Отців ЧНІ. в Римі

В лютім 1963 р. зачалася генеральна капітула Отців Редемптористів у Римі. Між представниками Чину Отців Редемптористів було двох від нашої йорктонської провінції: Впр. о. протоігумен Вол. Краєвський, і його помічник Впр. о. ігумен М. Гринчишин. Дня 8-го лютня 1963 р. Святіший Отець прийняв наших капітулярних Отців на спеціяльній авдієнції і виголосив до них оцю промову в латинській мові:

"Дорогі Сини,

Ми дуже тішимося, як сьогодні бачимо Вас тут у вічнім місті зібраних на те, щоб займатися справами свого Чину. Ви прийшли до Нас, щоб в імені альфонсіянської родини віддати пошану Христовому Намісникові на землі.

Ми знаємо, що ваш Чин Пресвятого Ізбавителя, який займається працею над спасінням душ, є сильний. Він віднедавна сильно зріс і енергійно та корисно працює для Божої Церкви. Ось тому маєте за що сильно дякувати Богові та тішитися, бо ці досяги великі. Все ж добро так поодиноких людей, як громад походить від Бога. Ви ж повинні змагати до ще вищих речей цебто "намагатися здобути кращі харизми" (I Кор. 12, 31).

Тепер ви відбуваєте найважнішу цебто 16-у капітулу свого Чину, відколи він повстав, і це робите головно тому, щоб пристосувати свої правила і конституції до сьогоднішніх потреб, спричинених нашими часами. Справа цього пристосування вимагає дуже багато второпности, бо треба свято зберігати все те, що заторкує істотні справи чернечого життя, змінюючи чи пристосовуючи речі, що в змінених обставинах були б шкідливі. Ясно, що не вільно нагинати чернечих приписів до змінливих і безпідставних вимог часу, але треба нагинати світ цебто **старого чоловіка так,** що б він міг легше дійти до святости. Якщо ви змінюєте деякі ваші правила і конституції, то це робите тільки тому, щоб вони мали більшу успішність.

Ви повинні любити їх і йти за ними як за дороговказом, бо слід уважати їх за безсумнівний вияв Божої волі. Якщо ж хтось часом буває непевний про щось, то нехай держиться правила, і буде так ступати певною дорогою.

Інколи декому ці правила видаються прикрими. Нехай він тоді здійме шкуру, що є твердою, і знайде в них пресолодкий овоч. Ченці повинні немов відважні Христові вояки намагатися під Його прапором, радо й рішуче зберігаючи карність, що цей лідер (Христос) наложив на них. Ось тому бажаємо, щоб кожен член вашого Чину засвоїв собі слова Св. Івана: "Візьми цю книгу і з'їж її!" (Апок. 10, 9).

Правила це скарб, в якім криються заміри й побожність Св. Альфонса, вашого визначного основника. Він через ці правила невпинно промовляє до кожного з вас, упоминає, заохочує й стримує. Хто любить такого великого батька, той буде намагатися вишколювати себе,

використовуючи всякі засоби й виконуючи його заповіти.

Ось тому вичисляємо солодкі плоди, що вміщаються в кодексі правил. Якщо ченці пильно плекають братню любов і зберігають Правила, то проживатимуть в такім мирі й радості, що про них світ не має поняття. Ось тому Тома Кемпійський слушно каже: "Нема нічого приємнішого в монастирях і Чинах ченців і черниць аніж однозгідність духа получена зо зберіганням Правил і Статутів" (І проповідь до Новиків І).

Ціль вашого Чину це провадити людей до християнського життя при помочі місій. Св. Альфонс твердить, що ця ціль така важна, що коли її усунено б, то Чин затратив би ціль свого існування. Церква вдячна вам за цю невпинну працю, яку ви вложили і вкладаєте у виповнення цього шляхетного завдання. Отож старайтеся, щоб на-майбутнє ви надалі пильно трудилися при помочі місій для добра душ.

Нема сумніву, що ви самі мусите пильно плекати чесноти й провадити відв'язане від світу життя, якщо хочете вести інших до святости. Воно й так напевно буде, якщо альфонсіянські статути будуть предметом вашого щоденного думання і правилом вашого поступування.

Ви відбуваєте свою капітулу в спеціяльнім часі, коли зібрався другий ватиканський вселенський Собор. Ось тому прохаємо вас як синів Церкви, щоб при помочі молитов і хрестоносного походу намагалися виєднати цьому Соборові Божу поміч.

Ми ж благаємо Бога, Дателя всякого добра, щоб Він за посередництвом Преблагословенної Діви Марії подавав вам Свої натхнення, бо ж ваш законодатель-батько сильно вихваляв її і передав своїм духовним синам любов до неї гейби дорогоцінну спадщину.

Наша вдячність змушує Нас виявити вам свою пошану. Ця ж вдячність випливає зо споминів тих часів, коли Ми були семінаристом і з пізніших часів, бо Ми отримали багато духовного добра від одного з Вас, що був Нашим духовним провідником у римській семінарії.

Ми згадуємо про це при цій врочистій нагоді. Нехай Наше апостольське благословення буде свідком любови, яку маємо для вас. Ми вділяємо це благословення кожному і всім вашим співбратам".

* * *

Перед уділенням благословення Святіший Отець згадав і ще про інші речі, що лучать його з Чином Пресвятого Ізбавителя. Він завжди подивляв ласкавість Св. Альфонса і набожність до Ісуса Христа, Божої Матері і Дитятка Ісуса.

В своїх численних подорожах він часто здержувався в церквах, що їх обслуговують Отці Редемптористи. Ставши Папою, він вислав до Пагані перстень для мощів Святого, як хтось украв його з руки Альфонса. Він не раз заходив молитися до церкви Св. Альфонса в Римі, відвідуючи ікону Неустанної Помочі. Він часто ходив до свого колишнього духовного провідника отця Франциска Пітоккі, ЧНІ.

Перед закінченням авдієнції Святіший Отець прийняв побажання від нашого архимандрита, о. В. Ф. Годро, і інших отців і виявив усім своє задоволення та склав побажання для їх праці для добра душ.

L'Osservatore Romano,
10-го лютого 1963.

Переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Нетерпеливий синок до матері під час проказування вервиці: "Мамцю, сьогодні так гарячо. Скоротім вервицю". Мати отак відказала синові: "Але в чистилищі ще більше гарячо!"

АКАФИСТ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ
Благовіщення

Ніхто не знає, хто був автором чудового Акафисту в честь Благовіщення Божої Матері. Вчені догадуються, що Св. Роман Солодкопівець (491-518), найбільший поет Східньої Церкви, уложив цю богослужбу, щоб подякувати Божій Матері за визволення Царгороду від облоги аварів; тому зве Марію "Хвороброю Провидницею-Полководцем".

Акафист це відправа, на якій не можна сидіти. Треба ввесь час стояти. Він складається з чотирьох частин:

1) Перша частина оспівує благовіщення, відвідини Єлисавети, сумніви Йосипа, тощо (1-6).

2) Друга частина (7-12) подає народження Спасителя, відвідини пастухів, мудреців і втечу до Єгипту.

3) Третя частина (13-18) описує нове життя, що Божий Син приніс на землю, викликуючи загальний подив в небі і на землі.

4) Четверта частина (19-24) описує Марію як Божу вибранницю, яку Бог завжди приготовляв на Матір Свого Сина. Вона є Божим світлом, що провадить усіх до свого Сина.

Цей акафист складається з 25 гимнів цебто зо вступного кондака, 12 ікосів і 12 кондаків.

Кондак 1

Богородице, ми—твої слуги, яких ти визволила від нещастя, співаємо побідну пісню на твою честь, бо ти явилася славним полководцем. Твоєї могутности ніхто перемогти не може, тому визволяй нас від усякої недолі, щоб могли ми кликати до тебе: Радуйся, Діво-мати!

Ікос 1

З неба послано чільного ангола, щоб привітав Богородицю: "Радуйся!" Господи, як тільки він передав цей привіт, то зобачив, що Ти стався Чоловіком. Подив обгорнув його і він, стоячи, отак відозвався до неї: Радуйся, бо ти спричинила загальну радість. Радуйся, бо усунула прокляття. Радуйся, бо піднесла з упадку Адама. Радуйся, бо вспокоїла заплакану Єву. Радуйся, бо твоя недосяжна гідність незрозуміла для людей. Радуйся, бо й анголи теж не годні пояти твоїх превеликих привілеїв. Радуйся, бо ти—престіл Царя всесвіту. Радуйся, бо в своїм лоні носиш Того, що держить вселенну. Радуйся, рання Зоре, бо звіщаєш Сонце (Христа). Радуйся, бо Бог стався Чоловіком у твоїм лоні. Радуйся, бо тобою обновляються сотворіння. Радуйся, бо через тебе можемо віддати Творцеві гідний поклін. Радуйся, Діво-мати!

Св. Павлин каже, що розважання наповняє душу Божим духом. "У розважанні відбувається духовне зачаття".

Чому життєві проблеми мучать старших людей, а не молодь, що має відповідь на всякі можливі питання?

Маєте клопіт зо своїм чоловіком?

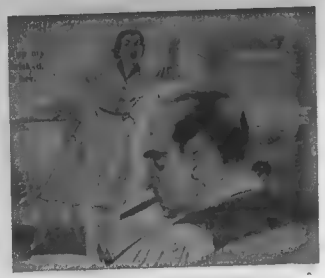

БАГАТО хлопців і дівчат мріє про подружжя, яке уявляють собі немов невпинну медову подорож, хоч бачать, що подружжя їх батька і матері зовсім не подобає на медову подорож.

Воно не тяжко для дівчат притягнути увагу і розпалити уяву хлопців-юнаків і затягнути їх перед престіл, де вони охоче зложать шлюбні обіти, потверджуючи їх присягою до смерти проживати з 'улюбленою' особою, яка вщасливила їх!

Дівчата назагал такі самі здібні та мудрі, як хлопці, але вони цього не показують, бо знають із досвіду та читання різних книжок і брошур, що "дуже здібні" дівчата тяжко або взагалі ніколи не виходять заміж, бо мужчини бояться "занадто мудрих" жінок.

По різних товариствах і організаціях жінки і дівчата спільно і без трудности працюють разом із хлопцями і мужчинами. У цій праці та приставанні нема надзвичайних трудностей. Зате нерідко бувають труднощі в спожитті одного чоловіка з одною жінкою, цебто в подружжі, бо подружжя це найбільше інтимна приязнь між двома особами відмінної статі.

Здається, що наші бабки і матері вміли краще поступати зо своїми чоловіками ніж теперішні замужні жінки. Найперше вони були свідомі, що Бог послав їм щастя, як вони потрапили вийти заміж. Вони були горді, що їм пощастилося знайти товариша життя, і дякували Богу за це, бо кожна розумна жінка свідома, що вона найбільше користає з подружжя. Подружжя це дуже коштовна для чоловіка річ. Вона обмежує його свободу і накладає обовязок дбати про свою товаришку аж до смерти. Якщо подружжя це ярмо, то це ярмо найбільше тяжить на чоловіках.

На однім жіночім зібранні хтось поставив жінкам питання, чи вони хотіли б бути мужчинами. Всі одноголосно відповіли, що не заміняли б своєї долі з чоловіком, бо воно легше і вигідніше бути жінкою ніж мужчиною.

Одна жіноча письменниця, Филис Мс Гінлі, отак висловлюється про цю справу: "Якщо б я мала навчати свої дочки, як треба поступати з чоловіками, то привчила б їх найперше вдячности для мужчин, бо вдячність покриває багато хиб і велить вибачати помилки, яких чоловіки допускаються в подружнім житті". Ніхто не є вільний від хиб і вад. Проте жінка легко потрапить погодитися з хибами свого чоловіка, якщо зуміє проживати з ним. Почуваючись щаслива в подружжі, жінка потрапить без огірчення примикати очі на похибки свого чоловіка, якщо зуміє проживати з ним. Почуваючись щаслива в подружжі, жінка потрапить без огірчення примикати очі на похибки свого чоловіка, бо вони не здавлюють почуття щастя, яке запевнив їй чоловік.

Жінки повинні цінити своїх чоловіків і подивляти їх. Бодай інколи треба виявляти їм цей подив і хвалити їх здібності. Мужчини трудяться у холоднім світі, де часто їх труд не представляє великої вартости для тих, для кого вони працюють. Людина, особливо мужчина, бажає похвали за свою працю. Хто ж повинен бодай час до часу похвалити його як не жінка? Розумна похвала це заохота до дальшої праці та саможертви.

Якщо жінки будуть вирозумілі для своїх чоловіків, то й чоловіки будуть вирозумілі для похибок власних жінок. Кожен женатий мужчина розуміє, що по 10-ох роках подружжя його дружина не година виглядати і бути такою, якою була під час заручин або в дні шлюбу. Людина старіється і зо старістю заникає юнацький чар. Проте збільшення років не сміє зменшати любови та пошани між подругами, бо подружжя це не однолінійна дорога! Ні, подружжя це співжиття двох осіб з відмінним вихованням, світоглядом і ідеалами. Отож одне повинно вибачати другому взаємні похибки і намагатися навзаєм вдосконалювати себе. Подруги це партнери, що спільно працюють для земського щастя і разом повинні трудитися, щоб допомогти одне другому запевнити собі так само вічне щастя, для якого Бог сотворив людей.

Так чоловік, як жінка повинні памятати, що подруже щастя складається з малих і незначних зайнять, розмов, праць, страждань і радощів, невдач і успіхів, бо важливі справи рідко трапляються в звичайних родинах. Отож второпність у малих речах приносить щастя подругам.

Щира любов, покірне довіря до Божого Провидіння і ревна молитва посеред щоденних клопотів це єдина запорука родинного щастя і тривалого подружжя, бо так Бог, як люди бажають, щоб подружжя лучило і вщасливлювало подругів у цьому та другому світі. Христос виразно потвердив нерозривність подружжя, як заявив Фарисеям: "Чоловік покине батька і матір, і пристане до своєї жінки, і обидвоє стануть одним тілом, тому нема вже двох, але одне тіло. Отож, що Бог злучив, нехай ніхто не розлучує!" (Мт. 19, 5-6).

МИРОНОСИЦІ

Мироносиці це ті побожні жінки, що по смерті Спасителя купили пахучі олійки і вдосвіта на Великдень вибралися до гробу, щоб докінчити помазання Христового Тіла, бо в п'ятницю не було часу виконати цілий похоронний обряд. Заходила субота, тому жінки обмежилися до конечного намащення, залишаючи решту на пізніше. Багато з цих мироносиць ходили за Христом і послуговували Йому і апостолам, як Він голосив народові Святу Євангелію. Ось деякі мироносиці: Марія Магдалина, Марта, Марія, мати Якова, Іванна, жінка Хузи, Соломія, мати Івана і Якова, і Сузанна.

Разом з мироносицями Церква згадує Йосипа з Ариматеї. Йосип був провідником між фарисеями. Навчання Ісуса вчинило його Христовим учнем. По смерті Спасителя поважився прохати Тіла Спасителя в Пилата, яке похоронив у власнім новім гробі під горою Голгофою, недалеко того місця, де Христос помер. Йосип, багата і впливова людина, був одним з нечисленних фарисеїв, що повірили в Христа.

Велика історична подія для Української Католицької Церкви в Бразилії

Бажання, що його український нарід живив уже від початків свого поселення в Бразилії, здійснилося. Українська католицька спільнота має свого Екзарха в особі Їх Ексселенції, Преосв. Кир Йосипа Мартинця, ЧСВВ.

Обряд інсталяції Екзарха і перебрання уряду відбулося дня 15-го вересня 1962 р. в парафіяльній церкві Різдва Божої Матері, при вулиці Мартінь Афонсо 441 в Куритибі, столиці Штату Парани, Бразилія.

Врочистість відбулася о год. 7 ввечорі в присутності високих церковних і цивільних достойників, численного духовенства й вірних, під проводом куритибського Архиєпископа, Ексцел. Кир Емануїла да Сілвейра Д'Елбу, делегата Апостольського Нунція в Бразилії для виконання Папської Булі "Кві дівіно консіліо". Цією грамотою, датованою з дня 30. 5. 1962, Папа Іван XXIII ерегував Апостольський Екзархат для українців католиків у Бразилії.

Церква була сповнена вірними з Куритибн й інших наших осідків. Перед іконостасом, по боках, стояли два трони, що їх зайняли—з-права Архиепископ Кир Емануїл Д'Елбу, а з-ліва Преосв. Екзарх Кир Йосип Мартинець. Далі знаходилися Єпископи Кир Єроні Маззарото та Кир Ігнатій Кравзер—єпп. помічники куритибського Архиепископа, і Єпископ-коадютор з Понта Гросси, Кир Жералдо Пелланда. Був теж представник паранського Губернатора, Руй А. дос Сантос—керівник губернаторської палати, американський Консуль, п. В. Фелдменн й інші наші й чужі достойні гості з великим числом наших католицьких церков—Різдва Божої Матері та св. Івана Хрестителя (з Віла Гваїри).

Після "Буди ім'я Господне", що його відспівав куритибський парафіяльний хор, Архиєпископ виявив присутнім значення цієї врочистости, якою українсько-католицька спільнота в Бразилії відлучається від Ординаріяту для східніх обрядів установленого 1952 р. і перетворюється в окремий Апостольський Екзархат. Опісля звелів прочитати в латинській і народній мовах Булю Папську, після чого зачитано теж і декрет Апостольського Нунція в Бразилії з дня 24 серпня 1962, який заряджує виконання згаданої Булі й уповноважнює Архиепископа Д'Елбу, щоб провів цю інсталяцію. Після прочитання цих двох документів Преосв. Кир Йосип перейняв уряд Екзарха і виголосив проповідь, в якій подякував Апостольській Столиці за печаливість над українським народом, Еміненції Кардиналові Кир Якову де Баррос Камара, Архиєп. Ріо де Жанейро, який продовж повних 10 років, аж до цієї хвилини виповняв обов'язки пов'язані з урядом Ординарія та в великій мірі спричинився до сьогоднішньої історичної події. Подякував теж Кир Емануїлові Д'Елбу за проведення інсталяції та взагалі за прихильність до нашої Церкви й народу. Подякував теж Бразилійському урядові за те, що кермуючись демократичними засадами, дає повну змогу свобідно визнавати віру в своїм рідним обряді. І підкреслив новопоставлений Екзарх, що ціль української католицької Церкви в Бразилії це бути свідоцтвом тієї дійсности, що відбувається на Рідних Землях. Там то для інших віровизнань ще є якісь закони, хоч вправді несправедливі, тиранські й гнітучі, а для нашого віровизнання—католицького і цього нема! Ми є поза законом. Чому? Бо віруємо в Бога і ця віра наша сперта на Петровій скелі—св. католицькій Церкві, яка непереможна. І не тільки ми є свідками, але й пересторогою для вільного світу, зокрема для тієї країни, що переживає свої критичні дні, пересторогою—що таке комунізм, який це ворог Бога й людства, який то кат, що відбирає людині всі свободи до останньої, тобто віри. І саме тому поставив нас тут Бог, щоб світові ми звіщали цю правду.

При кінці Преосв. Владика попрохав бразилійців молитися за нашу Україну, щоб й на її землях процвітала Христова віра, оживала католицька Церква і щоб наші співбраття теж дочекались щасливих і радісних днів утішатися своїми рідними і повноправними Єрархами.

Опісля всі священики нашого Екзархату приступили до Владики-Екзарха і заявили свою підлеглість, цілуючи хрест і перстень.

Згодом уся церква врочисто відспівала пісню подяки: "Тебе Бога хвалим".

Вся ця врочистість завершилась підписанням документу, виготовленого в п'ятьох примірниках, що його підписали Архиєпископ, Екзарх, присутні Єпископи й священики, представники цивільної влади і різних установ, під час чого хор відспівав "Многая літа", закінчуючи врочистість піснею-молитвою за український нарід: "Боже Великий, Єдиний"...

Всі вірні поцілували перстень свого Екзарха і разом з церковними й цивільними властями подались на бенкет, влаштований у парафіяльній залі. Під час бенкету промовляли: Всеч. о. Флор Водоніс від священиків, д-р Юлій Буський від церковної громади, та краєві посли: п. Рафаїл Куліцький—від вірних і від Товариства Прихильників Укр. Культури, і п. Амвросій Хома від Товариства Хліборобсько - Освітнього Союзу, як його голова й відпоручник, виявляючи велику радість всього українського народу в Бразилії і його вірність своєму Екзархові.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЕПАРХІЯ САСКАТУНУ
866 Saskatchewan Crescent East, Saskatoon, Sask.

2-го березня, 1963

Впр. о. Ігумен,
Григорій Шишкович, ЧНІ.,
Йорктон, Саскачеван.

Впр. Отче Ігумене,

Просимо ласкаво, якщо Ваша ласка, помістити в Голосі Спасителя, що Апостольська Столиця через Апостольського Делегата повідомила Нас, що два Отці нашої Епархії є відзначені титулом монсіньорів—"доместик прелет" за свою працю і старання для добра Св. Церкви. Цими Отцями це є—Впр. о. Іван Олійник, теперішній канцлер і парох при катедрі, й Всч. о. Онуфрій Пасічняк, парох церкви Св. Юрія в Принц Альберт.

Ми радіємо, що Апостольська Столиця уважала за відповідне винагородити декотрих наших Отців за працю і старання для Св. Церкви.

Якщо будете вважати відповідне додати дешо більше, даємо Вам вільну руку.

Засилаємо Архиєрейське благословення.

✠ АНДРЕЙ,
Епископ укр. кат. Саскачевану.

* * * * * * *

П.С.—Отці Редемптористи, редакція й адміністрація Голосу Спасителя долучують свої побажання для наших перших монсіньорів у Саскатунській єпархії. Нехай Господь щедро благословляє цих монсіньорів, щоб вони надальше могли так ревно, як досіль, трудитися для нашої Церкви й народу.

На многая літа!

Уважайте на свою печінку!

ПЕЧІНКА це найбільший орган людського тіла. Вона важить від трьох до чотирьох фунтів. Печінка регулює обіг крови. Часом у печінці є тільки три унції, а часом аж півтора літри, залежно від того, скільки крови потрібно в різних частинах людського тіла.

Інші частини тіла не відростають, от хоча б око чи ухо. Зате частини печінки відростають і нові частини заступають старі зужиті.

Що ж робить печінка? Ось її важніші завдання:

1) Не допускає до організму отруй і непотрібних матеріялів.

2) Балянсує кількість і склад поживи, не зважаючи на те, що хто їсть, бо дбає про те, щоб частини тіла діставали потрібну кількість різнородної поживи.

3) Печінка це "комора" тіла, бо в ній зберігаються такі конечні для здоровя речі, як товщі, протеїн, вітаміни, тощо.

4) Регулює сталий доплив поживи до різних частин тіла, хоч людина не завжди їсть.

5) Викидає з організму непотрібні речі, от хоча б зужиту кров.

6) Помагає крові згущуватися, щоб спинити уплив крови, як хтось зраниться.

7) Печінка це джерело жовчу, що конечний для трявлення потрав.

8) Це горнило різних складників, от хоча б ензими, що конечні для здоровля людського організму.

• • • • •

Печінка це сторож організму проти отруй. Все, що є в тілі, іде з кровю до печінки, заки розходиться по інших частинах тіла. Якщо хтось спожив щось шкідливе, от хоча б якесь лікарство, то печінка часто годна знищити його й так захоронити організм перед затроєнням.

Печінка так само виловлює шкідливі речі і бактерії, що дістались до шлунка з поживою. Печінка має осібні клітини, що нищать ці шкідливі частини.

Печінка палить алькоголь. Людина буде пяна, поки печінка не спалить алькоголю, що є в організмі. Що більше алькоголю, то треба для печінки довшого часу, щоб спалити його.

Хто хоче бути здоровий, той не повинен перетяжувати своєї печінки. Люди ж перетяжують її, як накладають на неї забагато праці тим, що забагато їдять або пють. Перетяжена печінка слабне, коли цієї праці забагато. Вона зроблена для відповідного організму. Якщо хтось забагато важить або забагато споживає алькоголів, то він перетяжує свою печінку. Ось тому один філософ-біолог отак писав: "Життя це гарна річ. Чи воно буде приємне чи прикре, це залежить від печінки!"

Помер один комуніст і пішов до Св. Петра. Св. Петро заявив йому, що мусить іти до пекла. "Проте", каже Св. Петро, "в нас є два пекла. Одне комуністичне, а друге капіталістичне. До котрого бажаєш іти?" Комуніст без надуми відповів: "Піду до комуністичного, бо там напевно зіпсується піч і вогонь не буде палити, і водночас не буде кому направити печі!"

Mary's Role in Our Salvation

M. Schudlo, CSSR.

THE Blessed Virgin Mary, in her heroic sufferings for our salvation, fully resembles her divine Son Jesus. She loved suffering, because she saw that He loved it. As Jesus resembled His Mother physically, so Mary resembled her divine Son spiritually.

Parents often ask themselves: "Whom does our little son resemble: you or me?" The friendly argument whether the child resembles his father or his mother is a source of great joy to young parents. But this argument is never fully resolved, for every child is a mixture of his parents, grandparents, and even of his great-grandparents. So it is with every child, but with Jesus it was different. He had no earthly father, so there was no mother in this world who was as much mother of her child as was the Blessed Virgin, the Mother of Jesus. And there was never a child that was so much the child of his mother as was Jesus, because He had only the characteristics of his Mother. Thus as the mirror reflects the object, so the Infant Jesus was born as a complete image of his loving Mother Mary. For this reason Christ could have said of His Mother to those who might have asked Him what did His Mother look like, as He spoke of His Heavenly Father: "He who sees Me, sees My Mother!" for never was a child so completely the bodily image of his mother as was Christ; while He was her image in virtue and grace, she was His most scrupulous follower by "treasuring all these in her memory" (Lk. 2, 51). For this reason the Christian art through the centuries, right from the time of the catacombs, has depicted Our Lord at the heart of His loving Mother.

• • • •

The Creator of the universe knows the need of a mother which every man feels deeply in his heart. A young girl tried to take away her own life, but was saved by an expert surgeon. When after long hours of unconsciousness the girl awoke, she whispered but one word: "Mother." The poor girl was despondent, because she lost her mother in an automobile accident, and therefore thought she would not be able to survive the misfortunes of life without her mother's advice.

The same cry is also heard from the lips of countless soldiers in agony on the battlegrounds. This instinctive longing for the mother shows us why God has appointed Mary as our spiritual mother. No one becomes an adult in spiritual life before he reaches the haven of paradise.

Every man needs a mother to grow physically. It is the same with men growing spiritually, and this Mother of mankind and of the world is Mary, the Mother of the Son of God made Man, for no other mother would be able to fulfill the tasks required by men's spiritual growth.

Men need Mary in life to help them in reaching perfection, and in death to pass the final 'examination' successfully, for our eternal destiny depends on death.

Men need a sympathizing, gentle and kind mother who understands them, takes care of their sins and daily faults, overlooks their human weaknesses, but embraces them with love, because she believes in that which is the best in them.

• • • •

The Blessed Mother of mankind is so compassionate that she often overlooks men's failures and errors, for she is a mother with a heart full of tenderness and understanding. For this reason she helps all her children in tribulations without questioning, quickly and noiselessly, when they turn to her and humbly ask for her help.

Yes, every human living in this valley of tears longs for a mother in order to grow spiritually, and this noble longing has been ultimately fulfilled in the testament of the dying Christ when He gave us His own Mother, saying to St. John who represented the whole mankind: "This is your Mother!" (John: 19, 27). And the Gospel adds: "That same hour the disciple took her into his home" (John, 19, 27). He lived with her till she passed away some twenty five years after her Son's death.

While St. John took care of Mary's material needs, she in turn helped him to know Christ and to become His theologian. Mary knew Christ since His birthday on Christmas. She cared for Him when He grew up in the little house of Nazareth. She observed all His acts and kept in her memory whatever He said. There must have been thousands of little childish incidents in the early life of the Son of God which were extremely edifying. After the death of Jesus, she pondered them more frequently than ever, and doubtless talked about them with St. John. Through love Jesus continued to live in Mary's loving heart, as she meditated upon His Incarnation, Nativity, childhood in Nazareth, the brief public life and the cruel death on Golgotha. It was a sorrowful memory, but it was the memory of her Divine Son, and therefore she kept it, as a mother who has lost her son in a tragic accident. At the same time she must have communicated at least some of these memories to her new 'son', St. John, the beloved disciple of Christ. And thus he came to know the Lord more intimately than all other apostles. We can see this when we read the fourth Gospel written by him.

• • • •

Mary's earthly life was dedicated to Jesus and His redeeming mission. She knew that He had come to destroy sin in human souls. She was preserved from sin, for it would be unbecoming for the Mother of the Redeemer to have whatsoever share in any form of sin. Thus Mary was free of original sin, of venial and mortal sin, and of any shadow of sinful imperfection. The Immaculate Conception made her free from proness and inclination to sin, one of the sore remnants of original sin which remain even in those who are baptized and have reached the highest degree of perfection.

Although innocent herself, Mary does not despise the sinful men. She loves them, and she learned from her Divine Son how to love sinners for whom Christ died. She consoles them and leads them to repentance. Once their sins have been forgiven, the sorrowful memory of them will make sinners more cautious, more prudent, more humble, more decided in struggling with their passions and in avoiding whatever had led them to sin. Yes, with the help and advice of such a powerful and loving Mother all men can not only secure their eternal salvation, but also reach a high degree of perfection upon which the amount of their happiness and glorification in heaven will depend.

WHAT IS A WOMAN?

Francis A. Novak, CSSR.

Of all the pleasing, serene, completely unchallenged male preoccupations, trying to understand woman is undoubtedly the most interesting, at times the most exasperating. Despite the years spent in this project (18 to 80 conservatively), the most continually insoluble of life's nobler mysteries is — WOMAN.

IN THE month of May a certain Sunday is set aside on which to give special love and honor to mother. Before mother acquired that lovable name, she first had to be a woman. So we take up the subject: what is a woman?

As we consider her walking through nature's wonderland, we learn that woman is a composite of many simple but invaluable things. For example woman is an artist, because she creates. No. She is not an artist in the sense that she can paint a picture; nor does she create like God Who can make something out of nothing. Woman rather is an artist in the sense that she has the wherewithal to fashion something new from what already exists. Woman's artistry is exercised predominantly in regard to human beings. Woman has the creativity for bringing a human being into beauty and proportion.

Where is her studio? In her home — wherever it may be. Her tools? They are instinct and intuition fundamentally; then dedication, perception, sensitivity, kindness and love. What is her technical title? Mother! Every woman is a mother — actual or potential. She is mother full time or part time, a mother in fact or in yearning or in expectation. But woman is a mother.

How is this claim established that woman is a mother? Let us choose our terms.

A tremendous distinction is necessary here between motherhood, which is one thing, and the art of being a true mother, which is quite another. Motherhood consists essentially in the biological phenomenon of a woman being able to conceive and in due time to bear a child. This action belongs entirely in the physical order of things and is proper not only to human beings but to animals as well.

But as evidence has it, all women do not reach the condition of motherhood. Yet women by nature are mothers. It is therefore in the non-physical order that a woman is able to become an artist as a mother. Her talents and artistry in mothering can be devoted to the persons entrusted to her care after they are born as well as to the children to whom she might give birth. This distinction between motherhood, which is physical, and the career of being a true mother, which is not physical, is most important, because even though the two ideas are usually intimately one in fact, still they can be worlds apart. Although a woman has never given birth to a child, which means motherhood, she none the less does possess and can exercise the ability of being a mother to human beings who are not her own by birth.

Proof for the validity of this distinc-

tion is abundant. Oddly enough, one need only to cite the cases, with which almost everyone is familiar, of wives and women who have licitly or illicitly experienced procreation but have proven to be unfit mothers to their children after they are born. On the other hand there are numberless good women everywhere who have never had the privilege to bear a child of their own but have shown themselves to be ideal mothers.

The proof that a woman is truly a mother lies in what she does with the human being after he is born. How the child develops its personality after he is born and how he responds to good under her influence exhibits her creativity and artistry in mothering.

Many of this world's children have been reared, educated and trained by women who were not their own physical mothers: the eldest daughter, for instance, who on the death of her mother stays at home to raise her own younger brothers and sisters; the spinster aunt taking charge of her orphaned nieces and nephews, seeing them on from diapers through to their college diplomas. The religious sister who becomes mother to a hundred motherless, innocent, little souls in a foundling home or orphan asylum; or even the woman, childless in her own marriage, who becomes mother to another's children by legal adoption. Who will deny that all of these mothers practicing the art of being mother, yet not able to claim motherhood in the physical order?

And what about the luckless spectator-girl in the business world who has never been able to marry? The closest she can come to actually being a mother is that she might become a favorite godmother to a troop of infant and adolescent relatives at baptism and confirmation, because her heart (but more likely her job) has won her the reputation of giving useful and expensive presents to the little darling who count on her.

What about this unmarried spectator girl, so named because she can only sit on the sidelines and watch the family merry-go-round? Because she has no children of her own, she dares not cheer for more home discipline or argue the need for firmer correction from parents or voice an opinion on teen-age regulations. So often she is benched from the active game of family life and made to understand she should only be a spectator from the upper tier. And how often her heart is breaking! Yet this woman is a mother, a spiritual mother to these children, who by her silence, her prayers, her aloneness that she offers up, her mortifications and renunciations (in order to give gifts), her concern, her example, her near abject self-belittling for being so "useless" is doing a job of artistry on human beings so refined, so delicate, so professional that only the eye of God can detect and appreciate it. The single spectator-girl in the business world and godmother in the family world is one of the best of all mothers.

How does a woman go about the mothering art? There are five steps in her creation of a human personality.

1. In infancy

Here the artist-mother's work is marked by a great outpouring of bodily energy on the infant's behalf. Sacrifice, sleepless nights, worry during illness, fright in emergencies, suffering through all baby crises bring on some of the most anguished moments of her girlish heart. But this is the genius of artist-mothers — to feel keenly what the human being feels and to know when and how to make happy, healthy and comfortable a little helpless bundle of humanity.

2. In childhood

In this stage the personality begins to take form. The artist-mother's prime tool now is watchfulness designed to produce discipline in the person. She is on 24 hour guard duty against bad habits; she is a nurse-maid to bumps, scratches and bruises; a referee for children's squabbles; a rules committee for crossing the streets, playing with the scooter, not throwing the ball near Mrs. Tinsley's flowerbed. Above all else, without ever perhaps attending a formal ethics class, she uses an innate sense of righteousness by which she delicately carves justice, obedience and moral standards into the child's personality.

3. In adolescence

This period in the human being's fashioning offers the artist-mother the supreme test of her talent. The animal world develops according to a set of automatic forces implanted in nature. But what artistry to fashion a person who is a free and unpredictable creature of independent mind and wily will! The artist-mother must now be an expert in psychology, sowing character and responsibility amid the weeds of jumbled youth emotions. She must be an advisory bureau holding the chair of juniorprudence in the home, adept at giving solutions for the whole encyclopedic range of teen trouble spots. Her skill comes from a depth of Christian charity, is hammered by discreet firmness and made exquisite by applying holy patience through the vexing years.

4. In maturity

Now the artist-mother stands back to view her exhibit and protect the human being she has created. The difficult years of rugged craftsmanship is over. Adulthood is the unveiling of her finished product. As the real artist never separates himself from his masterpiece, so the artist-mother never divorces herself from the human being. Till death she works to bring him to perfection. If she sees the human being straying even slightly from the path of virtue, morality, good conduct, proper living, then by a hint, a word, a meaningful glance, a suggestion, a maternal admonition, a pointed inference, she can quickly and subtly bring him back to what is right. In this the power of mother is unequalled.

5. At all times — with the help of God

The human being as a masterpiece of art is unique. Unlike any other work of art which is mute and lifeless, be it a picture, a statue, a score of music or a chapter of literature, the human being by contrast is full of life. The artist-mother knows she cannot do this job by herself. No matter how great her artist powers are, she blends into her own life true Christian living and depends for success upon prayers for God's help and His grace. It is in this sense that the spectator-girl is so truly an artist-mother also. Her continued prayers and good works, her cooperation with grace to live a holy life, her resignation to aloneness and the absence of human love, her offering all this to God for others does more to people the world with noble persons than this world can ever imagine. Under such motivation the spectator-girl and all women who work as artist-mothers become nobler persons themselves.

ATTENTION, MOTHERS!

Dr. Carl Moyer (of Washington) says that mothers should throw out their bottle warmers and sterilizers to save their children from possible burns, of which many are fatal. There is no extra value in warming up the baby's milk. It is no different from cold milk and merely deludes the child into thinking that it is his mother's milk.

"Get rid of the darned bottle warmers, and the heck with sterilizing bottles with boiling water. With modern detergents and other chemicals there can be very little contamination left in the bottle anyway".

DAMNED and DELIVERED

Donald McCloskey, CSSR.

ST. ALPHONSUS had literally oodles of tales recounting souls saved or favors granted through the kindness of Mary. He even wrote a book of them. Some of them would sound a bit fantastic to us Americans. But there is one story I am sure is authentic. You can find it in his book "The Glories of Mary." This is how he tells it...

"You won't find this in any book. A priest — a friend of mine — told it to me firsthand.

"Father was hearing confessions one afternoon when he noticed a young fellow, about college age, standing outside the confessional. He obviously wanted to go in, but he was also obviously afraid. He must have walked past the confessional several times before Father, with his best smile, asked the boy if he didn't want to go to confession.

"Well, he wasn't sure. It would probably be a pretty long story. Maybe they could go someplace and talk? 'Fine', said the priest and they went over to the rectory.

"The penitent introduced himself. He was not from the vicinity and came from a family well situated in high society. But he said he was afraid God would never forgive him for the life he had been leading. Besides other things, many other things, he had actually killed a man. He had given up on God because he had gotten past the stage of merely sinning out of habit. He sinned because he wanted to spite God. It had become an obsession with him — to deliberately and expressly outrage and show bitter signs of hatred to God.

" 'Do you see this crucifix, Father?' He pulled at the chain around his neck. 'I would take it off and ridicule

God alone knows (and I suppose Mary) how many stories have been told of Mary's thoughtfulness to us human beings through the centuries. One of the most prodigious collectors of these stories and also one of Mary's most reliable lovers of all times was the great St. Alponsus Liguori.

the figure of Christ. This morning my aversion to God came to a climax. I went to the altar rail and received Holy Communion. Do you know why? I am still shivering as I think of it. I was going to desecrate the host. I was going to take it out in the alley or someplace and...and...walk all over it. But, thank God, there always seemed to be somebody looking at me. I was too frightened to do anything with people watching. Here is the Host, Father, I couldn't bring myself to swallow it.'

"Father watched him as he slowly reached into his pocket, trying to keep as many fingers as possible away from the small envelope which he produced. With unconscious but very evident relief he dropped the envelope into Father's hand.

"Father looked up into the boy's eyes.

"He returned the priest's gaze squarely.

"For minutes neither spoke.

"Then the boy said: 'I don't know why I ever did this. Come to you I mean. Just...well...just out of the blue like this. As I was walking past the church a few minutes ago, I had an urge. It said: 'Get in there!' I just had to go in. I didn't even hesitate until I was in there a few minutes. Then I started to leave several times,

but the urge told me to wait a few minutes more. It wasn't until I had walked by the confessional a couple of times that I began to realize just what I had been doing to God. All of a sudden I was scared to death. If you hadn't seen me and said something, I don't know where I would be right now.'

" 'I think I know why you are here', said the priest. 'Because of Mary. During all this time you must have practiced some devotion to Mary. The three Hail Mary's maybe?'

" 'No, Father. I didn't do anything. Not three, or even one Hail Mary. As far as I was concerned I was in hell.'

" 'Think again. Are you sure?'

" 'Positive!'

"But just as he was saying 'positive', he noticed something. He was fiddling with a shirt button and his finger touched the scapular. He had never taken off his scapular.

" 'Don't you see?' said the priest. 'It was Mary! You didn't know that this church is dedicated to her when you were walking by, did you?'

"He wasn't looking straight at Father now. As the boy pushed his chair back the priest saw why. He must have been thinking of Mary, because there was a tear in his eye."

GOSPEL (LUKE: 23, 32-49)

Besides Him two criminals were led out to be executed. When they reached the place called the Skull, they crucified Him there, as well as the criminals, one at His right, the other at His left. But Jesus said, "Father, forgive them, for they do not know what they are doing!" His clothes they divided among them by drawing lots.

Meanwhile the people stood by, witnessing the scene, and sneering remarks were made even by the magistrates, such as: "He saved others; let him save himself, if he is the Anointed of God, the Chosen One!" The soldiers, too, made sport of Him by coming up and offering Him sour wine with the remark, "If you are the king of the Jews, then save yourself!" There was also an inscription over His head in Greek, Latin, and Hebrew characters: "This is the king of the Jews!"

One of the criminals who had been hanged insulted Him, saying, "Are not you the Messias? Save yourself and us!" But the other protested and sternly rebuked him, "Do you not even fear God, though you have been condemned to the same punishment? Besides, we suffer justly and are getting what we have deserved for our crimes; but this Man has done no wrong". He then went on, "Lord, remember me when You come into Your Kingdom!" "Indeed", He replied, "I assure you, this very day you will be with Me in paradise!"

It was now about noon, and darkness fell upon the whole land. It lasted till about three in the afternoon, the sun having ceased to shine. The veil of the sanctuary was torn right through the middle. At last Jesus gave a loud cry, "Father", He said, "into Your hands I commit My spirit". With that, He expired. When the centurion saw what had happened, he praised God. "Truly", he exclaimed, "this Man was innocent!" Crowds had gathered to witness this spectacle, and when they saw what had taken place, they all struck their breasts and returned home. All His acquaintances and especially the women who accompanied Him from Galilee stood by at some distance, watching what was going on.

HEART DISEASE

It is not sure that some drugs can prevent the heart attacks, at least at this time. A heart attack seldom comes suddenly. There are some symptoms, such as pain, often severe, in the middle of the chest, frequently travelling down the left arm. Should a person notice such symptoms, he must see his physician promptly.

*** STARS IN YOUR MENTAL SKY ***

by Fr. Nick of Montreal

****An undaunted figure out of the past, Metropolitan Joseph Slipy most vividly reminds us of the only things that last. **** A typical example of things latin in our rite—the devotion of the Way of the Cross, while eschewing the celebration of the Mass of the Presanctified, of which our faithful are so ignorant.*** Ukraine paid very dearly for allowing its socialistic sons in 1917 to hypnotize it with their brand of pacifism. *** Rites are not Sacraments instituted by Our Lord. Their number need not be frozen. *** The biggest mistake our Orthodox brethren in Canada could have made was not to send any observers to the Ist Session of the Ecumenical Council. The second yet worse mistake was to brag about it in their newspapers and periodicals. Their leadership must still be living in the first quarter of this ecumenically-minded century. *** When one is right the opinion of others should not matter at all. *** Modern art notwithstanding, a church must look like a church, i.e., a place wherein one is spontaneously induced to pray. *** Even in Catholic Quebec Communism uses certain nationalists for its own perfidious end. *** Confederation did not give the French-Canadians a square deal. How? Examine the question of schools. *** Superecumenist Hans Kung is voicing out aloud what many of us—yes, while still in the seminary—used to mull over, but feared to tell. Not everyone is blessed with such talent, or backed by such a highly placed Church dignitary. How times have changed! *** No statesman—not even a great man like De Gaulle—has the right to pretend that there is no such land as Ukraine, nor such a people as the Ukrainians, descendants of the Kievan Princes much known to the erstwhile royal courts and dynasties of Europe, and of those Kozaks whose military talents were often and much needed in the struggle against the Tartar hordes. *** Having neglected to be militant apostles Catholics are now faced with waves of secularism all over the world. *** An integrist or integralist is a super-conservative who clings to outmoded things. *** Automation is almost generally misused as a synonym for mechanization. Actually automation means the application to machines and processes of the principle of feedback, or self-correction. *** The lack of young Ukrainian priests for our Canadian eparchies is becoming felt more and more. Ditto —as regards cantors (diaky). *** Having been a Red for many years artist Picasso admits that a man should die in the Church he was born in. Reminds one of all those unscrupulous opportunists who in the past used atheism for their own selfish ends. *** Who are those bankers and financiers who have the immoral power to manipulate matters in such a manner that a boom can degenerate into a recession or depression overnight? *** Going to the nearest Catholic Church in your neighborhood does not help to fill the Ukrainian church to which you should belong, nor does it help to preserve our Rite in Canada. In fact, what made you move so far away, if you did not intend to travel further—to your own parochial church? *** Will the Canadian Catholic catechism ever contain a special chapter on the many rites in the Catholic Church? *** What happens every year to that interest in and the warmth towards non-Latin Catholics the world over once the Unity Octave is over? *** Never allow First Holy Communion Day to become just like another birthday in the mind of your child. *** The 'Gift of Love' collection for His Grace Metropolitan Slipy will certainly be used not for his personal ends, but those of his Church and people—of that we can be sure. So no donation is too big. *** And now from one good Ukrainian to another: "Грай, або гроші віддай". i.e. Just do what is expected of you. ***

AKAFIST TO THE MOTHER OF GOD

The Akafist to the Mother of God was probably composed by St. Roman the Singer (491-518), the great poet of the Eastern Church. The savage hords of Avars invaded the Byzantine Empire and laid siege to its capital. Since there was no army to defend it, the people of the besieged city turned to their heavenly Patroness. She helped them to defeat the invaders. For this reason the author of the Akafist calls her "a glorious Leader".

The central truth of this church service is the divine motherhood of the Blessed Virgin. She is great, because she gave birth to the Son of God. Even the angels must admire her holiness and beauty which surpass the sanctity of all other creatures. Mary is the spiritual bridge between heaven and earth, because she is the Mother of the Savior. Her intercession with Jesus is practically all-powerful.

All the figures under which Mary has been represented in the Bible are recalled here, coming back to life before our eyes.

This Akafist has four parts: 1) Annunciation, visit to St. Elizabth, the doubts of Joseph, etc. (1-6).

2) Birth of Jesus, visit of the shepherds and Wise Men, and the flight to Egypt (7-12).

3) New life which the Savior brought to men (13-18).

4) Mary is God's beloved child, chosen from eternity to be the Mother of Jesus (19-24).

The whole service is composed of 25 hymns, that is, 12 ikoses and 13 kondaks.

Kondak 1

Mother of God, we are your servants. Since you have delivered us from misfortune, we thank you by dedicating this hymn of victory to you as our glorious Leader. No one can overcome your invincible might, therefore deliver us from all afflictions that we may cry out to you: Hail, Virgin-Mother!

Choir: Hail (3), Virgin-Mother.

The same answer is repeated after each ikos.

Ikos 1

A prominent Angel was sent from heaven to say "Hail" to the Mother of God. Lord, as soon as he greeted her, he saw You becoming Man. And then, rapt in admiration, he cried out to her:

Hail, for you are the Cause of general rejoicing.
Hail, for the curse will vanish through you.
Hail, for you have restored the fallen Adam.
Hail, for you have consoled the weeping Eve.
Hail, for no human mind can ever understand your high dignity.
Hail, for not even the angels can guage the depth of your privileges.
Hail, for you are the Throne of the King.
Hail, for you carried Him Who preserves the universe.
Hail, for you are the Star, announcing the Sun.
Hail, for God became Man in your womb.
Hail, for in you all creation is renewed.
Hail, for through you we became able to pay due homage to our Maker.
Hail, Virgin-Mother.

The same answer is repeated after each kondak.

What's wrong with today's America?

M. Schudlo, CSSR.

WHETHER the world likes it or not, America is the leader of the free world against the tyranical machinations of the Kremlin. No wonder, everything that is being done or happens in the U.S. is widely publicized throughout the whole world, especially the things which are less favorable to America. Such is the lot of those countries which wield power in the world.

Being a leader of the democratic world in its fight against Communism is both an honor and a duty. Those who lead the others should try to lead them more by their example than by their dictates. The leadership should be respected by those who are led. But how can they respect the American leaders abroad, if the nations of Europe, Asia and Africa know that these leaders do not know how to lead their own people in their own home, that is, do not know how to deal with corruption in the labor unions, with frauds in business, with Communist infiltration even in Washington, with countless divorces, illegitimacy of millions of children, with young gangsters who roam our streets and parks at night, breaking windows and hurting people just for the pleasure of barbarism?

It is not enough to complain and to accuse the police. The whole society, the home, the police, the State, the Church and society in general must take this sad situation to heart and to work relentlessly, by employing all possible means to improve the moral standards of our country, if we wish to survive as a strong and healthy nation. The once powerful Roman empire which at one time embraced practically the whole civilized world disappeared from the face of this earth after its people became soft, immoral and pleasure-seeking as if the contentment of

the lower instincts were the main purpose of human life on this planet.

* * * *

We cannot destroy the evil, if we do not find its source and remove it first. After the fall into original sin we can clearly distinguish two distinct features in every human being. One is that man is made in the image of God, and thus he is God's child with god-like capacities for justice, truth, true love and real beauty. The other feature stressed by St. Paul is that man is also a sinner that often disobeys God's command in order to please his lower appetites, rejects God's will, if it is opposed to his own whims, and so he becomes capable of the most terrible forms of evil and vice which lead him to utter corruption and degradation, if they are not checked up in time by his own efforts and God's grace. This conflict between the higher and lower human nature may render life so miserable that many men would renounce their very existence upon earth, if they could do it without

offending their Maker. St. Paul describes the struggle which he felt in himself, and exclaims: "Unhappy that I am! Who will rescue me from this body doomed to death?" And he adds: "Thanks be to God! Through Jesus Christ Our Lord (rescue is effected). So then, I by myself with my mind serve the Law of God, but with my lower nature the law which allures me to sin" (Rom. 7, 24-25).

This dual character in human nature exists down through history since God expelled mankind from paradise. St. Augustine compared this constant conflict with two cities that we live in at the same time. Their coexistence, however, is always in precarious balance which can easily be shaken by a strong temptation, bad example, the lack of self-control, etc. If the lower nature, that is, passion and bodily instincts take over, man heads for corruption and sin. But if the higher nature, that is, the spiritual enlightened by the teaching of the Gospel takes over the whole man, then we have heroes and heroines that adorn the Church of Christ and are known as Saints and martyrs.

What helps man to overcome his lower nature and to follow the dictates of his higher nature, that is, of his intellect enlightened by God? **Religion!** A thorough knowledge of the principles of the Gospel can renew the face of the earth. But not any kind of religion will be effective. An easy, complacent and shallow kind of faith will never do it, because it lacks the necessary vigor to force man to check up the unhealthy instincts of his lower nature.

We can hardly find a youngster that would say that he or she does not believe in anything. Most people have a vague religion, because it seems a good thing to believe in God whether you take His law into account or not. Religion makes you feel better in sickness and failures, because it brings some ray of hope that somehow things will straighten out. But to most such believers it does not make much difference what a person believes and what faith he professes or practices so long as "he or she is sincere" and "makes a better neighbor." Such kind of religion may be worth something, but it's not a very vital kind of religion which is needed in the struggle against our lower "self," the world and the devil. Religion can indeed produce a spiritual and moral revolution in the souls, but it must be the right kind of religion. Besides it must be lived and practiced in daily life in order to create the necessary earnestness and dedication without which no great good can come from it. You cannot create a good man and a moral citizen except by making a good Christian out of him; because Christ's teaching is the only true religion which can remake our present society. Our Lord said to the materialized and degenerated Jews of His times: "If you make My teaching your rule of life, you are truly My disciples. Then you will know the truth, and the truth will make you free men, "free from the slavery of your vices and passions" (John: 8, 31-32). Why? Because He is, as He said of Himself, our way to God: "I am the Way, and the Truth, and the Life. No one comes to the Father except through Me" (John: 14, 6). Thus Christ alone can head off catastrophe from our young generation and help it to avoid moral degradation which is turning countless young men and women into gangsters and criminals. The true religion alone gives the right answer to such important questions, as the purpose of the human life upon earth, the existence of God, the Maker and Judge, the immortality of the human soul and its existence in the life to come, the free will, the responsibility for one's actions, right and wrong, etc. Our Lord said: "I tell you, moreover, that of every loose and random word which men speak they must give an account on Judgment Day" (Matt.

12, 36).

If our youngsters knew this important truth, would they ever dare to pamper with their lower instincts, indulge in gang fights, wound their adversaries, steal, disobey their parents and teachers and cheat on everybody? No, they wouldn't. Ignorance of the true religion and a deeply felt sense of responsibility for one's actions are the two main sources of moral decay among our youth. Man is not a beast. He should not live and act like one of them. But how does man differ from a beast? Man lives as man if he behaves according to his conscience rightly formed by the dictates of a true religion. Without religion there is no moral conduct, because there is nothing left but passions and personal satisfactions which, as we know, are not very good advisers for the youthful years which require a strong moral fiber to overcome the onslaught of temptations and provocations to evil which are so easily found in our press, TV and movies. In 1960 a new movie "Solomon and Sheba" was made in the U.S. An ad was sent to a big denominational Protestant semi-monthly which read as follows: "Attention, religious instructors! Bring the biblical world of Solomon and Sheba to exciting life to your classroom!"

And what was this exciting biblical world? It was a movie in which "the central figure in the dance is Gina Lolobrigida. In her navel is a crescent-shaped ruby, which gleams and glitters while she performs the orgiastic dance which ends in her seduction of Solomon."

This is just one of innumerable examples how the unscrupulous money-makers are using their "talents" to foster the lower instincts in the young and inexperienced souls by leading them to corruption and spiritual ruin. This steady and insidious erosion of our Christian morality is a very dangerous thing. It teaches people to do the wrong, immoral things and to be tolerant of wrong-doings when they see it in others. Thus the moral order of God becomes meaningless to countless men and women, because it can be turned upside down with almost no punishment. Men become self-centered and the basic morality is on the rocks. And the inertia of the popular masses helps the wrong-doers to do the job of moral destruction among our youth which brings pessimism and despair into human hearts. And despair is the best preparation for crimes of any kind as long as they give some kind of satisfaction to those who commit them. Neither a good home, nor prosperity, nor a good salary can be a guarantee of a good life, if all these wonderful things are not inspired and directed by God's eternal law which says: "Do good and avoid evil!" or as the prophet Amos puts it: "Hate evil and love good!" (5, 15). The pledge of a good life lies in the commitment of men's hearts to God and His eternal law. Without the loyalty to the Maker men may live in the most modern houses, and still their life can be a hell, as it is clear from innumerable divorces and broken homes which became daily phenomenon among some Holywood stars and industrial tycoons. Life is not an end in itself. It is a preparation for eternity. Thus time becomes an infinitely precious gift, not just a nuisance to be "killed" before a TV set or in a bar.

* * * *

What can good and believing people do to help their fellow men to return to God and His law from which countless souls have strayed away? All people, young and old, who believe in God and love their strayed brethren should encourage and affirm both in public and private the full scope of the moral law and show their fellow men how to do it in practice. In short, there is no hope of salvation for countless lost souls, unless they recognize God and return to His law through sincere repentance and through practice of His Commandments.

The spirit of Christ must penetrate our whole life, both private home and public enterprises, such as the press, the radio, the movie industry, the government, the legislation, etc. Everything must be based on sincere love for God and our neighbor, because the whole Law of Christ is based upon these two main Commandments. Our Lord said to a pharisee: "On these two Commandments hinge the whole Law and the Prophets" (Matt. 22, 40).

All forces that are for God should organize, cooperate and work together in order to mobilize and increase their spiritual and moral strength, because spiritual renewal is the worthiest of all causes which interest all of us. We should not sleep in the face of numerous difficulties which oppose the process of religious and moral renewal of our age.

There are still many people who can do much to bring their fellow men to God and put them back on the path of salvation. Their work must be organized, sustained and expanded. From where will they get this courage and strength? Herbert Hoover replies: "It must come from growth of religious faith; from our devotion to freedom of men; and from a staunch stand against the evils that beset us. With these forces in motion, there can be no decline or fall in this nation." It's quite true, for the Psalmist confirms it, saying: "Unless the Lord build the house, they labor in vain who build it. Unless the Lord guard the city, in vain does the guard keep vigil" (Ps. 126, 1).

Success in business is a very relative thing. The more success a man has, the more relatives he acquires.

The probable reason why so few men and women reach the top is, because no scientist thus far has invented a device by which a person may sit and slide up-hill.

HOPE FOR CANCER VICTIMS

Cancer is a very old disease. The ancient Romans had trouble with it, too. Millions of dollars are being spent throughout the world on cancer research in order to ban this atrocious killer from the face of our planet.

Lately the scientists have discovered a cancer-causing virus which looks like a tadpole. It uses its long tail like a hypodermic needle to sting the healthy cells and thus turn them into cancers.

The virus attaches itself to the living cell tail-end first and then injects its genetic material, carried in the head or nucleus.

This genetic material takes charge of activity within the bacterial cell and forces it to produce 100 or more new complete tadpole-shaped viruses within twenty minutes or so. Then the cell bursts, spewing out the newly formed viruses which disperse throughout the organism seeking new victims to attack.

If these viruses are the culprits, then it will not take long before a new vaccine is found to kill them.

CHAIN OF SALVATION

During the last years of his life, St. Alphonsus suffered severely from crippling diseases. He was cared for by a lay-brother. One day he was worrying himself about whether he had said his rosary or not. His brother-attendant put him off by saying: "I wish I had all the rosaries you said today".

The saint saw no reason to joke about the matter. "Don't you know, brother", he asked, "that my salvation may depend upon my rosary?"

I'D LIKE TO KNOW...

1. Somehow, my husband and I, cannot take the same stand, when I discuss a problem with one of our children. My husband instead of helping me, tells me to keep quiet. Thus we cannot show the child where he is wrong. What should I do?

It seems that either your husband is an irresponsible father or that you bother your children for little nothings which often should be overlooked by the parents. Children are children, and for this reason must be treated as such. Parents should correct them when they make more or less serious mistakes, while little and unharmful mischieves should be overlooked. If the parents correct and scold their children all the time, the latter will get discouraged and rebel. A wise educator must see everything, overlook many things and correct only those which would hurt the character of the pupil.

Both parents should mutually discuss the problems concerning their children. When a decision is reached, both parents must stand together, or their correction will be useless, because children will not take seriously a correction of which their parents are not sure.

2. Were there ever two Popes in the Catholic Church?

No, there never were two real Popes in the Catholic Church, although there were times when two or even three men claimed to be the real Pope. What's more, sometimes it was even hard to tell which of these candidates was the real Pope. Even the Saints did not know it, because during the Great Schism of the West, St. Vincent Ferrier was on the side of one 'Pope' and St. Catherine of Siena on the other. Despite this uncertainty, there was always only one Pope, although we may not know which one of the two or three candidates who claimed papacy.

3. What is a tropar and kondak?

A 'tropar' is a religious liturgical song in the Byzantine Liturgy (Mass) relating the life of a Saint or explaining the meaning of the feast.

A 'kondak' is a liturgical song in honor of Our Lord, His Mother or the Saints. (See our missal, "My Divine Friend," p. 293).

4. I have read somewhere that the Bible represents God in a 'anthropomorphic' way. What is meant by an anthropomorphic idea of God?

Since God is a pure Spirit, it is not possible for men to understand or to figure Him out. So they have formed an idea of God which is based on human attributes and qualities, for instance, we say: "God has a heart. He gets angry. He is sad. He repents, etc." although God, being a pure Spirit, has no heart and is not subject to such human emotions, a sadness, anger, etc.

The word 'anthropomorphic' comes from the Greek 'antropos' which means man. Since the Bible says that man was made to the image of God, it is natural to us to think of God only in a human image or to ascribe to Him human traits.

5. Our neighbor died and his son asked me to be a pallbearer at the funeral. I refused, because I thought that it was forbidden by the Church. After the funeral I was told by a friend that there is nothing wrong when a Catholic helps the family as a pallbearer in a non-Catholic Church. So I would like to know where we stand on this point.

The Church law forbids Catholics to take an active part in a non-Catholic religious service. Being a pallbearer is not an active participation in a non-Catholic religious service, otherwise no Catholic funeral home would be allowed to render service to non-Catholics who bury their beloved ones from a non-Catholic Church.

Thus it is not forbidden to a Catholic to be a pallbearer at a non-Catholic funeral, provided the one who is buried was not a fallen-away Catholic, otherwise there would be a scandal which must be avoided.

6. Was there ever Prohibition in Canada? When a government forbids its citizens to drink or to make liquors, are they bound in conscience to comply with such prohibition?

Yes, there was Prohibition in Canada. From 1918-1919 the production of liquors was forbidden in Canada, but they could be imported from abroad. In 1925 a total Prohibition was introduced which forbade both production of liquor in Canada and its imports from abroad.

Many citizens made loud protests against it, and right after a referendum was taken. As a result, Prohibition was abolished.

It is a penal law which forbids private citizens to make liquor. Consequently such a law does not bind in conscience, that is, a person does not commit a sin, if he makes liquor at home, but if he is caught, he must pay the fine, and the paying of the fine is a moral obligation after the conviction. If he refuses to pay it, he commits a sin.

7. Recently we had a meeting of the K. of C. Someone told us that in the early times there were deaconesses in the Church whose functions consisted in the charitable offices towards the poor, in instruction and baptism of female catechumens, and even in prophesising in church at public gatherings. Such statements were shocking to most of us, because if it is true, how can you explain the order issued by St. Paul "In all congregations of the Saints, women are to keep silent at the services. They have been given no commission to speak. If they wish to inform themselves, they may ask their husbands at home, since it is not proper for a woman to speak at a service" (I Cor. 14, 34-35). Since we do not know how to explain this, please give us some information on this topic.

Deaconess was a woman performing certain ecclesiastical functions in the early Church. She was officially appointed to assist the clergy in certain pious functions, such as instructing women converts and taking care of the poor and sick of her sex. St. Paul mentions a certain Phoebe "who is a deaconess in the congregation at Cenchrae... You may assist her in whatever business she may have need of you. She too has assisted many, including me" (Rom. 16, 1-2). In the letter to Timothy, St. Paul describes the female candidates who are fit to fulfill the office as deasoness (I Tim. 5, 9-11).

These deaconesses took part in sanctuary rites too. In the 4th and 5th centuries their standing in the Church was recognized with an ordination ritual of laying on the hands.

Some of them became so presumptuous in the East that the abuse of their power had to be repressed. The Western Church was always reluctant to accept deaconesses as an institution, although it had its deaconesses too. The council of Orange 441 forbade

their ordination and by the 12th century the deaconesses disappeared from the Latin (Western) Church.

Now the text of St. Paul: "Women are to keep silent at the services" (I Cor. 14, 34). This order seems inconsistent with the statement of the same St. Paul who says elsewhere that woman should cover her head when "she prays or speaks under inspiration" (I Cor. II, 5). Furthermore, he tells such women either not to speak at all or to cover their heads when they speak or prophesy in church.

Many Catholic commentators have tried to explain this passage and have written at length on its meaning, but without throwing much light on it. The order for covering the heads, issued to the Christian women of the Corinth community, was probably caused by the fact that some of them were displaying their strangely arranged hair in church. St. Paul cut it short by issuing an order that a woman should cover her head in church out of respect for the church, from which such vanity as displaying one's hair must be banned.

8. I am madly in love with a boy whom my parents consider unfit for me. May I marry him just because I am madly in love with him or should I obey my parents and give him up?

First of all, mad people should be taken to a mental institution to be examined by a mental specialist, because madness is a sickness which renders people unfit for marriage.

Being madly in love is not a sufficient reason to marry a person, because those who madly fall in love, very often and pretty soon also fall out of it. Marriage is a very serious business. People cannot live on love alone. If the boy does not have the necessary qualifications for marriage, such as good character, good dispositions, religion, serious will to support a family by working for it, then you should follow your parents' advice and give him up, because people need many more things, besides love, to be happy in their marriage.

THE VALUE OF A HOUSEWIFE

All married men should thank God for creating women who instinctively become men's companions in life without whom many men would look like Fidel Castro's soldiers, unshaven, uncouth, helpless and unhappy creatures.

The average housewife spends seventy percent of her time in the kitchen preparing meals for her husband who takes her for granted and seldom thanks her for the meals. She walks from 3 to 11 miles a day, carries 20 tons of water a year, takes care of the children, washes clothes, mends socks, manages the house budget, etc.

Is she not a priceless creature for whom every married man should thank God every day? She is also the cheapest gadget around every house.

Let man consider what she means to a family and show his daily appreciation by loving her, because this is the reward every married woman wants the most.

A proud girl: "The man I am going to marry some day must be as brave as a lion but not forward; handsome as Apollo but not conceited; wise as Solomon but meek as a lamb; kind to everyone but love only me."

The boy: "Thank God, we met."

Work as much as you can, and do not look for luck, because luck is the idol of the lazy and idle.

The routine of going to church on Sundays does not make a man a Christian any more than going to a stable during the week makes a farmer a horse.

Great Religions of the World

Bro. Vincent, CSSR.

CONFUCIANISM

Strictly speaking, Confucianism is not a religion, but an ethical system regulating the social, political, cultural and religious life of the people. It is based on the proverbial teachings of the great sage of China, Confucius, who lived about 500 years B.C. If Confucianism is taken as a religion, it is really the ancient traditional religion of the Chinese before the coming of Confucius which the great Chinese philosopher himself adopted. Confucius did not form the religion; he inherited it. He merely added many of his ethical teachings. Though Confucianist rules do regulate divine worship, they touch but little on dogmatic teachings. Confucius did not claim to be a religious prophet. He preferred to be regarded as a philosopher and teacher. He did, however, lead a saintly life, exemplary of his own teachings on virtue. He did not claim divine revelation. He was inspired chiefly by his natural gifts.

In accordance with ancient tradition, Confucionists believe in one supreme God (Shang Ti- Lord: Ti), and in a heaven (T'ien). Their monotheistic worship, however, is tainted with nature worship — adoration of the spirits of mountains, rivers, the sun, moon, stars, etc., characterized by ancestral worship. Religious rites largely center on offerings for the dead. They falsely believe that the happiness of the souls of the dead depends largely upon the virtuous life of living descendents. There are no priests or ministers in Confucianism who are dedicated solely to the religious life and worship. Rather, the father of the family, the nobility, the ruling class officiate at religious services. Prayer is not encouraged, since Confucianism is not so much a religion as it is an ethical practice. But the exercise of virtue is highly encouraged. The four cardinal virtues of Confucius are sincerity (honesty and good will), benevolence (with a maximum of ceremonial gestures), filial piety (extreme honor of parents and ancestors), and prosperity (good manners, etiquette in society). We see by the main virtue that the Confucianist life minimizes divine worship and the practice of the theological virtues, faith, hope and charity towards God. The aim of Confucianism is not so much to make a man of great faith, but one of good moral virtue, of good manners and of learning.

Religiously, Confucianism is faulty. It permits and justifies inforgiveness and vengeance. Honor of parents is commanded to an unreasonable extreme. Filial obedience of adults is expected even towards the aged. Marriage is not a sacred and inseparable bond of man and wife; divorce, polygamy and the keeping of concubines are permitted. The woman is regarded as greatly inferior to man, and must play a humble role in social life even to repression.

HINDUISM

Hinduism is the chief religion of India. (Mohammedanism is second in importance, claiming one-third of the Indian population. However, in recent years, due to religious clashes, the Mohammedans separated themselves from India, forming the new nation of Pakistan). Hinduism is the modern version of ancient Brahmanism. It is not at all unified, comprising many sects, each tenaciously holding on to

their own beliefs, customs, and even to ancient Brahman superstitions. Worship of the Hindus is pantheistic. They believe in an omnipotent, supreme Being, Creator of all (Brahma). But they confuse God and creation (like Buddhists), identifying One with the other. Many of the sects still take part in nature worship — the deification of cows and other animals, and other forms of life as trees and insects. Their priests are called Brahmins. Like Buddhists (originally from India) Hindus believe in reincarnation (rebirth after death into animal beings). Similarly as in Buddhism, extreme asceticism is urged — a passive resignation to all joy and pain. Marriage is not a sacred inviolable institution; divorce and polygamy are allowed. The caste system — the rigid distinction and separation of classes — is deeply grounded in the religion, according to ancient tradition.

Despite its faults, Hinduism has many good features. It teaches a lofty ethics, commending most of the natural virtues and condemning the common sins.

MY THORNY PROBLEM

(REMARRIAGE AFTER DIVORCE)

M. Schudlo, C.SS.R.

I am a young divorcee with two small children. My husband left me three years ago. I have a very hard time to make a living for myself and my two children. I know a man who sympathizes with my unfortunate situation and I am sure that some day he will ask me to marry him, if we continue to meet each other as good friends. Besides the hard life, I have also strong passions which sometimes I find hard to control. I know that Christ said that the marriage bond cannot be broken except by the death of one of the marriage partners. But the procreation is not the only goal of marriage. There are other goals too, for instance, the lawful satisfaction of one's passions. I consider myself an 'artificial' widow. I am aware of the words of St. Paul: "To... the widow I say: it is well for them to continue in the state in which I am. But in case they lack self-control, they should marry, because it is better to marry

than to be on fire with passion" (1 Cor. 7, 8-9).

Don't you think that it would be better for me to live with one man than to become promiscuous? I think that Our Lord understands me and those who are in a similar situation. Of course, I believe that marriage should not be broken, but in cases like mine

I think there should be exceptions to the rule, because there is no rule without exception. Am I right or wrong?

We deeply sympathize with our reader. Her broken marriage is a real tragedy that happened to her and her small children which must grow without a father's guidance.

Knowing how hard it is sometimes for an innocent party to rearrange his whole life after his marriage goes on the rocks, we would like to help such a person as much as we can. Unfortunately, there is nothing we can do in this case, as far as remarriage is concerned, and for this reason we are sorry for our questioner.

The indissolubility of the marriage bond is not the result of some Church law which, under certain conditions or in case of necessity, can be modified or even abrogated. A valid and consummated marriage is made unbreakable not by the law of the Church, but by an express will of Christ, the supreme Lawmaker of the New Testament, from Whom there is no appeal. "I say to you: 'Anyone who divorces his wife, except for adultery, and marries another, is an adulterer. And he who marries a divorced woman is an adulterer'!" (Matt. 19, 9).

Even the apostles were shocked when they heard that Christ was abolishing divorce among His followers, because they said: "If that is the predicament of a married man, tham one had better not get married" (Matt. 19, 10). Our Lord noticed that His disciples were unpleasantly surprised to hear the new law and said, showing them that such was His ultimate will: "Only a strong soul should try to master this lesson" (Matt. 19, 12).

Although Our Lord mentioned men alone, nonetheless He meant both women and men, for His Apostle St. Paul says in his letter to the Christian community in Rome: "The married woman is bound by the Law while her husband is alive. But if her husband dies, she is free from the law binding her to her husband. Consequently, while her husband is alive, she will be called an adulteress, if she unites herself to another man" (Rom. 7, 2-3).

It is true that some Protestant churches permit or at least tolerate divorce, invoking the words of Christ: "Except for adultery" but this clause does not allow a remarriage at all after a valid marriage has been broken. In Our Lord's time there were two schools among the Jewish doctors. The question of sufficient motive for divorce was much discussed. One group allowed it on grounds of adultery only, while the other asserted that a man could divorce his wife for less grave, even trivial reasons.

The Pharisees understood well that Our Lord was completely abolishing divorce, so they asked Him: "Why did Moses enjoined divorcing one's wife by serving her with a writ of separation?" To which Christ replied: "Because Moses had an eye to your hardness of heart... But originally there was no such thing" (Matt. 19, 7-8). Divorce was not a Mosaic command, Our Lord said, but a toleration of existing custom (abuse) which was due to Israel's moral immaturity insensitive to God's will. The Mosaic bill of divorce made the best of an existing situation by demanding a formality which restrained hasty divorces and safe-guarded the wife from recall at her divorcing husband's whim.

Our Lord attacked the evil of divorce radically by abolishing it altogether. He denounced it as incompatible with the new spirit which must permeate His followers. This abolition was a fundamental reform. Our Lord restored the stability of marriage on His own authority: "And I declare to you: Whoever divorces his wife..." (Matt. 19, 9).

It is evident that Christ condemned as adulterous union a remarriage of a

man to another woman while his wife whom he has divorced is still alive, and the marriage of a man to a divorced woman whose former lawful husband is still alive.

The clause 'Except for adultery' is not an authorization of real divorce, as some Christians would like to believe. It does not permit remarriage on the ground even of adultery, but it permits separation from living with each other, because Christ did not want to impose the hardship of living with a faithless partner. St. Paul who knew the teaching of Christ on divorce states expressly that a divorced person may never remarry as long as his lawful partner lives: "To the married, not I, but the Lord commands that a wife is not to leave her husband, and if she does leave, she is to remain unmarried or be reconciled to her husband. And a husband must not divorce his wife" (I Cor. 7, II).

Our reader calles herself an 'artificial' widow. As an artificial flower is not a real flower, so an artificial widow (a divorced woman) is not a real widow. For this reason she may not avail herself to the right to remarry which belongs to the real widows.

Thus a betrayal of one's marriage is a legitimate cause for separation of the mariage partners but not for dissolution of marriage bond.

In conclusion, Christ permits, but does not command the separation of the parties in case of adultery or fornication. He condemns remarriage, while both parties are still alive. Furthermore He asserts that if either party nevertheless marries, he or she commits adultery, a double mortal sin, fornication and betrayal of one's marriage partner.

Even the fact that one of the partners has remarried does not give the injured partner any right to do the same, for the violation of the law by one partner does not authorize the other to do the same.

They who despise the law of Christ do remarry after a divorce, live in concubinage, because their second marriage is not a marriage in the sight of God, and therefore gives them no right to use the privileges reserved to those who are really married. It constitutes a serious sin for those who have broken a valid marriage and contracted another.

Turning to our questioner we would advise her to keep away from the man who "sympathizes" with her misfortune, if she wishes to live in the state of grace. Living alone with her children does not mean that she must become promiscuous. If she avoids the unnecesary sinful occasions and takes the proper care of her children, she can avoid sin and control her passions. Passions can and must be controlled, because God is always ready and willing to help people who find themselves in similar situation, if they ask Him, approach the Sacraments and do not expose themselves to temptations without necesssity.

We know that sometimes it is very hard for a young divorcee to live alone for the rest of her life. Such a life may seem useless and quite often is socially not easy. But it is better to suffer for a while in this world than to be cast out of heaven forever, because by marrying her sympathizing friend she would become an adulteress and thus exclude herself from everlasting happiness: "Make no mistake: no fornicator, no idolater, no adulterer... will inherit the Kingdom of God" St. Paul says (1 Cor. 6, 10).

Man must be ready to make any sacrifice when the salvation of his soul is at stake. Our Lord said: "If your eye leads you to sin, put it out! It is better for you to go into the Kingdom of God deprived of one eye than to keep both eyes and be thrown into the infernal pit, where their the worm does not die and the fire does not go out" (Mark: 9, 46-48).

The reason itself tells us that we should choose the lesser of the two misfortunes. It is a misfortune to be betrayed by one's husband, and therefore to suffer for the rest of one's life, but it would be even worse misfortune to offend God by contracting an invalid mariage and then go to hell for all eternity.

We advise our questioneer to ponder these eternal truths and to pray. This will give her enough strength to bear her cross in this life and to merit heaven hereafter.

I Gave Up My Children

A. Z.

IS it possible? A mother voluntarily giving up her children whom she loved dearly, more than herself or anything on earth! This is exactly what I did! I gave up three sons and two daughters, one of them half-paralyzed, to strangers. And I was their loving mother! Before you judge me, let me tell you my story.

* * * *

Can anyone really know how a mother feels when a doctor tells her she has only a short time to live? Only God knows what goes on in the heart and mind of a mother who knows that she shall leave five children helpless and motherless. Inexpressible fear for my children paralyzed my soul. It was after a series of examinations that Dr. K. stated, "Mrs. B., you have perhaps a year, or less, left."

I left the office, thinking of the little ones who were impatiently waiting for me at home. My aging and sickly mother had cared for them while I was in the hospital. How could I manage? The world seemed to be shouting at me, "You will soon die! You are so young — only thirty — yet you shall die!"

My father died in 1946. He was a good man, God rest his soul! Mother and I lived on in our home, until two years later she married a widower, our neighbor. She moved to his home, while I stayed on in our house. On completing school, I was employed at the airport where I worked with Catherine C. She was a fine girl, loved fun, parties and dancing. One evening she invited me to go out with her.

It was then that I met Peter who was with the Air Force. Eventually, Peter and I were married. He was a good husband, and I was grateful for that. Peter had grown up in an orphanage. I, being an only child, was often lonely. No wonder that at the time of our marriage I prayed to God that we would be blessed with a large family. My husband prayed for the same thing too.

We had rented a small but comfortable home in the downtown area when Peter left the Air Force. He was employed at the refinery, but his modest salary was adequate for our needs and our son Roman.

We were happy and we had many things in common — our Ukrainian heritage, our faith, the same appreciation for our Church, and our traditional customs.

Neither my husband, nor I was ambitious for a life of luxury in a big

home, for cars or extravagant dresses. We were content with simple things.

Roman was our joy. Two years later Ihor was born. We were proud of the two sons who were so different from one another in temperament and character. Roman was sturdily built, resolute and enterprising. Ihor was quiet. Roman was always active, running about the house and attacking Indians while Ihor would sit at his little table coloring or drawing.

Whenever I was upset or worried, Roman would come close, put his little arms about my neck and say, "Don't worry, Mommy, I'll take care of you!" If I happened to be resting when bothered by a severe headache, Ihor would sit beside me, rub my forehead with his little hand, and whisper, "I love you, mommy." How I loved those two! But when Anne arrived, I was certain my happiness was complete. She was a doll! And my husband adored her. Our fourth child, Lillian was a weak child at birth. Before she was able to walk, she was affected by infantile paralysis from which she never fully recovered. She was crippled. Perhaps that frailty of her brought her closer to us, for we seemed to love her more, although the other children were never neglected.

In the evenings we would have the family rosary before the picture of the Blessed Mother. Was ever anything sweeter than the voices of Roman, Ihor and Anne as they recited the "Bohorodytse Divo" with child-like sincerity and innocence?

I had always been a healthy person. However, when I was expecting my fifth child, I felt weak and tired. Every task exhausted me. This was unusual. My husband was worried. One day he left the house to pick up a prescription for me at the drug store. The streets were icy. He may have been preoccupied or driving too fast. A collision with another car took my husband's life, leaving me a young widow with four tiny children and expecting a new arrival.

After that nightmare, I was terribly depressed, even though we were not left destitute. We had a modest income, sufficient for our necessities.

Chubby little Walter was born three months after the catastrophe. Strangely, the child made me feel the presence of my husband's soul, and this seemed to give me courage and strength to face the responsibility of caring for the little ones. Roman became the head of our family. The others seemed to respect his authority and he was proud of that.

As I was nursing Walter one day, I noticed a strange dark spot on my breast. Since I felt no pain, I ignored it. I did not even mention it to my doctor — perhaps I was afraid. I could not burden my aging mother with my family in the event that this discovery was something serious.

The children were growing. They were good. All were nice-looking, but Anne was our little beauty. Poor Lillian was the one who needed constant encouragement and reassurance because of her infirmity. I tried to cheer her up by telling her that God loved her as much as the others, and therefore would take care of her as well. Lillian was always closer to me than the others. I never forgot to thank God for the privilege of caring for those five children. They gave me something to live for.

Although I could not provide these lovable youngsters with luxuries such as some of my friends had, they were always well fed and neatly dressed. Their few toys were hand made or those my mother bought for the birthdays or Christmas. They often made their own toys which they appreciated even more.

After Walter was born, I did not regain my usual strength or health, but I reassured myself that the children would soon be able to look after themselves, and thus help me with some of my work, and then my strength would return. Instead, as time went on, I became weaker and finaly had to see my doctor. He had an assistant. It was after a series of tests and a thorough examination that the Doctor gave this terrible verdict. "This is cancer which has spread to your lungs, stomack and liver. We cannot operate. I must be frank, because I believe you should know." Kind as he was, his words seemed to be cruel. "Must I die? What will happen to the children? Dear God! Have mercy on me and my children!" Helen, the nurse, tried to be kind. "God is good," she said. "Do not worry." I could only weep! Again Helen tried, "Mrs. B., I can understand your concern. You remember my sister Louise? She had a similar ailment..."

* * * *

When I came home, I got down on my knees before the picture of the Blessed Mother, where my family and I prayed together so often. "Mother of God," I wept, "tell me what to do with my children? It does not matter about me; I can accept the will of God. Death does not frighten me. But what is to become of the little ones?" After that prayer I felt more at peace. Even though I felt weak, I was able to attend to my children. I could not help but worry about them constantly.

Christmas came. My friend Louise and her husband spent Christmas Eve with us, showering my children with gifts. After supper we went to midnight Mass at the church and I received Holy Communion. I don't believe I've ever prayed as fervently as that 1959 Christmas. Christ, whom I received, seemed to be listening to my plea and was trying to reassure me, "Poor terrified soul, why are you afraid? Are your children not dear to Me? Did I not die for them?" After Communion, I decided to make some provision for my children before I died. If I knew before I died that my children would be in good hands, then I could die peacefully, to be reunited with Peter who was awaiting me in the Kingdom of our Heavenly Father.

When I returned from church, Walter woke up and cried out. I picked him up and fed him. Near his crib was a beautiful picture of Christ the Saviour, a gift from my mother. On it, Christ was carrying His cross to Golgotha. Was I not travelling the same way, to Golgotha, to die, leaving not saddened followers, but my own dear children? My cross was the cancer that was unmercifully driving me to my grave. "Yes, Lord", I whispered quietly, "we are both carrying a cross. Do not leave me! Help me to carry my cross! Tell me, to whom I can leave the care of my children?"

I rose and went to look on the other sleeping children. "Oh, God, in a few months someone else will be looking after them. And I will only be able to pray to God to bless them!" How I wanted to know who would take these children in! I did not want the state to send them to an orphanage. They needed parents and parental love to nourish them so they could continue to develop. They need a good Ukrainian home. This thought, that perhaps I may be able to find such a home for them, seemed to bring me some comfort. At first I kept the idea to myself. Then I confided in my friend Louise. She thought it was a sound idea. "We cannot help you, Olga. My husband has a weak heart and I must work at the hospital and that is why we can't take any children in, even though we love yours dearly." She was sincere and she was right. I could not ask them to take the children. They had done so very much for us during my illness. Louise assured me that after I was gone she would keep in contact with the children and at least once a year would get them together in her home, wherever they would be. Thus I decided I should give the children up for adoption.

* * * *

After talking to Louise, I spoke to Roman, the eldest. "My son, I shall soon die. I want to provide for your welfare while I am still living. I shall not forget about you when I die."

"Mother," he cried, "are you really going to die?"

"Yes, son, God is calling me, and I must go. Be a good brother to your sisters and brothers. Do not forget them. Write to them."

Roman hugged me, and kissed me, and told me over and over that he would not forget about me or the others.

I talked to the other children about my near death. Anne and Ihor wept most, begging me not to leave them. "Don't be afraid, my children. I shall try to find you a home with a father and a mother where you will be well cared for. Your daddy and I will always watch over you from heaven."

The news of my offering the children for adoption spread. People came and began to choose which of my children they wanted. What a heartbreak that was!

Before I let a child go, I wanted to be sure about the parents. Only after the children were in the home of their new parents for a month, and all seemed well, did I then sign the documents.

And so, beginning with Roman, one by one they left, taking with them my blessing and a part of my heart. I am glad that each child is with Ukrainian Catholic parents, to give them the training which I had hoped to provide.

I was finally left with only Lillian. No one wanted a crippled child and that hurt me most. As time went on, I got weaker. Louise visited us and took Lillian with her, seeing how difficult it was for me to look after the child.

Louise was a Catholic, but not Ukrainian. She sympathized with me and marvelled at my decision to give up my children, but she did agree that this was a sensible thing to do. Louise took the names and addresses of those who adopted the other children so that she could bring them together occasionally after I died, as she had promised.

I continued to lose weight. Lillian worried me. I prayed to God to take care of my unfortunate child, and He heard my prayer. One day Louise and her husband told me they would adopt Lillian, because she was such a good child and they were becoming quite attached to her. Louise said, "I know that you hoped to find a Ukrainian home for her. Be assured that she will not be lost! We will do all we can for her. It is also possible that later on surgery may help her too and she may be able to look after herself eventually" I embraced my friend and she could see I was grateful when I whispered, "Thank You, God, for providing for all my children. Now, I am ready to go!"

* * * *

You may think — how could I do this? I know that the children will have wonderful care and I have complete confidence that God will not forget about them. I miss them, but I know I must drink my cup of bitterness, if I am to carry my cross with Christ!

Victor Hugo, the French writer, says: "Life is a flower of which love is the honey".

Cultivate enthusiasm. People will like you better for it; you will escape the dull routine of a mechanical existence and you will make headway wherever you are.

— Jonathan Ogden Armour

A newspaper boy said to his prospective customer: "Buy my paper, lady. It is the best wrapping paper in our little town".

HER FINEST HOUR

(Mother's Day)

Th. Bleech

THE subject of mother is inexhaustible. It brings out the best that man has to offer from poet on through all the classes and states of men.

Love is the principle motive for the many tributes accorded to mother whether it be the Divine Maternity of the Mother of God in Bethlehem, the Sorrowful Mother on Calvary at the foot of her dying Son on the Cross or even the motherhood of the lowly animal kingdom where the mother bears her young amidst the terror of the preying animal kingdom and feeding, training and protecting her offspring with all her being.

Our mothers bring us into this world in much anxiety and concern. And in our infant years before we walk it is the constant hovering of a mother bird in hours of anxiety, menial tasks and the months of patient love that builds into the strength of every child before it takes its first step. Many of the beasts of the wild are on their feet at birth, but not those "created a little less than the angels." They must be patiently coaxed along for almost a year before they challenge their buoyancy outside the shelter of mother's

It was years ago when my youngest brother was beginning to walk. The doctor had given up hope of saving his life. The infant faintly waved his hand which cut deeply into mother's heart. The doctor had left that night not expecting to see the child alive in the morning. As a comfort to mother he left a few innocuous pills before he left. It was a disease that was very often fatal to children.

Where others turn away and give up the mother's task is never over, it just begins. With all her strength and resources she applied her own remedies. Into all the concoctions also went her prayers. It was an all night vigil. A night long prayer to the Mother of God who stood beneath the Cross of her dying Son.

The next morning the doctor came without being called. He was prepared for the worst and instead was happily surprised to see the lively child. In an incredible voice he asked mother what she had done. Mother told him, but her greatest remedy was She who stands beneath the Cross.

During the frightening famine in Ukraine that occurred three decades ago, six million Ukrainian mothers, fathers and children perished from a man-made famine. Many horrifying and pathetic incidents shocked us, especially pictures of the pitiful, bloated and emaciated bodies of starving children. A most heroically-tragic and beautiful deed was performed which clings to the memory with unforgetable and haunting persistence. A picture and story of unsurpassed beauty, courage and love.

In the terrible years of 1932-33 the Russian Communists organized the

horrible famine in Ukraine in order to destroy the resistence of the Ukrainian peasantry to the communist system, compelling the Ukrainian people to surrender their property, freedom and to become docile chattel in the hands of Muscovite dictators. Although the granaries were bulging with grain, Ukrainians were dying by the thousands in the villages. Funeral brigades organized by the Soviet government searched the streets and houses gathering up the pitiful corpses and burying them in huge common graves. During this inhuman (the only example in history of mass organized starvation) holocaust six million Ukrainians perished: the old, the young, men, women and innocent children.

One funeral detail, searching for bodies in the village, heard the cries of an infant. Two workers went into one house and were horribly shocked. On the floor lay the dead mother and near her breast was her child, sucking the blood of its dead mother. The heroism of this Ukrainian mother brought tears to the eyes of these hardened and inhuman communists. This heroic mother saw that the child was dying from starvation and that there was nothing to save it from inevitable death with no food in the village. This magnanimous mother, herself dying from starvation, makes a gash in her breast with a knife. She then presses her child to her wounded breast and embraces it. The child sucks the mother's blood and the heroic mother, hugging her child to her heart, perishes from starvation. Thus with her blood she saves her child from death. The workers, touched by this extraordinary heroism, saved the child and sent it into the city for shelter and refuge.

TEEN-AGE DANCE

William Broker, CSSR.

Noise and laughter and problems of a high school dance

YOU walk into the hall and a blast of noise hits you, giggles and laughs and music all jumbled together. And you meet a group of the most talked about people in the world — the teen-agers. They chew gum, talk a funny lingo, go to high school, and wear rare clothes. Tonight they are having a dance. The hall is packed with kids and music. The boys and girls themselves are filled with vitality and a mixture of emotions — with fear and confidence, swaggering and bashfulness.

The world of grown-ups looks on with different attitudes. Some fear teen-agers because they cannot understand them; some look on them as a bunch of wild kids "without a brain in their heads"; some are jealous of their joy and lightheartedness.

I have been chosen to direct their dances. I am a priest and I love these kids. They are partly my responsibility. What I say to them will make a difference, maybe not now, but sometime. If I treat them as children, they will resent it. If I treat them as adults, they will be bored with me. If I am too stern with them, they will avoid me. If I am too lenient, they will hurt themselves and despise me.

As I walk through the room, many of them shout: "Hi, Father!" But some of them give just a little wave. A few stop talking because they don't want me to know what they are talking about. Some come running over to gab for a while. Two or three wait for a chance to discuss a problem they have at home or at school.

The music is blaring and "Roll Along Roland" echoes through the room. There is a scurry of girls running around trying to find a partner — often another girl. A few of the bolder boys will ask someone to dance. The other boys pretend they do not hear the music, or that they are interested in something else, because they have not been here long enough to get up courage to ask a girl to dance. Looking the crowd over, they talk of the basketball game and let their eyes rove about the room. They want to feel at home and accepted before they venture out on the floor.

Many eyes are glued on the door. Some to see if their friend is coming so they can tell him or her a little secret. The girls watch the door to see if that fellow is coming whom they like but have never dared talk to. A few wait to see if anyone notices their new sweater.

Things are running smoothly. The chaperones are doing a good job at the door. They tell me that three 8th graders tried to pretend they were in high school to get in. We never allow 7th or 8th graders in here. It encourages dating at too early an age and besides they are not old enough to handle a date at 13 or 14. It breaks their hearts, of course. So some parents want to change this rule; but they have never seen the problems and tragedies that can occur with early dating.

The juke box is not breaking down tonight, thank God! Some singer is screaming out "Hula-a-Hula Baby." It looks like we are going to have a good dance.

Jim sits over with a group of fellows. Jim would love to be one of the gang, but he can never quite make it. He just never seems to know what to say and when to say it. He can't dance and is too bashful to try to learn. Poor Jim! He is suffering terribly underneath, but tries to put on a brave front.

Karen sits with a girl friend of hers — praying that she will not be left alone. She is heavy, far too heavy, and is so sensitive about it. She can dance well and sometimes does; but she is terrified that someone will laugh at her. The boys never ask her except out of charity. What a hurt that is!

Joe moves cockily along the line against the wall. Every girl would jump at the chance to dance with him and he knows it. His hair is an oil field. His clothes are sharp and loud. He's big and handsome, plays football and basketball. God has given him a lot of gifts and talents, but Joe could destroy himself with them. I only hope he realizes God gave him all that. I never see him at the communion rail.

I fear for Jackie. She is pretty and wild. Her parents both work — her father in the daytime and her mother at night. No one puts any restrictions on her. I've even seen her hanging around the drug store late at night. And worse of all, she has lost that beautiful shyness of youth and wants everyone to know that she knows the score. With me she is quite distant, because she is afraid that I will try to correct her, or ask her some embarrassing questions. I will have to try especially hard to be her friend because Jackie needs help more than the rest.

And there's Tom — good old Tom. When I need help, he is always there, carrying a table or a case of pop. The girls all like him because they can trust him, and he gives them the respect they want so much. He has just opened up a folding chair for a girl to sit down. I surely wish there were forty like Tom around. He'll make a

horrible famine in Ukraine in order to destroy the resistence of the Ukrainian peasantry to the communist system, compelling the Ukrainian people to surrender their property, freedom and to become docile chattel in the hands of Muscovite dictators. Although the granaries were bulging with grain, Ukrainians were dying by the thousands in the villages. Funeral brigades organized by the Soviet government searched the streets and houses gathering up the pitiful corpses and burying them in huge common graves. During this inhuman (the only example in history of mass organized starvation) holocaust six million Ukrainians perished: the old, the young, men, women and innocent children.

One funeral detail, searching for bodies in the village, heard the cries of an infant. Two workers went into one house and were horribly shocked. On the floor lay the dead mother and near her breast was her child, sucking the blood of its dead mother. The heroism of this Ukrainian mother brought tears to the eyes of these hardened and inhuman communists. This heroic mother saw that the child was dying from starvation and that there was nothing to save it from inevitable death with no food in the village. This magnanimous mother, herself dying from starvation, makes a gash in her breast with a knife. She then presses her child to her wounded breast and embraces it. The child sucks the mother's blood and the heroic mother, hugging her child to her heart, perishes from starvation. Thus with her blood she saves her child from death. The workers, touched by this extraordinary heroism, saved the child and sent it into the city for shelter and refuge.

TEEN-AGE DANCE

William Broker, CSSR.

Noise and laughter and problems of a high school dance

YOU walk into the hall and a blast of noise hits you, giggles and laughs and music all jumbled together. And you meet a group of the most talked about people in the world — the teen-agers. They chew gum, talk a funny lingo, go to high school, and wear rare clothes. Tonight they are having a dance. The hall is packed with kids and music. The boys and girls themselves are filled with vitality and a mixture of emotions — with fear and confidence, swaggering and bashfulness.

The world of grown-ups looks on with different attitudes. Some fear teen-agers because they cannot understand them; some look on them as a bunch of wild kids "without a brain in their heads"; some are jealous of their joy and lightheartedness.

I have been chosen to direct their dances. I am a priest and I love these kids. They are partly my responsibility. What I say to them will make a difference, maybe not now, but sometime. If I treat them as children, they will resent it. If I treat them as adults, they will be bored with me. If I am too stern with them, they will avoid me. If I am too lenient, they will hurt themselves and despise me.

As I walk through the room, many of them shout: "Hi, Father!" But some of them give just a little wave. A few stop talking because they don't want me to know what they are talking about. Some come running over to gab for a while. Two or three wait for a chance to discuss a problem they have at home or at school.

The music is blaring and "Roll Along Roland" echoes through the room. There is a scurry of girls running around trying to find a partner — often another girl. A few of the bolder boys will ask someone to dance. The other boys pretend they do not hear the music, or that they are interested in something else, because they have not been here long enough to get up courage to ask a girl to dance. Looking the crowd over, they talk of the basketball game and let their eyes rove about the room. They want to feel at home and accepted before they venture out on the floor.

Many eyes are glued on the door. Some to see if their friend is coming so they can tell him or her a little secret. The girls watch the door to see if that fellow is coming whom they like but have never dared talk to. A few wait to see if anyone notices their new sweater.

Things are running smoothly. The chaperones are doing a good job at the door. They tell me that three 8th graders tried to pretend they were in high school to get in. We never allow 7th or 8th graders in here. It encourages dating at too early an age and besides they are not old enough to handle a date at 13 or 14. It breaks their hearts, of course. So some parents want to change this rule; but they have never seen the problems and tragedies that can occur with early dating.

The juke box is not breaking down tonight, thank God! Some singer is screaming out "Hula-a-Hula Baby." It looks like we are going to have a good dance.

Jim sits over with a group of fellows. Jim would love to be one of the gang, but he can never quite make it. He just never seems to know what to say and when to say it. He can't dance and is too bashful to try to learn. Poor Jim! He is suffering terribly underneath, but tries to put on a brave front.

Karen sits with a girl friend of hers — praying that she will not be left alone. She is heavy, far too heavy, and is so sensitive about it. She can dance well and sometimes does; but she is terrified that someone will laugh at her. The boys never ask her except out of charity. What a hurt that is!

Joe moves cockily along the line against the wall. Every girl would jump at the chance to dance with him and he knows it. His hair is an oil field. His clothes are sharp and loud. He's big and handsome, plays football and basketball. God has given him a lot of gifts and talents, but Joe could destroy himself with them. I only hope he realizes God gave him all that. I never see him at the communion rail.

I fear for Jackie. She is pretty and wild. Her parents both work — her father in the daytime and her mother at night. No one puts any restrictions on her. I've even seen her hanging around the drug store late at night. And worse of all, she has lost that beautiful shyness of youth and wants everyone to know that she knows the score. With me she is quite distant, because she is afraid that I will try to correct her, or ask her some embarrassing questions. I will have to try especially hard to be her friend because Jackie needs help more than the rest.

And there's Tom — good old Tom. When I need help, he is always there, carrying a table or a case of pop. The girls all like him because they can trust him, and he gives them the respect they want so much. He has just opened up a folding chair for a girl to sit down. I surely wish there were forty like Tom around. He'll make a

fine husband some day. Thank God he doesn't know how wonderful he is.

Sue is not dancing because she goes steady with Bill, and Bill is talking to the boys. I spoke to Sue about this; but have had no success. I told her all the arguments, the terrible danger to her soul and to her purity. I've warned her of the temptations she will face. I told her of the fact she will be out of circulation. The other boys will not ask her for a date. She even missed the prom last year because Bill had the flu. Now her feet are moving and her body is swaying to the music. She loves to dance, and Bill only dances a few times a night. But Sue will not listen. "We are different, Father," she says. And her parents do nothing. Only last week I talked to a couple who had listened to their daughter when she said: "Why don't you trust me?" and then she "had" to get married. Why can't Sue understand before it is too late? Please, Lord, help her to see!

Jerry doesn't go to Mass. His parents do not go, and he says: "If they don't go, Father, why should I?" But last week he went with Tom because they were going bowling after Mass. Maybe that will keep up and he will even get back to the sacraments. Tom is a good influence on a lot of these boys.

And so it goes, each one different, each one with a problem, but all thrown together in one great big hall. They are all beginning to choose a way of life, an attitude. If only their parents could handle them! If only they would help them! They are going to make mistakes. Everyone does. But God, please help them not to make the real bad mistakes — the ones that can ruin their lives!

If you look deeply into the whole picture, you can sense a thrill, a fine edge around the room. It is the thrill of boy and girl being together, beautiful in most, not so beautiful in some.

The girls are beginning to discover their power over a man. In each of their minds and hearts, is the feeling: "I am just beginning to be a woman. I am free and unattached now, and with a certain number of years I must find a man and raise a family. I will love him and he will love me, and together we will love more than anyone has loved before. He will rush home to see me every night after work. Right now boys are mysterious and fun, and it's so flattering to have them like you." And for them the idea of sex is mysterious and thrilling and terrifying.

In the mind of the boy is the hidden thought: "Now I am beginning to be a man. I soon will be free of all the restraints of home and school. I will have my own money, my own car, and be able to do what I want, when I want to. And it is such fun to have a girl who is crazy about me. It makes me feel big and strong and powerful." For him, too, the idea of sex is thrilling and inviting, a forbidden goal at this time.

God has intended it that way. He intends that this attraction between boy and girl should come at this age. It is the first step in His plan to pass on the sacred flame of human life from generation to generation.

For the teen-ager, sex is surrounded by many fences. They must now be strong enough and wise enough to say "no" to their desires, which at present it would be both wrong and foolish to fullfill. But in just a few years these fences will come down through marriage. This mysterious, sacred power will then be used and God's earth and heaven will be populated as He planned.

Sometimes both boy and girl are afraid — afraid that they will not fit into this scale of things, afraid of what mother and dad have warned them about. Yet they are curiously and excitingly attracted toward all this as a moth toward light.

And into the midst of these young adults I walk. I am a priest. It is my

duty to see that these kids get to heaven, to lead them gently but surely to the Church. Their parents and I must encourage them when they feel like giving up, lift them when they fall, laugh with them when they are happy, comfort them when they are sad, listen to them when they want to talk, respect their wish at times for silence. We must gain their confidence and show them that we are not "squares".

They are sensitive. To laugh at them hurts them deeply. To take them lightly is to shove them out of your life.

It is amazing to hear adults talk about teen-age dances. Some rant and rave about how silly their dancing is — forgetting that in our time we listened to Cab Calloway and danced to his music. Our generation spawned the jazz era, and some of us even did the "Black Bottom" and the "Charleston".

Some grown ups just shake their heads and smile and say within themselves: "This much exercise I do not need!" Others with their chests thrown out in full righteousness declare: "The way the kids throw themselves around like that is indecent!" And the titles of those songs!.... "Please, Mr. Ghost-Man!" "Does Your Toupee Lose its Color on the Bedpost Overnight?" "Run Around Stew," "Hats Off to Happy," etc. But they forget that there seldom has been a dance invented where the boy and girl dance farther apart than the modern fast dance.

Some get angry that these kids do not learn to waltz and polka, and rhumba like they used to do. But the kids just laugh and keep on dancing their own way.

There are others who realize that teen-age fast dancing is here to stay, at least until they find something new. Some of these, if they are young enough, even try to learn these dances themselves, so they can dance with their own boy or girl.

What does God say? God remains silent on the teen-agers' type of dancing. He doesn't say a word. What does the Church say? She also does not say a word. God and the Church only speak when there is sin or an occasion of sin.

God and the Church say that any dancing is wrong that is temptation to those watching or participating. For instance, it is wrong for a couple to dance so close that it becomes a temptation to boy or girl. It is wrong to dance in such a way that the movement of the body can be a temptation to any normal person.

And, of course, the dress or clothes one is wearing must be in accordance with the type of dance one is doing. That is what God and the Church say on this subject.

Therefore, no particular dance is condemned unless it violates one of these rules. Almost any dance can be done in a decent way and it can be abused. Abuse of anything generally leads to sin. A waltz can be done in an immoral way, as well as any dance done by the teen-ager.

I once asked a group of forty teen-age girls when they thought dancing was a sin. And they agreed with God and the Church perfectly: "When you dance too close, Father." "When a girl wears the wrong kind of dress, Father." "When a girl (or a boy) moves in an indecent way, Father." "When a boy holds a girl too close, etc." So they know what God and the Church say.

As I walk acros the dance floor, Judy and Jerry are going through a neat little step. They are both good

---

A bargain is a thing you have bought at half-price and then do not know what to do with it.

When a rich Texan got married, someone made the following remark: "They are made for each other. He owns many oil wells, and she likes to gush".

dancers, in fact, last month they won the contest. They both smile and Jerry shout above the strains of "Sweet Ivan". "Hey, Father, when are you going to come over and practice with us?" And they sail away.

Behind them are Cathy and Bobo. Cathy is just crazy about that long, lanky basketball player. She is still very innocent. You can see it in her eyes. He is holding her a little too tightly, and Cathy doesn't realize that what to her is romantic and affectionate, to Bobo can be an invitation to sex. I give him the eye, and Bobo moves a little away from her with a guilty look.

Two sophomore girls come running over and say: "Father, when are we going to have "Ladies Choice'?" I say: "Whom do you want to dance with?" Candidly one says: "With Tony; but he won't ask me, so maybe I can ask him." I look at them seriously and say: "Do you want me to go over and make him dance with you?" "Noooooooooo, Father, don't you dare say a WORD!" And they run off giggling.

Sam is a lucky boy. He's a senior, and his life has been all mixed up. For many years he lived in an orphanage, and now stays with his aunt and uncle. He used to miss Mass a lot and went to Communion only once a year. Then last month he met Carol. She had a date with him and found out about his not having received the sacraments for eight months. I had been trying to get Sam to the altar rail for a long time and failed. Now Carol has had him to Communion the last two Sundays. What power a good girl has!

Three cokes later, I have made the rounds — learned a few more names, met a few newcomers, gabbed about various schools and games and report cards. One boy even asked me a question about his term paper. Luckily, it was something I remembered. A girl asked me if I thought it was all right for her to go steady, since she was a senior. My answer, of course, was that if she planned to get married within a year or so, it would be all right; but I wouldn't advise her to get married quite so young, since the odds against a happy marriage at that age are too big. Harry asked what I thought of his girl. Several hid their cigarettes they were smoking, because they didn't want me to know they were smoking. But smoking in itself is not sinful, so I didn't make a scene. It's really up to their parents.

One of the chaperones tells us that a couple wants to see me at the door. It is Jackie and her boy friend. Jackie says in her sweetest way: "Father, can we go across the street for a malt?" At our dance, we have a strict rule: "NO ONE can leave the hall and get back in, even if they want to pay their entrance fee again. If they insist on leaving, they are gone for the night. Exeperience has taught me that this is a pretty good way to keep any errant couple from going out to sit in the cars in the parking lot. Besides that, I stroll out that way once in a while. But most of them hesitate when they know they cannot get back in. I refuse Jackie and she pouts a little and goes back to the dance.

I notice that Elly and Hank are dancing over on the other side of the floor. Elly is a pro. She can dance the feet of anyone, and she is doing some wild things over there. I amble over that way, touch her arm and say: "Elly, honey, not too much, take it a little easy." She blushes and smiles and says: "I' sorry, Father, I'll watch it."

By this time my feet hurt from walking around and standing so much. So I go over to the chaperones and sit down and have a cigarette. In a while two of them leave to check the lavatories. I've found out that if there ever is any trouble or anything underhanded, it is usually cooked up in the lavatory.

The dance rolls on. The talking gets

more furious, the laughing more gay. More kids are dancing because they have found courage from somewhere. I lead the "Bumpy-Jumpy" over the microphone. We have a couple of dance contests, there are three "Ladies' Choice" dances and a "Rabbit Hop". Now it's almost time to quit: 11 p.m. is the deadline. As usual, the kids come over and beg me to extend it another 15 minutes. "Just two more dances, Father." But I have to refuse.

They understand the reason when I tell them. I'd like to let them go on. They seem so fresh and happy and are having such a thrilling time. But I have promised the parents that this Saturday night dance will be over at 11 o'clock and I will not budge one second. Many of the parents bring their boy or girl and pick them up, and I encourage this, if at all possible. The others who walk home in groups can never say to their parents: "Father let us dance 20 minutes longer." They know exactly when their boy or girl should be home.

So at 11 p.m. sharp, we stop the music in the middle of the song "Smashed Tomatoes." The kids grab their coats and file out shouting: "Good night, Father!" "Thank you, Father!"

The chaperones (some of the nice couples from the parish) and I collect the coke bottle, straighten up the hall, lock the doors, and go home to rest.

But the music still rings in your head. And you cannot help smiling as you remember some of their remarks, some of their antics. God bless each and every one of them! Maybe Tony will be at Holy Communion next Sunday. Maybe Margie will be at Mass next Sunday, even though her parents don't go — even if at first she goes only to meet her friends. Maybe some, or all of them will come to me when they run into a problem they can't handle, because we had a good time together, because we laughed together, and they know that I am not mad at them just because they are teen-agers.

Maybe as they start to date seriously in a year or two or five, and begin to plan on marriage, they will find another Catholic to marry and not get into a mixed marriage, because here at the dance they are meeting a lot of other Catholic boys and girls.

Maybe Bill and Suzy will take my advice and not go steady until they are old enough to think about marriage. Just maybe, as time goes along, I can keep bringing a little of God into their young, lively minds and souls at a time when they need Him most.

One thing I know: It is only through gaining their confidence and respect that I will be able to help them even a little. May God help me to do this!

(The Liguorian)

MY MOTHER

When Jesus sent you Mother dear
Down to live with Daddy here
He sent a bit of heaven too,
Which blossomed into darling you.
He sent His Mother's patient smile
To you from heaven's distant mile
He gave you just a mother's face
And sent you to fill Mary's place.

He made you darling Mother mine
To love and cherish all the time.
The best mother there could be
God in His goodness gave to me.
So every night I say a prayer
That God in His heaven way up there
Will be with you where'er you go
For Mother dear I love you so.

When the new puppies were discovered to be blind Teddy was very unhappy. His auntie assured him that God would open their eyes in due time. When bedtime came Teddy was heard (adding a petition to his prayers. "Dear God, do please hurry up and finish those puppies!"

WE MUST LIVE BY CHRIST'S SPIRIT

"I am the real Vine, and My Father is the Vinedresser. He prunes away any branch of Mine that bears no fruit, and cleans any branch that does bear fruit, that it may bear yet more abundant fruit. By now you are clean, thanks to the lessons I have given you. Remain united with Me, and I will remain united with you. A branch can bear no fruit of itself, that is, when it is not united with the vine; no more can you, if you do not remain united with Me!

"I am the Vine, you are the branches. One bears abundant fruit only when he and I are mutually united; severed from Me, you can do nothing. If one does not remain united with Me, he is simply thrown away like a branch, and dries up. Such branches are gathered and thrown into the fire to be burned. As long as you remain united with Me, and My teachings remain your rule of life, you may ask for anything you wish, and you shall have it. This is what glorifies My Father—your bearing abundant fruit and thus proving yourselves My disciples. Just as the Father loves Me, so I love you. Be sure to hold My love. If you keep My Commandments, you will live in My love, just as it is by keeping My Father's Commandments that I live in His love. I have told you this, that My joy may be yours, and your joy may be perfect.

"This is My Commandment: Love one another as I love you! No one can give a greater proof of his love than by laying down his life for his friends. You are My friends, if you do what I command you. No longer do I call you servants, for a servant is not in his master's confidence. But I have called you friends, because I have made known to you all that I have heard from My Father. Not that you chose Me; no, I have chosen you, and the task I imposed upon you is to go forward steadfastly in bearing fruit, and your fruit is to be lasting. Thus the Father will grant you any petition you may present to Him in My name. This is all I command you: Love one another!

"If the world hates you, bear in mind that it has hated Me first. If you were children of the world, the world would love its own flesh and blood. But you are not children of the world; on the contrary, I have chosen you out of the world, and therefore the world hates you. Remember what I told you: a servant is not better than his master. If they persecuted Me, they will persecute you also; if they have kept My teaching, they will keep yours also. Not only that; it is because you profess My name that they will treat you in all these ways, for they do not know Him, Whose Ambassador I am.

"Had I not come with a message to them, they would have no sin: as it is, they have no excuse for their sin. He who hates Me, hates My Father also. Had I not done in their midst what no one else has ever done, they would have no sin; as it is, they have seen and hated both Me and My Father. How pitiful that this saying in their Law must be fulfilled: 'They have hated Me without cause'!

"When the Advocate whom I am going to send you with a mission from the Father—the Spirit of truth, Who proceeds from the Father—has come, He will witness in My behalf. And you, too, will witness, because you have been with Me from the beginning" (John: 15, 1-27).

He who honors his mother, assembles riches for himself |Eccli. 3, 5).

A stupid man despises his mother (Prov. 15, 20).

Home of wrong where father and mother are despised (Ezech. 22, 7).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 5.

Volume XXXV, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Радуйся, Маріє! ____ 1
М'ясячне Намірення ____ 3
Людське тіло і його життя ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 5
Папський Примат у Христовій Церкві ____ о. Мих. Щудло, ЧНІ. 6
'Мирне співіснування' ____ Проф. Д. Я. 10
Значення материнства ____ 12
Хотів би ти знати? ____ 14
Серце матері не видержало ____ о. Роман Ганас 17
Апостол дівственник ____ о. М. К., ЧНІ. 19
Брат Редемпторист ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 22
Промова Святішого Отця Івана XXIII до Капітулярних Отців ЧНІ. в Римі ____ 25
Маєте клопіт зо своїм чолов'ком? ____ 28
Велика історична подія для Української Католицької Церкви в Бразилії ____ 30
Уважайте на свою печінку! ____ 32

Mary's Role in Our Salvation ____ M. Schudlo, CSSR. 33
What Is a Woman? ____ Francis A. Novak, CSSR. 35
Damned and Delivered ____ Donald McCloskey, CSSR. 38
Stars in Your Mental Sky ____ by Fr. Nick of Montreal 40
What's wrong with today's America? ____ M. Schudlo, CSSR. 42
I'd Like to Know ____ 48
Great Religions of the World ____ Bro. Vincent, CSSR. 49
My Thorny Problem ____ M. Schudlo, CSSR. 50
I Gave Up My Children ____ A. Z. 53
Her Finest Hour ____ Th. Bleech 57
Teen-Age Dance ____ William Broker, CSSR. 58

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1963
JUNE

REDEEMER'S

"Let the little children come to me, and do not hinder them, for of such is the kingdom of God".

VOICE

Христове Серце—джерело потіхи

СВІТ, наповнений горем, хворобами, нещастями, невдачами та смертю, є справді долиною сліз і страждань. Кожна людина відчуває, що вона пробуває на вигнанні, бо земля не є її дійсною батьківщиною. Кожен день підтверджує погляд на світ і його добра: "Марнота марнот і все є марнотою!" (Сир. 1, 2).

Віддалені від Небесного Отця люди скитаються по цій долині сліз і горя, які стали їх щоденним хлібом. Почуття самітности, смутку і знеохоти давить людські серця, які тужать за розрадою та потіхою, бо бажання щастя і задоволення винесли вони з земського раю, що був "садом розкошів". "Бог сотворив рай розкошів, в якім поставив людину, що її сотворив" (Бут. 2, 8).

Як імігранти приносять з собою звичаї рідного краю до чужої країни, так люди винесли з раю бажання щастя, до якого рветься кожне людське серце, особливо в хвилинах розчарування, пригноблення та невдачі.

Куди ж люди звичайно звертаються за потіхою і розрадою посеред життєвих нещасть? На жаль більшість шукає потіхи в безпомічних приятелях, сусідах і кревних. Бідні засліпленці! Пошукують бальзаму на свої страждання там, де його нема, а забувають про Христове Серце, джерело і невичерпну духовну криницю вічних радощів і дійсної потіхи.

Не так поступив римський сотник, якому захворів улюблений слуга. Замість іти шукати ліку від людей, звернувся до Христа: "Господи, мій слуга лежить удома спараліжований і страшно мучиться!" (Мт. 8, 6).

Хананейка

Бідна хананейська мати відчувала серцем, що тільки Христос потішить її, тому звернулася до Нього зо своїм горем: "Господи, змилуйся надо мною. Демон страшно мучить мою дочку!" (Мт. 15, 22).

Нещасна розкаяна Магдалина, засмучена і застрашена своїми численними гріхами, знала, що Христос не відошле її без потіхи, як прийшла і покірно припала Йому до ніг у домі фарисея Симона. Її пригноблена душа напевно відродилася до нового життя, як почула з Його божественних уст: "Прощаються їй її численні гріхи, бо вона сильно полюбила!" (Лк. 7, 47).

Зате Симонові, що запросив Ісуса до себе, нічого не прощено, бо він зовсім не любив Христа, якого вважав за чарівника, що творив дива між народом.

Не відійшов розчарований від Христа, хто з довір'ям наблизився до Нього. Христос не дивився на те, чи це були люди хворі, грішні або спаралі-

жовані. В кожній людині бачив людську істоту, Боже сотворіння, Свого земського брата чи сестру, що потребували потіхи та помочі. Він домагався тільки довір'я, щоб могти потішити їх засмучені серця. Як два сліпці звернулися до Нього з проханням: "Сину Давидів, змилосердися над нами!"— то Ісус тільки спитався: "Чи віри-те, що Я можу вам це вчинити", щебто привернути вам зір? На їхню відповідь: "Так, Господи!" —негайно вчинив чудо: "Нехай станеться вам так, як вірите"! —І вони відзискали зір (Мт. 9, 27-30).

Христос всемогучий. Його милосердне Серце вживає цю всемогутність, щоб чинити добро людям, яких Воно любить безконечною любов'ю. Чого ж не можна сподіватися від того Божественного Серця, що є безконечно всемогуче та милосердне, коли знаємо, що водночас Воно безконечно любить людей?

Хіба хтось більше колись страждав ніж Христос? Страждав не тільки тому, щоб спокутувати гріхи людей, а й тому, щоб умів співчувати відкупленим людям. Св. Павло виразно каже: "Він годен помогти спокушуваним, бо Сам страждав і зазнав спокус!" (Євр. 2, 18).

Бідні душі відчували доброту Його Серця, тому так товпилися біля Нього, що інколи не годен був пройти дорогою (Лк. 8, 45). За дня проповідав, вечорами лікував хворих, а вночі молився до Свого і нашого спільного Небесного Отця.

Такий був Христос на землі, такий тепер у небі і такий залишиться повік, бо Він Бог, а Бог не зміняється. Тому саме треба вдаватися до Нього з такою самою любов'ю і довір'ям, з яким хворі та пригноблені благали в Нього помочі в часі Його земського життя.

Сльози наїмської вдови зворушили Його ніжне Серце, тому промовив до неї: "Не плач!" (Лк. 7, 13), і вчинив чудо, щоб воскрес її одинак. І нас Він потішить у горю і пригнобленні, якщо з довір'ям, любов'ю та доброю волею наблизимося до Його ласкавого Серця і виложимо своє страждання.

З цього видно, що нерозумно поступають ті, які скаржаться на життя і його прикрості гейби не було нікого, хто дійсно поділяв би їх болі та був готовий завжди і всюди потішити їх і обтерти сльози витиснені недолею. Маємо Христа! Чому ж не йдемо до Нього по потіху і розраду!

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ РЯТУЄ ЮНАКА

Ця подія сталася в 1912 р. в місті Л. в Італії. Петро, що мав ледве 23 роки, лежав смертельно хворий. Сухоти немилосердно гнали його до гробу. Не так хвороба тіла, як хвора синова душа журила бідних батьків. Їх син був безвірком. Затратив віру в наслідок гулящого життя.

Неморальні вибрики не тільки знищили його віру, але й підкосили здоров'я. Тепер опинився на ложі смерти, а про сповідь і чути не хотів, хоч як намагалися намовити його, щоб поєднався з Богом і прийняв святі тайни.

На щастя цей нещасний юнак покінчив католицьку колегію, де разом зо своїми товаришами дев'ять разів приступив до Св. Причастя в першу п'ятницю місяця. Тоді був він іще добрим і побожним хлопцем.

Життя його не було спокійне. Зразу працював у банку. Що заробив, те затратив на гулянки. Потім виїхав до Англії, щоб знайти кращу працю. Працював у реставрації. Там і смертельно захворів. Вернувся додому, щоб там

померти.

Смерть опам'ятує людей, але не всіх. Бувають люди, що тверднуть в обличчі смерти гейби бажали доказати, що пекло не страшне їм. До них належав наш юнак, що з обуренням відкидав всі намови, щоб поєднався з Богом і вмирав по-християнськи.

На його щастя, Пресвяте Серце Ісуса чувало над тим, що колись вшанував його дев'ятьма Св. Причастями. Один зо шкільних товаришів став священиком. Користаючись давнім знайомством, відвідав хворого. Спочатку розмова йшла про звичайні речі. Згодом священик став намовляти свого колишнього товариша, щоб доброю сповіддю перепросив Бога.

"Як нема в тебе іншої теми, то можеш відійти!"—закликав умираючий. "Я не хочу священиків!"

"Коли так, то треба прощатися; Прощай, приятелю!"—і пустився виходити. При дверях споглянув на конаючого і з болем закликав: "Це перший раз Обітниця Христового Серця не виповнилася!"

"Що ти кажеш?"—відозвався хворий. "Обітниця? Яка?"

Священик наблизився до хворого: "Велика Обітниця... Христос прирік, що подасть ласку доброї смерти всім тим, що дев'ять разів приймуть Св. Причастя"...

"Я не маю з цим нічого до діла!"— промовив вмираючий.

"Але ж так, маєш. Хіба не пригадуєш собі, що ми всі разом у колегії приступали до Св. Причастя в перші п'ятниці місяця?"—відповів слуга Божий. "Тоді й ти прийняв їх, бо щиро любив Пресвяте Серце Ісуса! Чому ж опираєшся Його ласці? Та ж Воно хоче помилувати і спасти тебе!"

На ці слова хворий розплакався: "Друже, поможи мені! Не покидай нещасного чоловіка!"

Вмираючий пригадав собі давні часи і заридав. Сльози каяття поплили по його обличчі. Прийняв святі тайни і по кількох днях помер, дякуючи Христовому Серцю, що бодай в останній хвилині життя спасло його.

ВИСТАВКА НАШОЇ ЦЕРКВИ В РИМІ

Під час вселенського Собору в Римі збудовано церковну виставу, на якій є прегарно представлена наша українська католицька Церква в відділі 'СХІДНЯ ЦЕРКВА'. Там є мапа України, як теж мапи різних країв, де проживають наші люди. В цім відділі представлено мучеництво нашої Церкви на всіх просторах України зо статистичними даними. Є там теж гарний український іконостас, престолик і різьблені свічники, модель гуцульської церковці, зразки народного мистецтва, альбоми, писанки і хрести. Це один із кращих відділів у відділі 'Східня Церква', тому дуже багато людей відвідує його. Це велика для нас пропаганда, бо ім'я України і її страждальної Церкви розходиться з Риму по цілім світі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ПУБЛИЧНА МОРАЛЬ: ЗА ОБ'ЄДНАНУ ДІЮ ВСІХ ХРИСТИЯН ПРОТИ ПІДРИВАННЯ СУСПІЛЬНОЇ МОРАЛІ

(Наміреня Апостольства Молитви на червень благословлене Св. Отцем)

МІСЯЧНЕ намірення має на увазі боротьбу з тим, що загально називається "публична неморальність", це є з усіми справами й ділами, які відносяться більш або менш до публичного життя, і так не тільки шкідливо впливають на того, хто діє неморально, але також, через даваний злий приклад або через побудження до зла через подавання нагоди до зла й тим подібне, побуджують інших до гріха.

Якщо в цей спосіб розрізняємо публичну неморальність від приватної неморальности, то не треба це брати так, як коли б те, що заборонене в публичному, може бути роблене приватно. Ні, не так маємо це розуміти! Але мусимо знати, що те все, що є проти Божої волі, є гріхом, чи воно вчинене відверто чи поза замкненими дверми! Однак треба провадити кампанію особливо проти того зла, яке є публичною справою, бо воно є получене зо згіршенням і є нагодою до гріха для багатьох, особливо для молоді.

Публична неморальність є різноманітна. Обіймає вона цілість публичного життя і є поширена в різних країнах і народах. Це є передусім гріхи проти релігії, проти пошани належної Богові, проти святкування святкових днів і неділь, проти способу діяння й говорення про Церкву та про все, що відноситься до Бога й Богопочитання. Далі всяка різнородність гріхів проти шостої заповіді та святости подружжя. Модерні засоби комунікації ідей як фільми, телевізія, радіо, преса, періодики, магазини, через висміювання і глузування зо святости подружжя переміняються в засоби викликування спокус і розбещення. Далі, описується чи висвітлюється злочини, як вони виконані спритно, хитро й жорстоко, і як зло тріюмфує, і так головно в умах молоді та простого люду перевертаються всі здорові поняття добра й зла, справедливости та несправедливости.

Як зарадити цьому лихові?

В багатьох країнах світу публична неморальність створює правдиво нездорову й руїнницьку атмосферу, від якої ледве хтобудь може втекти. Тому не легка це річ вчинити зміну. Поодинокі особи і навіть товариства самі від себе не можуть учинити нічого. Їх активності мають тільки мало успіху і той успіх тільки часовий. і не мають значення проти світових сил, які вживають всяких засобів, щоб поширювати й розповсюджувати зло й злі ідеї.

Тому є конечною річчю мати "об'єднану дію всіх християн", як говорить наше місячне намірення. В цій справі не тільки самі католики мусять діяти, але всі ті, які признають закон Христа. Тому всі, які є доброї волі, мусять діяти **разом** у цих справах, щоб звільнити публичне життя від цієї зарази.

Є різні способи, яких можна вживати. Треба особливо наполягати, щоб добро протиставити лихові. Наприклад: поширювати добру пресу, добрі фільми та здорову літературу; або ніколи не ходити на фільми, які ображають моральні засади; не купувати в крамницях, де продають брудну літературу й тим подібне. Це й подібне буде успішне, але є конечною річчю, щоб **усі** добрі люди з'єднались й діяли в цей самий спосіб. Досвід показує, що така дія може зробити багато. На приклад: злі фільми або "шови" будуть усунені, бо мало хто буде на них дивитися; злої літератури чи магазинів в крамницях буде менше, бо мало хто буде їх купувати, і т.п.

Однак цього замало. Правда, люди мусять знати, що мають уникати зла й робити добро з внутрішнього переконання, то однак держава, як **публичний авторитет,** має стояти на сторожі публичної моралі. Має обов'язок відвернути все те, що є проти моралі та що є шкодою для морального життя її громадян. Громадяни мають право бути захороненими державним авторитетом перед всяким злим впливом, і їх діти мають мати оборону й охорону проти гіршителів і зводителів.

На жаль, широковідомий досвід показує, що держави взагалі не є дуже склонні, щоб бути твердими й суворими в поступуванні проти неморальности, хіба що являється безпосередня небезпека для неї і її економічного становища.

Тому це належить до добрих людей, до всіх людей доброї волі, щоб уживати всіх своїх прав можливих, щоб діяти проти публичної неморальности шкідливої для молоді та дітей.

Місійне Наміреня: Далекий Схід: Щоб Євангелія Христа могла ліпше бути знана й більш поширена серед народів Далекого Сходу.

Наміреня Апостольства Молитви на липень: Щоб письменники в ділянці богословія і проповідники брали на увагу традицію й потреби теперішнього часу.

Місійне на липень: Латинська Америка: За католицьке навчання серед сільських околиць Латинської Америки.

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, епископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

ПАПСЬКИЙ ПРИМАТ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

(6-ий Вселенський Собор (3-ій Царгородський Собор, 680 р.)

ЦАР Константин IV (Погонат) (668-685) скликав цей Собор за згодою Римського Папи, до якого отак писав: "Донусові, святішому Архиєпископові давнього нашого Риму і **вселенському** Папі" [1]), як запрошував його до Царгороду на конференцію, щоб полагодити справу монотелітів.

Монотеліти це були послідовники царгородського патріярха Сергія, що був помер у 638 р. Цей патріярх намагався з'єднати для правдивої віри монофізитів своєю теорією, що в Христі є тільки **одна воля,** а не дві, як це в дійсності є.

Заки лист Константина дійшов до Риму, то вже там не було Папи Донуса. Він був уже помер і Агатон став його наслідником. Папа Агатон (678-681), якого Православна Церква почитає як Святого, відповів на царського листа і водночас виславши новозредаговане визнання віри, в якім виложив правдиву віру й рішуче й ясно осудив єресь монотелізму.

Ось виняток з листа Агатона до царя Константина: "Нехай (Ваша Милість) знає, що Господь... приобіцяв зберігати ненарушною віру Петра, наказуючи йому утверджувати своїх братів. Всі знають, що мої попередники, апостольські Архиєреї, завжди вірно виповняли цю заповідь. І, я так само, не зважаючи на свою нездатність і нічевість, прийнявши служіння по Божій волі, бажаю йти їхніми слідами, бо горе мені, якщо занедбаю проповідати правду мого Господа, що її мої попередники проповідали.

"Нехай увесь збір наставників, священиків, клериків і народів, однодушно визнає і проповідає разом з нами правило правди апостольського передання і евангельську правість православної віри, що основана на **скелі** цієї Церкви блаженного Петра..... і захоронена від **всякого блуду** його поміччю й опікою!" [2]).

Хіба можна краще зазначити примат Римських Архиєреїв над цілою Христовою Церквою і їхню відповідальність за чистоту віри між християнами?

Це признали Соборові Отці в листі до царя Константина, в якім заявили: "Наставник Риму і **апостольського Акрополю** (цебто Папа Агатон) і ми смиренні, священики і Христові слуги..." [3]). Хіба можна краще підкреслити папський примат серед інших патріярхів аніж словами, **"Наставник** апостольського престола — Акрополю і **ми смиренні..."**

Дальше Соборові Отці пишуть: "Ми є послідовниками передання... нашого блаженнішого Отця і верховного Папи Агатона..." [4]).

Отці заявляють, що хоч їхне завдання при осуді монотелітизму не було легке, то все вдалося добре все полагодити завдяки помочі і проводові Риму: "Верховним борцем був **первопрестіл** (Риму), бо його послідуватель і учасник катедри помагав нам і своїми писаннями вияснив тайну богослов'я... **Петро заговорив через Агатона!"** [5]).

Дякуючи за поміч, Соборові Отці отак написали до Папи Агатона: "Ми єпископи рішені чинити те, що треба... (Вважаючи Вас) за наставника першого престола вселенської Церкви, що стоїть на твердій скелі віри, ми радісно прийняли послання Вашого батьківського Блаженства до царя, в якім є виложене визнання віри. В цім посланні ми **признаємо немов би висловлене верховною владою Апостолів богослов'я,** при помочі якого ми збили (єресь) і згідно з **Вашим наперед** виданим присудом умертвили їх (еретиків) анатемами... (Отці), керуючись (папським) наказом, відкинули негідні навчання нечестя, вирівнявши дорогу православ'я" [6]).

—o—

Документи цього Собору зазначують, що як знак пошани до Папи Агатона та його проводу в Христовій Церкві, цар Константин IV, "прийняв і підніс папське послання **немов самого Петра"** [7]).

На жаль Собор мусів викляти антіохійського патріярха, головного подвижника монотелітизму, який заявив: "Волію дати себе посікти на шматки ніж прийняти таку науку!" [8]). Соборові Акти зазначують: "Один тільки Макарій... віддідився від Собору..., не погодився з посланням Агатона, повстаючи немов проти самого **верховного Петра"** [9]).

Тут папський примат дуже яскраво зазначений, бо як Макарій міг би виступати проти авторитету Петра, якщо б цей авторитет не був перейшов на Агатона, Римського Папу? **Св.** Апостол Петро напевно не був би міг промовляти устами Папи Агатона, коли б Агатон не був його законним наслідником у проводі Христової Церкви.

Осуджуючи монотелітизм, Собор осудив чотирьох царгородських Патріярхів, що ширили цю єресь, а саме патріярха Сергія, Пира, Павла і Петра.

Соборові Акти були вислані до одобрення до Риму, що таксамо явно свідчить про примат Папи, бо чому б Папа, неприявний особисто на Соборі, мав потверджувати Соборові рішення, якщо б він не був Головою Церкви, без якого згадані рішення не мали зобов'язуючої сили? Папа Агатон був уже помер, як Акти прийшли до Риму. Його наслідник Папа Лев II (682-683) потвердив їх.

---

1) Там само, VI, 18.
2) Там само, VI, 60.
3) Там само, VI, 493-495.
4) Там само, VI, 495.
5) Там само, VI, 498.
6) Там само, VI, 515-517.
7) Там само, VI, 542.
8) Мансі, VI, 350-358.
9) Діянія..., VI, 542.

Найбільше клопотів у подружжях походить з того, що жінки не знають, чого хочуть, а чоловіки хочуть того, чого не знають.

Христос нагороджує добре бажання

ЦЕ сталося в 1913 р. До села приїхав молодий сотрудник, що був великим почитателем Христового Серця. Всюди поширяв набожність до Серця Спасителя і часто згадував про Велику Обітницю, щоб заохотити людей приступати до Св. Причастя в перші п'ятниці місяця.

По кількох місяцях почитателі Пресвятого Серця стали громадно приймати Св. Причастя, щоб запевнити собі ласку доброї смерти. Між парафіянами був один чоловік, що не брав участи в цих Причастях.

Сотрудник стрінув його та спитався, чому не користав із доброти Христового Серця. На це дістав таку відповідь:

"Отче, тепер уже розумію вартість цієї пречудної набожности. Як тільки проминуть літні місяці та покінчиться праця на полях, то вже в жовтні зачну дев'ятницю Святих Причастей в честь Пресвятого Серця".

Почався серпень. Праця горіла на полях. Згаданий чоловік вернувся додому і нагло захворів. В неділю не мав сили зайти до церкви на Службу Божу. Хоч хвороба не виглядала небезпечна, однак хворий попрохав священика. Родина не хотіла покликати його, але хворий наставав, хоч це вже була ніч.

Врешті родина піддалася і покликала священика. Прийшов Христовий слуга. Хворий радо стрінув його: "Отче, я бажав бачити вас. Пригадуєте, що я мав зачати дев'ятницю Святих Причастей. На жаль не зможу виповнити своєї обітниці. Пресвяте Серце Ісуса звеліло мені покликати вас і прийняти святі тайни, бо мої години почислені".

Священик потішив хворого, висповідав його і на сердечне благання приніс йому навіть Святе Причастя.

Около четвертої години вранo священик іще раз прийшов відвідати хворого, що прийняв його радісним усміхом. Не міг уже говорити, бо по півночі стратив мову, якої до смерти не відзискав.

Священик вділив йому тайну єлеопомазання. Внедовзі потім хворий спокійно віддав Богові духа.

Отак Христос нагородив його за саме бажання, хоч не міг був прийняти дев'ятьох Святих Причастей. Зате ціла його родина відбула дев'ятницю Причастей, щоб запевнити собі ласку доброї смерти і спасіння душі.

ОСЬ ВАМ УКРАЇНА!

Змушені святкуваннями в честь 100-ліття смерти Тараса Шевченка в вільнім світі, московські комуністи влаштували святкування 150-ліття його народин, щоб нібя доказати українцям поза Україною, що вони так само шанують нашого найбільшого поета.

З цієї нагоди міністер укр. соц. республіки, А. Г. Боднар виголосила в домі УНЕСКО доповідь, але виголосила її РОСІЙСЬКОЮ мовою. От вам міністер української освіти!

Вивіска на дорозі: "Уважайте на шкільні діти, особливо, як вони керують автами".

Благодійні наслідки Пресв. Евхаристії

СВЯТІ Отці Церкви порівнюють Пресвяту Евхаристію до духовного сонця, яке підтримує життя Церкви і християн. Що сталося б з нашою землею, якщо б сонце перестало посилати їй своє благодійне світло й тепло? Темрява і страшна студінь запанували б на землі, всяке життя завмерло б і прегарна земля перетворилася б у купу бездушного льоду окруженого вічною темрявою.

Темрява й холод обгортають душу, що віддаляється від Пресвятої Евхаристії. Зате душа стає сильною й непереможною у життєвій боротьбі, якщо вона часто скріпляється духовною поживою Пресвятої Евхаристії.

В часі подорожі вибраного народу до Палестини бідний жидівський нарід, мучений спрагою та голодом був сильно ослабнув. Тоді Господь послав йому манну, цебто поживу, яка падала щоденно з неба, кажучи: "Нехай кожний назбирає собі стільки, скільки потрапить з'їсти за один день!" (Ісх. 16, 16).

Ця манна підтримувала ізраїльтян на силах під час мандрівки до Обіцяної Землі. Без неї вони були б марно вигинули в пустині.

Що ж таке наше життя на землі? Ніщо інше ніж мандрівка до вічного щастя в небі. Хто ж підтримує наші сили, злагіднить страждання, потішить у горю, натхне відвагою змагатися з пристрастями й сміливо змагати до християнської досконалости? Ісус, наш Приятель, наш Спаситель, наш Бог, наша духовна пожива, що для нас залишився в Пресвятій Евхаристії.

Бувають християни, які не розуміють вартости частого приниманння Ісуса в Пресвятій Евхаристії і не доцінюють сили, що побожні душі отримують від цього Евхаристійного Бога. Зате надто добре розуміють вартість цієї тайни вороги Христової Церкви. Від гонень римських імператорів до сьогоднішнього комунізму найперші удари ворога Церкви звертаються проти Служби Божої та Пресвятої Евхаристії. Комунізм або краще диявол шаліє проти Бога і Його живого образу— людини. Червоні кати бажають повернути людей у звірят. Вперед треба знищити їх гідність, вбити в них почуття, що людина перевищує звірята, спляміти душу людини і викликати в ній погорду до себе самої, заки вона скине з себе всякі моральні обов'язки і стане звірятем у людській тілі. Ось тому вони палять церкви, в'язнять священиків і забороняють людям ходити до Церкви, де б вони могли скріпитися Пресвятою Евхаристією проти затій матеріялістичної пропаганди.

Не зважаючи на всі засоби пропаганди, самі комуністи признають, що боротьба з релігією їм не вдалася, бо навіть їхня молодь починає щораз

більше звертатися до Бога. Хто ж підтримує мільйони поневолених народів у надії на кращу майбутність? Тільки Ісус у Пресвятій Евхаристії. Перебрані священики подають Евхаристійного Христа зболілим душам і вони стають сильні, сильні Божою силою, бо Божий Син пробуває між ними.

—o—

Людське серце завжди тужило і тужитиме за спокоєм, бо спокій серця дає людині задоволення й почуття щастя. Якщо в серці нема спокою, то ніщо в світі не годне дати людині почуття щастя. Магдалина мала всякі роскоші і приємності, але не мала спокою в серці. Тільки в Христі знайшла його. Обмиваючи ноги Спасителя сльозами покути й обтираючи їх своїм буйним волосссям, Магдалина чулася куди щасливіша ніж тоді, як посеред забав задовольняла низькі пристрасті.

Християнська душа знаходить більше щастя перед Пресвятими Тайнами ніж зісвітоватілі люди посеред забав, бизнесів і багаств. Св. Герард Маєлля покірний брат Редемпторист, чувся такий щасливий перед Пресв. Тайнами, що проводив там цілі ночі.

—o—

Людське життя на землі це невпинна боротьба з примамами світу, підступами диявола і нашими власними пристрастями, що намагаються притемнити в людині Божий образ, тому Пресвята Евхаристія зветься **хлібом сильних,** бо дає душам відпорність на зло і силу противитися спокусам заказаної манни. Св. Кипріян свідчить, що перші християни не важилися йти на муки за віру, заки священик не подав їм Св. Причастя. "Отче, ми слабі, дайте нам Ісуса, бо інакше не витриваємо в спокусах, не зможемо перенести тортур і заломимося, якщо не скріпимося Пресв. Евхаристією!", кликали вони до своїх душпастирів.

Не зважаючи на численні обов'язки канцлера держави, яким він був за сумнозвісного Генриха VIII, Св. Тома Мор щоденно вислухував Службу Божу і приймав Св. Причастя. Коли хтось докоряв йому, що це страта часу, Святий канцлер відказував: "Дуже часто відчуваю спокусу грішити, але перемагаю її при помочі Св. Причастя. Потребую багато сили та світла, щоб полагоджувати численні справи. Все те дістаю в Св. Причасті".

Св. Іван Золотоустий каже: "По Св. Причасті чуємося немов леви. Злі духи не страшні для нас, але ми для них".

Св. Вернард: "Якщо не відчуваємо в собі так сильно порухів невладнаних схильностей, то дякуймо за це Тілові і Крові Ісуса Христа".

Один католицький лікар звертався до Бога і йшов на кілька хвилин до каплиці перед кожною операцією, благаючи світла в небесного Лікаря Христа. Отак Христос став його особистим приятелем, в якого благав завжди помочі. У тяжких операціях інстинктовно повторяв: "Бог сотворив це тіло, ці очі, тому Він поможе мені лікувати цього кліента, бо лікуючи його, помагаю Богові".

Щоденна стичність з Христом, Його мудрістю, могутністю і любов'ю вчинила життя цього лікаря щасливим. Він не знав розчарувань і огірчень, бо проживав дружньо з Евхаристійним Христом.

Сестра М. була колись дружиною директора в львівській гімназії. В часі війни помер її чоловік і троє діточок. Засмучена подруга вступила до Сестер Василіянок у Львові. Раз заявила одному священикові: "Отче, я вже все переболіла. Болю вже більше не відчуваю, бо живу для Ісуса".

АКАФИСТ

Кондак 1.

Ісусе, Боже Слово, бувши вірною відбиткою слави Отця, Ти з любови прийшов до нас і стався Чоловіком і Своєю смертю відтворив у нас Божий образ. Тому вдячно співаємо Твому Божественному Серцю: Радуйся, Серце Ісуса, що палаєш любов'ю до нас.

Хор:

Радуйся, Серце Ісуса, що палаєш любов'ю до нас.

Ікос 1.

Ісусе, зачатий у лоні Своєї пречистої Матері, Ти виявив, як сильно Твоє преблагословенне Серце бажає нашого спасіння, бо Ти вже тоді згодився принести Своє Тіло в жертву за наші гріхи на Голгофі, тому й заявив Своєму Небесному Отцеві: "Не милі Тобі вже більше жертви і приноси, тому приготовив Мені Тіло. Тоді Я сказав: Ось іду!" Ми ж, припавши навколішки з Херувимами і Серафимами разом з Твоєю преблаженною Матір'ю, вітаємо Тебе як непорочне Ягнятко, що бере на Себе гріхи світу: "Радуйся, Серце Ісуса, що взяло на Себе наші беззаконня. Радуйся, Серце Ісуса, що наповняєш нас пахощами святої любови. Радуйся, Серце Ісуса, що палаєш любов'ю до нас".

(Акафист до Пресвятого Серця Ісусового)

СВЯТО ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ

Господь сказав: "Ніхто (з людей) не вийшов до неба! Всетаки є Хтось, що з неба зійшов, цебто Син Чоловічий. І як Мойсей в пустині підняв змія, так і Син Чоловічий мусить бути піднесений, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя.

"Бог так полюбив світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя, бо Бог не послав Свого Сина в світ, щоб Він осудив світ, але щоб світ спасся через Нього" (Ів. 3, 13-17).

Замість "Достойно єсть"

Моя душе, величай пресолодкого Ісуса, Чоловіколюбця.

Ірмос

Ми, вірні, однодушно піснями величаємо Боже Слово, що з'явилося від Бога і ради нас таїнственно взяло на Себе людську природу і в невимовній мудрості прийшло визволити Адама від страшного зіпсуття.

Причастен

Всі краї землі зобачили, як наш Бог вміє спасати.

Бог сказав до вбийника Каїна: "Що ти зробив? Голос крови твого брата кличе до Мене з землі. Тепер ти будеш проклятий... Будеш скитальцем і заволокою на землі!" (Бут. 4, 10 і 12).

Перестань вбивати себе!

о. Р. Ганас

ВИЗНАЧНИЙ американський лікар Др. Петро Снейгорн, написав дуже поучальну книжку, "Перестань вбивати себе". Для наших читачів бажаю передати деякі поучення і поради з цієї корисної книжки:

1. Як щось тобі докучає чи болить, не лічи себе сам, бо самолікування тільки на короткий час лагіднить болі. Піди до лікаря. Скажи лікареві цілу правду. Не замовчуй нічого, як це багато хворих робить. Що скоріше, тим ліпше. Слухай точно порад лікаря, хоча б вони були хвилево болючі. Як треба операції, послухай совісного лікаря, ніж когось іншого, що може дораджувати довге лікування. Вір лікареві, що хронічна недуга не лікується скоро, тому і будь терпеливий.

2. Причиною багатьох хвороб є нерви. Болі шлунка походять часом не з того, що ти їш, але, що тебе їсть. Позбудься журби, і здоров'я скоріше повернеться.

3. Через різні випадки гине багато людей. Якщо маєш забагато випадків, то порадься лікаря.

4. Хронічний пияк вбиває себе. Помочі треба шукати в релігії та в доброго лікаря, а не в вироках судів. Один келішок горівки час від часу не шкодить.

5. Обжирство і надмірна вага спричиняють недуги та скорочують життя. Одиноким ліком на вагу є дієта а не ліки. Не вживай забагато цукру, муки, хліба і плинів. Слід їсти багато ярини, овочів, яєць і сира.

6. Хвороби серця вбивають багато людей. По сороковім році життя слабнуть наші серця. Надмірна праця, темпо, зворушення, курення і надмірна вага, спричиняють хвороби серця. Треба давати серцю багато спочинку і сну, і слід працювати повільно, бо це найліпші ліки на недомагання серця.

7. Багато людей терпить на боляка в шлунку. Причиною його є курення або пиття, призоти, заздрість або страх. Слухати треба точно порад лікаря.

8. Рак вбиває багато людей. Скоре розпізнання помагає для лікування. Треба щороку давати себе екзамінувати для певности.

9. Як захворієш, то не дозволяй забагато відвідувати себе, як також не відвідуй забагато головно тяжко хворих.

10. В часі хвороби не ходи від лікаря до лікаря. Вір одному чи двом.

11. По тридцятому році життя надмірний спорт і надмірне темпо зле впливають на здоров'я.

12. Якщо хочеш довго та здорово жити, то тримайся засади: "Жий сам і другому дай жити, не завидуй, не будь заздрісний, не докучай і уникай сварок.

13. Переробляння скорочує життя і спричиняє хвороби. Навіть залізо зломиться, а не то людина. Часто питай себе: "Чи я не працюю забагато?" Якщо так, то чому, Чи люблю свою працю, чи я є змушений працювати забагато, чи може роблю це з жадоби гроша, Чи не трачу тепер вже своєї будучности? Яке оправдання я маю на те, що не хочу відпочати? Чи хочу здобути світ, або передчасно себе поховати?

13. "Тейк іт ізі", то добра американська порада. Не спішися, не гони собою, не гризися тим, що буде завтра, і будеш нервово здоровий. Плян і розумний поділ праці, це добра вказівка для домашних господинь. (Бракує того часто нашим жінкам, тому і багато з них хворіє та не може дати собі ради. Прим. автора).

14. Коли терпиш на груди, нерви, жолудок, боляк, нирки і не перестаєш курити, то поволі вбиваєш себе. Коли хочеш перестати курити, то треба зробити відразу, а не ступнево.

15. Кава декому шкодить. Не призвичаюйся до наркотиків.

16. На добу спи 7-9 годин. Засипляй все около 11 години вночі. Короткий сон пополудні дуже скріпляє здоров'я.

17. Через мову зуживається багато сили й енергії. Говори лагідно, не кричи і не денервуй себе.

18. Їсти треба на час, поволі і треба все добре жувати.

ПРАКТИЧНА ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

Якийсь законовчитель приступив до Ісуса і сказав, щоб випробувати Його: "Що повинен я зробити, щоб запевнити собі вічне життя?" А Він відповів йому: "Що каже Закон про це? Що там читаєш?" А цей відповів: "Люби Господа, Бога свого, всім своїм серцем і всією своєю душею і цілою своєю силою і всім своїм розумом!" і "Люби свого ближнього як самого себе!" Тоді Він заявив йому: "Ти добре відповів. Так роби і будеш жити!" А він, бажаючи оправдати своє питання, промовив до Ісуса: "А хто є моїм ближнім?"

Ісус, відповідаючи, сказав: "Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону і попався в руки розбійників, що обдерли та поранили його і повтікали, зоставивши його ледве живим. І трапилося, що цією дорогою проходив один священик. Той поглянув на нього і пішов собі дальше. Так само і левит прийшов на те місце, поглянув і пішов дальше. Нарешті якийсь подорожний самарянин натрапив на нього і, зобачивши, змилосердився над ним. Приступив до нього і обв'язав його рани, обливши їх вином і оливою.

Потім посадив його на свою скотину, завіз до гостинниці, де став доглядати його. А на другий день, як від'їжджав, то вийняв два динари і дав їх властителеві гостинниці, кажучи: "Доглядай його! Якщо більше витратиш, то зверну тобі, як буду вертатися".

Як ти думаєш? Хто з цих трьох людей показався ближнім супроти того, що попався в руки розбійників? А він відповів: "Той, що змилосердився над ним" Тоді Ісус промовив до нього: "Іди і так само роби!" (Лк. 10, 25-37).

Духові сили і таланти

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос оповів одного дня наступну притчу. Один чоловік, як відходив, покликав своїх слуг і передав їм своє добро. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а третьому один, кожному за спроможністю його. І відійшов. Той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув п'ять додаткових талантів. Так само ж і той, що взяв два, і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та закопав його в землю, і сховав срібло пана свого.

По довгому ж часі вернувся пан тих слуг, та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, ось я здобув ще п'ять талантів. Сказав же йому його пан: 'Гаразд, слуго добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе; увійди до радощів свого пана'. Підійшов же й той, що взяв два таланти і сказав: Два таланти мені передав ти, ось іще два таланти здобув я. Сказав йому пан його: 'Гаразд, слуго добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе; увійди до радощів пана свого'. Підійшов же і той, що одного таланта взяв і сказав: Я знав тебе, пане, що тверда ти людина; ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав. І я боявся, пішов і сховав таланта твого в землю. Ото маєш своє. І відповів його пан і сказав йому: 'Слуго лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав. Тож тобі було треба віддати гроші мої купцям, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що має десять талантів. Бо кожному, хто має, дасться йому та додасться; хто ж не має, забереться від нього й те, що він має. А слугу непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, там буде плач і скрегіт зубів' (Матей: 25, 14-30).

Більш цінними ніж сили нашого тіла є сили й таланти, якими Бог обдарував наші душі, передусім наш розум, наша воля, наша пам'ять і наші почування. Це є через них, що людина є більшою від усіх інших сотворінь, що їх Бог створив на цій землі. Це є надзвичайно дорогоцінні Божі дари.

Ми повинні передусім дякувати Богові за наші духові сили й таланти, розвивати й добре вживати їх. Через те ми повинні йти до школи та вчитись усього чого можемо, щоб ми могли сумлінно приготовитися, щоб виконати наше завдання в житті. Ми повинні відкрити свій розум і своє серце на все те, що є правдиве, добре й гарне. Ми також повинні слухати дбайливо тих, що вчать нас і намагатись наслідувати приклад людей, що доконали великих діл.

Людина, що з лінивства й недбальства не турбується своїми духовими силами й талантами, грішить. Вона погорджує Божими дарами й повинна тільки докоряти собі, коли, залишивши школу, зазнає невдачі в житті.

Людина не повинна поступати безглуздо в житті, але має дивитися, судити й діяти так, як велить Божий закон і її сумління.

ЛЮБОВ У ХРИСТІ

Браття, я—в'язень за Господа—благаю вас, щоб ви поводилися достойно того покликання, до якого покликано вас. Ви повинні проживати в покорі і лагідності, любляче і терпеливо зносячи один одного. Намагайтеся зберігати однозгідність духа при помочі злуки, що запевняє мир.

В вас повинно бути одне тіло і один дух, бо ви покликані до одної надії вашого покликання. Є один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець всіх, який «ерує, проникає і підтримує все. (Єф. 4, 1-6).

НЕДІЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

Багато католиків занедбує недільний обов'язок і виправдується всякими вимівками, щоб заспокоїти своє сумління, яке докоряє їм за цю недбалість і лінивість у Божій службі. Воно тяжко зрозуміти, як віруючий християнин може так легкодушно пропускати недільну і святочну Службу Божу і водночас сподіватися, що Бог буде благословити його, його родину та працю на цім світі і по смерті візьме його до вічного царства в небі.

На жаль около тридцять процентів католиків не ходить до церкви в неділю. Це вказує на брак пошани і любови до Бога та на недбалість у праці над своїм спасінням.

Ось приклад, що повинен опам'ятати цих недбалих і засліплених християн.

В одній місцевості проживав мудрагель Іван. Він ніби вірив у Бога, небо і пекло, але так проживав гейби не вірив. Як побожна його жінка прохала його, щоб у неділю ходив з нею на Службу Божу, то Іван відказував: "Йди сама і молися за нас обидвох!" Хоч як бідна жінка намагалася переконати мужа, що Бог заслуговує, щоб людина присвятила на Його виключну службу бодай одну годину на тиждень, Іван все таки не уступив і залишався вдома.

Жінка сама мусіла йти до церкви, але під час богослужения сильно молилася, щоб добрий Господь змилосердився над мужем і опам'ятав його. Ласкавий Творець вкінці вислухав її благання. Іван мав дивний сон. Здавалося, що обидвоє, він і його жінка, виїхали на прогульку автомобілем. Стався акцидент і обидвоє згинули на місці.

Їхні душі опинилися перед дверми неба. Вийшов Св. Петро, відчинив двері, зобачив жінку і мужа і так промовив до жінки: "Ходи до неба і за себе і за свого чоловіка так, як ти ходила до церкви і молилася за себе і за нього!" Жінка ввійшла до неба, а перед застиженим Іваном замкнулися райські двері. Петро не впустив його до Небесного Царства.

Цей сон опам'ятав недбалого Івана. На другу неділю жінка вже сама не була в церкві на Службі Божій. Її муж був з нею не тільки тої неділі, але кожної неділі і свята аж до кінця свого життя.

Не одному Іванові здався б такий сон, щоб помогти йому зрозуміти, що небо не є для лінюхів і недбалих християн.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Бог сказав, як мав творити людину: "Сотворім чоловіка на Свій образ і подобу" (Бут. 1, 26). З цього тексту виходить, що в Бозі є більше ніж одна особа, бо йнакше Бог не був би казав: "Сотворім!", а "Сотворю". З Нового Завіту знаємо, що в Бозі є три рівні Собі Особи, Отець, Син і Святий Дух, що разом звуться Пресвятою Трійцею.

Українська вишивка

Анастазія Жук

УКРАЇНСЬКА жінка завжди захоплювалася красою і від давніх часів передавала свій хист до мистецтва на полотні, на тонкій шкаралупі яйця й у прикрасу свойого дому. Це відчуття краси провадило українську жінку до вищого рівня та досконалости.

Українська орнаментика викликає подив, коли зображена в народних взорах, де бачимо гармонію і глибоке відчуття краси. Це типічний хист української жінки так уміло підобрати і по-мистецьки зорганізувати кольори у взорах.

Від найдавніших часів життя українського народу було більше або менше зв'язане з життям народу грецького чи інших европейських народів. Та хотяй культури інших народів мали до певної міри вплив на українську культуру, то все таки українська орнаментика розвинулася з типічним українським характером, що виражає веселі й прикрі хвилі історії народу. На український орнамент мали вплив гарний краєвид, свобода і демократичний устрій держави. Українська жінка висловлювала свою свободу у мистецтві і так збагачувала українську культуру.

—o—

Найбільшу увагу в українськім мистецтві звертає на себе **вишивка.** Вона витворилася з потреби прикрашувати убрання при рубцях, швах і обшивках. Потрібно було ці части міцно зашити, а що шиття було ручне, то почалось витворювання декоративних ліній, стібів, і з цього витворились певні постійні взори вишивки. Коли приглянутись вишиваним речам привезеним нашими батьками з України, то тяжко розпізнати, котра частина є закріпленням шви, а котра є чистою прикрасою чи вишивкою. У прикрашуванні одежі або інших хатніх речей українська жінка виявляла багато хисту й естетичного смаку і розуміння. Взористі прикраси були нашивані білими або кольоровими нитками на сорочках, на запасках, ручниках, обрусах і інших хатніх речах. Вишивкові взори були різно пляновані і добирані, залежно від того чи то мала бути одежа або інша хатня річ: одежа для жінок, для мужчин, для старших, для молодших і для дітей кожна була вишивана іншим відповідним взором.

—o—

Український нарід плекав коноплі й лен, і льняне та конопляне полотно уживав на убрання, білля й інші хатні речі, тому вишивка була до того відповідно застосована. Уживано відповідні стіби, щоб приховати шви або їх заступити. Отак повстали різні мережки, розшивки й інші стіби. Полотно домашнього виробу було сіре і мало виразні ткані нитки, так і повстали різні взори, що наслідували ткані матеріяли. Із цього маємо низинку і заволікання.

Спочатку уживано ниток до вишивання такого кольору, якого і було полотно, а далі почато уживати ниток закрашених саджею, корою дерева, лушпинням і яриною.

Найдавніші вишивкові взори це мабудь взори геометричні. Вони найлегші до вишивання. В деяких околицях заховалися взори виключно геометричні. Зчасом повстали взори настилювання або гладь. Цей рід вишивки також слідує за нитками полотна і ним заповнюється площина полотна. Гладі уживано головно в Галичині і в Буковині та подекуди в інших частинах України. Із гладдю комбіновано т. зв. стебнівку і хрестики. Різні частини краю витворювали свій питомий спосіб вишивки, з різним стилем, а кольори ниток різнилися не раз засадничо від району до району.

Низинкою вишивано на Поділлі, Гуцульщині, Бойківщині, Закарпаттю, на Поліссі і Волині.

Подібне до низинки є заволікання, підбирання і морщинка. Взори вирізувані і виколювані звичайно вишивані білими нитками.

Мережки від простеньких до широких були уживані при споюванні швів, прикрашуванні рубців або як декоративні додатки.

Рослинний орнамент, що значно поширився у Східній Україні, виявлявся у різній формі і гармонії красок і до цього підходили й різні стіби. На Буковині рослинний орнамент був більше згеометризований.

Із західніх країв прийшов в Україну хрестиковий стіб. Він тут став дуже популярний, бо був трохи легший до виконання і надавався до вирахування ниток на полотні. Він надавався до взорів квітистих і до геометричних, тому інші взори почали уступати грунт перед хрестиковим взором.

КОРИСТЬ З САТЕЛІТІВ

Дехто скаржиться, що Америка видає забагато гроша на піднебесні сателіти. Це неправда, бо сателіти можуть бути дуже корисні для добробуту так самої Америки, як цілого світу.

Сателіти, що кружляють довкола нашої землі, подають цінні інформації про погоду, хмари, бурі, гурагани, тощо, тому можна краще заповідати, яка буде погода в даним краю.

Сателіти годні краще ніж земське міряння подати кількість льоду і снігу в даній околиці, тому допомагають науковцям відгадати, скільки води буде з даного льоду або снігу, як вони стопляться. Це дуже корисне в тих околицях, де бувае мало дощу. Стоплену воду можна зберігати на літо і вживати її для наводнювання піль.

Щороку горять численні ліси. Заки люди довідаються про вибух вогню в якімсь лісі, то цей вогонь звичайно вже сильно поширився, тому тяжко згасити його. Тим часом сателіти, літаючи над землею, негайно відкривають вогонь. Отак можна негайно братися до праці, щоб погасити його.

Сателіти корисні так само, щоб передавати телевізорські програми з одного краю до другого. Це буде велика поміч, щоб народи обзнайомлювалися з культурою інших народів.

Те саме слід сказати про ролю сателітів в передаванні телефонних получень між різними країнами світу.

Отож сателіти це не парасити. Видані на них гроші напевно не є змарновані.

Чому звичайно на грошах є знимки чоловіків? Тому, що жінкам не ходить про те, хто намальований на грошах, але про самі гроші.

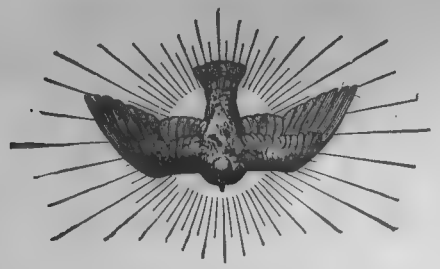

Чи любите Святого Духа?

с. д.

Святий Дух—це третя Особа Пресвятої Трійці, що походить від Отця і Сина. Він є Божою любов'ю, що лучить Божого Сина цебто відвічне Слово з Богом Отцем.

Святий Дух це Дух ладу і порядку в світі. Як Бог сотворив світ, то цей світ був у хаосі. Святий Дух керував його розвоєм, щоб він став таким, яким сьогодні бачимо його. Св. Письмо каже: "Як Бог почав творити небо і землю, то земля була пуста... і темрява стояла над безоднею. Божий Дух ширяв над водами" (Бут. 1, 1-2).

Через Святого Духа Син Божий стався Чоловіком і нашим братом: "Святий Дух зійде на тебе і сила Всевишнього обгорне тебе. Через це Той, що народиться з тебе, буде зватися Божим Сином" (Лк. 1, 35).

Святий Дух керував Ісусом у всіх Його ділах на землі: 'Дух завів Ісуса на пустиню, щоб диявол випробовував Його" (Мт. 4, 1).

Під час хрещення Ісуса Святий Дух з'явився під видом голуба і спочив на Ісусі, зазначуючи, що він повний Святого Духа. Ми ж стаємося Божими дітьми в хрещенні і при прощенні тяжких гріхів через Святого Духа.

Святий Дух лучить душі з Богом і освячує їх. Ось тому нема в душі правдивої набожности і дійсного християнського життя, якщо згадана душа не почитає Святого Духа і не любить Його.

—o—

Святий Дух є даром, який Ісус Христос вислужив нам Своїми Страстями. Сам Спаситель заявив учням, що не міг би був послати нам Святого Духа, якщо б не був помер: "Якщо не відійду, то Утішитель не прийде до вас. А коли відійду, то пошлю Його вам!" (Ів. 16, 7).

Віра навчає нас, що Святий Дух це любов, якою Отець любить Сина і Син Отця. Через це дар любови, який є найбільшим даром, що Бог може подати нашим душам, особливіше приписуємо Святому Духові, як пише Св. Павло: "Любов Божа запанувала в наших серцях через Святого Духа, що Його дано нам" (Рим. 5, 5).

Отож годиться час від часу призадуматися над важністю Божої любови, щоб розбудити в собі бажання здобути її. Притім слід практикувати побожні вправи, особливо треба молитися, бо Бог обіцяв подати Святого Духа тому, хто покірно благає: "Ваш Небесний Отець подасть Святого Духа тим, що прохатимуть Його" (Лк. 11, 13).

Бог звелів у Старім Завіті, щоб на Його престолі невпинно горів вогонь: "Вогонь завжди горітиме на Моїм престолі" (Лев. 6, 12). Св. Григорій каже, що Божими престолами є наші серця, в яких Господь бажає, щоб вогонь Його божеської любови горів: "Божий престол це наше серце. Там вогонь має завжди горіти, бо звідтам полум'я любови мусить невпинно підноситися до Господа". Предвічний Отець не задовольнився тим, що дав Свого Сина Ісуса Христа, щоб спас нас Своєю смертю. Він рішив дати ще Святого Духа, щоб мешкав у наших душах і розбуджував у них вогонь любови. Сам Христос заявив, що прийшов на землю саме тому, щоб розпалити цей святий вогонь у наших серцях, і що не бажав нічого сильніше зобачити, як щоб цей вогонь там спалахнув: "Я прийшов на землю розпалювати вогонь. Ох, як сильно бажаю, щоб він уже горів!" (Лк. 12, 49). Спаситель забув про зневаги і кривди, що їх зазнав від людей на землі, бо, ввійшовши до неба, послав нам Святого Духа.

Мій любий Спасителю, так серед страждань, як у славі Ти завжди любиш нас!

Святий Дух з'явився під видом вогняних язиків: "З'явилися язики подібні до вогню" (Дії 2, 3). Ось тому свята Церква отак велить молитися нам: "Господи, нехай Святий Дух розпалить у нас той вогонь, що Господь Ісус Христос приніс на землю і бажав, щоб він сильно розгорівся!" Це був той святий вогонь, що розбудив у Святих одушевлення для Божих справ, спонукав любити ворогів, бажати погорди, зрікатися земських дібр і радо йти на муки та смерть. Любов не вміє бути бездільною. Вона ніколи не каже "досить". Що більше якась душа любить Бога, то сильніше бажає трудитися, щоб подобатися Йому та здобувати собі Його любов.

Розважання розпалює цей святий вогонь. Псальмопівець каже: "Моє серце загорілося в грудях. Вогонь спалахнув від мого роздумування" (Пс. 38, 4). Мусимо любити розважання, якщо бажаємо любити Бога, бо розважання це блаженне горнило, в якім розпалюється Божа любов.

Св. Іван Золотоустий радить людям часто читати Св. Письмо і шукати в ньому потіхи в життєвих горях і стражданнях: "Розчитуйтеся часто та з запалом у Св. Письмі... Нехай Біблія стане для вас засобом спасіння душі. Придбайте собі бодай Новий Завіт, щоб Євангелія була вашою постійною вчителькою. Як горе навістить вас, звертайтеся до цієї лікарні, в якій повно духовних ліків. Шукайте в ній потіхи посеред горя, чи це буде матеріяльна біда, смерть чи втрата дорогої вам особи..."

Застрашені єгиптяни закликали: "Тікаймо від ізраїльтян, бо Господь воює за них з Єгиптом" (Ісх. 14, 25).

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Сьогодні багато говориться про поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві. Чи католицька Церква мусіла б відректися деяких своїх догм, якщо б дійсно бажала поєднатися з іншими Церквами? Чи це можливо для Церкви відректися своїх догм?

Католицька Церква завжди бажала і бажає поєднання, не приєднання всіх християн, тому завжди намагалася прийти до порозуміння з іншими віровизнаннями. Проте Церква не годна скасувати вже проголошених правд віри, бо це була б зрада Христа. Зате Церква годна так знову окреслити їх, щоб члени інших віровизнань бачили, що ці догми не є винаходом католицької Церкви, але об'явленою Божою правдою. Кожен розуміє, що Церква не може зміняти того, що Бог об'явив, і напевно ніякий дійсний християнин не буде домагатися цього, якщо католицькі і некатолицькі богослови на спільній дискусії докажуть, що ці догми це вічні правди Божі, а не винахід католицької Церкви.

Це ж можна доказати на основі Св. Письма, бо все об'явлення в ньому вміщається, часом дуже виразно, а часом тільки так сказати б у зародку. Якщо ці непорозуміння будуть належно продискутовані та вияснені, то тоді прийде час на поєднання всіх християн в одній Церкві.

2) Чому деякі наші священики наказують людям говорити до дітей по-українськи, а потім самі вчать згаданих дітей катехизму по-англійськи?

Священики велять батькам подбати, щоб діти знали українську мову, бо українці повинні крім англійської так само знати мову своїх батьків чи прабатьків. Так Канада, як Америка потребують людей, що знають більше ніж одну мову. Чому ж наші діти мали б вчитися французької чи еспанської мови, коли вони можуть легко і корисно вивчитися української, що може придатися їм у житті, не тільки щоб краще розуміти свою Службу Божу і літературу, але й для добра Канади і Америки.

Священики бувають не раз змушені вчити дітей катехизму по-англійськи, бо діти не розуміють досить української мови, щоб зрозуміли виклад в українській мові. Священик не годен пів години вчити мови замість викладати катехизм. Якщо б наші батьки навчили своїх дітей говорити і розуміти українську мову, то священики радо викладали б нею катехизм нашій дітворі та молоді.

Що ж священик годен по-українськи вияснити дітям, які заледве знають декілька українських слів, от хоча б "тато, мама, хліб, вода" і декілька ще інших, що тут не годиться нам наводити. Нехай батьки і школи навчать наших дітей добре розуміти українську мову, то тоді священики не матимуть трудности в рідній мові викладати дітям правди катехизму.

3) Чому нехрещені діти мають їти до аду замість неба? Таж вони зовсім невинні!

До неба ніхто не піде, якщо не має освятної ласки. Діти ж, що повмирали без хрещення, не мають цієї ласки, тому не годні йти до неба. Проте є деякі богослови, що твердять, що ці діти колись матимуть нагоду заслужити собі на освятну ласку. Якщо вони щасливо перейдуть пробу при кінці світу, то отримають цю ласку і підуть до неба. Якщо ж не перейдуть проби, бо не послухають Бога, то смертельно згрішать і тому підуть до пекла.

Нехрещені ж діти не мають освятної ласки тому, що народилися в первороднім гріху, через який не отримали ласки, що були б отримали, якщо б Адам і Єва не були згрішили. Тепер по упадку Адама й Єви діти отримують освятну ласку через хрещення.

З цього виходить, що всі люди повинні знати, як хрестити, щоб у потребі могли уділити тайну хрещення тому, хто потребує її.

4) Католики звуть Папу "Святішим Отцем". Чи це значить, що кожний Папа є святим?

"Святіший Отець" це тільки титул, що зовсім не включає святости. Папа може бути святим або грішником, а все таки християни будуть давати йому титул "святіший". Таке й буває між людьми з іншими титулами, от хоча б "ексцеленція". Хтось може мати цей титул, хоч в нім самім нема крихітки ексцеленції цебто визначности, якою перевищає інших.

5) Христос казав нам молитися в Його ім'я. Чи це значить, що маємо молитися Його власними словами?

Молитися в ім'я Ісуса значить щось більше ніж повторяти Його слова. Це значить молитися в тім самім дусі покори, підчинення волі Небесному Отцеві та з любов'ю, як Христос молився до Свого Небесного Отця в Оливнім Городі перед Своїм арештуванням.

Молитися в ім'я Ісуса так само значить покладатися на Його заслуги, а не на власні добрі діла або чесноти, як благаємо в Бога якоїсь ласки, бо наші діла і чесноти замалі, щоб виєднувати нам великі Божі ласки, от хоча б витривалість у добрі, перемогу над сильнішими спокусами, виповнення щоденних обов'язків і вічне спасіння. Ось тому Церква велить нам молитися до Бога, взиваючи помочі в Христа і Божої Матері.

6) В нашій церкві є Хресна Дорога. Деякі люди дуже скоро обходять її. Чи Хресна Дорога не противиться нашому обрядові? Якщо в церкві є Хресна Дорога, то як довго треба робити розважання перед кожною стацією?

Хресна Дорога це не літургійна відправа, тому вона не противиться нашому східньому обрядові. Хресна Дорога це тільки наслідування тієї дороги, що Христос відбув від преторія Пилата на гору Голгофу. Хіба це наслідування і роздумування про Страсті і смерть Спасителя може бути противне східньому обрядові?

За відбуття Хресної Дороги можна зискати повний відпуст. Проте тут треба побожно роздумувати про Христові Страсті перед кожною стацією, по відбутій Хресній Дорозі проказати 1 Отче Наш, Богородице Діво і Слава Отцю... за Святішого Отця і зробити досконалий акт жалю і любови.

Нема ніякого припису, як довго треба роздумувати про Христові Страсті перед кожною стацією. Це вже залежить від кількости часу і особистої набожности, як довго хтось буде перед поодинокими стаціями думати про Христові Страсті.

7) Чи по Страшнім Суді прийде колись такий час, що Бог зможе закінчити пекло і забрати всіх проклятих до неба? Чи Бог міг би це зробити?

Небо є вічне і пекло є вічне. Божа справедливість мусить нагородити добро і покарати зло. По смерті нема каяття в такім порядку, в якім Бог сотворив наш світ. Проклятий грішник такий закам'янілий, що він не годен і не

хоче каятися, і тому Бог не годен пробачити йому і забрати до неба. Якщо б навіть сам Люципер покаявся, то Бог простив би йому і забрав би до неба, але Люципер воліє вічно страждати в пеклі і не покаятися.

Так само діється з усіма проклятими. Вони не покаються повік. Проте коли б Бог змінив порядок всесвіту і дав їм куди більші ласки ніж прокляті мають, то прокляті душі могли б розкаятися, перепросити Бога і піти до неба. Ця можливість виключена, бо знаємо зо свідоцтва Самого Христа, що прокляті підуть у вогонь вічний (*Мт.* 25, 46). Що ж вічне, то ніколи не матиме кінця.

Зрештою воно принаймні видавалося б несправедливим, якщо б Бог однаково брав до неба тих, що Йому служать на землі, і тих, що сміються з Нього і ламають Його Заповіді. Зобачивши, що Бог так поступає, багато людей не служило б Богові, бо знало б, що все одно підуть до неба. Пощо тоді молитися, ходити до церкви, сповідатися і любити Бога, коли й без цього можна було б дістатися до неба?

КОНЕЧНІСТЬ БЛАГОДАРЕННЯ

Дивно! Дехто любить робити розважання й виконує всякі побожні вправи, але водночас сливе зовсім занедбує благодарення по Службі Божій, а тим часом благодарення мало б тривати цілий день.

Отець Авіля твердив, що треба дорожити часом по Службі Божій, бо це дуже цінний час, щоб полагоджувати з Богом свої справи і здобувати скарби всяких ласк. Св. Тереса казала: "Не затрачуймо пречудної нагоди по Св. Причасті, щоб здобувати небесні скарби, бо Божа Велич великодушно нагороджує за добре благодарення". Та сама Свята твердила, що в Св. Причасті Ісус гейби засідає на престолі ласк і так відзивається до нас, як колись відозвався до сліпородженого чоловіка: "Чого бажаеш від Мене?" Скажи, чого собі бажаеш від Мене, бо Я готовий вділити якоїнебудь ласки попрохаеш.

Слід обзнайомитися з навчанням таких Учителів, як Суарес, Гонет і інші. Вони твердять, що Св. Причастя тим більше корисне для душі, що краще воно підготоване до нього. Ласка Божа може вділятися душі так довго по Св. Причасті, поки тривають святі види хліба і вина. Пресвята Евхаристія подобає на поживу. Вона так довго відживляє людину, як довго пробуває в організмі. Так само діє й ця небесна пожива. Вона тим більше сповняє душу ласками, що довше залишається в ній, якщо душа поліпшує своє розположення добрими актами.

Ми ж не вагаємося твердити, що кожен добрий акт по Св. Причасті має більшу вартість і заслугу ніж колінде, бо Св. Причастя лучить душу з Христом. "Хто споживає Моє Тіло," заявляє Сам Спаситель, "той пробуває в Мені, і Я в нім". Св. Іван Золотоустий твердить, що через Св. Причастя Ісус утотожнюється з нами: "Він повертає нас у Себе". Побожні акти мають тоді більшу вартість, бо виповняє їх душа злучена з Ісусом Христом.

І навпаки. Господь не хоче марнувати Своїх ласк з невдячними душами, каже Св. Вернард: "Хіба не страчене те, що подане невдячним?" Ось тому отець Авіля присвячував дві години на благодарення. Як ніжно й любляче Ісус Христос промовляе до душ по Св. Причасті! Яку любов Він виявляе їм! Ось тому не було б забагато, коли б священик провів на благодаренні дві повні години!

Ах, Боже, тут замало чверть години. Св. Амвросій говорив: "Правдивий священик народився для Бога, а не для себе самого". З днем рукоположення священик перестав належати до себе, світу та рідні, бо відтоді вповні пристав до Бога. Як же ж він повинен проводити свої дні, як не в злуці з Ісусом Христом, особливо по Св. Причасті?

Гідність і завдання батька

РОДИНА це одна з найважніших інституцій на землі, бо вона є джерелом людства. Без родин наша земля стала б пустельнею, на якій проживали б звірята, птахи і рослини, але не було б кому панувати над ними і використовувати їх для Божої слави.

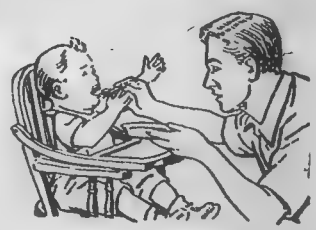

Родина це маленьке царство. Батько є царем, мати—царицею, а діти—підвладними. Св. Павло в листі до християн в давнім Ефезі пречудно змалював це маленьке царство, його духа й урядження. Ось які поучення дає він всім членам цього царства, що зветься родиною:

"Дякуйте за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа! Ви, жінки, коріться своїм чоловікам як Господеві, бо чоловік це голова жінки, як і Христос це Голова Церкви. І як Церква кориться Христові, так і жінки повинні в усьому коритися своїм чоловікам" (Єф. 5, 20-24). Жінка-мати це серце в родині. Так як серце має слухати розуму, так жінка повинна слухати свого чоловіка. Наша приказка каже: "Дай серцю волю, то заведе в неволю!" Почування мають руководитися світлом і вказівками розуму. Так само жінки мають піддаватися під провід своїх чоловіків, бо вони відповідають перед Богом так за дочасний, як і духовний добробут і щастя своєї родини.

—o—

Проте слід зазначити, що чоловік-батько не є диктатором у родині. Він є тільки її опікуном, провідником і головою. Бог не вчинив його тираном, тому так у поведінці з жінкою, як здітьми батько повинен поводитися так, як цього вимагає батьківська гідність і любов. Св. Павло говорить отак до батьків-чоловіків:

"Чоловіки, любіть свої жінки, як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї..., бо хто любить свою жінку, той любить себе самого... Отож нехай кожен із вас любить свою жінку як самого себе, а жінка хай шанує свого чоловіка!" (Єф. 5, 25 і 33). Без любови батька до матері і дітей нема і не може бути щастя в родині. Любов батька до родини це запорука щастя і спокою по родинах.

—o—

Св. Павло не забуває і про дітей, що є підвладними родинного царства. "Діти", каже він, "слухайте своїх батьків у Господі, бо справедливість вимагає цього..., а ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, але виховуйте і навчайте їх у Господі"! (Єф. 6, 1 і 4).

—o—

Ось як повинна виглядати добра та здорова родина! В ній нема безладдя, бо батько слухає Небесного Отця, жінка і діти слухають голови родини, і всі люблять і шанують себе

навзаєм. Ось тому Боже благословення спочиває над такими родинами.

Воно ж не легко бути добрим батьком. Батьків є багато в світі, але не один із них не варт носити цього прегарного титулу, бо не саме батьківство є славою мужчини, але виповнення обов'язків, що ця гідність накладає на чоловіка, що вступив у подружий стан і став батьком.

Батько повинен бути провідником, суддею і взірцем для своєї родини, бо на нього звернені очі матері та дітей. Бувають батьки, що скаржаться на брак пошани з боку жінок і дітей. Часто самі батьки тут винні, бо своєю поведінкою понижують батьківську гідність в очах жінки і дітей. Не буде шанований той, хто не має в собі нічого, що заслуговувало б на пошану. Батько не мусить бути вченим або багачем, щоб жінка і діти шанували його, бо є багато вчених, але лихих батьків. Є так само багаті, але зіпсовані батьки. Пошана не пливе з багатства чи науки, але з подиву, а тільки доброта, ласкавість і добрий приклад годні викликати в жінці та дітях подив для голови родини.

Батько мусить шанувати себе, звертати увагу на свої слова і поведінку, бути вирозумілим для похибок жінки і дітей, якщо бажає, щоб члени родини шанували його. Слід зазначити, що без пошани з боку жінки і дітей ніякий батько не зможе виповнити свого почесного уряду, що Бог наложив на нього. Чому ж воно так? Тому, що ні жінка, ні діти не слухатимуть заряджень того батька, якого не шанують і не люблять. Коли ж вони не виконуватимуть його розпорядків, то який лад зможе панувати в родині? Якщо ж у родині нема ладу, то там не буде щастя, ні порозуміння, ні любови. Родина ж без ладу і любови це не рай, а передчасне пекло! Дай Боже, щоб подібних родин не було між українським народом!

Українські батьки, дякуйте Богові за честь, що ви стали батьками. Шануйте себе і свій великий авторитет. Нехай так жінка, як діти бачать у вас образ Небесного Отця, від якого походить усяке батьківство.

Дбайте, щоб ваші діти знали Бога, щиро любили Його і зберігали Його святі Заповіді, бо добре християнське виховання має багато більшу вартість ніж університетське виобразування або матеріяльні багатства. Водночас зверніть увагу на українське виховання своїх діточок. Припильнуйте, щоб вони так між собою, як з матір'ю розмовляли по-українськи, бо хоч жінка вишколює діти та здебільша пробуває вдома з ними, то все таки не мати, але батько остаточно відповідає за виховання дітей перед Богом, Церквою й українським народом.

Виповніть цей шляхетний обов'язок з любови до Бога, рідної Церкви і народу. Бог щедро винагородить вас за цей тяженький труд, а наш нарід дякуватиме Богові за те, що послав нам таких добрих батьків.

Люди мають гарні доми, але в них повно сварок тому, що ці доми перевищають доходи і заробки чоловіків.

Вознесення Ісуса

ІСУС Христос перебував після Свого воскресення через 40 днів на землі, являючись апостолам та ученикам і навчаючи їх про "Боже Царство". Сорокового дня апостоли знову зібралися в Єрусалимі. Там Ісус останній раз з'явився їм і зніс ся на небо. Три святі справоздання оповідають про цю небувалу подію: Євангелії Св. Марка і Св. Луки і Діяння Апостольські.

Перша християнська громада, около 120 осіб, до якої входили—апостоли, учні і побожні жінки з Пречистою Дівою, зібралися у залі, де відбулася Остання Вечеря Христа з апостолами. Це був неначе перший храм Божий, перша християнська святиня. Громада ця сиділа при обіді, коли несподівано з'явився між ними воскреслий Ісус, поздоровив їх і виголосив до них Своє останнє слово на землі наче Свою прощальну промову.

1. Він зганив їх за недовірство і твердосердя, бо хотів Своє воскресення як основну правду засадити міцно у їх серця.

2. Говорив їм про значення Своїх страстей і зо Св. Письма Старого Завіту доказав, що Спаситель мусів дати надолуження за гріхи світу. 'Так написано є і так потрібно було пострадати Христові і третього дня з мертвих воскреснути".

3. Після того дав їм післанництво: "Ідіть по всьому світі і проповідуйте Євангелію усьому створінню! Хто увірує, той буде спасенний, а хто не увірує, той буде осуджений".

4. Тим, що увірують, обіцяв чудодійну силу, що ніжне дерево Христової Церкви потребувало тоді для свого росту.

5. Ісус обіцяв зіслати Св. Духа, який дасть їм "силу з висости", тому й приказав їм не покидати Єрусалиму, поки Св. Дух на них не зійде.

Після того Ісус повів цю невеличку громадку Своїх визнавців за місто на Оливну Гору, від сторони Витанії. Там Він підняв руки і поблагословив усіх. І як благословив їх, зачав відступати від них і возноситися на небо. А вони поклонились Йому і повернулися до Єрусалиму з великою радістю". Євангелист Марко коротше говорить про це: "Господь же Ісус, по розмові з ними, вознісся на небо і сів праворуч Бога", а Апост. Діяння пишуть: "І сказавши те (останні поучення для апостолів),....зачав Він підноситися вгору, а хмара забрала Його з-перед їхніх очей". А коли вони пильно дивилися на небо, як Він віддалювався, станули при них два мужі в білій одежі..."

Все те говорить про подію, що на їх очах збулася, і то не нагло, але помалу й постепенно. Ісус Христос, піднісши руки, ще поблагословив зібраних і щойно після того зачав помалу підноситися вгору, до неба, доки хмари не закрили Його. Це мусів бути величавий вид і незабутня хвилина для апостолів! Вони, діставши від Учителя приказ іти в світ і проповідати Євангелію усьому створінню, дістали теж Його благословення на це велике і святе діло.

—o—

Так Ісус Христос скінчив Свою тридцять-три літню мандрівку на землі, яку так гарно

ілюструє тепер Св. Літургія. Вона зачалась народженням у Вифлеємі, в часі якого анголи співали "Слава во вишних Богу", осягнула свій вершок у кривавій жертві на хресті ("Твоя от Твоїх, Тебі приносяще о всіх і за вся"), а закінчилася благословенням Ісуса для апостолів, що мали йти у світ і будувати Царство Боже між людьми.

Вознісся Христос з Оливної Гори. Там зачався період Його найбільшого пониження і звідтам теж мав відбутися Його тріюмфальний відхід з цього світу. За часів цісаря Константина Вел. побудовано на тому місці величаву церкву. Побожне передання оповідає, що на місці, звідки Христос став возноситися, залишив Він сліди Своїх стіп зо знаками ран на них, що їх і сьогодні там показують.

—o—

Апостоли пильно дивилися в небо, забувши про все. Тоді з'являються перед ними два анголи та кажуть до них: "Мужі галилейські, чого стоїте і дивитеся в небо? Той Ісус, що вознісся до неба, прийде знову так, як ви бачили Його, як возносився на небо".

Чого стоїте бездільно? Це ж пора ставати до праці, і братися за діло, до якого вас Христос покликав. Діло важке, але Учитель ваш, що вознісся на небо і сидить праворуч Бога, буде вашою силою.

Між цими двома подіями — вознесенням і другим славним приходом Христа на землю — стоїть будування Царства Божого на землі, змагання Христових визнавців за осягнення неба і безперестанна боротьба, повна терпінь і мученичої крови, за перемогу Христової Церкви.

о. П. Х. (Наша Мета).

ВАРТІСТЬ ВІРИ

Шістьох людей вибралося ловити рибу. Посеред розлогого озера їх човен почав затопати, бо хвиля частинно розбила його. Рибалки почали поспішно веслувати, щоб якнайскоріше дістатися до берега. Не вдалося, бо діра в човні була завелика.

Смерть грозила всім. Тоді один з них, що був безвірком, закричав у розпуці, що він забув на березі свій рятувальний пояс. Його молодий товариш, так само рибалка, але побожний чоловік, стягнув із себе свій пояс і спокійно передав безвіркові, кажучи: "Бери собі мій. Як помру, то не піду до пекла, але як ти помреш, то занапастиш свою бідну душу!"

Добрий християнин не має чого боятися в житті. Не страшна йому і сама смерть, бо вона веде добрих людей до вічного щастя в небі. Ось тому Св. Кирило Олександрійський каже: "Віра це брама і дорога до вічного життя". Соломон говорив про Боже Провидіння: "Отче, Твоє провидіння керує човном"... (Прем. 14, 3).

Що сильніша і чистіша в людина віра, то вона почувається щасливіша в житті і певніше ступає дорогою, що веде до неба.

Під час останньої війни звичайним воякам тяжко було дістатися до переповнених потягів. Деякі машиністи навіть не ставали на менших станціях. Генерал Петтон зібрався в повний свій мундир і став на платформі одної з цих станцій. Потяг нагло станув. Вояки повскакували до потягу, машина рушила вперед, а генерал дальше залишився на платформі. Він це вчинив, щоб спинити потяг для своїх вояків.

Бл. п. о. Михайло Ференц, ЧНІ.

Дня 22 травня 1963 р. помер смертю праведних о. Михайло Ференц, ЧНІ., в лікарні св. Михаїла в Торонті.

Покійний народився 21 вересня 1913 р. в селі Сосниця, пов. Ярослав, де покінчив початкову школу. В 1924-1932 покінчив клясичні студії в українській гімназії в Перемишлі та потім ходив один рік до музичної школи ім. Лисенка в Перемишлі. В 1933 р. вступив до духовної семінарії в Перемишлі. По прийняттю тайни священства 20 березня 1938 р. з рук Преосв. епископа-ісповідника Кир Григорія Лакоти, став сотрудником у містечку Комарно біля Львова, де душпастирював до липня 1944 р., коли, через воєнну завірюху, перебрався зразу до села Полонної коло Сянока, а потім виїхав до Австрії, де як сотрудник в Ашах коло Лінцу обслуговував українців і німців. В 1945 р. записався на богословський факультет Інсбруцького університету, де 1947 р. отримав ліценціят богословії. В березні 1948 р. приїхав до Канади, де був призначений обслуговувати округу Сифтон, Ман. В осені того року відїхав студіювати до університету в Оттаві, але вже в червні 1949 р. був призначений до Саскатуну. Через два роки обслуговував підсаскатунські місійні станиці та водночас помагав Всеч. о. ректорові П. Криворучці в Інституті ім. Маркіяна Шашкевича.

В 1951-52 обслуговував колонії округи Ф'шер Бренч, Ман., а від 1952-56 —колонії округи Еріксон, Ман., де подбав про будову гарної церкви в містечку Еріксон.

В жовтні 1956 р. вступив до новіціяту отців Редемптористів у Йорктоні, де зложив чернечі обіти 21 листопада 1957 р. Опісля душпастирював по колоніях йорктонської округи та своєю ревною працею причинився до заснування двох сепаратних шкіл у Йорктоні. Через недугу пістряка шлунку піддався в січні 1960 р. важкій операції в саскатунській лікарні св. Павла. Потім

Бл. п. о. Михайло Ференц, ЧНІ.

перебував у Медовейл, Онт. і в Торонті, де короткий час був сотрудником у парафії Преєв. Евхаристії. В березні ц.р. відсвяткував 25-літній ювілей священства. Полишив у смутку матір Марію (з дому Гармата), жонатого брата Івана та заміжню сестру Ольгу (Кітура).

Преосв. Кир Ісидор відправив у Торонті, 23 травня в церкві Преєв. Евхаристії, в сослуженні численного духовенства та в присутності великого числа вірних, Архиерейську Службу Божу і Панахиду за упокій душі бл. п. о. Михаїла.

ВПреосв. митрополит Кир Максим відправив у сослуженні численного духовенства та в присутності численних вірних похоронні богослуження в катедрі св. Володимира і Ольги в Вінніпезі 26 і 27 травня. Тлінні останки бл. п. о. М. Ференца спочили на цвинтарі Святої Родини в Вінніпезі.

Покійний був ревним священиком-місіонарем і примірним ченцем. Любив поглиблювати богословські студії, молитися і душпастирювати. В.Й.П.

Одна помилка, а потім шибениця...

м. щ.

ХРИСТОВЕ Серце врятувало мою дорогу жінку Ольгу від смерти з руки невідомого бандита-маніяка. Ось як воно сталося. Подаю цілу історію до Голосу Спасителя.

* * *

В великім місті в Америці почався терор. Якийсь маніяк почав стріляти й убивати невинних людей. Страх опанував ціле населення.

Одного вечора біля столиків над морем сиділо повно людей. Одні курили сигарки, другі пили каву, треті весело балакали по цілоденній праці. Свіжий вітрець повівав від океану і відсвіжував гостей. Попри реставрацію йшов гостинець, від якого доносився постійний гуркіт автомашин і тягарових авт.

Біля одного стола сиділа молода жінка зо своїм чоловіком. Вона нагло повалилася на землю. Чоловік прискочив до неї. Повставали гості від інших столиків, думаючи, що жінка зомліла. Піднісши її зо землі, чоловік зобачив, що кров цюрком спливала з її виска. Ніхто не знав, що сталося, бо ця жінка весело розмовляла з чоловіком і пила каву. Чоловік зжахнувся. Вийняв хусточку з кишені та намагався затримати кров. Хтось покликав лікаря. Приїхав санітарний візок. Жінка померла в дорозі до шпиталю. Хтось встрілив з укриття і передчасно загнав цю молоду жінку до гробу.

Поліція розпочала слідство. Ніхто не бачив, хто застрілив жінку. Це мусів бути якийсь снайпер, що скрився між численними автомобілями або ви-

стрілив з гостинця і припадково поцілив невинну жінку. "Я не знаю, як це сталося!" заявив чоловік. "Вона сиділа зо мною, пила каву, а тут нагло перевернулася з крісла і повалилася на землю. Навіть кава виллялася на неї! Це так скоро сталося, що я й не спам'ятався!"

"Чи ти чув постріл?" спитався поліцай. "Їй Богу, ні!"—відказав чоловік. "Люди сміялися, говорили, жартували, а по гостинці котилися безчисленні автомобілі... Хто годен чути постріл у такім гаморі?"

Таке саме свідоцтво зложили інші свідки. Ніхто не бачив, хто і звідки замордував невинну жінку. Сержант поліції смутно похитав головою і промовив: "Трудно буде знайти убийця, бо нема ніяких слідів по його злочині!" Лікарська автопсія виказала, що злочинець застрілив її з рушниці. Мусів стріляти здалека, бо ніхто не чув його. Смерть була нагла. Жінка померла майже на місці.

Чоловікові було дуже тяжко на душі. Стратив добру дружину. "Боже, чому Ти забрав мені її?" кликав посеред сліз, але відповіді не знайшов. Мусів покоритися Божій волі. Не було іншої ради.

* * *

За кілька днів молода дівчина Оленка К. телефонувала з публічної будки. Нагло хтось встрілив. Куля поцілила її в шию. Поранена дівчина потрапила вилізти на вулицю. Подорожні підняли її з землі. Хтось зараз завіз її до шпиталю. Лікарі викрили, що куля вийшла з тої самої рушниці. Проведено операцію. Ледве вдалося врятувати їй життя. І знову злочинець не полишив по собі ніякого сліду.

* * *

Два дні пізніше панство Ч. сиділи в своїй хаті. Чоловік читав книжку, а жінка слухала. Нагло почувся вистріл. Розбита шиба посипалася по підлозі. Куля свиснула жінці понад голову. Чоловік кинувся надвір, але там нікого не було! Поліція витягнула кулю зо стіни. Виявилося, що вона так само вийшла з тої самої рушниці.

Сержант заявив: "Це мусить бути той сам маніяк!" Тим часом застрашений нарід почав протестувати проти поліції по часописах. Журнали стали домагатися арештування хитрого злочинця, але поліція не мала на нікого ніяких доказів.

Змучена народними протестами поліція заарештувала всіх підозрілих злочинців, які мали за собою кримінальний рекорд, але мусіла повипускати їх, бо стало ясно, що вони невинні. Поліція подвоїла пильність. Перебрані поліцяї стояли за хатами по рогах вулиць, чекаючи на злочинця, але його не було.

Прикра стрілянина почала йти в забуття, аж нагло хтось поранив жінку, що працювала в городі. Знову кулька вийшла з тої самої рушниці. За тиждень знову прострілив ще одну жінку, що в кухні прасувала білизну.

Тепер вже всякі політиканти накинулися на поліцію, що вона не вміє дати собі ради зо злочинцями, які безкарно мордують невинних людей. Сержант скликав нараду поліції: "Панове", промовив до них, "це мусить бути той сам злочинець. Він гуляє, але я певний, що Бог покарає його і поможе нам зловити цю падлюку! Бог терпеливий, але й справедливий! Цей снайпер колись зробить помилку і ця помилка видасть нам його в руки. Він уже замордував стільки невинних осіб. Це напевно витворить у ньому своєрідну самопевність. Він стане неуважний і через це видасть себе! Ждім і пильнуймо!"

* * *

Деякий час здавалося, що убийця так само думав, як поліція. Його злочини притихли. Нарід почав забувати невинно помордовані особи. Проминуло три місяці.

По вечері я попрощався з жінкою і пішов до роботи. Моя донечка Іванка, що мала 12 літ, помогла жінці помити начення. Потім обидві сіли в привітальні та дивилися на телевізорські програми. Була п'ятниця. Дочка не мала йти в суботу до школи, тому я дозволяв їй дивитися на ці програми аж до 11-ої години вночі.

По одинадцятій годині дочка мала йти спати. Перед спанням мати і дочка пішли до спальні та клякнули перед іконою Пресвятого Ісусового Серця, щоб проказати вечірні молитви. Під кінець молитов почувся постріл. Шкло з шиби розсипалося по дивані в привітальні, де стояв телевізорський апарат. Жінка зірвалася на ноги і кинулася до вікна, але там нікого не було.

Дрижучи, негайно повідомила поліцію: "Хтось стріляв на мене і хотів мене вбити!" Покликала так само чоловіка. Поліція і чоловік майже одночасно прибули до хати. 'Якщо б я була сиділа там, звідкіля дивилася на телевізорські програми, то кульба була б поцілила мене в саме чоло. Це Христове Серце врятувало мені життя! Це чудо, що живу!"—оповідала жінка.

"Чи ви були самі?" спитався поліційний сержант. "Ні", відповіла жінка, "Іванка і я проказували вечірні молитви, бо вона мала йти спати.

"Чи тут був хтось ввечорі," —спитався сержант.

"Іван Б., приятель мого мужа, що працює з ним у фабриці, зателефонував, як муж пішов до праці, та спитався, чи міг би прийти подивитися на телевізорську програму. Я погодилася, бо він наш добрий знайомий. Ми дивилися аж до 11-ої години, поки не скінчилася комедія. Потім він попрощався і пішов додому, бо мав зачинати працю в 12-ій годині цебто опівночі".

Поліція слухала оповідання з великою увагою. Сержант наблизився до стіни і поглянув на дірку, що кулька залишила по собі. Опісля пішов до вікна і підняв фіранку. "Чи фіранки були спущені, як почувся постріл?" спитався сержант. "Так, всі фіранки були спущені, бо вночі краще чуюся, як вікна заслонені!"

Нагло до хати зайшов Іван Б. Моя жінка промовила: "Він тут був з нами. Як тільки відійшов, то я пішла з Іванкою молитися..."

Сержант спитався його: "Пане Б., чи ви не бачили нікого біля хати, як ішли додому?"

"Ні, не бачив! Я спішився до хати, бо мав іти до роботи!" відповів запитаний сусід. "Але я почув якийсь гук гейби постріл, тому негайно зателефонував до пані Л., щоб спитатися, як мається, бо пригадав собі недавні морди..."

* * *

Поліція витягнула кульку зо стіни. Та сама рушниця! Отож той сам злочинець. Ніхто з сусідів не бачив нікого біля хати панства Л. Сержант почухався в голову. "І знову нема ніякого сліду!" Родина К. не мала ворогів, що хотіли б пімститися на ній...

Проте цим разом задуманий сержант поліції отримав бажані ознаки, щоб зловити злочинця. Маніяк лишив по собі два сліди цебто зробив дві помилки: "Маніяк не вбив пані Л., бо не знав, що вона пішла з дочкою до другої кімнати проказувати вечірні молитви. Якщо б була дальше дивилася на програму і залишилася на тім самім кріслі, то напевно тепер була б на другім світі! Фіранки були спущені, тому злочинець думав, що вона дальше дивиться на програму".

Поліцаї цікаво видивилися на свого наставника. "Не дивуйтеся, бо це природне. Якщо б був не знав, де вона сиділа, то був би не стріляв. Проте не був певний, чи поцілив її, тому зараз побіг до свого дому та зателефонував до неї, щоб упевнитися, чи застрілив її", продовжав сержант.

"То це ніхто інший як Іван Б.", закликали одноголосно поліцаї.

На приказ сержанта арештовано Івана Б. і зачато допитувати його. Він зразу заперечував ставлені йому питання, заявляючи, що про вбийства нічого не знав. Сержант відчув, що Іван тільки повторяв те, що заздалегідь приготовив собі.

Поліція не знеохотилася. Іванове замішання зростало. Тоді сержант безцеремонно спитався його: "Ти знав, де вона сиділа. Це тільки ти міг вистрілити!"

Іван заломився: "Але я не забив її! Я тільки хотів настрашити її!"

"Але ти не тільки настрашив, але й забив жінку над морем!" —закликав сержант. "Це був нещасний припадок! Я хотів пожартувати собі!"—відповів убийця.

* * *

Отак нарешті Божа справедливість досягла цього маніяка. Він боронився тим, що 'щось' тягнуло його стріляти на людей. При тім показав рушницю, з якої стріляв на невинних людей.

* * *

Під час процесу виявилася ціла звірячість цієї потвори в людській тілі. Він плакав і твердив, що не відповідав за свої діла. Суддя спитався його: "Чи ти коли чув про Божу заповідь, яка каже: **Не вбивай!"** "Яка це заповідь? Хто видав її? Я не чув, щоб в нашій американській конституції був такий закон!"

"Ось тут саме твоя трагедія", відказав суддя. "Ти не боявся Бога, тому не числився з Його законами! За це мусиш відпокутувати! Твоя ж покута це шибениця! Хоч твоя смерть не приверне життя замордованій жінці, все таки так ти сам, як подібні до тебе злочинці зобачать, що ніхто не годен безкарно кепкувати собі з Бога та Його Заповідей. Накінець гріх мститься на тих, що допускаються його!"

* * *

Застрашений, але нерозкаяний Іван Б. пішов на шибеницю. Не каявся, бо не знав, що значить каятися за гріх. Без знання Бога каяття не можливе...

Папа—батько народів

КАТОЛИКИ повинні шанувати і любити своїх Душпастирів, єпископів і Папу. Папа представляє самого Ісуса Христа. Він є батьком всіх народів, що належать до Христової Церкви. Завдання Папи це не панування над людьми, але услуговування їм і провадження до вічного спасіння. Христос заявив про Себе: "Син Людський не прийшов на те, щоб служили Йому, але щоб служити (людям) і дати Своє життя як викуп за багатьох", цебто за всіх людей, що колинебудь житимуть на світі (Мат. 20, 2).

Як Христос поступав, так само поступав Його гідний і святий заступник, Папа Пій IX. Одного дня цей Папа вийшов до городу на прохід по довгім і труднім дні праці. До городу закрався один хлопець і зачав красти квіти. Зобачивши Папу, налякався і почав тікати. Папа стримав його і спитався, чому це робив? Хлопчина розплакався та заявив, що переступив приказ матері, бо вона наказувала йому ніколи не рухати чужих речей.

Папа зворушився сльозами хлопця. Підняв квіти і передав

йому для матері, заявляючи, що пробачував його гріх крадежі. Хлопець подякував Папі і відійшов. З того часу минуло багато часу. В тих часах в Італії було багато революційних рухів, які намагалися повалити Папську Державу. Між революціонерами арештовано й колишнього малого злодія, що був вписався до армії Гарібальдівських революціонерів. В тюрмі дістав сухоти. Опинився на ложі смерти, але не хотів і чути про сповідь.

Папа Пій IX відвідав тюрму. В'язничник показав йому конаючого, нерозкаяного революціонера. Папа ласкаво і любляче споглянув на нього. Молодий революціонер пізнав Папу і Папа пізнав його. "Леонелло", —так звався юнак—"чи пригадуєш собі ватиканські квіти, які я подарував тобі для матері?" —промовив Папа.

"Так, Святіший Отче", відказав юнак. "Який я був тоді щасливий! А тепер я представляю хіба образ зіпсуття й безвірства! Що буде зо мною по смерті!"

"Не бійся, дитино", промовив Папа. "Христос милосердний. Його Церква не бажає прокляття, а спасіння людей, навіть тих, що намагалися шкодити їй!"

"Святіший Отче!"—закликав вражений юнак. "Мені казали, що для революціонерів нема прощення!"

"Ні, прощення є для всіх, що каються за гріхи, бо Церква це ласкава і вирозуміла мати грішників!" потішив його Папа.

* * *

Юнак відразу висповідався і Папа в імені Христа пробачив йому всі гріхи. Прийнявши Ісуса до свого серця, юнак не вийшов з в'язниці, бо смерть забрала його з цього світу два дні по Св. Причасті.

Ось як Свята Церква поступає з людьми. Вона віддзеркалює милосердя і любов Самого Спасителя до всіх людей. Отож любім свою духовну Матір Церкву і намагаймося бути її гідними дітьми, щоб заразом бути добрими дітьми Небесного Отця, бо святі Отці Церкви твердять, що "кому Церква не мати, тому Бог не є Батьком!" Св. Августин каже: "Ненавидь блуд, але люби тих, що зблудили!"

Антонич

ПРИЙДИ, СВЯТИЙ ДУШЕ...

Прийди, прийди до мене, Голубе Святий,
ясними крилами заграй понад моїм столом,
наповни серце щастям ангольської повноти
та хорони мене перед безсилля злом.
Угору голову похилену в утомі
з-над жовтих фоліянтів, з-над паперів піднесу,
у серці наче у пергаменовім томі,
раптово відчитаю вогняну Твою красу.
Безмежжя відчуттям налий ущерть докраю
мою приземну душу вкриту пилом мов дорога,
та не бажаю передсіння раю, бо я знаю:
Страшна, страшна це річ живим упасти в руки Бога.

Heart of Hearts

Th. Bleech

DEVOTION to the Sacred Heart of Jesus is generally ascribed to a saintly nun of the seventeenth century. St. Margaret Mary Alacoque, who was chosen by Our Lord to spread devotion to His Sacred Heart, lived from 1647 to 1690. She was a member of the Visitation Convent in Paray-le-Monial, France.

Needless to say, this humble Sister was more than surprised as to why Our Savior chose her for this special mission. Realizing that she must carry out the instructions of the Savior, she confided the divine apparitions and instructions to her Superiors. They in turn reacted quite severely in order to determine her sincerity and veracity. The other Sisters were no less cold in their appraisal and reaction, thinking that she had succumbed to the foolishness of pride and delusions.

Suffering these humiliations and persecutions from her religious companions enabled her to understand more completely the suffering of Christ and to bring to others Christ's spirit of reparation and love for those who bring suffering and pain to Him.

In this frigid atmosphere of suspicion and rejection she was even more surprised at being appointed Mistress of Novices. The conventual novices entrusted to her care became the first devotees and disciples of her teaching and devotion to the Sacred Heart. They seemed to understand their Mistress from the very outset, taking this divinely-inspired devotion to their hearts wholeheartedly and in eagerness to show their appreciation.

On a special occasion these sympathetic novices produced an image of the Sacred Heart and enshrined it on an altar which they had made. The Sisters of the Community did not take to the idea very cordially, but Margaret Mary was overjoyed with this demonstration of love.

This is how the popular Catholic devotion to the Sacred Heart of Jesus began, inauspiciously at first, but gradually spreading throughout the whole of the Catholic world.

This devotion is very popular in our Eastern Rite Church. In his book on devotion to the Sacred Heart of Jesus, "The Great Promise of the Heart of Christ (Velyka Obitnycia Chrystovoho Sercia)", Father M. Sohudlo, CSSR, says "that devotion to the Heart of Christ was always known in Ukraine. It was known as the devotion to the wounded Side of Christ."

He underscores the point that our liturgical books attest to the fact that this devotion is as ancient in Ukraine as Christianity itself.

In the Acathist to Christ's Passion we read: "Jesus, I bow to Your most pure Wound which pierces Your

Heart!" (Sixth Song). And in the final prayer of the Acathist to the Glorious Cross is found this aspiration: "Jesus, You have opened Your Heart, grant Your grace unto this sinner!" Also, "Most Merciful Savior, we come to You, to Your Open Heart for Your generous forgiveness."

In another liturgical book, the Oktoich, published in Pochayiv in 1775, we have a beautiful description of the lance which pierced the Heart of the Savior, simultaneously piercing the heart of Satan, nullifying the sentence of death proclaimed against Adam, assuring the resurrection of the dead and removing the flaming sword, by which the Angel guarded the entrance to paradise. Our liturgical books express wonder worthy of the blessings accruing from the Wounds of the Heart of Christ.

From the pierced Heart of Christ on the Cross flowed blood and water which washed away our sins and assured us of our salvation.

And thus the Eastern Church expresses its gratitude to Christ for those blessings in this song which the faithful sing: "O Christ, glory to the Incomprehensible Good of Your Heart!"

* * * *

Continuing, the devotions to the Sacred Heart of St. Margaret Mary only helped to spread and strengthen this devotion among our people.

The Russian Tsars reacted violently towards the devotion to the Sacred Heart of Christ. In 1839 an ukase of the Tsar was issued, forbidding his subjects to foster this devotion, because it was considered "dangerous to the Russian empire." The first Society of the Sacred Heart was established in 1738 in Eastern Ukraine, and when the Tsarist regime occupied this territory, it abolished all the societies and forbade this devotion.

In Western Ukraine devotion to the Man-befriending Christ spread freely, where it was beyond the reach of the Muscovite rulers. Our theologians proved that this devotion is not contrary to the spirit of the Eastern Rite, as our liturgical books clearly testify.

The first Society of the Sacred Heart in Western Ukraine was established in 1886 and 1911 the many societies could boast of a membership of 100,000 devotees.

Father Melety Lonchyna, OSBM, published the first Ukrainian Catholic hymnal in honor of the Sacred Heart which did much to popularize this religious exercise. Father Isidore Dolnytsky, chaplain of the Lviv Seminary, composed an Acathist in honor of the Most Sacred Heart. It became so popular that it was translated into Greek, Latin and Arabian. Pope Leo XIII attached a plenary indulgence to the Acathist, whenever it is recited during any of the feasts of the Heart of Christ.

In 1909 Father Dolnytsky composed the Moleben to the Heart of Christ, a most beautiful and popular religious service of our Church.

In this same year three Ukrainian Bishops, Metropolitan Andrew Sheptytsky, Gregory Khomshyn and Konstantyn Tchechovych, issued a joint pastoral letter, enjoining the faithful to dedicate themselves to the Heart of Christ.

"Praise to the Divine Heart of Jesus which has wrought our salvation! To it be praise and glory forever! Amen."

* * * *

PRAYER
TO THE SACRED HEART OF JESUS

Based on the promises made by Our Lord to Saint Margaret Mary and by Our Lady to the children of Fatima.

Sacred Heart of Jesus, look down upon us humbly prostrate before You to adore You, to praise You, to thank You, to repair our past offenses and to consecrate ourselves to Your Love.

Remembering Your Divine promises and those of Your most Immaculate Mother, we say to You with the utmost confidence:

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, give us all the graces necessary in our state of life.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, establish peace in our homes.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, comfort us in all our afflictions.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, be our secure refuge during life, and above all in death.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, bestow abundant blessings upon all our undertakings.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, may sinners find in Your Heart the source and the infinite ocean of mercy.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, may tepid souls become fervent.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, may fervent souls quickly mount to high perfection.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, bless every place in which an image of Your Sacred Heart and the Immaculate Heart of Mary is exposed and honored.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, give to priests the gift of touching the most hardened hearts.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, write in Your Heart, never to be effaced, the names of those who promote devotion to Your Sacred Heart and to the Immaculate Heart of Mary.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, grant to those who go to Communion on the first Friday in nine consecutive months, and to those who make the five first Saturdays, the grace of final penitence; grant that they shall not die in Your disgrace nor without receiving the Sacraments.

Sacred Heart of Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, reign in spite of Satan and of all the efforts of Your enemies. *LORD, YOU have made us these promises.*

Sacred Heart of Jesus, we place in You all our confidence, fearing all things of our weakness and hoping all things in Your Kindness. Through the Immaculate Heart of Mary, be the sole Object of our love, the Protector of our life, the Support of our weakness, the Remedy of our inconsistency, the Repairer of all our sins, the Assurance of our salvation and our sure Refuge at the hour of death. Amen.

(Ave Maria Institute)

"You are my Father, You are my God, my stronghold and my refuge", he will cry out to Me, and I will acknowledge him as My first-born (Ps. 88, 27).

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

KING DAVID – Example of Paternal Weakness

KING DAVID was one of the best men that ever lived upon earth. For his goodnes God promised that his descendants would always rule over Israel. And yet this holy man had many human weaknesses.

When his son Absalom killed his brother Amnon, David wept bitterly: "At that, (that is, when the slaying of Amnon was reported to him) the king rose up, and tore his garments and cast himself upon the ground" (2 Kings: 13, 31).

He was a strong king, but a weak father to his children, for which he had to pay with much bitterness and tears. His fatherly weakness brought a whole series of disasters to him and his kingdom.

* * * *

There was much rivalry among his sons, but David did nothing to eradicate it. What was the result? One brother killed another. David groaned and wept and got angry at Absalon, but did nothing to punish the guilty son and thus to assert his paternal authority.

It is natural for the fathers to be weak and undecided with their children whom they love "too much", that is, excessively and unreasonably. In the Old Israel such behavior and such fatherly love was frequent, but David's negligence was exceptionally notorious and harmful to the people in general and to David himself in particular.

Absalom was very handsome, "a man of good presence and famed for his beauty, none like him in all Israel. From the sole of his foot to the crown of his head was no blemish to be found in him" (Ibid. 14, 25). He was forceful, impetuous, highly intelligent, expert on how to approach people, haughty and passionate. No wonder, the Israelites adored him. David saw that Absalom was encroaching on his royal rights, but said nothing, because he was afraid to hurt his feelings. Absalom was a married man, had friends in Israel and was very popular. David was afraid to correct him, because he feared that there would be difficulties. So he kept quiet, pretending that he saw nothing and knew nothing about his son's maneuvers.

How many of today's fathers behave as king David did? They are weak and negligent in fulfilling their fatherly duties, because they are afraid to hurt their children's feelings, and thus they neglect their education, their first obligation towards them, to the great sorrow of the whole family.

We are prone to blame the youngsters for their misbehavior, forgetting that sometimes their fathers are even more guilty than the children themselves? Why? Because they do not correct them and do not watch over them, thus encouragaing their faults and sins?!

* * * *

How did the story of David and Absalom end? Absalom revolted against his own father and tried to dethrone him. David had to flee from Jerusalem, crying: "Here is my own son conspiring against my life!" (Ibid. 16, 11). This was the final result of David's negligence and weakness. Unfortunately his tears came too late.

David assembled a part of his loyal army for the final battle with his rebellious son. During the ensuing battle Absalom was caught by the branches of a great oak-tree, hanging there between earth and sky. One of David's soldiers pierced him with three javelins. Thus Absalom paid for his rebellion and ambition (Ibid. 18, 15).

When David heard of his son's death, he retired to his room "in bitter sorrow and wept there, crying: 'O my son Absalom, would to God that I had died instead of you!" (Ibid. 18, 33).

This is the sad ending of the story. Pride, laziness and unruly passions ruined the son, and the father was responsible for his ruin, because he did not fulfill his duty toward him.

RELIGIOUS FREEDOM AND THE INDIVIDUAL

One of the unique and most important contributions of our American society is the ideal of religious freedom—the right of the individual to worship God in his own way without interference, pressure or penalty. This freedom was made possible by the adoption of the principle of separation of Church and State, firmly embedded in American law since the beginning of our nation's existence.

According to Justice Hugo Black, speaking for the Supreme Court of the United States, separation of Church and State means "neither a state nor the Federal Government can set up a church. Neither can pass laws which aid one religion, aid all religions or prefer one religion over another. Neither can force or influence a person to go to or to remain away from church against his will or force him to profess a belief or disbelief in any religion".

This Constitutional doctrine should not be interpreted to mean that America is hostile to religion or even indifferent to it. On the contrary, religious institutions play a noteworthy role in defining American goals and values and enjoy widespread respect.

It has been estimated that there are in the United States at least 256 separate religious sects and denominations. Each of these is free, under our system of separation of Church and State, to worship without restraint and to enlarge its following through all means of persuasion and education.

As citizens, all Americans are equal before the law. Therefore, Catholics, Protestants and Jews, in all shadings of these faiths—and skeptics and non-believers as well—are able to live together peacefully and work constructively together on the basis of their common citizenship. Here in the United States the Church and the State move in different spheres and there is no domination of one by the other.

The American experiment, now tested by the experience of nearly 200 years, has shown that religious freedom is most secure when Church and State are separated, and that the nation itself is more stable and harmonious. Thus it is possible now for America to have a Catholic president without any disadvantage to the Protestant majority, to the Jewish and other minorities, and without any hurt to those who profess no religious affiliation whatsoever. (ACPR).

The Lord said: "It is not good that man (Adam) should be without companionship. I will give him a mate of his own kind". So God made Adam fall into a deep sleep, and while he slept, took away one of his ribs, and filled its place with flesh. This rib, which He had taken out of Adam, the Lord God formed into a woman. And when He brought her to Adam, Adam said, "Here, at last, is bone that comes from my bones, flesh that comes from my flesh. It shall be called WOMAN, this thing that was taken out of man. That is why a man is destined to leave father and mother, and cling to his wife instead, so that the two become one flesh" (Gen. 2, 18 & 21-24).

What's Wrong With Today's America

M. Schudlo, C.SS.R.

OUR present century is a century of two great wars, of stupendous progress in medecine, education, welfare for the people in general, especially for the working class, of great discoveries in science and technology, such as telegraph, telephone, electric lamp, radio, TV, airplane, atomic and nuclear power.

While material welfare of the people went up at gigantic steps, a major crisis developed in morals. It is true that various religious demonstrations are trying to check the lessening of moral consciousness in countless men and women, especially in the youth. Good people are rightly terrified when they read in the papers that in 1958 there were 2,340,000 persons arrested for major crimes in the U.S.

J. Edgar Hoover stated that in 1957 an estimated 740,000 youngsters under 18 years of age were arrested.

And all this despite the mass prosperity which people are enjoying as never before in history. The membership of various churches is on the increase, because people are going to church services in record number. College enrollment is soaring.

No wonder that ordinary men and women of the U.S. and Canada are luckier than, for instance, Abraham Lincoln or the French king Louis XIV, because they can easily get things which were denied to the richest and most powerful people of the past centuries. One shot of penicillin would have saved the life of the wounded Lincoln, but unfortunately he could not get it, because there wasn't any in his time.

Yet, never has there been so much uneasiness and corruption and so much talk that something terrible is happening to our young generation and its morals. People living in too much prosperity tend to become soft. They turn more and more to pleasure seeking and profits, although they are unwilling to work hard as their forefathers did in the past. Such a frame of mind leads to the lowering of the high standards of the past.

Television scandals brought this growing uneasiness into focus. A group of Chicago policemen, the men who are dedicated to keep the order, became accomplices of a theft ring. Nationwide, juvenile delinquency shows an eightfold increase since 1950. Illigitimate births have almost doubled since World War II. Venereal diseases are on the increase among young people despite all warnings. America is now the world's biggest market for narcotics. Cheating exists everywhere, in private companies as well as in the government and even in the Catholic schools. Stealing has almost become a routine in banks. And what is worse, it's the employers who are stealing the money from the companies. Cheating is widely spread in universities. The feeling is widespread that marriage is on the rocks, while thousands of artificial orphans are deprived either of their mother or of their father.

What do all these symptoms show? One thing is sure, and that thing is:

"There is a noticeable decline in morals and moral fiber." Why? Here are some explanations taken from those who have studied the sad situation.

Dr. Robert Fitch: "We don't seem to feel the need of striving for anything. A lot of religion people are taking today, is not the best".

Historian **Dr. Herbert Muller:** "I would emphasize corruption, slackness and softness. We haven't got adjusted yet to a world of abundance, nor to a world of very deep uncertainty."

Philosopher J. Adler: "Silly sentimentality about children is bad for the children, bad for our society, bad all along the line. Children should be given a full burden of work."

Scientist **D. Bronk:** "People are rich with power and goods beyond the dreams of kings... They have to be inspired."

Social worker among negroes, **Fr. John LaFarge, S.J.:** "I notice an erosion of our morality — a dangerous thing. Russia's achievements are the result of dedication. There must be a dedication to a higher ideal among our young people."

* * * *

What can be done to remedy this sad situation? We are told that education which will improve the situation belongs to the parents who are responsible to God and the country for the behavior of their children. But what should be done with those parents who are themselves irresponsible and corrupt?

Herbert Hoover says: "The fundamental strength must come from growth of religious faith and from a determined stand against the evils that beset us." The Church must play the main part in this spiritual fight against corruption and immorality. But alone it cannot win the battle. The homes, that is, the parents, schools, the press and public must help it in its hard task and endeavor of rehabilitating those who are already at the bottom of corruption, or to prevent those who are on the path to it.

Religion which is the only solid basis of morality must be instilled into the hearts of our children and young people inspiring them with enthusiasm for the higher spiritual endeavor and goals, for "no man will live by bread alone, but by every word coming from the lips of God" (Mt. 4, 4).

The family must cooperate with the Church, if the work is to be successful. Most corrupted youngsters come not from strict and harsh but from the very permissive parents who give them everything they want. Such overbearing parents often say when their son or daughter get into trouble: "I have given him (her) everything. Why isn't he (she) satisfied and good?" What should we say of such a defense or rather self-incrimination? Well? They have given their children everything except moral standards which should regulate their feelings and passions.

God must occupy the central post in any good education. If there is no God, there will be our little I, and then everything is relative to "me" and "my little ego." The person that rejects the idea of a personal God Who created the world and rules it, will have nothing but the self to worship, idealize and serve. In such a case things are good, if they prove useful or delightful to my ego. They are bad, if they hurt it. So you have pure subjectivism. Nothing is absolute. Everything must be measured and valued by my little ego. If it aproves a thing, it's good; if it disapproves it, it's bad.

Religion alone is the true yardstick of the real morality which is not subject to men's fickle egos. It reminds people that God is their Supreme Master and that His Law is their rule of life. It also reminds them where the real power lies and therefore where the real source of confidence can be found. Christ told His sleepy and weak Apostles where they could find the strength to face the trial of the Pas-

sion. "Keep awake and pray that you may not succumb to temptation. The spirit is willing, but the flesh is weak" (Mt. 26, 41). Our Lord Himself sought this strength in prayer to His Father. It was a wonderful prayer, full of love and resignation in the face of the approaching arrest, scourging and crucifixion. "My Father," Our Lord said in tears, "if it is possible, let this cup be spared Me!" "But it was the Father's will that He drank that sorrowful cup of crucifixion, because in God's providence the cross was the means of our Redemption. What did Jesus do when He saw that His Heavenly Father would not spare Him the cup of the crucifixion? He bowed humbly His divine Head to the will of His Father and declared with a Son's love and submission: "My Father, if this cup cannot be spared Me and I must drink it, may Your will be done!" (Matt. 26, 39 & 42).

Without God's help no man can hold his ground in the midst of his daily cares, temptations, disillusionments and depression. The people who know how to pray in their daily difficulties will never break down and go astray from the path of duty, no matter how heavy their cross might be, for God is with them, as He was with His praying Son Jesus in the Garden of Gethsemani. Prayer will enlighten our youth and lead it to the recovery of idealism, to the reconstruction of character and of spiritual values, of discipline and willingness to accept our responsibilities as individuals and as a nation. The Church, the home and the school should help the youngsters to hasten such a spiritual and moral transformation.

Man is a fallen creature inclined to evil as a consequence of his disobedience to God's command in paradise. When man was created, he was free from passions and concupiscence, the two main sources of human weakness. Man's mind was free to know God, and his will was obedient to God's commands. The Bible says: "The Lord God took man and placed him in the paradise of pleasure, to cultivate and to keep it. And he commanded him, saying: 'Of every tree of paradise you shall eat, but of the tree of knowledge of good and evil you shall not eat, for in whatever day you shall eat of it, you shall die.' (Gen. 2, 15-17).

Seduced by the serpent (the Devil in disguise) Eve took the forbidden fruit, "ate it and gave it to her husband who also ate it" (Gen. 3, 5). This act of disobedience brought confusion and disorder into the harmonious nature of man. His intellect became obscure, his will weakened and his passions unbridled. The Bible describes the fatal results of our first parents' fall. "Then the eyes of both were opened, and they realized that they were naked. So they sewed fig-leaves together and made themselves coverings. When they heard the sound of the Lord God walking in the garden . . . , the man and his wife hid themselves from the Lord God among the trees of the garden" (Gen. 3, 7-8).

(Conclusion in next issue)

CHANGING THE WEATHER?

Some scientists are dreaming of changing the weather and of controlling our climate by using rockets. It is true that rockets will soon be used for mail, freight and passenger traffic. But will they be able to change the weather, prevent hail and disperse the clouds? The results of such attempts have been scanty and inconclusive thus far. Seriously minded scientists are afraid to fool around with the weather, because our knowledge of the nature's laws is very limited at present.

When a young man tells his 'chicken' that he is not good enough for her, she is the first to agree, and yet she will marry him anyway.

Congress and the President

IT has been said that it is as difficult for foreigners — and, one might add, for newcomers to the United States — to understand American political life as it is for them to understand baseball. And many may wonder why they should try, why they should become interested in the intricate system of politics that seems to fascinate the American people. There are two obvious reasons, however.

First, with all its cumbersome and complicated machinery, the United States system has shown considerable stability over the years and it has protected minority as well as majority rights. Secondly, Congressional decisions on domestic and foreign policy, on taxes, defense, foreign aid and other problems have an important influence on the political and economic affairs of other nations.

At first sight, American politics are, indeed, puzzling. President Eisenhower, a Republican, elected twice by a large popular vote, for years had to face a Congress in which his political opponents, the Democratic Party, had majorities in both houses. And now, President Kennedy — a Democrat — who won the Presidential election by an extremely narrow margin, 124,000 votes deals with a Congress in which his party has comfortable majorities in both Houses.

Nevertheless, President Eisenhower had much of his foreign and domestic program passed by Congress, while President Kennedy had difficulties in his first two years and expects his program to have rough going in the newly elected Congress. The explanation for this seeming contradiction lies in the flexibility of party affiliations in the United States and in the unique system of checks and balances between the President and the legislative body.

Moreover, both the Republican and the Democratic parties have liberal and conservative wings. Party discipline is not — and cannot be — enforced at every vote, and the President, unlike the Prime Minister in a parliamentary democracy, cannot be overthrown by a vote of no-confidence. So a Democratic President at one time may find one of his programs defeated by a majority of Republican and Democratic votes, while on another occasion Republican votes may come to his rescue.

Members of Congress, in other words, are more bound by their conscience and the views of their voters than by considerations of party discipline. And the more conservative members of both parties tend to rally against Presidential proposals which in their eyes are too far-reaching, too closely or designed to over-extend the influence of the federal government.

Partly for these reasons, President Kennedy's program for medical aid for the aged, to become part of the federal social security system, was defeated in the 87th Congress and will face a hard fight in the new 88th Congress. His proposal for a large income tax cut to encourage economic growth is opposed by a strong conservative group in Congress which fears that a grossly unbalanced national budget will lead to inflation. And so forth.

In general, the philosophy behind the American constitutional system is that Congress and the president each will restrain the other from excessive use of power. The President can veto Congressional measures which he disapproves, and he is in a unique position to appeal to the country for popular support.

Congress, on the other hand, has the ultimate power of the purse — the President cannot act, unless Congress appropriates money for specific purposes, and Congress can impose specific restrictions on some legislation. Naturally, a President who can rally popular support will be better able to lead Congress, but he cannot dictate to Congress, even when his party holds a majority. Thus, in this dilemma lies both opportunity and frustration for John F. Kennedy.

— (ACNS)

GlassEtte

The Glass Heart

by John Zubaly

THE human heart has nothing in common with an object shaped in its likeness and made of glass. The name is the same, spelled and pronounced alike. But here all similarity comes to an abrupt end!

First, what is glass? It is the mixing of raw material in powdered form with the following ingredients. Sand — not the kind found in a child's play pen — but Silica, Soda or (potash) and line. Now it is ready to be melted at the terrific heat of between thirteen or sixteen Centigrade degrees. The syrupy material is left to cool after which it can be pressed by various processes into hundreds of forms.

The human heart is made of millions of cells. It must be born in the human being. These human beings grow up to mix in a world of many people where they will accomplish small or great things and serve or fail to serve God.

Yet — in this world of today, it seems that many a person could very well indeed have a "heart made of glass", when it comes to helping one's fellow men.

The Christian world knows of the Sacred Heart, the One Whose Holy Heart was broken, and yet even today He can move the human being to work for God and also move a person to cry out in all sincerity: "I am sorry for all my sins, God!"

The human heart is not an ornament but the very pulse beat of life! However, all hearts are breakable, but in the end He can mend all hearts, ALL HUMAN HEARTS!

ANESTHETICS

When a person is anesthetized during a surgical operation, he is usually kept asleep by means of a mixture of oxygen and nitrous dioxide with an added ether's vapor. The persons breathes this mixture and falls asleep while doctors perform the operation. The patient does not feel any pain.

How to be a Good Layman

Donald F. Miller, C.SS.R.

Too many Catholic laymen and women do not realize their own power and responsibility. This description of a good layman will remind them of what they can and should be doing.

THE first idea that the word "layman" brings to mind is a negative one: a lay man or woman is a member of the Catholic Church who is not a cleric or religious.

Certain distinctions must be made in regard to the word "good" as applied to laymen. (Throughout this article the word "laymen" will always mean both men and women.)

In the first sense, a layman may be "good", because he has something in common with both good priests and religious; he possesses the same sanctifying grace that makes all good Catholics, from the Pope down to the most recently baptized child, living members of Christ's Mystical Body, children of God, heirs of heaven. A Catholic loses sanctifying grace and goodness only by mortal sin.

In the second sense, a layman might be called good, because even though he is not in the state of sanctifying grace, he performs certain actions that appear to be good. Thus a Catholic living in a bad marriage or in adultery might be very generous in giving to the Church, or in working for the Church, or in helping the poor. Friends or acquaintances may call him a good layman, without adverting to whether he is in the state of sanctifying grace or not. Actually, in the eyes of God he is not good, because he is spiritually dead, and his seemingly good actions have no merit or value before God except in so far as they may possibly dispose him for the grace of sincere repentance, a good confession and return to the friendship of God.

A third sense in which the word "good" may be aplied to a layman is in respect to a man or woman who not only lives in sanctifying grace, but is marked by certain qualities and habits that befit his state. Sanctifying grace is the beginning, the foundation of being a good layman, just as it is the foundation of one's being a good priest or religious. But it would be incorrect, in a strict sense of the word, to call a layman "good" who had no claim to the title other than that he remained out of mortal sin. It would be equally incorrect to aply the title (in a strict sense) to a priest or religious who, if this were possible, had no other goal in life than the avoidance of mortal sin.

It is in this sense, then, that we want to describe a "good" Catholic layman. Such a person will be marked by very specific characteristics in three relationships of his life: I. In his relations to the clergy and religious; II. In his relations to his fellow lay people; III. In his relations to non-Catholics.

I. Relations to Clergy and Religious

The first and most important mark of a good Catholic layman is produced by a right attitude, right actions, right habits toward the Catholic clergy and religious. The right attitude may be described in three propositions.

A. *The good Catholic layman abhors and resists every form of anti-clericalism.*

Anti-clericalism can take many forms. Throughout the course of history there have been many occasions when laymen who held civil authority tried to dictate to the hierarchy and the clergy on matters that pertained essentially to the spiritual order. Often

these were Catholic rulers who would demand, for example, the right to name bishops and prelates, with no regard for the spiritual fitness of their candidates, but with only a desire to have persons in high spiritual offices who would do their bidding. Most dictators, like Hitler and Stalin, make the Catholic clergy one of the first objects of their persecution.

Non-Catholics who hate the Catholic Church usually expend most of their venom against the hierarchy of the Catholic Church, and its priests and religious. Innumerable pamphlets are printed every year in America by organizations that hate the Catholic Church. Much of their content is devoted to attacking priests, bishops, religious, as usurpers of authority, deceivers of the people, and moral hypocrites. Paul Blanshard, the man who writes books that are bitterly opposed to the Catholic Church, has said that he has no quarrel with the Catholic laity; it is the hierarchy and the clergy that he would like to see destroyed.

Sometimes Catholics become infested with the disease of anti-clericalism. The disease can be fatal or it can be relatively mild. It is fatal in the case of those who, because they had a disagreement or a quarrel with a priest, have stopped going to church, receiving the sacraments, living as Catholics.

Milder cases of anti-clericalism afflict those who continue going to Mass and receiving the sacraments, but who like to generalize about the faults of priests and religious, who talk about their having a soft life and no burdens, who go into tantrums whenever pulpit appeals are made for money.

Some Catholics have recently developed a form of anti-clericalism as a result of the public criticisms that have been made by Catholics in high places of Catholic schools and educational standards. They express the view that whatever is wrong with Catholic education is exclusively the fault of bishops, priests and religious. And they say so often.

The good Catholic layman keeps himself well-inoculated against the disease of anti-clericalism. He knows that many priests and religious have faults and imperfections. He may inwardly writhe a bit when an imprudent pastor talks too much about money from the pulpit, or talks about it in the wrong way. He does not renounce his right to discuss the pros and cons of projects proposed by his bishop or his pastor in an objective way, always without personal bitterness or rancor or self-interest.

But he is a good layman, first of all, because he does not run down the clergy either in general or in particular. He does not join with others in conspiracies to defeat plans of those holding spiritual authority over him. If it ever becomes necessary to report to the proper authorities some grave scandal given by a priest, he fulfills this obligation with great sadness, with great secrecy, and with the purest of motives.

B. *The good Catholic layman recognizes his need of the clergy according to the mind of Christ.*

It is a basic belief of every good Catholic that Christ established His Church with authority, vested first in His Vicar the pope, then in the bishops appointed by him, then in the pastors and priests assigned to parishes, and in the religious authorized by the pope or a bishop to carry out special spiritual functions in the Church.

The layman is dependent on those to whom Christ gave spiritual authority over him for three things: 1) for the graces that can come to him only through the Mass and the sacraments; 2) for the teaching that will insure his believing exactly what was taught by Jesus Christ; 3) for the commands and directives that will keep him on the road to heaven.

In this dependence the Catholic layman knows that he takes a stand that is directly opposed to that of most of

those who call themselves Protestants. It is a historical fact that Martin Luther, usually called the founder of Protestantism, relieved his followers of dependence on a clergy or hierarchy by devising the doctrine of "the priesthood of all believers." In calling all Christian priests, he did away with the sacrament of holy orders, and with the special spiritual powers attributed to ordained priests for some 1500 years before he appeared in the world. Catholics find those powers being given by Christ to His priests, His apostles, in the Bible.

Furthermore, the good Catholic layman knows that the spiritual grace he needs and derives from the Mass and the sacraments does not depend on the goodness or badness of the priest who says Mass or administers the sacraments. He knows that a good layman can save his soul only through the Mass and the sacraments, even while the priest who gives them to him may be losing his. But he leaves judgment of priests to God.

C. *The good Catholic layman knows that he has an obligation to cooperate with those who hold spiritual authority over him, and to extend their work into fields that only he can enter.*

Dependent though he is on the clergy and religious for the Mass and the sacraments and right teaching and guidance, the good Catholic layman knows that there is a vast field of positive action for his faith that is open only to the laity.

Indeed, the last three popes, Pius XI, Pius XII and John XXIII, have been hammering at the doctrine that the Church is dependent on the laity for many kinds of activity that are beyond the scope of the clergy.

This they present as clearly contained in the doctrine of St. Paul about all the members of the Church making up the Mystical Body of Christ. Just as each member and part of a human body has important functions that no other part can fulfill, so all members of Christ's Mystical Body have tasks that only they can fulfill.

What are the specific tasks of the good Catholic layman?

It has to be said here that his first obligation is to be an active member of his parish. He is not a floater or drifter from church to church. He is not an outsider, living within the parish boundaries, but rarely attending his parish church. He is not a free-rider, using the facilities of his parish church for Mass and the sacraments and the schooling of his children, but not contributing according to his means, or not in the manner (such as through Sunday envelopes) set up for all wage earners of the parish. He is not a "lone wolf," never engaging in any common activity of the parish, and never showing up for any society or group meeting. The titles, "good Catholic layman", and "good parishioner" can never be separated.

But a good Catholic layman is not inordinately parochial-minded. He knows that his bishop has a claim on him and needs him, perhaps for help in meeting expanding needs of the diocese, for work on one sort of lay committee or another, for help in promoting social justice causes, public morality, etc. According to his abilities, his time, his position in society, he offers what he can of his time and energies for these important causes.

Finally, the good Catholic layman is not indifferent to the needs of the mission work of the Church, both in his own country and abroad.

No layman can be in everything, nor answer every call for personal help made by pastor, bishop, missionaries. A laboring man may be hard put to keep up with his duties to his parish. A housewife raising a family may have time or energy for very little activity outside her home. They are still good lay people if they have a sincere interest in all the activities of the Church, and are looking forward to the day when they will have freedom to

contribute of their energies in more practical ways.

II. Relations to Other Lay Catholics

A. *A good Catholic layman knows that his first social obligation in the world is to the other lay people in his own family.*

A husband and father may be a "Johnnie-on-the-spot" for all sorts of parish activity, and yet be using this as an escape from the obligations he has toward his wife and children. Indeed, there have been men who became active in all sorts of Catholic projects outside their homes, but who treated their wives like dogs in the secrecy of their homes. The fact that nobody, except the wife and children, knows how brutally such a man acts at home does not save him from being the very opposite of a good Catholic layman.

Wives and mothers, too, can become such inveterate joiners of societies and activities outside their home that their most basic duties to their families are neglected. They may be praised for their efforts to promote Catholic action, but the praise will not come from God.

The perfect balance between home duties and outside activities is not an easy one to attain. Husbands and wives should try to work out a golden mean for each other. Neither should ever give just cause to the other for saying that the home and the children are being neglected because an excessive amount of time is given to extra-domestic activities.

B. *A good Catholic layman who has time for work with societies and organizations outside his home does not boycott organizations in his own parish.*

It is sometimes said that there are some Catholics whose talents and position are so notable that they would be wasted on organizations at the lowly parish level.

This is a deception, and an excellent way to promote pride. The greatest talent in the world is not wasted when it is devoted to teaching catechism to children who cannot go to a Catholic school; in working with a Legion of Mary to seek out and save abandoned souls; in caring for those beloved of Christ, the poor, through the Society of St. Vincent de Paul.

It is true that in some large parishes blessed with an abundance of volunteers for the work of the various societies, an individual may find greater outlets for his energies in non-parochial activities. But, even in these cases a really good Catholic layman will not make himself a stranger to the works of zeal going on in his parish.

The sad fact is that too many laymen become enthusiastic workers for Rotary, or the Lions Club or the Knights of Columbus, or the Daughters of Isabella, or the university that they attended (Catholic or secular), without ever trying to find out whether there is anything they might be needed for or could be used for in their own parish.

By no means do we downgrade or condemn extra-parochial organizations and activities. The good Catholic layman is the one who does not use them to escape from all parochial ties and labors.

C. *The good Catholic layman prefers friends and associates who are Catholic, when he can make a choice.*

This does not mean that he should have any personal bias or prejudice against those who are not Catholic. He can get along with anybody, but he has a reason for preferring to have Catholics as his intimate friends and leisure hour associates.

The reason is because his faith is the dearest thing in the world to him, and he knows he can become stronger and more intelligent in his faith by conversations and discussions with fellow-Catholics. He meets with enough opposition to his faith and criticism of some of his beliefs in the normal contacts of daily living. The force of the opposition dwindles when

he can get together with Catholics like himself and discuss doubts, problems and application of his faith with such as these. The best of Catholic laymen and women form study clubs with Catholic neighbors and friends for the sake of learning more about their faith.

III. Relations to Non-Catholics

A. *The good Catholic layman rejects entirely the heresy of doctrinal indifferentism.*

The heresy of doctrinal indifferentism is the teaching that "all religions are equally good"; that "it does not matter what you believe but only what you do;" that "Catholics and the people of other religious sects have only chosen different roads toward the same goal."

The good Catholic layman is absolutely convinced that Christ founded but one true religion. He is convinced that that is the Catholic religion. He is further convinced that every human being in the world would embrace the truth of that religion if he were taught its credentials, and if he could overcome pride and passion.

At the same time the good Catholic layman presumes that members of non-Catholic sects are in good faith unless they give evidence of the opposite. He knows that they can save their souls if they remain loyal to what their conscience honestly tells them they must do or not do. He respects their belief and their sincerity and shows that respect in his words and conduct.

B. *The good Catholic layman uses the opportunities that come his way to practice the virtue of zeal.*

He knows that his example is always a form of preaching, often much more powerful than the preaching of priests. He knows that if he prays daily, receives the sacraments often, and tries to avoid sin all this will result in a kind of life that will make an impression on people of no faith or any faith. He is not hypocritical about this. He knows that Christ included him in the words: "Let your light shine before men, that they may see your good works and glorify your Father Who is in heaven."

He is ready to answer sincere questions of non-Catholics about what he believes. He does not dodge all talk about religion, as some Catholics brag that they do. If he does not know the answer to a question, he takes pains to find out, either by reading or asking questions of those better informed than himself.

Above all, the good Catholic layman constantly increases his knowledge of his faith and his ability to help others by good reading. Even though his life is very busy, he makes time for such reading. And when he finds something in his reading that he knows will enlighten others, he passes it on.

C. *The good Catholic layman knows that his prayers and his sufferings are the most powerful means of bringing about the conversion of sinners, and winning the grace of faith for unbelievers.*

He remembers the words of our Lady to the children at Fatima, to the effect that thousands of those rushing headlong toward hell can be saved only by prayer and by suffering, especially the sufferings that arise out of fidelity to the duties of one's state in life. He remembers especially how Mary spoke of prayer and penance as being necessary for the conversion of Russia, and thus for removing the evil of atheistic Communism from the face of the earth.

Knowing these things, he attends extra devotion of reparation, of prayers for peace, in his parish church and in his diocese. He remains close to God through frequent attendance at Mass and frequent reception of Holy Communion, and thus becomes a tower of strength, of trust in God, of tranquility of soul in the midst of people who have become frantic and paralyzed with fear.

— (The Liguorian)

I'D LIKE TO KNOW...

1. During the mission the preacher told the people that they would receive the Papal Blessing at the conclusion of the mission, if they assist at four sermons, went to confession, receive Holy Communion and said 1 Our Father, 1 Hail Mary and 1 Glory be... What does the Papal Blessing give to those who receive it, and what are the intentions of the Holy Father?

A Redemptorist missionary has the right to impart the Papal blessing to the people who attend his mission, as mentioned in the question. The Papal blessing has a plenary indulgence attached to it for the faithful who are present when it is imparted, provided they have fulfilled the above conditions.

The intentions of the Holy Father are the various intentions for which he wants the faithful to pray, for instance, for the success of the ecumenical Council, for the conversion of sinners, for the propagation of the faith, etc.

2. Our parish ladies who help the Pastor would like to wash the church linens, such as the altar covers, the corporals, little towels, etc. May they do so, or must these things be washed by the priest before they are handed over to the ladies?

Until recent times we were following the Latin Rite prescriptions that corporal and the little towels used by the priest during the celebration of the Mass must be washed by the priest before they may be washed and ironed by the ladies. But this is a law of the Latin Church which does not bind us. For this reason we do not see why our ladies could not wash these linens. We are not aware of any law in the Eastern Church which forbids the ladies to wash and iron such things.

3. When a man sets fire to his own house and then gets money from the insurance Company to which he has already paid the amount he has received from it, may he in good conscience, keep the money for himself, or must he return it to the Company?

He must return to the Company all the money he has received from it, because he has robbed the Company. A man does not have any right to receive any money for the house to which he himself has set fire. Since he has broken the contract, he has to pay for it, because it is nothing else but theft, and no man may in good conscience keep the money he stole.

4. I have a boy friend who promised to marry me. Then he met another girl and married her. May I take him to court for betrayal?

You may take him to court, if you wish, but you will get nowhere. The court will not force the man to marry you on the ground that he promised to do so. You know, men may also change their minds, and they often do. Maybe he had a good reason to marry another girl. Who knows? We don't.

5. I am a pessimist. Is there anything I can do about it?

You certainly can. You can get rid

of that bad habit. Pessimism is nothing else but a negative approach to life and our fellow men. When a man is unhappy in his family, work or in life in general, or when he is insincere with others, he is not secure of anything, not even of himself. He has no faith in others, because he has lost faith in himself.

What can a man do to change from pessimism to optimism? First of all, he must try to look at the bright side of life, for instance, at his health, the bread he eats and therefore is not hungry, at the faith which tells him that he is a beloved child of God, at eternity of heaven which will be his, if he keeps the law of God and lives a good Christian life, etc.

He must not suppose that everyone is bad. On the contrary, we must always think that everyone is good and sincere till we have a sure proof that it is not so.

A Christian who knows that God is his loving Father, and to prove it He sent His Son to die for his salvation, has no reason to be a pessimist. It is the sad privilege of the children of the world to be pessimistic and cynical, for they have no hope hereafter. But we, as Christians do know that God is always lovingly watching over us and therefore nothing can happen to us, have no reason to be pessimists. Our earthly life may seem dark sometimes, but at the moment of death we will pass from darkness to everlasting light.

6. When we kneel before receiving Holy Communion, do we have to bow our heads down before the priest gives us Holy Communion?

A person does not have to bow his head down when he kneels to receive Holy Communion, but should keep it straight. All the communicant has to do is: keep his hands crossed upon his breast, tilt his head a little back and receive the Lord without touching the spoon. He may chew the particle, if he so wishes, or when it is hard, although it is not necessary to do so.

7. My husband is as busy as a bee with all his work and other activities. He has no time for me and for our children. He works five days a week. He is usually too tired to be bothered with the children when he gets home and has his supper. On Sundays he goes to church in the morning and sleeps in the afternoon. On Monday has a factory meeting, on Tuesday he attends the K. of C. meeting, on Wednesday, he golfs, and so the whole week goes by. Is this man a good husband and a good father?

We are sorry, but it does not seem that the man in question is either a good husband or a good father, because he has forgotten that, in the first place, he belongs to his wife and children. They are his first responsibility. If he neglects them, he cannot be a man worthy of such a name. Being a husband and a father of several children is not an easy task. Since it is hard, many married men are trying to avoid it under various pretexts, such as meetings, business, etc. Such men must be made aware that God will never bless their other activities if they neglect their main duties, that is, their duties toward their wives and children. Other activities are good, if they do not interfere with these main duties of married men. Consequently, they must be fitted in such a way that they will not hinder a married man from fulfilling his duties toward his family.

It is a wonderful thing to give. When it comes to giving some folks stop at nothing at all.

Egotist is an awful person, because he thinks of himself as much as you think of yourself.

OUR SPIRITUAL FOOD

(Feast of the Holy Eucharist)

WHEN the poor and oppressed Israelites left Egypt, the Lord took special care of His chosen people. Palestine was the destination of the people freed from the Egyptian bondage and persecution. On their march, these men, women and children had to cross the desert of the Sinai peninsula. The journey lasted forty years before they reached their destination, that is, entered and conquered the Promised Land, Palestine.

Since during that long journey there was nothing to live on because most of the time the Jews spent in the desert, the Good Lord sent them special food, food miraculously provided for the Israelites in the wilderness (Ex. 16, 14-36).

Day after day, year after year these chosen people, as soon as they woke up in the morning, used to leave their tents under which they lived, go outside the camp and collect the manna, the miraculously supplied food, which maintained their strength and courage to continue their journey toward the promised land. This food kept them so strong that they were able to conquer the Land and vanquish its giant inhabitants, the military Philistines, that lived in that country from time immemorial.

Without manna the Chosen People would have never survived the scorching sun of the desert and entered the promised Land. Manna, the daily intake of it, made them strong and powerful in front of their innumerable enemies.

Man's life on earth is also a journey toward a promised land. And this land is not Palestine. It's heaven. Aur earthly life is a journey through the desert of this world. The scorching heat of our passions, the cold of materialism and bad example which surrounds us

from all sides and the constant attacks of the devil can easily cause our spiritual and moral collapse, unless we are strengthened by some kind of spiritual food which can make us strong and invincible in front of our spiritual enemies.

Is there such a food in this world? Yes, there is! Christ has provided such spiritual food for all His followers before He went to die for their salvation on the Cross, because He knew that countless souls would have been lost, if they were not strengthened by some miraculously provided food.

What is this Food? Where can men find it?

This spiritual, heavenly Food is the Holy Eucharist and it can easily be found in every Catholic Church. This food is called Holy Communion. History testifies that the early Christians displayed a wondrous vitality in their pagan world. They pledged their life and service to Christ and kept their word despite innumerable difficulties and persecutions.

From where did the vitality of early Christians come from? From Holy Communion which most of them received daily. St. Luke says of them: "They remained in the teaching of the Apostles and in the breaking of the Bread (Holy Communion) and in prayers" (Acts: 2, 42). They became strong and resisted the attempt of several Roman emperors who with fire and sword tried to force them into apostasy from their faith.

When a persecution came, they spontenuously turned to their priests and asked them for Holy Communion. St. Cyprian, who became a martyr himself, relates their eagerness. "Father," they said, "give us the Bread of Life (Holy Communion), because of ourselves we are too weak to withstand the atrocites of the persecution and remain faithful to Our Lord."

Fortified by this heavenly Bread they went to death for their faith. But in dying they triumphed over their enemies. This explains how a handful of Christ's disciples that gathered in Jerusalem after the crucifixion of their Master had grown through the centuries to an army of some 600 millions, changing the face of those countries which accepted the Gospel.

And now where can we find that wonderful breath-taking vitality? Where is our influence upon the events of this modern world? We must bow our heads in shame and confess that the vitality so characteristic of early Christians is gone to a great extent. Why? Because most Christians have lost touch with Christ, although some 850 millions of Christians are still paying, at least a lip service to the Master and are trying to exist on His Gospel.

The lack of constant and fervent touch with the Master makes us too weak to "turn the world upside-down", as our predecessors did after the death of the Lord. Christians of those early centuries used to live in daily contact with the Master Whom they received daily into their hearts. Today, countless Christians have no daily contact with Christ, because they seldom receive Holy Communion. Others limit themselves to a weekly, monthly or even yearly contact.

Why do they shun Christ? Why do they refuse to receive Him in Holy Communion? Why so many go to Communion just once a year? Beacuse they do not love Him enough to make any sacrifice for Him. They are far from the cry of early Christians who lived by the following watchword: "Less of self and more of Thee!" There are absolutely too few among modern Christians who can sincerely say: "None of self and some of Thee", while countless Christians do not hesitate to repeat: "All of self and none of Thee!"

How many Christians find it hard to receive Holy Communion once a month? How many excuses are brouht against daily Communion? They act as the guests mentioned in the Gospel who refused to come to the Supper prepared for them by their loving King. And they all began making excuses. (Luke 14, 16). One bought a farm, another five team of oxen, and another got married.

What are the excuses that the present-day Christians are making for not receiving frequent Holy Communion?

"I live far away!" Would that stop you from receiving frequently, even daily Holy Communion, if the pastor paid you five dollars each time?

"I do nothing wrong!" It's not enough not to do wrong. We must do much good to spread the Kingdom of God in our society and environment.

"I am accustomed to go to Holy Communion twice a year, that is, at Christmas and Easter!" Customs are nothing else but habits. You can form another habit of receiving Holy Communion at least once a month, and you will not be sorry for forming such a habit at the moment of your death.

Thousands of Ukrainians, our brothers, exiled to Siberia would like to receive Holy Communion, but they cannot do it, because they have no priests. Some of them receive Holy Communion by mail. Small particles are sent to them by the distant priests whom they know. These faithful Ukrainians communicate themselves with their own hands. Unfortunately, not all of them can get this Bread of Life by mail, because they do not know any priest who would send them Holy Com-

munion. They are forcefully deprived of this source of strength, while we, despite so many opportunities, omit to receive it, and we are doing it of our own free will in spite of all the exhortations of the priests, missionaries and the Popes who speak in the name of Christ. What a terrible responsibility! What an account at the moment of our death!

One day St. Catherine of Siena omitted Holy Communion. She was a little sick, but not so much as to be unable to go to Mass at which she received daily Communion. Next day Christ bitterly reproached her for her laziness and deprived her of His special attention and affection for a few days.

The Church knows that many excuses were fabricated by some followers of Christ to stay away from Holy Communion, such as sickness, tiredness, need of food or drink, etc. The late Pope Pius XII removed these pretexts and brought all excuses to naught when he modified the Eucharistic fast in 1952. Now no one can find any real excuse for not receiving Holy Communion at least once a month, except his laziness and lack of love for Christ, but this excuse is not a very good one . . .

O LOVELY FLOWER OF NAZARETH
(Ukrainian Church Song)

O lovely flower of Nazareth,
Resplendent with celestial beauty,
In this world You are Almighty
Though for cover Bread assuming.

O most bountiful gentle Savior,
What the cause of your stay with us?
Love unending, sacrificial
Gives a meaning to each moment.

'Tis your Sacred Heart, O Jesus,
Filled with love and condescension,
Most sincere towards us sinners,
Generous and amiable.

For such love imparted to us,
What return can mortals offer?
What our gifts to You, O Master,
Dare we offer, we unworthy.

We shall sing your praise and glory,
In the Holy Trinity, one God,
We shall honor the Heart of Jesus
And bring glory to Our Savior.

Intercede for us, Immaculate,
Gentle Mother of Divine Son,
Pure and perfect of all creatures,
Love has made you mediatrix.

THE POWER OF AMPERE'S EXAMPLE

Who has not read the name of the renowned Ampere? At the age of eleven he was already a distinguished mathematician and later became the inventor of electric telegraphy. Kneeling one day in an obscure corner of a church of Paris, he was devoutly reciting his rosary, when Frederick Ozanam entered the church. Ozanam's faith was at that time weak and shaken by doubts. When he recognized the old scientist whom he admired so much, he could hardly believe his eyes. Slowly he went to kneel behind him. There in deep meditation he recovered the convictions of a nearly-lost faith. He never forgot the example of Ampere and often said: "The Rosary of Ampere made a greater impression on me than any book or sermon".

—From the book, "God's Mother and Mine".

An angry wife shouted to her quiet husband: "Speak up! Are you a coward or a mouse?"

Ukraine and America

by Dr. Frederick Brown Harris

(Chaplain of the United States Senate)

THE independence of Ukraine, now a non-Russian captive nation, was proclaimed on January 22, 1918. On the 45th anniversary of that light which failed until truth crushed to earth shall rise again, the cause of that dauntless people, yearning to "breathe free," was lifted up to the God of justice in the prayer, offered by a representative of the Ukrainian Church, which opened the United States Senate. To the petitions there offered for fetters to be broken there echoed the fervent "amen" of over 2 million Americans of Ukrainian ancestry.

To a recently held conress of these fine citizens of this free land came felicitations from 33 State Governors, 40 United States Senators and 140 members of the House, where a vital bill for a permanent captive nations committee is now pending. In this convention the voice of the Governor of New York was also heard as he cried out, "We protest with you against the Soviet persecution of millions for their Jewish faith. We deplore the Red oppression of the Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox Churches. This convention is a sobering reminder to all the world that the cold war at many times and places is not cold at all — it cost the lives of men like Lev Rebet and Stepan Bandera, two Soviet murdered Ukrainian underground leaders." To this council there was added a ringing salute from President Kennedy, declaring that the just aspirations and rights of all people to choose their own rulers "is and will remain a basic goal of United States world policy."

Now what is the truth regarding the Ukraine — a territory a little larger than Texas? This fair land, with its face always toward the West, richly endowed with natural resources, with a favorable climate conductive to the raising of various crops, has long been caled the granary of Europe. It is now the bread basket and the sugar bowl of the USSR. But the salient historic fact is that the Ukrainian people are not Russian and their country has never belonged to Russia except by physical force. A thousand years ago their culture and commerce were at high levels but always these fiercely independent-minded people had to fight predatory neighbors. In 1709 Czar Peter I, by his military might, annexed Ukraine as a conquered province. The long years that followed are valiant with the struggle to gain freedom. When at long last the 1917 Bolshevik Revolution pulverized the sovereignty of the Czar, a new day of glorious emancipation seemed to gild the long darkened sky. In the ancient city of Kiev, as bells of freedom rang out, the Independent National Republic was proclaimed.

But, that proved to be but a fleeting dream. The rapacious arms of Soviet aggression, using their familiar upside-down jargon, called the Kremlin manipulated regime they imposed "The Ukrainian Soviet Socialist Republic." It was the anniversary of the

Ukrainian vow to be free which was observed in the Senate of the United States. The two score years plus five which have passed since that January 22nd are written in crimson letters of heartless cruelty. The blood of a martyred host cries from the ravaged ground. It is a record of imposed famine, genocide, deportation, torture, and liquidation. In spite of these fiery trials the population of the Ukraine is presently over 40 million.

Religious leaders have suffered persecution matching that of the early church. Thousands of Christian churches and chapels have been desecrated. Over 200 literary Ukrainian men and women have paid with their lives, because they scorned to dip their pen in the venom of the Communist line.

Until February, 1963, a saintly Archbishop Metropolitan Slipy, languished in barren, cold Siberian dungeons, sentenced to degrading servitude. He has spent 18 of his 71 years in that blasphemous captivity, because he has refused to bow the knee to a pagan Baal in the image of a subservient church hierarchy in his home land.

The voice of a Ukrainian poet of a hundred years ago, who died during Lincoln's first year in the White House, yet speaketh. His name, Taras Shevchenko. His message is about to be amplified to all Americans, as well as loyal Ukrainians, and we might add, to the Russians too! To honor him the American Congress has authorized the erection of a statue which will be a perpetual prayer in stone. That sculptured form is now being fashioned and will be erected near the Capitol in Washington. Listen to the prophetic song of Shevchenko ringing clear across a hundred years:

It makes a great difference to me
That evil folk and wicked men
Attack our Ukraine once so free
And rob and plunder it at will
That makes a great difference to me.

* * * *

In 1963 that is still the sad story of Ukraine — and, it makes a great difference to this sweet land of liberty.

In the pathos of Shevchenko's lines is mirrored the plight of all the other captive nations, including Latvia, Lithuania, Hungary, Romania — and now Cuba — and all the rest, held in the grip of Soviet colonialism. That makes a difference, to the United States of America.

There is a silence that is not golden but craven concerning captive nations. In a world that connot permanently remain half slave and half free, calloused indifference as the policy of any so-called democracy not only dooms the captives now in foreign fetters, but also passes the sentence of ultimate death upon its own freedom. Yes, it makes a great difference to YOU and UKRAINE — and to the whole world of tomorrow!

OUR LADY AND KHRUSHCHEV

It was at a Peace Meeting of the workers of Florence that Mr. la Pira declared that he had sent this statement to the Soviet Prime Minister and he urged his audience to build a society where God is Father and all men are brothers. But he did not say what, if any, reply he got from Mr. Khrushchev. Though it may be recalled that when the Soviet Prime Minister was on his visit to India, he met, while in Bombay, a Catholic procession in which was carried a reproduction of the famous icon of Our Lady of Vladimir. When he saw the icon, the object of great reverence in Russia through the centuries, he bowed his head, then quickly looked away. So we may pray that this slight sign of grace may lead to a real change of heart in the government of the USSR.

—Tre Rosary Magazine

M. Schudlo, C.SS.R.

MY THORNY PROBLEM

(Cheating in a Raffle)

I am a Catholic and the chairman of the trustees in our parish school. Before Christmas we had a raffle for the school. Most of the tickets were sold to the people of our parish and place, but a few were purchased by the outsiders from various other places. Since our school receives most of its support from our parish, we (the trustees) placed the ticket-stubs of these "outsiders" into the urn in such a way that it would be practically impossible for them to win anything. And so it really happened, for all the winners were the residents of our little town.

I was glad that everybody was happy about the good luck. But after a while I began to wonder whether I did the right thing. My conscience bothers me now whether I did wrong. If I have wronged these "outsiders", how can I make up for it?

The chairman in question is guilty of dishonesty, and dishonesty is a sin. When the raffle tickets are sold there is a tacit agreement between the organization and the buyers of tickets that the latter will have an equal chance of winning a prize, regardless of the fact that they may be "outsiders." Thus no distinction may be lawfully made between the buyers.

Besides being guilty of dishonesty (which is especially ugly in Catholic leaders), the chairman is also guilty of a violation of commutative justice, that is, he has committed a sin against the seventh Commandment which says: "You shall not steal" or cheat or do injustice to anyone.

One of the conditions accepted by a tacit mutual consent between those who organize a raffle and those who buy the tickets is that all the buyers be given an equal chance, as we mentioned above. Unfortunately the chairman of the raffle deprived some of the "outsiders" of the chance of winning a prize. Thus he has committed a sin against commutative justice which requires that the right order of things be established in such a way that each buyer has a real right and chance to have a possibility to win when he buys a ticket.

The same justice also requires that when a person has been artificialy deprived of such a right, reparation must be made even though the chairman himself did not win anything.

What must the chairman do now that the raffle is over? Since it was a charity raffle, we may suppose that the "outsiders" would not really require their money back. We do not also believe that the deceitful chairman must lose his reputation by admitting his fraud and restoring to each buyer his contribution, because the amount of the money contributed by each outsider was relatively small and the loss of reputation would cause a serious harm not only to the chairman but to the School as well.

For this reason we think that the chairman must, first of all, repent of his fraud, confess his sin and have some Masses said for the temporal and spiritual welfare of those people whom he wronged.

At the same time all organizers of

public charitable enterprizes must be reminded that honesty and justice must accompany all their dealings, because no immoral or dishonest means may ever be used to achieve a goal, no matter how good and praiseworthy.

My sons, take a lesson from your father, a lesson that will make discerning men of you, if you listen to it. A precious heirloom it is, the tradition I teach, not to be lightly bartered away. Time was when I had a father of my own, and when I was but a boy, my mother's darling, in such words as these he would teach me: 'Be your heart always true to my bidding... Wisdom be your quest... Keep her at your side as your guardian. Cherish her as your preserver... Her attainment exalts and her embrace ennobles you' (Prov. 4, 1-9).

If to be just means to be God's son indeed, then God will take up his cause and save him from the power of his enemies (Wisdom: 2, 18).

Strange, if a father should be asked by his own son why he begot him, or a mother why she gave him birth (Is. 45, 11).

Jesus said: "Even sinners love those that love them. So, too, if you are kind to those that are kind to you, what thanks can you expect? Even sinners do as much. And if you lend to those from whom you expect repayment, what thanks can you expect? Even sinners lend to sinners on condition that they recover the same amount" (Luke: 6, 33-4).

That touch on the Shoulder

Sister Francis Mary, M.S.C.C.

Everyone is familiar with the touch on the shoulder, when a stranger comes up softly behind you on the street, taps you on the shoulder and says, in a whisper: "Mister, can you spare a dime?", or, pointing to his unlit cigarette, asks: "Got a match?"—or that somewhat rarer one: "Lady, I haven't had a thing to eat since last night! Could you spare a half-dollar for a meal?" The latter is usually addressed to women, since women are supposed to be softer-hearted and more responsive to this type of appeal than men.

In most of these instances we are not too greatly impressed, and frequently brush past, sometimes none too gently, pretending we did not hear. But every now and then one of these individuals catches us in a better mood and does touch a warm spot in our hearts and we do reach down into our pockets for that thin dime which will buy the hot cup of coffee! Our response may not be prompted by charity, either, or even by a desire to help the unfortunate individual so low in material resources, but rather because we know that our conscience would give us no peace, if we turned a deaf ear to such an appeal!

However, there is yet another kind of

touch on the shoulder: one with which we are not quite so familiar. It is a tap rarer than any of the others and which we experience not in any physical sense, but rather we "hear" it in the very depths of our soul and which says, in the softest and sweetest voice ever: "Come, Follow Me!" It is the Divine Invitation to a few chosen souls to come help in the Lord's vineyard; to come help bring souls to God; to search out the lost sheep and bring them back to the fold; to share in the salvation of souls.

This divine call comes in many forms and guises. The soul to whom the invitation is extended, hears and understands, because it knows the voice of Him Who calls. Those few who accept the call are blessed indeed, but alas, how many more there are who have heard the call but, like the man on the street, brushed roughly past pretending not to hear? Was it because they are afraid to face up to the fact that there may possibly be a very special job meant to be done by them alone and by no other individual, and were afraid lest they fail at the task? Was it because they felt that the sacrifice asked of them was too great, the yoke too bitter, the burden too heavy? Whatever the reason, the number who did brush roughly past is enormous!

The Divine Beggar asks, not for petty dimes or material goods. He asks for great and precious gifts, the greatest and most precious gift, and consequently the most perfect that man can give to God—the gift of our very selves, our whole undivided heart, and that for all time! He does not ask of every passing individual. He stands and watches thousands of souls go by, and then His loving gaze falls upon one, single individual—one in whom He sees promise of a devoted and faithful friend and labourer in His vineyard, and to him He whispers His gentle invitation. Nor does He ask for alms for Himself. The Divine Beggar has no need of any of our alms, for all that we ever could have is His anyway! It was all His before it became ours. The entire world and universe are His, and His ownership can never be challenged! But the alms that He asks from us are such that He can bestow, by our hands, with our help and through us, upon each of us, upon ourselves! Alms that even as we give to Him rebound to our own benefit multiplied a hundredfold!

One young girl, with never a thought of ever entering religious life, while on a holiday sight-seeing tour in one of Canada's largest cities, dropped into the beautiful Cathedral, the largest there. It so happened that it was a very special occasion—the consecration of a new Bishop. She had not had the slightest inkling of an idea, however, that there was to be any service of any kind, in that church at that particular time of the day! The church was ablaze with lights: the Sanctuary, filled with clergy. The front part of the church, which had been roped off to the public, was quickly filled with Religious: Sisters, Nuns, Priests, in every kind of religious garb. The young girl was fascinated! She had never seen so many Religious gathered together in any one place at one time! As she looked around upon these hundreds of devout souls, who had given up their all for Christ, the thoughts raced through her mind that all these people were very special friends of God! "All these, yes... but not I", she thought. Somehow she felt "left out" and apart from this group of chosen souls. The realization made her feel lonely. She felt a hunger and a longing for God. Then suddenly the question came to her mind: "And why not I?" The desire to be more closely united to God became stronger, and from her generous heart arose the prayer: "Dear God, why not I? Why can't I, too, be Your friend like all of these? Please, please, God, let me be one of them! I want so much to be one of them! I want to be Yours, all Yours, Dear God, for now and for all eternity, to belong solely and completely to You!" She closed her eyes and bowed her head in prayer, and her happy heart skipped a few beats, as

she thought she heard the soft sweet Voice answering her: "Then come, You also, into My Vineyard!"

Christ invites you to help others to know, love and serve Him.

If you wish to share in this wonderful vocation, write for further information to:

Missionary Sisters of Christian Charity,
382 Main Street, West,
Grimsby, Ont., Canada

Happy is the man who is too busy to worry during the day and too tired to stay awake at night.

Sponsors are the heartless businessmen who make our TV programs boring.

"That is why he who surrendered Me to you is guilty of a graver offense". As a result, Pilate was anxious to release Him; but the Jews kept shouting: "If you release this man, you are not a friend of Caesar. Anyone who declares himself a king renounces allegiance to Caesar" (John: 19, 12).

Of the angels God says, "He makes His angels winds and His ministers flames of fire". But of the Son, "Your throne, O God, stands for ever and ever, and the scepter of Your kingdom is a scepter wielded in equity. You have loved justice and hated iniquity; therefore God, your God, has anointed You in preference to Your associates with the oil that brings gladness" (Hebr. 1, 7-9).

Brother Vincent, C.SS.R.

A Comparative Summary of Great Religions

(Cont'd from last month's article)

FAITH HOPE, and CHARITY

In the previous article we explained how the Christian religion, more than any other religion, reveals the God of Love, the God of Hope, and Jesus Christ "the Author and Finisher of faith." Hence, to the Christian the three basic, most important, and greatest virtues are faith, hope and charity. God expects the Christian to believe what He Himself revealed; to hope for what He has promised; and to show love for love in return.

Now these three virtues are basic in all religions, but their fullness is not practiced and they are not always emphasized. They are basic, because they are concerned with the first steps in the spiritual worship of God — believing in God, hoping in Him and rejoicing in His Goodness. All the great religions of today acknowledge and pay some kind of homage to the omnipotent Creator. All the great religions teach, at least vaguely, the fulfillment of the purpose of life through Him. All the religions teach, at least vaguely, some form of eternal life in union with Sovereign Goodness Itself. No man can be saved without faith, hope and charity; and it is the will of God that all men — Christian and pagan — be saved, as long as they are cooperative in as far as they are able to be with their limited knowledge.

CHARITY — The Greatest Virtue

To the Christian the greatest of all virtues is charity. The first and greatest of all Commandments is the love of God, and the second the love of neighbor. To the Jew, also, these are the great Commandments, and charity is the greatest virtue. Mohammedans, partially accepting Judaism and the Christian religion, concur likewise. To the Christian charity is also the end of all virtues; charity is the "bond of perfection." If the man of faith in any religion uses his reason, he should arrive at the same conclusion. Other various religions tend to aim for charity at least indirectly; but charity may be minimized due to over-emphasis on lower moral virtues and to external religious acts.

For instance, the four chief virtues of Confucianism is more of an ethical system than a religion, these moral virtues are stressed above the theological ones. Due to religious imperfections, the four virtues of Confucius are practiced to an excess and with fault. In Mohammedanism the virtues of prayer, fasting and almsgiving are stressed. Charity is taught, but it is a very faulty charity. Hinduism and Buddhism place emphasis on self-denial and self-resignation. The fullness of charity — love of God, proper love of one's self, and love of neighbor may be overlooked.

To the Christian fraternal charity is clearly and fully defined in all its perfections. Other religions do not teach the same perfections. Perfect fraternal charity must embrace all men, as the parable of the good Samaritan implies. To the Jew and Mohammedan the neighbor is chiefly a man of his own race. Perfect fraternal charity must display all-forgiveness, perfect patience in bearing the faults of others, and even love of enemies. Buddhism does teach forgiveness but chiefly because of the principle of self-denial and passive indifference. Confucianism justifies inforgiveness and retributive punishment. Mohammedanism actually encourages hatred towards enemies and revengeful acts.

Jesus Christ gave the Christian the perfect example of neighborly charity. No other religious founder even remotely approached the life of perfection and glory of the Savior from Nazareth. Which other founder performed miraculous cures out of profound compassion towards the sick and suffering? Which of the other founders showed the same persevering patience towards His fellow men? Which of the other founders returned forgiveness for inforgiveness, charity for malice, and love for hate? Which of the other founders lay his life down for his brethren?

Charity towards the woman is not practiced in other religions as in the Christian. Christianity gives the woman her rightful dignity, for she was exalted in the person of the Mother of God. The other religions (with possibly the exception of Jewish) lower the woman, deny her rights and thus repress her. Marriage is not a sacred bond. In Mohammedanism, Buddhism, Hinduism and Confucianism divorce and polygamy are permitted.

SUPERIORITY of the Christian Religion

Thus we see that the Christian religion has a more sublime and more perfect morality than any other religion. It is above human reason, receiving the supernatural light of divine faith. Yet, it is within reason. Christianity encourages reasoning on its doctrines. Some of the other religions (Hinduism and Buddhism) sometimes discourage reasoning. The Christian religion can explain itself through the geratest of philosophies. It will always be compatible with modern sciences, for it heeds reason.

Being the most reasonable of religions, Christianity is also the most

progressive of religions. All other religions place stumbling blocks towards progress, Mohammedanism with its belligerence, Buddhism with its indifference and impassiveness, Confucianism with its rigidity of rule and lack of individual freedom.

It is no wonder, then, that the Christian religion is the most universal of all religions; that it has gained the greatest numbers within its fold, that it is still winning millions of converts even in the foreign territories of the far East.

May we not reasonably conclude from this brief survey of the great religions that Jesus Christ, Founder of Christianity, possesses a Wisdom incomparably greater than any of the other founders of the great religions of the world — a Wisdom truly sublime and transcendental? May not we also safely conclude that the Christian religion, especially the Catholic, is God's own religion on earth; that Christian revelation is true divine revelation in its entirety?

Some people do not want to understand that luck is nothing more than a tricky name for hard work and toil.

Be sure that you have reached middle age when you no longer need a pillow to play Santa Claus.

Many domestics quarrelsome explosions are caused by an old and hidden flame.

Rules for Campers and Hikers

Many people perish or suffer unnecessary injuries during their vacations which should be a time of happiness and relaxation. Why? Because they do not keep some rules which would prevent them from running into the unnecessary troubles. Here are some useful advice for the Campers and Hikers:

1) Do not go into the mountains alone without one or more companions and do not wander away from them, because you will be in danger of getting lost.

2) Children should never be allowed to go alone into the woods or bushes. There must be at least one adult and responsible person to watch over them and for them.

3) Before leaving your home, tell your mother, sister or wife where you are going and what trail you are planning to take. Tell them also when they can expect you home, so that in case of an accident they may know where to look for you.

4) When in the mountains or the woods use only the regular trails and avoid all shortcuts, so that it will be easier to find you in case you get lost.

5) Do not be too smart and too self-confident when you are in the mountains or woods. Follow all posted signs, because they are there to help you and to be obeyed, not ignored.

6) When you go into the woods or mountains, take the first aid kit, drinking water and a flashlight with you, because you may need these things over there.

7) While in the woods, watch for snakes and falling rocks. Don't climb a rock, if you do not know that it is solid. Many have lost their lives because of their imprudence.

8) Do not enter the casual caves or mine shafts, because you may never come out alive.

9) Do not throw or roll rocks, because someone can be below and you may injure him.

10) Take enough time to get out of the mountains or woods before it gets dark, because it is easy to get lost in the darkness.

11) When you get lost or injured, walk to a high point or clearing, if possible, and wait for help. Do not light a fire. Use your flashlight sparingly, and pray that the good Lord have mercy on your soul.

12) Before leaving for a hike, do not forget to pray and commend yourself to Jesus Christ and the Blessed Mother Mary, asking them to watch over you, and thanking them when you return home safely.

His mother's guilt remains indelible (Ps. 108, 14).

Shall he who robs father or mother make light of it? He is next door to a murderer (Prov. 28, 24).

An engagement ring is often a down payment which will never end.

O blessed and sweet Mary, thou hast given us the flower, sweet Jesus.

—St. Catherine of Siena.

If you seek Jesus without Mary you seek Him in vain.

—St. Bonaventure.

Five Faults of Husbands

MANY marriages fail completely, or prove unhappy, because of some glaring fault which could, with sincere effort, be corrected. Last year wives were the target of our remarks. Here are five important ways in which a husband can be at fault.

It should be noted that one of the gravest crimes against marriage is not listed here, namely, adultery. Any married person guilty of this crime can scarcely be blind to the great wrong being done. In regard to the following faults, however, self-deceit is quite possible.

1....The money-pinching husband.

This is the husband who thinks that he should have automatic charge of all the finances of the family. He keeps his wife on an allowance or a dole that barely covers the stark necessities of housekeeping and her personal requirements. In many cases, this same husband is very lavish in expenditures on himself and his pleasures. This selfishness, this lack of trust and financial tyranny is one of the sure ways to kill a wife's love and to make marriage instead of a partnership, a master-slave relationship.

2. The "mama's boy" husband.

Marriage does not release either a husband or a wife from the duty of honoring and loving their mother and father. But it does make duties to their spouse supersede duties to their pa-

"Bear with one another, and forgive one another, if anyone has a grievance against any other" (Colossians: 3, 12-17).

---

rents. There is a type of husband who never quite leaves his mother. He permits her to have more say over his actions and plans than his wife. He takes her part constantly against his wife in the disagreements which are bound to arise. Every husband should be conscientious about keeping his wife where she belongs, in the first place in his life.

3. The drinking husband

A man does not have to be a hopeless alcoholic to wreck his home and destroy his wife's love. This unpleasant consequence can result if he spends so much time in taverns or cocktail bars that his wife and home are neglected. He may not come home drunk from such sessions, but not infrequently he will be mean and testy and conscious of the need to defend what he knows to have been indefensible. Or he may be irresponsibly maudlin or sensual. In any case, he gradually kills the love his wife once had for him.

4. The gambling husband.

Gambling can become a disease like over-drinking. It can take its rise from an inferiority complex, and cause a man to live and act on the ridiculous conviction that one of these days he will win big and thus show his wife and children that he is a better man than they thought. Or it can be the disease of one who craves popularity and recognition, and thus will play at stakes far beyond his means. The gambling husband keeps his wife in a state of petrified uncertainty about the family finances. There is only one cure for such a man: total abstinence from gambling.

5. The husband who never manifests affection.

This man never gives any outward sign, by word or action, of the love he has for his wife. He never praises her appearance or her work or expresses sympathy for her burdens or reassures her of his love even on important anniversaries. This is usually the same man who refuses to lift a hand to help his wife with her domestic tasks. He wants to live his own self-centered, egoistic, independent life, as though he had never solemnly promised to enter into an all-out partnership with her in establishing a home.

"Let each one of you love his wife just as he loves himself; and let the wife respect her husband" (Ephesians: 5, 32).

FIRST ELECTRIC MOTOR

When an electric motor was used to drive a coffee grinder in 1882, Toronto housewives tried to prevent home electricity, because female domestics working only 14 or 15 hours a day would face "temptations".

NEED MORE JOBS

By 1965, it is estimated Canada will need one million more jobs for her growing population. People must buy Canadian products if industry is to provide the main source of employment.

Medicare In Saskatchewan

SASKATCHEWAN is the first province in Canada (as a matter of fact, in the whole of North America) which has a general compulsory medical care covering all its inhabitants, without exception. The plan was introduced on July 1, 1962, after two and a half years of indecisive fighting between the Socialist government and the doctors of the Province.

The plan covers virtually all the bills for medical, surgical and maternity services, including office and house calls. The government pays all these bills.

The Saskatchewan doctors can practice outside the plan, if they wish. They can be paid in a number of ways. Patients can pay their doctors, get a bill, send it to the government agency and get their money back. They can be charged by the doctor, get their bill, send it to the agency, get the money and then pay their doctor. Unfortunately, we have heard some complaints — some patients get their bill, send it to the agency, get the money and keep it for themselves instead of turning it over to their doctor! They forget that what they do is nothing else but stealing. All payments can also be made directly to doctors, if they work under the plan.

* * * *

Unfortunately there is no peace in Saskatchewan. Both the government and the doctors complain of obstruction and harassment. Most doctors consider themselves pawns caught in a political play of the Socialist government which is boasting to be the first to introduce such a plan on the North American continent.

Over 100 doctors have already left the province to practice their profession elsewhere in Canada or in the U.S. They do not like government interference. Only 115 of the 630 doctors and surgeons are practicing medicine under the government plan.

* * * *

The Saskatchewan medicare is expensive, for it will cost some 21 million dollars the first year, and the costs will rise 2 to 5 percent every year. To raise the necessary money, the government has boosted retail-sales taxes, corporation taxes and income taxes.

The medical plan does not seem unreasonable. Residents of Saskatchewan pay annual premiums of $12.00 annually per individuals, and $24.00 for families. Besides they must pay their hospitalization bills, $24.00 per individuals and $48.00 per family.

Furthermore, a person or family can get extra insurance which will take care of him or his family, if he is stricken with disease while he is outside of Saskatchewan. Then he registers with one of the approved health agencies and pays an extra annual fee of $3.00 to $5.00 — $3.00 for individuals and $5.00 for the whole family.

Since the trouble and bitterness are not over, both the government and the doctors are looking to a provincial election in 1964 or 1965. At that time both

sides hope to find out what the people of Saskatchewan really want. Meanwhile Canadian politicians throughout Canada are inventing their own medical plans to gain favor with the voters.

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на ощо адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

INDIGESTION

Many people suffer from indigestion. The discomfort is caused by gases in the stomach which are produced by the food man is eating that he is able only to partially digest.

MORNING OFFERING

Oh Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, I offer You my prayers, works, joys and sufferings of this day for all the intentions of Your Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins, for the intentions of all Christians, for the reunion of Christendom, and in particular for the intentions recommended for this month.

ATTENTION!

Are you listening to our Ukrainian Radio Programme on CJGX, Yorkton, every Sunday at 12.45 P.M. The Station broadcasts at 940 on your dial. The programme lasts 15 minutes.

If you listen to it and like it, notify your friends about it. Should you have any comments or contributions to make, kindly direct these to:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 6.

Volume XXXV, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Серце—джерело Потіхи 1
Місячне Намірення 4
Папський Примат ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Христос нагороджує добре бажання 8
Благодійні наслідки Пресв. Евхаристії 9
Перестань вбивати себе! ..... о. Р. Ганас 12
Духові сили і таланти ..... о. Р. Хом'як, ЧНІ. 14
Українська вишивка ..... Анастазія Жук 16
Чи любите Святого Духа? ..... С. Д. 18
Хотів би ти знати? 20
Гідність і завдання батька 23
Вознесення Ісуса 25
Бл. п. о. Михайло Ференц, ЧНІ. 27
Одна помилка, а потім шибениця... ... М. Щ. 28
Папа—батько народів 31

Heart of Hearts ..... Th. Bleech 33
King David—Example of Paternal Weakness 36
What's Wrong With Today's America?
M. Schudlo, C.SS.R. 38
Congress and the President 41
The Glass Heart ..... John Zubaly 42
How to be a Good Layman
Donald F. Miller, C.SS.R. 43
I'd Like to Know 48
Our Spiritual Food 50
Ukraine and America
Dr. Frederick Brown Harris 53
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 55
That touch on the Shoulder
Sister Francis Mary, M.S.C.C. 56
A Comparative Summary of Great Religions
Brother Vincent, C.SS.R. 58
Rules for Campers and Hikers 60
Five Faults of Husbands 61
Medicare in Saskatchewan 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ
1963
JULY-AUGUST

REDEEMER'S

VOICE

Наша мати пішла до неба...

о. М. Щудло, ЧНІ.

Пречиста Діво, природні закони не заторкують тебе. Хоч ти стала матір'ю, однак залишилася дівою, і хоча померла, все таки живеш. Богородице, ти завжди помагаєш своїм слугам спастися. —Ірмос Успення.

ЯК патріярх Яків тікав до Мезопотамії, щоб захоронитися від гніву свого брата Ісава, то під час подорожі в сні бачив драбину, яка сягала з землі до неба і "Анголи Божі виходили і сходили по ній" (Бут. 28, 12). Ця драбина представляла Бога, що невпинно цікавиться людьми і чуває над ними, особливо над тими, що люблять Його і служать Йому сумлінним зберіганням Його Закону.

Ці таємничі сходи-драбина, кажуть деякі Отці Церкви, це праобраз Божої Матері та її ролі в житті відкуплення людей, бо через неї Бог уможливив людям вступ до неба і до вічного щастя в раю. Ось тому наша східня Церква співає:

"Радуйся, Мосте, що сполучуєш небо і землю. Радуйся, висока Ліствице, що її бачив Яків. Радуйся, Божа Воротарко, що відчиняєш вірним райські двері!"

* * *

Як Єва була причиною упадку Адама і цілого людського роду, так Марія, даючи людству Божого Сина, стала для всіх людей і всіх віків запорукою Божого пробачення і замирення між небом і землею. Як Єва мусіла страждати, щоб спокутувати свій гріх, так і Марія страждала разом зо своїм Божественним Сином Ісусом, щоб людям влегшити дорогу до спасіння. Страждання Божої Матері були дуже великі, бо вона сильно любила Бога і відчувала злобу гріха. Її ж страждання завершилося під хрестом на Голгофі, як вона стояла і дивилася на смерть свого любого Сина і не могла нічим помогти Йому.

* * *

Проте й для Марії прийшов кінець страждати, і вона по довгім земськім житті опинилася на ложі смерти, що для неї була лагідним і люблячим сном "Успення", з якого пробудила-

ся в небі.

Заки ж її блаженна душа покинула цей світ, то каже давне передання, Господь Бог так зарядив, що всі апостоли зібралися біля її ложа і заплакали на вид дорогої Матері, що по смерті Спасителя була їх дорадницею і потіхою. Марія намагалася ободрити їх і промовила: "Не плачте, а радніше тіштеся, що відходжу до неба. Я не перестану молитися за вас, як стану перед троном Всевишнього. По смерті не покину вас сиротами. Я не забуду про світ. Буду відвідувати вас і помагатиму в стражданнях". По цих словах ласкаво усміхнулася, простягнула руку і поблагословила заплаканих апостолів. Потім спокійно схилила голову і заснула в Господі, що Його все життя любила цілим серцем.

* * *

Апостоли любляче поховали Марію, Матір свого Спасителя і свою ласкаву Матір. Інше передання подає, що апостола Томи не було тоді, як апостоли ховали тіло Пресвятої Богородиці. Він прийшов аж по трьох днях. І він теж заплакав, як почув про смерть Марії. Апостоли повели його до гробу, щоб показати тіло Божої Матері, але на їх превелике здивування тіла там уже не було. Це засмутило їх. Тоді ангол з'явився їм і заявив, що вона вже в небі з тілом і душею.

* * *

Від свого входу до неба Марія не спочиває і ніколи не спочине, поки люди житимуть на землі. Вона помагає Ісусові спасати їх. Наша легенда дуже гарно висвітлює цю правду християнської віри. Св. Андрій Юродивий мав видіння. Ангол забрав його до неба, щоб оглянув його красу. Ходячи по небі, Андрій шукав за Пречистою Дівою, але не міг знайти її. Вкінці не витривав і спитався ангола, що супровожав його по раю: "А де ж Божа Мати?" Ангол відказав: "Нема її тут. Вона вийшла з неба і подалася на землю помагати бідним і потішати засмучених".

Наш нарід має таке велике довір'я до милосердя і могутности Пресвятої Богородиці, що воно прямо переходить у пересаду. В народнім оповіданні "Ходження Богородиці по муках" якийсь автор фантастично представляє Божу Матір, що вона в супроводі спускається в пекельну безодню, щоб поглянути на страждання тих, що в житті не хотіли служити їй і зберігати Божого Закону. Зобачивши прокляття і розпуку незчисленних людських душ, Марія заридала зо співчуття, бо жаль їй стало, що ці душі навіки загинули в пекельних нетрях. Дальше цей автор каже, що повна співчуття Божа Мати звертається до свого Божого Сина і навіть молиться за проклятих, щоб Христос пробачив їм і забрав з пекла, але Син відмовляється, бо Божа справедливість вимагає кари для тих, що не дбали про Бога за свого земського життя. Що ж робить тоді Божа Мати? Автор каже, що вона сама залишається в пеклі, щоб там так само страждати. Її любов і співчуття пом'ягшують відпорність Христа і Він з любови до Своєї Матері рішає, що прокляті не терпітимуть мук від Великодня до Зелених Свят.

Повижчий опис Маріїного милосердя для проклятих це тільки вияв фантастичних мрій нашого побожного автора, який хотів так заохотити наш нарід до довір'я до Божої Матері. Проте історія України повна чудесних появ Божої Матері, які наявно доказують, що вона любить наш нарід і нашу батьківщину.

Це довір'я повинно підтримувати нас у боротьбі, від якої ніхто не вільний на землі. Пригадка, що Божа Мати чувае над своїми земськими дітьми, це сильне забороло проти одчаю і зневіри на вид власних гріхів і розчарувань. Марія, бувши Божою і нашою Матір'ю, готова завжди помогти тим, що покірно і любляче благають в неї помочі. Своїм заступництвом перед Божим троном вона годна виєднати своїм земським дітям все те, що їм треба, щоб добре жити на землі і колись злучитися з нею в вічнім щасті в небі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуете місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилне марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Багато добрих людей думає, що займатися політикою це брудна і негідна справа, бо знаємо, що в кожній державі є багато зіпсутих політиканів. Хто ж вибрав їх, як не ті самі люди, що потім нарікають на зіпсуття в уряді й громадянстві?

Католики зобов'язані в сумлінні брати активну участь у виборах і голосувати на добрих кандидатів.

Славний американський винахідник Тома Едісон каже: "Пошукування за великими людьми це мрія молоді та найважніше зайняття дорослих людей".

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

УСПІШНЕ ПРОПОВІДУВАННЯ: Щоб письменники в ділянці богословія і проповідники брали на увагу традицію і потреби теперішнього часу.

(Наміреня Апостольства Молитви на липень благословлене Св. Отцем)

ЩОБ зрозуміти важливість цього наміреня, треба пізнати, як Церква дивиться й виконує обов'язок навчання.

Обов'язок навчання в Церкві виразно різниться від способу навчання в школах філософії й людської культури. Ці чисто людські науки подається і викладається на основі рацій випроваджених природним розумом. А Церква проголошує правди об'явлені Богом, депозит віри, від якого ніщо не може бути відняте, до якого ніщо не може бути додане, і ці правди належить подавати й вірно пояснювати згідно з тим змислом, що його дав сам Бог своїм словам. І щоб Церква вповні зберігала й навчала правильно ці правди, в які вірить, Ісус Христос установив Учительський Уряд, Навчаючий Авторитет; його наділив Він Своєю владою, наділив його Духом Правди, потвердив чудами; і це було Його волею і торжественним дорученням, щоб навчання цієї Церкви було прийняте як Його власне. "Хто вас слухає, Мене слухає", говорив Христос до апостолів. Отже нема сумніву, що це є обов'язком Церкви зберігати й поширювати християнську науку, цілу й непідроблену, непофальшовану.

Живий Навчаючий Уряд є отже правилом віри офіціяльним, найближчим, безпосереднім, провідним і зовнішнім. Проголошує він і подає живу традицію християнської науки. Цей Учительський Уряд творять Папа і єпископи. Папа є головний учитель Церкви. Єпископи, хоч є справжні учителі, то однак навіть на Соборі є підлеглі Найвищому Архиєрееві. Кожний єпископ у своїй епархії і для своїх підвладних є правдивий учитель, хоч у цьому випадкові він не втішається непомильністю. Всі єпископи з'єднані з Папою, взяті разом, є непомильними учителями, якщо через спільну згоду вони подають деяку правду, що мала б відноситися до віри чи то виконуючи звичайну учительську владу чи то виконуючи надзвичайну владу на Соборі.

Обсяг цього живого Навчаючого Уряду є не тільки всі правди Богом об'явлені, але також усі ці правди й науки, які є конечні, щоб розуміти поправно об'явлені правди та їх боронити. Коротко, сфера цього Вчительського Уряду є все те, що Церква подає до вірування, все те, що вона наказує робити та чого уникати.

Але місячним наміреням не є говорити про Учительський Уряд Церкви, але про тих, які чи словом чи письмом мають подавати людям християнську науку, тобто про учителів богословія і про проповідників. Церква подає ясні й стислі правила для тих, що зайняті навчанням і формуванням тих, які мають поширяти Божі правди й Божу науку. І місячним наміренням є, щоб молитися за них.

Насамперед, щоб вони могли подавати й вияснятн святу науку згідно з живим Учительським Урядом. І так ті, що навчають, мусять у своїх лекціях чи докладах-конференціях вияснятн найперш те, в що вірні мусять вірити і що мають робити, щоб бути спасенними. А проповідники Божого слова мусять вздержуватись від світських і незрозумілих аргументів, які є за тяжкі для здібностей слухачів, а мусять виконувати свій обов'язок проповідування Євангелії в спосіб зрозумілий, проповідаючи не себе самих, але Христа Розп'ятого.

Далі, щоб учителі й письменники в ділянці богословія, і також проповідники могли подавати й вияснятн святу науку згідно з потребами часу. І це є дуже важливе. Належить сьогодні говорити й вияснювати ті правди, які є атаковані найбільше. Щоб і ті, що учаться, а також і ті, які слухають Божого слова, знали що і як відповісти тим, які атакують правди їх святої віри, або й відповісти собі самим на свої власні сумніви.

Та все ж треба завжди говорити, як зберігати заповіді Божі й церковні в різних обставинах теперішнього життя.

На всякий випадок ті, які є нашими вчителями і говорять нам про правди спасіння, потребують наших молитов, щоб вони могли виконати свій важливий і трудний обов'язок успішно й корисно. В цьому наміренні молімся цього місяця.

Місійне наміреня: Латинська Америка: За католицьке навчання серед сільських околиць Латинської Америки.

Наміреня Апостольства Молитви на серпень: Католицька молодь: За духовний вишкіл католицької молоді.

Серпень: Місійне наміреня: Індонезія: Щоб католицтво в Індонезії причинилося до миру й добробуту держави.

КАТОЛИЦЬКА МОЛОДЬ: ЗА ДУХОВНИЙ ВИШКІЛ КАТОЛИЦЬКОЇ МОЛОДІ

(Наміреня Апостольства Молитви на серпень благословлене Св. Отцем)

СКАЗАНО, що місячне наміреня є, щоб молитися за духовний вишкіл католицької молоді, або виразніше, щоб молодь у наших католицьких школах і колеґіях могла бути вишколювана в дусі правдиво надприродному й апостольському.

Наприродний дух у вихованні

Запитаймо насамперед: Чим різниться природне виховання від надприродного? На перший погляд, кладучи на бік різні релігійні практики, тут здається нема багато різниці. В одній і в другій формі виховання діти віддаються науці-студіям, розвагам, грам-забавам; вони слухають, поводяться гарно одні з другими, добре поводяться зо своїми батьками та зо старшими, не говорять неправди, не вживають злої бесіди, уникають бійки і очернення, не чинять діл нечистоти. Чому отже є так багато наполегливости на надприродне виховання? А додати ще деякі релігійні практики як Служба Божа, святе Причастя, сповідь, щоденні молитви, так щоб природне виховання стало досконалим.

Але тут не в цьому справа. Бо між природним вихованням хоч добрим і надприродним вихованням є велика різниця.

Надприродне виховання припускає й жадає життя ласки, з'єднання життя й любови з Богом, яке мусить розвиватися й удосконалюватися більш і більш через виховання. Життя, оперте на ласці, мусить бути пересякле любов'ю. Тому діти мусять навчатися, щоб діяти з любови до Бога; зберігати заповіді з любови до Бога; любити своїх ближніх задля Бога. Крім ласки, виконування цього всього з любови до Бога є есенціяльною річчю, яка різнить природне від надприродного.

Діти мусять отже навчатися поводитися добре з любови до Бога, з любови до Ісуса Христа. Це є поза природними силами, але не поза надприродними. Сам Христос навчав нас цього, і ніхто звичайно не бере цієї науки так добре й так легко як діти та молодь, якщо її подається їм від вчасних років і заки розвинулися в них хиби. Таке надприродне виховання припускає, що також учитель насичений цим самим надприродним духом. Часом учитель не має цього надприродного духа, але він може подавати надприродні рації другим. Одначе ця його робота буде мала й часто дуже малої вартости, бо йому бракує не тільки ласки, але навіть того надприродного вигляду, від якого слова й добрий приклад стають живими та який впливає на молодь, щоб чинили добре.

Апостольський дух у вихованні.

Апостольський дух є тісно зв'язаний з надприродним. Ті, що люблять Христа і людей задля Христа, вже зо своєї природи є склонні, що й повинно бути, провадити других людей до Христа і співпрацювати в поширенні Царства Христового. Тому сприяти й формувати апостольського духа є інтегральною частиною християнського виховання. Це також можна загально вчинити легко. Це є природною річчю для молоді, щоб охочо й з ентузіязмом виконати якесь добро. Молодь охоча працювати тяжко і її ділом є виконувати тяжкі речі. Тільки ліниві, розніжені, ті, що шукають вигоди життя, не мають героїзму й охоти вчинити жертви.

Все отже залежить від того, щоб учителі провадили молодь властивою дорогою апостольства та піддержували в них апостольського духа. Інакше цей дух занидіє, а благородні почування молодечої душі будуть звертатись до фальшивих ідеалів. В цьому вихованні треба взяти під увагу ось що:

1. Поставити перед дітьми і молоддю великий і промовляючий ідеал, правдиво вартісний ідеал, якому вони могли б віддатися цілком, наприклад: поширяти Царство Христа, здобувати для Бога людські душі, помагати вбогим.

2. Головною спонукою мусить завсіди бути любов до Бога, для Якого вони працюють і для Якого вони віддаються цілковито.

3. Заохочувати їх, щоб робили жертви скоро. Бо без жертви нічого не можна вчинити великого. Щоб жертви робили радо.

4. Дітей спомагати радою і ділом, щоб вони могли дійти до великого ідеалу.

* * *

Якщо в місячному наміренні не говориться про виховання в родині, це не тому, що воно маловажне, але тому що по родині школа виконує великий вплив на формацію молоді. Якщо в школі ціле виховання є просякле надприродним і апостольським духом, молодь легко навчиться бачити цілість людської історії і природи в її відношенні до Бога й виробляти той осуд, яким вона оцінює й міряє речі згідно з Божою волею. Чи ж ми не бачимо разпо-раз, як комунізм фальшує цілість історії й науки на те тільки, щоб доказати, що всяке добро походить від комунізму? Якже далеко є розумніше для нас, щоб усе звертати до Автора життя, до Створителя вселенної!

Місійне наміренння: Індонезія: Щоб зростаюча Церква в Індонезії причинилася до миру й добробуту тієї країни.

Наміренння Апостольства Молитви на вересень: Духовні покликання: Щоб Вселенський Собор викликав зріст духовних покликань до священства й монашого життя.

Місійне наміренння на вересень: Місійне Конго: За католицьку Церкву в Конго.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ УЖЕ ЖИЛО НА СВІТІ?

Ніхто докладно не знає, скільки людей прожило на землі, відколи Бог сотворив Адама і Єву. Деякі вчені, досліджуючи існування людей на нашій планеті, твердять, що досіль жило на нашій землі около 70 більйонів людей. До цих 70 більйонів треба зачислити так само нинішних людей, що начисляють 3 більйони.

Ці науковці здогадуються, що людина вже живе на землі около 600,000 літ. Дивно, треба було аж 500,000 або 600,000 літ, щоб людство досягло 3 більйони. Зате в теперішніх часах те саме людство подвоїться за яких 50 літ, бо за 50 років на світі житиме около 6 більйонів людей.

Колись смерть дітей і людей сильно причинялася, щоб людство надто скоро не помножувалося. Сьогодні медицина і кращі умовини життя зберігають людей при житті довше і краще, мало новонароджених дітей умирає зараз по народженні, і тому людство так скоро множиться.

Нема сумніву, що Христові апостоли були найбільшими місіонерями світу. Зобачивши, що через надмірну працю для ближніх не годні були самі знайти часу на молитву, вони ставили дияконів, щоб помагали їм у зовнішніх працях. Отак знайшли собі час на молитву і проповідування. "Браття, апостоли промовили до зібраної християнської громади, "виберіть з-поміж себе сімох шановних мужів, повних Святого Духа і мудрости, щоб ми могли повірити їм оце обслуговування, а самі будемо займатися молитвою і проповідуванням" (Дії: 6, 3-4). Слід підкреслити, що вони найперше займалися молитвою, а потім голошенням Божого слова, бо—по словам Св. Вернарда,—проповіді приносять мало користи, коли проповідник не робить розважання.

Бог з'явився Ісаакові і промовив: "Не бійся, бо Я з тобою. Поблагословлю тебе і розмножу твоїх нащадків". І він збудував жертівника і ввізвав Господне ім'я (Бут. 26, 24-25).

Бл. п. Святіший Отець Іван XXIII.

СМЕРТЬ ВЕЛИКОГО ПАПИ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПАПА Іван XXIII, що упокоївся 3. червня 1963, це напевно один із найбільших Папів Христової Церкви. Не визначався надзвичайною наукою, бо й зрештою, як заявив зараз по своїм виборі, сам не хотів бути ні науковцем, ні дипломатом, але добрим Пастирем для всіх тих, що вірять у Христа, ба й навіть для тих, що не знають Його та Його Церкви.

І він за короткий час свого понтифікату пречудно виповнив свою мрію. Вже в перших днях покійний Папа зробив на людей таке сильне і приємне враження, що навіть деякі європейські антиклерикальні часописи, от хоча б комуністичні, змінили свій напрям і зачали похвально висловлюватися про цього незабутнього Папу, бо дійсно вдячне людство буде довго пам'ятати про нього.

* * *

Папа Іван XXIII змінив у світі наставлення наших некатолицьких братів до католицької Церкви. Автор цієї короткої статті не пригадує собі, щоб під час частих подорожей колинебудь почув, щоб хтось лихо висловлювався про покійного Папу Івана XXIII.

З його вибором на Папу некатолицькі провідники почали звертати очі до Риму та йнакше дивитися на папство і на Церкву, яку воно очолює. Почалися численні відвідини некатолицьких провідників. Папа ласкаво і по-братньому приймав усіх, роблячи на них незатерте враження. Навіть комуністи почали з пошаною висловлюватися про нього.

Що ж вчинило цього Папу таким популярним у світі?

Його надзвичайна доброта, простодушність, зацікавлення долею людства і світу, вирозумілість на людські немочі, готовість зустрінутися з тими, що бажали наблизитися до нього, бажання знайти спільний знаменник між католиками і некатоликами, глибоке відчуття модерних часів, що сильно змінилися, впливаючи на спосіб думання народів, і рішення змодернізувати людський чинник у Христовій Церкві, бо через задавнення цей людський чинник віддаляв від неї людей замість притягати їх до Церкви і Христа.

І саме це бажання модернізації Церкви піддало йому ідею скликання вселенського Собору, на який запрошено численних некатолицьких провідників, які радо прийняли запрошення і прибули до Риму на соборові сесії.

Свобода рухів і вислову думки серед Соборових Отців сильно здивувала наших некатолицьких спостерігачів і викликала в них прихильність до Церкви і папства. Це прихильне наставлення ці спостерігачі забрали з собою додому по закінченні першої сесії Собору і напевно рознесли його по власних середовищах.

Якщо б покійний Папа не був нічого іншого вчинив у своїм житті, за винятком зміни наставлення серед некатоликів до католицької Церкви, то він, уже тим самим заслуговував би на титул "великий Папа церковного поєднання всіх християн в одній Церкві", бо за короткий час він потрапив своєю людяністю сильно змінити наставлення численних некатоликів до католицької Церкви, чого не змогли вчинити численні його попередники, хоч і поважно намагалися це вчинити.

* * *

Сам же Собор—це такий великий почин, що його наслідки триватимуть довгі століття. Під мудрим проводом покійного Папи в Христовій Церкві з'явився новий і потужний напрям реформи людського чинника в Церкві, і ця реформа напевно не закінчиться зо смертю цього великого гуманного Папи. Його ж наслідники напевно закінчать його діло, допомагаючи Христовій Церкві так обнови-

тися, щоб всі народи і раси могли пізнати, що Христова Церква це дім їх Небесного Отця, де Він жде на них, щоб обильно благословляти їх під час туземного життя і по смерті забрати до Небесного Царства.

Праця і наше зайняття

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо вчить, що Бог створив рай на землі як просторий город і помістив Адама в цьому чудовому місці, щоб він міг обробляти й дбати про нього. І потім як Бог створив Еву та привів її до Адама як його помічницю, поблагословив їх і сказав: "...Наповнюйте землю і оволодійте нею. Пануйте над морськими рибами, і над птицями небесними, і над усіми звірятами, що ходять по землі" (Буття 1, 28).

Перш ніж Адам згрішив і втратив божу ласку, Бог сказав йому обробляти й дбати про землю і оволодіти нею. Тому ми маємо вживати наших тілесних і духових сил, щоб вчинити природні сили й скарби корисними для нас. Це Бог хоче, щоб ми працювали. Через нашу власну працю ми доступаємо привілею, що беремо участь у божій творчій праці.

Праця приносить нам дочасні й вічні благословення. Через неї ми здобуваємо для себе й для інших харч, що його потребуємо кожного дня. Пильна праця провадить до добробуту. Вона вправляє і розвиває наші сили та причиняється до нашого духового й тілесного здоров'я. Вона береже нас від нудьги й невдоволення, від численних спокус і гріхів, вона є джерелом щастя і заслуговує нам небесну нагороду.

Від упадку Адама праця не завжди є радістю. Вона може бути й часто є тягарем. Бог сказав: "У поті свого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий" (Буття 3, 19). Не зважаючи на це ми повинні пильно й витривало працювати. Тяжка праця є частиною тієї проби, що її маємо зазнати в часі земного життя і вона є добра для нас як кара за наші гріхи.

Люди працюють в різного роду зайняттях. Ми повинні вибрати якийсь стан життя, до якого Бог очевидячки приспособив нас, даючи нам окремі спосібності, наклони й обставини, що їх дійсно маємо. Щоб ми могли добре пізнати цей стан, ми повинні просити Бога, щоб просвітив нас, дуже дбайливо обдумати справу та порадитись наших батьків, нашого сповідника, наших учителів і досвідчених провідників у справі покликання. Принцип, щоб вибрати працю в життю, є наступний: "Дивись і розглядайся, питайся і молися".

Найвищим нашим покликанням є прославити Бога. І це ми можемо виконувати в кожному життєвому стані, навіть тоді, коли ми хворіємо або є безробітні.

Людина повинна пильно й сумлінно працювати всюди. Хто тепер любується в лінивстві й недбалості, правдоподібно він ніколи не навчиться як слід працювати.

Святе Письмо каже: "Нехай людина працює та чинить руками своїми добро, щоб мати подати нужденному" (Єфес. 4, 28).

Приповідка каже: "Бог помагає тим, що помагають собі". "Диявол знаходить працю для лінивих рук, щоб працювали".

Папський Примат і Східня Церква

(7-ий Вселенський Собор—2-ий нікейський Собор 787)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЦЕЙ Собор осудив іконоборство цебто навчання, що почитання ікон це ідолопоклонство. Християни не кланяються іконам і статуям, але радніше вживають їх, щоб пригадати собі Христа, Його Матір і Святих, до яких моляться. Отож вони не моляться до ікон, але моляться до Святих перед іконами.

Візантійський цар Лев III Ізаврійський (717-740) зачав страшну боротьбу проти почитання ікон і статуй. Ніхто не знає, яка була причина цієї боротьби. Дехто каже, що він бажав з'єднати собі симпатію жидів і магометан. Інші твердять, що хотів поборювати ідолопоклонство, бо деякі непросвічені християни візантійської імперії поклонялися іконам немов божкам. Є такі історики, що заявляють, що цар Лев III бажав вчинити християнство більше "духовною" релігією, усуваючи матеріяльні предмети богопочитання.

Лев III видав декрет, яким заборонив почитання ікон і звелів усувати їх з церков. Царгородський патріярх Св. Герман рішуче запротестував проти цього розпорядку, вияснюючи цареві значення релятивного почитання ікон. Цар не прийняв вияснення. Святий патріярх

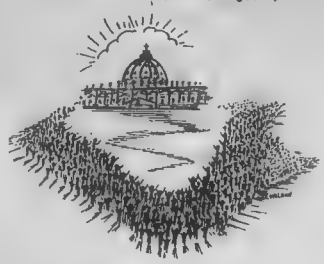

зрікся свого патріяршого уряду. Його наслідником став царський прислужник Анастасій. Св. Іван Дамаскин був найбільшим оборонцем почитання ікон, за що цар страшно ненавидів його.

Лев III навіть написав до Папи Григорія II (715-731) і під загрозою позбавлення папського уряду наказав йому усунути з церков ікони. Папа, самозрозуміло, не послухав царя, ба й осудив його політику: "Залиши свої затії", Григорій написав до царя, "бо догмати це справа не царів, але архиєреїв, бо ми маємо Христовий ум" [1]).

Часи іконоборства це сумні часи. Вони тривали від 727 (цебто від появи царського едикту) аж до 780 р. За той час

[1]) Діянія, VII, 41.

знищено дорогоцінні пам'ятки мистецтва, замучено численних монахів, що боронили почитання ікон, і спричинено страшне замішання в Христовій Церкві.

Папа Григорій III зібрав у Римі синод 731 р., де осуджено іконоборство й вияснено справу почитання ікон. Філософ Соловйов отак висловлюється про іконоборство:

"Поборюючи ікони, візантійські царі не так атакували релігійний звичай чи якусь практику богопочитання, але радніше поборювали застосування дуже конечної та безконечно важної об'явленої правди християнства. Хто думає, що божества не можна представляти собі в конкретній формі..., той заперечує саме Воплочення (Божого Сина). Іконоборство не було ніяким компромісом, але знищенням християнства" [2]).

Цар Лев III помстився на Папі за осудження іконоборства так, що відлучив від Римського патріярхату епархії Македонії, Дакії, Калябрії та Сицилії. Це сталося в 732 р.

В 740 р. Лев III помер. Його син Константин V Копронім (740-775), фанатичний ворог ікон, скликав собор, на який прибуло 338 іконоборних єпископів. Сливе всі вони належали до царгородського патріярхату. Цей псевдосинод, виклятий Папою Степаном III у 769 р., осудив почитання ікон і назвав це почитання єресєю. Не зважаючи на осудження ікон, цей псевдособор зазначив, що Божа Мати і Святі годні заступатися за людей перед Богом.

Цар Константин V зачав страшно переслідувати противників іконоборства як бунтівників проти державних законів і як еретиків. Отак замучено Св. Андрія Критського і дуже багато ченців, бо вони найсильніше боронили почитання ікон. Водночас знищено дуже багато мощів Святих.

Рішення цього псевдособору не мали ніякого значення поза візантійською імперією. В 763 р. три патріярхи, антіохійський, олександрійський і єрусалимський, що проживали під арабами, зібралися в Єрусалимі, де викляли ці рішення проти іконопочитання.

Константин V помер 4 вересня 775 р., полишаючи царський трон свому синові Левові IV. Він панував тільки п'ять літ. Ірена, жінка Лева IV, перебрала управу імперії, бо син Лева IV, Константин VI мав тоді тільки десять літ.

* * *

Перебравши керму імперії, Ірена рішила скінчити з іконоборством, але мусіла дуже обережно поступати, бо так серед царгородського єпископату, як серед військових старшин і цивільних урядовців було дуже багато прихильників попередніх царів.

Наставлений Левом IV царгородський патріярх Павло IV порадив цариці Ірені скликати Собор, щоб усунути схизму царгородської Церкви, спричинену іконоборством. Сам він жалував, що погодився на нищення ікон, хоч це вчинив під натиском царів. В серпні 784 р. патріярх Павло IV зрікся уряду й усунувся до монастиря.

Ірена стала пошукувати за новим патріярхом і предложила цей уряд секретареві Тарасієві. Він не прийняв предложення, поки не дістав запевнення, що схизма скінчиться. Дістався цю запоруку, патріярх Тарасій звернувся до Папи Адріяна I (772-795), благаючи його скликати вселенський Собор, щоб усунути замішання спричинене іконоборством. Сама цариця Ірена написала листа до Папи, прохаючи його особисто прибути до Царгороду на Собор: "Нехай прийде перший Священик, що управляє катедрою святого і всехвального Петра!" [3]).

Собор зібрався в Нікеї в Бітинії в 787 р.

На Соборі відчитано царську грамоту, в якій сказано: "Ми отримали послання, що нам прислав Адріян, Святіший Папа... і наказуємо, щоб згідно з соборовим порядком воно було прочитане для всіх..." [4]).

На другім засіданні прочитано послання Папи Адріяна, в якім він покликується на свій апостольський примат. Ніхто з учасників Собору, а сливе всі вони були східніми єпископами, не протестував проти папського примату, що дуже ясно підкреслений у папськім посланні. Ось його винятки: "Сам князь Апостолів, блаженний **Петро,** перший предсідник на апостольській катедрі, оставив **першенство** свого апостольства і пастирського піклування своїм переємникам, що невпинно засідали на його священнім престолі. І як була йому дана влада авторитету, так і він по **божественному приказові** передав її сам своїм переємникам ..." [5]).

* * *

Сам Папа Адріян не був присутній на Соборі. Його представляли священик Петро і абат Петро. Це вони принесли послання Папи до Царгороду. Вони теж проводили Собором в імені Папи, хоч не були навіть єпископами. Вони так само перші підписали Соборові рішення.

В своїм посланні до Соборових Отців Папа виложив справу почитання ікон і звелів, щоб у приявності його легатів виклято псевдособор з 753 р., на якім осуджено почитання ікон [6]).

Дальше, Папа пише в своїм посланні: "Катедра Св. Петра, маючи **першенство,** блистить на всю вселенну" [7]) і "є головою всіх Божих Церков". Остання частина цитати є пропущена в російськім виданні перекладу вселенських Соборів, що їх зладила духовна Казанська Академія, бо цей вислів беззастережно потверджує папський примат над цілою Христовою Церквою й осуджує повну церковну автокефалію. Проте ця друга частина цитати є в грецьких оригіналах Соборових рішень.

По відчитанні папського послання, легати спиталися патріярха Св. Тарасія, "чи він погоджується з посланням Святішого Папи?" [8]). На це Тарасій і всі Соборові Отці відповіли "так". Ось слова Св. Тарасія: "Просвічений Христовим світлом... Апостол Павло в посланні до римлян заявив, "Ваша віра звіщається по цілім світі" (Рим. 1, 8). Отож треба йти за цим свідченням... Адріян ясно написав і доказав, що він **вповні держиться давнього передання католицької Церкви"**

---

2) La Russie et l'Église universelle, p. XXVIII.

3) Діянія, VII, 54.

4) Там само, VII, 78.

5) Там само, VII, 129-130.

6) Там само, VII, 145.

7) Там само, VII, 158.

8) Там само, VII, 160.

[9]). А Соборові Отці, сливе всі східні єпископи додали: "Ввесь Собор так само навчає!" [10]).

Вкінці папські легати спиталися Соборових Отців: "Нехай священний Собор скаже нам, чи він приймає послання святішого Папи старого Риму?" На це Отці відказали: "Йдемо за ним, допускаємо і приймаємо!" [11]). Так має оригінальний грецький текст, але російське казанське видання Соборових рішень пропускає слова: "Йдемо за ним!"

* * *

Цей Собор осудив іконоборство і привернув почитання ікон, звелівши знову запровадити їх до церков. Крім цього він осудив симонію, номінування єпископів і священиків світською владою, тощо. Цей Собор одобрив почитання тільки ікон, а не статуй, бо статуї занадто нагадують давніх поганських ідолів, що були статуями, до яких можна було з усіх боків доторкатися.

* * *

Хоч через політичні труднощі й окупацію арабів на Собор не прибув жаден зо східніх патріярхів з Олександрії, Антіохії й Єрусалиму, бо каліфи заборонили їм брати участь у Соборі, все таки цей Собор став вселенським, **"особливо як на цей Собор згодився Святіший і апостольський Римський Папа,** що через своїх легатів узяв у нім участь", читаємо в Соборових Актах [12]).

* * *

Отак привернено єдність у царгородськім патріярхаті і почитання ікон на велику радість народу.

Цілий перебіг Собору наявно виказує примат Римського Папи. Не патріярх Тарасій, а папські легати проводили Собором. Соборові Отці прийняли прислані їм Папою рішення. І вкінці цей Собор став вселенським, хоч не було на нім трьох патріярхів Сходу. Це ж було б неможливе, якщо б на нім не було Папи або його представників. Крім цього Собор вислав усі акти Папі до Риму, щоб затвердив їх. Хіба може бути кращий доказ, що Соборові Отці признавали найвищий авторитет і примат Римського Папи у Христовій Церкві, бо вважали його законним наслідником верховного апостола Петра, першого Єпископа Риму і основника римської Церкви?

* * *

Переглядаючи рішення вселенських Соборів і провідну ролю, що в них Папи відограваали, як теж дивлячись на пошану, що Соборові Отці виявляли Папам як наслідникам Св. Петра, слід заявити, що Схід признавав Папський Примат цебто першенство Римського Єпископа і його найвищий провід у Христовій Церкві.

На жаль треба так само зазначити, що нікотрий з сімох вселенських Соборів, що відбулися перед поділом Христової Церкви на католицьку і православну і що їх досьогодні признають наші православні брати, —а всі православні признають тільки перших сім вселенських Соборів,—ніякий з цих сімох Соборів не дискутував і не вияснив **ясно і докладно** значення і засягу верховодства і першенства Римських Архиереїв.

Нікотрий Собор не заявив виразно, що цей **примат** це **Божа** установа цебто походить з волі Самого Христа, Основника Божої Церкви.

Причина цього в тім, що ніхто не заперечував цього першенства, Соборові Отці на Соборах шанували Папу або папських легатів і слідували за його інструкціями, і взагалі ніхто, за винятком еретиків, не піддавав сумнівові права до проводу тим, що їх усі вважали наслідниками Св. Петра.

Проте ради святої правди слід так само заявити, що аналіза документів і актів цих сімох перших вселенських Соборів бодай натякують і суґерують, що Папський Примат це не людський привілей даний Єпископові старого Риму, але це привілей даний Папам Самим Спасителем і першим заступником Спасителя на землі Св. Петром, бо як інакше можна зрозуміти такі вислови, як "переємник і намісник",- "Петро заговорив через Лева", або "через Агатона", тощо.

Всі ті вислови Отців і Соборів це докази, що вони приймали Папський Примат, хоч не дискутували, чи він Божого чи людського походження. Аж Ватиканський Собор у 1870 р. окреслив догму, що Папський Примат це Божа установа. Він вчинив це, спираючись на висловах Святого Письма та переданні Христової Церкви.

---

[9]) Там само, VII, 160.

[10]) Там само, VII, 161.

[11]) Там само, VII, 161.

[12]) Там само, VII, 207.

Святий Теодор і його син Іван

ХОЧ Свята Ольга старалася виховати Володимира по-християнськи, Володимир у початках свого панування не визнавав публічно своєї віри, бо хоч знав дещо про християнство, дійсним християнином не був.

В тих саме часах проживав у Києві купець Теодор зо своїм малолітнім синком, Іваном. Теодор був купцем, чому й часта їздив до Царгороду, де запізнався із християнством.

Христова релігія полонила його душу, захопила його серце, бо це релігія любови Бога та людей. Християнський Бог це Бог любови та милосердя, батько людей, що їх сотворив для неба і вічного щастя.

Отак Теодор прийняв святе хрещення та став ревним християнином і в цій релігії виховав свого одинака. Обидва ходили на християнські богослуження, слухали вияснення Євангелії, так що внедовзі й син прийняв святе хрещення, дістався ім'я Івана.

По одному поході київські погани порішили принести руському божкові в жертву живу людину, щоб подякувати за перемогу над Ятвягами. Жереб мав рішити, кого треба було живцем спалити в честь жорстокого божка. На кого впаде жереб, той мусить померти як жертва у стіп Перуна.

Жереб упав на молодого Івана, гарного тілом і душею хлопця. Легко було метати жереб, але тяжко було виконати фатальну жертву, бо Теодор рішуче запротестував, що в божків він не вірить і не дозволить убити свого одинака в честь бездушного божка. "Я вірю в одного Бога, що сотворив небо та землю, і в Його Сина Ісуса, що прийшов на світ і помер

за наше спасіння. Поки живу, так не дозволю доторкнутися вам до мого одинака, що теж вірить у живого, вічного Бога!"

Сміливість християнського батька розлютила до краю поганського старшину, що прийшов по Теодорового сина. "Як то, Теодоре, ти смієш противитися Перунові та нашому князеві?"—закликав старшина.

"Я люблю та слухаю нашого князя!"—спокійно відповів Теодор, "але князь не має права противитися Богові, що є паном неба та землі та рішати, яку жертву треба приносити бездушному, деревляному божкові! Коли йде про віру, так треба радніше слухати Бога ніж князя. Я рішений тут згинути зо своїм сином, але не віддам його на жертву Перунові!"

По цих словах відважний батько вернувся з сином до хати та замкнув двері за собою. Розлючені дружинники кинулися до хати, підложили вогонь. Спалахнув дім, в якому батько та син згинули мученичою смертю за Христа та святу віру.

Наша українська, католицька Церква святкує 12-го липня пам'ять тих християнських героїв, що сміливо склали життя за Христа та Його Євангелію.

Святий Теодор це чудовий взірець для всіх українських батьків, як треба виховувати діти та гинути за Христа, коли свята віра зажадає цього. Коли б наші батьки отак защеплювали любов до Христа в юнацькі серця своїх діток, так не було б поміж нами зрадників святої віри, не було б відступників, не було б перекінчиків, що полишають святу Церкву й обряд і переходять до інших церков чи обрядів проти волі Божої та проти виразного заказу Святішої Столиці, що бажає та при всякій нагоді настає, щоб українці католики служили Богові в своїм українськім, католицькім обряді.

ОГИДНЕ ЛИЦЕМІР'Я НАСТАВНИКА

Одної суботи Ісус навчав в синагозі. І була там жінка, що вісімнадцять літ хворувала і що хворобу спричинив їй злий дух. Була вона скорчена і ніяк не могла випростуватися. Ісус зобачив її, покликав до Себе і промовив до неї: "Жінко, звільняю тебе від твоєї хвороби!" Водночас поклав на неї руки і вона негайно випростувалася і зачала прославляти Бога.

Голова ж синагоги, обурений, що Ісус уздоровив її в суботу, отак промовив до народу: "Є шість днів, в яких вільно працювати. Тоді приходіть лічитися, а не в суботу!" А Господь відповів йому: "Лицеміре, чи в суботу кожен з вас не відв'язує від ясел свого вола або осла і не веде напувати? Чи ж не годилося Мені в суботу звільнити від цієї перешкоди оту дочку Авраама, яку сатана зв'язав вже тому вісімнадцять літ?"

Всі Його противники застидалися, як Він це говорив, а ввесь нарід тішився славними вчинками, яких Він доконував (Лк. 13, 10-17).

Дослідник атомної енергії Л. Майтнер каже: "Тільки більша ніж людська сила годна контролювати силу атомів".

"Притягни мене до Себе і ми підемо за Тобою!" (Пісні Пісней: 1, 3).

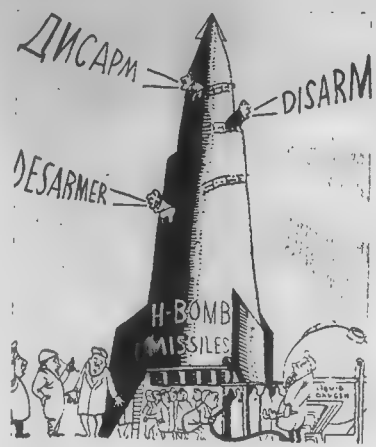

ЖОРСТОКОСТІ ВІЙНИ

о. Роман Ганас

ВІЙНА це страшне слово, страшне рішення, страшні діяння і страшні наслідки, спричинені та сповнювані людьми. Війна це заперечення Божої волі і Його заповіді "Не вбивай". Ще більше жорстокою була б війна нині, якщо б воюючі сторони вжили атомових стрілен, що потягнуло б за собою сотки мільйонів невинних жертов.

Здавалося б, що народи чи держави, які провадять між собою війну, повинні придержуватися міжнародних законів, які ограничували б воєнні дії до певних дозволених границь, а передовсім хоронили б від терпінь і жертов жінок, дітей і немічних старців. На жаль історія воєнних подій говорить щось противного. Дуже часто ті, що кермують війною, чи ті, що беруть в ній участь, як члени воюючих з собою армій, хоч самі називають себе християнами, віруючими в Бога, то все таки допускаються подій, які є противні законам Божим і міжнародним зобов'язанням, творячи великі кривди і злочини, стягають на себе чи на народи, до яких належать Божий гнів, який не раз є дуже болючий і довготривалий. Немає оправдання, немає засад, що дозволяли б у часі війни нарушувати Божі закони і допускатися злочинів, а Божі Заповіді: "Не вбивай", "Не грабуй", "Не насилуй", не касуються на час війни для нікого, як ніколи не зникне нагорода або кара на Страшному Суді.

* * *

Виринає питання, хто є відвічальним за всі жорстокі злочини сповнені незаконно під час війни? Чи будуть ними провідники, цілий нарід або тільки одиниці, що допустилися цих злочинів? За всі незаконні жорстокості війни винні всі, так провідники, як одиниці, що їх допустилися, а з ними і цілий народ, до якого належать. Поки

не наступить надолуження за воєнні злочини, через покуту, добрі діла і молитви, поти тяжко є вірити, щоб Бог відвернув Свій гнів від винних і невинних.

Одним з дуже жорстоких способів ведення війни було бомбардування міст, чисельні вбивства жінок і дітей. Бомбардування міст і вбивання жінок і дітей, були не лише міжнародними законами заборонені акції. Це були не лише вияви браку геройства рішати побіду не на полях битв, але через вбивства дітей в колисках, це були акти хули та образи Божого маестату, що безкарно не можуть пройти.

Дотепер в світі удержувалася думка, що ті, які перші почали бомбардування міст, були німці. Не є це однак згідне з правдою. Першими, які в часі другої світової війни почали бомбардувати міста і вбивати жінок і дітей, були англійці. Довідуємося про те з книжки бувшого Секретаря англійського міністерства Летунства, Спайта, "Бомбінг Індікейтет", в якій пише, що ще в році 1936 запало рішення Команди англійського Летунства, на випадок війни, бомбардувати всі німецькі міста, без огляду на воєнні цілі. Спайт пише дальше, що Гітлер знав про це рішення, і хотів заключити умову, щоб у часі війни ограничитися бомбардуваннями тільки до воєнних зон. Як Гітлер почав бомбардувати англійські міста, то англійська авіяція вже три місяці бомбардувала німецькі. Бомбардування Варшави чи Ретердаму після Спайта, почали німці тоді, коли їх війська були вже на границях міст, і ці бомбардування були то тільки тактичні. Спайт дуже точно описує в своїй книжці, як відбулося бомбардування міста Дрезден в 1945 р., міста музеїв, галерій і палат, де не було ніякої воєнної індустрії. Дрезден начисляв в 1945 р. около мільйона населення. Було там багато жінок і дітей, що втікали перед москалями. Дрезден не мав протилетунської оборони, ні протилетунських сховищ. Бомбардування Дрездену почалося 13 лютого 1945 р. і тривало три дні. Участь в налетах взяло 4,250 тяжких літаків, які вбили 250,000 жінок і дітей. Знищені зістали майже всі церкви, школи і музеї. Під час налету на Дрезден згинуло багато українців, в тому десять священників. Про бомбардування Дрезден, написав книжку ще Ф. Дж. П. Велє під заголовком "Едвенс то барбаризм" (Поступ в варварстві). Крім налету на Дрезден відбулися ще непотрібні налети на Монте Касіно в Італії, на Гіросіму та Нагасакі в Японії, тоді, коли Японія просила про мир. Крім жорстоких налетів на міста, історія другої світової війни записала для грядучих поколінь ще такі злочини, як насильства над жінками і дівчатами, яких допустилися жовніри совітської армії.

Друга світова війна не щадила як кожна війна страшних терпінь всім народам, на яких землі вона провадилася. Нині з перспективи минувшини, коли згадаємо про терпіння, про страшні жорстокості і жертви, винних і невинних, мимовільно насувається думка, що друга світова війна була допустом Божої справедливости. Цей Божий допуст треба добачувати в поході карального комунізму для всіх народів, на яких землі він панує. Деякі спостереження з життя народів Европи, які мучаться в тиранії московського комунізму, говорять самі за себе. Знаємо, що в Чехах перед війною було сильно підупало релігійне життя. В неділі в церквах бували хіба старі люди на Службах Божих, а молодь майже до церков не ходила, бо для неї неділі і свята були нагодами до гри і забав. Подібні явища зіпсуття і безбожности були і в інших краях Европи. Нині в краях Европи окупованих комуністами церкви переповнені молячимися людьми. Великий брак священиків не дозволяє заспокоювати чи уділяти тайн вірним. Треба було, щоб ударив комунізм і навернув мільйони людей до Бога.

Україна і наш народ, може найменше прогнівили Бога і заслужили на кару, але Україна як найближчий сусід царства Джінгіс Хана, тому мусіла природно впасти перша жертвою походу московського комунізму на Захід і віддати незмірими жертви терпінь Молохові війни. Хоча війна вже давно скінчилася, Україна все таки дальше мучиться і терпить в комуністичній неволі.

Хто був свідком жорстокости другої світової війни, той нехай самий молиться і переказує про страхіття війни всім людям, що війни не бачили, і нехай кличе всіх до молитви, щоб Бог простив і зберіг світ від третьої війни, яка, коли б прийшла, принесла б загладу половині світу.

ХРИСТИЯНИН ЦЕ БОРЕЦЬ ЗА ХРИСТА

Браття, зміцняйтеся в Господі і в Його могутній силі. Зодягніться в Божу зброю, щоб були здібні противитися хитрощам диявола, бо ми не боремося проти слабої людської природи (слабосильних людей), а проти Начальства і Влади і проти тих, що правлять світом, в якім панує темрява, цебто проти злобних духів, які значно перевищають нас.

Тому візьміть на себе Божу зброю, щоб могли ім опертися в лютий день і залишитися на своїм місці, як все те минеться. Будьте на поготові, підперезавшись правдою і надягнувши на себе панцир святости і обувши ноги в ту готовість (опиратися дияволові), яку дає Євангелія мира...

Передовсім візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогняні стріли лукавого. Накінець візьміть шолом спасіння і меч, що подає Дух, цебто слово Боже (Еф. 6, 10-17).

Ніхто не знає, який великий наш всесвіт. Дехто думає, що він не має кінця, хоч це трудно нам уявити собі. Зоря Барнард є віддалена від нашої землі шість світляних літ цебто на 36 трильйонів миль. Альфа Сентавра віддалена від нас на 4 світляні роки. Ця зоря найближча до нашої планети.

Світляний рік це віддаль, що світло робить за один рік, а світло йде 186,000 миль на секунду.

У всесвіті є мільйони зорей, від яких світло ще не дійшло до нас, бо вони занадто далеко від нашої землі.

З цього видно, що наша 'велика' земля це тільки маленька крапочка в безмежнім всесвіті.

Св. Павло—невтомний Христовий місіонер

БОЖЕ слово не було б так скоро розійшлося по цілій римській імперії, якщо б Христова Церква в початках свого існування не була мала таких ревних і невтомних проповідників і апостолів, як Св. Павло. Цей Христовий слуга жив тільки для Христа і Святої Євангелії, яку всіма засобами намагався поширити там, де тільки міг. Не дивився на труд і не лякався страждань, невигід, арештів і тортур. Його проповіді підтверджені геройським особистим прикладом це тайна його успіхів.

Св. Павло потягав всіх своїм прикладом, кличучи до них: "Отож будьте наслідувачами Бога, як улюблені діти, і поводіться в любові, як і Христос полюбив вас і видав Себе Самого за нас" (Еф. 5, 1-2). Погани бачили безкорислолюбність великого Апостола, який своєю поведінкою підтверджував слова: "Я не шукаю ваших дібр (майна), а тільки вас" (2 Кор. 12, 14), і тому так масово йшли за його покликом і ставали під прапор хреста, вирікаючись пороків, в які запровадили їх поганство та власні пристрасті.

Як кожен місіонер, так Павло мусів покинути родину, рідне місто Тарс, відректися вигід, щоб стануги геральдом Христової Євангелії, не зважаючи на те, як люди поступали з ним і його навчанням. Сам він каже: "Коли б я догоджував людям, то я не був би Христовим слугою" (Гал. 1, 10).

Сама проповідь не вистачає, щоб вчинити когось Христовим визнавцем. Рільник мусить скропити потом праці свою рілю, заки вкинене в землю зерно прийметься та принесе обильний плід.

Нарід не приймав до серця Христового навчання, поки він не скропив своєю кров'ю і потом, героїзмом і трудами, "щоб явилося в нашому тілі й життя Ісусове. Бо завжди нас, що живемо, віддають на смерть за Ісуса... Тим то ж смерть діє в нас, а життя в вас" (2 Кор. 4, 10-12).

Христос страждав у Єрусалимі. Треба, щоб Він теж страждав по цілім світі, де проживають люди, щоб вони так само

могли користати з Його Страстей. Ось чому апостоли і Христові визнавці мусять страждати, щоб цілий світ зобачив Христовий хрест і скористав з жертви, що Спаситель приніс Своєму Отцеві за відкуплення всього людства. Павло дивився на свої страждання та невигоди як на доповнення Христових страждань для спасіння людських душ. "Я тепер радію в стражданнях своїх за вас і доповнюю те, що бракує терпінням Христа в моїм тілі за Його Тіло, що воно—Церква" (Кол. 1, 24), "якій я став слугою за Божим зарядженням" (Кол. 1, 25).

Вид померлого на хресті Спасителя переконав сотника і його товаришів, що Ісус був дійсним Божим Сином, бо вони закликали, але аж по Його смерті: "Він був дійсно Божий Син" (Мт. 27, 54).

Погляд на закованого в кайдани Павла і його товариша Сили, що благодарили Бога посеред мук і страждань, навернув в'язничного сторожа в місті Филипах у Македонії, бо, зобачивши їх геройство та наявну Божу поміч, сторож закликав: "Що маю робити, щоб спастися?—А вони відповіли: Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти і твій дім... І він тоді забрав їх вночі, обмив їх рани і охрестився сам і всі його домашні" (Дії: 16, 30-33),

Кров і рани, що бачив на апостолі, викликали в ньому любов до хреста і змусили сторожа прийняти Святу Євангелію, що й він учинив з великою радістю.

* * *

Ось скільки трудностей стрінув великий Апостол народів у виповненні наложеного на нього уряду голосити народам світло Христової Євангелії.

Жиди били його за те, що ніби відрікся Мойсеєвого Закону. Погани били за те, що голосив засади противні ідолопоклонству, в якім проживали громадяни великої римської імперії. В Филипах у Македонії повели Павла і його помічника Силу на суд і закричали: "Ці люди... бунтують наше місто і навчають звичаїв, яких нам римлянам не годиться приймати, ані виконувати. — І натовп піднявся на них. А начальники здерли одежу з них і звеліли різками сікти їх. І завдавши їм багато ран, посадили в в'язницю" (Дії: 16, 20-23).

Фальшиві, лицемірні приятелі і браття критикували його, перекручували його навчання, обчернювали його перед народом, щоб відвернути від нього людей, закидали йому користолюбність (І Кор. 9, 66-7).

Тільки завдяки стражданням Апостола обильна Божа ласка спадала немов дощ на людські душі, розмягшувала серця, просвічувала розум, нагинала волі прийняти слова Христового проповідника і застосувати до них свої гадки, слова, діла та життя. Хіба так само не поступав Спаситель: "Як буду піднятий з землі, то Я всіх притягну до Себе" (Ів. 12, 32).

Кров Спасителя виєднала благословення для всього людства. Кров і страждання апостола Павла мали запевнити Боже світло та ласку його слухачам. Страждання і терпіння підготовляли грунт під посів Божого слова в людських серцях, тому Апостол радо приймав хрести гонення і терпінь, бо бачив у них небесний засіб свого апостольства.

Запалений любов'ю до Христа і змушений ревністю приєднати Йому щонайбільше поклонників, Павло, як подає історія, відбув три великі подорожі по світі, голосячи всюди жидам і поганам щасливу вістку відкуплення. Подорожі ці тривали по три чи чотири роки. Відвідав він Малу Азію, Грецію, Еспанію та Рим, закладаючи всюди церковні християнські громади, з якими утримував постійний контакт при помочі листів.

Стиль Павлових проповідей був простенький, але зате їх гадки були божеські, тому полонювали людські уми і серця. Він гордив риторикою, бо Христос був усім для нього. Його ім'я було завжди на Павлових устах. В своїх листах згадує около 300 разів ім'я Ісуса.

МУДРА ЗАМІНА

В. Буженко

КОЛИ дивимося на вимоги християнського життя, то треба розглянути їх як цілість і як вони є дійсно в оригіналі, тобто як їх представляє Сам Христос. Божий Христос ставить всім християнам або краще всім людям норму поступу-удосконалення: "Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний є досконалий" (Мат. 5, 48). Ці слова самі собою можуть бути прекрасним кличем, але в житті мусимо їх конкретно представити. Христос у своїй першій програмовій проповіді накреслив у блаженствах шляхи, якими маємо змагати до цього найкращого й одиноко вартісного поступу. На першому ж місці ставить "Блаженні вбогі духом, бо їх є царство небесне".

Убогість може бути подвійна: вбогість духа, якою не вирікаємося титулу власности, але так уживаємо дочасних дібр, наче б вони не були наші, а тільки нам передані у заряд. І вбогість обіту, де ми не тільки виступаємо як чисті зарядчики

дочасних дібр, але й позбуваємося титулу власности. Це роблять монахи і монахині.

Щодо першого роду убогости, то маємо прекрасний приклад на праотці Авраамі, який хоч був найбагатший з тодішніх жителів землі, то одначе свого серця до цих маєтків не прив'язував. Теж праведний Йов своєю молитвою: "Бог дав і Бог узяв. Хай буде ім'я Господне благословенне!" вказує, що він дійсно був убогий в душі. Сьогодні теж маємо таких багатіїв, що не жалують, ні не тиснуть свого маєтку, але ним щедро помагають церквам, шпиталям, школам і вбогим. У нас був такий Мазепа, що великі суми записав на будову й обнову церков. І то не тільки для наших українських громад, але й для інших народів не жалував дати, щоб їм помогти. Такий був і Ілля Кокурудз, що, вмираючи, записав велику дотацію на школу для бідних дітей. Христос не осуджує майна як такого, але осуджує його злий вжиток. Хоча б людина мала в своїй посілости і пів світу, але коли вона цим майном користується, щоб могти продовжати своє існування і вести працю і життя згідно з вимогами свого стану, а решту зуживає для громадських цілей, то така людина більше в Бога варта і певно є убогіша в Його очах ніж той бідак, що тільки хижку має, але нікому не то сотика не дасть, але навіть і доброго слова не скаже.

* * *

Як іде про другий рід убогости, цебто про євангельську раду, то ми таке скажемо: Христос не вимагає її від усіх, але від вибраних душ. Чи ж не відомо нам про того юнака, що свого часу прийшов був до Ісуса, щоб спитатися, що йому чинити, аби до неба дістатись. Христос відказав: "Зберігай Заповіді!" Коли ж юнак відповів, що змалку зберігав їх, то Христос, полюбивши його, поступився дальше зо Своїми вимогами: "Коли хочеш бути досконалий, іди, все продай, що маєш, роздай убогим й ходи за Мною!"

Щоправда, цей юнак не стався гідним ласки Христової через велике прив'язання до своєї земської посілости. На його місце пішли інші, що вміли відповісти Божій ласці, от як Св. Антоній Великий. Коли він мав 12 років, померли його батьки і тим самим він став великим багатієм і наслідником батьківських посілостей. Шість місяців по смерті батьків почув у церкві читання того уступу з Євангелії про юнака: "Коли хочеш бути досконалий, то іди, все продай і убогим роздай!" Побожний хлопчина прийняв цей євангельський поклик і, прийшовши додому, подарував частину майна сусідам, щоб оплачували видатки за нього і за сестру, а решту роздав убогим. Оставив собі тільки малу частину, щоб міг вижити разом з сестрою. Але потім ще почув у церкві слова: "Не журіться завтрішнім днем". Тоді взяв і останок майна роздав бідним, сестру примістив в дівочім манастирі, а сам подався на самітне місце коло Коми, містечка, і став великим святцем пустині.

Зрештою Христос не тільки Своєю високою наукою, але й життям-прикладом показав, що можна і треба заховувати убогість, як не повну-євангельську раду, то принаймні духову. Його народини в убогій стаєнці,

втеча до Єгипту і тамошнє еміграційне життя, яке певно було тоді і для такого, як бідний Йосип-тесля, дуже важке. Своє ж прилюдне життя Сам Ісус окреслив цим висловом: "Лиси мають ями, і птиці небесні гнізда, а Син Чоловічий не має де голови прихилити". Нагий вмирає на хресті і ховають Його у чужім, позиченім гробі... А Його правдиві учні які були? Святий Петро каже хромому: "Золота й срібла не маємо"... А св. Павло: "Я з праці своїх рук утримую себе". Він робив шатра. Або й наш покійний Митрополит Андрей Шептицький? Не один з нас, кому доводилося бачити цього святця, був здивований, що на ньому така убога і полатана ряса, хоч він у світі був графом...

* * *

Головна ж рація обидвох родів убогости полягає в тім, що ми робимо тут заміну і мудру заміну: Не прив'язуємо духа але вповні вирікаємося дочасних дібр, щоб осягнути повне Добро—Господа Бога, Джерело й Власника всіх дочасних дібр. Чи ж не варта таку заміну зробити? Що є ліпше: Чи тільки вдоволитися дарованими овочами, або згодитися на дарунок цілого саду овочевих дерев? Певно, що краще мати цілий сад ніж очікувати, аж хтось змилосердиться і кине нам кілька яблук чи грушок або й помаранч. Коли б нам хтось поставив пропозицію (тільки що її ніхто не поставить!) вибирати: Капітал, або тільки відсотки від нього, то певне ми взяли б капітал, бо тим самим і відсотки були б наші. Бог направду нам ставить до вибору: або найбільше Добро і джерело всіх дібр або тільки маленький і минущий процентик—дочасні добра. Що ж ми виберемо? Певне, що зробимо мудру заміну. Будемо вживати дочасних дібр так, наче б їх ми не мали, і так будемо старатися осягнути вічні добра: небесний капітал.

"Він (Христос) закрив Свою велич" (Фил. 2, 7). Єдинородний Син всемогучого Бога, такий самий правдивий Бог як Отець, народився в печері як маленьке немовля. Св. Павло пише про це: "Він закрив Свою велич, прийнявши вид слуги, бо народився як чоловік і поступав як чоловік" (Фил. 2, 7).

Якщо хтось бажає зобачити Бога, що закрив Свою велич, нехай удасться до вифлеємської печери. Там знайде Його в пеленках. Цей Бог не годен рухатися, плаче і дрижить зо зимна.

Свята віро, скажи мені, чиїм Сином є це прегарне Дитятко? Віра отак відповідає на питання: "Це Дитятко це Божий Син і правдивий Бог!" Хто ж привів Його до цього покірного стану?—Любов до людей! Чи по такій відповіді хтось з людей зможе не любити такого Бога?

Біолог Е. Конклин каже: "Якщо хтось каже, що життя в світі припадково з'явилося, то він водночас мусить погодитися на те, що величезний словник припадково склався з великого вибуху в якійсь друкарні".

Альберт Айнстайн каже: "Хто дивиться на власне життя або на життя інших як на річ, що не має значення, той майже не варт жити".

1) Що це значить, що Божа Мати була взята з тілом і душею до неба? З яким тілом вона туди пішла? Чи з таким, в якім її душа проживала на землі?

Пречиста Діва дійсно померла цебто її душа відлучилася на якийсь час від тіла. Тоді Христос воскресив Свою Матір. Її блаженна душа вернулася до тіла і водночас прикрасила його власним блаженством. Отак її тіло стало прославлене, ясне, легке і перетворене на подобу душі, нездібне страждати, тощо, цебто тіло Божої Матері стало таке, якими колись будуть на Страшнім Суді тіла всіх блаженних. І саме по цій злуці її тіла з душею Христос забрав Марію до неба. Отож Марія вже мала своє воскресення, на яке інші люди мусять ждати аж до кінця світу.

Христос воскресив Свою Матір, бо не годилося, щоб підлягло зіпсуттю тіло тої, що дала людську природу Божому Синові.

2) Що мають носити східні єпископи на грудях, хрест або панагію?

Єпископи східніх обрядів носять панагію, а латинські—хрест.

3) Чи ті, що повмирали в Божій ласці та пішли до неба, знають що діється в пеклі і на землі?

Вони напевно настільки знають про землю, наскільки Бог об'явить і покаже їм. Бог же не нищить природної любови між тими, що залишилися на землі, і тими, що пішли до неба. Святі в небі дальше цікавляться і люблять тих, що святою любов'ю любили на землі, тому Бог подає їм це знання.

Вони теж можуть знати, хто пішов до пекла, коли це цікавить їх, от хоча б коли мати цікавиться своїми дітьми, що залишила на землі. Проте Бог не задовольняє нездорової цікавости. Зрештою в небі душі не мають подібної цікавости, бо це недосконалість, а недосконалостей нема в небі.

4) Чи целібат (безженство) священиків це Божий чи церковний закон?

Целібат (безженство) священиків це церковний закон, але Христос виразно заявив, що воно ліпше, коли ті, що вповні віддаються Йому на службу, зрікаються подружжя, щоб краще служити Йому та Його Церкві: "Нема такого, що б покинув дім або жінку або братів або дітей ради Божого Царства, і не отримав значно більше в цім житті й життя вічного в майбутнім" (Лк. 18, 29-30). В Східній Церкві нове канонічне право, хоч захвалює целібат клеру, все таки вимагає, щоб тільки єпископ був безженним.

5) Посварилася зо своєю сусідкою за те, що її кури з'їли мою салату на городі. Я пішла до сповіді, але вперед не перепросилася з сусідкою. Чи моя сповідь була добра?

Якщо ви не мали гніву в серці на сусідку і постановили при нагоді помири-

тися з нею, от хоча б поздоровляючи її, то ваша сповідь була добра... Хто образив другого, той має перший перепросити його. Проте між рівними не треба формально цього чинити, заявляючи: "Дуже перепрошую вас за лихе слово". Вистачає поздоровити його чи навіть при нагоді усміхнутися чи зробити прислугу. Водночас не слід мішати почуття образи з гнівом. Інколи людина чує біль до когось за зневагу або вчинену кривду. Це почуття не є гнівом, тому воно не чинить сповіді неважною. Проте слід намагатися щоскоріше забути і пробачити зневагу, як це заявляємо в 'Отче наш', говорячи до Небесного Отця: "Прости нам..., як ми прощаємо тим, що провинилися супроти нас".

6) Священики так сильно настають на батьків, щоб добре виховували дітей. Я знаю одну родину, що не дбала про виховання дітей, але всі діти є добрі, працьовиті і ходять до церкви. Діти ж іншої родини, що посилала дітей до католицької школи, є лихі, не ходять до церкви, ба й двоє розвелося. Як це пояснити?

Кожне правило має свої винятки. Бувають діти, що мають з природи гарну вдачу, тому не піддаються лихим впливам товаришів і оточення. Ось чому лихий приклад не впливає на них, і вони залишаються добрими і практикують ту крихітку віри, що отримали в родині чи під час богослужб від священика в церкві. Зате є так само діти, що мають у жилах гарячу кров і сильні пристрасті. Ці діти потребують доброго вишколу, щоб навчилися панувати над своїми забаганками. Інколи виховання і наука підуть у ліс, бо Божа правда не ввійде в їх душу, тому не витворить у них сильних переконань, щоб вони могли опертися спокусам і лихому впливові при праці чи в товаристві.

Проте часто буває, що вкинене добре зерно не піде намарно. Воно знову зійде, як молодість перешумить і людина опам'ятається. Ось тому між людьми буває не одне навернення в старшім віку. Це зерно доброго виховання було може довгі роки здушене лихим оточенням або лихою звичкою. Все таки воно знову зійшло, як людина успокоїлася. Якщо б цього зерна не було, то ця людина правдоподібно була б ніколи не вернулася на добру дорогу і тому була б навіки загинула для неба.

7) Чому Церква велить хрестити дітей, коли вони дійдуть до ужиття розуму? Та ж вони нічого не розуміють! Як же ж вони годні прийняти цю тайну?

Хрещення пробачує первородний гріх. Первородний гріх не є особистим гріхом дитини. Вона отримує цей гріх через те, що походить від грішного Адама й Єви. Як вона затягає цей гріх без власної волі, так і може позбутися його без власної волі та свідомости. І саме це діється в хрещенні.

Зате людина без свідомости не годна позбутися особистого гріха. І тому в сповіді чи при прийнятті Єлеопомазання треба особистих актів жалю і любови, щоб простилися особисті гріхи, яких хтось свідомо і добровільно допустився.

Коли ж дитину охрещено, то ця дитина проживає в Божій ласці, що отримала в хрещенні. Якщо б вона померла, то її душа пішла б просто до неба, бо вона не має жодного іншого гріха.

Ось тому Церква велить батькам, щоб щоскоріше охрестили дитину, що Бог послав їм. Це "щоскоріше" це час від двох неділь до одного місяця. Відкладати хрещення дитини на довше ніж місяць буде гріхом для батьків.

Якщо ж дитина вмирає або є в поважній небезпеці смерти, то її треба негайно охрестити 'з води' цебто лляти на чоло дитини воду (свячену або несвячену, як нема свяченої) і водночас проказувати слова: "Хрещається слуга Божий (Божа) Н. (ім'я) в ім'я Отця і Сина і Святого Духа". Амінь. Якщо дитина не помре, то священик доповнить всі приписані обряди хрещення.

8) Мій син хотів вступити до новіціяту ОО. Редемптористів, але я не пустила його, бо хотіла, щоб він був адвокатом. Чи я згрішила?

Якщо ваш син дійсно мав покликання до місіонерського життя і ви свідомо знищили в ньому це покликання, то ви не тільки згрішили, але й тяжко згрішили, бо перешкодили власній дитині осягнути превелике добро, яким є чернече звання. Св. Альфонс Ліґорій зве чернече покликання одним із найбільших духовних дібр, що Бог може комусь дати.

9) Коли ліпше давати на Служби Божі за прощення власних гріхів: як я ще живу, попрохати священика, щоб відправив Службу Божу за прощення моїх гріхів, чи сказати дітям, щоб по моїй смерті найняли за мене Службу Божу?

Воно багато безпечніше і корисніше для вашої душі вже за життя мати Службу Божу за прощення гріхів, бо крім того, що надолужуєте за свої гріхи, ви ще й зискуєте заслуги за добре діло. По смерті ж уже нема заслуг. Служби Божі, що будуть правитися за вас по вашій смерті, тільки скорочуватимуть час вашої покути в чистилищі, але не будуть збільшувати ваших заслуг перед Богом.

Життєвий шлях Мелетія Смотрицького

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

МЕЛЕТІЙ Смотрицький народився в рр. 1577-1579 у сім'ї православних українців. В Острозі защепили в нього духа розколу та протестантизму. Якийсь час Мелетій учиться в єзуїтській академії в Вильні. Відай прогнали молодого спудея зо школи за прилюдні виступи проти католицтва. Тоді хлопець поїхав студіювати в протестантських університетах Німеччини: Липськ, Віттемберґ, Вюрцбурґ. Отже крім початкової школи вдома Смотрицький закінчив середню школу в двох академіях і слухав викладів у трьох німецьких університетах повних 10 літ. Цим пояснимо багатогранність його ерудиції. Дуже рідко хто з тогочасних наших земляків міг навіть здалека наздоганяти хлопця. Історики й літературознавці часто зовуть його феноменом свого часу.

Ще за юнацьких літ Мелетій запекло накидався на унію. Атакував Рим словно, а ще більше в брошурах. Тільки на 30-ому році життя прийняв чернечу рясу і взявся солідніше до богословських студій. Притягнемо увагу до двох фактів із те-

перішвої фази його життя: 1) М. Смотрицький понаписував більшість полемічних, протикатолицьких творів, заки став ченцем, бувши ще мірянином. В монашому стані Мелетій кинувся вивчати богослов'я і, о диво, майже припинив заторкати спірні для з'єдинених писання. Так було до самого Мелетієвого навернення.

2) Другий факт із молодости Мелетія такий. Раз хлопець краще пізнав католицьке вчення з творів Св. Роберта Белярмина й звісного придвірного проповідника Ісусовця, отця Петра Скарги, то нав'язав особисті зносини зо з'єдиненими українцями (між іншим з Й. В. Рутським, може й зо Св. Йосафатом). Поступивши в Святодухівський віленський манастир, дальше тайкома продовжав зустрічатись із ними. З досі сказаного зробимо наступне перше заключення: Воно правда, що в кількох молодечих творах аж надто виявлений сліпий фанатизм Смотрицького треба приписати вдачі сангвініка і холерика. Але одночасно вже тоді М. Смотрицький виявляє себе видатним ідеалістом та ентузіястом Божої й національно-української справи. Вже тоді, в юності, горів у душі його полум'яний вогонь любови Бога й України. Вже тоді цей всебічно освічений ум вирішив віддати усі життєві сили аж до останнього віддиху, щоб двигнути улюблену рідну націю та Східню Церкву з безодні ганьби й пониження і повести їх до заслуженого світла слави, науки і знання. Мелетій хотів піднести цього "Йова народів" з його гноїща та привернути йому квітуче здоровля, хотів паралітикові з роздоріжжя вернути метікість рухів і радість життя. По довгих літах болючих терзань та, здавалося б, безнадійного шукання його інтуїтивний геній, споможений Божою благодаттю, знайшов врешті правдивий шлях до захисту і прославлення рідної Церкви й вітчизни. Мелетій впав на цьому героїчному шляху каменярів-пробоєвиків, але й став вогненним стовпом і дороговказом для нас, грядучих поколінь. Мойсей показав нам істинну путь до обіцяної землі.

Отож в молодості виглядало Мелетієві, що перше завдання на шляху до величі своєї нації це знищення з накорінком Берестейської Унії. Її вважав першою колодою, яку треба віддалити з дороги. Але дуже швидко краще пізнав католицтво і його представників серед молодих греко-католиків та зачав серйозно вагатись, чи поборювання Берестя було правильним шляхом. Нам невідома дата рукоположення М. Смотрицького на священика. Зате певно знаємо, що в 1620 році в Києві висвятив його на єпископа враз з іншими кандидатами єрусалимський патріярх Теофан. Ця подія рішуче вплинула на Мелетія. Досі він вже дуже схилявся до поєднання Церков і симпатизував зо з'єдиненими. Тепер стає знову православним фанатиком і розпалює в Полоцьку, Вітебську та по всій Білорусі полум'я ненависти до унії. Це полум'я довело до вітебської катастрофи в листопаді 1623 р. В інтересі М. Смотрицького було насильне усунення Св. Йосафата з архиепископського полоцького престолу, бо саме на цей престіл висвятив його Теофан три роки раніш. Не дивота, що прилюдна опінія стала зразу винувати Кир Мелетія в неповинній крові Йосафата. Подвійні почування оволоділи душею Мелетія: страх перед катівською сокирою й одночасно болючі докори сумління. Мелетій з втечі перед польським трибуналом робить покаянну прощу до Єрусалиму. Гідне оплакання становище православного Сходу під турецькою кормигою ще більше утверджує його в правильності позицій Берестейського Собору з 1596 року. Мелетій вертається на Русь з твердим рішенням вступити на шлях Потія, Рутського і Йосафата. Дня 6 липня 1627 р. складає в Дубні заяву приєднання на руки митрополита Кир Йосипа Велямина Рутського. На другий рік, в серпні 1628 року заломлюється в Печерській Лаврі під безпосередньою загрозою мученичої смерти. Вирвавшись з рук супостатів, зразу двигається, одержує розгрішення від митрополита й від римського Папи і видержує в бою за з'єднання Церков аж до самої блаженної смерти в Дермані 27 грудня 1633 року.

* * *

Траґедія М. Смотрицького і його життєвої мрії цебто ідеї української патріярхії на соборі в Києві в літку 1628 року — це одночасно велика історична траґедія української нації та слов'янських народів. М. Смотрицький доклав максимум зусиль, щоб ідеал створення рідної патріярхії в Києві переміг і започаткував нову добу в історії України і духовості східнього слов'янства. Що ідеал М. Смотрицького провалився на соборі в Києві—не його вина. Дальші трагічні дати в історії України: Переяславська угода 1654 р., абсорбція укр. прав. Церкви московською патріярхією в травні 1686 р. (за "три сорока соболей і двісті червоних" царгородський патріярх Денис IV продав київську митрополію цебто Укр. Нез'єдинену Церкву московському патріярхові), полтавська поразка 1709 р., сплюндрування Січі Катериною в 1775 р., невдачі 1917-20 р.—все це прямі наслідки відкинення Йовом Борецьким плянів М. Смотрицького в літку 1628-го року. На виправдання нашої тези скажемо тільки, що зруйнування праці довгих літ М. Смотрицького поділу створення українсько-білоруської патріярхії було одночасно звихненням частини українського народу орієнтації на Захід і Европу, а звернення на орієнтацію московсько-азіятську. В Переяславі кричали полковники Хмельницького: "Хочемо під царя православнаго". В 1709 р. полковник Іван Скоропадський захищав Полтаву для москалів, в 1775 р. січовий духовник намовив колись незломних запорожців здати Січ без одного вистрілу демаґогічним і дефетистським закликом: "Браття, хочете лити кров единовірних братів москвитян?" Що до дати 1686, цебто підібрання київської митрополії під владу московської патріярхії, то даремно силкуються деякі історики оборонити від ганьби українських ерархів, наче б московський уряд "самовільно вдерся і порушив права царгородського патріярха. Ні: Московська самоволя і безправство були заздалегідь одобрені українськими ієрархами чи радше державним проводом України.

* * *

Третє положення цієї доповіді, а саме: "Після незаслуже-

ного провалу у 1628 р. ідеї М. Смотрицького про створення Київсько-галицької української патріярхії, ця сама ідея ще ніколи не мала таких шансів на реалізацію, як саме тепер, в часі Вселенського Собору після створення Апостольським Престолом цілої низки українських еміграційних екзархів у Західній Європі, північній і полудневій Америках та Австралії.

ОБОВ'ЯЗКИ ПАРАФІЯН

ЦЕРКВА це духова організація, яка займається прославленням Бога і спасінням людей. Христова наука поширилася в різних країнах світу завдяки невпинним трудам апостолів і їх законних наслідників, єпископів, священиків і місіонерів.

Народи приймали християнську віру та на свій рідний спосіб почитали Бога. Так повстали в Христовій Церкві, що є одна в **вірі** та **моралі,** різні обряди, цебто способи вияву віри і богопочитання. Між цими обрядами визначне місце займає чудовий український обряд, в якому українці завжди почитали Бога, відколи Св. Володимир Великий завів християнство в нашім краю (988 р.).

Почитання Бога вимагає, щоб люди сходилися і разом виявляли Богові вдячність за Його ласки та благословення. Люди почали будувати церкви, щоб там спільно з іншими віддавати Богові належну честь і заспокоювати потреби власних душ.

Кожна церква це дім молитви, дім Божої сили і благословення. Людина потребує виявити Творцеві почування серця. Спільна публічна молитва більше подобається Богові та більше ласки виєднює людям аніж приватна. Хіба Спаситель не сказав: "Де двоє чи троє зберуться в Моє ім'я, там Я серед них" (Мт. 18, 20).

Церква це **школа** святої віри і моралі, бо в ній люди навчаються, в що мають вірити й як треба жити. Без священиків і церков люди не знали б Бога і Його закону.

Церква це школа святости, бо в ній християни приймають святі тайни, очищують душі з гріхів і скріпляються Святим Причастям. Божа ласка сходить на людей, як спільно почитають Бога. В церкві люди скріпляються до боротьби з дияволом і власними пристрастями й так стають здібними змагати до досконалости й успішно працювати над власним спасінням.

Не дивниця, що Христова Церква наказує християнам будувати храми та в приписані дні віддавати в них поклін Творцеві.

Обов'язки українців католиків

Українці католики мають свій рідний обряд і церкви. Їх обов'язки супроти власної Церкви є такі:

1) Українці католики мають любити свою рідну українську католицьку Церкву, бо в ній сталися Божими дітьми в святім хрещенні. В цій Церкві Бог прийняв їх за Своїх синів і дочок.

2) В рідній Церкві треба почитати Бога, ходити в неділю і свята на Службу Божу та інші богослужби. Наша пословиця каже: "Хто співає, той подвійно молиться".

3) В цій Церкві треба хрестити діти, брати шлюб і регулярно вчащати до неї.

4) Треба піддержувати цю Церкву річними вкладками, недільними і святочними датками та всякою іншою фінансовою допомогою. В Америці та Канаді, де наші люди розкинені по містах і містечках, рух життя і переважаюча латинсько-католицька більшість інколи годні притупити в деяких українцях любов і прив'язання до свого обряду та парафіяльної церкви. Треба берегтися духового лінивства, через яке деякі українці не ходять до рідної церкви, але йдуть до найближчої латинської під фальшивим претекстом, що "ми всі католики" Ці українці забувають, що церковне право виразно наказує українцям ходити на богослуження, особливо в неділю та свята до власної церкви (Кан. 2) і фінансово підтримувати її.

5) Українські католицькі батьки мають дбати, щоб їх діти ходили на Службу Божу до нашої церкви, хоча б вона була трохи дальше ніж найближча латинська. Найлегша і найкоротша дорога не завжди найліпша дорога. Христос не вибрав для Себе того, що було найлегше, щоб прославити Свого Отця і відкупити людський рід. Голгофа повинна пригадати християнам, що небо не для лінюхів.

Церква наказує, що наші діти мають бути **хрещені** в рідним обряді. Це гріх переступати церковний закон. Хто нехтує церковними законами, той нехтує Христом, бо погорджує волею Його Церкви. (Мат. 18, 17-18). Діти мають бути хрещені в нашім обряді не тільки тоді, коли обидвоє — цебто батько та мати — є українцями католиками, але й тоді, коли тільки батько є католиком нашого обряду, а мати—латинка або протестантка.

6) Батьки мають посилати діти до рідної парафіяльної школи, бо в школі формується їх молода душа, закріпляється християнський характер і вишколюється українська свідомість. Таке виховання запевнить батьків, що їх діти не зрадять власної Церкви і народу.

Якщо ж у парафії нема нашої парафіяльної школи і діти ходять до латинської, то батьки мають обов'язок подбати, щоб вони в неділю і свята вислухали в своїй парафіяльній церкві Святу Літургію. Ніхто не має права примушувати їх діти на

Службу Божу до латинської церкви під притокою, що ходять до латинської школи. Це проти приписів канонічного права, від якого ніхто не має влади звільнити католиків хіба один Папа.

Тим менше українці католики повинні ставати членами латинських церков під претекстом, що їх діти ходять до латинської школи. Це страшне незнання і непростиме надужиття. Хто таке пропагує, той напевно не робить цього за натхненням Святого Духа.

7) Українці католики повинні читати свою власну пресу, бо вона доповняє їх релігійне, обрядове і національне виховання. Не один юнак і дівчина покинули наш нарід і Церкву тільки тому, що не знали свого рідного обряду. Наша дієцезальна преса постійно пригадує нашим людям, що вони зобов'язані служити Богові і спасати свої душі в українській католицькій Церкві.

8) Якщо в парафії існує вечірня школа, то треба посилати до неї діти, щоб могли запізнатися з нашою історією, вивчити мову, наші пісні та звичаї. Це держатиме їх при рідній Церкві та народі.

9) Українці католики повинні належати до своїх власних парафіяльних братств і організацій, бо ці організації держать людей у постійнім контакті з парафією та її життям. Не бере участи в парафіяльнім житті, хто обмежується тільки до того, що в неділю та свято вислухає Службу Божу в своїй церкві, заплатить річну вкладку і виповнить у ній великодній обов'язок. Парафія це велика родина. Вона потребує співпраці всіх парафіян, щоб розростатися і виповняти свою шляхетну місію між нашим народом. Співпраця парафіян з Отцем Парохом у парафіяльних підприємствах це мірило прив'язання до своєї Церкви. Хто мало співпрацює для розвою парафії та її впливу на людей, той слабо любить свою Церкву.

Отож треба великодушно відзиватися на заклики душпастирів і єпископів, бо епархія це ніщо інше ніж поширена парафія. Епархіяльні потреби, от як семінарії, сиротинці і доми старців, повинні бути дорогі кожному українцеві католикові.

10) Любить свою Церкву, обряд і нарід, хто намагається дати їй свої діти, бо діти це найбільший скарб Церкви і народу. Наші батьки повинні виховувати свої діти на добрих українців католиків, вливати в їх серця любов до свого народу та Церкви, при хрещенні надавати їм наші імена, в хаті держати ікони наших Святих, говорити їм про нашу славну минулість і майбутність нашої Церкви в преважній ролі посередника між Сходом і Заходом.

Св. Павло каже дітям: "Діти, слухайте своїх батьків у Господі, бо так належиться чинити. Шануй свого батька і матір—це перша заповідь з обітницею, щоб добре велося тобі і щоб ти довго жив на землі" (Еф. 6, 1-3).

Яка мамця, така доця.—Яка грушка, така юшка.

Хто належно слухає батька, той потішає серце матері (Сир. 3, 7).

Our Lady's Assumption

St. Alphonsus

AFTER the ascension of Jesus Christ into heaven, Mary remained on earth to attend to the propagation of the faith. The disciples of our Lord constantly had recourse to her. She solved their doubts, comforted them in their persecutions and encouraged them to labor for the divine glory and the salvation of souls. For the good of the Church she willingly remained on earth, knowing this to be the will of God.

She could not but feel the pain of being far from the presence and sight of her beloved Son, Who had ascended into heaven. Jesus had once said: "Where your treasure is, there will your heart be also." Since Mary loved no other good than Jesus, and since He was in heaven, all her desires were in heaven.

It is related that Mary consoled her loving heart during her painful separation by visiting the holy places of Palestine, where her Son had been during His life. She frequently visited the stable at Bethlehem, where she had given birth to Him; the workshop of Nazareth, where her Son had lived for so many years, poor and despised; and the garden of Gethsemani, where He had begun His passion; the place where He was scourged, and the spot on which he was crowned with thorns. But most frequently did she visit the Mount of Calvary, where her Son had expired; and the holy Sepulchre in which she had finally laid Him. In this manner did the most loving mother soothe the pains of her cruel exile.

But this was hardly enough to satisfy her heart. For she was unable to find perfect repose in this world. Continually she sent up sighs to be with her Lord. Finally, unwilling to defer any longer the so-called desired consolation of His beloved God graciously hears her desire and calls her to His kingdom.

Some writers relate that, some days before her death, Our Lord sent the archangel Gabriel to Mary. Just as he had announced that she was the blessed woman who had been chosen to be the Mother of God, so now he brings to her the news that her desires to leave the earth were heard. Nor is it difficult to imagine that Mary's reply was the same as her first one: "Behold the handmaid of the Lord."

After receiving this welcome news, she imparted it to St. John. We can well imagine with what grief and tender feelings he heard it. For so many years he had attended her as a son and had enjoyed the heavenly conversation of this most holy mother. For a last time she then visited the holy places at Jerusalem, tenderly taking leave of them, and especially of Mt. Calvary, where her beloved Son had died. She then returned to her poor cottage, there to prepare for death.

During this time the angels did not

cease their visits to their beloved queen, consoling themselves with the thought that they would soon see her crowned in heaven. Many authors, among them Andrew of Crete and St. John Damascene, assert that, before her death, the apostles and many disciples, who had been scattered throughout many parts of the world, were miraculously assembled in Mary's room. When she saw all these dear children in her presence, she addressed them: 'My beloved children, through love for you and to help you, my Son left me on this earth. I go now to paradise to pray for you."

No one can form an adequate idea of the tears and lamentations of the holy disciples at this sad announcement, and at the thought that soon they were to be separated from their mother. Bitter tears they all must have shed. But Mary begged them to cease their weeping, and asked them to give burial to her body after death. She blessed them, and desired St. John to give, after her death, two of her gowns to two virgins who had served her for some time. She then composed herself decently upon her poor little bed to await her meeting with her divine Spouse, Who was shortly to come and take her with Him to the kingdom of the blessed.

Already she feels in her heart a great joy, the forerunner of the coming of the Bridegroom. Realizing that Mary was at the point of leaving this world, the apostles renewed their tears. All threw themselves on their knees about her bed. Some kissed her feet, others sought a special blessing from her, and recommended to her a particular want. All wept bitterly. For their hearts were pierced with grief at being obliged to separate themselves for the rest of their lives from their beloved Lady.

Like a loving mother, she compassionated all of them, and consoled each one. To some she promised her protection; she blessed others with particular affection; and encouraged others to the work of the conversion of the world. Especially did she recommend to St. Peter the propogation of the faith, promising him her special protection in heaven.

But more particularly did she call St. John to herself. For more than any other he was grieved at this moment, when he had to part with his holy mother. The most gracious Lady, remembering with affection and attention with which this holy disciple had served her in all these years during which she had remained on earth since the death of her Son, said: "My own John, I thank you for all the assistance that you have afforded me. I give you my blessing. Remain in peace."

But now the death of Mary is at hand. Divine love, with its burning and blessed flames, has now entirely consumed her spirit. A host of angels comes in a choir to meet her. Mary was indeed consoled at the sight of these holy spirits — but not entirely. For she had not yet seen her beloved Jesus, Who was the whole love of her heart.

Now Jesus comes to take His mother to the kingdom of the blessed. It was revealed to St. Elizabeth that our Lord appeared to Mary before she expired, with His cross in His hands, to signify the special glory He had obtained by the redemption. St. John Damascene relates that our Lord Himself gave Mary the Viaticum, saying with tender love: "Receive, O mother, from My hand that same body which you gave to Me."

After receiving this last Communion, with her last breath Mary said: "My Son, into Your hand I commend my spirit. I commend to You this soul, which from the beginning You enriched rich in so many graces, and by a singular privilege preserved from the stain of original sin. I commend to You my body, from which You deigned

to take Your flesh and blood. I also commend to You these, my beloved children. They are grieved at my departure. Do You, Who love them more than do I, console them, bless them and give them strength to do great things for Your glory."

The life of Mary is now at its close. St. Jerome relates that the most delightful music was heard in the apartment where she lay. According to a revelation granted to St. Bridget, the room was filled with a brilliant light. The sweet music and the unaccustomed splendor warned the holy apostles that Mary was departing. This caused them again to burst forth into tears and prayers.

Mary turned her eyes upon them, as if to bid them a last farewell. And now death comes. Not indeed clothed in mourning and grief as it does to others, but adorned with light and gladness. But why speak of death? Let us rather say that divine love came and cut the thread of this noble life. And as a light, before going out, gives a last and brighter flash than ever, so did this beautiful creature, on hearing her Son's invitation, follow Him, giving a last sigh of still more ardent love. Wrapped in the flames of love she breathed forth her soul and expired.

What Is a Nervous Breakdown?

M. Schudlo, C.SS.R.

MANY people 'break down' every year. Nervous break down occurs among all classes of society, although not with the same frequency.

Just what is a nervous break down? Do our nerves really break-up? Nerve tissues never snap or 'breakdown.' The main cause, the core of the nervous break down is anxiety produced by a general intensive fear and apprehension without apparent reason. No man, however, is free from anxieties. They constitute a part of our earthly living. God alone has no anxieties because He is sure of Himself. He knows that nothing harmful can happen to Him, and thus there is no fear in Him. The same must be said of the Saints in heaven. They have successfully reached their destination and therefore feel extremely secure in their Father's house.

All other humans dwelling in this valley of tears and uncertainty have fears because no one knows what the future holds in store for him. Some fear is natural to men, and thus is not harmful. A heightened sense of fear is harmful and can cause a nervous break-down.

Human organism is the most wonderful machine the world has ever seen. It has all the 'gadgets' necessary for self-defense. For some known or unknown reason these self-protective gadgets can fail in some individuals. The most common defense mechanism is rationalization which means analyz-

ing our fears and anxieties. How many times we were afraid of things that never happened! If we 'dismember' our anxiety, we will easily see that our imagination plays a vital role in enlarging our troubles, and thus causing excessive anxieties which depress us and bring toward a nervous break down.

In today's stressful work and society defense mechanism can easily become overpowered by excessive tensions and fears that overwhelmingly pile up, till some people fall into helplessness.

All nervous break downs have a common denomination: they do not come all at once. A nervous break down is the end result of a gradual deterioration and decline taking place over weeks, or even months. Men are broken down when they become unable to cope with anxiety. Man is a creature with limited physical and moral resources. Once these resources are exhausted by physical, social or mental stress, he becomes a victim of nervous break down.

Can we tell when we are heading for trouble? Yes, and the first sign of warning is a prolonged and unexplained feeling of being 'vaguely' unwell, although at the moment there may be nothing wrong with us.

At the same time, or a little later, we may experience annoying tenseness, restlessness, persistent fatigue, insomnia, etc., which may be followed by more severe symptoms, such as indigestion, palpitation of the heart, muscular pains and dizziness.

These ailments are a salutary warning against excessive stress, work or worries. If such emotional disturbances develop unchecked, the next step may be the breaking point. Thus it is very important to watch for the warning symptoms — the distress signals which are clearly visible if we want to see them.

* * * *

Can a man avoid the danger of a breakdown? Yes, he can and he should. The physical or emotional disturbance must be recognized and resolved in its early stage, and to apply the necessary remedies. Besides the advices of an experienced physician, the desire to get well again is most important. No one can get back on his feet if he does not want it or believes that he can't.

It is much better to prevent a breakdown than to cure it, although most breakdowns can be cured today. If we recognize in ourselves symptoms that are leading us to nervous breakdown, we should seek immediate help from our physician or pastor. In the beginning of emotional trouble, a friendly talk with your pastor may be all you need. He will sympathetically listen to your troubles and show that your situation is not as bad as you think. There are many people with worse troubles, and yet they do not breakdown.

It is also well to remind ourselves that we are not alone in this world. Our Maker loves us and takes care of us whenever we turn to Him because we are His beloved children. How comforting are these words of our Savior to 'soften' our stress and lessen our fears and anxieties: "Not a hair on your head will perish. Your patient endurance will be your salvation" (Lk. 21, 18-19). We should remember that the situation can always be worse than it actually is.

There was a psychiatrist who could make the most depressed people laugh at their troubles. When a weeping wife came to complain that the husband had beaten her, the psychiatrist soothed her tears by saying: "My dear, it could have been worse. You might be dead by this time, and you are alive. The bruises will disappear in a week, and everything will be all right!" To a man that was hurt by his wife's stubbornness, the psychiatrist said, "Mr., she might have left you, and made you an artificial widower. It could be worse..." And so on, and so on. The smart scientist was always

able to find a situation which was more critical than the one presented by his patients.

Finally, a man decided to outsmart him. One evening, he visited the doctor and said: "It's awful. I do not know what to think, or how to say it!" "What is it?" the psychiatrist asked his visitor. "Doctor,'" said the patient, "I had a dream, and it seemed to me that you were riding on the devil's shoulders right into hell!"

"Oh, my friend," replied the latter, "it's not so bad, after all." "What do you mean 'It's not so bad'? Going to hell is not bad?" snapped the visitor. "Yes, yes, my friend," added the psychiatrist, "it's bad to ride to hell on the devil's shoulders. But it could have been still worse, if I had to go to hell and carry the devil on my shoulders!"

We can prevent any possible breakdown, by facing realistically our failures in life, marriage or business. Every mistake and failure from which a lesson has been learned strengthens our capacity to meet new problems more efficiently because it increases experience, a very precious thing in our life.

When a problem causes us too much stress, let's get away from it for a while, for instance, see a movie, visit a friend, etc., and come back to it with a relaxed and calm mind.

Most people get a nervous breakdown because they want to set the world on fire. They forget that as humans they have certain limitations. We are limited in our physical and mental capacities, and therefore must accept ourselves as we are and for what we are. No one should try to outsmart himself. Our goals must proportionate to our physical and mental strength. This is the only way to stay healthy and happy.

These are little things because we are little creatures too. As we learn them and trustingly turn to God in all our troubles and problems, we will grow in the faith in His providence, we will grow in physical and moral strength and, most important, we will grow in happiness which will radiate in our family, factory, office or whatever the Good Lord may place us to do His holy will while we are traveling toward a happy eternity. Happy are those who know their limitations and act accordingly. They will never become victims of a nervous breakdown because God and the Blessed Virgin, Mother of Perpetual Help watch over them and help them to solve all their problems peacefully.

In December, 1914, the great Edison industries were practically destroyed by fire. In one night, Thomas Edison lost some two million dollars worth of equipment, and the records of much of his life's work. He was 67 years old. The next day, looking at the charred embers of his lifetime dreams, and hopes, he said: "There is a great value in disaster. All our mistakes are burned up. Thank God we can start anew."

BE CAREFUL WITH TRANQUILIZERS!

There are too many so-called tranquilizers used by too many people. Only some 5% of all tranquilizers are used in mental hospitals. The rest is consumed at homes. There are some who live on tranquilizers. They are afraid of every anxiety. They are wrong for being afraid of everything. A certain amount of anxiety is necessary in life, because otherwise no one would care about anything. A completely tranquilized and calm country is a sitting duck for any enemy that cares to conquer it.

No tranquilizer can cure the disease. It only controls agitation and over-activity and anxiety. Here it is very helpful and useful. An anxiety must be cured otherwise. The person must find the source of his excessive anxiety and remove it, if he wants to get rid of it, remembering that tranquilizers are not a cure for anything.

TEEN-AGERS AND SUFFERING

E. Miller, C.SS.R.

IT would seem at first glance that there is little point in talking to teen-agers about suffering. Abounding good health is the rule among them, and crippling disease very much the exception. Seldom does a fatal ailment bind them to their beds in constant pain. The fact that good health is the condition of most teen-agers, however, does not mean that they are exempt from suffering in some form. Nobody, young or old, is exempt.

When God pronounced the sentence of suffering on the human race, after Adam and Eve's act of serious disobedience, He had everyone in mind. Babies cry almost at the moment of their birth, and if they do not cry, a doctor or a nurse gives them a smart smack with the palm of the hand to make them feel pain and cry. And when babies become adults and grow old and are about to die, they sigh and groan in pain again. On many occasions between birth and death they echo the first cry of their life and anticipate the last.

Teen-agers are people who are in the period of life between birth and death. And so it is inevitable that they should have eyes that can weep, bodies that can ache and bleed and hearts that can break.

Of course, the sufferings of teen-agers are usually different from the sufferings of older people with broken and worn-out bodies. Much of the suffering of youth is mental rather than physical.

A sixteen-year-old boy may be strong as a giant and have the appetite of a foundry worker, and still be tortured almost beyond endurance in his mind over some problem that has arisen in school or at home for which he cannot find a solution. A fifteen-year-old girl may be as healthy as a ripe cabbage in a field and as pretty as an angel on a cloud, and yet be on the verge of a nervous breakdown because of a misunderstanding that has arisen between her and her associates which at the moment she seems incapable of straightening out. To the boy and the girl in such a predicament, the end of the world looms close.

There are other examples of mental sufferings that affect the happiness of teen-agers seriously.

Unpopularity amongst companions is one. For a girl it can be brought about by the fact that she is not as beautiful as she would like to be; for a boy by the fact that he is frail and unable to participate in the more rugged sports of his school; for both a boy and a girl by the fact that they lack the personality and charm to attract to themselves a coterie of friends and followers.

Elections are held in the school for the various class offices. These young people are never elected. They are not even thought of as possible candidates. They are seldom invited to the more exclusive parties. They are never given prominent parts in class plays and school projects. Their assignment is always merely a walk-on with no more than three words to say, or the lowly duty of waterboy on the football field, or a singer in the chorus in the very last row.

It is also a source of suffering for the well-meaning teenager, who wants to make something of himself in the years that lie ahead, to be equipped with a minimum of talent. Only with the greatest of difficulty does he acquire sufficient knowledge so as to make the required grades and qualify for graduation. Others in his class, and very often they are the popular ones, receive high marks with very little study. But he has to slave night and day, skipping parties and outings and the enjoyment of idle easy moments in corner drugstores with the "gang." And with all his sacrifice he just manages to pass. Sometimes a boy or girl carrying this kind of burden would almost prefer to be bent down with a sickness or broken by means of an accident.

Then there is the case of the teen-ager not being understood by parents. This is a rather common experience at one time or other for young people between the ages of fourteen and eighteen. It may be that both parents lack sympathy. Or it may be only one. Whether it be one or both, the fact is that the son or daughter suffers in consequence. There is no one on whom he or she can lean. There has to be a certain amount of leaning at this time of life. It is impossible to stand entirely alone until man's or woman's estate has been reached. And this time in life does not normally come until the teens have been completed.

These sufferings certainly in themselves cannot be compared with those of an advanced arthritic, or the man who must submit to a series of amputations because of diabetes or a car accident. Subjectively, however, they are considered by the teen-ager to be so bad they could hardly get worse. But no matter what the quality and intensity of the pain that they are asked by God to endure, teen-agers should have a clear idea in their minds not only as to the inevitability of suffering but also as to the meaning of suffering and the value that it has in the eyes of God.

First of all, it is a means of making up for the sins that were committed in the past. There are very few boys and girls who would dare stand up before their friends and families and proclaim their complete freedom from all sin. In a moment a dozen people, old and young, would be on their feet with voices raised to deny the claim. They would point numerous lapses. Some teenagers have been guilty of serious sins against the law of God and the Church. All at least have been at times uncharitable and impatient. Sin has been committed by everybody except our Lord and the Blessed Virgin.

If sin has been committed, it has to be made up for. The first place in which it can be made up for is the confessional. Without a doubt a good confession takes away even the most heinous sins and saves one from hell. But there is still purgatory to be reckoned with. It is true, a perfect confession destroys not only all sin but also all temporal punishment due to sin. But who can make an absolutely perfect confession? There is always the danger of some small attachment to an evil tendency remaining in the soul even after the absolution is given. There is always the danger that the sorrow was not sufficiently profound to burn out this affection, even though it burned away the sins.

There are two ways in which the matter can be taken care of. If the teen-ager wants to, he can wait until he goes to purgatory. The purpose of purgatory is to burn away the selfishness and purify one's love for God. There is much that is mysterious about this process, but one thing is sure; it involves great pain and suffering beyond our reckoning in this life. Therefore, to wait for purgatory is a very foolish thing to do.

Nor are there any pills such as one takes in a hospital to lessen the pain. One has to "sweat it out" until the full debt has been paid. Nobody in his proper senses would allow himself to be involved in a suffering life this if there is a way to escape.

There is a way to escape — the cheerful acceptance of the sufferings that God sends people here on earth. Some people find it not too difficult to mortify themselves. They even take a certain pride in their self-imposed pen-

ances. But if they are given a suffering they have not bargained for, such as an unsympathetic mother or father, an inferior talent that renders excellence in study impossible, or an undeserved reprimand from the authorities in school, they are inconsolable.

And if they are given a heavy sickness, even though they profess to be followers of Christ, they refuse to accept the sickness in a spirit of resignation, and complain constantly against the "fate" that put them on their back and spoiled their plans. They fail to see any connection between what happens to them and the permissive will of God. Sickness to them is an unrelieved evil.

The fact of the matter is that no pain ever touches a teen-ager or anybody else without God's not only knowing all about it but even for a special reason permitting it. Thus unpopularity, the inability to make close friends, homeliness of face and figure, weakness of body are all parts of a plan worked out by God. If these shortcomings and the mental torture that results from them are accepted with patience and without a shaking of the fist in the face of God, they help the teen-ager reach a well balanced maturity of spirit.

* * * *

Sometimes it is not good for a boy and girl to be too blessed with health and "looks" and poularity and talent here on earth. These gifts can hold off suffering temporarily. But without suffering, life remains shallow. Without suffering patiently borne, selfishness is likely to grow like a tall weed.

Let the ill-favored and little talented not moan and weep, therefore, because of what they do not have. Let them rejoice because God has great plans for them here and in eternity.

The unpopularity, the intellectual denseness, the misunderstandings of teen-agers — these can all be used moreover to great advantage to extend charitable help to the souls in purgatory. This has always been the teaching of the Church, that we can help them by our sacrifices and prayer, rightly offered up. Is there not a strong motive here for patient suffering? Could there be a better expression of charity to our loved ones?

Then, of course, suffering makes the one who suffers an imitator of our Lord. How frightfully He suffered! For a God to come down on earth, to be born in a stable and to die on the cross is to give a touch of divinity to suffering. All the people in the world who suffer resignedly share in some way in the merits that were gained by Christ in the terrible sufferings that He endured when He was here on earth. An experience that makes a person like God cannot be so bad, That is why the teen-ager has to understand when trials and troubles come to him or her in the midst of youth.

Two cautions must be given in regard to the sufferings of teen-agers.

They should fight against self-pity. It is a natural tendency for them to act as though they were the first young people in all the history of the world who were asked to endure pain when some physical or mental torture is permitted them by God. And so they are always sympathizing with themselves and seeking the sympathy of their trouble they should sit (or lie) quietly for a moment and straighten out their attitude. They should offer their sufferings to God, for themselves and for the souls in purgatory. Maudlin self-pity fritters away all this possible good.

Secondly, they should avoid doing such things as sinfully bring on suffering. Surely God is not on the side of that kind of pain; nor does He fashion it in heaven and shape it in accord with the size of a man's soul and body and his capacity to endure.

A teen-ager who drives a car so fast and so recklessly as to cause an accident in which his body is wrenched and torn hardly can expect God to

bless the pain that he feels. God retains the right by His permissive will to arrange for our crosses. He does not look kindly on those who usurp the right for themselves. There must at least be sincere sorrow and firm resolve if such self made pain is to be made an instrument of good.

Sometimes teen-agers cause themselves intense mental torture by engaging in steady company-keeping at too early an age. Severe temptations, mortal sins, frustrations, jealousies, disobedience, all these pangs and pains only too often follow on such ill-advised adventures. Such sufferings are caused wrongfully by the sufferers themselves.

There are some older people who say that teen-agers are essentially selfish and cannot tolerate anything, even the slightest pain that causes inconvenience for self. This is not true. Many of the Church's greatest martyrs were in their teens. And many young men and young women who have not yet completed their teens have joined strict religious orders whose regime of life is a constant source of suffering. These young people are an example to all the others in their age group who have not as yet learned the meaning of suffering and sorrow, but who also have the potential to accomplish great things for God and the world.

— (The Liguorian)

MARY AND THE ANGEL

Mindful of the vow of chastity, the holy Virgin fearlessly replied to the angel Gabriel, "Your glorious message is a mystery to me; for how can a Son be born of me who am to remain a virgin?" Alleluia. (Kondak 2).

* * *

As the Virgin tried to grasp the incomprehensible mystery (of the Incarnation), she asked the messenger, "Tell me how can a Son be born from me who am a virgin?" And he answered her with respect, saying:

Hail, for you are the Confidant of an unfathomable plan.
Hail, for you are the Hope of things about which silence should be kept.
Hail, for you are the Prelude of Christ's miracles.
Hail, for you are the Summary of Christ's teachings.
Hail, for you are the celestial Ladder by whom God came down to us.
Hail, for you are the Bridge which joins earth to heaven.
Hail, for you are a Marvel, much praised by the angels.
Hail, for you are the Scourge, causing the demons to weep.
Hail, for you are the Mother of the inaffable Light (Christ).
Hail, for you have preserved your Secret (about the Incarnation).
Hail, for you are wiser than all wise men combined.
Hail, for you are enlightening the minds of the faithful.
Hail, Virgin-Mother. (Ikos 2).

PRAY FOR THE DYING.—A young Protestant nurse often attended the dying, but she never saw Protestants pray for their dying relatives, although they often wept bitterly. When she saw the Catholics praying for their dying, she asked the priest to explain to her the teaching of the Catholic Church. A few months later she was received into the Catholic Church and admitted to Holy Communion.

Another Protestant nurse embraced the Catholic faith, when she saw some Catholic nurses praying for their dear dead.

AND NOW I SEE

Patricia Young

AS I lay upon my deathbed, babbling a hundred hysterical Hail Mary's I wondered about this Queen of heaven, this Blessed amongst women. For what did I really know about her beyond spiritual teaching and reading? Though, like springtime, she walked softly, showering the world with mystical Graces, I knew her not.

When I lived normally again, it was as if she understood this peculiarly feminine curiosity and sought to enlighten me. The first indication came when a stranger who had read one of my articles in Catholic Digest sent a Miraculous Medal and a book about the Virgin Mary's life. A friend offered the use of her extensive Jewish library, including the works of the ancient Jewish historian Josephus. Soon, the picture I had sought began to emerge. It showed me how Mary, as daughter of Joachim and Anne, had been a little better off than most families, since ordinarily Jewish children received their scant education from the 'hazan' at the synagogue in Nazareth. Mary's education at the temple in Jerusalem would today be the equivalent to that of a private school of highest calibre.

The Blessed Virgin's wedding, typical of the times, would take place when she was about fourteen, with Joseph at the male marrying age of eighteen. By forming a composite picture of all the characteristics of Jewish maidens, I saw a girl of middle height and build, with oval face, light olive skin, dark hair and large, dark eyes. Her usual gown would be of dark red woven cloth with a mantel of blue which covered her head and much of her face when protection was required against dust and the eyes of strangers.

At her wedding, the Blessed Virgin would wear several gowns one upon another, with a bridal crown of wild flowers picked from the fields. Her mother would give her a flask of perfume to wear at her neck. What is said to be one of Mary's bridal gowns is today preserved in a shrine at the cathedral in Chartres, France. Probably originally white, it is now beige and embroidered with tiny white, blue and violet flowers. Her bridesmaids would carry lamps of oil instead of today's bridal bouquet.

And what woman could fail to be curious about the Blessed Virgin's home? How did she manage without vacuum cleaner, floor polisher, electric stove, washing machine and hot and cold running water? The site of her home was believed to be close to the top of a hill in Nazareth overlooking the plain of Esdraelon. It would be built from large clay bricks with straw poked into the crevices. The flat roof was built with sticks of brushwood; the windows of open latticework. Most likely it consisted of only one large room, with Joseph's workbench to one side, sleeping quarters to another and cooking area in another.

What woman of this twentieth century could cope with all the household problems that Mary encountered? Before bread could be baked, barley had to be ground down in the handmill kept in the courtyard outside. Flax must be treated and spun before cloth could be fashioned into clothes. Twice daily, Mary would go down the hill to the well in the village square for a jar of water, carrying it back perched upon her head. Laundry would be done without benefit of washing machine or detergents as patiently and rhythmically she beats the garments upon the submerged rocks of a nearby stream.

In the house of Joseph and Mary, cooking would be done in an oven of

baked earth, heated by means of wood brought down from the hills. The cups and plates on their table would be hand carved from wood by Joseph since only the very rich could afford those of metal. Their nights would be lit by a clay oil lamp, with long spout for the wick. Remnants of what many claim to have been the home of Joseph and Mary and the Child Jesus, can be found in a shrine under the basilica at Loreto in Italy.

To know the Virgin Mary, it is well to know the times in which she lived and the customs of the Jewish people, for it can only point up the magnitude of her faith. For only the strongest of faith could have upheld her in the face of traditions which called for her to be stoned out of town or put away when she was found with Child of the Holy Ghost before she had come together with her husband. Who but a woman of limitless Grace could submit to the dignity of giving birth in a hillside stable among the animals, yet rise to place Him upon the impromptu throne of a stone manger used for animal feed?

I have come to know Our Lady of Perpetual Help by accompanying her on a typical journey from Nazareth to Jerusalem for the Feast of Passover. The caravan would consist of some four hundred people banded together for fear of thieves and bandits. They would make camp for the night three times along the way. It would have been easy to miss one small boy on the return journey. There were so many small boys in the caravan. They slept in one another's tents and ate at one another's tables, just as they do today. One mother probably assured Mary: "Oh, He's all right. I saw Him over with Saul or Kish or Abraham." Yet when Joseph and Mary were forced to leave the caravan and return to the Temple to look for Jesus, her words were only reproachful.

It was while dwelling upon the marriage feast at Cana that I noted the absence of Joseph. Where was he? At home building an ox yoke? No, the Jewish customs would not have permitted that she travel without her husband. It could only be assumed that she was widowed.

Yes, from the gospels and from Jewish history I have come to know the Blessed Virgin well. I know of the grotto beneath the Lelleha Church in Malta where there is a rock bearing the remains of a portrait of Our Lady said to have been painted by St. Luke who was ship-wrecked upon that island with St. Paul. Today when I pray "Hail Mary, full of grace" I honour her not only as the Mother of God, but seek her counsel as a woman and wife who understands all of the complexities of twentieth century womanhood.

— (Madonna)

RESPONSIBILITY AND REWARD OF GOD'S MINISTERS

"Certainly, whenever one says, "I am a follower of Paul", and another "I of Apollos", are you not merely human? Why, what is Apollos? What is Paul? They are ministers who serve in the way the Lord assigns to each; through their ministry you have embraced the faith. It was I who planted the seed; it is Apollos who waters it, but it is God who makes it grow. So then, both he who plants and he who waters count for nothing; God who makes the seed grow is what matters. Now he who plants and he who waters the seed work in harmony, yet each will receive his own salary befitting his efforts", says St. Paul (1 Cor. 3, 4-8).

RIGHT ANSWER.—A sister was mailing a new Bible to her brother. The postal clerk asked her whether there was anything in the package breakable. "Nothing, replied the sister, just the Ten Commandments".

The American Birthday Cake

John Zubaly

IT is quite a difficult task to name one outstanding recipe for baking a birthday cake since there are so many from which to choose. However, there is no problem of offering a recipe for another kind of birthday cake — an imaginary one of words and of many, many thanks from a heart for this wonderful country of America!

It is a simple matter to help a friend celebrate his birthday. What is called for is a birthday cake. For what would this memorable day be without a cake decorated with the correct numbers of candle, each to represent a year of life?

It is also simple too, to "bake" a birthday cake of words of thanks for all the good things to be found and enjoyed here in America. There just seems to be no stopping the heart from overflowing with eager words.

First, the "heart" of this cake is the good grain, the flour grown in America from which the cake is to be baked. Next, comes the sweat and tears of the labor of the individual to be blended with countless hopes and wishes for good health and happiness for one and all. Then a sprinkle of courage is added as well as many a handful of Faith. Faith and success both have had a hand in its making. Planning for the future of one's loved ones added depth. Finally, the twinkling stars in the sky were perhaps the first life-like candles on this unseen cake.

This is truly the history-filled cake. It is baked to be eaten, and yet it remains. It is the cake of opportunity, because there is no limit to opportunity for him who lives in this beloved land of America.

And so — may the candles of Faith and Honest Work be lighted forever on this dream cake — a dream that comes true so many times and in so many ways. May many, many others partake of this all-American cake!

IKOS 2.

Lord, trying to understand the unfathomable mystery Philip said to You, "Show us the Father!" And You told him, "You have been so long with Me, and you do not know that the Father is in Me and I am in the Father". Likewise, incomparable Lord, I cry out to You with fear:

Jesus, You are the eternal God.
Jesus, You are the most powerful King.
Jesus, You are the most patient Master.
Jesus, You are the most merciful Savior.
Jesus, You are the most gracious Guardian.
Jesus, forgive me my sins.
Jesus, pardon my iniquities.
Jesus, my Hope, do not forsake me.
Jesus, my Help, do not reject me.
Jesus, my Creator, do not forget me.
Jesus, my Shepherd do not let me go astray.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

IS YOUR HONOR INVOLVED?

Th. Bleech

WOULD you be willing to walk from San Francisco to New York, a distance of some 3,000 miles, to protest against the atomic bomb, the armaments race or any number of undertakings that certain groups protest? People are doing it all over the free Western world. Often they give up good occupations and valuable time to participate.

Recently, a group left Union Square in San Francisco to walk this distance, armed with various hand placards. Along this arduous journey, they will be subjected to ridicule, heckled, hurried along by police, pelted with various "throwables", beset upon and the object of various molestations and hardships.

In Britain, the pacifists assemble in large numbers to protest the installation of the atomic submarine base in Holy Loch, Scotland, organizing great marches against American military defenses and armaments at every opportunity (but never protesting Russian armaments or their imperialistic designs!). In Groton, Connecticut, they congregate at the entrance to the submarine base, and these nuisances have to be removed bodily.

A few miles outside our town the 100 million dollar Kinzua Dam project is under way. It is being constructed in a beautiful valley of the Allegheny mountains.

For many years controversy has raged about this proposed project. The Allegheny project, scheduled for completion in 1965, shall flood 9,000 acres of the Seneca reservation, or about two-thirds of the usable land. The Senecas attempted to block construction but lost a Supreme Court appeal.

A Quaker committee will compete with the roar of giant earth movers in a "silent vigil" to protest the breaking of a 1794 treaty with the Seneca Indians whose land is doomed to be partially inundated by the dam.

Construction on the Allegheny River flood control project got under way last spring and has moved rapidly ahead. The dam is a final link in a network of flood control projects designed to protect the Pittsburgh area downstream.

The Quaker group, known as the Treaty of 1794 committee, was formed to point up "the treatment of the Indians, since Quaker honor is involved."

Donald De Vault of Philadelphia, who headed the headquarters committee the committee opened here, said:

"We feel that the way the Indians have been treated has had a bad effect on international relations. We are supplying fuel for the Communists."

De Vault, who is not a Quaker, said the committee would assume "a nonviolent attitude," and "orderliness" while standing along a road near the dam site.

He said "We will not retaliate on those who may attack us. It would be held against us if we did. The attacker will get tired if he does not get the results he expects."

The Seneca Indians signed a treaty

in 1794 with George Washington after receiving assurances from Quaker representatives that the United States would honor its agreements.

"The Quakers have a historical interest in the treaty which was broken since they advised the Indians at the time that the United States would stand by the treaty forever," De Vault said. "Quaker honor is involved."

De Vault is a Philadelphia electronics engineer who resigned his job to direct the Quakers here.

Then there is the most subversive element, the Communist Party, which takes advantage of all tragic situations in order to get its lethal foothold into various facts of society, church and government.

According to J. Edgar Hoover, of the Federal Bureau of Investigation, the sit-in demonstrations in the South were "a made-to-order issue" for the Reds. Daniel Rubin, national youth director of the Communist Party, visited Richmond campuses, gathering up statements from students about the demonstrations. Communist strategy was, not to come out with open picketing, since that would tip their hand, but rather to dupe innocent students into doing their dirty work for them.

The Party considered these demonstrations so important that Benjamin Davis, national secretary of the Communist Party, told the Party in March, 1960, that they were the next best thing to "proletarian revolution."

"Heartened by an atmosphere of continuing public complacency, and encouraged by its successes in involving every legal technicality to thwart the interests of justice," said J. Edgar Hoover, "the Communist Party is today a unified, ambitious, and destructive instrument of subversion operating within our midst."

Speaking on the San Francisco youth riots at the hearings of the House Committee on Un-American Activities, he said: "It is vitally important to set the record straight on the extent to which Communists were responsible for the disgraceful and riotous conditions which prevailed during the House Committee on Un-American Activities hearings. It is vitally important that not only the students involved in that incident, but also students throughout the nation whom Communists hope to exploit in similar situations, recognize the Communist tactics which result in what experienced West-Coast observers familiar with Communist strategy and tactics have termed the most successful Communist coup to occur in the San Francisco area in the last 25 years."

Then Mr. Hoover describes how the Communists went about making their obstreperous demonstrations at these hearings.

"When the dates of the hearings were announced, the first objective of the Communist Party was to fill the scene of the hearings with demonstrators. The second was to incite them to action through the use of mob psychology.

One of those subpoenaed by the Committee was Douglas Wachter, an 18-year-old sophomore at the University of California, who had attended the 17th national convention of the Communist Party in December, 1959 as an official delegate from North California.

"Party officials decided to build a major part of their plan of attack around Wachter," Mr. Hoover said. "Immediately after receiving a subpoena, Wachter proceeded to the University of California campus to organize student demonstrations. Mickey Lima, chairman of the North California District of the Communist Party, instructed Roscoe Proctor, a member of the district committee, to also contact certain students at the University of California and enlist their support. Lima was assured that student support would be forthcoming from Santa Rose Junior College."

There are few Ukrainians, especially we Catholics, who need to be told of the menace of communism, because we are well aware of its hideous brutality which has been released upon our Mother Church behind the Iron Curtain and her people. There are many channels in free America and Canada where the duplicity and treachery of this communist menace can be exposed by anyone interested in helping to preserve our Christian heritage and culture.

Do you think your honor as Catholics of Ukrainian extraction and as citizens of these great free countries is involved?

I'D LIKE TO KNOW...

1. I believe that Christ is present in the Holy Eucharist under the species of bread and wine. I wonder whether it would not be wonderful, if we could see Him now and then. What do you think?

We are living in a world of faith, as far as our spiritual world is concerned. If we saw Christ in the Blessed Sacrament with our physical eyes, we would lose much of our credit for believing in His presence. Our Lord told the unbelieving Thomas: "Blessed are those, who have not seen and yet believe" (John: 20, 29).

After the consecration there is no bread at all but the mere appearances of bread and wine. The substance of bread and wine has been changed into the substance of Our Lord, that is, into the substance of His Body. For this reason we call this change transubstantiation, that is, the change of the substance of the bread and wine into the substance of the Body of Christ.

God wants us to live by faith while we dwell in this valley of tears. Our faith in God greatly glorifies Him and increases our merits for eternity. If we saw the Lord in the Blessed Sacrament, we would no longer believe, but we would know that it is so, and therefore we would lose the occasion of gaining more merits through faith.

2. Is the "twist" a sin or a good exercise? May Catholics dance it?

There are two opposite views on this dance. Some forbid it, and some approve of it. As far as we know, we would advise our readers to avoid it, because it can easily become very sensual, and therefore sinful. Catholics must avoid the occasions which unnecessarily excite passions in themselves or in others.

3. What is the prokimen? What is its significance?

The prokimen is a short verse, usually taken from the Psalms. It is used as an introduction to the reading of the Epistle during the Byzantine Rite Mass.

It is a remnant of the early lessons from the old Testament which were read by the early Christians at their church services.

4. What is the meaning of the word "Kabala?"

The word 'Kabala' comes from the Hebrew 'Kabel' which means 'to re-receive.' The Kabala is a collection of the ancient Jewish writing, a kind of commentary on the Bible, which they interpret from a mystical point of view. For many centuries it was regarded as the holiest book of Judaism, and next to the Bible itself.

5. Has a low Mass the same value as the high Mass? Which Mass must Catholics attend on Sunday to fulfill their Sunday obligation?

Catholics fulfill their Sunday duty by attending Mass, regardless whether it be a low or high Mass. Since Mass is a renewal of the Sacrifice of Christ, it has essentially the same value, whether it is a Low or a High Mass. A High Mass has more value than the Low one, because it lasts longer and takes more effort to celebrate it.

Catholics should take an active part in the Mass they are attending. They do so, when they sing or answer the invocations of the priest. For this reason all Catholics should have a missal when they are attending Mass. It helps them to understand the meaning of the ceremonies and prayers.

6. I like to look at myself in the mirror and admire my beauty. Is it a sin to do so?

We don't think so, because it is your mistake, and mistakes are not usually a sin.

7. What can the Church of Christ give to modern age of science and technology? What can the present-day scientists learn from the Church?

Modern age and its scientists can learn many things from the Church of God, and so:

1) To be modest and humble, because no matter how far the universe is explored by the scientists, they will never be able to solve all its mysteries, because our universe is probably infinite, and therefore no finite genius can ever fully penetrate and understand it.

2) Scientists can learn from or be reminded by the Church to use their inventions reasonably, according to the plans of God, because any abuse of modern inventions can dig a graveyard for both their inventors and the whole mankind.

3) Recognize their own limitations and ask God for guidance in their scientific work, because whatever they invent (that is, find in the universe) has been put there by their Maker, or to face the fate which met the builders of the tower of Babylon.

4) Since scientists have done so much to reduce the limits of this planet, they should remind themselves and those to whom they give their inventions (the governments) that all nations are one big family which somehow must live on this planet together or die together.

5) Church can contribute much to make technology and those who cultivate it a little more favorable to the Church and religion by urging Catholics to pursue scientific careers and thus refute the unjust objections of her enemies that she is "out of this world," teaching its members to look for heaven and forget the earth upon which they must live and win their bread, may save their souls, if they wish to go to heaven.

Dentist: "Please, John, do not make so much fuss. I did not even touch your tooth yet".

John: "But you are standing on my foot".

Jack: "Mike, how's your wife?"

Mike: "She is in heaven".

Jack: "H-m-m-m... How did she manage to get there?"

Christians Must Never Despair

"I have told you this, that you may not waver in your faith. You will be put out of the synagogues. Not only that: a time is coming when anyone who kills you will think he is offering to God an act of supreme worship. And they will do this because they know neither the Father nor Me. But enough! I have told you this, so that, when the time comes for it to happen you may recall that I told you so. I did not tell you all this from the beginning, because I was still with you.

"But now I am going home to Him Whose Ambassador I am. Yet none of you asks Me: 'Where are You going?' Well, because I told you this, sorrow fills your hearts! But I tell you the truth: it is better for you that I depart. Unless I depart, the Advocate will not come to you; whereas, if I depart, I will send Him to you. And when He comes, He will show the world the meaning of guilt, of innocence, and of condemnation; guilt — because they do not believe in Me; innocence — because I go to the Father and you will see Me no longer; condemnation — because the prince of this world has already been condemned.

"There is still much I might say to you; but you are not strong enough to bear it at present. But when He, the Spirit of truth, has come, He will conduct you through the whole range of truth. What He will tell you does not originate with Him; no, He will tell only what He is told. Besides, He will announce to you the future. He is to glorify Me, for He will draw upon what is Mine and announce it to you.

"A little while and you see Me no longer, and again a little while and you will see Me." Then some of His disciples remarked to one another, "What does He mean by saying to us: 'A little while and you do not see Me, and again a little while, and you will see Me,' and 'Because I am going home to the Father'?" They asked, therefore, "What does He mean by the words 'a little while?' We do not understand what He means." Jesus understood that they wished to ask Him; so He said to them, "Is this what you are discussing among yourselves because I said, 'A little while, and you shall not see Me'? I must be perfectly frank with you: you will weep and lament, while the world shall rejoice. You will be plunged in sorrow, but your sorrow will be turned into joy. When a woman is about to give birth, she is in sorrow because her hour has come; but when she has brought forth her child, she no longer remembers her pains for sheer joy that a human being has been born into the world. So you, too: at present are in sorrow; but I shall see you again, and then your hearts will rejoice, and no one will take your joy away from you.

"That will be the time when you will not need to ask anything of Me. Believe Me, you have only to make any request of the Father in My name, and He will grant it to you. Up to the present you made no requests in My name. Make them, and they will be granted. Thus nothing will be lacking to your joy.

"Thus far I have spoken to you in figures. A time is coming when I will no longer speak to you in figures, but will tell you about the Father in plain language. That will be the time when you will make requests in My name; and I do not tell you that I shall then ask the Father to grant them to you, for the Father Himself loves You, because you have loved Me, and have believed that I came from God. I come from the Father and have come into the world. And now I am leaving the world and going home to the Father.

"There now," His disciples said, "You are speaking plainly and avoid all figures of speech. Now we know that You know everything and need not wait till someone asks You. And that is why we believe that You come from God.

"You now believe?" Jesus interposed: "mark well: a time is coming, in fact, it is at hand, when you will scatter, each going back to his home, and leave Me all alone! Not that I am really alone, for the Father is with Me. I have forewarned you of this event, that you may find peace of soul in union with Me. In the world, afflictions are in store for you. But have courage; I have overcome the world" (John: 16, 1-33).

AMBITIOUS PROPHECIES

Bro. Vincent, C.SS.R.

PROPHECIES OF CHRIST

IN the beginning of His public life Jesus Christ told His disciples: "From now on you will be fishers of men." Previously, they were interested only in catching fish. Jesus Christ now urged them to turn from fish to men. And He said this with perfect confidence in their abilities over men. Then, at the end of His public ministry, only after two or three years of instruction, He commanded His disciples: "Now go to the whole world and preach to all." And Our Lord said this with perfect confidence in His Apostles, for He even prophecied categorically: "And the Gospel shall be preached to the whole world."

But the Christian Savior was not the only person in the world with great and ambitious plans. He was not the only leader in the world who prophecied success of a vast world-wide venture.

PROPHECIES OF AMBITIOUS MEN IN HISTORY

In every century there have always arisen great historical figures who were ambitious for themselves, for their country, or for their new system or ideology. Today we have the communist movement which is immensely ambitious. It is a new philosophy, a new ideology, a new religion (in the broad modern legal sense of the term). It has new ideals for the common man. It is one of the strongest, most formidable movements in many centuries. It is boasting that it will replace capitalism throughout the world. Countless fanatical souls everywhere have been taken afire by it. As in religion, no sacrifice is great enough to win its end. Will Communists realize their inflated ambitions? Will their prophecies be fulfilled?

The Lord Jesus Christ prophecied concerning Christianity: "There will be one fold and one Shepherd." Here we already have a difference between Christian prophecy and secular prophecy. A shepherd is a kindly peaceable soul watching over his flock, ready "to lay his life down for his sheep." The Christian Redeemer was ambitious, but with love, humility, meekness, honesty. The communists do not believe in these Christian virtues. They do not believe in peaceable solutions of their problems. Rather they resort to deceit, violence, terrorism and hate. Do they have the same good chance as the Carpenter from Nazareth Who is hardly mentioned in the Soviet encyclopedias?

STRUGGLES IN THE WORLD

Communists foretell difficulties and sacrifices in gaining the world for themselves; it is a forced, disciplinary, militaristic sacrifice. The Son of God also predicted difficulties and sacrifices but totally unlike those of the communists. Christians were to meekly bear the brunt of the abuses from their enemies. "I am sending you like sheep among a pack of wolves... Beware of your fellow men; they will try to hand you over to courts of justice... You will be brought before governors and kings for My sake." Communists create frightful disorders for their enemies. Our Lord foretold us that we may have to resist the forces of hell itself in our struggles. But He also reassured us that with His help we could withstand the assaults of our enemies... "the gates of hell shall not prevail against My Church." The Lord of Hosts went further in His prophecies: "He who dashes against this stone (the Church) will be crushed; and he on whom it falls will be ground to powder." "The Lord said to My Lord: Sit at My right hand. Your enemies will be Your footstool." "Every tree not planted by My Father shall be uprooted." The communists do not recognize "the Father." "Evil will be overcome by good." The Christians have Almighty God as their Patron and Protector. "If God is with us, who can be against us?"

Ambitious prophecies are vain, unless God is with the prophet. History supports the claims of Christians. The Church has flourished for 2000 years in the face of recurring difficulties, persecutions, as prophecied by Our Lord. Atheistic communism, like all novel movements in history, rises only to disappear in the grave dug by itself.

WHAT IS COMMUNISM?—Communism is a political and economical straight jacket, it is a mental concentration camp, where a victim is not free to think, to speak and to act as a human being, but is forced to behave as a stooge, approving what Khrushchev approves and condemning what the red boss of Kremlin condemns.

Communism does not respect any moral law. The child must denounce his mother, the wife her husband, if they disagree with the Communistic line... There is no such thing as Fatherland for an orthodox Communist, for his fatherland is Russia and his commander-in-chief "Batko Khrushchev". All those who are suspected of being foes of Communism live either in cold Siberia as slave-laborers or pass their life in an atmosphere of contempt and outright persecution.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

My Thorny Problem

(Mixed marriage trouble)

My marriage is on the rocks. I am a Catholic and my wife is a non-Catholic. We were married outside the Catholic Church because Elsie did not like the priests. Now I would like to know how valid our marriage is and whether I may go to confession and receive Holy Communion.

Due to our constant quarrels I have drifted away from the Sacraments and the church. Now I am deeply sorry and I sometimes cry because I have no peace in my heart. Now I know that I was disobeying God by violating His law and this was my trouble. For this reason I am returning to God, for I realize that I cannot live peacefully on earth without God.

Being unhappy I was sometimes cross with my wife whom I love and want her to stay with me, but we are separating, because in anger, I hit her a few times. I am sorry about that. I would like to know whether I should try to save our marriage or let it disintegrate. I know that God does not bless us, because we did not get married in the Catholic Church.

What must my wife do to have our marriage blessed by my pastor that we may have our marriage back on the right track. I realize that Elsie is a wonderful person, although she is not a Catholic. It was all my fault, a result of my guilty conscience. Because of these constant remorses of conscience I was tempted to commit suicide, but my faith in God prevented me from doing it, although I was very close to it.

This is one of the everyday stories of those who, under the impulse of passion which they often identify with love, break the law of the Church and cause themselves and their partners untold hardships and sorrow.

No matter what a man did, he should never despair, because there is always a possibility of making up for it one way or another. We are sorry for the questioner and even more sorry for the poor Protestant woman that married him. We are sure that she, being a Protestant, did not realize the seriousness of sin her man was committing by "marrying her" outside the Catholic Church.

The Church law says that such marriages are invalid, that is, no marriage in the sight of God and the Church, no matter what the partners or the state may say or think about it. A Catholic cannot get validly married outside the Catholic Church, and this point should have been stressed before our questioner contracted a marriage with this Protestant lady.

God and the Church are always merciful. There is a remedy for their misfortune. All they have to do is to ask the priest to convalidate their marriage, that is, to bless it before two witnesses. At the same time the partners must renew their marriage consent before the priest and two witnesses. All these things can be made secretly after the dispensation from the banns have been secured from the bishop.

Of course, the questioner himself should go to confession and receive Holy Communion before he and the lady present themselves to the priest and have their marriage blessed by him.

We would also advise the lady to take some instructions in the Catholic faith, for she should know something about it not only for herself, but also because of her husband and the children who must be baptized and raised as Catholics.

In addition, both partners should have a few sound instructions by the priest on marriage, its obligations and on how to get along with each other. Marriage ceremony is only a legal formality which does not change the characters of those who enter marriage. The marriage partners must take their marriage seriously and try to improve themselves and each other.

It is easy to say: "I take you for my husband," or "I take you for my wife," but it takes a lot of time and of good will to understand the personalities of each other and to adjust to each other.

God's help is needed to achieve a harmonious fusion of two people who become husband and wife. For this reason both should humbly implore help from the Father Who wants His earthly children to be happy, as far as it is possible under His special plan concerning them.

If the two partners have some problem, they should sit down and discuss it calmly, for they are not each others enemies. They are just different individuals that must find a common ground in everything.

But it takes time, God's grace, a lot of good will and also a lot of mistakes on both sides. Despite all this, their marriage will be a success, if they pray together, never hurt each other purposely and if they try to please their marriage partners more than they try to please themselves.

(Continued from page 64)

cries out such as the Prophet Isaiah, "Judge the fatherless!" he doesn't mean to say, as our modern ear might think, condemn the fatherless, but rather be their defender, their protector, their strength.

To "judge" and to "help" are parallel ideas. There were men and women in the early history of the Hebrew people who were called Judges. They had no judiciary function, none whatsoever.

They were just the defenders of their people against foreign invaders. They were the liberators of their people. They were the friends of their people.

This is just to give you an inkling of what the word "justice" means so you will understand what Our Lord means when he says "Blessed are those who hunger and thirst for justice."

This does not mean the social justice that we often speak of but this means the right standing before God, the true relationship to God, that affectionate holiness that we should have in the sight of God. If you understand this, then you will realize that though the Old and New Testament differ in many ways, they are not opposed to one another.

Thus our roots are in the Israel of old. According to the words of God we wouldn't be what we are were it not for the Israelites of old.

Because they were instruments, I said we owe them nothing. But because they were instruments of God, I said we owe them everything.

Holy Matrimony

CANA of Galilee was the scene of Christ's first miracle: a miracle that has left to Christians of all times a lesson on the sanctity and dignity of marriage. There was a wedding at Cana, the Gospel relates, "and the mother of Jesus was there;" the Savior was there Himself, as well as His disciples. No one knows, now, the names of the bride and groom, and it may be assumed that they were humble, simple folk, yet their marriage is one of the most famous in history. For by inviting Christ and His Mother to be guests on that vitally important day this nameless couple set an example that the Church urges all her children to follow, if they would have happiness and blessings.

When the wine ran out at the Cana wedding it was a difficulty such as most marriages encounter, sooner or later, something to worry the husband and wife, something to cloud the joyousness of their nuptials, something to detract from the desire of their friends to help them make an auspicious beginning of their life together. And when Christ, complying with Mary's request changed water into wine at Cana that day, it was a manifestation of her benevolent concern and of His willingness to exercise His divine power to smooth the rough places of matrimony. Can it be doubted that when Mary's intercession and Christ's assistance are sought they will be forthcoming? And how can there be such a thing as a marriage "failure" under such powerful spiritual protection? The misunderstandings, the bitterness, the broken homes, the divorces that cast their tragic shadow on so many modern homes reveal that the wine ran out during the wedding feast, and that no one was there to replace it. In making their elaborate preparations for the wedding the couples had forgotten — or refused — to invite the most important guests: Jesus and Mary.

The liturgy of the wedding tells of the miracle at Cana. The Sacrament of Matrimony is the bond through which the family exists. When the bond is treated with disrespect the family is weakened and society suffers; this we know from the records of the courts, the newspaper accounts of juvenile delinquency and the many violations of the moral code that can be traced to marriages that were not regarded as holy, resulting in homes that lack spiritual life. God's blessing upon the marriage vows is the first requirement if society is to have moral strength, and all must join in helping to maintain conditions under which the holiness of matrimony and of family life is protected.

St. Paul, in his Epistle, outlines a course of conduct for husband and wife, parents and children, for public officials and private citizens; his admonitions point the way to happiness in homes and in nations: "Love one another with fraternal charity... But not slothful in zeal; be fervent in spirit, serving the Lord, rejoicing in hope. Be patient in tribulation, persevering in prayer... Bless those who persecute you, bless, and do not curse. Rejoice with those who rejoice; weep with those who weep... Hate what is evil, hold to what is good."

THE DISCOURAGED SOUL

Robert Mark, C.SS.R.

ALL around us we see discouraged and disheartened souls. And they shall receive balm, and healing and refreshment, light and grace if at last they stop putting their faith in man and man-made things and place all their faith and trust in Christ who said: "Come to me, all you who labour and are heavily burdened and I will refresh you."

What's the Use of Trying?

Some discouraged people say: "What's the use of trying?" There is much use in trying, in merely trying and never achieving. It is the aim and effort that counts before God. I thought of that a few years ago as I watched an archery contest. The men and women line up with their long bows and large arrows. They take their turn, string their bow and let the arrow fly. Some hit the outer circle, some the inner and a few hit the centre of the bull's eye. But all took good aim. The world may see the poor mark we made; but God sees the aim we took. The world claps only for those who hit the bull's eye; but God applauds all those who aimed and tried.

Suppose we always try and never succeed, or never succeed to any appreciable degree? It is true: "To try and fail is at least to learn; but to fail to try is to suffer the inestimable loss of what might have been." The truth of the matter is that, with very few exceptions, trying and trying again with courage and perseverance does lead to success. We try and fail; we try again and fail; we may try many times and fail many times; but we keep trying and we finally win.

Suppose we really never succeed; we ask for help from God; but somehow we never succeed? Because we tried and failed, we may be a failure in the sight of men; but we are a great success in the sight of God. Man sees the mark we made, but God sees the aim we took.

We Can't Go On! We Can't Take It!

Some disheartened souls say: "We can't go on! We can't take it!" That reminds me of a conversation I heard on a train during the last war. As a few members of the Air Force were talking joyfully about their postings near home, a newcomer came into the car, whom they knew. Immediately he was asked: "Where were you posted?" He answered: "To Gander, Newfoundland!" His friends asked again: "Like it?" "Nope," came the answer, "don't like it but got to take it!" That was a soldier's best answer and the answer we ought to give. We don't like certain setbacks in life. Disappointments are hard and heartrending. We may be thwarted by so many. We may be blocked at every turn. Things may be so downright unjust at times and have no human justification. A siege of sickness may cheat us of the worthwhile ambitions we have long cherished. Close relations or friends may be taken from our midst just when they meant so much to us. At such times it is so easy to complain and rebel; it takes character and a lot of Christian grit to say with that airman:

"Don't like it — but got to take it!" Of course we can't go on and we can't take it if we rely on our strength alone, or if we look too far ahead. Trust in God's wisdom, and Providence will give us superhuman grace and strength to carry on step by step each day, letting all tomorrows take care of themselves as they come.

I Feel as Though Life Has Failed Me
I Feel Like a Rank Failure Myself

Some discouraged souls complain: "I feel as though life has failed me! I feel like a rank failure myself." This would be very bad and very sad if it were true. It would be tragic if we fished through the night and caught absolutely nothing spiritually. We should not be and daren't be utter bankrupt souls with no assets and all liabilities. But our lives are not, need not be as bad as that. Very likely we have caught something and we can catch more each day. But if we say that we are a failure in the sense that we have lost opportunities for a fuller, better, more Christian life, that we have not accomplished as much as Christ expects of us, that is something else, and probably true of all of us. Even the Saints made such a confession; they called themselves great sinners and they believed it. St. Paul said he was the least and lowest of the Apostles because he had persecuted the Church of God. St. Gerard Majella said he could not understand how God could see his many sins and even so much as look at him, much less love him. But this confession of sin and the admission of lack of cooperation with God's grace did not prevent Christian souls from ever striving, yes from starting anew each day. Every morning some of the saints used this prayer: "Nunc Coepi: Now, today, I begin to love and serve God." Life is not utterly spoiled, nor is eternity lost, after one sin or many sins. Each day we can begin again. We should give God the fullness of Christian service during the lifetime. But if the past does not present such a loyal picture, we can always grasp our opportunities now and continue for the rest of our lives. To give God the leavings of life is better than not to give Him anything at all. A genuine practical Catholic life through many years can make amends for a sinful past and eventually spell the triumph of failure.

Nothing Seems to Go Right!

Some disheartened souls say: "Nothing seems to go right!" This only seems so to one without faith. Nothing may seem right according to our own notions; but everything goes right according to the wise plan and loving Providence of God. Worldly failure often means spiritual success before God. Often in the failure of our plans God is trying to teach us the necessary lesson of humility. St. Paul said: "Nihil Sum": I am nothing; but the proud soul says: "Omnia Sum": I am everything. Listening to such proud assertions, Our Lord says: "All right; go ahead; see what you can do by yourself; see how far you prosper through your own efforts." And such a soul does not go far before he is bogged down in the slough of despond. Nothing just goes right and according to plan. Opposition stares him in the face. Failure is often the means God uses to bring a prayer to our lips, to convince us how much we need Him and how little we can accomplish when left to our own efforts.

I remember a certain eye specialist. He was about the best known doctor in Ontario. People came to him even from the United States to have their cataracts removed from their eyes. This operation was his specialty. He operated almost every morning. But he did not rely alone on his own skill and reputation; he had a feeling that Christ must look over his shoulder as he operated on his patients. Therefore each morning before going to the operating room, he would go to the

hospital chapel, say some prayers for help from the Divine Physician present on the altar. Then he would make the rounds of the side altars and statues, and light a vigil light before each one. And when he appeared in the operating room to scrub, he would be whistling merrily, as though to say: "Everything must go right; the Divine Physician will guide my hand."

All My Plans Have Gone Wrong

Some discouraged people think that all their plans have gone wrong; but they only think so. Eternity will reveal that the only wrong things in our lives are our sins. We planned these ourselves. God did not want them. We used our free will to do wrong. Outside of sin for which we are responsible, faith teaches us that God's dealings with us are right, good and true. Perhaps human events puzzle us and cause us dismay; but the Christian soul knows that though he should walk in the midst of the shadow of death, he need fear no evil, for God is with us.

A certain spiritual writer says an army likes to have a superiority in numbers, even though its soldiers are braver than those of the enemy. In the spiritual combat in which we are all engaged, we always have God, greater and stronger than an army in battle array. With God we have a majority and a superiority which no odds can overcome. Nothing can go wrong to the soul that trusts in God. His ways may not be our ways; they are better than our ways. His thoughts may not be our thoughts; His thoughts are better than ours, His thoughts and ways never go wrong.

— (Annals of St. Anne)

VALUE OF HUMAN WORK:—The world is flooded with strikes, which paralize industries and hinder the recovery of many nations. Millions of dollars are lost by strikes which strive to secure only a slight increase in the hourly rate.

Workers demand more pay, the owners more work.

What is the solution that would be able to eliminate strikes and make the workers do their work with courage and contentment? They must be convinced by the behavior of their superiors that their work is not just purchased in the same way that tons of coal or fuel are.

Their work is a precious consumption of human energy. They have their honorable place in the life of the nation, for they are the producers of material goods which sustain and secure the life of its citizens.

The reward for their work must be security for themselves, and for their families. It must prepare them for any misfortune that would render them unable for a while or forever to gain bread by physical labor.

This is the Catholic position and attitude in behalf of the working class of the nations.

BAD BOOKS.—John was a good Ukrainian Catholic. After his high-school he went with a boy who furnished him with some atheistic and communistic literature. John read it. After a while he stopped going to church and to sacraments. His pastor met him and facing him, said: "John, it is true you gave up your church?" The apostate looked at the priest and replied: "God, forgive me, for I'm an atheist".

POPE JOHN XXIII TELLS THE WORLD

(Social Teachings of the Church)

THE encyclical of Pope John XXIII, entitled "Mother and Teacher," released on May 15, 1961, is in many ways a remarkable document. It faces up boldly to many of the moral social and economic problems that have become subjects of controversy among modern men. It presents solutions to these problems that will not be pleasing to some writers and thinkers who have gone on public record as holding something contrary to what the pope sets down. Loyal Catholics, no matter what their previous views, must give close attention to both the principles and practical applications of the principles set down by the Vicar of Christ.

For the sake of our average readers, who may find it difficult to make a close study of this very long encyclical, we should like to point out six important topics, of interest to everybody on which the Pope presents definite principles and propositions. On these points we now have what may be called "the thinking of the Church." No good Catholic, not even the most learned and scholarly, will take cover under the statement that, since encyclicals are not necessarily infallible, he may ignore what the Pope has to say, or even blithely contradict what he says. Here then are the six points we consider worthy of quotation and comment for all readers.

1) On Socialization

Some commentators have made a point of the fact that the original Italian version of the encyclical did not use the exact Italian equivalent of the English word "socialization." Rather it used a combination of words. However, it should be remembered that the first English translation of the encyclical was made at the Vatican and authorized by the Vatican. Clearly it was thought there that the English word "socialization" represented what the Pope had in mind.

In fact, the Pope gives a definition that can hardly be misunderstood. These are his words:

"Socialization in an effect and a cause of the growing intervention of the public authorities in even the most crucial matters, such as those concerning the care of health, the instruction and education of the younger generation, the controlling of professional careers and the methods of care and rehabilitation of those variously handicapped ... It is the expression of a natural tendency in human beings to join together to attain objectives that are beyond the capacity and means of single individuals ... At the same time, it restricts the range of the individual as regards his liberty of action."

After this explanation of what socialization means the Pope boldly asks this question: "Ought it to be concluded, then, that socialization, growing in extent and depth, necessarily reduces men to automatons?" Just as boldly he answers: "This is a question which must be answered negatively." He sums up a considerable section of the encyclical explaining why socialization, that is, the intervention of public authority in certain fields, is not evil, with these words: "So long as it is confined within the limits of the moral order, it does not of its nature entail serious dangers of restriction to the detriment of individual human beings."

Later on in the encyclical the Pope indicates in more detail areas in which public authority must concern itself in any nation: "It is indispensable," he says, "that great care be taken, especially by the public authorities, to ensure that the essential services in country areas be suitably developed: good roads, transportation, means of communication, drinking water, housing, health service, elementary education and technical and professional training, conditions suitable for the practice of religion, means of recreation, etc."

2) On Sharing Profits and Ownership

After expressing deep sadness over the facts that vast numbers of workers in many lands are paid wages that condemn them and their families to subhuman living conditions, Pope John XXIII proposed some remedies. First, he states that wages for any work "cannot be left to the laws of the market, nor can they be fixed arbitrarily." They must be determined, he adds, by justice and equity, which require that workers be paid wages "that allow them to live a truly human life and face up with dignity to their family responsibilities."

The Pope further suggests that medium and large business enterprises that effect vast productive developments by self-financing should let employees acquire shares in the company, and thus share in the profits. In this connexion he repeats the words of Pope Pius XI in the encyclical, **Quadragesimo Anno**: "It is totally false to ascribe to capital alone or to labor alone that which is obtained by the joint effort of the one and the other. And it is flagrantly unjust that either should deny the efficacy of the other and seize all the profits."

Once more he strongly recommends, as one of the most desirable ways to satisfy justice, that workers be enabled to participate in the ownership of the enterprise they serve. Again he quotes Pope Pius XI: "Every effort must be made that at least in the future a just share only of the fruits of production be permitted to accumulate in the hands of the wealthy, and that an ample sufficiency be supplied to the workingmen."

3) On the Right to Own Private Property

One of the rather curious things about this encyclical on social and economic matters is the fact that Pope John only once in passing alludes to Communism. One can see that Communism is in his mind. He seems to be saying that the program he presents will destroy the appeal and the power of Communism, just as it will rid the world of many other evils.

His restatement of the sacred right of individuals to own private property is of course in direct contradiction to Communist economic doctrine. He first says that it may seem, from what he has said on socialization and sharing of ownership and profits in business, that the principle of the natural right of private property and of ownership of productive goods, may have diminished or lost its importance. Then he adds: "There is no reason for such a doubt to exist."

Clearly he reaffirms the right, stating that it has an unchangeable character and validity that it acquires from the very nature and ends of individual man as compared with society.

However, he adds a caution, repeated from a statement of Pope Pius XII: "In defending the principle of private property the Church is striving for an important end. She does not intend merely to uphold the present condition of things, as if it were an expression of the divine will, or to protect on principle the rich and plutocrats again-

st the poor and indigent." Then Pope John adds: "It is not enough to assert the natural character of the right of private property, but the effective distribution among all social classes is also to be insisted upon."

He adds that the right of private property does not exclude states and other public agencies from owning productive goods, especially when these are such that they carry with them an opportunity too great to be left to private individuals without injury to the community at large.

One wonders whether the Pope had in mind such important national units as utilities, railroads, postal services, etc.

4) On Social Security

The Pope has these words of approval for systems of social insurance and security already in effect in many countries:

"The systems of social insurance and social security can contribute efficaciously to a redistribution of the overall income of the political community according to the standards of justice and equity. It can therefore be considered as one of the instruments for restoring the balance in the standards of living in the different categories of the people."

But he is concerned over the fact that farm families, whose income is generally lower and more uncertain than that of workers in industry, often do not share in the security measures enacted by governments. So he adds: "We consider that social policy must aim at guaranteeing that the insurance allowances made to the people should not be materially different no matter in what economic sector they work or the income on which they live."

5) On Foreign Aid

After commenting on the known fact that the ordinary people of many coutries suffer from a woeful lack of food and other necessities of life, Pope John makes some very forthright statements about the obligation of richly endowed nations to help these needy brethren.

First he gives praise to the United Nations Food and Agricultural Organization for its work "in establishing fruitful accord among nations, promoting the modernization of agriculture, and alleviating the suffering of hunger-stricken peoples." Then he places the whole idea of foreign aid given by rich nations to poor in the context of a principle, in these words:

"The solidarity which binds all men and makes them members of the same family requires political communities enjoying an abundance of material goods not to remain indifferent to those political communities whose citizens suffer from poverty, misery, and hunger, and who lack even in the elementary rights of the human person. This is particularly true since, given the growing interdependence between the peoples of the earth, it is not possible to preserve lasting peace if glaring economic and social inequality among them persists... We are all equally responsible for the undernourished peoples. Therefore it is necessary to educate ones conscience to the sense of responsibility which weighs upon each and everyone, especially on those who are more blessed with this world's goods... We therefore see with satisfaction that those political communities enjoying high economic standards are providing assistance to political communities in process of economic development in order that they may succeed in raising their standards of living."

Then the Pope warns against the danger that rich nations may try to influence the political situation in poor countries, deprive these of their individuality, and start new forms of colonialism. This last the Pope roundly condemns.

6) On Overpopulation

Pope John shows a complete and intelligent awareness of the nature of

the problem of the expanding population around the world. But he also sees clearly something that rarely enters into the consideration of hysterical professors who leap at once from the fact of a rapidly increasing world population to the conclusion that world-wide birth-prevention methods should be urged and even legislated.

He sees that the true solution of an increasing population can and must be found "in economic development and in social progress which respects and promotes true human values." He therefore reaffirms the age-old Christian teaching that interferance with the natural progress of procreation is contrary to the inviolable and immutable law of God.

(Mother and Teacher, encyclical letter of Pope John XXIII in a new English translation, is available in pamphlet form from the Paulist Press, 180 Varick St., New York 14, N.Y. The text is accompanied by six pages of annotations. Price, .25c.)

CHRISTIANS AND JEWS

Msgr. John M. Oesterreicher

OUR DEBT TO THE JEWS: NOTHING, YET EVERYTHING

God chose the Jews custodians of His revealed Word. That is a fact of history and theology, but is it a fact in the life of a Christian? Msgr. Oesterreicher examines the relationship between the Israelites of old and Christians of today. He finds we owe a deep debt to the Hebrews. He says that their history is part of the history of our salvation.

IF I ask myself: In what way are Christians indebted to the Jews of old? What do we owe to them? I might say nothing and everything.

Nothing and everything, because what was given us through the Jews of old was given us by God through them as his instruments. So in a way it is nothing; in a way it is everything. For our faith, our moral life, our worship is rooted in the faith, the life, and the worship of the Israel law.

Let me take a few examples at random. When you open Holy Scripture and look at the first chapter of Genesis, which begins, "In the beginning, God created the heavens and the earth," when you look at this first chapter of Genesis, you do not find there the chronology of the events leading up to the earth or to the world as we know it today.

HYMN OF PRAISE

What you find there is a poem, a hymn in praise of God the Creator and of all the things he created. It is in a way, a Gospel, good news, the Gospel of Creation.

In order to understand the narrative of Genesis One, you must see it against the pagan background of today. To the pagans of old, cosmic origins were something dismal and distressing. Usually something went wrong in the abode of the gods, and things came into being.

What the first chapter of Genesis tells is exactly the opposite. Nothing went wrong. All was right when God in his goodness, in his wisdom, in his power and love made all things, great and small.

We the beneficiaries of centuries of Judaeo-Christian traditions, we who at the knees of our mothers learned that

God made the world, we do not realize how revolutionary, how startling, how new the message is which greets us from that first page of the Bible. And it is obvious that there could be no Gospel of Redemption were it not for the Gospel of Creation.

The first chapter, indeed the first chapters of Genesis are a sort of preface to the whole of the Bible. There in the beginning we are told that the world, that man is entirely dependent on God. And this is what the whole of the Hebrew Scriptures stress: the dependence of the people of Israel, the dependence of every Israelite, the dependence of every man on God.

There is an interesting development within Holy Scripture. At first the word 'poor" means exactly what we generally mean by 'poor.' The 'poor' man, the man destitute, the man in need, the man in want.

ORIGINAL MEANING

But there is a slow development when the 'poor' becomes the man who is entirely dependent on God. He has no other friend, no other defender, no other helper but God. And then the 'poor' are simply the devout men in Israel, the friends of God. This is the background for the first Beatitude, "Blessed are the poor."

I said that I will just take things at random in order to give you a complete picture as possible of our dependence on the Israel of old. Let me take something entirely different. Let me remind you of that most marvelous scene in the Book of Genesis: Abraham, whom we call our Father, Abraham pleading with God for the two sinful cities.

God in his righteous anger had decided to destroy the cities because of the sins of their inhabitants. And Abraham pleads with God, humbly and yet courageously. He pleads with God as one who is nothing but dust, nothing but ashes. And yet with great daring, he begs God to spare the cities.

Here you have intercession at its deepest, at its highest. Here you see that Abraham is a kind of intermediary, almost a mediator.

And though Jews are inclined to think that the idea of vicarious suffering is entirely foreign to them — or at least to Jewish teaching, of a later date — you have in what is called the second book of Isaiah the marvelous figure of the suffering servant who suffers for the sins of others. Yes, the seeds of all the things that we believe in are in the Old Testament.

We have in the Psalms for instance, plea and praise, faith and confidence. Therefore the Psalms are still our prayerbook. They were the prayerbook of Jesus the Christ. They are the prayerbook of the Church; they should be the prayerbook of every Catholic.

Are there words more stirring than, "Out of the depths, I cry unto you, O Lord"? Are there words more confident and more encouraging than the words, "The Lord is my Shepherd"? Are there words more all embracing than the words of the Psalm, "Praise the Lord all ye people, all ye nations"?

Yes, we owe a great deal to the Israel of old. We owe a great deal to the Jews of old as the instruments of God. We call them, and rightly so, the chosen people.

THEY WERE CHOSEN

They were chosen for no merits of their own. Holy Scripture makes that quite clear. The words, "one of the smallest of people," the words, "a people that nobody cared to look at," shows this, but God took a liking to them.

They were chosen because they were chosen. They were chosen because God loved them. And there is no reason for God's love than just love.

He chose them to be the trustees of his law, the custodians of his revelation, the forerunners of the Christ, to be indeed the cradle, the nursery of Jesus.

Yes, what we owe to them is not just ideas, thoughts, but the events of

the history of the Jews of old are events of our own life. Their history is our history as Christians. Their history is part of the history of our salvation. And the men and women who lived under the ancient dispensation are our forefathers, our ancestors of the spirit.

You just have to open the missal. In the days of Lent and at Passiontide particularly you will find frequent references to the Exodus, the going forth of the Jewish people from Egypt.

The events of the Exodus, of the march through the desert, are the things that happened to the Jews of old in those days. Events that the Hebrew Scriptures call Chassidei Yahweh, the manifestations of God's grace that our Liturgy calls magnalia Dei, the great deeds of God. These events, these great deeds of God, are the pattern of our own spiritual life.

If we are true Christians we must forever repeat what the Israelites of old did and what happened to them. Our life must be a constant going forth from Egypt, leaving behind the land of darkness, the land of sin, the land of idolatry, of worship — for us this means most of the time the worship of ourselves.

LITURGY

We must leave behind this land of darkness, of death, and march through the desert toward a new land, the land of Christ.

And on our march through the desert, we are fed, as were the Israelites of old, with a marvelous bread; for us this is the Eucharist. And we drink from the water that comes forth from the rock, for us this is the Spirit of Christ.

But the life of the Israelites of old, their sufferings, the graces given to them are the pattern of our own spiritual life. That the men and women of old are our answers to this is entirely clear when you listen to the liturgy of the Church with an open ear, when you listen to the liturgy of the Church with your heart.

Take for instance the Nuptial blessing. When two people get married and have a Nuptial Mass, the Church being a good mother, expresses her good wishes to the newlyweds, and she does it by using words from the Old Testament, words from the book of Tobias.

MODELS FOR THE BRIDE

The Introit of the Nuptial Mass begins like this: "May the God of Israel join you in one."

For the Church there is only one God. It is the God who revealed himself first to Abraham, Isaac and Jacob, to Moses, to all the prophets, to patriarchs, and prophets, and sages: the God of Israel. He is the one true God, the living God and it is on him who we call to preserve the bond of union.

And then when the bride is being blessed, after the Lord's Prayer has been said at Nuptial Mass, the priest stretches out his hands — the Church so to say takes the bride under her care and protection — and then the priest pronounces words to the effect that she, the bride, may be like Sarah, like Rebecca, like Rachael, like the holy women of old, like the matriachs, the wives of the patriachs. That she may be as prudent, as wise, as chaste, as dear to her husband as they were.

Now is that unusual, is that strange? Isn't it extraordinary that the Church doesn't call upon any of the saints of the new dispensation, that she holds before the bride as a model the women of old?

No, it isn't strange at all because the ancient dispensation lives on within the Church. No matter what the Church blesses, whether it is a home, an organ, bells, she always is reminded of events of the Old Testament.

The bells remind her of the thunder that sounded at Sinai or the hope of David. A home is to her like the tent of Abraham.

And when she buries one of her

children, the Church always says these words, "May Christ who has called you receive you and may the angels lead you into Abraham's bosom."

Abraham's bosom stands here for heaven, and heaven is life. Life lived in the glory of God. Life that is a never ending vision and therefore never ending love and therefore never ending joy. And this the Church calls Abraham's bosom.

In other words, to be with God is to be with Abraham. And to be with Abraham is to be with God.

Yes, indeed, the holy men and women of old are our ancestors in the spirit. Our spiritual cradle stood there, where the cradle of Christ stood. So it is not ideas, it is events, men, it is all the great gifts of God that have come to us through the hands of Hebrew men and women of old.

So far I have only referred to what we call the ancient dispensation, but I should now refer, and I can do it only in passing, to Our Lady, to St. Joseph, to John the Baptist, to Elizabeth and Zachary, to all the Apostles, the first disciples, to the first church of Jerusalem, all those people. The saints of the new dispensation were Jews.

In his incomprehensible wisdom God chose this people to be the intermediary of his revelation. When God spoke to all men, to men of every age, of every clime, to men everywhere, he spoke to them through Hebrew men and women of old.

Holy Scripture, though part of it, the New Testament, has come down to us in Greek — but what was written there was first conceived and part of it written in Hebrew-Aramaic — Holy Scripture is the word of God.

But not the word of God pure and simple, for we could never hear, never understand the word of God, pure and simple; it is the word of God given us through the instrumentality of Hebrew men of old.

A GOD OF LOVE AND A GOD OF ANGER?

Now you often hear the expression that the God of the New Testament is the God of mercy, the God of kindness, the God of love. Whereas the God of the Old Testament is the God of justice, of anger, of revenge.

These ideas have lingered on for centuries, though they were condemned as soon as they were heard. In fact, it was the first heretic to be condemned by the Church of Rome who propagated these ideas that there were really two Gods: the God of the Jews and the Father of our Lord, Jesus Christ, the God of the Old Testament; and the God of the New.

Now I can't go into too many details, but let me point out just one thing. If you say that the God of the Old Testament is the God of justice, and the God of the New Testament is the God of love, this is based on a misunderstanding of meaning of the Hebrew term "justice."

To us in everyday life, or in our moral teaching, 'justice' means to give everyone his due. And this is a great virtue indeed; it is a virtue quite real.

But the Hebrew concept, the Biblical concept of justice is something quite different. To be 'just' means not to give everyone his just due.

In the New Testament St. Joseph is called a just man but this doesn't mean that his measurements as a carpenter were always right and he never cheated anyone: it meant that he was 'right' before God. 'Right' in the eyes of God. True to God's demands. True to God's word.

There is a development of the meaning of 'justice' as there is a development of the meaning of 'poor' because the Old Testament is a progressive revelation toward even higher things.

But the meaning of 'justice' becomes more and more that of God's saving favor. Therefore, the Psalm can call 'justice' the "fountain of forgiveness." And whenever one of the prophets

(Continued on page 53)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 7-8

Volume XXXV, Nos. 7-8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Наша мати пішла до неба... о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ____ 4
Смерть Великого Папи ____ 8
Праця і наше зайняття о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10
Папський Примат і Східня Церква о. М. Щудло, ЧНІ. 11
Святий Теодор і його син Іван ____ 15
Жорстокості війни ____ о. Роман Ганас 17
Св. Павло—невтомний Христовий місіонер.. 20
Мудра заміна ____ В. Буженко 22
Хотів би ти знати? ____ 25
Життєвий шлях Мелетія Смотрицького о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 27
Обов'язки парафіян ____ 30

Our Lady's Assumption ..... St. Alphonsus 33
What Is a Nervous Breakdown? M. Schudlo, C.SS.R. 35
Teen-agers and Suffering .. E. Miller, C.SS.R. 38
And Now I See ..... Patricia Young 42
The American Birthday Cake... John Zubaly 44
Is Your Honor Involved? ..... Th. Bleech 45
I'd Like to Know 47
Christians Must Never Despair 49
Ambitious Prophecies.. Bro. Vincent, C.SS.R. 50
My Thorny Problem 52
Holy Matrimony 54
The Discouraged Soul . Robert Mark, C.SS.R. 55
Pope John XXIII Tells the World 58
Christians and Jews Msgr. John M. Oesterreicher 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1963
БЕРТЕЛЛІВІЛ

REDEEMERS

ВСЕЛЕНСЬКИЙ АРХИЄРЕЙ ПАПА ПАВЛО VI

VOICE

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА

о. М. Щудло, ЧНІ.

БОЖЕСТВЕННИЙ Спаситель прийшов на цей світ, щоб не тільки відкупити людей, своїх земських братів, цебто надолужити за їх гріхи й отримати для них пробачення від Небесного Отця, але й щоб запровадити відкуплені душі до неба, де вони навіки злучаться зо своїм Творцем і повік оглядатимуть його обличчя, як це виразно зазначує св. Іван: "Діточки, ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, що будемо. Проте знаємо, що будемо подібні до нього (Бога), коли явиться, бо будемо бачити його таким, яким він є" (І Ів. 3, 2).

Провадження ж відкуплених людей до неба—це діло спасіння людського роду. До цього діла Христос уживає своєї Церкви, бо їй повірив так спасіння душ, як і розділювання вислужених на хресті духовних скарбів відкуплення: "Ідіть по цілім світі та проповідуйте євангелію кожній людині. Хто ввірує й охреститься, той буде спасенний, а хто не ввірує, той буде осуджений" (Мар. 16, 15-16). Прокляття ж спаде на нього за те, що погордив незвичайним виявом Божої любови до себе, бо хіба Бог може дати людям кращий- доказ любови ніж послати свого єдинородного Сина на смерть за його спасіння?

Проте Спаситель виразно зазначив, що не яканебудь віра і не будьяке прийняття його навчання вистачать до спасіння. Ні, з його волі люди мають прийняти ціле його навчання, навіть такі речі, що не схиляють їх приватним або національним інтересам. Св. Матвій подає, що Спаситель наказує зберігати все навчання, не відкидаючи, ані не додаючи нічого людського до нього: "Ідіть і навчайте всі народи..., навчаючи їх ЗБЕРІГАТИ ВСЕ, що я заповідав вам" (Мат. 28, 19-20).

* * *

Знаючи ж людську неміч і схильність до роздорів, Божий Син установив Церкву, цебто видиму інституцію, щоб вона займалася спасінням душ. В цій Церкві встановив єрархію, цебто єпископів і священиків і поставив над ними одного найвищого провідника-наставника в особі Св. Петра, свого видимого заступника на землі: "Паси мої вівці" (Ів. 21, 16), і "Зміцняй своїх братів" (Лк. 22, 32).

Отак Св. Петро і його законні наслідники мають правити цілою Церквою (цебто рядити і мати над нею найвищий нагляд, щоб вірні розуміли значення Христового навчання і застосовували його до щоденного життя. Цей же найвищий нагляд не виключає уряду Петрових помічників, цебто єпископів розсіяних по цілім світі. Навпаки, він припускає єпископський уряд, бо одна людина не годна належно дбати про ду-

ховні потреби вірних християн. Це ж зрештою виразно Божа воля, що єпископи є Христом установленими помічниками Петра і Папів. Єпископам помагають священики, що на данім відтінку дбають про повірені їм душі. Так воно було від самого початку християнства. Св. Петро пише до християнських громад в Малій Азії:

"Отож благаю між вами пресвитерів, сам пресвитер і свідок Христових страждань і співучасник слави, що має явитися: пасіть Божу отару, що повірена вам, рядіть не примусом, але доброю волею, цебто так, як Бог бажає, не для брудного зиску, але з почуття обов'язку. Не гнобіть цієї отари, але радніше будьте для неї взірцем. Коли ж Архипастир появиться, то за те отримаєте нев'янучий вінець слави" (I Пет. 5, 1-4).

Відкуплення людства Спасителем на хресті не повернуло людей в анголів. В наслідок первородного гріха своєрідний хаос—це прикмета упалої людини. Схильність до незгоди і роздорів—це виплив цього духовного хаосу. Спаситель знав про це, тому на Тайній Вечері гаряче благав свого Небесного Отця, щоб помагав Його послідовникам перемагати в собі духовний хаос і нахил до незгоди, бо вони сильно нарушують одність Церкви і є загрозою для її успішної праці в світі. "Отче..., не тільки за цих (апостолів) благаю, але й за тих, що через їх проповідування повірять в Мене, щоб всі були одно, як Ти в Мені, і Я в Тобі, щоб і вони були одне в Нас, щоб світ повірив, що Ти послав Мене" (Ів. 17, 20-21).

Отож зо слів божественного основоположника ясно виходить, що одність його Церкви, яка полягає в згоді та любові й вірності його навчанню, має бути характеристикою Христової Церкви та запорукою й зовнішнім доказом, що Ісус—це Божий посланець.

Скільки ж цих благань у 118-ому псальмі! "Навчи мене Своїх заповітів! Відкрий мої очі! Бережи мене від беззаконних доріг! Відверни мої очі, щоб не бачили безаконня! Дай мені розуму, й я навчуся Твоїх заповідей! Нехай Твоє милосердя потішає мене! Нехай не буду застиджений через те, що ждав на Тебе! Поможи мені, і я буду спасенний! Прийми ласкаво Свого слугу! Споглянь і змилосердися надо мною! Подай мені розум, і житиму! Керуй моїми кроками, щоб я так поступав, як Ти велиш! Я кликав: "Спаси мене, щоб я міг зберігати Твої Заповіді!" Споглянь на моє впокорення та порятуй мене! Нехай моє благання стане перед Тобою! Я—Твій: спаси мене! Навчи мене виповняти Твою волю!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ДУХОВНІ ПОКЛИКАННЯ: ЩОБ ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР ВИКЛИКАВ ЗРІСТ ДУХОВНИХ ПОКЛИКАНЬ ДО СВЯЩЕНСТВА И МОНАШОГО ЖИТТЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на вересень благословлене Св. Отцем)

ОДНОЮ з головних турбот Церкви є це, щоб завжди й всюди було вистачальне число духовних покликань, покликань до священства й монашого стану, щоб зарадити численним духовним потребам Церкви й цілого людського роду. В народів і в часах, де католицька віра процвітала й панувала над публичним і приватним життям, покликань загально було подостатком; в дійсності Церква тоді мусіла чувати, щоб не вступали у священицький і монаший стан ті, які фактично не мали покликання або були невідповідні до цього способу життя.

Сьогодні положення є зовсім інакше. Сьогодні, радше, треба докладати всіх старань і застосовувати всі методи, щоб заохочувати й відкривати покликання, щоб мати їх бодай у конечно потрібній скількості. Часто чуємо, що замало маємо покликань до монашого стану: "Жниво велике, а робітників мало!" Дух нинішніх часів навіяний матеріялістичними ідеями і мала ревність у практикуванні християнської віри та й часті говорення з непошануванням до духовного стану, впливають, що покликання не розвиваються але зменшуються. І направду робітників мало, а жниво велике! Царство Христа стало зростає, душпастирські й місіонерські завдання зростають з дня на день, апостольська праця між поганами та сама праця між нео-поганами тобто між тими, що відчужилися від Церкви і від Бога, працяя між нез'єднаними братьми, апостольство милосердного діяння по різних інституціях, ось деякі причини, чому Церква так дуже турбується про покликання до священичого стану.

Що ж до монашого життя, то його особливіше завдання мусить бути збережене. Церква завжди вважала й тепер уважає монаший стан як визначний спосіб, щоб набути й провадити досконале християнське життя, як армію, яка через працю або молитву й покуту надає Христовому Царству особливий зріст тут на землі. Воно ясно, що монаша ряса не чинить людину монахом чи монахинею. Бували монаші чини, що потребували реформи. Однак Церква вважає цей спосіб життя дуже відповідним засобом, щоб зберегти ідею і практику християнської досконалости. Отже також сьогодні вона має багато журби, щоб покликання до монаших чинів не зменшувались і щоб ідеал досконалости був у них збережений.

Як наше намірення показує, то Святіший Отець сподіється зросту покликань яко вислід Собору. Не місце тут говорити, які норми ставить Собор у цьому предметі. Однак з різних рацій можна заключати, опираючись на праці різних Комісій, що Собор має на увазі розглядати й регулювати все те, що відноситься до форма-

ції семінаристів, до розвою світського апостоляту, до апостоляту місій, і тим подібне. Коли будуть подані норми, то вони без сумніву будуть дуже цінні для тих, що займаються піддержуванням і формуванням покликань.

Але щобудь постановляється, Собор сам у собі має великий вплив відносно покликань. Бо Собор передусім є цією загальною й універсальною відновою Церкви, про що Святіший Отець так часто говорить. Якщо всі єпископи світу зустрічаються і займаються цими великими питаннями, що заторкують цілий людський рід і одночасно кожну людину зокрема, якщо вони займаються християнською наукою і відповідають на сумніви й труднощі наших часів, тоді певно для багатьох показується в ясніший спосіб, яку духовну силу має Церква та як багато відрізняється вона від інших чисто людських інституцій, і коли вона навчає, то видно, що має владу до того. (Мат. 7, 29).

Займаючись цими питаннями, які відносяться до спільного добра Церкви й людського роду та даючи відповіді, що їх може подати тільки Євангелія й Учительський Уряд, можна подивляти це велике добро, яке дає Церква показуючи дорогу до вічности ясно й без вагання серед світового нещастя.

З навчання Собору виявляється також ідеал християнської досконалости, до якого всі християни мусять змагати та його досягнути.

Молодь, бачачи так великі досягнення Собору та сама зо своєї природи змагаючи до якогось ідеалу, може відчути потребу, щоб співпрацювати в цьому великому ділі, що його Церква має вчинити сьогодні в світі: віднова Церкви й поширення Христового Царства в людських душах.

Нам треба молитися, щоб Бог благословив нашу молодь, серед якої находиться неодне покликання до священицького або монашого стану, треба молитися за батьків, щоб вони могли плекати й піддержувати такі покликання у своїх дітей.

Місійне намірення: Конґо: За Церкву в Конґо.

Наміренння Апостольства Молитви на жовтень: Переслідувачі Церкви: За навернення тих, що переслідують Церкву.

Місійне намірення на жовтень: Товариство св. Апостола Петра: Щоб вірні цілого світу спомагали Товариство св. Апостола Петра для виучування місцевого духовенства серед поган.

Лиси мають нори, а птахи—гнізда, а Ти, що як Бог зберігаєш усе в існуванні та наповняєш добрами кожне живе сотворіння, не мав де прихилити голови. Не впустили Тебе до гостинниці, тому Ти, що володієш над Серафимами, народився в печері та спочив у яслах між звірятами, щоб запровадити нас до Небесного Двору і вчинити учасниками того життя, яким проживають анголи. Ти заплакав, щоб Своїми слізьми обмити наші беззаконня та звільнити нас від вічного плачу. Ти дозволив сповити Себе пеленками, щоб нас звільнити з гріховних кайданів. Тому, подивляючи Твою превелику любов, співаємо: "Радуйся, Серце Ісуса, що веселишся небесною славою. Радуйся, Серце Ісуса, що величаєшся миром на землі. Радуйся, Серце Ісуса, що тішишся тим, що Твій Небесний Отець знайшов у людях Своє уподобання. Радуйся, Серце Ісуса, що палаєш любов'ю до нас."

(Акафист до Христа Чоловіколюбця, Ікос 2).

Папа Павло VI

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква—це живуча, Бого-людська інституція, в якій Божественний Спаситель повірив спасіння людського роду: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями!" Як кожна інша зложена з людей інституція, так і Христова Церква потребує найвищого провідника, щоб могла належно виконувати своє завдання. Цим найвищим керівником Церкви—це кожноразовий Папа, що разом з Єпископами розсіяними по світі управляє повіреними Св. Петрові відцями: "Паси Мої вівці!"

Папа Павло VI—це 262-ий наслідник Св. Петра, що згідно зо старинною традиціею проживав у Римі і там помер мученичою смертю за Христа під час гонення, що його викликав Нерон, щоб усмирити гнів римлян, який він сам спричинив пожежею Риму.

Життепис Папи Павла VI

Папа Павло VI ур. 26 вересня 1897 р. в маленькім сільці Кончесіо біля Брешія. В його родині було трьох хлопців. Батько Юрій був адвокатом і журналістом. Довгі роки він був провідником католицької партії в Брешія, членом італійського парляменту і управителем брешівського католицького часопису: "Громадянин." Родина була середньо заможна, тому там не було фінансових клопотів.

Перед вибором на Папу, Павло VI звався Іваном. Початкову школу закінчив в Отців Ісусовців. Учителі пригадують собі, що він був дуже здібним учнем.

В медіоланській папській семінарії Павло VI отримав ступінь доктора канонічного права. 29 травня 1920 р. став священиком. Короткий час був парохом, заки вступив до церковної академії в Римі, де вишколюються ватиканські дипломати. В 25-ім році життя Папа Пій XI зазначив його на помічника папської нунціятури в Варшаві. Це було в 1922 р.

З того часу Папа Павло VI займав щораз вищі становища в ватиканській церковній адміністрації, поки 12 грудня 1954 р. не був висвячений в базиліці Св. Петра на медіоланського архиепископа.

В Медіолані вірні одушевле-

но стрінули свого нового Архипастиря. Проте не бракувало й ворогів, бо в тім часі Медіолан був осередком червоних. Петро Секкія, провідник комуністів, не дармував. Він видав приказ членам своєї партії: "Покажіть Монтіньому які ми холодні супроти нього!"

Архиепископ відважно і по-християнськи прийняв визов. Кілька днів по приїзді до своєї архиєпархії він зачав відвідувати фабрики і робітників. Зразу робітники підозріло й холодно ставилися до нього, але він скоро розброїв їх своєю привітливістю й любов'ю. Вони згодом почали зичливо ставитися до нього, ба й навіть цілувати його в руку, нехтуючи наказом своїх провідників. Робітники не тільки почали вітатися з ним при нагоді відвідин, але приязно всміхатися до нього. Проминув один рік і сила комунізму почала підупадати по фабриках. Противники рішили насильно усунути нового Архипастиря. В 1956 р. 'хтось' підложив бомбу під його палату, але ця бомба не пошкодила йому, бо він був у кімнаті на третім поверсі, як вона вибухла.

* * *

По смерті Папи Пія XII були поголоски, що архиєп. Монтіні відмовився від кардинальської гідности, що йому пропонував Папа Пій XII, який був його щирим приятелем. Під час понтифікату Папи Івана XXIII італійські часописі звали архиєп. Монтіні провідником італійських 'лібералів' у Христовій Церкві, бо теперішній Папа схилявся в сторону тих, що бачать потребу деяких реформ для поліпшення християнського життя і церковної адміністрації. З його ж поведінки під час першого засідання вселенського Собору було видно, що Папа Павло VI тримається поміркованих поглядів, тому тепер можна надіятися, що так поступовці як консерватисти підуть за його вказівками, бо ж уже давні римляни говорили "чеснота по середині".

* * *

По смерті Папи Івана XXIII дехто побоювався, що з його відходом до вічности закінчився вселенський Собор. Це побоювання виказалося безпідставним, бо новий Папа відразу заявив, що він заміряє докінчити велитенське діло свого попередника.

Сам же Папа Павло VI оказав одному своєму приятелеві, що заміряє керуватися прикладом своїх трьох попередників наслідуючи "рішучість Пія XI, мудрість і знання Пія XII і безмежну доброту Івана XXIII".

В першій промові до цілого світу Папа Павло VI заявив, що продовжуватиме те, що Папа Іван XXIII зачав для добра Христової Церкви і всього християнства цебто: працю другого ватиканського Собору, ревізію канонічного права і поширення соціяльного навчання Церкви, щоб справедливість запанувала в громадському, соціяльнім і міжнароднім житті народів.

Водночас він ясно зазначив, що трудитиметься над об'єднанням всіх християн в одній Христовій Церкві, не забуваючи про загальний мир між державами. Цей же мир мусить спиратися не на збройнім перемирю, але на порядку встановленім Богом, Творцем вселенної. Бог же бажає, щоб люди і народи проживали в мирі та згоді, бо вони діти одного спільного Батька, тому й вони браття один для другого. Браття ж повинні любитися навзаєм, і тільки така любов викличе довір'я між державами, усуне побоювання несподіваних нападів і допоможе всьому людству спільно працювати для поліпшення долі всіх народів.

* * *

Завдання нового Папи

Кожне століття представляє своєрідні проблеми, що їх треба розв'язувати. Христова Церква живе і діє серед людей, тому проблеми народів є бодай до певної міри її проблемами. Крім цього вона має власні проблеми, питоменні їй самій.

Папа Павло VI здає собі справу з цих проблем і напевно доложить усіх зусиль, щоб розв'язати їх.

В самій Італії в останніх виборах комуністи збільшили число своїх представників у парляменті, не зважаючи на покращення життевого рівня між робітниками. Хоч ті, що дали свої голоси під час виборів комуністам, не є завжди комуністами, проте вони причинилися до скріплення комуністів в Італії.

В латинській Америці є великий брак священиків. Знавці цього браку вважають, що латинська Америка потребує бодай 100,000 священиків, щоб дати народам належне релігійне і моральне виховання. Число народжень у цих країнах дуже високе, тому внедовзі половина католиків буде проживати в різних країнах латинської Америки. Якщо не буде відповідного числа священиків, то нове покоління буде стрячене для Церкви.

В різних країнах є так само брак місіонерів. Крім цього Церква бувае переслідувана в різних державах.

Ось проблеми нового Папи, через які його понтифікат напевно не буде Таворм.

Пречиста Діва, бажаючи зрозуміти непонятну тайну воплочення, отак відозвалася до ангола: "Скажи мені, як син годен народитися від тої, що має залишитися дівицею?" А він з пошаною відповів їй, кажучи:

"Радуйся, повірнице невимовної тайни втілення!
Радуйся, запоруко тих речей, про які треба б мовчати.
Радуйся, початку Христових чуд.
Радуйся, осново Його постанов.
Радуйся, небесна драбино, по якій Бог зійшов у світ.
Радуйся, мосте, яким люди переходять з землі до неба.
Радуйся, бо ти чудо, яке анголи сильно прославляють.
Радуйся, бо ти спричинила погром дияволів, і вони сильно плачуть над ним.
Радуйся, бо невимовно породила Світло-Христа.
Радуйся, бо мовчала про воплочення, що сталося в тобі.
Радуйся, бо своїм розумом перевищаєш мудреців.
Радуйся, бо просвічуєш душі вірних.
Радуйся, Діво-мати!" **(Акафист до М.Б., Ікос 2.).**

Павло каже: "Тілесна людина не приймає речей, що походять від Божого Духа, бо для неї вони глупота. Вона не годна зрозуміти їх, бо вимагають духовного розсудку" (I Кор. 2, 14). Хто немов звір'я ганяється за змисловими приємностями, той нездібний понять вартости духовних дібр.

Подорож до Австралії

о. М. Щудло, ЧНІ.

МІСІЙНА праця Отців Редемптористів східнього обряду в Австралії зачалася 22 березня 1950 р., коли два наші Отці йорктонської провінції вибралися туди на працю між нашими імігрантами. Цими отцями були Впр. о. Н. Копяківський і о. Ф. Боский.

В 1955 р. виїхав туди на працю Преп. о. С. Масло і 1959 р. о. Р. Мартинюк. З цих чотирьох отців тільки отець С. Масло досіль трудиться в Квінсленді, пробуваючи в столиці цього штейту цебто в Бризбейні, звідкіля доїжджає до Тавнсвил, 800 миль від Бризбейну, і Кернс, 1000 миль від Бризбейну, на Західнім побережжі Океану.

Минулого року під час святкувань у Виннїпегу єпископ українців католиків, Преосвящ. Кир Іван Прашко, запросив мене на місії в своїй розлогій єпархії, що обнимає цілу Австралію, що розміром більша ніж Канада, і Нову Зеляндію з усіма довколішніми островами, Впреп. о. Вол. Краєвський, протоігумен української провінції Отців Редемптористів, погодився на ці місії. Кир Іван задумав влаштувати ці місії, щоб духовно скріпити свою розлогу єпархію.

І так я почав приготовлятися на ці місії в далекій Австралії, що завжди манила мою уяву. Щоправда, Кир Іван бажав, щоб я негайно приїхав до Австралії, але це було неможливе тому, що вже мав замовлені місії в Канаді на Великий Піст 1963 р., ба й навіть деякі місії в Америці на 1964 рік. Ці останні треба було передати комусь іншому або зовсім відкликати.

* * *

По великопостних місіях в Канаді 1963 р. я вибрався до Америки, щоб виробити собі пашпорт і отримати візу до Австралії. Вже в дорозі до Ню Йорку стрінув я на залізниці одну старшу жінку. В розмові згадав, що їду до Австралії на місії. Про Австралію я тоді мало що знав. Це була незнана для мене країна. Уявляв я собі її як величезний край, де повно кангурів, вужів, і чорних тубильців, що невпинно кидають бумеранги і ловлять їх у руки.

Щоправда, заки від'їхав, я переглянув деякі енциклопедії, щоб здобути будь-яке знання про цей далекий край. З енциклопедії довідався, скільки в Австралії є штейтів. Столиця Австралії—це Кенбера, штучно побудоване місто між Сидні і Мелборн, бо мешканці -згаданих міст не годні були погодитися, котре місто має бути столицею краю. Ось тому розумно пішли на компроміс і побудували Кенберу, тримаючись засади: "Ані тобі, ані мені!"

Згадана жінка була англійкою, що колись пробувала в Австралії. "Чому ж ви покинули Австралію?" спитався її. "Бо мусіла покинути!" "Чому мусіли?" "Мусіла тому, що австралійці не люблять англійців. Ось я пошукувала за працею. Коли при аплікації заявила, що моя національність англійська, то відповідь була така: 'Нема праці', хоч для інших праця була. Ось тому я виїхала до Канади".

Крім цього заявила, що австралійки поштуркувалися нею, як десь знайшла працю, і звали її 'лаймі'. Не знав, я, що таке лаймі, тому міслла пояснити мені. Лаймі—це маленька, своєрідна цитрина. Колись англійські вояки-моряки терпіли на дивну хворобу через нездорову воду. Єдиний лік на цю хворобу в тих давніх часах був сок зо згаданої цитрини. Ці вояки пили цей сок, і за те названо їх 'лаймі'. Згодом кожного англійця зачато звати лаймі, хоч він на цю хворобу ні не хворував, ані соку з лаймі в устах не мав у цілім своїм житті.

Ця жінка отак закінчила розмову: "Отче, не журіться, вам буде добре в Австралії, бо ви не англієць!"

* * *

Приїхавши до Нюарку, вибирався до Вашинґтону, щоб отримати пашпорт, бо полагодження поштою забирає около 14 днів. Там мав я знайомого посла з Нюарку, тому через нього сподівався скоріше отримати пашпорт, бо наближалася конвенція католицької преси в Міямі, на якій хотів бути перед від'їздом до Австралії.

На своє щастя поступив до іміграційного уряду в Нюарку і заявив, що хочу їхати до Вашинґтону по пашпорт. "Пощо вам їхати до Вашинґтону?" сказала одна урядничка. "Ви можете ще сьогодні дістати пашпорт у Ню Йорку".

Вона дала мені формулу-аплікацію і подала адрес. Я виповнив аплікацію і поїхав до Ню Йорку на вказаний адрес штейтового департаменту. Ввійшов до кімнати, де видавали пашпорти. Там було повно людей. Стояли вони в трьох рядах від порога до столиків, за якими три урядники відбирали аплікації, заявляючи кожному, що вишлять йому пашпорт за тиждень. Коли ж прийшла моя черга, то я спитався урядовця, чи не міг би ще сьогодні отримати пашпорта, бо спішуся. Він поглянув на мене і заявив: "Чи ви годні заплатити одного доляра більше ніж інші платять, цебто $11.00 замість $10?" "Напевно", кажу. Він ласкаво усміхнувся, взяв $11.00 і сказав: "Прийдіть о четвертій годині і ваш пашпорт буде готовий." І дійсно за дві і пів години, пашпорт був уже в моїй кишені.

* * *

З цим пашпортом подався я до недалекого австралійського консуляту. В привітальні, що була прямо на коритарі, сиділа дівчина урядничка. Була насуплена і надута. "Я хотів би отримати австралійську візу", кажу до неї. Вона підняла голову і вказала на віконце: "Прошу йти до цього віконця".

Пішов до віконця і через це віконце зобачив товстенького так само насупленого урядовця. Постояв кілька хвилин, бо був він зайнятий. По якімсь часі він підійшов до віконця і спитався, чого я бажав: "Маю їхати до Австралії на місії, тому треба мені візи. Чи міг би дістати її сьогодні?"

"Вам треба документів!" відказав він. "Маю вже всі потрібні документи. Дійсно мав я всі потрібні документи, бо летунська лінія, від якої купив білета, дала мені заздалегідь усі інформації. Ось тому витягнув документ потрійного щеплення, грудного пересвітлення, тощо. Він поглянув на ці документи і заявив: "Прийдіть завтра!" "Чому завтра, а не сьогодні?" кажу йому. "Ось я отримав

пашпорт за дві і пів години, то чому б не міг дістати вашого віза?" Надійшла друга урядничка і поперла моє домагання. Бідний урядовець забрав пашпорт і звелів почекати на кріслі на коритарі. Ця чемна урядничка спинилася на хвилину і сказала мені: "Не дивуйтеся! Він завжди насуплений!"

В розмову вмішалася перша урядничка і від них я довідався декілька цікавих інформацій про головні міста Австралії, про клімат, тощо. Вони теж заявили, що хотіли б залишитися настало в Америці, але це неможливе для них тому, що австралійці не мають квоти на імігрування до Америки. Ось тому вони записалися на службу до австралійського консуляту, щоб декілька літ пробути собі в Америці.

* * *

За пів години віза була готова. Урядовець уже чемно передав мені її. Це був добрий чоловік, бо хоч я не прохав його візи на стале перебування в Австралії, він сам дав мені її, зазначуючи, що я імігрант, який може назавжди залишитися в Австралії. Його кінцева чемна поведінка змінила моє перше враження: "Люди не завжди такі, як виглядають!" і що "Нема злих людей на світі".

* * *

Переїжджаючи через Вашинґтон до Міямі на конвенцію, спинився на одну ніч у Вашинґтоні, щоб відвідати нашу семінарію Св. Йосафата, побачити її ректора, добре знайомого отця др. Макуха, оглянути новозбудовану святиню Божої Матері біля католицького університету, піти й ще раз зобачити капітоль, колосальну вежу Вашинґтона, Білий Дім, тощо. Тільки святиня Божої Матері була для мене новістю, бо інші речі передніше вже бачив, як був у Вашинґтоні.

Ця ж святиня—це дійсний монумент американського католицтва. Різні Чини мають свої каплиці по боках у самій святині. Чув я, що там має бути так само українсько-візантійська каплиця, прегарно викінчена в нашім східнім обряді. Такої каплиці нам дійсно треба в столиці Америки, бо туди з'їжджаються люди з цілого світу. Вона буде невпинною пропагандою для нас українців в Америці. Ось тому треба б щонайкраще викінчити її в нашім стилі та східнім дусі,

В нашій семінарії в Вашинґтоні було тоді 17 семінаристів. Деякі з них були нововисвяченими священиками.

* * *

З Вашинґтону поїхав залізницею до Міямі, оглядаючи краєвиди, особливо як поїзд в'їхав до Флориди. Флорида—це плоска країна, повна пісків, але й повна всяких дерев, пальм, помаранч, цитрин, бананів, тощо.

Прибувши до Міямі, подався до добре знайомого з місій у Линдорі, Впр. о. П. Олексіва, нашого пароха в Міямі. Наша церква, в якій відправив Службу Божу, не дуже велика, але гарна і прекрасно помальована. Того дня було страшно гарячо в Міямі, тому потився ввесь день.

По обіді 30 квітня поїхав до готелю 'Американа' на реєстрацію, бо в цім готелю відбувалася наша конвенція католицької преси. Там уже було доволі багато делегатів. Інші невпинно приїжджали.

Ввечорі було маленьке прийняття, щоб делегати могли зазнайомитися між собою, якщо не знали себе з попередніх конвенцій.

Сама ж конвенція зачалася вранці 1 травня і тривала повних три дні. Делегати мали різні секції. Мене цікавили секція і засідання редакторів, де обговорювано різні теми, як вчинити журнал цікавішим, щоб читачі не тільки читали, але й любили читати католицьку пресу.

В дискусіях приявні давали питання чи завваги, на які відповідав прелегент.

Раз під час обіду промовляв єпископ Міямі, вітаючи делегатів. На банкеті в четвер ввечорі говорив колишній перужський амбасадор у Вашинґтоні. змальовуючи дії і тактику комуністів у Полудневій Америці. Говорив спокійно і речево, не входячи в патос і пересади.

Конвенція була задовільно підготувана. Майже кожного дня падав дощ, а найгірше було в п'ятницю, як закінчено конвенцію. Делегатів на конвенції було коло 600 з різних сторін Америки і Канади. Це були адміністратори і редактори католицьких журналів. Не один делегат і делегатка бажали залишитися на декілька днів у Міямі Біч, але злива, що навістила Міямі в п'ятницю при закінченні конвенції, відобрала їм охоту залишатися, тому майже всі поспішно виїхали додому.

Я залишився в Міямі до неділі, бо хотів у неділю відправляти Службу Божу, а це було б неможливе, якщо б був виїхав у суботу, бо я мав їхати автобусом до Лос Анджелос, звідкіля мав брати літака-джета, щоб дістатися до Австралії.

І саме тут трапився припадок, що насвітлює короткозорність деяких латинських 'власть імущих'. Під час конвенції запізнався я з одним еспанським священиком, що колись був у Кубі, а тепер через диктатора Кастра опинився в Міямі. Він там має прегарну церкву. В розмові довідався, що я Редемпторист східнього обряду і запросив мене на неділю 5 травня до своєї церкви, щоб відправити Службу Божу і виголосити проповідь про поєднання роз'єднаного християнства. Він це й оголосив своїм парафіянам під час вечірньої відправи, заявляючи, що в неділю буде в церкві візантійська Служба Божа. Хтось з приявних парафіян дістав 'скрупул' на таке предложення і повідомив єпископську канцелярію. Єпископа вже тоді не було вдома, бо був кудись виїхав. Проте канцлер зателефонував до згаданого пароха і заборонив йому запрошувати мене до церкви без виразного позволення єпископа. Єпископа ж не було вдома, отже бідний парох не міг відкликатися до нього. Повний жалю на таке рішення, згаданий парох перепросив мене і прохав вибачення за подібне поступування канцлера, але не міг нічого вчинити, бо не хотів наражатися на спротив канцлера.

* * *

Під час конвенції католицької преси запізнався я з панством Іваном і Агнетою Конлин. Обидвоє працюють у єпископській канцелярії, вона як секретарка, а він як адміністратор і промотор преси. В суботу ввечорі вони запросили мене до себе на вечерю. З ними мешкає їх старенька мати.

На моє здивування в хаті з'явилися теж інші знайомі з кон-

венції. Це були члени і членкині міямської групи, що під час конвенції представляли епархіяльну пресу. Вечірок був дуже гарний і приємний. Вони цікавилися нашим обрядом. Всі добре були обзнайомлені зо звільненням митр. Сліпого з довгого заслання, і тішилися цим.

В неділю 5 травня панство Конлин відвезли мене до автобусової станції, і так зачалася моя подорож до Лос Анджелос. Тривала вона три дні і три ночі. Автобус час від часу спинявся, щоб пасажири могли щось перекусити. Змінялися шофери, але автобус був той сам. Проте раз й автобус мусіли змінити, бо зіпсувався холодільний прилад і тому в автобусі було страшно гаряче.

Проїжджаючи полудневими штейтами, Флорида, Алябама, Мізурі й інші,—бачив, як виглядає сегреґація. В розмові з подорожніми говорив про неї. Всі вони заявляли, що "не мають нічого проти нігрів", але дружитися і сходитися з ними не хотять.

В деяких місцевостях бачив, що автобусові почекальні були зовсім відділені. В одній кімнаті ждали нігри, в другій білі. Так само була сегреґація в автобусах. Чорні ішли і займали задні місця, а білі пасажири сиділи на передніх. Зразу не знав, що це означає. Один пасажир пояснив мені, що нігри мають сидіти в задній частині автобусів. "Що ж сталося б, якщо б хтось з них сів на переднім сидженні?"—спитався я. "Шофер звернув би йому на це увагу і він мусів би перейти до задньої частини!" відказав він.

Проте цієї сегреґації не застосовувано дуже скрупулятно, бо одна жінка муринка сиділа з дітьми на переднім сидженні, і ніхто нічого не казав їй.

* * *

В Лос Анджелос я заїхав до Впр. о. Мих. Колтуцького. Так добре знайомий отець, як його пані Добродійка дуже гарно прийняли і погостили мене. В їх гостинній хаті пробув я два дні, заки літаком від'їхав до Гаваї. Отець парох купив нову церкву для української громади. Тепер її викінчують і перемальовують. Це буде дуже гарна церква. По Службі Божій отець парох власним автомобілем обвіз мене по місті Лос Анджелос і показав деякі цікаві речі. Найбільше подабалася мені грецька церква Св. Софії. Це велика і прегарна церква, хоч ікони на іконостасі не дуже артистичні.

День перед від'їздом о. Колтуцький запропонував поїздку до Сан Дієго, куди він доїжджає правити Службу Божу для яких 15 українських родин. При цій нагоді ми переїхали границю і поступили до Мексика. Пані Добродійка, дружина отця пароха, і їх маленький внучок теж були на цій прогульці.

* * *

Як ми вернулися з С. Дієго, хтось зателефонував до отця пароха. Це був п. Родіон Сліпий, сестрінок нашого митрополита Йосифа Сліпого. Того самого вечора він вернувся з Риму, куди їздив відвідувати свого вуйка. При цій нагоді він сфільмував цілий Ватикан і буде розсилати ці фільми по всіх українських осередках у різних країнах світу. Дохід з цих фільмів піде на фонд харитативних цілей митрополита Йосифа Сліпого.

На другий день п. Р. Сліпий, що прибув до Америки в 1930 р. і мешкає в Лос Анджелос, приїхав відвідати отця пароха. Він теж відвіз мене на летовище. Оповідав по дорозі багато цікавих речей про звільнення митрополита Йосифа Сліпого, про його працю в Римі, про майбутні заміри, тощо.

* * *

З Лос Анджелос я виїхав літаком-джетом до Гаваї, де на мене ждав п. Гітон Врен з жінкою та трьома дітьми. Вони й наклали мені на шию гавайський вінок, як це робиться для тих, що приїзджають до Гаваїв. П-ні Врен—це колишня інфірмерка, Михайлина Спільчак з Айтуни. Вона й познайомила мене з тамтешнім латинським парохом отцем Келігером, марінольским ченцем, і в його гостиннім домі я пробув чотири дні. Панство ж Врен гостили мене в своїм домі та подавали цікаві інформації, що варто б побачити в Гаваях цебто в місті Гонолюлю і на острові Оагу, на якім лежить місто Гонолюлю. Всіх же островів в Гаваях є 8, але я бачив тільки один, бо на інші не мав часу і змоги поїхати.

Треба дбати про вічне спасення

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ОДИН студент сказав одного дня Св. Филипові Нері, що він думає, що він добре покінчить середню школу. Святий Филип спитався його, що він думає далі робити. Юнак відповів: "Стану славним адвокатом. Кожний каже мені, що я здатний до того." "А що потім?" "Подружуся, збудую прекрасний дім і стану багачем". "А що потім?" "Може стану суддею". "А що потім?" "З доброю пенсією відійду на спочинок". "А що потім?" "Сподіюсь померти". Святий Филип тоді поклав руку на його рамено й спитався його: "А що потім?" Юнак ніколи не забув того останнього питання!

* * *

Наше вічне спасення є важніше від щонебудь іншого в цілому світі. Ісус Христос учить: "Шукайте найперше царства Божого й правди Його" (Матей 6, 33). Тому все, що ми робимо на землі повинно помогти в деякій мірі, щоб спасти нашу душу: наші гадки й наші старання, наша молитва й наша праця, наша їда й наше пиття, наша забава та наш спочинок.

Ніколи ми не повинні виставляти нашого вічного спасення на небезпеку. Ніколи ми не повинні так старатись про наше земське щастя, щоб пошкодити нашому вічному щастю. Ми маємо боротись проти нашої схильности до зла та перемогти себе. Ми маємо бути готовими, щоб утратити наше багатство, нашу славу, нашу свободу, навіть наше життя, ніж наразитися на вічне прокляття. Ісус Христос каже: "Яка ж користь людині, що здобуде ввесь світ, але душу свою занапастить?" (Матей 16, 26).

Тому, щоб ми могли панувати над нашими пристрастями,

ми повинні вчитися і практикувати само-зречення. Наприклад ми повинні дуже часто відмовляти собі дещо з того, що є зовсім дозволене. Хто ж не поборює своїх пристрастей і дається опанувати їм, отвирає двері своєї душі дияволові. Без само-зречення не має християнського життя!

Щоб дійти до вічного життя, ми повинні жити як Божі діти. Ми повинні робити все, щоб уникати гріха та через добрі діла придбати заслуги для неба.

В кожній важливій справі людина повинна вперед спитатись: "Що найбільше поможе мені спасти мою душу?"

Святе Письмо вчить: "Краще тобі ввійти в життя одноруким або одноногим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненим в огонь вічний" (Матей 18, 8). "Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду прийме один? Біжіть так, щоб одержали ви!" (І. Коринтян, 9, 24).

Проповідь Кир Йосифа Сліпого

Виголошена в каплиці Сестер Служебниць ПНДМ у Хрестопоклонну Неділю, дня 17 березня 1963 р. в Римі.

Дорогі Мати Генеральна
і Сестри Помічниці,

1. Нинішнє святе Євангеліє, одно з найсуворіших, (Мк. 8, 34-38) яке читаємо продовж року, ставить нам перед очі хрест, який мусить нам сіяти продовж цілого життя, як стояв він завжди перед очима і самому Ісусові Христові. Дякуючи вам за ваше привитання, з подивом глядимо на ваше окруження, на ваші здобутки ось тут, говорячи по-українськи на весь ваш дорібок, не лише матеріяльний, але й духовий, на ваші молитви, на ваші жертви, на ваші умертвіння і передусім на велике благословення Господнє, яке проявилося в тому, що ви, розсіяні по цілому світі, зібралися в одно і завдяки Апостольському Престолові, Його Помічникам, завдяки покійному великому нашому Митрополитові Кир Андрееві і зокрема Отцеві Йосифові Схрайверсові могли ви прийняти один спільний устав. Це незвичайно важна річ, щоби кожна монахиня, де б вона не пішла і не була у цілому світі, почувалася завжди, що вона в своєму домі, у своїому манастирі, щоб не були там різниці, щоб не були впроваджувані якісь своєрідні, що так казати би, додатки, але щоб там була збережена завжди головна уставна засада.

2. І коли, мої Дорогі, це з'єднення, якого нам завжди й всюди бракувало й бракує, є величезним здобутком, за який ви незмірно,і ми з вами, от-тут у тій Безкровній Жертві дякуємо, то не забувайте одного, що ці Правила, що Ваш типікон, і Ваш устав не звільняють ще вас від несення хреста, про який говорить нинішнє св. Євангеліє. Не звільнив себе Христос, не звільнив Своєї Матері, не звільнив своїх Апостолів, не звільнив своїх мучеників і мучениць, своїх ісповідників і ісповідниць, і всіх святих продовж тисяч літ, не звільнює і вас від його несення. Це певне, що двигання вложеного хреста, як сказано нині в Євангелію: "хто свою душу запропастить, той спасе її, хто запропастить свої забаганки, свої хотіння, свої видумки, свої невдоволення і впертості, а прийме те, що Христос посилає, той щойно вратує свою душу. Бо саме в цьому лежить несення хреста, щоб підчинятися Його волі, яку Він вкладає на рамена кожної людини, на кожну з вас зокрема, а так само на все Згромадження разом. Вже само спільне чернече життя несе з собою великі духовні потіхи, але і важні хрести. Ви знаєте цього святого монаха, що говорив: Мій найтяжчий хрест, то спільне життя. Та коли холоне у вас сестрина любов і ревність в духовній взаїмній помочі, згадайте що мають чинити ті, що змушені жити з бандитками, злодійками, і розпусницями і то літами, десятками літ серед проклонів і наруг. Мої дорогі, як знаєте, який то слоґен люблять повтаряти Американці. Кажуть: обей енд смайл. То є глибока думка, вона є взята живцем з св. Євангелія, може інакше дещо переповіджена. Треба взяти той хрест, який вкладає Христос на нас, на кожного зокрема і нести його і то нести його радо. Сказав св. Павло, що веселого дателя любить Господь (2 Кор. 9, 7). Не того, що то з неохоти, що вічно невдоволений висказує своє негодування. І Господу така жертва немила. Немила кожній людині, немила вона жадній настоятельці, немила вона і жадній Верховній Настоятельці. Немило і настоятельці приказувати сестрі, котра раз-у-раз ремствує. Тому, мої дорогі, в цьому несенні хреста, який повинен просвічувати вам продовж усього життя і усьої вашої дальшої діяльности, треба виявити своє вдоволення і готовість у жертві і принести жертву веселу і радісну.

Ви чули може не раз від тих сектантів, з якими певно в Америці ви мали нагоду стрічатися, званих еготістами, які кажуть, що душу можна запропастити, —значить, що вона так само загибає, як тіло. То є одна з їх головних наук. Бачите, як то можна перевернути, перекрутити, чи —як кажуть закарпатці —"переонаджити" науку Христа! Як то можна хибно зрозуміти і потім проповідувати, вкладати в уста Христа твердження, яке є Йому зовсім противне. Той тільки, хто запропастить свою душу, значиться, хто буде умертвляти свою душу і своє тіло, той спасеться. Там сказано виразно, що проте душа не гине, що душа вічна, жива, і щойно той, хто зносить терпеливо хрести, той може надіятися, що він її і удержить і піднесе і спасе.

3. Дорогі Сестри, та в нинішній науці Христа, ви чули також і її закінчення. Ви чули там слова, що "хто відречеться Мене і моїх словес, того відречеться і Отець Мій Небесний". Воно є злучене з суттю, з основою несення хреста. Хрести, які вкладає Христос, можуть бути і такі хрести, де треба поставити на пробу свою віру, де треба поставити на пробу і свій обряд і свою націю, і тоді якраз маєш перед собою, чи видержиш ти, чи не видержиш, чи може за ціну якоїсь забаганки і вигоди, чи може за ціну якогось поліпшення, навіть і своєї долі, чи ти

не схочеш відречися і віри і свого обряду.

Мої дорогі, можете Богу нині дякувати, і ми дякуємо з вами з глибин душі, що допоміг вам дотепер світло перенести цю першу пробу на рідних землях збереження нашої св. католицької віри, і нашого обряду і нашої української народности. Але у вас є та небезпека тому, що ви розсіяні по всім усюдам усієї землі. Багато з Вас прийшло з Нового Світу, де добробут і вигоди великі і політична могутність славна. А тут треба держатися обездоленого, понижуваного народу, висміюваного обряду і то нераз не тільки серед безбожницького окруження але і серед віруючих: "Блажен той, хто не згіршиться мною" (Лук. 7, 23), і заслуга такої монахині безмежно більша бо "Блаженні убогі... голодні,... плачучі—блаженні коли зненавидять вас люди, коли відлучать вас і ганьбитимуть вас і зневажлять ім'я ваше, як лихе—за Сина чоловічого—бо нагорода Ваша велика не небі (Лук. 6, 21-23). Буває велика небезпека, що можна і віру зберігати, а можна і обряд запропастити, уважати як щось зовсім несутевого, як якийсь неконечний додаток. Воно до певної міри так бувало, але хвала Богу, вже минули ті часи і в Римі, коли деякі оттут гадали, що добрим католиком можна бути тільки в латинському обряді. Вже минули ті часи і нині, завдяки Святішому Отцеві Йоанові XXIII в католицькій Церкві всі обряди поставлені на повній рівні. Легковажити і стидатися свого обряду, це знак церковної неграмотности—незнання і легковаження святощів.

4. В кожному обряді можна бути спасенним і осягнути вершок досконалости. Очевидно коли вже Господь призначив нам наш обряд, то мусимо і ми його зберігати, його цінити і підносити. Бо він зберіг нас від загину впродовж віків. Правда, дивлячись нераз на зовнішній блеск і на могучість латинської Церкви, може будитися у вас, так сказати би, почування чогось меншого і низшого. Мої дорогі, колись були часи, де наш обряд був перший у світі, були часи Св. Василія Великого і других Отців, яких наука голосно гомоніла по цілому світі, на яких дивилася з подивом і ціла західна Церква. Прийшли турецькі завойовання, прийшли нещастя і розгром і величавий католицький Схід стратив свою силу і могутність. І нам, мої дорогі, грозило таке, і грозить ще, але, дай Боже, щоб такий час уже переминув. Ми віримо, і є в Бозі надія, що головна небезпека перейшла, що ви могли закінчити період існування вашим св. Основником свого Згромадження о. Сілецьким, як перший великий період свого існування повний геройської ревности, зросту і здвигу, а вкінці і зібрання і злучення його в одну одностайну монолітну цілість, прийняттям одного і того самого Уставу. Щоби ви могли продовжувати і дальше ваші чернечі подвиги, видержувати світло дальші проби віри і обряду і щоб Ваше Згромадження могло сказати перед Господом: Що ми віру зберегли, що ми не відреклися навіть не тільки серед добрих, легких, приємних, лагідних часів, але і серед великих переслідувань. (2 Тим. 4, 7). Амінь.

("Християнський Голос")

ПОДРУЖЖЯ МАЛОЛІТНІХ

о. Роман Ганас

МІЖ численними причинами, які послаблюють мораль і духове життя народів Америки і Канади, є чисельне заключування подруж малолітніми. За малолітніх треба уважати вік від 15 до 20 року життя. Здорова християнська родина це основа сили народу. Щоб християнська родина відповіла своєму призначенню, ті, що через подружжя бажають оснувати родину, мусять бути до того відповідно приготовані. Брак відповідного приготування, брак розуміння обов'язків родини, нехіть нести тягарі родинні, брак віри і брак доброї волі взаємно уступати собі чи прощати це причини, що заскоро заключені подружжя малолітніх часто скоро розбиваються, залишаючи по собі згіршення, розбиті родини, нещасну долю для дітей і передовсім деморалізують публічне життя народу, що приносять великі шкоди суспільству. Статистика виказує, що найбільше розводів в Америці і Канаді дають молоді подружжя, як неприготовані до родинного життя.

* * *

На тему недоброго звичаю заключувати подружжя в дуже молодому віці чи на тему лиха розводів багато говориться і багато пишеться, но мало рішається і мало вияснюється про зло таких подруж у народному житті Америки чи Канади, і тому звичай заключування подруж малолітніми й язва розводів не маліють, але збільшаються. В минулому році в Каліфорнії було заключено 114,000 подруж, але було також 54,000

розводів. Наведені факти говорять самі за себе.

* * *

Ми, українська еміграція, між другими здоровими засадами рідної землі на чужину принесли велику пошану до святости і нерозривности подружжя. Вплив окруження, серед якого живемо, не минає без злих впливів нашого народного життя, передовсім не минає без злих впливів нашу молодь, в наслідок чого, серед нашої громади, на жаль зустрічаємо вже розбиті розводами родини, чи подружжя наших мамолітніх дітей. Ці факти морально ослаблюють наше народне життя на чужині. Ми, українська еміграція, мусимо ужити всіх можливих способів, щоб серед нашої громади не поширювалися розводи, щоб наші діти заключали подружжя зо своїми і були до подружого життя добре підготовані.

* * *

Як виказує практика життя, то головними причинами заключування подруж малолітніми є такі справи:

1. Брак відповідної опіки і відповідальности батьків за долю дітей.

2. Шкідлива практика "приставання з собою" молодих вже

майже від діточих літ.

3. Брак відповідного виховування в багатьох публічних школах.

* * *

1. **Брак відповідальности** це загальне від'ємне явище в житті народів. Через брак відповідальности провідників в політиці, загально на тому зискали тільки комуністи в зовнішній політиці, а внутрішно в житті американського і канадійського народів поширилися дуже деморалізаційні сили, які через розбиті родини, гемблерство, розпусту, п'янство, грабежі, насильства, злі фільми і злу пресу, нищать здорові духові сили цих народів і руйнують надію кожного народу, молодь. Загальному духові зіпсуття підпадають чисельні родини, в яких батьки замість добре виховувати дітей, самі, маючи багато гроша, шукають розривок для себе, не журячися долею своїх дітей. В багатьох родинах батьки не вміють цінити вартости зароблено гроша і тому така сама привичка вділяється їхнім дітям. Діти дістають забагато гроша на особисті видатки, тому не вміють бути скромними й ощадними, не вміють шанувати одержуваних дібр, от як одіж, страви, забавки, і так привикають до безвідповідального життя і поповняють багато помилок, які дуже від'ємно відбиваються на будучій їхній долі. В чисельних родинах малолітні вже по 16 році ж життя дістають до власної розпорядимости автомобілі. Велика помилка, бо посідання автомобіля малолітніми це велика нагода до гріхів, до передчасного залишення школи та заключування подруж, чи до скорого шукання розводів. Малолітні, маючи до диспозиції автомобіль, мають можливість їхати, де хочуть, часом дуже далеко, і то в небезпечні місця.

Молоді, маючи до диспозиції автомобіль, мають багато нагоди заховати себе перед оком людей для грішних цілей. Вони з природи недосвічені, тому часто ломлять закони їзди, наражуючи себе і других на каліцтва чи втрату життя. Молоді, маючи на вживання автомобіль, час, призначений на науку, часто заповняють непотрібними їздами, занедбуються в школі та витрачують багато гроша на бензину й на утримання автомобіля. Велику провину поповняють батьки, що легкодушно дають малолітнім автомобілі, що часто стає причиною цілковитої руїни їхнього будучого життя. В чисельних родинах батьки не противляться куренню малолітніх, не протестують проти ношення соромницьких одежей, не настають на обов'язок молитви, ходження до Церкви, та не вимагають від дітей ніякої помочі в домашній господарці. Така система виховання вбиває в дітях почування відповідальности до вимог життя. З браку батьківської опіки над дітьми, багато молодих хлопців і дівчат стають життєвими каліками може і не з своєї вини, і тягарем для себе, для родини та для цілого суспільства. З прикрістю треба підкреслити, що вже і в деяких наших родинах помічається брак опіки над дітьми. Багато наших дітей по містах не знає рідної мови, рідної молитви, уникає рідну Церкву і шукає тільки чужих середовищ, що означає, що вони пропадуть для нашої спільноти.

2. **Стале приставання.** В житті американської і канадійської молоді утвердився звичай, що двоє молодих людей, дівчина та хлопець, вже від дуже молодих літ, не раз від 14, стало з собою перебувае в вільних хвилях від школи чи дому. Спостерігається, що майже нема реакції зо сторони батьків, школи або інших виховних організацій на цей недобрий звичай. Позволяти безконтрольно молодим дітям стало з собою приставати це значить пособляти до гріха, спричинювати їхні передчасні подружжя, подавати нагоду до скорих розводів, бути винними за тисячі дітей неправого ложа та руйнувати багатьох малолітків в самому розквіті. Минулого року в Америці уродилося ДВІСТА тисяч дітей неправого ложа, переважно від матерей з середніх чи високих шкіл, і то багато з них походило з добрих родин. Найбільшою небезпекою в сталому приставанні малолітніх є те, що гоном, який кличе їх до такого перебування з собою, є заскоро пробуджені полові пристрасті, що затемнюють всі ідеали будучого життя, вбивають почування правдивої любови, розуміння саможертви чи уступчивости, і тому такі малолітні подруги по одруженні скоро мають себе досить, і тому розводяться. Берегти малолітніх перед "сталим приставанням" повинні в першій мірі батьки, школи і всі виховні чинники. Як засіб проти "сталого приставання" повинні бути релігійні практики, часте принимання Св. Тайн, участь молоді в організаціях, де вони виховувалися б на суспільних громадян, служили в житті всім, пізнали б багатьох, і не в'язали б свого життя вже від ранньої молодости з одною особою, часто невідповідною. Говорячи про наші діти і молодь, то вони повинні бути включені батьками в Марійські і Вівтарні Дружини хлопців, в Пласт чи Сум. Діти і молодь потребують розривок, і тут є велика відповідальність всіх виховних чинників подбати про такі розривки для молоді. Церковні чи добрі народні організації повинні все мати отворені свої залі в днях вільних від науки. В цих залях повинні бути різного рода гри і забави. Дуже добре є навчити молодих гри в шахи. Треба нам пам'ятати, що тратимо дуже багато наших молодих через участь їх в різного рода чужих клюбах, куди вони заходять, шукаючи розривок.

Дуже добрим і виховним засобом є, щоби родичі час від часу уладжували для своїх молодих дітей домашні забави і зустрічі та запрошували на такі забави товаришів своїх дітей. Такі домашні, родинні забави для молоді це добра нагода для них пізнати себе, навчитися товариських форм, говорити і співати рідною мовою і зближуватися в рідному середовищі, що не в одному випадкові, в будучності, доведе до заключування подружжя зо своїми, і це либонь найважніша ціль батьків і бажання нашої еміграційної громади.

Якщо наші діти беруть участь в публічних забавах, то треба, щоб хтось з батьків був разом з ними, щоб глядів за поведінкою і стеріг їх від злих людей.

3. **Публічні школи.** Брак відповідного виховання в деяких публічних школах є причиною, що багато молоді не осягає наміченої цілі і навіть сходить на

злу дорогу життя. Не всі публічні школи є злі. Багато публічних шкіл має добрий учительський склад і добрих учнів, де добре виховують і навчають для будучого життя. Але і правдою є, що багато публічних шкіл не сповняє належно своїх завдань, і то може не тому, що ці школи не мають відповідних учительських сил, але тому, що обов'язуюча система чи метода навчання є така, що учителі мимо найліпшої волі не можуть сповнити належно своїх обов'язків. В деяких публічних школах нема молитви і нема навчання релігії й учителям не вільно примінювати поправчої дисципліни, не вільно вимірювати кар, які є часом конечні для лінивих або зле вихованих учнів, бо ці школи тримаються засади, що кари це пониження особистої гідности учнів, тому не вільно їх практикувати. Кари як засіб виховання це віками потверджена правда. Якщо вони наложені любов'ю та мудрістю примінювані, то вони є позитивними середниками виховання. Якби так не було, то такі старі культурні народи як німці, французи чи англійці не примінювали б кар в своїх школах. Брак поправчої дисципліни, брак примінювання кар в в деяких публічних школах Америки чи Канади, є причинами, що молодь виростає без пошани для старших, затрачує почування стиду і зле вчиться, і тому бачимо такі явища, що 15-літні учні по залишенні шкільних мурів, прикурюють папіроса від учителя, і це явище на денному порядку.

В минулому році в Вашінґтоні Д.К. в дні Подяки дві середні школи, одна католицька, друга публічна, грали футбал. В часі гри повстала бійка. В наслідок бійки було ранених 346 осіб, в тому 316 білих; було знищені 70 автомобілів і багато одежі. Покликана до переведення слідства Комісія, в своїм звідомленні заподала, що причиною бійки був брак послуху та дисципліни в публічній школі, якої учні не послухали своїх учителів і почали бійку.

Беручи до уваги наведені факти, наші батьки повинні, як тільки можуть, посилати свої діти до власних парафіяльних шкіл і не жалувати труду чи гроша на удержування парафіяльних шкіл, щоб забезпечити своїм дітям добре виховання. Подружжя малолітніх це негативне явище, тому наші батьки, Церква, школи і добрі молодечі організації повинні всіма доступними способами освідомляти і вчасно здержувати малолітні подружжя. Передовсім треба вчасно усувати причини, що доводять до подруж малолітніх, от як брак опіки батьків над дітьми, стале пристування, злі впливи окруження, злі товариства, злі фільми і зла преса.

Що нищить підвалини (дому-родини)? Проклін матері! (Сир. 3, 11).

Безумний син—це горе для матері (Прит. 10, 1).

Дурний чоловік погорджує матір'ю (Прит. 15, 20).

Має померти смертю той, хто проклинає свого батька або матір (Мт. 15, 4).

1) Мій син жениться з дівчиною, що належить до парафії пітсбруґської (руської) дієцезії. Де має він брати шлюб: в нашій чи в її церкві?

Ваш син має брати шлюб у нашій церкві, бо коли молодята належать до того самого обряду, але до різних дисциплін і юриздикцій, то шлюб має бути в церкві хлопця. Всі діти теж належать до парафії батька та мають бути хрещені в його церкві.

2) Чи можу проказувати вервицю (коронку) ввечері в ліжку, як не година заснути?

Можете. Замість думати про марні речі, проказуйте вервицю за себе, свою родину, нашу Церкву в Америці чи в Україні, за конаючих грішників, за душі в чистилищі, за навернення до нашої католицької Церкви всіх тих, що пішли до інших "церков".

Проте вечірні молитви чи навіть щоденну вервицю слід проказувати, стоячи або навколішках. Треба зробити цю жертву з любови до Бога. Додаткові ж молитви чи вервиці можна проказувати в ліжку.

3) Мій син недобре оженився, бо взяв шлюб поза католицькою Церквою, хоч колись замолоду ходив навіть до нашої парафіяльної школи. Що маю робити?

Найперше не сваріться з сином і не дражніть його й її невторопним доріканням. Моліться за нього та при нагоді заохотіть, щоб поправив шлюб у католицькій Церкві. Пригадайте йому, що він проживає в гріху та в небезпеці прокляття. Постарайтеся для нього про якусь книжечку про католицьке подружжя.

Все інше лишіть Богові. Ви не відповідаєте за гріх сина, бо він має свої літа і знає, що робить. За ваші молитви й добрі діла Бог просвітить його та заверне на добру дорогу.

4) Що означає епископський жезл?

Єпископський жезл це велика палиця. Вона означає пастирську владу, бо єпископ це пастир людських душ. Парохи це тільки помічники єпископа, бо помагають йому виповнятй пастирський уряд і провадити душі до неба.

5) Хто був Святий Клит?

Святий Клит це римський Папа і мученик. Був він другим наслідником Св. Петра на римському престолі. Помер мученичою смертю за Христову віру в 84 році.

6) Якого гріха допускається той, хто других намовляє до розводу або помагає їм дістати розвід?

Чи був це дійсний розвід чи тільки сепарація? Ніхто не може намовляти других до розводу, бо Христос осудив розвід. Розвід це зламання християнського подружжя. Хто намовляє других до розводу, той допускається тяжкого гріха, бо намовляє других до гріха.

Зате сепарація в деяких випадках не є гріхом, хоч Церква не заохочує нікого до сепарації. Тільки церковна влада має право дати католикам сепарацію, коли співжиття подругів дуже тяжке або прямо неможливе. Відділені подруги надалі залишаються чоловіком і жінкою, тому не мають права входити в нове подружжя, поки живе їх законний партнер.

Хто дістав церковну сепарацію, той за позволенням єпископа може старатися про цивільний розвід, щоб забезпечити свої права й увільнитися від прикростей свого партнера. Але цивільний розвід не ламає важного подружжя і не дає партнерам ніякого права входити в нове подружжя.

7) Чи душі в чистилищі мають ті самі терпіння, що прокляті в пеклі?

Ні! Терпіння проклятих зовсім інакші ніж терпіння душ у чистилищі. Прокляті терплять у розпуці, проклинають Бога і не мають ніякої надії вийти колись з пекла.

Душі в чистилищі терплять до певного часу, поки не відпокутують кар за свої гріхи. Вони люблять Бога, тому в них нема ні нарікання, ні розпуки.

8) Чи Хресна Дорога противиться нашому обрядові?

Колись християни ходили на прощі до Єрусалиму й там відбували Хресну Добогу цебто відвідували замітніші місця з Христових Страстей. За те зискували великі численні відпусти.

Проте не всі могли відвідувати Єрусалим. Християни стали домагатися, щоб подібні відпусти можна було зискати по інших місцях світу. Папи задовольнили бажання вірних і дозволили ставляти Хресну Дорогу по церквах. Так поширився в латинській, а згодом і в нашій Церкві звичай відбувати Хресну Дорогу, за яку зискуємо повний відпуст.

Хто хоче зискати повний відпуст, той мусить бути в стані освятної ласки, обійти всі стації та роздумувати про Христові Страсті перед кожною стацією. Нема ніяких приписаних молитов, які треба проказувати, щоб зискати згаданий відпуст.

Набожність до Хресної Дороги є християнською набожністю, бо це вияв пошани для Страстей Ісуса Христа. В якім же обряді більше почитають Христові Страсті як у нашім? Отож набожність до Христових Страстей при помочі Хресної Дороги можна практикувати в усіх обрядах, бо вона не противиться жадному обрядові, що одобрений Намісками Ісуса Христа цебто Папами.

9) Чи дзвінки годяться з нашим обрядом?

Ніде нема більше дзвонів аніж при наших східніх церквах. Проте Східня Церква звичайно не вживала маленьких дзвіночків у часі богослужень. У нас звичай уживати дзвінки завівся по 1595 р. цебто по поєднанні з Римом. Замойський Синод з 1721 р. одобрив його. Новий же Служебник не згадує про дзвінки, тому й з деяких церков усунено їх, і треба поволі усувати їх з усіх наших церков.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Господь звелів Мойсеєві, щоб жиди вибрали собі в Палестині шість міст для сховку для того, хто недобровільно вб'є когось, бо в тих містах не вільно було карати тих, що туди були схоронилися перед пімстою родини або закону: "Ці шість міст будуть на сховища для ізраїлевих синів і для приходька і для того, хто оселяється серед них, щоб туди міг утекти кожний, хто не навмисно когось заб'є" (Чис. 35, 15).

Бог отак промовляє до грішника: "Чого ти розповідаєш про Мої заповіді, і чому носиш на своїх устах мій Завіт? Ти ж зненавидів науку і Мої слова викинув поза себе!" (Пс. 50, 16-17).

Новий Апост. Екзарх для Укр.-Катол. в Англії

З ДНЕМ 18-го квітня 1963 р., нова сторінка нашої церковної історії збагатила нашу Церкву й нарід.

Святіший Отець Папа Іван XXIII заіменував нового Апостольського Екзарха для українців на Британському Острові, Кир Августина Горняка, ЧСВВ., дотеперішнього Єпископа-Помічника Кардинала В. Годфрея.

Апостольський Екзархат для українців католиків в Англії й Валії був створений Апостольською Столицею 10-го червня 1957 і тодішний Архиепископ Вестмінстеру Вільям Годфрей був покликаний на першого Апостольського Екзарха. Зо смертю Примаса Англійської Катол. Церкви Кардинала Вільяма Годфрея в січні 1963 р. Апостольський Екзархат очолив Капітулярний Вікарій Вестмінстеру Пом. Єпископ Крейвен.

Номінація першого українського єпископа Кир Августина на високий уряд Апостольського Екзарха остаточно завершила нашу церковну розбудову на Британському Острові, і нова дієцезія на чужій території записалась в аналах нашої церковної хроніки.

* * *

Назву "Апостольський Екзархат" вживає сьогодні Апост. Столиця для окреслення церковної території, де живуть вірні східнього обряду. Ця територія не є підчинена ані Патріярхові, ані Митрополитові східнього обряду і не може ще зватись Епархією через релятивно менше число вірних або з-за інших причин, от хоча б через місійний характер душпастирської праці.

* * *

Українці католики прибули масово до Англії після закінчення другої світової війни, в більшій мірі як біженці та бувші вояки. Під сучасну пору число католиків доходить до 25,000, а православних до 3,000. Більшість наших людей поселилася в округах: Мідлянд, Йоркшіре та Ланкашіре. Стан священиків—17, в тому числі трьох Отців Василіян, які з початком 1963 року перебрали найбільшу парохію в Брадфорді (Йоркшіре). Наші Церкви, немов духовні оази відпочинку та розмови з Богом, розкинулись по всій території: Лондон, Бедфорд, Ковентрі, Вольвергамптон, Ноттінгам, Манчестер, Рочдейль, Олдгам, Брадфорд і каплиця в Едінбурзі. Кромі наших церков, біля 70 церков лат. обряду вживають наші священики для богослужб по різних місцевостях нашого поселення.

На Британському Острові швидко росте нова генерація і за найновішими звітами оо. Душпастирів біля 5,000 укр. дітей йде в наші сліди. Вони користають з суботних шкіл українознавства на навчання релігії і на цій ділянці шкільництва багато помагають світські установи, головно СУБ. В Брадфорді існує цілоденна школа, яку провадять Сестри Служебниці.

Перший український Єпископ Кир Августин Горняк мешкає в Лондоні (згідно з Папською

Булею встановлення Екзархату) і має до попомчі двох священиків, що полагоджують канцелярійні та душпастирські справи. В самому Лондоні є біля 600 українців католиків і тут плянується побудувати-придбати вкоротці Катедру. На цю велику ціль покійний Кардинал В. Годфрей подарував 2,000 фунтів-стерлінгів, а перша збіркова кампанія принесла посьогодні 16,000 ф.с. і ще дальше продовжується.

Українці на Британському Острові можуть правно похвалитися найбільшими здобутками в порівнянні з іншими европейськими країнами. Їх динамізм і залишки вояцького духа (біля 10,000 бувших вояків Укр. Армії) мають перед собою нові перспективи на ще більші успіхи, якщо їм вдасться зберегти молоде покоління в рідному дусі. Вони не покидають надії на поворот в рідні землі, живуть майже виключно цією надією і вірять, що цей час одного дня прийде. Та в міжчасі, не знаючи рішень Божого Провидіння, вони поволі осідаються в новій країні-приюті і починають здорово думати про своє забезпечення та забезбечення своїх дітей, головно їх збереження в релігійнім та національнім дусі, так як це робили досі їх земляки в Америці, в Канаді та в інших країнах дочасного поселення.

Кир Августин Горняк, з хвилиною своєї нової номінації та підвищення до гідности Апостольського Екзарха, буде мати права і повновласті резиденціяльного Єпископа, подібні до повновластей Єпископа-Ординарія, і його територія з особистою юрисдикцією над всіми українцями-католиками розтягається на цілу Англію і Валію.

Він також заіменований Єпископом-Суфраганом Вестмінстерської Метрополії і це дає нашому Владиці новий титул і право бути членом Католицької Ієрархії Англії та Валії, чого ще досі не має ані одна еміграційна спільнота на Британському Острові.

Українці католики повинні шанувати пам'ять всіх Святих, подібно як це роблять всі правдиві християни. Особливо ж слід нам не забувати власних українських Святих, от хоча б Св. Володимира, Ольги, Бориса, Гліба, Теодосія, Евфросину, Йосафата й інших. Крім канонізованих Святих маємо тисячі неканонізованих Святих, от хоча б тих, що в часі насильного касування і нищення нашої Церкви москалями в 1839, 1875 і 1946 рр. сміливо боронили католицьку віру та за неї пролляли кров або погинули в концентраційних таборах смерти, куди вислали їх московські царі або червоні кремлівські вожаки.

Кожен нарід повинен старанно зберігати згадку про своїх героїв. Хто ж більший герой аніж Святий, що ціле життя присвятив Богові та рідному народові, зрікаючись земських вигід і дочасних дібр, щоб змагати до досконалости й так з'єднувати благословення Божі рідній Церкві та народові?

Хто служить Богу, той не повинен мішатися до мірських справ, а всіма силами намагатися подобатися Богу: "Жаден чоловік, що є Божим воїном, не в'яжеться земськими справами, бо хоче подобатися Тому, в Кого найнявся" (2 Тим. 2, 4). Ісус Христос заборонив юнакові, що бажав стати Його учнем, вертатися додому, щоб похоронити свого батька: "Зостав мертвим ховати своїх мерців!" (Мат. 8, 21).

Мелетій Смотрицький стає ченцем

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

СТАВШИ ченцем у Чині Св. Василія Великого, що був поширений у нас, Мелетій сильно вмертвлявся в манастирі. Носив волосіннницю, довго не спав по ночах і жив на відлюдді. Твердо постив. Жив дуже вбого і умертвляв пожадливість, словом, увесь віддався побожним вправам. Не годиться тут промовчувати, що тоді вдіяв він похвальне. Великий трудолюбець, переклав із грецького тексту на слов'янську мову Псалтир і новий Завіт, і цим зробив велику прислугу для України. Подбав про видання старослов'янського часослова з багатьма службами і молитвами. Написав і видав слов'янський Словник і Граматику (української мови). Особисто викладав цю граматику та гуманістичні латинські науки для молоді. Проповідав він надзвичайно елеґантно та блискуче, майже завжди українською мовою. Явище дуже рідке на початку 17 ст. Навіть православні, якщо проповідали, то робили це польською мовою. Дуже дбав про розквіт побожности в Братстві шляхтичів і міщанства. Отож трудно взагалі висловити, як дуже цими подвигами Мелетій з'єднав собі народ. Його називали захисником віри, поширителем її і батьком православ'я. Усі вважали своєю повинністю товаришити йому, як ішов дорогою. Всі вшановували його почестями, виявляли синівську відданість і прихильність.

Кир Мелетій в мандрах по Палестині

"В Палестині побував я на святому Сіоні, звідкіля вийшов закон. Побував у Єрусалимі, звідкіля гомоніло Боже Слово. Поклонився на місці, де стояли Христові стопи. Усією душею і дуже часто простертий до землі відвідував я святі місця та цілував їх веселими устами. Адже саме там зволив явитись невидний Бог, ласкаво зодягнений людським тілом. Побував там, де однородний Син Божий, Боже Слово, народився з Пречистої Діви. І там, де дозволив охристити Себе в річці, де навчав небесних таємниць та явив силу Свою чудами, де страждав і умер, де славно воскрес і піднісся в славі на небо та засів праворуч Отця. У цих місцевостях я здіймав словесні сандали зо стіп душі та цілував місця поцілунком, який подали собі справедливість і мир, в час зустрічі істини з милосердям. Обцілував теж яскиню, де пред-

вічний Божий Син нам з'явився, учинений мало меншим від янголів. І ці ясла, де ліг сповитий пеленками, як цар у своєму наметі. Помився в Йорданських хвилях, де Христос скрушив голови драконів. З величезною потіхою напився з джерел Спасителя, звідкіля вода тече у вічне життя. Пройшов по місці розп'яття, здійняття з Хреста, поховання. Був я на Оливній горі та інших місцях, де Спаситель проповідав мир. Так само дуже, дуже побожно вшанував я гробницю Діви й Матері живого Бога в Гетсиманії. Усе воно сповняло мою душу величезною втіхою, наче б оглядав власними очима день Господній та Богородичний. Усюди стояв перед мною у пам'яті Український Народ. Я приносив Христові Спасителю жертву Хвали (Службу Божу) та благав, щоб дано було мені те, чого Христос прохав був від Отця: щоб розтерзана Україна соєдинилась, подібно, як Він є одне з Отцем. На престолах Церкви Різдва в Вифлеємі, смерти на Голгофті та Господнього гробу в саді Ариматея, я приносив Богові безкровну Жертву Служби Божої. Молився я тоді, щоб Україна вмерла для розколу, похоронила свої провини та відродилась для з'єднання. А якже моя душа прямо не могла натішитись, що вільно було мені приносити Безкровну Жертву на місці, де Богочоловік дав Себе на криваву жертву! Усі змисли мого ума та тіла попали у всепоглинаюче захоплення. Усе в мене, як у прияві Господа, залляла кипуча радість. І там знайшов життєвий рай, де стояла передо мною картина кривавої Господньої смерти. Це там—о я скуштував, що за милі оселі Господа Саваота.

До них затужила та вмлівае душа праведних! Там і всюди іноді я служив Службу Божу слов'янською мовою, хоч легко можна було мені служити погрецьки. А це на те, щоб всемогутній і небесний Господь подав єдине спасіння відомими собі шляхами та порядком для усіх нашій, що користуються слов'янською мовою. Тоді то вони одним серцем і устами разом прославлятимуть славетне і прехвальне Його ймення. Що більше! Тоді всією душею та очищеним серцем я посвятив себе для здійснення цієї одности в Українській Церкві. Я шлюбував та посвятив Триєдиному Богові святу Унію. Я впевнявся в надії, що милосердний Господь не відверне Св. Одности від Українського та інших народів. Коби тільки вони запалали братолюбіям та шукали його як драхму цінніщу за усе... Скільки виснажливих трудів у цій мандрівці, скільки противнощів на морі й на сухоголі, скільки молитов до Бога, скільки зітхань, сліз, голодувань та інших картань тіла! Усім цим бажав я заступитись перед Богом за свій Народ. Хотів я, як Мойсей, протистояти Богові, подібно як народолюбець Єремія! Я прагнув стати анатемою за Братів, як Павло, аби лиш мої брати поступили на єдиноправий шлях спасіння, то є, в об'єднання з Римською Церквою".

Час від часу бачимо чорні плямки на сонці. Це не плямки, але вибухи на сонці, що мають простір 400 миль ширини.

Чи любиш працювати?

П. Р.

ХОЧ багато говориться про працю і робітників і хоча щораз більше людей входять до категорії робітництва, все таки слід ствердити, що мало хто любить працювати і намагається віддати всі свої сили тій праці, яку добровільно чи примусово виконує.

Не багато в сьогоднішнім світі людей, що щиро могли б повторити слова великого американського винахідника, Томи Едісона, який заявив про себе самого: "Я хотів би жити бодай 300 літ... Як помру, то хотів би взяти з собою свою лабораторію.

"Якщо б я був би учителем, то звелів би лінивим учням студіювати життя бджіл і мурашок. Тоді вони напевно навчилися б бути працьовитими.

"Більше шаную людину, що має одну думку і виконує її, ніж чоловіка, що в нього тисячі гадок і плянів, але нічого не робить, щоб виконати їх... Отож жаль мені людини, що в житті не має ніякої цілі".

В сьогоднішнім світі наявно проявляється змагання до **мінімалізму**, цебто кожен старається якнайменше трудитися, але якнайбільше користати зо свого труду. Ось тому багато робітників, які мали б любити працю, вже зачали домагатися чотиродневного тижня праці, цебто хочуть працювати тільки чотири дні на тиждень, але отримувати таку саму заплату, яку отримували тоді, як працювали п'ять днів.

Крім цього скільки людей гейби занапасть цебто якнебудь виконує свою працю? Через те вони не тільки кривдять тих, для яких працюють, але й водночас наносять шкоду своїм ближнім, що купують вироблені цими недбалими робітниками товарі гейби ці товарі були досконалі! Не одну літакову катастрофу слід приписати недбалим і несумлінним механікам, що як слід не виконали своєї праці, не провірили літака або не направили похибки, заки літак піднісся в повітря... За їх несумлінну недбалість численні пасажири заплатили життям!

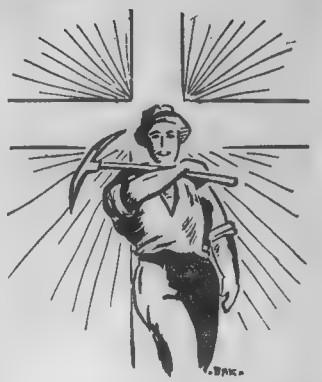

* * *

Чому ж так багато людей не любить працювати? Тому, що не розуміє, що праця це природна конечність людського життя. Бог так сотворив світ і землю, що вони знаходяться в недосконалім стані, щоб людина могла своєю працею вдосконалювати світ і землю, видобувати щоденний хліб із землі,

прикрашувати Божий світ своєю працею і так деяк почуватися співтворцем землі...

По упадку наших прабатьків у первородний гріх і прогнанні з раю праця стала знаряддям покути за гріхи. Ось як Бог промовив до грішного Адама: "За те, що ти послухав поради своєї жінки та з'їв з того дерева, що Я заборонив тобі їсти ..., то в поті чола їстимеш свій хліб, поки не повернешся в землю, що з неї взято тебе, бо ти земля і в землю повернешся!" (Бут. 3, 16 і 18). З цього видно, що обов'язок працювати це моральний обов'язок кожної людини. Хто занедбує або лініво виконує цей обов'язок, той погорджує Божою заповідю. Хоча б зразу праця була трудна, вона все таки стане солодкою, як людина втягнеться в неї. Отож охота до праці це Боже благословення і велика ласка, і тому нерозумним є той, хто через лінивість зрікається цього благословення.

Вкінці праця це релігійний обов'язок всіх людей, бо праця поменшує пристрасті, усуває з голови лихі гадки, помагає людині панувати над пристрастями, вишколює характер і так веде людину до досконалости.

Отож усі люди, багаті і бідні, вчені та невчені, зобов'язані працювати. Св. Павло каже: "Хто не працює, нехай той не їсть!" (2 Сол. 3, 10). А грецький поет Фосилід, що жив у 6-ім ст. до Христа, каже: "Лінюх це злодій, бо він обкрадає громадянство" через те, що не причиняється до його добробуту. Отож навіть ті, що мають потрібні до життя матеріяльні засоби, так само зобов'язані працювати, бо безділля це гріх і джерело всяких інших гріхів. Це безділля привело Содому до зіпсуття і спричинило її руїну.

Божественний Спаситель, хоч був Божим Сином, все таки ціле життя тяжко працював як ремісник-столяр. Своєю працею Христос показав людям, як слід працювати і освячувати свою працю, жертвуючи її на Божу славу, для добра власної родини і для власного самовдосконалення, бо нема нещасливішої людини ніж лінюх і нероба. Лінивість прискорює старість і тому передчасно заганяє лінюхів до гробу.

* * *

Один чоловік був сторожем у в'язниці. Був це добрий католик. Стережучи в'язнів, він був для них апостолом Христа, роздавав їм добрі католицькі книжки і памфлети, нагороджував тих, що читали ці памфлети і так не одного в'язня запровадив до Бога і спасіння.

Як цей добрий сторож мав 65 літ, він зрікся своєї праці і пішов на пенсію, бо не думав, що йому треба було довше працювати. Хоч мав 65 літ, все таки виглядав на людину середнього віку. "Пощо мені працювати", казав він, "коли мої діти вже поженилися, маю добру жінку, маю хату і маю гроші, щоб спокійно доживати життя?" Цей чоловік жив у місті Лякавана, Н.Й.

Шість місяців пізніше священик відвідав цього сторожа, що пішов на пенсію, і дуже здивувався. Той чоловік, що донедавна був такий здоровий і так молодо виглядав, тепер сильно постарівся і дуже лихо чувся. Безділля було його хворобою. Поки працював, поти чувся задоволений і щасливий. Переставши працювати, затратив охоту до життя. З'явилися різні хвороби. Він постарівся передчасно і дороку помер.

* * *

Чернечі Чини мають оце гасло: "Молися і працюй!" Що ж таке монаше життя, як не християнське життя піднесене до вищої досконалости? Ось тому кожен християнин, ба й кожна людина, повинна трудитися і працювати поти, поки Бог дає їй силу до праці, бо праця проганяє пусті гадки, запевняє здоров'я, причиняється до добробуту всього людства, спокутовує гріхи, ушляхетнює людину, помножує заслуги, влегшує досконалість і веде людину до вічного спочинку в небі, якщо вона працює для Божої слави цебто виконує свою працю в стані ласки і трудиться тому, що така Божа воля. Це вже розумів навіть поганський грецький поет із 9-го століття перед Христом. Цей філософський поет полишив людству оцей вислів: "Бог поставив працю сторожем чесноти!" Ім'я ж цього поганського поета—Гезіод.

Отож трудімся і працюймо, поки Бог дає сили до праці, бо що більше працюватимемо на землі, то більше буде наше щастя і задоволення в небі.

"Пане лікар'ю, негайно прийдіть до нас, бо моя жінка в клопоті", телефонує пан Жиравка.

"Що сталося?" питається затривожений лікар-дентист.

"Ми йно так сильно посварилися з жінкою, що під час сварки їй зіскочила Ваша щока".

Один подорожний зударився з другим. Обурений осібняк закликав злісно: "Осел", на що другий спокійно відказав: "Дякую, бо я не знав як ви називаєтеся".

Один московський пропагандист закликав до населення в Києві: "Хіба не знаєте, що ми живемо в раю?"

Голос з публіки: "Знаємо, знаємо, бо нема в що вбратися і нема що їсти, хіба овочі та ярину".

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Св. Олена

ОДИН власник гостинниці в містечку Дрепанум, в Малій Азії, мав гарну й добру доньку Олену. Коли її стрінув римський генерал Констанцій Хлор, то так сподобав собі її, що одружився з нею. Згодом вони переїхали до сьогоднішньої Сербії, і там у місті Ніш народився їм син, що став опісля відомий як цісар Константин Великий (313-337).

Коли Констанцій Хлор став 292 року римським кесарем, то покинув Олену, що походила з простого роду, і взяв собі Фавсту, доньку цісаря Максиміяна. Покинута Олена проживала незамітна аж до 312 року, коли син Константин, вже по смерті батька, став римським імператором. Він завжди щиро поважав свою матір і, як тільки став цісарем, покликав Олену на свій двір і надав їй почесний титул цариці, а її родинне місто перезвав на Геленопіль. В 313 році, т. зв. мілянським едиктом, Константин дозволив християнам вільно визнавати віру. Тоді й Олена навернулася до Христової віри і прийняла тайну хрещення. Було їй тоді 63 роки.

Як християнка, була Олена надзвичайно побожна й ревна. Вона наче хотіла надолужити Богові за ті літа, що провела далеко від правди в часі свого поганства. Її жива віра робила її справжньою апостолкою, що всіма силами і засобами старалася закріпити Христову віру між своїми поганськими підданими. Маючи вільний доступ до державного скарбу, вона стала матір'ю вбогих і нещасливих, що їх рятувала щедрими

Св. Єлена.

милостинями. Своїми великими пожертвами причинилася до будови багатьох церков, що їх вивіновувала дорогоцінною посудиною й прикрасами. Олена була надзвичайно ласкава до всіх, передовсім до духовних осіб. Вона так поважала їх, що послуговувала їм при столі нарівні з домашньою послугою. Хоч була царицею, все таки поводилася наче б було слугою. Вона щиро була перейнята духом божественного Спасителя, що прийшов на світ служити людям.

* * *

Коли цариці Олені було 80 літ, вона вибралася до Св. Землі. Вона бажала відвідати там ті місця, де терпів за нас і вмер божественний Спаситель, і також обдарувати тамошні церкви і помогти людям. Під час подорожі побожна цариця обсипала дарами людей і міста, передусім вояків, вбогих і засудженців по копальнях; вона роздавала їм гроші й одежу і часто злагіднювала їхню кару або повертала їм волю.

В Єрусалимі можна було бачити царицю Олену, як вона в простій одежі поспішала до церкви, ставала між жінками і разом з ними дуже набожно брала участь у богослужбі. Багато церков у Палестині обдарувала гарними прикрасами. Під час того свого побуту на сході вона й закінчила своє богоугодне життя коло 330 року. Її тіло перевезено з великими почестями до Риму. Царицю Олену, матір Константина Великого, почитають як Святу так у Східній як і в Західній Церкві.

З особою Св. Олени й її побутом у Єрусалимі зв'язують віднайдення св. хреста, що на ньому був розп'ятий Ісус Христос.

Наша Св. Церква обходить пам'ять Св. Олени в дні 21 травня. (Світло).

Сократ і застиджений юнак

ЗЕМСЬКЕ життя людини буває часто поплямлене гріхом, бо воно дуже легко допуститися гріха. Проте не слід попадати в розпуку, якщо нам трапиться подібне нещастя. Треба тільки впокоритися, перепросити негайно Бога за зневагу і дальше працювати над власним спасінням і досконалістю, бо зневіра не походить від Бога, а від диявола. "Пощо трудитися?" — диявол шепче бідним грішникам до вуха на вид їх похибок і гріхів. "Нема надії, щоб ти колись поправився і переміг власні пристрасті!" Подібні гадки дуже погубні в духовнім житті, тому слід негайно відкидати їх від себе і звертати очі до нашого Небесного Отця, що завжди готовий пробачити наші провини, якщо впокоримося і жалуємо за них.

Грецький філософ Сократ переходив попри дім лихої слави і зобачив там одного зо своїх учнів. Застиджений учень хотів сховатися, але добрий учитель побатьківськи рішив упімнути його та завернути з лихої дороги, хоч він тікав від нього немов Адам від Бога, як в раю допустився первородного гріха.

Поступивши до лихого дому, Сократ знайшов заляканого і застиджено учня, що скулено скрився був за піч. Бідний учень сподівався почути гіркий докір за свій гріх, а Сократ тільки отак лагідно та спокійно відозвався до нього: "Сину, благаю тебе, вийди з цього грішного дому! Не стидайся виходити звідсіля! Треба було стидатися заходити сюди!"

. . . .

Бог подібно поводиться з грішниками. Він не дивується на вид наших упадків, бо знає наші людські немочі. Псальмопівець кличе: "Він (Бог) знає, з чого ми створені. Він памятає, що ми порох!" (Пс. 102, 14).

Покаятися, завернути з лихої дороги, зачати знову любити Бога, служити Йому, вправляти-

ся в вірі, любові та надії, контролювати власні пристрасті, мужно поводитися серед життєвих трудностей, бути справедливим у приставанні з ближніми, чесним у бизнесі і праці — ось як слід поступати по упадку. Така поведінка направить лихо, гріх і заведе нас до вічного щастя, бо моральні чесноти помагають нам зберігати Божий Закон, що є запорукою Божого благословення в житті та небесного блаженства по смерті.

Зате було б стидом і дійсним нещастям зневірюватися в остаточну перемогу і тратити надію на спасіння, й так залишатися в гріху аж до смерти. Це була б страшна зневага для Спасителя Христа, що пролляв Кров за наше спасіння, бо хто не хоче користати з Його смерти за наше спасіння, той погорджує Його Страстями. Будьмо щирі з собою. Признаймося до помилки, покутуймо за гріхи і Бог пробачить їх нам. Що більше? Щира покута вчинить нас Його улюбленими дітьми, бо навчить нас бути покірними ,не довіряти надто собі самим, а Св. Яків виразно твердить, що "Бог противиться гордим, а покірним дає ласку!" (Як. 4, 6).

Ось тому Святий Дух каже до всіх нас: "Не стидайся сказати правду ради своєї душі!" (Сир. 4, 24). Будьмо щирі з собою, не виносімся понад власні сили, благаймо в Бога помочі в потребах, каймося за гріхи і йдім сміло вперед, бо ми не самі на шляху до неба. З нами Бог, з нами Христос, з нами всі Святі. Це вони влегшують нам шлях до неба! Чому б ми мали тоді зневірюватися дійти до вічного щастя, коли ціле небо помагає нам досягнути цю шляхетну ціль нашого сотворення?

Браття, дякуймо Богові Отцеві, бо це Він учинив нас гідними участвувати в наслідді Святих у вірі. Це Він визволив нас з-під влади темряви і переніс до Царства Свого улюбленого Сина, в якім маємо відкуплення Його Кров'ю і прощення гріхів. Він (Христос) є образом невидимого Бога. Він був скоріше ніж всяке інше сотворіння, бо через Нього були сотворені всі небесні і земні, видимі і невидимі істоти, чи то Престоли, чи Господьства чи Начальства, чи Власті. Всі вони були Ним і для Нього сотворені. Він був перед цими всіма сотвореннями і всі вони існують у Ньому.

І Він є Головою Тіла цебто Церкви. Він є початок, перший, що воскрес з мертвих, щоб мав першенство між всіма сотвореннями. (Кол. 1, 12-18).

ПИВО

Пиво це дуже давній напиток, бо знаходимо малюнки як виробляли пиво вже в вавилонських пам'ятках, що походять з 6000-річчя перед Христом.

ПЛАНЕТА МЕРКУРІЙ

Здається, що планета Меркурій, найближча до сонця, практично не має атмосфери, або дуже маленьку. Температура частини Меркурія, що є постійно звернена до сонця, доходить до 370 горячі Цельзія, а з другого боку досягає зера. На Меркуріеві нема великих бурей, бо там нема атмосфери.

З олійними світильниками Твоєї ласки стрічаємо Тебе, що прийняв нашу природу в лоні Своєї пречистої Матері, і немов небесному Женихові співаємо весільну пісню: Аллилуя. (Акафист до Пр. Серця Ісуса, Кондак 2).

The Exaltation of the Precious Cross

THE history of this great Feast goes back to the 4th century, to the days of Emperor Constantine the Great, Christian Conqueror, whose decisive and overwhelming field victories over the tough Roman Legions brought about the beginning of the downfall of the pagan Roman Empire. The sacking of Rome, proud capitol of the immense Roman Empire and its ultimate reduction to a third class city by the armies of Constantine wrote 'finis' to the once glorious age of the House of Caesar.

With the restoration of peace in the newly established Byzantine Empire, the aged mother of Constantine, St. Helen, a very devout and Christian woman, decided to make a pilgrimage to Jerusalem and, while there, to seek the Cross upon which Christ, Our Lord, was crucified. Arriving in the holy city, she besought the aid of St. Macarius, venerable Bishop of Jerusalem. Their diligent efforts were crowned with success and not the one but all three crosses were found in a field of sweet basil (Romanian: busuioc). According to tradition, St. Helen despaired of trying to identify the true cross of Christ. St. Macarius, however, conceived the idea of touching a dying woman with each of the three crosses to see if a miraculous cure would be brought about. True enough it happened and it would not be difficult to picture the jubilation of the 80 year old Helen and of the saintly old bishop when the dying woman was completely restored to health when touched by the third cross.

The event of this great discovery inspired them to build a Basilica on the spot in Jerusalem. Thus it was that on the 14th of September 335 A.D. was dedicated the Basilica of Constantine over Mt. Calvary and the site of the

Holy Sepulchre. This momentous day was celebrated on the anniversary of the finding of the True Cross. Part of the True Cross was sent to the Emperor and part of it was kept in Jerusalem.

In the year 614 A.D. the Persians under the leadership of the infidel King Chosroes of Persia invaded Jerusalem and, in ransacking the city, came upon the Cross and, knowing the value of it for the Christians, the invaders took it back with them to Persia. In the year 628 A.D., christian Emperor Heraclius went to war with the same king Chosroes of Persia and upon conquering the Persian army took the True Cross back to Jerusalem.

The Church has designated the 14th

day of September as the anniversary of the finding of the True Cross and as the anniversary of its recovery from the infidel Persians.

(Unirea)

CHRISTIANS AND JEWS

Msgr. John M. Oesterreicher

(Continued from last month)

ON A CROSS, AT CALVARY

THERE is a definite and delicate, a dear and firm link, a marvelous bond between us as Christians and the Jews of old. But how about the Jews of our day? The Jews of Christ's day?

Very often we Christians are tempted to say "The Jews killed Christ." You probably all know that many Jews — I dare say, though I can't prove this — that many Jews of today are of the opinion that anti-Semitism is rooted in the story of the Crucifixion. Now, I deny that.

But I will admit that there is always a temptation to teach the story of the crucifixion the wrong way. Not out of ill will, but you know it is the temptation of every teacher, of every preacher, of every public orator to dramatize. If you know something about public speaking — and if you don't that is all to the good and that is one temptation less in your life — you know this is true.

There is magic in words. Once you pronounce a word, that word is used but it is no longer your servant; it may easily become your master. You may be carried away by the sound of your own words, by the music of your words, and you may try, for instance, to dramatize the story of the Crucifixion and nothing would be easier than to say: "The Jews killed Christ."

And one could even say, "Yes, in the Gospel of St. John it is always spoken of as the Jews." I can't go into an explanation of this right now because it would take too long. But I have to say: I do not agree with the widespread opinion or thesis among Jews or, perhaps, among Jewish authors, that it was the Romans who crucified Christ.

It was neither the Jews nor the Romans. There were Jews who had a hand in it and there were some Romans. The story of the Passion as we have it in the gospels is of course not the minutes of the trial. Nowhere in the gospel and nowhere in Holy Scripture do you find a record taken down by such a thing as this tape recorder.

THEOLOGICAL HISTORY

All of it is history, but it is Theological history. It is history with a theological interpretation. You have there some things that are important and other things that are not important.

This has given Jewish authors seeming reason to doubt the authenticity of the report, but I see no reason to doubt it. I see no reason to doubt the fact that the High Priests were jealous in wanting to do away with Jesus.

And, as a matter of fact, in the Jewish tradition the House of Annas has a very bad reputation. In the Talmud they are referred to in the most outrageous terms which are much worse

than anything the Gospel says about them.

So I see no reason to doubt for a moment that the High Priests, who were unworthy High Priests, who had bought their High Priesthood, disliked, feared Jesus. And I see no reason to doubt the authenticity of the trial.

But everything that is written in the New Testament tells me that it was not the Jews and likewise not the Romans who crucified Christ. It was You and I.

Now this is not just a pious thought. If we mean what we say, if we mean what we profess, day after day, that Jesus the Christ died for our sins, then we must also profess that it was our sins that led him to the cross. The blood of Jesus is the only blood ever to be shed for all men.

'I AND YOU'

And the murder, if you wish, of Jesus is the only one that forbids looking for the murderers. Because if the assassins, that is you and I — or perhaps here it is better to mention oneself first, I and you — if we blame the Jews for the condemnation of Jesus and if we blame the Romans for the execution of Jesus, we not only wrong the Jews or wrong the Romans, we wrong ourselves.

For if we have no part in the Crucifixion, if we have no part in the suffering, if we have no part in the death of Christ, we have no part in the fruits of his death. We deprive ourselves of our salvation.

Now what about the tension that is — so to say — connected with the trial of Jesus? We have often said, and I think it is inexact and misleading to say it, that the Jews rejected Christ.

As a matter of fact, when our Lord preached his Gospel he found his people divided as he has found men so ever since. But while Jewish officialdom plotted his death, a holy remnant welcomed him and the people, wherever he went listened with awe and admiration.

So it is wrong to say the Jews, as a whole, as a nation, rejected Christ. Perhaps later on the Jews as a nation, as a whole, remained aloof from Christ, divorced from Christ.

But worse than the idea that the Jews rejected Christ is the idea that the Jews are a people rejected by God, that they are an accursed race. You remember well the cry of that frenzied mob: "His blood be upon us and upon our children."

I will not dwell on the fact that even this mad mob would not have pronounced these words if they, at least at the moment had not thought themselves to be right. Still it is a shocking crime.

NOT REPRESENTATIVE

But is is even more shocking to assume that this cry of the mob should be the cry of the whole people. That mob was not representative of the entire Jewish people.

And if it is shocking to assume that this was the cry of the whole people, it is blasphemous to assume that the cry of the mob could be one of the decrees of God, that these words of self-malediction, however, they were meant, could — so to say — be imposed upon the will of God.

When St. Paul speaks of the failure of the Jewish people as a whole to accept Christ, when he speaks of this in his letter to the Romans, he chooses his words with great care.

St. Paul was a man of great passion, of great fire. He could have used words quite stern, quite harsh. There was at his disposal a prophetic tradition, a tradition of prophetic anger against every kind of injustice.

Incidently, it is one of the glories of the Jewish people to have had prophets. When you think of prophets, you always think of people who foretell the future.

The foretelling of the future by the prophets is almost incidental or secondary to their roles of telling the present, of taking people, and princes, and priests to task for the wrongs they have done. Anti-Semites have said terrible things about the Jews. But it is almost nothing compared to what the prophets said about their own people.

It is the glory of the people of Israel to have had men as intrepid as the prophets. It is the glory of the people to have preserved these words that testify against their own sin. Now I said that St. Paul had at his disposal a whole prophetic tradition of anger, of passionate terms castigating the sins of the people.

And yet when he spoke of the failure of the people to recognize Christ, he used the Greek word 'Paraptoma.' That means a false step, a misstep, a faux pas, a blunder. He says of them Eptaisan, which means they tripped, they stumbled, they caught their feet.

FROM ANGER, GENTLENESS

Now this is certainly a gentle term and it is therefore in this spirit that Cardinal Lienart, Bishop of Lille, France, issued a Lenten pastoral in February, 1960, in which he condemned as un-Christian the notion that the Jews are a people bearing a curse. Or that they are deicides, God-killers deserving our disdain. Or that their sins and not the sins of all men are responsible for the death of our Savior.

Having said that, the Cardinal goes on, and I quote, "It is not true that Israel, the chosen people of the Old Testament, have become an accursed people of the New. Actually, Israel's religious destiny is a mystery of grace on which we Christians ought to ponder with respectful sympathy."

* * *

Msgr. John M. Oesterreicher is director of the Institute of Judaeo-Christian Studies at Seton Hall, Newark, N.J., and editor of THE BRIDGE. He was appointed to the Preparatory Commission of the Ecumenical Council, the Secretariate for Promoting Christian Unity, headed by His Eminence Augustine Cardinal Bea.

THE MASTER IS HERE

The story goes that a young couple married about five years, were traveling together in the family car. The wife at her end of the seat was admiring the scenery, when suddenly she mused out loud to her husband who was driving: "Isn't it strange, Fred, how we have drifted apart? Look at us even now. During our engagement and after our first year of marriage, we used to sit so close to each other. And now — there you are at your end of the seat and I at my end!"

The hubby answered: "Look, honey. I'm still sitting in the same place. Who did the moving? away?" How many of us are just in the same situation as Fred's wife with regard to Christ. As we get well into our teens we complain that Christ is getting farther away from us. And yet, who is doing the moving away? Not Christ for sure, because He is God and therefore unchangeable. It must be the other party who is moving away, and that's ourselves.

So let's be wise and stay close to Him. Surely one of the ways to do this is *visit Him whenever you can.* And at least once a month, could you not make this a *one hour visit*... about as long as it takes to play one game of "troika"... one just for Him, eh?

— *Rev. E. Kutarna*

Some people think that they are big shots, because they can easily explode, and often do so.

Man's life is like this: for twenty years his mother worries where he goes, then his wife asks the same question, sometimes with disgust; finally his mourners ask where he has gone.

There is serious trouble in many churches caused by seventh day absentists.

My Trip To Australia

M. Schudlo, C.SS.R.

AUSTRALIA has always fascinated me, but it was too much to hope that some day I might see it and admire its natural beauties. Thanks to God, my dream became a reality on May 31, 1963 when I landed in Darwin on my way to preach missions to the Ukrainian Catholics who had immigrated to Australia after World War II.

His Excellency Bishop John Prasko, the exarch for the Ukrainian Catholics of Australia, invited me to preach these missions, for which I am very grateful.

On my way to Australia I stopped for four days in Miami where the convention of the Catholic press was held this year. After the convention I went to Los Angeles by bus where I took a jet and flew to Hawaii, where Mr. and Mrs. Heaton Wrenn, Jr., greeted me at the airport of Honolulu, placing a Hawaiian wreath around my neck.

* * *

The state of Hawaii is composed of the following eight islands: Hawaii proper which is the biggest island, Maui, Kahoolawe, Lanai, Molokai, Oahu, where the city of Honolulu is located — which is the capitol of the state of Hawaii, Kauai and Niihau.

Due to the lack of time and opportunity I did not visit any other island except Oahu where I enjoyed the wonderful hospitality of the Wrenn family and their pastor, Rev. Father Fr. Kellihe, a Maryknoll.

History of Hawaiian Islands

An ancient tradition relates that the first inhabitants of the Hawaiian Islands were a group of Polynesians who arrived there 500 years before Christ was born. It was just a small group of people. In the 12th and 13th centuries, more immigrants joined the original group of settlers.

The islands were discovered by Captain Cook in 1778 who was killed by the natives in 1779 after a quarrel with them.

King Kamehameha I (1795-1819) conquered all the islands and built an empire. The islands were visited by the American whalers in the early 19th century. Christian American missionaries arrived in Hawaii in 1820.

In 1884 the U.S., Britain and France recognized the independence of Hawaii. Disorders and misrule under the the last two native kings led to the deposition of Queen Lilioukalani. The people made a request for annexation to the U.S. in 1893.

Thus the provisional government was set up in 1893. In 1894 the Islands were proclaimed a republic, and in 1898 were annexed to the U.S. by a joint resolution. In 1900 they were established as U.S. territory. In 1908 Pearl Harbor became a coaling and repair station and after 1922 extensively developed as the U.S. Pacific naval and military base. The harbor was the scene of a double Japanese attack on Dec. 7, 1941 which started the war between the U.S. and Japan. The Hawaiian Islands became a state and were admitted to the Union on August 21, 1959.

* * *

All eight islands which compose the State of Hawaii are in the radius of 400 miles. The temperature is more or less steady in Hawaii, varying from 70 degrees in February to 78 in August. The islands lie about 2,100 miles south west of San Francisco.

The state of Hawaii covers 6,435 square miles. According to the census of 1958 the state had 613,000 civilian population. The main sources of revenue are from the sugar and pine-

apple industry, tourism and the military base.

The state prides itself as a showcase of democracy because here many blended races of Western and Eastern civilization apparently live in harmony although there are rivalries between the various national groups. The Japanese constitute 37% of the population, the Caucasion group 23%, the Hawaiian or half-Hawaiian make only 12%, the Chinese account for 6½%, and the Koreans and the Portoricans for a little more than 1½% each. Extensive intermarriages are occuring among all groups so that the population is getting more and more mixed up.

It is hard to find a real Hawaiian in Honolulu. To preserve the real Hawaiian population an American lady bought a little island and started a Hawaiian village. Some 500 Hawaiians live there as their forefathers lived thousands of years ago. The name of the village is Nihiau. No white man may visit it without special permission. The whites are called "Haole", from the Caucasian word "white."

Religion of the Hawaiians

Peoples of various races brought their own religions to Hawaii when they settled on the islands, such as Confucionist, Buddhist, Jewish, Catholic and Protestant. Catholic missionaries came to Hawaii in 1827. The Protestant population belongs to more than 30 denominations. In 1959 there were 615 churches in Hawaii. Catholics constitute the largest group among those who profess Christianity. There are 200,000 Catholics, 60,000 Protestants, 70,000 Buddhists and 13,000 Mormons.

* * *

Nature is very rich and generous in Hawaii. Some 460 ornamental trees grow in Hawaii. There are plenty of coconut trees, mangoes, golden and green papayas — which in Australia are called 'pawpaws,' pineapple, avocados, bananas, etc. Sugar cane is extensively grown in Hawaii.

The language of the real Hawaiians is traced to ancient Indonesia which is a clear indication that their ancestors must have come from that part of Asia.

Except for some 12,000 real Hawaiians, the other Hawaiians are a mixture of the real Hawaiian race, French, Portuguese, Chinese, Japanese, etc. In some of them there are four or more

More than 700 varieties of fish are found in the warm sea surrounding the Islands of Hawaii. There are more than 250 kinds of birds, including about 50 species found only in Hawaii. The rest are introduced or migratory.

Hawaii is famous for its native dancing, beautiful beaches and marvelous panoramas. Unfortunately Honolulu is too much commercialized. And the same commercialization is also spreading to other islands, destroying their natural beauties. This is the cost of civilization!

On Sundays the local businessmen have a special show for the tourists when the original and ancient customs of the real Hawaiians are shown, such as how their ancestors killed and baked the hogs for their festivities, how they dressed, how they made their grass skirts, what tools they used in their work, etc. The show was very well prepared and decent. It was also very informative.

While there, I took a boat ride to the famous Pearl Harbor which is a "must" for every tourist. The whole tour takes about three hours. The guide explained to us the position of the American ships when the harbor was attacked by the Japanese planes. On the day of the attack there were 94 vessels in the harbor, 18 of which were badly damaged or sunk. Among the ships there was one marked as "Hospital." The Japanese fliers saw the emblem of the hospital and respected it. It was full of medical supplies, and these supplies saved many lives afterwards when the wounded

were brought to the hospitals. Had this vessel been destroyed, many more people would have died than actually did.

Although there were some 400 American planes stationed at the outlying air fields on the island, yet only 38 were able to take off to repel the attack. Ten of them were lost in combat, while the Japanese lost 27 planes.

The guide showed us two vessels which were sunk, the USS 'Arizona' and 'Utah.' They now lie partly submerged in the harbor. Fifty eight bodies were left within the Utah and were never recovered. A special monument to the dead sailors was built over the sunken ship 'Arizona'.

Admiral Morrison describes the Japanese attack with the following words: "Never in modern history was a war begun with so smashing a victory by one side, and never in recorded history did the initial victor pay so dearly for his calculated treachery."

* * *

I also took another bus tour around the island, where for the first time I saw the sugar cane and pineapple fields. We stopped in several places and had a chance to see a few ancient native huts, made of straw and leaves.

Mr. and Mrs Wrenn (Mrs. Wrenn is the former Micheline Spilchak from Ituna, Sask.), took me around Honolulu in their own car, showing me places of interest. Their three children were also on the trip.

After having visited several points of interest, I said good-bye to the good Wrenns and left for Australia.

WORDS OF COMFORT

To us children in school (many years ago, that is) the closest thing to hell on earth was to have to go to the dentist. We all went for a check-up at school in the nurses room where a card was made out for each child, and heaven help you if there were any X's on that card with the picture of the teeth on it!

The service and the dental repairs were free, so of course most parents gladly accepted for us... and we dreaded the day when our names were called for the appointment. Of course it wasn't as bad as our little minds imagined, but why we had to go when our teeth did *not* hurt, that was a mystery! But looking back now, of course we are all thankful that we were *made* to go whether we liked it or not, because now I have teeth where I'm sure I'd not have them if it had not been for that school dental program which we hated then, but for which we are thankful now.

Life is the same. We all have some suffering to go through. And we think it is hell on earth, and we sometimes wonder why God *makes* us go through with it ... He just gives us no choice.

We are just like little children. We don't see its necessity at all. But cheer up! The time is not far off when you will see the whole picture, and then you'll thank God that He didn't ask you, but did it! — *Rev. E. Kutarna*

THE LIVING FAITH

A Protestant asked a Catholic priest, "Reverend, do your people really believe that Christ is actually present in the Holy Sacrament of the Altar?"

"Of course, they do", the priest replied.

"Then", the Protestant said, "why don't they respect Him? If I believed it, I would crawl on my hands and knees to be there as often as I could".

Saint Paul says: "You are not strong enough for it, because you are still worldly. Surely as long as there are still jealousy and wrangling among you, are you not worldly and behaving in keeping with human standards?" (1 Cor. 3, 3).

CHRISTIANITY AND COMMUNISM

Bro. Vincent, C.SS.R.

STRIKING SIMILARITIES

Strangely, there are striking similarities between Christianity and Communism. Yet, there also is an infinite chasm between the two.

Both began in paradoxical fashion. Jesus Christ came from unknown, unlettered, simple stock. The communist founders were lowly, simple men. Jesus Christ chose lowly, simple followers. Generally, the communists gained followers from the lower classes. Our Savior became a scandal to the Jews; He was rejected. At the time of His death, He was despised — the most abject of men. He was "reputed with the wicked." The communists also became a scandal, were despised through out the world, were counted as wicked. The first Christians "possessed everything in common." A principle of communism is that material property should be held in common. Christianity spread as a fire throughout the world. Communists took hold of men's souls with equal rapidity. The great Roman Empire underestimated the power of Christianity. The forces of the free world underestimated the power of communism. Here the similarities end.

DIAMETRICAL DIFFERENCES

The differences between Christianity and communism are even more striking. Christians believe in God; they place all their trust in God; they are drawn to the love of God. Communists have rejected God. Christians are meek and virtuous. Communists are vicious; they believe in the use of force, in violence and terrorism. Christians do not believe in forcing their religion upon people, but rather leave it to their free will. Communists are taught to hate. Christians are exhorted to love even their enemies. Communists do the torturing. Christians must bear the cross.

MYSTERY OF SPIRITUAL POWER

St. Paul in the first chapter to the Corinthians reveals the truth of the power of Christianity.

"Whereas the message that the cross proclaims is nonsense to those who are on the road to destruction, to us who are on the road to salvation, it is the power of God . . We, for our part, preach a crucified Christ . . . to the Gentiles an absurdity, but to those who are called . . Christ, the power of God, and the wisdom of God. Why, there is more wisdom in the "absurdity" of God than in all the wisdom of men, and more might in the "weakness" of God than in all the might of men.

"Just consider, brother, your own call; not many of you were wise, not many influencial, not many noble by worldly standards. But God chose what the world holds foolish, to put to shame the wise, and what the world holds weak God chose to put to shame the mighty ,and what the world holds ignoble and despicable, and what counts for nought God chose, to bring to nought the things that count, lest any mortal should pride himself in God's sight. From Him comes your union in Jesus Christ, Who has become for us God-given wisdom and holiness and sanctification and redemption; so that, just as it is written: 'Let him that takes pride, take pride in the Lord'."

An executive is a man looking for workers between 25 and 35 with 40 years' wisdom and experience.

THE NEW POPE

M. Schudlo, C.SS.R.

THE Church of Christ is a living society which needs a leader in order to prosper and to carry out the mission entrusted to her by her Divine Founder, Christ Our Lord: "Go and teach all nations!"

Pope Paul VI is an Italian. He was born on Sept. 26, 1897 in a small hamlet, Concessio near Brescia. Since his ordination to the priesthood, Pope Paul VI began his service in the Church of Christ, rising from one important position to the other, till he became the 262nd Pontiff and successor of St. Peter.

A Pope can take any name he wants, but no Pope ever dared to take the name of Peter, probably out of respect for St. Peter the Apostle or because of a 'prophecy' which says that the last Pope will take the name of Peter, and that will be the end of the world.

* * *

The election of Cardinal Giovanni Battista Montini to succeed Pope John as the head of the Catholic Church was hailed with joy in all parts of the world, and this enthusiasm was shared both by Catholics, non-Catholics, secular and religious leaders.

The new Pope has an extensive experience in Church affairs which are many and very complex at times. He has been an efficacious helper of Pope Pius XII and a very close friend of Pope John XXIII.

Someone may ask: "Why must the Pope always be an Italian?" He may not be an Italian at all. Any Catholic can become the Pope, if the Cardinals elect him to this office. But at present it seems that Italian Cardinals, at least some of them, are the most suitable for this office, because they have the ability to dissociate themselves from Italian politics. We have never heard that some of the recent Popes had tried to promote the Italian interests in America, Canada or in any other country. If the Pope were of German, English, American, French or Ukrainian descent, he would almost certainly be regarded as "a German, English, American, French or Ukrainian Pope". The Italian Cardinals have the genius of assuming a supernational character when they are elected to the papacy, and this characteristic is essential to those who must be the Fathers to all peoples and nations.

Pope Paul VI like the great Apostle of the nations is a great and capable leader. He is known to be 'progressive' that is, ready to meet the challenge of his time by modifying those things in the Church which are considered outdated, while stressing the necessity of pure doctrine and respect for lawful authority which are the bulwarks of the Church of Christ.

The Pope is the head of the hierarchy which according the will of Our Lord must govern the Church, because the hierarchy is the governing body of the Church. It consists of the Pope and the Bishops.

Pope Paul VI was crowned 262nd Pontiff of the Catholic Church in colorful ceremonies on June 30, 1963. Some 250,000 persons witnessed the event in St. Peter's Square in Rome. After coronation the Pope had a sermon and he spoke in mine languages, declaring that Papacy is a burden. "We would succumb to it," he said, "were we not convinced on one hand that God, in order to more clearly manifest His power and His glory, chooses for His great accomplishments humanly weak instruments and on the other hand that, with learned providence, grants more abundant gifts of His mercy when the needs are grave."

Besides being the Head of the

Church, the Pope is also the head of a small city state, known as the Vatican. The whole territory of the papal state extends over 109 acres of land. It was established in 1929 after long negotiations between Pope Pius XI and the Italian government. Now the papal state has some 1,000 citizens. The world's smallest state, Vatican City, contains its largest church, St. Peter's Basilica, 694 feet long, 464 feet high, topped with the huge domes and supported by 778 columns, with 395 statues and 44 altars. And yet this huge church is not the Vatican parish church. The small church of St. Ann has that honor.

* * *

Before Pope Paul VI there were five Popes who had chosen that name when they were elected to the papacy: Paul I (757-767), Paul II (1464-1471), Paul III (1534-1549), Paul IV (1555-1559), Paul V (1605-1621).

How will Pope Paul VI meet the challenge of modern times and how will he try to solve the problems that beset the life of Christians entrusted to his fatherly care? We trust that he will handle them in such a way that the whole world, both Catholic and non-Catholic, will admire the Church and be attracted to her, thus making possible the eventual reunion of all Christians in the one true Church founded by the Son of God for the salvation of every human being, regardless of his nationality, race and culture.

Pope Paul VI, although a great and capable diplomat, has clearly declared that he does not intend to intervene in the affairs and interests that pertain to temporal powers."

He will certainly follow what he had said to the members of the Lay Apostolate during the Second World Congress in Rome in 1957: "The Church's mission consists in continuing the life of Christ in the world and bringing mankind to share in His mysteries, that is, in the Incarnation and the Redemption."

Furthemore he declared that "the Church's mission is essentially religious. It is not directly political, nor social, nor economic. It considers man from the standpoint of his ultimate end. It therefore defines and activates his basic orientation towards God." Yet the social problem is very important to man, because it is hard to teach him about God and his eternal destiny when his stomach is empty. For this reason the new Pope will continue to press for a just solution of the social problem which embitter the life and the work of men in various parts of the world of today.

It seems that there are four main problems that will occupy the new Pope's reign, that is, theology, Church organization, Church unity and the relations with the Communist countries in which millions of Catholics must live and work.

The Pope will try to find a new, less austere expression of teaching the eternal truths to modern man. It is true that God's truth does not change, but it is also true that its expression can be more adapted to the mind of the present day humanity.

There is also the problem of the reorganization of the Church administration. Many would like to see the Church's government liberalized with more powers given to the local hierarchy, thus reducing the jurisdiction of the Roman Curia.

The reunion of all Christians in the one Church is a very important problem, because Christianity cannot allow itself the luxury of being divided and still withstand the impact of materialism and atheism.

Finally there is the question of how to get along with the Eastern block, that is, with the Communist States. So far the new Pope has twice conferred with the Ukrainian Metropolitan Joseph Slipy who has been freed from his imprisonment by the Soviet government after 18 years of suffering.

*** Stars in Your Mental Skies ***

by Fr. Nick of Montreal

*** After visiting Metropolitan Joseph Slipy in Rome, Bishop Fulton Sheen phoned Bishop I. Borecky to tell him that he has never met anyone who reminded him more of Jesus Christ than the primate of the Ukrainian Catholic Church. *** Not even the most tolerant Catholic can imagine a spiritual bridge across the vast abyss gaping between the Vatican and the Kremlin. Their ideologies are diametrically opposed. One must obey either Rome or Communism. *** The place of a Canadian Prime Minister in History is not to be determined by his adroitness in winning national elections, but by his fidelity to the interests of Canada as a whole, and mostly by his courage in applying the rules of fair play in a government of law. *** Black nationalism is on the rise amongst the American Negroes. *** Eroticism is much too often nowadays called sex. The two should never be confused. The former is sexual pleasure without sexual responsibility and nothing worth calling a relationship can be created by it. *** Cardinal Lercaro of Bologna is rooting for a 'theology of the poor.' It would stress the doctrine of Christ's presence among the poor and those who practice the spirit of poverty, and would emphasize the action of Christian charity resulting from that belief. *** A true lover of genuine peace is not a pacifist in the contemporary sense. *** Already certain Kremlinologists are predicting that the Soviet Empire will soon change (no, not its bloody spots!) its name. To a Ukrainian, that's nothing new. We've known the Russkies under many names — Muscovy, Czarist Russia, the Democratic Republic of Russia, the USSR, and would not be surprised to see them label themselves as 'the Third Rome', for is that not the secular dream of every son of a Russian mother? *** What's or who's really behind the American change of policy towards Cuba? *** People like Walter Lippmann should know better than to call the Soviet Colonial Empire — Russia. Real Russia is erstwhile Muscovy. All other annexed lands should be freed. *** Many a western diplomat returning from the USSR can vouch that the Russkies go into a rage whenever we protest against their bluffing policies in any manner whatsoever. If only the Western leaders would realize this! *** General Franco should have remined Khruschev of the millions of Ukrainians he helped liquidate in the 1930's, when he received Nikita's plea for clemency for one of his ilk, i.e., Communist Grimau. *** With a view towards exploring a rapprochement with Eastern Europe, De Gaulle recently said: "'Everything depends on knowing whether in the USSR the spirit of liberty, fraternity, and equality will carry the day against the spirit of tyranny, ambition, and domination. *** The better to appreciate and understand an Eastern Rite Catholic, a Catholic of the Latin Rite would do well to have a heart-to-heart talk with an Orthodox person. *** When in a big city with a few Ukrainian priests and churches, permission is granted to baptize a Ukrainian child in a Rite other than his or her father's, and when letters are sent out by principals to Ukrainian parents giving them a choice (something they haven't got) as to the Rite in which their child should have his or her First Holy Communion, then I doubly appreciate the fact that finally the Eastern Patriarchs have been invited to become members of the Sacred Congregation

for the Oriental Church. *** Said a prominent Catholic layman of Quebec recently: "During all ages, there have been controversies, schools and doctrines that were opposed to each other, but there always remained a certain number of fundamental convictions that nobody would think of disputing and upon which reposed the moral life, the social order and all civilization. Today, there is not one left and that is why civilization has no foundations and has broken down so much that humanity has become a Tower of Babel because men have no common base which would permit them to work together and understand one another." He was alluding to the wave of secularism riding high in Catholic Quebec. *** Did the Pope's encyclical on peace and the visit of Khruschev's son-in-law really influence the recent Italian elections to the extent of helping the Communists to win many more votes? *** We in Canada are assisting, under a variety of influences, at the de-Christianization of our society and, what is more tragic, a host of people, and amongst them some of the best, dont' seem to realize it. *** Does our Canadian brand of Catholicism really penetrate our hearts, our customs, our teaching and our life? *** Socialization, which has nothing to do with socialism, is that system which makes human activities such as health protection, assistance to the poor, and education a responsibility of organized bodies in the community rather than that of individual citizens. Its advantages are obvious, but there are also dangers therein, such as the unwarranted development of bureaucracy, a possible autocracy, a paralysis of personal responsibility in the individual and an impediment to creative abilities. *** A modern state has to be lay, i.e., it must take into consideration every religion and even the lack of it. However, this does not mean that it must be oblivious to religion or ignore it. *** Democracy is truly an ensemble of spirit and structures And it is only by merging the two that we will achieve an excellent system of education. *** Ukrainian saw for the month: "Зійшли биці на киці. — All that boasting came to naught."

HOLY SCRIPTURE

God said: "Let us make man, wearing our own image and likeness. Let Us put him in command of the fishes in the sea, and all that flies through the air, and the cattle and the whole earth, and all the creeping things that move on earth. So God made man in His own image, made him in the image of God. Man and woman both He created them. And God blessed them, saying: 'Increase and multiply and fill the earth, and make it yours'." (Gen. 1, 26-28).

This text proves that there is more than one person in God, otherwise God would not say, *Let US make!* We know from the New Testament that in God there are three Persons, the Father, the Son and th Holy Spirit. The three divine Persons appeared at the Baptism of Christ, and Our Lord told His apostles to baptize His followers in the name of the Father, the Son and the Holy Spirit.

From this text, we can also see that man, being a representative of God on earth, is the master of all created things, because they were created both for the glory of God and the welfare of man. It is also clear that both man and woman have the same dignity, because both were made in the image of God, and therefore both are God's living pictures. The awareness of such dignity should help men and women to behave as God's worthy children.

Men, be careful, because square meals make your stomach round.

Little boys like their Mommies' driving, because it's usually more exciting than Dad's.

"LIVE...!"

Th. Bleech

THIS wonderful world that God made is filled with beauty and loveliness of all descriptions. The grandeur of nature and the lovely seasons of the year reflect the genius and intelligence of the Creator. The birds and animals reflect the beauty of a God of love, but above all this lovely creation stands man — the master in this earthly paradise. Vegetation with myriads of flowers, fruits, shrubs, trees and the hills and waters; animals and birds of sundry varieties, all command the admiration and pleasure of man, endowed not only with animality but with a soul, also, is the inexhaustible subject of wonderment and contemplation. This image of the Creator is ever inspiring and almost limitless in his discovery of new horizons. From the tiniest of sparks that are in his soul great accomplishment come about in the world, and the good in the worst of men evokes wonderment, surprise and even reverence.

Rain or shine, snow or cold, a certain 85 years young man in our community is out to "conquer" nature or to admire its handiwork. He has been retired from active work for nearly twenty years .While most elderly people are taking it easier, this perennial youth is living and doing for others.

We have many high and lovely wooded hills surounding our small town, nestled in the foothills of the Alleghenies which have constrained men of one quarter that age into relinquishing such rugged individualism. This man does not take up this pastime to challenge others of less audacity or spirit. He does it in order to "live" and "give."

While he was nursing his coke, I asked him what his recipe for longevity was and his succinct reply was: "'Live...!' This might sound sarcastic or impertinent but this man summed up his philosophy very pointedly. Most people don't take time to live, they are too engrossed in themselves.

When further conversation revealed that he was nearing 86, I was very surprised, because he looked like a man in his early sixties

He was carrying three freshly-cut knotted maple branches. From these branches he carves fancy walking canes. He goes into the woods on long hikes, looking for limbs and branches that are suitable to his craft.

He has been making these canes for thirteen years and selling them for charity. He makes as many as one-hundred canes a month, and all the money made from the sales is given to a crippled children's hospital. From this seemingly inconsequential pastime, he has contributed over $14,000 to this hospital which cares for all children who need aid irrespective of religious affiliation, race or color.

Men like these are the Christian gentlemen and gentle hearts who bring the divine truth to the market place, who light the paths along the way of life, stirring the souls of "routined" individuals. They perform their daily duties according to their state in life, with one eye on the eternal future and to the peace and contentment that comes from little things well done.

* * *

A group of applicants were waiting to be interviewed for a job as a wireless operator. But they were talking so loudly that they paid no attention to the dots and dashes which began coming over the loud speaker.

A man sitting quietly by himself suddenly jumped up and walked into the private office. He came out a few

minutes later smiling.

"Say," one of the group called out. "How'd you get in ahead of us? We were here first."

"It's your own fault. Anyone of you could have had the job," he replied, "if you'd listened to the message over the loud speaker."

"What message?" they asked in surprise.

"Why, the code," he answered. "It said: 'The man I need must always be on the alert. The first man who gets this message and comes directly into my private office will be placed on one of my ships as operator'."

* * *

Each day God showers us with countless opportunities to help ourselves and others He expects us to be on the alert — aggressive — imaginative. But He won't force us. He waits for us to act on our own. (James Keller).

---

catholicEtte

BELLS

by John Zubaly

THE ringing of the church bell at the early morning hour of 7 a.m. or at noon, 12 p.m. and — at 6 p.m. or at other times is not done for the sole purpose of informing the public at large of the precise time of the day. This may surpise many who had thought that the ringing of a church bell was no different than the factory whistle which indicates it is time to stop working and punch the time clock.

There are, of course, various kinds of bells, and each kind of bell has its own special use. The fire bell, school bell, door bell and the locomotive bell are but a few in everyday use. Needless to state that the bell of the church is also MOST useful to mankind

It may also be a surpise to many individuals to learn that Sacramental bells are important, because they bring our attention to the fact that we have duties to perform to God. The church bell is used for the glory of Him and for that reason is a blessed bell.

Unfortunately for the world, even blessed bells are silent in some far distant lands, especially in our fatherland, Russia dominated Ukraine. In the lands where church bells are silent, the right to worship God has been denied the faithful believers in one way or another.

Church bells ring out in the land of the free, calling the faithful to their houses of worship. And in their churches the faithful offer prayers to God that the bells now silent may ring again. And the true believers give thanks to God for the Holy Mother Church that she may always bestow her blessings on all the keepers of the True Faith!

Many people have very compassionate hearts. When they see a beggar they wish that somebody helped him.

A Sister was taking care of a ward for incurables, dressing the sores of a patient with a repulsive disease. A banker who was an atheist, said to her, "Sister, I would not do it for a million dollars!"

"Neither would I", the Sister replied, "but I do it for my Lord Who died for this poor man". And she went on quietly with her disagreeable task.

I'D LIKE TO KNOW...

1) When a person is dying, and the priest cannot reach him on time, can the patient receive sacramental absolution of his sins by radio or telephone?

It seems that a person must be physically, that is, corporeally present in order to receive sacramental absolution of his sins. That at least is the common teaching of Catholic theologians. Nevertheless, it is not absolutely certain. It is probable that such absolution can be given by telephone, because such method was practiced during the Mexican persecution of the Church and never condemned by Rome. At present, Catholics must follow the general practice, that is, they must be physically present when they receive sacramental absolution from a priest.

2) Is plastic surgery morally justified?

Plastic surgery is certainly morally justified when it is employed to correct a defect either congenital or caused by an accident, fire, or other disaster, for everyone has the right to employ these medical means to make him a normal human being. The same holds for those who were born with a distorted ear, nose, etc.

But what must we say when a person does not seek plastic surgery to remove some defect, but with the intention of simply improving his beauty, although his appearance is normal? There is nothing intrinsically either good or bad in such surgery, for Pope Pius XII said, "The physical beauty of man is itself a good, though subordinated to higher goods, and as such worth seeking and desiring. Such a desire (of improving ones physical beauty) is in itself neither morally good or evil, but receives its moral value from the circumstances,", that is, from his intention (AAS., L. 1958, 957-8). If the intention is good, the action of improving one's physical appearance will be good. If the intention is bad, for instance, if it is meant to increase one's power of seduction, or if it is exclusively intended to protect a criminal from punishment, or if it is desired through mere caprice or vanity, then such an operation is morally sinful.

3) Everyone believes that the stigmata of Teresa Newmann were true. Did the Church approve of them?

The Church did not approve of nor say anything about the stigmata of Teresa Newman nor of anyone else, except St. Francis of Assisi. Consequently, you may believe or not that they had a supernatural origin. Catholics must believe what Our Lord said and what His Church is teaching. Private revelations do not belong to the treasury of the revealed truth. If they help you personally, you may believe in them. If they don't, you are free, without any sin, to ignore them. They are not necessary for salvation.

4) Once I was invited to a non-Cath-

olic home with other friends among whom was a Catholic that I knew. Meat sandwiches were served at the end of the evening. I did not eat them, but my Catholic acquaintance did. Was I bound in conscience to tell him it was Friday?

If you foresaw that he forgot that it was Friday, you could have reminded him of the fact But if he knew it was Friday and still went ahead with meat sandwiches, you were not obliged to remind him. That would only cause trouble for you without helping him. For this reason you were not bound to warn him.

5) I would like to be a Redemptorist, but I do not know whether I have a vocation. What should I do to be sure that I can be a good missionary?

You should pray and have a discussion with some Redemptorist missionary We have pamphlets explaining the Redemptorist vocation: "Shall I be a Redemptorist?" You may get it from our Press in Yorkton.

God will not call you directly, because He seldom does that way. Neither will you hear heavenly voices. You must examine yourself and pray. If you are a normal boy, you can become a Redemptorist.

6) What is the Prychasten?

Prychasten is a short verse which is recited or sung during the Divine Liturgy in the Byzantine Rite It is usually taken from the Psalm. It comes before Holy Communion is distributed to the people, for which it serves as a preparation.

7) I have read somewhere the following words: 'A man is innocent until proven guilty!' Where do we find these words in the Bible?

These words are not found in the Bible. They come from the Magna Charta, granted by the English King John to the nobility of England. The principle that no one should be condemned as guilty until he is proven guilty has always been known throughout all civilized world, except the Soviet Union under the tyranny of Stalin when a man could have been condemned to exile or death on the grounds of mere suspicion.

Now this principle is incorporated into the penal code of most of the world.

8) How can a wife function properly, if her husband does not respect her opinion?

We do not know the situation of the questioner. But we do know that some wives have certain opinions which do not deserve respect.

9) Christ is sacramentally present in the Holy Eucharist. What does it mean?

That Christ is sacramentally present in the Blessed Sacrament means that He is present as God-Man under the appearances of bread and wine, that is, hidden under the sacramental veils. After the consecration the substance of the bread and wine are changed into the Body and Blood of Christ, but the species of bread and wine remain intact, such as the size, the color and the taste. These things constitute the sacramental veils under which Our Eucharistic Lord dwells in the Tabernacles.

10) What do you think of the father who does not know how to discipline his children? They are noisy all the time, even during the prayers before meals, and the head of the household does nothing about it. Do you think that he is a good father?

No, we do not think so. A good father should know how to put his children in order and teach them to keep quiet when silence is required, for instance, during prayer.

11) How can priests offer Mass when the Holy Scripture says that Christ offered one sacrifice for sins forever?

While saying Mass, priests do not offer God another sacrifice, distinct from that which was offered by Our Lord. They are only mystically and sacramentally renewing the same sacrifice, because such is His command given by Christ to His apostles and their lawful successors, the Bishops and the priests: "Do this as My memorial!" (Lk. 22, 19).

12) Are politics a 'dirty thing?'

No politics are not a dirty thing, unless politicians make it such by their dishonesty, trickery, frauds and lies.

The Death of a Great Pope

M. Schudlo, C.SS.R.

POPE John XXIII will pass into history as one of the greatest and most popular Popes, although many thought that he would be just a "caretaker Pope".

What made him so popular? The spirit of Christ which radiated from him on all occasions. He was so supernaturally human that whoever met him had the impression that Pope John XXIII was a living image of the Lord Whom he so wonderfully represented to the depressed and scared mankind.

Yes, Pope John XXIII was human, as Our Lord was. He liked to leave the Vatican and visit the sick of Rome. He liked to crack a little innocent joke to cheer up those around him. No wonder, the poor and the sick loved him as their Father, because they felt that he belonged to them

The new spirit in the Church of Christ is the greatest achievement of the late Pope. Pope John XXIII understood and deeply felt the scandal of divided Christianity. He realized also that the old methods of excommunications and threats made little or no impression on modern man Hence he went easy on the Petrine privilege of an absolute rule in favor of more Christlike charity, and thus he won the affection of the whole mankind, both Catholic and non-Catholic, as was clearly seen during his short reign and especially during his illness when many people from all denominations prayed for the ailing Pope. They prayed for him, because he had demonstrated such supernatural charm, simplicity and warmth that he will not be easily forgotten by those who met him.

He also won the hearts of Catholics, non-Catholics and even of pagans by preaching peace among men of good will, regardless of race, creed, ideology and nationality.

The new spirit of universal brother-

hood has been manifested during the second Vatican Council, assembled by Pope John XXIII the main purpose of which was not to confirm and publish again the old formulas, but to bring the Church of Christ into relationship with the modern world and men. Deeply in his heart Pope John XXIII felt that the Church must modernize herself and reform her ways, if she wishes to attract modern mankind and to spread the message of the Gospel among those nations which did not hear about and do not know it after almost 2,000 years. Pope John knew that such a situation is not normal and he did his utmost to improve it. Hence the idea of a Council shocked many who are scared of changes, even when life itself demands them.

* * *

The new spirit of Pope John XXIII was the result of his numerous trips throughout the world. He saw what made the Church awkward in the eyes of some modern men, and tried to remove it.

He knew that a holy liberty is needed, if the Church is to carry effectively her message to the world, for no one can rightly condemn a dictator and then employ his methods to his own advantage.

The first session of the Council shattered the Protestant view that the Catholic Church is a bulwark of spiritual slavery and dictatorship, for Pope John XXIII let the Bishops know that they were the rulers and the teachers of Christ's Church.

The late Pope saw that the old methods did not impress our Protestant brethren and did not bring them to the Church. Hence he stopped emphasizing the differences of the Catholic Church with non-Catholics, and began to stress those things that unite all those who believe in the Lord Christ. Despite the opposition of some ultraconservative, aging and isolated from the modern world dignitaries. Pope John convoked a Council and left a full freedom to the Fathers to discuss the problems and the difficulties of the Church and to find the proper solutions, with the help of the Holy Spirit.

Pope John XXIII made many new cardinals, breaking up the Italian majority. He removed a prayer which was offensive to the Jews. He received many religious leaders who would never had come to the Vatican under the reign of the previous Popes.

He introduced a new note of charity and understanding towards those with whom the Church must disagree, because he believed that the message of Christ can, without being substantially changed or adulterated, be expressed with new charity and clarity which will serve the cause of the Lord more effectively that the old dogmatizations and excommunications. And the world at large will not forget that for a long, long time.

WHAT ARE SYMBOLS?—The Ukrainian Caholic Church uses many symbols. These are objects or signs which represent a spiritual truth or virtue.

The cross is the sign of redemption and a symbol of faith. Constantine the Great saw a cross in the sky on the eve of his decisive battle with Maxentius. A luminous inscription upon the cross encouraged him and his soldiers to meet the numerically superior enemy. "Thou shall conquer by this sign".

Constantine crushed his enemy, and gave freedom of worship to Christ's Church in 313.

The fish is the emblem of the Christian, for it represents Jesus Christ, the Saviour of the world.

The olive branch is a symbol of peace. The palm means victory. The lily represents innocence, the rose stands for beauty and true love, which makes the heart happy.

"HAPPY BIRTHDAY MARY"

by Bernard Wolfe, C.SS.R.

IRV'S soft manly hand guided Patty's way up the church steps. The physical help was little, but the moral bost quickened and lightened her step. Tonight, Tuesday, was Mary's Perpetual Help night. Sometimes Irv and Patty pointed up this night as their "First Nighter." A First Nighter is always someone's first appearance in public. They always sensed this about their newly cherished devotion to Mary on these Tuesday night devotions.

Patty's step was not that of one, but two. Her body was the cradle of their fifth child. She was in her fifth month — the month that always seemed like the turning point for her when her unborn child became uppermost in her thoughts. But tonight not only her little one, but other worries pushed their way in like a crowd into a convention hall.

This evening before supper the telltale signs of worry disturbed her usually calm features. She had asked slyly: "Irv, how are we going to afford another little angel?" A practical point she knew. He knew also. But both knew that Mary held the secret — anxious to tell them whatever they would ask. Just like all the many times before, while worrying about having the other children. The combination to the safe had always been and still was trust in Mary.

Irv clicked the tumbler with his reply: "You know the answer as well as I do." Deftly, pipe in hand, he gestured to their Perpetual Help picture. 'Tonight's your birthday party, darling, wipe away your worries and put on a big, pretty smile for the kids."

Just then Jimmy, Betty, Joey and Cheryl tumbled in like wooden soldiers. "Happy Birthday to you! Happy

Birthday to you! Happy Birthday, dear Mommy, Happy Birthday to you!" Sadness vanished and tears of love and joy glistened on Mommy's dimpled cheeks. A Birthday kiss from Jimmy, Betty, Joey, and Cheryl all at once, were the big presents of the evening. Then came the other presents with all their fancy bows and brightly colored wrapping paper. Patty's, like every mother's heart, lightened with these expressions of love.

These little remembrances caught up her thoughts as she knelt beside Irv. The organ's refrain of "Mother Dearest, Mother Fairest" guided her thoughts down another familiar pathway As she prayed to Mary with her lips, her mind seemed to say: "Mary, was it like this with your wonderful Son? Did He sometimes jar you at night with a little knowing ping that told you: 'Yes, Mommy, I am here too'. Did you worry about where you would live when fleeing to Egypt? Mary, we worry about our house now. It is growing too small Really, we are growing too big. We like it that way, but the

house might collapse under too many more pattering and trampling feet. And, Mary, that wall in the children's play room had really better be repapered. Jimmy and Joey have not become da Vincis but they have come close to copying Peanut's face all over the "reachable" lower part".

The congregation listened while Father O'Brien read the petitions and Thanksgivings for the week. Then he addressed the people. Patty's mind still dwelt on her own thoughts, that is until Father O'Brien's opening sentence: "Tonight we celebrate a wonderful birthday." Patty felt her neck grow warm. She started to blush a little.

"It is the Birthday of the Mother of God," Father O'Brien continued. "On her birthday let us consider the wonderful present she gave the world. She gave us herself. God must have been accustomed to giving His chosen favorite every perfect grace possible. But she in return gave God the best present He could ask for. It was her 'Fiat.' This Fiat is a word which means "Thy Will be done." It was Mary's "Yes" to becoming the Mother of God. By this 'Yes' she experienced the miraculous gift of pregnancy that only God can grant. Her sanctified womb housed the Son of God. He fed, He grew, He moved like any normal forming child in those hallowed walls of flesh.

"Mary and Joseph did not have a nicely situated apartment waiting for them after marriage. Their first home was a stable. Their second, a house in exile. And then a simple abode in Nazareth But Mary carrying the Infant gave Him all: all her love, and all her little sacrifices which blossomed into eternal glory in heaven.

"During her married life did this little Jewish maid worry about what there was to wear to the synagogue? Did she worry about what the Rubensteins and the Goldsteins had in the way of material successes? Of course she did not. These were not worth her time. She considered only her God-given Son. She formed His body and she developed by her influence His character, in as far as a creature of God could influence His character. She gloried in being the wife of Joseph the Carpenter, and the mother of Jesus

"So you see," Father O'Brien continued, "Mary's birthday should inspire us to sing, 'Happy Birthday, dear Mary.' But we have different words to the same theme, 'Mother Dearest, Mother Fairest.' ..And for our birthday gifts Mary wants only our love; this love that burns itself out like a vigil candle. For in the vigil light we burn up our self-will. And soon what is left is only an empty container. From this goes up pure love. This pure love — the white smoke that goes up unhindered to God. Then into this empty vigil container, into our emptiness, Jesus and Mary pour their loving graces.

"Mary's heart is a mother's heart. As a mother she understands all our problems. You hear people say: 'Look, Mary had but one, the loving Infant Jesus. I have four. And my four ragamuffins would trip up her serenity and test her patience.' Such people like to live a silk worm spinning its own cocoon, hibernating in their own little world. But Mary's natural son, Jesus, adopted us all for her as her spiritual ragamuffins. She is stuck with us, like it or not. And to tell the truth, she loves it. Just as surely she loves to welcome our every trial and vexation into her motherly heart.

"Mary's real childbirth was without pain in Bethlehem, Mary's spiritual childbirth of mankind was accompanied by the most excruciating pain. Pain such as suffered by no martyr or saint alive today, or tomorrow or yesterday. It was Calvary and the cross! A continual sharing in the childbirth of freeing us from the pit of the devil, sin! For this let us thank Mary and offer her our gift of love on her birthday... Now please kneel and recite the Novena prayers..."

The devotions passed all too quickly. Like frosting on a cake, Patty's thoughts clung to the words of Father O'Brien: "Offer her a gift of love on her birthday."

Hand in hand Irv and Patty left the church. Again Mary, like an expert thief, had cracked open their worry-safe and removed their doubts.

Irv's very hand pressed in hers transmitted the message singing in both their hearts: "Happy Birthday, Mary."

How To Recognize a Vocation?

"He said to them: The harvest is great and the laborers are few" (Luke: 10, 2).

WE are using the word 'vocation' here in the limited sense of a calling to the higher state of the priesthood or the religious life. In its wide sense, the word 'vocation' applies to any state in life. The married have a vocation. The single life in the world is a vocation for some persons. Here we are asking, by what signs can young people know that God may be calling them to give their lives in a special way to Him?

IMPORTANCE

It is important that not only young people, but their parents as well, recognize the signs of such a vocation. Parents are in a position to misinterpret the signs for selfish ends, or to make it impossible or every difficult for a boy or girl to try out for the priesthood or religious life.

We say 'try out', because there can be no infallible certainty that any boy or girl will persevere throughout the training period that leads to the priesthood or the religious life. The signs of such a vocation merely gives evidence of God's will that the effort be made. To refuse to permit the effort to be made would be contrary to God's will and very damaging to the Church, which needs vocations so badly today.

NEGATIVE SIGNS

If certain qualities are lacking in a boy or girl, this in itself signifies that they have no higher vocation. These qualities are not positive signs of a vocation, but conditions the lack of which eliminates the possibility of a higher vocation unless a radical and proven change, tested over a period of time, occurs.

They are four in number: 1) ordinary talent, at least sufficient to learn all that a priest or religious is bound to knew and remember; 2) ordinary piety, marked by fidelity to daily prayers and frequentation of the sacraments; 3) sound moral character, which means freedom from any habit of serious sin and at least a desire to overcome venial sins; 4)good health, which obviously is necessary for the routine and the labors of a priest or religious.

POSITIVE SIGNS

The most positive sign that God may be calling a boy or girl to the priesthood or religious life is, when it is combined with the above qualities, a desire to serve God and their fellow men in such a state. Such a desire, even in a young teenager, is a special grace of God. It is the most common way in which God manifests an invitation to the higher life. It is God's way of saying to someone: "Come, follow Me."

The desire must be combined with eagerness and ability to make sacrifices for the love of God and of souls. Even though a young person does not yet know in detail all the sacrifices that will have to be made, the spirit of sacrifice must be a part of the desire to be a priest or religious.

Finally, the spirit of sacrifice must in turn show itself in willingness to do things for others, to suppress selfishness in helping others, parents, brothers and sisters, friends and those in need.

When all these signs are present, parents would make a grave mistake if they were to block, by any means, direct or indirect, the aspiration of a son or daughter to try out for the priesthood or religious life.

"Pray ye therefore the Lord of the harvest that He send laborers into His harvest" (Luke: 10, 2).

WHY ARE WEDDING RINGS USUALLY GOLDEN?—Gold is a pure metal, and incorruptible. It does not rust nor tarnish. It is always bright and clean. It cannot be destroyed by natural elements. Golden rings and ornaments, dug up after thousands of years in the earth, are as bright and shining as they were on the day they were buried. Under natural circumstances it is eternal.

The Christian love of the young couple must be eternal. No sickness, no old age, no other defects should destroy it, for the souls which are united together do not get old. The golden wedding ring is at once a pledge of matrimonial faithfulness, an eternal bond of two loving youthful hearts, a symbol of the finest and most delicate union between a girl and a boy who start their earthly career being blessed by the great sacrament of marriage, which makes out of them one body and one soul...

The Christian spouses must know better the meaning of the matrimonial ring that they may enrich it with love and merits of eternity.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON; SASK., CANADA.

In Praise of Protestants

James J. Higgins, C.SS.R.

From a priest who is pastor of a parish in a predominantly Protestant community — less than 100 Catholics in the whole county!

WE HAD a tree trimmed on the church property not long ago, and as work was going on a neighbor came strolling down the alley. His greeting to the man working in the tree was, "Come down, Zacheus."

The remark is repeated here not for its intrinsic brilliance. It was only a simple, homespun, commonplace jest, but the man in the tree understood the reference, the Biblical allusion. This, on the American scene today, is not commonplace. Indeed, Fulton Oursler, the noted lecturer and writer, is said to have undertaken his immensely popularizations of the Old Testament and the life of Christ precisely because he found that most of his audience did not catch the Biblical references, even to such familiar incidents as the Prodigal Son, the thirty pieces of silver, the Good Samaritan. These references should be familiar enough to Catholics because the Gospel is read to them every Sunday. But over twenty years ago Nicholas Murray Butler, then President of Columbia University, had to complain that the generality of American audiences did not understand the Biblical allusions. There is an old story, probably apocryphal, which tells of a member of Parliament who ended his speech with the assertion that even Solomon in all his glory was not arrayed as the lilies of the field. On being congratulated on such striking imagery and asked if it were his own coinage he conscientiously admitted he seemed to have read it somewhere before.

But here in this border state the neglect of the Scriptures is not as far advanced as in other parts of the English speaking world. In this we must praise our Protestant friends. Indeed, this is not the only aspect of their life and practice that merits commendation.

It may be of interest to other Catholics to share the reactions and reflections of one set down in a predominantly Protestant community (fewer than 100 Catholics in the whole county) and to hear a word spoken in praise of some of the good points and virtues of our Protestant neighbors.

High on the list of things to be commended would be, then, a reverence for and reading of the Word of God. If the faithful Protestant's love of the Bible were simply an interest in a far away place and long ago time it would be, religiously speaking, a sterile thing indeed. I do not think it is merely an antiquarian hobby. I believe that the words of Father Louis Bouyer, himself a Protestant pastor before he became a Catholic and a priest, spoken of Protestants in France, are equally true applied to the United States. "In every case where the Protestant religion is more than a routine of church-going, personal devotion bears a clear and strikingly Biblical character. The basic act of religion on which pastors or parents insist in daily reading of the Bible, or at least of the Gospels. To be exact, a meditative reading... What do they seek in this reading and in the prayer it inspires? We answer categorically: God speaking to the soul, and acting in it'" (Spirit and Forms of Protestantism, Newman Press).

Another point to be mentioned in praise of Protestants is their devotion to Jesus, the Redeemer of mankind. This devotion to the person of Jesus Christ as Lord and Saviour, however,

does not always mean a clear affirmation of His divinity, true God of true God, consubstantial with the Father. Such unambiguous formulations of truth are apt to be shunned, not only because we live in an age of "incredible religious illiteracy" to quote the phrase of Dr. Edwin T. Dahlberg, president of the National Council of Churches, but also because the largest Protestant group here, variously known as the Christian Church, Disciples of Christ, or Campbellites (after Alexander Campbell, one of the leaders of this largest American-born group) expressly sets its face against any statemetns of belief, or creeds, professing "no creed but the Bible." Still, it would seem that most accept the full divinity of Christ, or would if the matter were fully explained to them.

Only last spring a situation developed that illustrates this. A visiting lecturer to these parts, a Protestant minister, gave a favorable notice to the possibility that Christ did not actually die but only swooned away on the cross and then revived in the coolness of the tomb. This theory, one of the feebler attempts to explain away the empty but sealed and guarded tomb, had, at one time, a certain appeal for the semi-educated or for the unbeliever, desperate in his attempts to hide himself when God walks among us. It is an explanation which ignores the historical facts of the bloody sweat in the garden, the merciless scourging at the pillar, the crowning with thorns, the way of the cross, the crucifixion, the piercing with the lance, the judgment of His friends that the victim was dead, the judgment of His enemies that He was dead, the judgment of the Roman official that He was dead. It asserts that the victim of these tortures was able to be restored to complete health in the relatively few hours of the entombment, without proper medicines and food, and so completely restored that He was able to roll away the stone unaided and appearing to His friends, was so vigorous in His reanimating of their flagging spirits that He was able to convince them that He had truly risen not just from the grave but from the dead by the power of God. And in testimony of this they and thousands gave their lives.

It is, I say, an inane reconstruction of the resurrection story, for if Christ simply revived, He could have been apprehended by the authorities; for the Jews would have reminded the Roman authority that Christ was under sentence of death, not of seeming death. And the theory and its presentation met here with an articulate and vigorous rejection. The postmaster, in conversation with this writer, referred to it as the "old, discredited swoon theory". The minister who brought the lecturer to these parts (although he did not sponsor the lecture in which this theory was broached) was quick to divorce himself from any responsibility for this view, and, I fear, is still explaining that it was not his idea.

Another point in favor of Protestants is that the average faithful Protestant feels a lively sense of financial responsibility for the church and its works. He may not go to church every Sunday, but it is plain to him that he must support the work of God which he feels his church and its projects are. Therefore, he does not think it improper for the church to ask for a pledge. Since he regards this support of the church as support of God's work, he regards it as a serious duty. If it is a serious duty, it must be faced and discharged in a serious way, with the care and forethought you would give to other serious matters, in the same business-like way you would plan for meeting the payments on the house or car or television.

Many Protestants give tithes, one tenth of their income, under the conviction that if God asked that in the Old Testament of people who lived

only in anticipation of the Redeemer, it is not an unreasonable amount to ask from those who live in the years of Our Lord.

I have heard stories of people who, even in the dark days of the depression, would bring home their wages on Saturday night and budget their expenses for the week. The first item that was budgeted for, as they sat around the kitchen table, was God and his work. The most generous contributor in our small parish is a young woman, a convert, who works in the mills and tithes. I have heard of another convert, a railroad worker, who, when forced to work on Sunday, gave that day's pay to the Lord. The three hundred thousand Seventh Day Adventists gave almost fifty million dollars in one year. This averages out about $166 a member. (Figures from Yearbook of American Churches, 1957). This spirit of generosity deserves the praise of God and man. It reflects a sense of commitment to Christ, to use a Protestant phrase. For a man's money is part of him, as is his property, and how generously he parts with his abundance indicates how truly he has given himself to God, how sincerely he wishes to heal the ancient divorce of God and man worked by our enemy in the first days of our history

Another feature of Protestant life we can admire is the active part the lay people take in the educational program for the young. The local Baptist minister took me through the new Baptist educational building. It is a well-appointed graded school. And it is staffed on Sundays by men and women who prepare themselves for the task of teaching by special training courses. This indicates a commendable seriousness in the approach to the problem of religious instruction. The more serious this approach, the more the reasonableness and necessity of the religious school will emerge in minds unclouded by prejudice and unreal fears about national unity. Indeed, it should be remembered that there are already almost three thousand Christian Day Schools under Protestant auspices in the United States. The Seventh Day Adventists alone have over 900 and the Missouri Synod Lutherans 1171.

The use of the name of God is often a barometer of our reverence for God. How we use His name indicates the reality and vitality of our conviction that God is above all, the Lord of all His creation, the Totally Other, to use Tillich's expression, before Whom man is as nothing. It is my impression that amongst these people the name of God is not profaned, and that there is a healthy social climate of disapproval for any misuse of His name.

It is probably true, as William Whalen remarks in his book, 'Separated Brethren,' that Protestantism has so far reinforced rather than circumvented racial segregation in this democracy, and that eleven o'clock on Sunday morning is the most segregater hour in American life. But this failure to realize fully the implication of Christ's teaching, resulting in a reluctance to worship with those of another color, a childish reaction, is not peculiar to Protestant Christianity, as this writer can well testify. And it is to the credit of the Protestant people here, that though they do have segregated churches, school integration, an upheaval of more than a century's previous practice and custom, went off without incident. The colored students take part in plays, in athletics, in the band and concerts. And the white people sit down at least in the same room or yard with the colored people at a school-sponsored ice cream social.

In the Encyclical 'Humani Generis' Pope Pius XII, after outlining some of the prevalent though schemes of our day, reminds Catholic theologians that they must acquaint themselves with these speculations, take them into account and have a thorough understanding of them. "There is no curing a dis-

vene unless you have made a study of its symptoms. Moreover, there is some truth underlying even these wrong-headed ideas: yes, and they spur the mind on to study and weigh certain truths, philosophical and theological, more carefully than we otherwise should."

And if we wish to bring our separated brethren back to the unity of the one flock and one shepherd, that they may all be one, as Christ prayed, so that the world may believe, we must study Protestantism in the communities where it has life. As Father Louis Bouyer says, in his 'Spirits and Forms of Protestantism,' "Any discussion on Protestantism which does not start from this point risks ending up in logical webs which bear no relations to reality."

It is to help toward an understanding of Protestantism as it is lived in one small section that these few lines were written.

— (The Liguorian)

M.S.

ARE YOU A WORK ADDICT?

(Labor Day)

MANY people like to work. As a matter of fact, some even like the work itself. There are people who would sit all day watching other people working, so much do they like work.

Most people are lazy by their nature. They would not work at all, if someone else provided them with daily bread, and something else besides. It must be noted that laziness is one of the consequences of original sin. There is a seed of it in everyone of us.

Fortunately some are trying to destroy this nefarious seed by hard work, while the others cultivate it by doing nothing or by doing the least which cannot be avoided, if they wish to survive on this dusty planet. And these 'do-nothing-people' think they are smart, because they are successful in doing the least for the family, the Church or the country. They think they are, but they aren't. Their wisdom is real stupidity in the eyes of God, for God made man to work, not to idle. Even the innocent Adam before his fall in paradise was not supposed

to be a happy idler, for the Bible says, "God took the man and put him in His garden of delights to cultivate and tend it" (Gen. 2, 15). Since God is the busiest 'Businessman,' we can hardly imagine that He would make men to idle away His gifts and time on doing nothing. The strength and other physical or mental gifts are too precious to be wasted away on doing nothing. The sloatful servant who hid his talent in the ground was severely punished by his master, "You lazy, good-for-nothing fellow . . . , you ought to have put my money in the bank, that on my return I might at least have recovered my capitol plus the interest!" (Matt. 25, 27).

* * *

While most people hate work, and some of them tolerate it there are a few whom we can rightly call "work addicts". Are you wondering whether you are one of them? If you examine your lazy bones you will become more than 99% sure that you are no such thing, for you do not belong to their group. Your neighbors, or even your wife in a fit of anger can tell you that much.

People do not like work, because they do not understand how much joy it brings to one's life. It is the achievements that add satisfaction to our earthly life. But no achievement is possible without hard and constant efforts.

Work addiction is a hard and rare virtue in our days when the national economy and industry are concentrated to make the life of the people as easy as it can be. Men can be exposed to this virtue for years by observing some hard working person without catching his enthusiasm for work, for they do not realize that accomplishing someting provides a real satisfaction in life. The famous American inventor Thomas Edison said, "Sleep (and we may add amusements and the rest in general) is like a drug. Take too much at a time and it makes you dopey. You lose time, vitality and opportunities."

Thomas Edison was a real work addict. He patented in his lifetime 1093 inventions. His contribution to the welfare of mankind are extraordinarily great. He invented the phonograph which captured sounds on records. His incandescent bulb lights our homes and offices. He made the invention of microphone, mimeograph, movies, telephone, telegraph and typewriters, all commercially practical.

Many people would like to become work addicts. Some have even started, but then came the hunting season, or the winter TV programs, and their 'passion' for work evaporates.

Don't the work addicts ever fail in their efforts or get disgusted? They do, and often so, but they never hesitate out of their fear of failure. A worker at the Edison shop was discouraged during one trying experiment He made 1,000 experiments without finding what Edison wanted. Then old Tom said, "My friend, we have not failed. Now we know 1,000 formulas that won't work so we are much closer to finding the formula that will."

Little men do easily get discouraged by the misfortune but not the great ones that rule the world of science. It was a freezing December night in 1914. The whole plant with all the supplies which Edison had assembled in years was burnt to the ground. The fire started in the film room. Everything went up with the smoke. The firemen from eight towns could not stop the burning of the precious materials. Edison was 67 at that time. When he saw the irrepairable damage to his life work, he said to his son Charles, "Where is Mom? Get her and her friends! They will never see a fire like that again."

When everything was burnt to the ground Edison said to his co-workers, "We are going to rebuild everything!" And they did.

Someone may think that work addiction is the privilege of the geniuses. No, says Edison: "Genius is one percent inspired and ninety-nine percent perspiration." Laziness, lack of courage and sloth are the main reasons why most people lead an average life. There is no excuse which most men will not use to avoid work and the labor of thinking.

Edison was almost totally deaf since

childhood. Deafness did not hinder his work. Nay, it gave him more time to think. "I haven't heard a bird sing since I was a child," he said, "but my deafness has been rather beneficial than a handicap,"' for it helped him to meditate and to read. "How much have you heard," he said, "that you could do without?"

A work addict is never satisfied with what he has already done. He wants to do more and more. Edison said, "Show me a thoroughly satisfied man, and I will show you a failure." He never accepted idleness as a worthwhile goal for a human being, for a loafer is an unhappy man.

* * *

A Christian must work and love his work. Work is a great means of sanctification. A man was tempted to commit a sin. The devil's attacks were very impetuous. He prayed to the Lord to relieve him. An angel appeared to him and said, "The Lord wants you to pray and to work." He did so and was freed from temptations.

Work is a great source of merits. Our Lord glorified His Heavenly Father both by His work at the carpenter's shop in Nazareth and by His suffering on the cross Every work performed in the state of sanctifying grace with the intention of pleasing God is meritorious. It increases the amount of grace in the soul and of the glory hereafter.

Work is also a wonderful means of atoning for one's sins, for it was imposed by God Himself upon the fallen Adam and his sinful children, "You have listened to your wife's counsel and have eaten the fruit I forbade you to eat..., and now all the days of your life you shall win food from it (the earth) with toil... with the sweat of your brow" (Gen. 3, 17-19)

Finally, work is a means of perfection. All religious Orders prescribe work for their members. Some have the following watchword, "Pray and work!" Work frees men of temptation, makes them calm and happy and thus renders the practice of virtues easier.

Our Blessed Lord and His Mother Mary should convince all the followers of the Gospel that they must work and work hard, if they wish to resemble their Divine Master Who said, "I have set you an example, so that what I have done, you, too, should do" (John 13, 15). And what did Our Lord do when He was living on earth? He prayed and worked For this reason we all must love prayer and work, that is, we must become prayer and work addicts, if we wish to claim partnership with Christ.

TRUE WISDOM

Haroun Al Raschid was seeking a man to fill the place of his Grand Vizier who had recently died. After many candidates had been refused, the Prince in disguise one night came upon a man in the poorest part of the city whom he saw giving his own meager supply of food away in charity — and spending the rest of his time in prayer.

"Here, indeed, appears to be a wise man," said the Prince. "I will test him further."

So he approached the holy man and said to him: "Friend, I would ask thee three questions, for which I long have sought ananswer. When, do you think, is man greatest?"

The poor man was quick to answer: "When he laughs amid his tears; when he suffers and is silent; when he labors, though he foresees he shall never be paid."

"Where is woman greatest?" asked the Prince again.

"By the cradle of her child; by the couch of the dying; at the feet of God," was the answer.

"When is God greatest?"

"There are no degrees in God," said the man devoutly. "He is always greatest and best!"

Then Haroun Al Raschid approached and embraced the poor man and invited him to come with him to his palace. He had found the wise man whom he had been seeking.

Love Does Not Brood Over An Injury

by St. Alphonsus Liguori

WHAT is the surest way of knowing the will of God? There is no surer way than obedience to our superiors or spiritual directors.

St. Vincent de Paul said: "There is no better way of doing the will of God than by obeying our superiors."

The Holy Spirit says: "Obedience is better than the sacrifices of the foolish" (Eccles. 4, 17).

The sacrifice of our self-will, which we make to God by subjecting it to obedience, pleases Him more than all other sacrifices we could offer Him. In other things, such as almsgiving, fasting, bodily penance and the like, we give God what can be taken from us; but when we give Him our will, we give Him what nobody can take from us. When we give God our possessions, our time, our comfort, we give a measured portion; when we give Him our will, we give Him all.

"Lord, tell me by means of obedience what You want me to do, and I will do it." When we say that, we give God everything; there is nothing more that we can offer Him.

If you wish to follow the way of obedience, you must be willing to give up your own opinion. "Everyone," says St. Francis de Sales, "has his own opinion; but that is no obstacle to the practice of virtue. What is contrary to virtue is excessive and unreasonable attachment to one's own opinion."

We know, to our sorrow, that this attachment to our own opinion is most difficult to overcome. That is why there are so few souls who give themselves entirely to God: there are so few who submit themselves entirely to obedience.

There are some persons who are so tenaciously and selfishly attached to their own will that when something is imposed upon them by obedience, even though it may be in harmony with their inclinations, nevertheless, just because it is imposed by obedience, that is, by the will of someone else, they are robbed of all desire to do what is commanded. They find no satisfaction in doing anything except what is dictated by their own will.

Such is not the way of the Saints. They find peace only in doing what is imposed by obedience.

On a certain feast Mother de Chantal told the sisters of the community that she would dispense them from obedience for the day, and that each Sister could do what she pleased. These devout religious came to her in the evening, begging her never again to give them such a permission, for they had never experienced a day so wearisome as that on which they were freed from obedience.

It is a mistake to imagine that any other work could be better than that imposed by obedience.

St. Francis de Sales said: "To leave the task imposed by obedience in order to unite ourselves with God in prayer, in devout reading or in holy recollection, is to turn away from God and follow self-will."

St. Theresa adds that whoever performs an action, even a spiritual action, contrary to obedience, unquestionably follows the suggestion of the devil, and not, as he may try to make himself believe, divine inspiration. All divine inspirations, she says, comes united with obedience. Again, she writes that God asks nothing of a soul that loves Him except obedience. Father Rodriguez writes: "An act performed through obedience is of more value than any other which we could possibly imagine." More merits can be gained by picking up a stick when obedience asks it than by making a

long meditation or performing severe acts of penance out of self-will.

St Mary Magdalen of Pazzi used to say that she much preferred to be engaged in some work imposed by obedience than to go off to some secluded spot to spend the time in devout prayer, because she was sure, when acting according to obedience, that she was doing the will of God; but she was not so sure of doing God's will when she went to pray without being asked to do so by obedience.

All the masters of the spiritual life hold that it is better to leave prayer for obedience than to continue it without obedience. The Blessed Virgin Mary revealed to St. Bridget that whoever refrains from performing an act of mortification because of obedience, merits a double reward: one for desiring to perform the mortification and another, and greater reward for renouncing it through obedience.

One day Father Francis Arias went to visit the Venerable Father John of Avila, his close friend. "Why are you so sad?" Father Francis asked his friend. "How happy you must be," answered Father John, "to live under obedience! You are always so sure of what God wants you to do. Now look at me. How do I know whether it is more pleasing to God for me to go about the villages, instructing the poor peasants, or to remain in my confessional, hearing everybody that comes? Whoever lives under obedience, however, is certain that whatever he does according to obedience, he always does according to the will of God, and that it is the thing most pleasing to God."

There is much consolation in that thought for all who at times find obedience upleasant.

To be perfect in obedience it is necessary to obey with both our will and our judgment. To obey with the will means to obey voluntarily, not through force as a slave would do. To obey with the judgment means to conform our judgment to that of the superior who gives the command, without stopping to scrutinize and pass judgment on what he commands or how he comands it. St. Mary Magdalen of Pazzi said: "Perfect obedience forms no judgment." On the same point St Philip Neri said that to obey well it is not enough to do what is commanded; it should be done without reasoning about it, for we should be convinced that what is imposed upon us through obedience is the best and most perfect thing we can do, even though it may appear to be otherwise.

This is true not only in the case of religious but also for people in the world who place themselves under the guidance of a spiritual director. For the latter a spiritual director can lay down rules to follow not only in spiritual matters but also in regard to their daily temporal affairs In doing this they are always sure of doing what is best.

St. Philip Neri said: "They who desire to make progress in the way of God put themselves under the direction of a wise confessor whom they obey as the representative of God. Whoever does this may be assured that he will not be asked to give an account to God of his way of life." He says further: "Such persons can have confidence in the confessor, because God will not permit him to make a mistake. There is no surer way of eluding the tricks of the devil than by following the will of another in the performance of good works. There is nothing more dangerous than wanting to be guided only by one's own ideas."

St. Francis de Sales, speaking of the need of a spiritual director in order to walk securely in the way of God, said: "This is the only piece of advice that contains all advice: search as long as you will, and you will never find a more secure way of doing the will of God than by walking in this humble obedience so highly recommended and faithfully practiced through the ages by all holy persons."

The same rule is laid down by St. Bernard, St. Bernardine of Siena, St. Anthony, St. John of the Cross, St. Theresa and all the theologians and teachers of the spiritual life. To doubt this truth, says St John of the Cross, is almost to doubt our faith. "Not to accept the decision of one's confessor," he says, "is evidence of arrogance and a weak faith."

St. Francis de Sales states two principles which afford great comfort to persons who are inclined to be scrupulous: 1. An obedient person is never lost. 2. We should be content to have the assurance of our spiritual director or confessor that we are on the right road, without seeking any further proof.

To summarize all that has been said in this chapter we give three rules: 1) Renounce self-will; 2) Seek and follow God's will; 3) Pray always for the strength to do both the one and the other.

My Thorny Problem

M. Schudlo, C.SS.R.

I had a boy-friend with whom I was in love and I think that he too was in love with me. On serveral occasions he asked me for the intimacies which are permitted only to married couples. When I refused, he left me. Now I hear that he wants to come back. Should I take him back, when he returns? Do you think that he loves me? I still love him and I pray for him, but I do not know what I should do. I would like to have him back, though.

True love is based on respect for a person and his feelings, religious convictions and other things dear to him. When we really love a person, we will not hurt him or his feelings.

Your boy-friend does not have either respect for you or his morality must be very low, otherwise he would not ask you for things that hurt you and would hurt every decent and God-fearing girl.

For this reason you did the right thing in letting him go. It is better for you to lose a man than to lose God and your soul. Millions of martyrs have chosen God rather than their own life.

If the boy comes back you must tell him that he must apologize first and then promise that he would never again mention such things. If he agrees, you may take him back, but you must put a condition: We will never be alone with each other! Both of you must avoid the unnecessary occasions which excite passions and may lead one or both of you to sin.

Tell him that he would trust you less, if you agree to his suggestions, because no man can trust a girl that does not hesitate to offend God for the sake of a man.

Furthermore, if both of you are old enough, you should try to get married at your and his earliest convenience, because none of you should put too much pressure upon each other.

If you are too young to get married, then the only thing you should do — is to break off this friendship. Other-

wise you would be playing with fire, that is, exposing yourselves to the danger of mortal sin, a thing that no one should do.

If the boy disagrees and refuses to accept these conditions, you should give him up. He does not want you, but his sinful satisfactions .No woman can trust a man that does not fear God even after the wedding ceremony.

Remember that it is man's sacred duty to put God and his own soul above everything else, as Our Lord says: "What does it profit a man to gain the whole world when his soul is forfeited? Or what price can a man pay down to purchase life forever?" (Mark; 8, 35-36).

BE ALWAYS HONEST

There are some people who like to relate facts as if the latter happened to them or to their cousins. In most cases it is not true. Then the people who have already heard or read about it will laugh at them and call them liars. Why not say, then, "I heard or read about somewhere...". The listeners will agree at least that you are honest... And thus they will respect you, because they will know that you're truthful.

If our women ever become equal to men, it will certainly take a lot of time for the men to get accustomed to their new rights.

PRIEST'S WORK:—Many wonder for they do not see priests going to work. The priests do not go to work, for they are surrounded by it from morning till night.

THE BEST POLICY:—If you have enemies that you made yourself, then speak well of them and they will become your friends.

LIPSTICK.—Many girls who read our Redeemer's Voice are often asking us whether Ukrainian girls should paint their lips and cheeks. We really do not know what to say, for we do not want to embarrass their consciences. We would therefore give them the advice St. Francis de Sales gave to a good lady:

Some object to using lipstick and rouge. Some approve it. I shall follow the middle course, allowing our Ukrainian girls to rouge one lip and to paint one of their cheeks.

Man is fully man, when he has his God with him, for God made man to know Him, to love and to be with Him in heaven. So, man has everything when he has God with him and within him.

FIRST FLIER.—Do you know that John Montgomery was the first inventor of airplane flying, in his own glider near San Diego in 1883?

A proud man is like an egg. He is unwilling to accept another's opinion, for he is full of himself and is infatuated of his own capacities.

ELECTRICAL MIRACLES

Miracles of electricity have occurred within a lifetime. In 1921, a radio station broadcast 35 miles. In July, 1962, Telstar relayed European television for North American viewers, a distance of 5,000 miles.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 9

Volume XXXV, No. 9

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Одність Християнства — о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Нам'рення — 3
Папа Павло VI — о. М. Шудло, ЧНІ. 5
Подорож до Австралії — о. М. Шудло, ЧНІ. 8
Треба дбати про вічне спасення — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Проповідь Кир Йосифа Сліпого — 14
Подружжя Малолітніх — о. Роман Ганас 17
Хотів би ти знати? — 21
Новий Апос. Екзарх для Укр.-Катол. в Англії 23
Мелетій Смотрицький стає ченцем — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 25
Чи любиш працювати? — П. Р. 27
Св. Олена — 30
Сократ і застиджений юнак — 31

The Exaltation of the Precious Cross — 33
Christians and Jews — Msgr. John M. Oesterreicher 34
My Trip to Australia — M. Schudlo, CSSR. 37
Christianity and Communism — Bro. Vincent, CSSR. 40
The New Pope — M. Schudlo, CSSR. 41
Stars in Your Mental Skies — Fr. Nick 43
"Live...!" — Th. Bleech 45
Bells — John Zubaly 46
I'd Like to Know — 47
The Death of a Great Pope — M. Schudlo, CSSR. 49
"Happy Birthday Mary" — Bernard Wolfe, CSSR. 51
How to Recognize a Vocation? — 53
In Praise of Protestants — James J. Higgins, CSSR. 55
Are you a Work Addict? — M. S. 58
Love does not brood over an injury — St. Alphonsus Liguori, CSSR. 61
My Thorny Problem — M. Schudlo, CSSR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1963
OCTOBER

REDEEMER'S VOICE

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС

Христос—Цар усього людства

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ХРИСТОС це Цар всесвіту не тільки тому, що Він Бог і співтворець світу: "Все через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. І життя було в Нім" (Ів. 1, 3-4).

Христос є водночас нашим Царем тому, що Він—Спаситель людства та визвольник людей від гріха. Смертю на хресті Він здобув собі право бути Царем людських сердець і світу, який Він відкупив на троні, що Сам Собі вибрав цебто на хресті.

Коронація Спасителя відбулася в Страсну П'ятницю на маленькім горбочку поза Єрусалимом. Там Христос зодягнувся пурпурою власної Крови і засів на спасительнім троні хреста, яким відкупив людей із неволі гріха, бо Своєю смертю надолужив справедливості за беззаконня всього людства. "Один бо є Бог і один посередник між Богом і людьми,—людина Ісус Христос, що дав Себе Самого на викуп за всіх" (І Тим. 2, 5-6).

На хресті Христос став Царем відкупленого з неволі гріха людства і на Голгофі започаткував Він царство правди та життя, царство святости та справедливости, царство ласки, любови та мира, "бо в Христі Бог примирив світ із Самим Собою, не зважавши на їхні провини" (2 Кор. 5, 19).

Пророк Ісая змалював Спасителя в ділі відкуплення: "Він (Христос) узяв на себе наші немочі та наші недуги. А нам здавалося, що це Бог покарав, побив і понизив його. Він же був

пораненний за наші гріхи та мучений за наші беззаконня. Кара за наше здоров'я (виздоровлення з гріхів і духовний добробут) спала на нього і ми зцілилися Його ранами" (Іс. 53, 4-5).

Христос, ставши нашим Божественним Братом, у хвилині Втілення, погодився прийняти на Себе покуту за людські гріхи, так як прийняв на Себе людську природу. Через первородний і інші особисті гріхи "ми всі блукали немов вівці, кожен ходив своєю дорогою. Господь же вложив на нього провини нас усіх" (Іс. 53, 6).

Своєю смертю на хресті Христос Цар розгромив Сатану, царя дохристиянського світу, знищив його владу над людьми

та повалив його царство спертe на безвірстві, ідолопоклонстві, ненависті, непогамованій жадобі земських багатств і розкошей. "Я бачив Сатану, що немов блискавка спадав із неба" (Лк. 10, 18).

Христос це такий ласкавий і добрий Цар, бо бажає добра навіть тим, які не хочуть прийняти Його до своїх сердець і погорджують Його Особою та навчанням, бо Він дбає так про Своїх добрих підвладних, як і злих.

Ісус ішов зо Своїми учнями на свято до Єрусалиму. Заскочила їх ніч і вони хотіли переночувати в однім самар'янськім селі. Мешканці ж, зобачивши, що Христос і Його учні це жиди, відмовили їм гостинности. Яків і Іван, "сини грому", страшно обурилися на нечемність самарійців і промовили до Учителя: "Господи, якщо хочеш, то скажемо, щоб вогонь зійшов із неба та винищив їх, як і Ілля був учинив" із сотником і військом ідолопоклонного царя ізраїльського Охозії, посилаючи на них вогонь із неба, що на місці пожер їх (Лк. 9, 54). Христос Спаситель не тільки не дозволив покарати невдячних самарійців, але й ще скартав Своїх запальних учнів за поривчість, бо вона незгідна з Божим милосердям, на якім Христос оснував Своє царство. "Ви не знаєте, якого ви духа, бо Син людський не прийшов губити людські душі, але спасати. І вони пішли в інше село" (Лк. 9, 55-56).

Пророк Захарія заповів, що Спаситель, Цар Ізраїля, буде ласкавий і довготерпеливий для Своїх підвладних, пробачуючи їхні провини, бо розуміє людські немочі: "Радій, дочко Сіона, веселися, дочко Єрусалиму: Ось твій Цар надходить до тебе, справедливий, спасаючий і тихий" (Зах. 9, 9).

Царство Христа віддзеркалює милосердя та доброту. Хіба ж Христос не зобов'язав усіх Своїх учнів наслідувати Небесного Вітця в Його доброті та милосерді? "Будьте милосердні, як і милосердний Ваш небесний Отець... Бо Він милосердний для невдячних і злих" (Лк. 6, 35-6).

Христос, Бого-Чоловік, є Царем людства, бо смертю на хресті здобув Собі світ душ і сердець. Король, що відзискав чи відвоював затрачену колись територію чи нарід, законно, правом здобуття, стається царем даної країни та її народу.

Через первородний і особисті гріхи люди стали рабами диявола, який відлучив їх від Бога та затягнув у неволю гріха. Кожен гріх це такий страшний довг, що людина зовсім неспроможна заплатити Божій справедливости. Тільки Божий Син, ставши нашим Братом, міг заплатити цей довг гріхів і викупити нас із неволі диявола, бо гріх учинив людей рабами пекла. "Бо хто ким переможений, той тому й невільник" (2 Пет. 2, 20). В Адамі Сатана переміг ввесь людський рід, тому вважав себе паном світу. Спокушуючи Спасителя, обіцював Йому владу над світом: Вивів Спасителя "на високу гору та показав Йому всі царства світу і їхню славу. Та й каже до Нього: Все те дам Тобі, якщо впадеш і поклонишся мені" (Мт. 4, 8-9).

Диявол був певний за своє панування на світі, бо знав, що ніхто не зможе вповні спокутувати гріхів людства. Поки ж гріх панує в світі, поти диявол його цар. Не знав Сатана, що

Христос був Божим Сином, який міг і сплатив довги затягнені грішним людством. Він перебрав на Себе наші гріхи, відпокутував беззаконня людства та Своєю кров'ю сплатив довги, що світ затягнув перед Божою справедливістю. Оттому Він викупив світ і людей, що живуть у світі, від Божих кар і вічного прокляття. Викупляючи їх із неволі гріха та переносячи в сферу Божої ласки та синівства, Христос стався Царем людських душ і відкупленого світу. Водночас став Він Царем земських царів, бо всі царі, князі та королі цього світу мають коритися Христові Цареві та руководитися так у приватнім як публічнім житті засадами проголошеного Ним кодексу духовного Царства цебто навчанням Св. Євангелії. Христос подібно як земські царі має повне право надавати закони Своєму царству, бо "Він первороджений із мертвих і Володар земських царів. Йому, що нас полюбив і Своєю Кров'ю обмив нас від наших гріхів ...слава та сила на вічні віки!" (Апок. 1, 5-6).

Жиди не вірили, що Христос це Божий Син і Цар світу. Воскресення з гробу доказало людям, що Христос це Бог і прибило печать непомильности та божественности на все Його навчання та закони. Якщо ж Христос це Божий Син, то Він Він правдивий Бог. Якщо ж Він Бог, то Він—Цар вселенної, людей, анголів і всього того, що існує в безмежному всесвіті. Св. Іван бачив Христа в небесній славі зодягненого в царську шату, на якій було виписане: "Цар над царями і Пан над панами" (Апок. 19, 16).

Проте не слід уявляти собі, що Христос є царем подібним до земських володарів, які виконують безпосередню владу над земськими та матеріяльними справами своїх підвладних. Христос від самого початку Своєї місійної праці між народом зазначив, що Він не прийшов засновувати земського царства в світі. Його Царство це царство душ, основане на Божій ласці, любові до Бога, Божім синівстві людей, братолюбности всіх народів, покорі, терпеливости та чистоті. Влада Христа не дочасна, матеріяльна, земська, якою зодягнені земські володарі, але духовна, Божа, надприродна та небесна, бо Його прихід у світ це не запевнення земських вигід народами землі, але їх удоховлення та спасіння їхніх безсмертних душ.

ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ?
КОЛИ Б ЩЕ НІ, ЗРОБІТЬ ЦЕ СЬОГОДНІ!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА НАВЕРНЕННЯ ТИХ, ЩО ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ЦЕРКВУ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць жовтень благословлене Св. Отцем)

МИНАВ сьомий рік по вознесенні Ісуса Христа, а вже Христову Церкву скропила мученича кров св. Стефана. Савл "похваляв його вбивство" (Діянія 8, 1). Будучи ще молодим, він справді не брав участи в каменуванні св. Стефана, але пильнував одежі тих, що каменували. Та на цім Савл не спочив. Горіючи ненавистю до Христовних ісповідників, "він нищив Церкву, входячи в доми й виволікаючи мужів і жінок та давав до в'язниці" (Діян. 8, 3). Що більше, "дишучи погрозами й убивством на Господніх учнів" (Діян. 9, 1), він постарався про письмо від первосвященика, щоб їхати до Дамаску й там далі брати до в'язниці християн. Однак того не доконав. В дорозі до Дамаску "нагло осяяло світло з неба його, і почув голос, що говорив йому: Савле, Савле, чому мене переслідуєш?... я Ісус, котрого ти переслідуєш" (Діян. 9, 3-5). Савл навертається. З переслідника християн стає по словам самого Христа: "вибраною посудиною, щоб поніс моє (Христове) ім'я перед поган і царів і синів Ізраїльських" (Діян. 9, 15). З Савла стає Павло, великий апостол народів.

Звідкіля та чудесна ласка? Коли св. Стефана каменували, а Савл брав в цім участь, пильнуючи одіння убивників, св. Стефан, умираючи, "приклонив коліна та закликав великим голосом: Господи, не постав їм цього за гріх" (Діян. 7, 60).

Молитва св. Стефана навертає того, що переслідував Церкву. Молитва Стефана була дуже сердечна, ревна й сильна, бо, як оповідає св. Лука в Діяніях, Стефан "приклонив коліна й закликав великим голосом: Господи, не постав їм цього за гріх". Це були останні слова, що їх сказав св. Стефан.

Кожне навернення грішника —це надзвичайна ласка Божого милосердя, це чудо в порядку надприроднім є більше чим воскресення померлого. Бо навернення грішника—це воскресення душі, що вмерла для надприродного життя, це переміна нещасного диявольського раба в щасливу Божу дитину. Однак навернення тих, що переслідують Церкву є без порівнання більшим чудом Божого милосердя. Коли людина грішить, вбиває надприродне життя своєї душі. Якщо гріх знаний іншим, грішник дає згіршення тим, що про це знають. Звичайно грішник прямо не виступає проти Церкви, не перешкоджає її апостольській діяльності. Буває не раз, що грішники мають навіть пошану для Церкви. Церква може далі свобідно провадити апостольську працю. Коли ж хто переслідує Церкву, він старається перешкодити діянню Церкви, а навіть знищити цю інституцію, що її Христос установив, щоб продовжала діло спасення людей. Коли хто грішить, він, по словам св. Письма, "покидає Бога, джерело живої води, а викопує собі малі колодязі, що не можуть мати води", він шукає щастя в грішних потіхах цього світу. Хто переслідує Церкву, він не тільки сам не користає з того джерела надприродного життя, з ласк, що їх Христос зложив у св. Церкві, але він старається знищити саме джерело, щоб ані він, ані другі не могли користати з добродійного діяння Церкви. Тому навернення переслідника Церкви—це чудо понад чуда Божого милосердя і воно приносить необчислені користи для Христової Церкви.

Як ми можемо причинитися до таких навернень?

Христос відповідає: "Просіть і дасться вам... бо кожний, хто просить—дістане" (Мат. 7, 7-8). Тому, що таке навернення дуже подобається Богові, то певно Господь вислухає такої молитви, тільки щоб вона була подібно сердечна й ревна, як була молитва св. Стефана. Він, умираючи під удадарим каменння, приклонив коліна й великим голосом благав про прощення для переслідників. Його молитва була дуже ревна, була злучена з покутою, "приклонив коліна" і то вже вмираючи. Це гарний приклад для нас, для наших молитов. Лучім наші ревні й витривалі молитви з духом покути й жертви.

Сьогодні є багато тих, що переслідують св. Церкву. В комуністичних державах св. Церква терпить люте переслідування від тих, що там мають владу. А й по цім боці залізної заслони є багато таких, що переслідують Христа в Його Церкві.

Тому благаймо Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії за навернення тих, що переслідують Церкву. Жертвуймо в цім наміренні наші св. Причастя, добрі діла, а також наші щоденні прикрощі, умертвлення. Певно, що такі наші молитви, діла покути задосить учинять Божій справедливості за зневаги, що Він дізнає їх від тих, що переслідують Його Церкву і виєднають їм ласку навернення.

Місійне намірення: Щоб вірні щедро спомагали Товариство св. Апостола Петра для родимого клиру.

Листопад: Загальне намірення: Щоб клир і вірні радо прийняли й підчинилися рішенням Вселенського Собору.

Місійне намірення: За поширення Євангелії в Океанії.

МЕНТАЛЬНІ ХВОРОБИ

Лікарі щораз більше усувають фізичні хвороби зо світу. Зате на нашій землі щораз більше умово хворих людей. Ментальна хвороба це невміле і невідповідне пристосування до життя, а не наслідок браку якоїсь хемічної субстанції-складника в людськім організмі, каже др. Роберт Мур, психоятор мішіганського університету.

Сьогодні лікарі мають багато лікарств, що сильно помагають хворим на психологічне безладдя. Ці лікарства майже заступили електричні методи. Хоч вони мають велику силу, все таки не потрапили улічити всіх умово хворих, ані не подають надії на повне усунення всіх умових хвороб.

Величайте Господа, нашого Бога і поклоняйтеся підніжкові Його ніг, бо він теж святий.

Христос заявив фарисеям: "В воскресінні ні женяться, ні виходять заміж, але живуть як анголи в небі" (Мат. 22, 30).

Бог хоче тільки нашого добра

Св. Альфонс Ліґорій

ЯКІ нерозумні ті, що противляться Божій волі! Вони все одно мусять приймати прикрості, бо ніхто не годен спинити виконання того, що Бог хоче. Св. Павло питається: "Хто ж годен опертися Його волі?" (Рим. 9, 19). На жаль вони терплять їх без ніякої заслуги, ба й навіть стягають на себе Божі кари в другім житті та збільшають свій неспокій на цім світі. Страдницький Йов питається: "Хто оперся Його волі та мав спокій?" (Йов: 9, 4).

Нехай хворий, скільки хоче, скаржиться на свої болі, і вбогий на нужду; нехай він злоститься на Бога і зневажає Його, стільки йому подобається! Що ж це поможе йому? Він тільки збільшить своє горе. "Нерозумний", кличе Св. Августин, "чого пошукуєш, як ганяєшся за земськими добрами? Пошукуй за Добром, в якім є всі можливі добра!" Чоловіче, за чим пошукуєш поза Богом? Знайди собі Бога, злучися з Ним, підчинися Його волі, і будеш щасливий у цім і другім житті.

Чого ж Бог бажає як не нашого добра? Хто ж більше любить нас аніж Бог? Він бажає, щоб всі люди спаслися і стали святими. Св. Петро кличе: "Він не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі покаялися!" (2 Пет. 3, 9). А Св. Павло додає: "Ваше освячення це Божа воля" (I Сол. 4, 3). Св. Лев твердить, що Бог "добрий зо Своєї природи", включив Свою славу в наше добро. Доброта це Його природа, а доброта бажає вділятися іншим. Бог сильно бажає, щоб душі стали учасницями Його дібр і щастя. Якщо ж у цім житті посилає нам страждання, то чинить це для нашого добра. Св. Павло свідчить про це, кажучи: "Тим, що люблять Бога, все виходить на добро" (Рим. 8, 28). Навіть Божі кари, каже Св. Юдита, не мають на цілі нашої загибелі. Бог посилає їх нам, щоб ми поправилися і спаслися. "Вірмо", промовила вона до мешканців обляженої Олоферном Ветулії, "що це не сталося для нашої загибелі, а для поправи!" (Юдита: 8, 27).

Бог оточує нас Своєю добродійністю, щоб рятувати від вічного нещастя. Пророк Давид подивляє її, кличучи: "Ти, Господи, благословляєш праведника і вкриваєш його ласкою немов щитом!" (Пс. 5, 13). Бог не тільки бажає, але й сильно дбає про наше спасіння. Псальмопівець кличе: "Я вбогий і бідний, але Бог дбає про мене!" (Пс. 39, 18). Чого ж Бог міг би відмовити нам, питається Св. Павло, коли дав нам власного Сина? "Він не пожалував Свого Сина, але видав Його за всіх нас. Як міг би Він разом з Ним не дати і всього іншого?" (Рим. 8, 32). Ось з яким довір'ям ми повинні підчинятися Божим зарядженням, бо всі вони зміряють до нашого добра. Отож повторяймо з пророком Давидом, не зважаючи на те, що нам трапиться: "В спокої ляжу і відпічну, бо Ти, Господи, звелів мені безпечно відпочивати" (Пс. 4, 9). Віддаймо себе вповні Богові, бо Він подбає про нас. Св. Петро заохочує нас так поступати, кажучи: "Дозвольте Йому журитися вами, бо Він дбає про вас!" (I Пет. 5, 7).

Отож треба вповні віддатися Богові, бо Він напевно дбатиме про нас і наше добро, якщо будемо виповняти Його волю. Сам Господь отак промовив до Св. Катерини Сієнської: "Дочко, думай про Мене, і Я завжди думатиму про тебе!" Часто повторяймо слова Обручниці з Пісні Пісней: "Мій Любий належить до мене, і я до Нього!" (Піс. 2, 16). Мій улюблений Господь думає про моє добро, тому не хочу нічого, хіба подобатися Йому і в усьому підчинятися Його святій волі.

Святий абат Ніль казав, що не слід прохати Бога, щоб нам удавалося те, чого бажаємо, але щоб у нас виповнялася Його воля. Якщо ж стрінемося з противностями, то слід не тільки терпеливо, але й радісно приймати їх, наслідуючи апостолів, що "верталися з Синедріону, радіючи, що вдостоїлися зневаги за ім'я Ісуса" (Дії: 5, 41). Хіба може бути більше щастя ніж свідомість, що душа, приймаючи добровільно всякі прикрості, сильно подобається Богові? Духовні Вчителі зазначують, що Богові подобається бажання деяких душ страждати ради Нього. Проте куди більше подобається Йому підчинення Його волі, як душа стане така рівнодушна, що їй все одно, чи буде страждати чи веселитися, бо вона так сильно підчинилася Божій волі, що не бажає нічого за винятком виповнення цієї волі.

Побожна душе, якщо бажаєш подобатися Богові та вже на землі почуватися задоволеною, то старайся завжди і всюди підчинятися Божій волі. Думай про те, що всі гріхи твого невладнаного й огірченого минулого життя це наслідок віддалення від Божої волі. Отож на-майбутнє завжди тримайся Божої волі в усьому, що могло б тобі трапитися, повторяючи зо Спасителем: "Так, Отче, бо так подобається Тобі!" (Мт. 11, 26). Господи, нехай так буде, бо так подобається Тобі! Коли щось прикре трапиться тобі, то думай, що воно походить від Бога. Отож негайно заяви: "Така Божа воля!" і старайся успокоїти себе. Наслідуй царя Давида, який каже: "Я замовк і не відчинив уст, бо Ти це вчинив!" (Пс. 38, 10). До цього треба звернути всі свої гадки і молитви, цебто треба благати Бога під час розважання, Святого Причастя і відвідин Пресвятих Тайн, щоб помагав тобі виповняти Його волю. Жертвуй себе завжди Богові, заявляючи: "Мій Боже, чини зо мною і з усім, що маю, те, що подобається Тобі!" Так поступала Св. Тереса, що бодай п'ятдесять разів денно жертвувала себе Богові, щоб так поступав із нею, як подобалося Йому.

Мій читачу, будеш блаженним, якщо так завжди поступатимеш, будеш святим, проживатимеш щасливо на землі та запевниш собі блаженну смерть. Якщо хтось помре, то хочемо знати, куди пішла його душа. Це залежить від того, чи він помер, підчиняючись Божій волі чи ні. Якщо за життя ти навчишся завжди підчинятися Божій волі, то й у годині смерти так само поступиш. Така поведінка запевнить тобі спасіння. Ти помреш як святий.

Отож завжди підчинаймося Божій волі. Бог премудрий, тому знає, що добре для нас. Він

так само сильно любить нас, тому й бажає того всього, що найкраще для нас, бо йнакше Христос не був би помер за нас. Будьмо певні та переконані, каже Св. Василій, що Бог куди краще дбає про наше добро ніж ми самі могли б вчинити.

ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

БОГ це сама доброта, доброта безмежна і безконечна. Доброта ж не замикається в собі. Вона схожа на тепло і світло, що промінюють і вділяються іншим тілам. Бог, сама доброта, забажав сотворити світ, ангелів і людей, щоб могли роскошуватися Його добротою і бути щасливі. Творячи ж людину, Він учинив її доброю, бо на власний образ сотворив Він її. Коли ж Бог це безконечна доброта, то людина сотворена на Божий образ, мусить бути добра. Боссюет каже: "Бог наділив добротою серце людини, як творив його, бо Він бажав поділитися зо сотворіннями своїм щастям немов батько зо своїми улюбленими дітьми, бо каже Тертуліян: "Ніхто не є більше батьком аніж Бог".

Доброта серця спонукує людину любити других людей, що подібні до неї. Щоправда, первородний гріх трохи зіпсував людське серце, вчинив його жорстоким і самолюбним, але зовсім не знищив його доброти. Злобні серця не становлять більшости, хоч на жаль не мало їх у сьогоднішньому світі.

По Божій волі всі люди мають творити одну родину на цьому світі, бо Бог увілляв в серця людей бажання жити не одинцем, але творити людські громади і спільноти, бо всі нащадки Адама творять один людський рід, одну велику моральну людину, хоч кожна людина, кожна нація зберігають свої особисті чи національні прикмети і характеристики, свій світогляд, спосіб поступування, свої особисті замилування, свої добрі та лихі прикмети.

Як же ця величезна маса людей з різними вдачами, поглядами, культурами, традиціями, прагненнями зможе жити в згоді? Що витворить в світі загальну співпрацю для добра одиниць, родин і народів? Коли б люди і народи мали руководитися своїми особистими чи національними засадами без огляду на добро других, то світ перетворився б у хаос, різні, війни, грабежі, що внедовзі винищили б людей з лиця землі, полишаючи панами дикі звірята.

Як у матеріяльному всесвіті Бог не полишив без закону небесні тіла, зорі, планети і комети, що мільйонами кружляють в безмежніх просторах, але підчинив їх законові загального тяготіння, що держить їх у порядку та зберігає від зударів і катастроф, так і людству Бог надав загальний закон, що зберігає права кожного, захищає інтереси родин і народів і скеровує ввесь людський рід до одної цілі цебто братерського співжиття...

Що це за закон?

Це любов до ближнього, яка є співсестрою Божої любови. "Люби Господа свого всім серцем своїм, а свого ближнього як себе самого!" (Лк. 10, 27).

Он закон, що має керувати світоглядом одиниць і народів, якщо вони хочуть жити в згоді, поширяти добробут і співжиття між людьми і державами, бо це єдино-правдива та єдино-тривала підвалина під загальний мир і спокій поміж людьми, родинами і народами світу. Всякий інший закон, що не спирається на правдивій любові до ближнього, це дім побудований на піску, який не опреться виливові розшалілих людських особистих чи національних пристрастей.

Любов до ближнього це забороло, об яке мають розбитися всі людські пристрасті та негодування. Людська злоба не сміє повалити цього заборола, бо йнакше горе людям, горе родинам, горе народам, горе світові!

Хто ж такий наш ближній?

Жиди вважали ближніми одних тільки жидів, називаючи погірдливо "гоями" всі інші народи. Жид мав любити жида. Людей інших національностей і релігій жид міг кривдити, шахрувати і ненавидіти, бо вони не були його ближніми і він не мав обов'язку любити їх. На їх думку одні тільки жиди були Божими дітьми. Інші народи були проклятою масою, яка не могла сподіватися нічого доброго від Бога, тому й вільно було ними погорджувати та їх ненавидіти.

Погани одних приятелів уважали за своїх ближніх. Хто не був приятелем, того можна було ненавидіти. Раби не могли бути приятелями вільних, тому й навіть "чесний" поганин міг чинити з ними, що бажав: убивати, продавати, вимінювати за звірята і кидати рибам на поживу. И так витворилося гасло поміж поганами: "Люби свого приятеля, ненавидь свого ворога!"

Сьогоднішні нео-погани, шовіністи-націоналісти і комуністи намагаються відновити в світі цю поганську засаду. Вони люблять тільки своїх партійців і приклонників. Хто ж противний їм, того можна вбити і знищити немов він не був би людиною. Треба б їм звернути догану, що пророк Міхей звернув до звироднілих жидівських суддів: "Жахаєтеся суду"—не поступаєте по справедливості—"та перекручуєте все, що праве"! (3, 9).

Для християн, Христових визнавців, кожна людина є ближнім, не зважаючи на те, чи вона біла чи чорна, вчена чи не вчена, вбога чи багата, приємна чи прикра, добра чи лиха, з того самого народу чи з нації нам ворожої, приятель чи ворог, з тої самої релігії чи іншої... Отак Христос Своєю пречудною притчою про самарянина очистив і обновив поняття ближнього. "Іди і ти чини так само!" (Лк. 10, 37), сказав Христос до законовчителя, що спитав Його, кого слід уважати за ближнього.

Отак Божественний Спаситель, що зійшов з неба перетворити людство в велику Божу родину, якої Він Сам став головою, вияснив і поширив поняття ближнього на всіх людей без різниці віку, стану, національности, віровизнання і

державности. Всі люди є собі ближніми. Пристрасті, пересуди і гордість не сміють їх ділити, бо любов має вирівнювати всякі різниці, що могли б відділяти одних від других.

Щоправда, Христос не усуває природних різниць, які існують у світі. В Його Церкві теж будуть бідні та багаті, слуги та пани, працедавці та робітники, бо порядок всесвіту вимагає нерівности і різнородности поміж людьми та народами, але любов до ближнього має всіх їх зрівняти так, що одні стануть братами для других.

Братолюбність християн переборює всі трудності, проходить моря і пустині, бо денебудь подибає людську істоту, там розпізнає свого ближнього. Отак Христос учинив братолюбність міжнародною ланкою, що має лучити всіх в одне, не затираючи їх природних характеристик, щоб у братолюбності "були одне, як і Ми!" (Ів. 17, 11). Всі люди, що належать до людського роду, приятелі чи вороги, добродії чи шкідники, добрі чи лихі це наші ближні, яких треба любити і добра їм бажати немов своїм приятелям чи кревним: "І Він (Бог) поручив кожному з них свого ближнього" (Сирах: 17, 12), бо любов до ближнього це душа християнства. Християнська ж любов істотно всесвітня і міжнародня, бо вона відзеркалює та взорується на любові Спасителя, що так полюбив світ, що життя Своє віддав, не виключаючи нікого зо Свого царства.

Перші християни розуміли добре братолюбність. Їхня любов до ближнього здивувала і навернула зіпсутий поганський світ, бо вона була така великодушна як Христове Серце, що безмежно кохає всіх.

Св. Пахомій, поганський сотник Констянтина Великого, проходив зо своїм полком через одне єгипетське село. По довгім марші стомлені та перемучені вояки станули постоєм на нічліг у згаданім селі. Населення дуже привітно прийняло, погостило і нагодувало їх, хоч вони були там чужинцями і ще й до того зненавидженими римлянами, що були підбили Єгипет. Здивований Пахомій спитався: "Хто вони такі, що так гостинно приймають незнайомих?" Йому відповіли: "Це християни, що вірять у Христа!" Здивований Пахомій закликав: "Коли вони такі гостинні до ворогів свого народу, то їх релігія мусить бути правдива!" Згодом Пахомій навернувся, покинув військо, пішов у пустиню та став основником багатьох манастирів.

Світ і людство повинні бути вдячні Христові та Його Церкві, бо без них поганство та невільництво ще й досі панували б у світі. Може й ми самі були б народилися невільниками і мусіли б були коротати в погорді та поневіряні своє життя. Тепер же в Христі всі люди собі рівні в Божих очах: "Нема юдея, ні грека, нема невільника, ані вільного, нема чоловічої плоті, ані жіночої, бо всі ви одне в Христі Ісусі!" (Гал. 3, 28).

ШАХИ

Гра в шахи це давня гра. Правила цієї гри були встановлені в середньовіччі і походять вони з мнимої війни проти короля, бо це атак на короля в його твердині. Слова "шах" і "мат" походять з перського вислову: "Король помер".

За які добродійства треба дякувати?

ОДИН мудрагель хвалився в товаристві: "Все, що я маю, завдячую собі самому!" На це хтось відповів, збиваючи його самохвальбу: "Пане, ви помиляєтеся!" Чому він так відповів хвалькові? Бо ніхто з людей не є самовистачальний. Один тільки Бог має все Сам від Себе і нікому не завдячує нічого.

Людина ж не має нічого від себе. Бог дав їй душу, батьки дали тіло. Опісля батько і мати зайнялися її зростом і вихованням, бо була б померла негайно по народженні, якщо б не батьківська опіка та догляд.

Як вона підросла, то учителі ввійшли в її життя та навчили її того, що тепер знає. Інші допомогли їй досягнути успіху в житті.

Бог сотворив людину. Сотворення це найбільша Божа ласка. Відродження в святім хрещенні це друга по сотворенні ласка. Яка користь із життя, якщо б людина не знала Бога, свого ласкавого Творця, та не вміла служити Йому?

Перша ласка це продовження життя, до якого ніхто не має права. Бог подав життя і в кожній хвилині годен відобрати його. Здоров'я це своєрідне продовження сотворення. Ніхто не може хвалитися своїм здоров'ям, бо Пан всесвіту колинебудь може відобрати його та покликати людину на другий світ. Добре здоров'я не є запорукою, що вона може спокійно собі жити, поки захочеться їй. Бог є паном життя і смерти. В кожній хвилині може відобрати дар життя, що задармо подав людині.

Бог благословляє тих, що

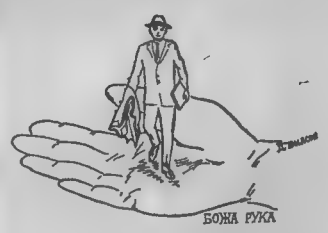

вдячно користають із Його дарів, особливо з життя. Зате сильно ганить тих, що за прикладом нерозумного євангельського багача запевняють собі довге життя: "Душе, маєш багато добра зложеного на довгі літа. Спочивай, їж, пий, і веселися!" (Лк. 12, 19).

Цей нерозсудний чоловік уважав себе паном життя і смерти, бо обіцював собі довге розкішне життя немов це залежало б від нього, як довго проживатиме на цім світі. Бог опам'ятав його, заявляючи: "Нерозумний, ще цієї ночі зажадають від тебе твою душу, і кому лишиться те, що ти наготував?" Христос використав недолю багача, щоб спасенно упімнути всіх людей: "Так буває з тим, що збирає для себе, а не багатіє в Бозі" (Лк. 12, 20-21).

Скільки людей відійшло з цього світу за 12 місяців минулого року? Не всі були старі та хворі! Між тими, що з рожевими надіями зачинали минулий рік, були молоді, повні сили й енергії, були й навіть малі діти, які щойно зачинали свою земську мандрівку.

Друга ласка, що ми отримали від Бога це змога трудитися і працювати над власною ду-

шею. "Трудіться не для поживи, що загибає", каже Спаситель, "але для поживи, що остається на вічне життя" (Ів. 6, 27).

Не мало людей зовсім не розуміє вартости власної душі, ані не цінять її. Св. Августин каже до них: "Бажаєш пізнати вартість душі? Божий Син не віддав за неї світу, землі, людини, ангола, а Свою власну дорогоцінну кров!" Ось яка велика заплата! Як затратиш свою душу, то чим викупиш її?"

Св. Григорій твердить: "Марне отримав від Бога душу той, хто журиться тільки теперішніми справами, а не дбає про майбутню вічність!"—бо додає Св. Вернард: "Цілий світ не годен рівнятися з вартістю душі", цебто одна душа має більшу вартість аніж цілий світ і всі його багатства.

Бог дає нам час, щоб ми займалися своєю душею і щораз більше плекали в ній Божий образ, на який вона була сотворена. Той же вдосконалює в собі Божий образ, хто думає і намагається проживати так, як апостол Павло радив першим християнам: "Браття, думайте про те, що правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки гідне похвали... Того ви навчилися від мене і прийняли і чули та бачили, те робіть! І Бог спокою буде з вами" (Фил. 4, 8-9).

Хто розумний, той намагається завжди і всюди, в усіх своїх ділах удосконалювати свою душу, щоб вона жила повним Божим життям, бо каже Св. Августин: "Багато людей має мертві душі в живих тілах, бо душа завмирає, як полишає Бога, подібно як тіло вмирає, коли душа покине його".

Діоген, хоч поганський філософ (412-323), зрозумів природним розумом те, чого не мало християн не хоче бачити в світлі віри. Він мешкав у бочці, на якій виписав оці слова: "Тут продаємо мудрість!" Мешканці міста Атен не розуміли значення цих дивних слів. Один вельможа бажав покепкувати собі з дивного філософа.

"Іди", промовив до слуги, "і спитайся, скільки мудрости він продасть за три драхми!" Слуга передав Діогенові дані йому гроші. Філософ узяв їх і промовив: "Скажи своєму панові оці слова: В усіх своїх справах споглядай на кінець!"

Ці прості слова так подобалися вельможі, що звелів виписати їх золотими буквами над дверми своєї палати, щоб так він сам, як і його гості пригадували собі, пощо живуть на світі.

Ніхто сильніше ніж Христос не пригадував людям, що ціль земського життя це підготовка до неба. Той приготовляється до неба, хто працює над своєю душею, щоб вона стала вповні подібна до Христа Спасителя, Божого взірця в людському тілі для всіх тих, що бажають злучитися по смерті зо своїм Творцем у вічнім щасті в небі.

ПАРОВІ КУПАННЯ

Дехто думає, що парові купання дуже корисні для здоров'я. Лікарі доказують, що згадані купання не мають нічого спільного зо здоров'ям людини. Що більше? Вони навіть можуть бути шкідливі для тих, що мають затверджені артерії чи хворе серце.

Тіло і життя нашого ближнього

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Вінкентій від Павла почав 1619 р. душпастирювати по в'язницях Парижу. Коли він побачив жахливі злидні в'язнів, він постановив вперед подбати про їх тілесний добробут. В тій цілі він організував кухні для в'язнів, чистив їх брудні келії, перев'язував їх гниючі рани та дбав про те, щоб хворі в'язні були звільнені з кайданів і відвезені до лічниці.

Тіло та життя є цінними скарбами в Божих очах. Тому треба берегти тіла й життя нашого ближнього та цікавитись його фізичним добробутом. Ми повинні спеціяльно журитися тими, що знаходяться у фізичних злиднях. Ми повинні виконувати сім діл милосердя щодо тіла: накормити голодного, напоїти спрагненого, приодіти нагого, прийняти подорожного в дім, відвідати хворого, відвідати ув'язненого та похоронити померлого. В день загального суду Бог судитиме нас згідно зо способом, в який ми виконали ці діла (Гл. Матей 25: 34-46).

Це є гріхом проти життя нашого ближнього, коли ми зовсім не турбуємося його потребами. Це є також зле, коли несправедливо його б'ємо, ранимо, шкодимо його здоров'ю, або наражаємо його тіло або життя на небезпеку. Це є також гріхом проти життя нашого ближнього, щоб скорочувати його життя або огірчувати йому життя через нечемне, несправедливе й жорстоке поступування. Хто несправедливо вбиває ближнього, поповняє гріх, що кличе до неба про пімсту. Бог сказав Каїнові: "Голос крови брата твого взиває до мене з землі" (Буття 4: 10).

Через те Бог не хоче сказати нам, щоб ми не боронили себе, коли несправедливо атакують нас. Кожна людина має право боронити себе або свого ближнього перед несправедливим нападом, а навіть коли б треба було, ранити чи вбити напасника. Державна влада має право покарати поважний злочин смертю. Жовніри, що б'ються в обороні свого краю, у справедливій війні можуть вбивати ворога в боротьбі.

Хто несправедливо шкодить здоров'ю ближнього, або ранить його або вбиває його, тоді він є обов'язаний направити вчинену шкоду самій людині або її родині.

Людині вільно вбивати звірята, коли вони є конечні або корисні, але не треба спричиняти їм непотрібного болю. Хто добровільно мучить звірята, грішить. Ми повинні добре ставитися до всіх живих створінь, бо вони є ділом рук Божих.

Коли їмо, дбаймо, щоб коло нас ніхто не був голодний.

Святе Письмо вчить: "Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільше одновірним" (Галат. 6:10). "Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть" (Матей 5: 7).

Мудрий син є потіхою для свого батька, а безумна людина погорджує своєю матір'ю (Прит. 15, 20).

1) Чому в православній Церкві дають Святе Причастя немовлятам цебто дітям, заки вони дійшли до уживання розуму?

Східня православна Церква так поступає, бо такий у неї старинний звичай. Не тільки православна Церква так поступає. Цей звичай давати Св. Причастя немовлятам дальше існує в деяких східніх Церквах, злучених з Римом. В нас теж був такий звичай, але його скасовано на замойській Соборі в 1721 р. Це зроблено тому, що часом діти не споживали Св. Причастя і випльовували його. Ось тому наша католицька Церква скасувала цей звичай.

Святе Причастя це тайна, що дає ласку, якщо особа не ставляє їй ніякої перепони через тяжкий гріх. Малі діти по хрещенні є вільні від гріха, тому воно корисне для них, бо збільшає в них освятну ласку.

2) Хто такий Учитель Церкви?

Церква зве учителями Церкви деяких визначних Святих, що визначалися великим богословським знанням, глибокою побожністю і святістю і що лишили Церкві визначні богословські писання, в яких вияснили якусь частину християнського богослов'я. Між учителями Східньої Церкви маємо Св. Василія Великого, Св. Григорія, Св. Івана Золотоустого, Св. Івана Дамаскина й інших, що своїми писаннями і геройською святістю прославили Христа і Його Церкву.

3) Чи це правда, що колись жиди танцювали на Божу честь, бо сам Давид у псальмах згадує про подібні танці? Як це може бути, коли деякі християнські віровизнання вважають танець за гріх?

Не кожен танець є гріхом, ба й більшість танців не є самі собою грішні. Це тільки забава і розривка чи вправа. Гріх до танцю може вдертися через лихі обставини або лихий замір тих, що танцюють. Танець буде грішний, коли він побуджує людей до гріха цебто грішних бажань або викликує лихі гадки через непристойні дотики, погляди й інші речі.

Коли цар Давид каже "Хваліть Його (Бога) бубном і танцем" (Ис. 150, 4), то він мав на думці пристойні танці. Пристойний танець це добре діло, тому й його можна звернути на Божу славу.

В деяких краях, от хоча б в Еспанії ще й досьогодні малі хлопці виводять побожні танці перед Пресвятою Евхаристією.

4) Латинські єпископи носять на голові малі червоні шапочки. Як вони звуться? Чи східні єпископи так само носять їх?

Ці червоні шапочки звуться піюсками. Носити піюску це латинський звичай, бо піюска це частина єпископських відзнак в латинськім обряді.

5) Тепер багато говорять і пишуть про поєднання всіх християн в одній Церкві. Чи подібне поєднання можливе, коли в світі є так багато різних віровизнань, що противорічно розуміють так багато місць Святого Письма?

Якщо б одність християнства була неможлива, цебто якщо б було неможливо з'єднати всіх визнавців в одній Церкві, то Христос був би не молився, "щоб усі було одно!" (Ів. 17, 21), бо Він напевно не міг молитися за те, що знав, що неможливе.

Одність цебто з'єднання всіх християн в одній Церкві не тільки можливе, але прямо конечне, бо роз'єднання в вірі між християнами це велике згіршення для поган і головне джерело слабости сьогоднішнього християнства. Як можна сподіватися, що погани будуть навертатися до Христа, коли ті, що вірять у Нього, так відмінно і часто противорічно толкують Його навчання?

На щастя щораз більше християн розуміє, що теперішній стан роз'єднаного християнства це ненормальне і шкідливе з'явище. З цієї відомости зродився всесвітній рух за поєднанням. Часті сходини між християнами різних віровизнань і приятельські дискусії висвітлюють правду і підготовляють шлях до остаточного поєднання.

Всі християни повинні щиро молитися, щоб ця Божа правда якнайскоріше заясніла повним блиском, щоб усі могли пізнати і прийняти її, бо тільки тоді настане в світі одність християнства і злука всіх Христових визнавців в одній Христовій Церкві.

6) Де ховають некатоликів, що брали шлюб у католицькій Церкві з католиками?

Якщо ці некатолицькі чоловіки або жінки дотримали свої передшлюбні обітниці цебто дозволили виховати діти в католицькій вірі та не перешкоджали католицькій стороні зберігати католицьку віру, то їх можна і треба поховати на католицькім цвинтарі біля їх католицьких подружих партнерів чи партнерок.

Слід пам'ятати, що католицька Церква не силує нікого ставати католиком, якщо він не хоче сам добровільно стати ним. Кожна людина має повне право й обов'язок слідувати за диктатом свого сумління цебто визнавати ту віру, яку в своїй душі вважає доброю і Божою. Таких же людей є дуже багато між нашими некатолицькими братами.

7) Моя дочка хотіла вийти заміж за хлопця, що завів її в клопіт, але священик не хотів їм дати шлюбу. Чи отець парох мав право відмовити шлюбу моїй дочці?

Якщо священик передбачив і був морально певний, що це подружжя буде нещасливе або що скоро розіб'ється, то мав право й обов'язок перепинити його, бо краще, щоб ваша дочка не виходила заміж за цього хлопця ніж потім мала б розводитися з ним і може вдруге 'виходити' заміж поза Церквою.

На жаль деякі батьки не розуміють цього. Вони хочуть рятувати тимчасову 'честь' своїх дочок, тому силують їх виходити заміж за того, що завів їх в клопіт. Це велика помилка, за яку багато дітей гірко покутує ціле життя, бо силувані подружжя часто бувають нещасливими подружжями. Щастя ж у подружжі важніше ніж 'честь' вашої дочки або законне народження дитини, що йнакше носила б на собі пляму незаконности.

Священик тільки тоді може поблагословити подібне подружжя, як має моральну певність, що це подружжя буде добре і бодай деяк щасливе.

8) Що маю робити, як у крамниці продавець видасть мені забагато грошей? Чи треба їх віддати або чи можу затримати їх для себе?

Ці гроші треба віддати тому, що видав їх, бо вони не є ваші. Хто б затримав їх для себе, той прогрішився б проти сьомої заповіді, що каже: "Не кради!" Красти ж можна різними способами. Несправедливе затримання згаданих грошей це один зо способів, яким несумлінні люди крадуть.

АВСТРАЛІЯ

СВЯТІ МІСІЇ В ОКРУЗІ БРИЗБЕЙН

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

1) Загальне положення

Наша іміграція до Австралії зачалася по другій світовій війні. Звичайно їхали сюди люди, що не мали змоги нікуди інше виїхати, бо коли йшло про виїзд, то наші люди найперше вибирали Америку, Канаду чи інші полуднево американські країни, такі як Бразилію, Аргентину, в яких були вже українські поселенці, що переїхали туди перед першою чи другою світовою війною.

Загал українських поселенців в Австралії—це люди середнього віку. Під час другої світової війни цебто в роках 1941-45 це були молоді хлопці та дівчата, що мали около 16 або 18 літ. Ці хлопці та дівчата або добровільно покинули Україну або були вивезені до Німеччини на працю. Працювали вони в нелегких умовинах по фабриках і німецьких фармах у баварів, що інколи нелюдяно поступали з ними, хоч було й багато баварів, що по-людськи трактували

цих хлопців і дівчат.

Як прийшов розвал третього, гітлерівського Райху, що мав тривати 1,000 років, як це був заповів німцям Гітлер, і в що багато німецьких фашистів було повірило, сподіючись 1,000 років панувати над підбитими народами, ці хлопці і дівчата перейшли до таборів призначених для біженців. Багато з них там і поженилося в 1945-50 роках.

Пробуваючи в Німеччині ці хлопці і дівчата дуже часто не мали змоги бувати на наших богослуженнях, тому не мало з них відвикло від ходження до церкви і святих тайн. Щоправда, як була біда, то вони знали Бога і може молилися до Нього, але положення змінилося, як приїхали до Австралії та загосподарилися, доробилися, побудували власні хати, покупили автомобілі, телевізори і всякі інші приладдя, що влегшують людям життя на землі. І саме той добробут, замість викликати вдячність Богові за Його благословення і опіку над ними, придусив в не одного чи не одній релігійне почуття і віддалив їх від Бога, бо людина менше відчуває потребу Бога тоді, як їй добре ведеться на землі, коли вона здорова, має гроші і не має поважних клопотів.

Між нашими австралійськими поселенцями переважає простолюддя, бо інтелігенція становить заледве 30 процентів нашого населення в цій чудовій країні, де всіх наших людей буде понад 35,000, з чого українці католики становлять 21,000.

Некатолицьке оточення в фабриках нерідко так само причиняється до притуплення релігійного почування в деяких наших людях. Часто наші люди мешкають далеко від власних церков, і це так само утруднює контакт зо священиком і ходження на Службу Божу.

Приїзд до Австралії не був для наших поселенців тріюмфальним в'їздом. Наші люди багато намучилися, заки стануло на власні ноги. Дуже часто чоловіки мусіли покидати жінки в наприхапці поставлених бараках і їхати на працю в далеку сторону.

Ось такі були початки нашого поселення в Австралії. Богу дякувати, сьогодні положення значно змінилося на краще, бодай як іде про матеріяльний добробут. Наші люди назагал мають власні хати. В деяких місцевостях чи дільницях найкращі хати—це українські хати, як сказав мені один австралійський Редемпторист. Проте часто в цих новеньких і прегарних домах панує мовчанка, бо нема дітей, або коли вони є, то тільки одно або двоє, тому там нема галасу і життєвої радости, що діти вносять у здорову родину.

Приставання з некатолицькими австралійцями викликує релігійну байдужість. Це факт, що багато, може й більшість, англіканів зовсім не ходить до церкви, хоч англіканська Церква в Австралії обнимає 37 відсотків всього населення, а католики тільки 25 відсотків.

2) Лист Владики

І саме серед такого положення наших людей Преосвящ. Кир Іван Прашко задумав влаштувати загальні місії в цілій своїй розлогій епархії цебто в кожнім осередку, де тільки можна зібрати бодай якесь поважне число людей на богослуження та місійні науки. З цієї нагоди він навіть видав окремого пас-

тирського листа до всіх своїх вірних. Ось текст цього листа:

Мельборн, травень 1963

Дорогі в Христі Браття й Сестри!

Прийшов час святої місії для нас, час духовної й поважної роздуми над справами своєї безсмертної душі та спасіння. Воєнна хуртовина викинула нас з рідних земель на далеку чужину, де ми прожили чимало прикрих хвилин від часу прибуття на австралійську землю. Перші роки минули на праці, щоб запевнити собі шматок щоденного хліба та збудувати хату для себе і своєї родини.

Запевнивши собі фінансове і матеріяльне прожиття, час звернути пильнішу увагу на справи своєї душі та спасіння, бо "що поможе людині, коли вона здобуде цілий світ, але занапастить власну душу?" каже Христос. А воно так легко забути про Бога, Церкву та власну душу, коли людина занадто зосереджує свою увагу на матеріяльних справах щоденного життя.

Милосердний Господь Бог посилає нам з далекої Америки Місіонера-редемпториста в особі о. Михайла Щудла, ЧНІ. Ви напевно знаєте які великі заслуги мають ОО. Редемптористи своїми місіями в Україні, Канаді, Америці. Ви напевно чули також про о. М. Щудла як Місіонера і його знаєте як редактора "Голосу Спасителя".

Місії будуть відбуватися у всіх скупченнях наших вірних, навіть там, де живе 15-20 наших родин.

Час святої місії це час поважної роздуми та духовного балансу, бо "ніяка людина не повинна жити тільки самим хлібом". Чоловік складається з тіла та душі. Розумна людина дбає так про своє тілесне, як і духовне життя, бо без духовного, дійсно християнського життя ніхто не може бути правдивою Божою дитиною та в годині смерти славно вернутися до свого Небесного Отця по вічну нагороду.

Ось тому ми всі повинні поважно взяти справу Місії, бо добре відбута місія може стати зворотним пунктом у нашім духовнім, християнськім житті.

Слід звернути увагу, що тільки добре відбута місія допоможе нам як слід пізнати себе самих, зробити сильні постанови і надати дійсно християнський напрям нашому думанню, праці та життю, без якого ніхто не може звати себе правдивим християнином.

Проте ніхто не зможе належно відбути місії та як слід використати її, якщо не буде щоденно брати участи в відправах і проповідях. Місія—це ланцюг, де кожна проповідь і інструкція—це звено в ланцюгу. Якщо забракне одного звена, то ланцюг перерваний. Подібно й місія не видасть в душі повного плоду, якщо хтось не доложить зусилля, щоб взяти участь у всіх проповідях.

Отож постановім собі ніколи добровільно не пропустити навіть однісенької науки чи проповіді, якщо бажаємо дійсно скористати з місії та духовно обновитися! Це ж перша місія для нас на австралійській землі! Нехай вона допоможе нам усім обновити і скріпити своє християнське життя.

✠ ІВАН, Єпископ для українців в Австралії.

Треба водночас згадати ще одну болячку на нашім духовнім і церковнім організмі, що хоч не є питоменна нашій Церкві в Австралії, проте вона куди більше відчувається і перепиняє зріст у цій країні нашого молодого поселення ніж деінде. Ця болячка—це брак священиків, що обслуговували б духовні потреби наших вірних. Всіх наших священиків в Австралії є 11. І цих 11 священиків має обслуговувати 21,000 українців католиків, розкинених по розлогій Австралії, що своїм простором дорівнює Канаді.

В не одній місцевості міг би бути окремий священик, але звідкіля взяти його, коли в цілім світі нам бракує українських католицьких священиків? Тут в Австралії між нашими священиками маємо двох чужинців: **Іван Боден,** австралійський Редемпторист, прийняв наш обряд і доволі добре вивчив нашу мову. Наші люди люблять і подивляють його жертвенну працю. Він навіть змінив своє прізвище на українське і залюбки зве себе: "Отець Бовденко". Є ще другий чужинець, еспанець отець **Яків Креспо,** що покинув батьківщину і родину, щоб служити українському народові. Він теж уже добре підовчився нашої мови.

Тим часом український нарід не потрапив видати з себе потрібного числа священиків. Варто б на різних з'їздах і конвенціях продискутувати цю життєву справу, знайти причину цього жалюгідного положення і зарадити йому, і то зарадити щоскоріше, бо без священиків наші поселенці будуть щораз більше відвикати від Церкви, а раз відвикнуть від св. Церкви, то й незадовго пропадуть для неї і для народу.

Цей брак священиків змушує Владику Івана Прашка кожної неділі їздити по різних центрах, правити богослуження, тощо. Конечність вимагає цього від нашого ревного Владики в Австралії.

3) Перші місії в Австралії

Приїхавши до Австралії 31. травня 1963 р., я подався до Мелборн і там Владика Іван Прашко подав мені плян місій. Ці місії будуть відбуватися в цих головних осередках: Бризбейн, Ньюкесл-Мейфілд, Мелборн, Сидні, Аделяйда і Перт.

Перед початком місії на ба-

Рідна Школа ім. Ів. Франка в Окслей. Поміж учнями, учителями і учительками цієї школи посередині сидять: о. С. Шумський, священик УАПЦ., о. місіонер М. Щудло та о. парох С. Масло, ЧНІ.

Свята місія в Окслей 14-21 липня 1963. Посередині сидять о. місіонер М. Щудло та о. парох С. Масло, ЧНІ.

жання Владики Івана треба вперед відвідати деяких парафіян і особисто запросити їх на місії. Йде тут про тих наших людей, що відвикли ходити до церкви.

Провести яких 50 тижневих місій разом попередніми тижневими відвідинами забере мені коло двох літ часу.

Перші місії зачалися і відбулися в окрузі **Бризбейн,** що є в штейті Квінсленд. Преп. о. С. Масло, ЧНІ., є тут парохом. Він проживає в манастирі ОО. Редемптористів в Бризбейн.

Отець Масло обслуговує українців у чотирьох осередках: Бризбейн місто, де вже побудував власну прегарну церкву; Окслей, де відправи відбуваються в національній залі, Тавнсвил і Кернс, де наші люди ходять до латинської церкви і там отець парох відправляє для них богослуження. Тавнсвил віддалений від Бризбейн на яких 800, а Кернс на 1,000 миль.

а) **Місія в Кернс** (16-23. VI. 1963).

Кернс—це мале місто над океаном. Там проживає около 15 наших родин. Деякі з жінок є латинничками, німками або австріячками. Перед місією я відвідав усі родини і запросив їх взяти участь у місії. Всі наші люди в Кернс уже мають власні доми. Деякі з них мають теж власні автомобілі. Їм тут не зле живеться. Багато з них працює на полях цукрової тростини. Йдуть вони на цю працю від червня до січня, бо саме тоді тнеться тростину. Австралія має дуже багато цукрової тростини, і тому вивозить за границю багато цукру.

Мало дітей у нашій громаді в Кернс знає говорити по-українськи, хоч бодай трохи розуміє нашу мову за винятком деяких,

що їх мати не-українка. Через це я був змушений навчати діти катехизму в англійській мові, виголошувати першу проповідь в англійській мові, бо жінки не-українки не розуміють по-українськи, і вкінці проповідати по-українськи для більшости, що знає нашу мову. Віддаль не дозволяє нашому священикові часто доїжджати до Кернс, тому люди бувають змушені ходити до латинської церкви.

Під час місії люди гарно ходили на місійні науки. Вони разом голосно відповідали до Служби Божої і це здивувало латинських Сестер, що були прийшли на нашу Службу Божу. Ця спільна Служба Божа священика і вірних зробила на Сестер гарне враження. Місія відбулася в церкві Отців Августинців, з якими я мешкав.

По закінченні місії люди приготовили спільний обід у домі панства Сенюш. Під час обіду продискутували справу українського клюбу і заложили його, щоб українці держалися разом, могли час від часу сходитися і вдержувати контакт між собою.

Під час місії я мав нагоду поїхати на маленький острівець 'Ґрін Айленд', де бачив пречудні різноколірові рибки і морське життя, як теж коралеві острови.

б) **Місія в Тавнсвил** (24-30. VI. 1963).

В Тавнсвил є коло 8 наших родин, яких я відвідав перед місією в дорозі до Кернс. Декотрі мужчини під час тижня працювали на цукрових полях, яких 80 миль поза містом, тому не годні були приходити на науки з винятком п'ятниці, суботи і неділі.

І тут наші люди гарно поставилися до справи місії. Я проповідав місію в одній латинській церкві, а мешкав з отцями Редемптористами. В Тавнсвил наші люди так само вже гарно загосподарилися.

в) **Місія в Бризбейн місті** (7-14. VII. 1963).

Бризбейн—це столиця штейту Квінсленд. Лежить вона на яких 30 горбках, тому має дуже гарний вигляд. Наші люди тут сильно розкинені. Всіх родин, що належать чи повинні належати до нашої Церкви, є коло 140. Перед місією я відвідав 52 родини. Всі гарно прийняли місіонера.

Місія тривала цілий тиждень у нашій церкві, яку побудовано за пляном, що виготував п. інж. Павлишин. Церква дуже гарно представляється. Люди гарно приходили на місію кожного вечора. Деякі далеко мешкають і не мають автомобілів, і це декому утруднювало участь у місійних науках і богослужбах.

г) **Місія в Окслей** (14-21. VII. 1963).

Це була спеціяльна місія для наших людей, що мешкають у Окслей та Дарі. Місія відбувалася в національній залі, що віддалена 8 миль від нашої церкви. Люди гарно приходили на місію. По Сл. Божій був обід для парафіян у національній залі.

Кожної суботи мав я катехитичну науку для дітвори. Під час обидвох місій була спеціяльна наука, одна для дорослих хлопців, друга для дівчат. Кожного вечора на всіх місіях було дві науки, одна інструкція про Божі й церковні заповіді, а друга наука про вічні правди.

Обидві місії закінчено в неділю співаною Службою Божою, папським благословенням і розданням образків -пам'яток

св. місії. В понеділок увечорі на 22 липня відправлено Сл. Божу і парастас за померлих парафіян.

В кожній місцевості ревні парафіяни радо послуговували о. місіонерові, обвозячи його, як відвідував наші родини.

* * *

На 23. VII. отець місіонер відїхав автобусом до Нюкесл-Мейфілд, щоб там зачати другу серію місій. Подорож тривала около 16 годин.

Христос Цар

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Двадцяте сторіччя. Весна і літо.
Сімнадцятий рік.
Тюрми народів крах.
Чому, Московіе, ти волю зрадила,
Пішла на підлий шлях?
Чому прапори волі
Безжалью топчеш в грязь
І вже третину людства,
в ярмі на твій приказ?
Іде вілзливим маршем,
Топче по всіх квітках,
Руйнує цінности духа,
Юдам промощує шлях.
Але не вбити Христа динамітом
Не знищити сили Його;
Любов переможе над світом,
Ій царство довічне дано!

Ми хочемо кожній людині
Сонця свободи й добра,
Щоб нація кожна здобула
Державного волю життя.
В квартали Москви і Пейпінга
Визвольні батави прийдуть.
Визвольні прапори вже мають
І срібні сурми гудуть.

Потоптаний Київ ордами
Знов стане бастіоном слав'ян,
І Кров Йосафата віками
Мститиме волі закон.
Христос Цар і Скеля Петрова
І вселюдська єдности будова.
Із могил встають Києва і Львова
Святі Мартирі, єдности борці.

Дослідники кажуть, що веселі і щасливі котики і песики по домах збільшають почуття щастя і помагають своїм панам бути радісними і здоровими.

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Вплив Святого Теодосія на сучасників

КОЖЕН Святий має великий вплив на світ і оточення, в якім проживає, бо святість це гейби тепло сонця, що проникає землю, оживляє її та зодягає світ красою.

Духовна велич Теодосія, святість його ченців і карність, що панувала в Печерській Лаврі, стали відомі по всій тодішній Україні. Численні юнаки зачали зголошуватися до Лаври і прохати, щоб їх прийнято в ченці. Теодосій побатьківськи приймав кандидатів, не відсилаючи нікого додому, бо знав з власного досвіту, як прикро людині, коли ченці замкнуть перед нею манастирську браму.

Князь Ізяслав, син Ярослава Мудрого, займав київський престол від 1054-1079 р. Був це дуже побожний володар. Він нераз відвідував Теодосія і радився його в справах власної душі та держави. Теодосій написав йому декілька наук, що визначаються второпністю та глибокою мудрістю. Ізяслав піддав Україну як ленно Святому Петрові та разом зо своєю дружиною був коронований Папою Григорієм VII (1073-85). Подібно чинили інші християнські князі Европи. Якщо якась країна стала ленном Св. Петра, то Папи дбали, щоб ніякі християнські князі не йшли на неї війною.

Крім поучень князеві Теодосій написав декілька поучень для своїх ченців і мірян. Глибока мудрість пробивається з усіх цих поучень, тому вони виявляють християнську духовість їхнього автора.

Теодосій дбав про бідних і побудував для них приют біля

СВ. ТЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

Лаври, призначуючи десяту частину всіх манастирських доходів на його втримання.

За цю добродійність для ближнього Бог чудесно деколи нагороджував Теодосія. Чернець Іляріон був переписувачем книжок. Кожного вечора переписував книжки в келії Теодосія, як Святий займався ручною роботою, співаючи псальми. Одного вечора до кімнати Святого зайшов зажурений економ і заявив: "Не маю ні сотика, щоб закупити поживи для співбратів". Святий усміхнувся і відказав: "Брате, не журися! Завтрішній день ще далеко. Будь терпеливий і молися. Бог змилосердиться над нами і подбає про наші матеріяльні потреби!"

По якімсь часі економ знову вернувся з тою самою скаргою. Святий злегка зганив його: "Я ж казав тобі молитися і ждати.

Завтра підеш до міста і купиш на кредит все те, що треба. Опісля заплатимо. Хіба Христос не сказав нам: 'Не журіться тим, що буде завтра! (Мт. 6, 31). Бог не опустить нас!"

Як тільки економ вийшов з кімнати, якийсь молодий лицар увійшов до келії Святого, вклонився йому, поклав на столику велику золоту монету й зник, не промовивши слова. Святий зо сльозами в очах узяв золоту монету і щиро подякував Богові.

* * *

Покликавши дверника, спитався, чи манастирська брама була замкнена. "Так, отче", відказав дверник, присягаючись, що перед заходом сонця добре замкнув двері, тому ніхто не міг зайти до манастиря. Тоді Святий покликав економа і промовив: "Брате Атанасіе, тепер уже не будеш скаржитися, що не маєш за що купити поживи для співбратів. Бог подбав і завжди дбатиме про нас, якщо будемо ревно служити Йому! Ніколи не зневірюйся. Поручай Богові всі справи, бо Він знає про наші потреби!" Застиджений чернець узяв золоту монету, вклонився настоятелеві і вийшов із кімнати.

* * *

Не раз ченці були свідками геройських покут свого святого настоятеля. Інколи вночі йшли прохати в нього благословення і чули, як він плакав у келії і бив поклони аж до самого досвідку. Якщо ж зауважив, що хтось наближався до його келії, то переривав молитву і вдавав, що спав, бо не хотів, щоб співбратя знали про його строге, покутниче життя.

Бог любив покутниче життя Теодосія і часом чудами виявляв Своє уподобання. В тім часі чернець Даміян, що був священиком, проживав у Лаврі. Він все життя намагався наслідувати покору і ревність свого настоятеля. Цей чернець тяжко захворів і опинився на ложі смерти. Підчинився Божій волі і зачав отак молитися: "Мій Господи, Ісусе Христе, візьми мене до Свого Царства і там не розлучуй мене з моїм духовним отцем і вчителем, Теодосієм. Дай мені ласку пробувати біля нього в царстві блаженних!"

Як чернець молився, Теодосій раптом з'явився біля нього і промовив: "Мій сину, мене послано повідомити тебе, що твоя молитва буде вислухана. Ти підеш до царства Божих вибранців. Як наш Господь Ісус Христос звелить мені покинути цей світ, то ми зобачимося в небі і вже ніколи більше не розлучимося!"

Чернець відразу пізнав, що це було видіння, бо двері не відчинилися, як Теодосій ввійшов, і крім цього він зник з того місця, де стояв, не виходячи крізь двері. Хворий чернець послав свого співбрата, що послуговував йому, щоб покликав Теодосія. Коли він з'явився в келії, отець Даміян промовив: "Отче, чи воно так буде, як ви сказали мені?" і розповів йому про з'яву. Теодосій усміхнувся і відказав: "Брате, це не був я, але ангол, що з'явився тобі в моїм виді. Будь певний, що так буде, як Бог об'явив тобі". Втішений чернець подякував Теодосієві та спокійно віддав Богу свою душу.

* * *

Святість ченців притягала численних паломників до Лаври. До неї заходили бояри і простолюддя. Між частими відвідувачами був теж побожний князь Ізяслав. Святий Теодосій давав їм різні поучення про спасіння душі та вічність. По науці звичайно запрошував їх до манастиря на обід або вечерю і приймав їх потравами, що ченці споживали. Ці потрави складалися з вареної пшениці, хліба та риби.

Князь Ізяслав не рідко бував на обіді в ченців. Раз отак промовив до них: "Браття, в мене є повно всяких дібр, але обід ніколи так не смакує мені, як ваш, хоч кухарі смачно приготовляють всі потрави. Отче Теодосіе, скажіть мені, чому воно так?" Теодосій усміхнувся і відказав: "Пане, як мої співбраття мелять муку або печуть хліб, то вони просять у Бога благословення. Твої ж слуги сваряться між собою". Почувши таку відповідь, князь промовив: "Отче, воно дійсно так!"

* * *

Теодосій сильно співчував бідним. Не раз плакав на вид їх нужди, як роздавав їм милостиню. Збудував церкву в честь Св. Степана на манастирськім подвір'ї, і там збирав бідних, хворих, кривих і сліпих, роздавав їм поживу і ділився з ними манастирськими доходами. Що суботи висилав в'язням по в'язницях цілу фіру хліба.

* * *

В 1073 р. вибухла міжособиця між наслідниками Ярослава Мудрого. Ізяслав мусів тікати з Києва. Його два браття зайняли столицю, і попрохали Св. Теодосія до себе в гостину. Святий відмовився, заявляючи: "Не піду на свято Єзавелі", бо браття збунтувалися проти свого старшого брата, не пошанували його влади і незаконно зайняли великокняжий київський престіл. Святослав, чернигівський князь, зайняв київський престол, а його спільник брат Всеволод повернувся до Переяслава.

Князі не мстилися на Теодосієві, бо знали, що він був Божим чоловіком. Наш Святець ще не раз докоряв Святославові, наводячи зо Св. Письма приклади Божих кар на тих, що бунтуються проти законної влади. Він навіть написав князеві листа, в якім виложив злочин бунтарства.

Лист Теодосія викликав страшну лють Святослава. По місті пішла чутка, що обурений князь пошле його на вигнання. Браття-ченці стали благати свого наставника, щоб перестав докоряти князеві. Навіть деякі бояри потайки повідомили його про пляновані князем вигнання. На це Теодосій радісно відповів: "Браття, сильно тішуся цією вісткою. Що ж я можу стратити, як пошлють мене на вигнання? Багатства, діти, славу? Я нічого не приніс на цей світ і нічого не заберу з собою! Я готовий йти на вигнання, ба й не боюся самої смерти!"

Князь здавив у собі злість, бо не важився накладати руку на загально шанованого святого ченця Теодосія. Він навіть заздрощав своєму прогнаному братові Ізяславові, що мав такого святого приятеля і дорадника.

Зобачивши, що його погрози не змінять політичного положення в Києві, Теодосій переставав докоряти узурпаторові. Святослав дуже втішився цією зміною в наставленні Теодосія і попрохав його, чи міг би відвідати його. Святий згодився і князь прибув до Лаври в товаристві численних бояр.

Теодосій зібрав ченців і вий-

шов князеві на зустріч. "Отче", промовив Святослав, "я не важився скоріше прийти сюди, бо лякався, що не приймете мене". На це Теодосій відповів: "Князю, це наш обов'язок упоминати людей, а їхній обов'язок слухати нас!"

Цілий княжий почот пішов до церкви. Там Теодосій виголосив проповідь про братню любов, але Святослав все таки не хотів погодитися зо своїм братом Ізяславом, скидаючи на нього вину за непорозуміння.

Відтоді Теодосій часто відвідував княжий двір. Раз весела музика грала в палаті і князь весело прислухувався. Теодосій промовив до нього: "Чи така сама доля жде тебе на другім світі?" Сльози покотилися по обличчі князя і він звелів музиці замовкнути.

* * *

Теодосій ревно боронив Божої слави. Дехто обурювався на нього за докори, але він не звертав на це уваги. Так само не журися тим, що дехто кепкував собі з його вбогої чернечої одежі. Люди часто вдавалися до Теодосія, благаючи його заступатися за ними в різних справах, от хоча б у суді. Теодосій всіх потішав і помагав, де тільки міг.

Його заходи звичайно кінчалися успіхом, бо так князь, як бояри знали, що це була свята людина, яка втішалася пошаною не через багатства і багату одіж, але через святість і Божого духа, що пробували в його душі. Вбога монаша ряса і волосяниця були йому миліші ніж княжі пурпури, тому гордився своєю вбогістю, що вподібнювала його до вбогого Христа.

ПОКРОВ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ

В 911 р. мохаммеданські сарацени-араби облягли місто Царгород. Грозила небезпека, що музулмани займуть найкраще місто Сходу. Цар Лев Мудрий звелів публично молитися за рятунок.

Саме тоді два українські ченці, Андрій і його учень Епіфаній пробували в Царгороді. Нарід зібрався в церкві Пресв. Богородиці. Були між ним Андрій і Епіфаній. Над ранком зобачили Божу Матір, що розпростерла омофор і тримала над обляженим і застрашеним містом, благаючи свого Сина помилувати бідне населення. Сарацени зазнали поразки і місто врятувалося.

Свято Покрови пригадує, що Божа Мати завжди чуває над тими, що служать їй. Це свято повстало в Україні в 11-ім столітті. Наші козаки мали велику набожність до покрова Божої Матері.

Тропар (4)

Божа Мати, ми правовірний нарід, захищений твоєю появою, велично святкуємо твій празник і, споглядаючи на твою ікону, покірно благаємо: "Захищай нас своїм дорогоцінним покровом і визволяй від всякого зла, молячись до свого Сина і нашого Бога, щоб спас душі наші.

Кондак (3)

Сьогодні Дівиця прийшла до церкви і разом зо Святими невидимо молиться за нас Богу. Анголи і архиереї поклоняються Йому і апостоли з пророками радуються, бо Богородиця молиться за нас предвічному Богу.

Апостол (Євр. 9, 1-7)

Браття, перший (жидівський) Завіт мав свої власні приписи про богопочитання і земську святиню. Скинія ж так була побудована, що її передня частина звалася "святою" і в ній були свічник, стіл і хліби, що представляли (12 поколінь Ізраїля).

За другою заслоною була скинія, що зветься "Свята Святих". Вона мала золоту кадильницю і ковчег Завіту, який був окований золотом з усіх сторін. В ньому була золота посудина з манною, розцвіла аранова палиця і таблиці Завіту. Над ковчегом стояли величні Серафими, що отінювали престіл. Тепер же нема потреби говорити про це подрібно.

При такім урядженні священики невпинно входили до першої святині, щоб відправляти богослужби. До другої тільки раз на рік входив первосвященик і то не без приносу крови, яку приносив у жертву за власні провини і за гріхи народу.

СКІЛЬКИ АМЕРИКАНЦІ ВИТРАЧУЮТЬ НА ПИЯТИКУ?

Американський професор фізіології, Анерій Айві, заявив, що американці кожного року видають 300,000,000 долярів на пиятику. П'янство в Америці, каже він, "є одною з важних причин вбогости, занедбання дітей вдома, злочинности між молоддю, розводів і різних злочинів та пониження людської гідности".

Більше людей вмирає від журби ніж від роботи. Чому? Тому, що більше їх журиться ніж працює.

Приятель: "Друже, якщо ти ще живеш, то пришли мені чека на $10.00". На другий день він дістав таку відповідь телеграмову: "Я вже помер".

Деякі люди так ганяються за грішми, що не мають часу вживати їх.

Не дивниця, що жінки довше живуть аніж чоловіки. Дивіться, як довго багато з них було дівчатами.

ВУЛКАНИ НА ПЛАНЕТІ ВЕНЕРИ

Планета Венера мала б бути найбільше подібна до нашої землі. Проте ніхто не знає, як вона в дійсності виглядає, бо її покривають грубезні хмари пороху, що виглядають на невпинні бурі. Через ці бурі та маси пороху на Венері буде дуже тяжко для майбутніх астронавтів причалювати на поверхні Венери.

КРАСА ВЕРВИЦІ

МІЛЬЙОНИ людей по всім світі люблять проказувати вервицю, якою намагаються вшанувати Божу Матір, що своєю гідністю перевищає всіх людей і анголів.

Христова Церква від початку свого існування завжди почитала Пресвяту Богородицю і заохочувала християн віддавати їй належній поклін, бо вона є Матір'ю нашого Спасителя, Господа Ісуса. Це видно із малюнків по катакумбах, які наявно доказують, що почитання Марії в Христовій Церкві таке давне, як саме християнство.

Згодом Святі Отці уложили Божественну Літургію, в якій невпинно взивають помочі Марії, бо майже кожна ектенія кінчається закликом до Бога, щоб помагав нам ради могутнього заступництва Пресвятої Богородиці. В нашій східній Літургії маємо пречудну пісню в її честь. Ця пісня це гимн "Достойно єсть", що його співаємо зараз по освяченні, дякуючи Божій Матері, що подала нам Спасителя, без якого не було б Служби Божої, бо християни не мали б гідної Жертви, щоб принести Пресвятій Тройці.

Як же ж повстала молитва **Богородице Діво,** що складається із привіту ангола в дні Благовіщення, Поздоровлення Єлисавети, що під натхненням Святого Духа привітала Марію, як вона відвідала її, і з додатку уложеного самою Церквою, то християни зачали часто користуватися цією пречудною молитвою, щоб почитати Божу Матір і благати в неї помочі в різних потребах.

В ході століть завівся між

християнами звичай проказувати багато разів молитву Богородице Діво, переплітаючи це проказування молитвою **Отче наш і Слава Отцю.** Східні ченці зачали вживати камінчиків і зерен різних рослин, щоб числити, скільки молитов вони кожного дня проказували. Отак помаленьку витворився звичай проказувати вервицю. Її поділено на 150 **Богородице Діво,** цебто на 15 десяток. Кожна десятка переділена коротким розважанням про найважніші події з життя Спасителя і Його Матері. Крім цього по кожній десятці проказуємо **Отче наш** і **Слава Отцю** в честь Пресвятої Тройці.

Краса Вервиці

Краса вервиці полягає в тім,

що в ній проказуємо найкращі молитви, що Церква посідає, цебто Отше наш, Слава Отцю ... і Богородице Діво. Хіба є десь кращі молитви? Нема, бо всі інші молитви, хоч прегарні, все таки не годні рівнятися зо згаданими трьома молитвами.

Розважанням тайн з життя Спасителя і Божої Матері оживляємо проказування вервиці, бо розважання підтримує нашу увагу і береже нас від розтріпань і махінального проказування вервиці.

* * *

Може дехто не любить проказувати вервиці, бо пощо повторяти завжди ті самі молитви? Пощо? Тому повторяємо їх, що вони прегарні. Зрештою хіба матері чи батькові не подобається, як їх діти невпинно повторяють ті самі слова, от хоча б: 'Мамцю, татку, я люблю вас!"

Коли Апостоли спиталися Спасителя, як треба молитися, то Христос не подав окремої молитви хоча б на кожен день тижня, але отак промовив: Будете молитися: **Отче наш...** Він дав людям тільки одну молитву, яку можуть завжди повторяти, і Небесний Отець завжди радо слухатиме її, якщо побожно та з любов'ю будемо проказувати її.

* * *

Отож слід часто, ба й щоденно проказувати вервицю, особливо в місяці жовтні, що присвячений проказуванню вервиці. Американський державний муж, помічник міністра праці, пан Едвард Мекґрейдій, був мистцем у полагоджуванні спорів між робітниками і бізнесменами. Він проводив цілі години та навіть дні як посередник між працедавцями і робітниками. Дуже часто йому вдавалося полагоджувати такі спори і поборювати такі трудності, що їх ніхто ніший не був годен полагодити. Як же ж він це робив? Як уже здавалося, що не було надії на мирне полагодження спору, тоді Мекґрейдій пхав руку до кишені і зачинав проказувати вервицю за розсварені сторони, благаючи Божу Матір допомогти йому полагодити спір. Отак він благав Бога та Божу Матір прийти йому на поміч.

Його успіхи як посередника між робітниками і працедавцями були загально знані. Один державний муж заявив про нього: "МекҐрейдій іде на засідання з вервицею в кишені, яку проказує в критичній хвилині. Ніхто стільки не зробив для миру між працедавцями і робітниками, як МекҐрейдій".

Отак поступав цей американський державний муж, не боячись безвірків і безбожників. Божа Мати помагала йому поконувати труднощі, що їх ніхто не був би переміг власними силами.

Вервиця запевняє людям Божу поміч, тому переможе всі життєві трудності той, хто побожно щоденно проказує її.

Середній вік наступає тоді, як ти не годен пізнати своїх давніх приятелів тому, що вони стали лисі та сильно погрубіли.

Маленька Олеся, зобачивши в сусідів багато книжок з публічної книгозбірні, закликала: "Ми так само позичаємо звідтам книжки, але ми віддаємо їх!"

Запізне життя

М. Щ.

АНТИМ Семенюк покинув Україну в 1943 р., як червона армія верталася в Західню Україну, проганяючи жорстоких німецьких "суперменів", що були задумали перетворити нашу батьківщину в німецьку колонію, ба й навіть уже були зачали переводити свій плян у практику, забороняючи нашим людям їздити разом з німцями чи "фолькс-дольчерами" в тих самих трамваях, потягах, тощо. Прегарний Крим, перлина України, мав перетворитися в німецьку вакаційну оселю для гітлерівських 'іберменів' і для їх нащадків. Українці мали бути рабами і невільниками німців на своїй рідній землі.

Всі ці пляни повернулися в нівець, як совітська армія почала невпинно посуватися на Захід, проганяючи гітлерівські ватаги. Антим Семенюк був великим українським патріотом, тому боявся, що Совіти зліквідують його. Ось тому він покинув рідну землю і подався на вигнання до Німеччини. Один Бог знає, що він там перетерпів, заки по війні не виемігрував до Австралії. Тут він поселився в однім великім місті і зачав тяжко працювати на щоденний хліб. Антим був муровим "хлопцем". Його жінка так само тяжко працювала, помагаючи йому будувати нове життя на новій землі.

Бог благословив Антима і його дружину. Антим почав скоро дороблятися, бо не щадив рук при праці. Його двоє дітей почало ходити до школи. Щоправда поблизько була католицька школа, але Антим і його дружина не посилали туди своїх дітей, бо за католицьку школу тут треба платити около десять фунтів цебто 23 доляри на рік. Антим жалував цього гроша, бо його можна зужити на 'щось інше', більше корисне. Хоч наш місцевий парох упоминав його, Антим не слухав, бо що там священик знає про те, як треба господарювати в родині!

"Пане Антиме", говорив отець парох, "добре і релігійне виховання важніше ніж гроші. Добре вихована дитина буде знати Бога, шанувати власних батьків, держатися своєї Церкви і народу!" На ці зауваги Антим і його жінка тільки посміхалися, бо священик не працював на їх гроші.

"Не смійтеся, панове", тягнув священик, "бо нема чого сміятися. Ваш сміх може колись легко перетворитися в плач. Тут українці не мають чого боятися, що їх діти стануть латинниками, бо католицькі австралійські Сестри зовсім не латинізують наших дітей. Навпаки! Вони кажуть їм ходити до власної церкви і держатися східнього обряду".

Всі ці напімнення і пересторги не робили враження на Антима і його дружину. І так Антимові діти, син і дочка, ходили ди публічної школи, переходячи попри католицьку...

* * *

По закінченні публічної початкової школи його діти пішли до публічного гайскулу. Зразу Антим ходив до церкви і брав діти з собою. Проте як зачав дороблятися і вростати в грошеве сало, то йому чомусь не ставало часу, щоб бодай у

неділю йти на Службу Божу. Його жінка так само часто пропускала недільні богослуження, бо почувалася страшенно змучена по цілоденнім труді.

Дивлячись на батьків, Антимів син і дочка йшли їх слідами. Вони так само часто пропускали недільні Служби Божі, бо коли батькам не треба Бога, то пощо його дітям?

* * *

По закінченні гайскулу так дочка як син знайшли собі добру роботу і стали "власними панами". Тепер зачалося пекло в родині. Діти зачали не слухати батьків, ходили туди, куди забагалося їм, цілими ночами пробували поза домом і робили те, що їм подобалося.

Що більше? Стоваришившись з не-українськими знайомими, Антимові діти стали стидатися, що вони українці. Це смутило Антима, бо він був 'патріотом', не раз у краю з подібними до нього патріотами виспівував у читальнях "душу й тіло ми положим" і навіть інших упоминав любити Україну до загину!

Невпинні сварки в родині, непослух дочки і сина, що раз більше огірчували Антимове життя. Він злостився, кляв, нарікав на Австралію, що не надається для виховання дітей в українськім дусі, тощо. Проте він забув, як отець парох упоминав його і перестерігав проти небезпеки.

Тепер Антим зобачив, що сильно помилився, як не слухав напімнень свого пароха, не посилав дітей до католицької школи, ані не хотів навіть потрудитися, щоб вислати їх до суботньої школи, де жертвенні учителі вчили дітей української мови, а отець парох викладав катехизм.

* * *

Два роки тому нещастя Антима дійшло до вершка. Його син 'Джан' оженився з австралійкою і взяв шлюб поза католицькою Церквою. Рік пізніше Антимова дочка 'вийшла заміж' за розвідника. Як місцевий парох упоминав їх, то вони одноголосно відповідали: "Або це тільки католики йдуть до неба? Хіба Бог сотворив тільки одних католиків? Якщо тільки католики підуть до неба, то бідний буде Бог, бо не матиме багато мешканців у Своїм небі!"

* * *

І так Антим і його жінка тепер платять за занедбання релігійного і національного виховання власних дітей. Не потішає їх те, що вони собі заробили 'тяжким трудом'. Є в них гарна хата, город, худоба коло хати, гроші в банку, гарний автомобіль і тягарова автомашина, але нема щастя! Антим і його жінка стидаються показатися між наших людей, бо всі знають, якими великими патріотами вони були під час свого скитальського життя, як вони 'розпиналися за Україну', як виспівували на різних концертах "душу й тіло ми положим за нашу свободу", як ганили тих, що не були готові померти за рідний край...

* * *

Все те давно минулося. Антимові діти відреклися власної Церкви і народу. Патріот Антим потрапив фінансово доробитися в Австралії, але не зумів належно виховати власних дітей і затримати їх для народу, хоч він купив нову хату для дочки і побудував крамницю для свого сина.

Що більше? Як трохи підопʼє собі, то Антим навіть хвалиться, що його діти це дійсні

австралійці, бо потрапили знайти собі австралійського партнера чи партнерку!

Цей Антим—таких Антимів аж забагато між нами не тільки в Австралії, але й повно їх теж у Канаді й Америці!—щоправда не знає як слід англійської мови, але він всіма силами намагається говорити цією мовою, як його "зять" або "невістка" завітають до його хати. Тоді наш Антим аж гнеться перед цими австралійцями і не знає міри в чемності для них, бо це для нього велика честь мати австралійців в своїй 'родині'.

* * *

Дивлячись на Антима і його жінку, посторонній глядач відчуває співчуття для цих нещасних людей. Ці Антими терплять на почуття меншевартости. Вони уважають все чуже кращим, ніж своє рідне. Для них Україна це тільки гарний коник, щоб виїжджати на нім на всяких сходинах і з'їздах. О, тоді вони розпинаються за Україну і проливають крокодилячі сльози над її недолею, але пальцем не кивнуть, щоб ця Україна була в їхніх домах і в серцях їхніх дітей.

І саме ці Антими це гробокопателі нашого народу і нашої Церкви поза межами батьківщини. Це вони ведуть наш нарід на загибель.

В 1960 р. Америка видала 125 мільйонів долярів на удосконалення фотографічних апаратів. Ці апарати вже такі досконалі, що потраплять за 90 секунд розвинути фільм довгий на 250 стіп.

Тепер працюють над тим, щоб знайти засіб розвивати фільми при помочі електрики, тепла і звуку замість вживати хемікалів, як це було досіль.

І побачив Бог усе, що створив. І воно було дуже добре (Бут. 1, 31).

Браття, не хочу, щоб ви не відали про померлих і так щоб не сумували, як інші, що не мають надії. Якщо віруємо, що Ісус помер і воскрес, то Бог приведе з Ним і померлих... Отож потішайте один другого цими словами (1 Сол. 4, 13-14 і 18).

Пророк Езекіл так описує видіння загального воскресення всіх людей. Бог завів його на цвинтарище в долині, показав йому повно людських костей і спитався:

"Сину, чи ці кості оживуть?" А я відказав: Господи Боже, Ти знаєш!' Так говорить Господь до тих костей: "Я введу в вас духа, і ви оживете. І дам вам жили, і тіло виросте на вас, і простягну шкіру і дам вам духа, і ви оживете, і так пізнаєте, що Я—Господь" (Ез. 37, 3 і 5-6).

РАК

1,200,000 американців вилікувалося з рака. Улічення означає, що згадані пацієнти не мають познак рака бодай 5 літ по операції. Щорічно в самій Америці около 150,000 мужчин і 130,000 жінок вмирає на рака.

Сьогодні лікарі успішно лікують численних пацієнтів хворих на рака, за винятком тих, що мають рака в легенях.

Imitation of Christ

M. Schudlo, CSSR.

CHRIST is both God and Man. As God He is equal to His Father in all perfections, because He is as much God as the Father and the Holy Spirit. St. John says: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. He was in the beginning with God. It was through Him that all things came into being and nothing came into existence without Him" (John 1, 1-2).

As God, Christ is infallible, eternal, all-powerful and all-good. He is our supreme Lord, Master, Teacher and Saviour.

But we should never forget that Christ is also our loving Brother, a MAN with all human qualities and senses. The Son of God became our Brother at the moment of the Incarnation when He took upon Himself human nature with all its shortcomings and weaknesses except sin.

"The Word became Man and dwelt among us. And we have seen His glory, glory such as belongs to the Father's only begotten Son, full of grace and truth" (John 1, 14).

Christ has two natures, divine and human united in the one person of the Son of God. Thus there are no two persons in Our Lord. It is the Person of the Son of God that has assumed human nature and therefore the Son of God that has assumed human nature and therefore the Son of God can be and did really become the Son of Man, that is, the Child of the Blessed Virgin Mary, a member of mankind and our Brother.

It is this Son of God that is Man that we must imitate in our daily living if we wish to become like our heavenly Father, by reproducing in ourselves His divine image and likeness, or rather by perfecting the divine sketch of that image which has been impressed upon our souls at the moment of baptism, because "God made man to His image and likeness" (Gen. 1, 26).

On Good Friday, the Roman governor of Palestine, Pilate showed Christ to the Jews and exclaimed: "Behold the Man!" (Jn. 19, 5). God the Father also shows Jesus to every man that comes into the world: "Behold this Man, the brother of yours, and try to imitate Him in your thinking, speaking and works, if you wish to bring to perfection the image of your Heavenly Father which you are carrying in your soul since the moment of your creation!"

Christ became Man to show us what a real man, God's child, should look like and how should he behave in his daily living in this world. By following Christ in his daily life man can become a perfect man, that is, a new man according to the heart of his Maker, a perfect reproduction of Christ, the ideal of the human perfection. St. Paul, the most zealous apostle of the Gospel, exhorts us to do exactly that by saying: "Put on the Lord Jesus Christ!" (Rom. 13, 14).

St. Ignatius was bishop of Antioch. During the persecution started by the Roman emperor Adrian, Ignatius was arrested and brought to trial. When on trial before the emperor, he was asked: "What is thy name?"

The Saint replied promptly: "My name is Theophorus (God-bearer)". "But what is the meaning of this name?" the emperor added. The saintly martyr replied again: "He who carries Christ (God) in his breast!"

If I asked you: 'What is your name?" you would probably reply: "What is my name? Well, I am a Christian." What does it mean but that you should carry Christ in your heart and in your daily life in order to reproduce His divine likeness in yourself.

"What is my name?" is a good question for each to put to himself at the beginning of each new year and answer it after a serious and thorough examination of conscience, for what does it profit a man to be called a Christian, if he does not resemble Christ in his thinking and living?

The only way for reaching Christian perfection is to study the human aspects of the life of Jesus that link Him with us and make Him like us in fellowship and suffering. But knowledge itself will not lead us to perfection. We must imitate what we see in Christ, and we must do it regardless of other fellow men, that is, without paying attention whether they follow Christ's teaching and example in their daily life and work or not.

To do it, we must free ourselves from that insane tendency for following the example of those with whom we live and work. This widely-spread conformity is the main weakness of the present generation. There are countless men and women who would like to be much better than they really are, but they cannot overcome their bad habit of conformity of their environment in which they live. "Why should I be different from my friends and neighbors?" they ask themselves.

It's a bad excuse which does not excuse them in the sight of their Savior Who said to all His followers: "I have given you an example".

The only conformity which becomes Christians is the conformity with Christ wherewith we agree with Christ (we are in agreement with our Savior) on all issues concerning the purpose of life, the glory of God, our own saivation and the love toward our neighbor. A true follower of Christ must be different from the others, different from the crowd which does not take the teaching of Christ seriously or is trying to water it down in order to make it fit "the modern" conception of life with its three main manias: pleasure, money and glory, that is a good time, greed and pride, the three passions upon which Satan builds and strengthens his kingdom in the human souls which were created to become the holy temples and dwelling-places of their Creator.

The reward of differentness is easy enough to see. By fighting for the proper differentness we are becoming psychologically and spiritually mature. We must therefore learn to overcome our childish concern for the opinion of others who disagree with Christ and His teachings.

It pays off to be different in good things No matter what field a person chooses, — science, law, education or business — the demand is for men and women whose performance is above average and therefore different from the dull and common crowd. At any gathering of people, the liveliest and most attractive guest or speaker is the one whose ideas and observations are stimulating, because they are different from what the common folks know.

Christians of today are afraid to be different from their non-Christian friends or acquaintances for the fear of being scoffed at or teased. Thus at the bottom of such fears lies an intense preoccupation with self, that is, egotism. This sort of agonizing consciousness is a form of inverted and exaggerated self-love.

Most of the fear of the disapproval is probably imaginary, and therefore no attention should be paid to it. The story says that two hunters went hunting. While in the woods they saw a big rabbit. One of them took his shotgun and wished to kill the poor rabbit, but forgot to take the bullets when he left home. Despite the lack of bullets, he pointed his gun at the poor terrified rabbit. His friend said: "Jack, what are you doing? The shotgun is not loaded. There are no bullets..." Jack turned to his friend and replied: "Keep quiet. The rabbit does not know it!" And he pulled the trigger. The trigger made a noise which was hardly heard. But in spite of it, the poor rabbit fell dead, dead not from the bullet, because the gun was empty, but from fear.

It helps to remind ourselves occasionally that what counts is the opinion of Christ. What men may think of us matters but little.

Another way to minimize the fear of being different from the others is to remind ourselves, if we really run into criticism and ridicule, that we are in pretty good company of Christ and His Saints. Very few of the great pioneers of thought or action escaped being criticized, scoffed at or even killed. Christ, Our Lord was one of them.

The great Saints of the Church, like St. Josaphat Kuntsevych, a Ukrainian martyr, or St. Euphrosina, a virgin that left her princely castle to become a nun,. have been non-comformists Christ, Our Blessed Lord, is the most striking and dramatic example of this salutary and heroic non-conformism. He did not hesitate to use a rope when He drove the money-changers out of the temple of Jerusalem. He did not join the Pharisees in condemning the poor woman, caught in adultery. He did not despise the poor and the sinners, as the 'saintly' pharisees did. He even challenged them, saying: "He that is without sin among you, let him be the first to throw a stone at her" (John 8, 52).

It takes courage to be different, but there is also an art to it. It is a gentle art, but it requires real skill. We should never antagonize people unnecessarily by our differentness. Christ was very much different from the Pharisees, the official teachers of Israel, and yet He did not hurt the people. "He entered the synagogue (of Caphernaum) and taught. And they were astonished at His doctrine, for He taught them as one that had authority and not as the scribes" (Mark: 1, 21-22).

People do not object to differentness nearly as much as they object to the attitude of superiority that so often goes with it, and hurts them.

The wicked Cain offered the worse fruits he had in his fields. The Lord did not accept his sacrifice, while he gladly accepted the sacrifice of Abel, because he offered the best of his cattle. Seeing that God had rejected his sacrifice, Cain became angry. The Lord appeared to him and said: "What does this anger mean, this frowning of your face? If your actions are good, can you doubt that they will be rewarded. If not, can you doubt that guilt thenceforth will be yours?" (Gen. 4, 7). When we offer something to God, it must be the best, not the worse we have, or it will be rejected by Him. God deserves the best of what we have.

The Lord Who is so high above us, and yet He looks upon lowly things, looks upon the proud too, but from far off (Ps. 137, 6).

Many Hearts Are One

Raymond J. Spitzer, CSSR.

MAN is a social being. So there is a feeling of assurance when several persons strive together for a common goal. To live the life of a hermit, alone in the desert like St. Paul the Hermit, or atop a narrow platform on a pillar like St. Simon Stylites, is to be the exception rather than the rule.

In offering worship to God and honor to God's saints, men and women have constantly banded together. They have realized the truth of Our Savior's words: "Where two or three are gathered together for my sake, there am I in the midst of them."

This "gathering together" has, in many instances, assumed the form of an organization which professes as its purpose the holiness and perfection of its members through the performance of some definite charitable or pious work. Groups such as these, when they have the approval and guidance of competent ecclesiastical authority, are known as "confraternities" — "Brethren meeting together."

As far back as 1048 there was in Greece a sodality to honor the Blessed Virgin Mary. In 1208 a confraternity honoring Mary was organized in Paris. A few years later St. Dominic's ardent campaign for the recitation of the rosary resulted in the formation of scores of societies whose purpose was to fight against sin and vice by fervent devotion to the Mother of God through the rosary.

In the course of the centuries many other sodalities have been formed to honor Mary One of these is the Archconfraternity of Our Mother of Perpetual Help and St. Alphonsus.

In 1868, two years after the miraculous picture of Our Mother of Perpetual Help had been established in the Church of St Alphonsus in Rome, pious people of Limerick, Ireland, organized

the first confraternity to honor this title of Mary. A year later a similar group had been organized in Roulers, Belgium, and within a short time numbered 6,400 members.

Through the efforts of the Redemptorist Superior General in Rome, permission was granted on May 23, 1871, by Pope Pius IX for the establishment of a confraternity in Rome. In 1876 this confraternity not only was enriched by the grants of many indulgences for its members, but it was elevated to the status of an Archconfraternity.

This now meant that the Redemptorist Superior General, without further permission from the Holy See, could permit parishes in any diocese, with the approval of the local Bishop, to share in the spiritual benefits granted to the Archconfraternity itself.

Members of a local confraternity, duly affiliated with Roman headquarters, may share in the benefits of many plenary indulgences. Such an indulgence (under the usual conditions of confession, Holy Communion, and prayers for the intention of the Pope) is available, for instance: at the time

of enrollment in the confraternity; on the feast of Our Mother of Perpetual Help, June 27; on the feasts of the Archangels St Michael (September 29) and St. Gabriel (March 24), because they have a place of honor in the picture; on the feast of St. Matthew, Apostle and Evangelist (September 21), to preserve the memory of the Church of St Matthew in Rome where the miraculous picture was venerated for three centuries; on the feast of Our Lady of Good Council (April 26), because on this day in 1866 the picture was restored to its rightful honor; on the feast of St. Alphonsus (August 2), because he is the protector of the Archconfraternity; and on various other occasions in the course of the year.

In fact, members of the Confraternity may receive a plenary indulgence as often as once a month, on the day they choose to renew their act of consecration to Our Mother of Perpetual Help and to St Alphonsus.

Many partial indulgences can also be gained through membership in the confraternity, and by the express will of the Redemptorist Superior General members share in all the prayers, Masses, good works and mortifications of the Redemptorist Fathers and Brothers.

* * *

The requirements for membership in the Archconfraternity of Our Mother of Perpetual Help and of St Alphonsus are very simple. No money is paid as dues; no special prayers need be said. Any Catholic may become a member, and thereby share in its spiritual treasures, merely by having his or her name enrolled in the catalog of a Confraternity which has been properly affiliated with the Roman headquarters. Infants and children may be enrolled by their parents or others in charge of them.

Even if prayers are not required of members, they certainly are recommended. The consecration to Our Lady should be said at the time of enrollment and should be repeated frequently at least once a month. This prayer may be found on Novena cards and booklets, and many Novena-goers have become used to saying this prayer together once a month at their parish devotions to Our Mother of Perpetual Help.

As devoted children of Our Lady, members of the Confraternity will pray to Mary in their needs, will wear a medal to honor her, will venerate her picture in their homes, will attend weekly devotions in her honor. They will do all they can to promote devotion to their heavenly Mother.

Once you have been enrolled in the Confraternity, you need not be enrolled again. If the Confraternity has been established in your parish, submit your name there; usually the Confraternity is established wherever the weekly Novena services are conducted, but if you have any doubt about the matter, ask your pastor.

If you prefer, you may enroll your name in the Confraternity at Perpetual Help headquarters, Liguori, Missouri.

Since the advantages are so many and the obligations so few, you should be eager to share in the benefits of the Archconfraternity. So much for so little! However, mere "lip-service" membership is certainly not desirable. As a member of the Archconfraternity, you should do all in your power to fulfill the various recommendations to be found in the Statutes or by-laws of the Archconfraternity.

Recall frequently these words of the consecration to Our Mother of Perpetual Help: "Receive me as thy servant, and grant that I may ever experience thy constant protection."

If a husband is busy as a bee, he may lose his honey.

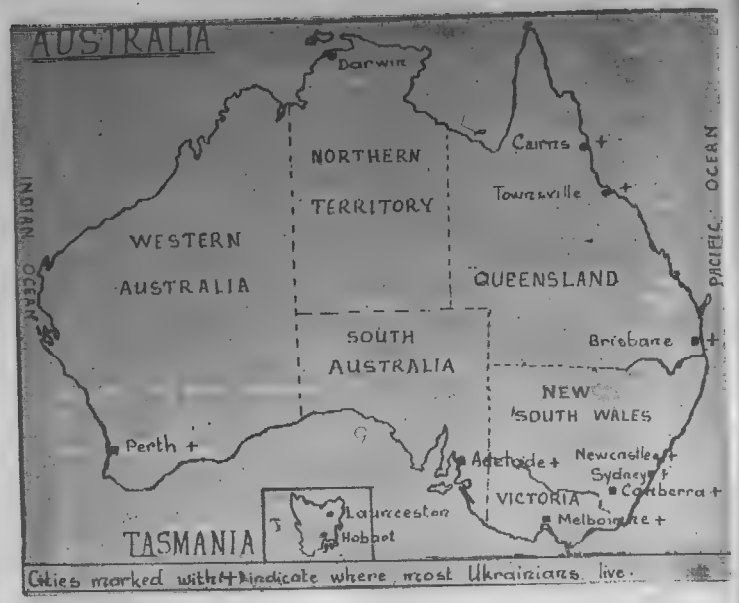

My Random Observations of Australia

M. Schudlo, CSSR.

WHEN His Excellency, Bishop John Praszko, the exarch for the Ukrainian Catholics of Australia invited me to preach missions in all his parishes, I gladly accepted the invitation and started preparing for the long trip to a far country. Sorry to say, I did not know much about the country in which I was to stay for about two years, going from one city to another. I knew where Australia was, and I also knew that there are plenty of kangaroos, snakes and boomerangs. That was practically all I knew about Australia. It is not much, is it? But I am not the only one who can boast of knowing "so much" about this wonderful country.

Of course, I do not intend to defend my ignorance, but when one has nothing to do with a country, he is not interested in knowing it. It is the necessity that usually forces people to study things. Furthermore, our newspapers give very scarce coverage, if any, of the Australian affairs.

Being aware of my little knowledge of Australia," I tried to remedy the situation, but could not find much material in the ordinary encyclopedia.

But still somehow I succeeded in increasing my knowledge of this country.

* * *

After obtaining an American passport and an Australian visa in New York, I attended the Catholic press convention in Miami. From Miami I went to Los Angeles, passing through Alabama, Mississippi, Louisiana, Texas, Arizona and California.

Then I flew to Hawaii and from Hawaii, went on to Australia.

On May 31st, we landed in Darwin, the first little airport in Australia. It was early in the morning. The air was cool and pleasant. At the airport we met a group of migrants who came from Italy. They were sitting and chatting in the waiting room. It was too cloudy in Sydney to land there. So we also had to wait for a while.

I started a conversation with these Italians, and so time passed quickly. They asked me whether I was an Italian, and I replied, "'No." They told me that there are some 300,000 Italians in Australia, and they are still arriving. Some Italians became quite rich, because they knew how to do things. When I landed, I asked one of the crew whether there were any kangaroos around Darwin. "Yes, there are," he said, "but it is too dark to see them now. We see them quite often when we land in Darwin."

After an hour of waiting we were notified that the skies had cleared up over Sydney, so we could continue our flight. Although I tried to see as much of Australia as I possibly could, I did not see much of its terrain, because heavy clouds covered the ground. Just now and then a patch of grass or hills were visible from the skies.

The immigration and customs officials were very kind to the passengers in Sydney. It took just a few minutes to clear things up. They helped me to call up the Redemptorist Fathers in Syney and let them know about my arrival. The Australian telephones are a little different from our American.

I took a taxicab from the airport and went to the railroad station in Sydney. Going by train I arrived at our Redemptorist monastary in Sydney where my confreres greeted me very cordially.

It was around noon. In the afternoon I went to see Very Rev. Fr. Melnick, the local pastor of the Ukrainian Catholics. The Ukrainian church and its presbytery — they call it presbytery, not rectory, are both in Lidcombe, one of the numerous suburbs of Sydney. Our church in Lidcombe is very modern and beautiful.

From Lidcombe, I went to see Mr. Kelliher, the editor of the "Catholic Weekly" in Sydney. I came to know him through Mr. Anderson, the present president of the Association of the Catholic Press of the U.S. and Canada. He asked me whether he could help me in any way with my missions in Australia. He also invited me to attend the Catholic Press Convention of Australia which will be held in May, 1964.

* * *

Sydney is a beautiful city, situated on a beautiful harbor. Its beaches are numerous and picturesque. But no one swims in them now, because these are the winter months in Australia. Although the water is infested with sharks, the beaches are packed with people during the summer.

Most buildings in Sydney are rather old, but in the suburbs one can see many new buildings. Sydney is growing and its population is on the increase, and has already passed the 2,500,000 mark.

Next day I went to Melbourne to meet our Bishop, His Excellency John Praszko, who drove me to the presbytery in his own car. During the four days I stayed in Melbourne, I paid a visit to our Redemptorist Fathers and had dinner with them.

In his free time His Excellency

drew a plan for the missions of which there would be about fifty. Brisbane and its district 4, Newcastle 5, Melbourne, Canberra, Tasmania and New Zealand will take more than half a year of my time; then comes Sydney with its 9 missions, Adelaide with 5 and finally Perth with 4.

It is very pleasing to know that Bishop Praszko is exceedingly popular with the Australian clergy and hierarchy. Consequently this popularity is a great advantage to the Ukrainian Catholics Church in Australia. And we consider it as God's blessing upon our people living in this country.

* * *

My impressions of Australia and the Australians are the most pleasant. The country is really beautiful and very picturesque with its countless hills and mountains, evergreen trees and tropical fruits. Really, there are just two seasons in Australia: hot and cold. But neither the heat nor the cold is the same in all of the six states which form the country. The temperature varies greatly from one state to another. The leaves never fall from most trees, so there is no 'fall,' but just the autumn. You can see fruits on the trees all year round, and there are plenty of them, such as the papayas which are called "pawpaw" in Australia, mangoes, apples, pears, custard apples, bananas, etc.

The country around the long shores of Australia are very hilly and nice to look at. Most of them are covered with green trees. It is dangerous to climb some of these hills without special boots, because during the summer they are infested with poisonous snakes.

The people of Australia number some 10,000,000 of whom 2,168,517 are Catholics, while the biggest religious denomination is the Church of England, which is almost exclusively ruled by the imported hierarchy, a situation not very much liked by many Australian Anglicans.

Out of these 10,000,000 some 2,000,000 are new immigrants among whom there are some 40,000 Ukrainians, 21,000 Catholics and the rest Orthodox.

There are 2,815 Catholic churches in Australia, 1,263 parishes, 2,258 diocesan priests, 2,262 regular clergy, 2,087 Religious Lay Brothers, and 13,470 nuns.

The administration of Australia is shared by the six states which enjoy much more independence and freedom than the American states. They are more like the Canadian provinces, with their own premiers, while the prime minister of Australia resides in Canberra which forms a state all by itself, something like the District of Columbia in the U.S. How much freedom the individual provinces enjoy can be seen from the fact that Queensland has a completely free hospital services, while in the other provinces the inhabitants must pay for similar benefits from their own pockets.

The Australians are very kind and conservative people. They converse while they ride on the trains or in the buses. They smile and joke. They are not like the English who prefer to keep quiet and not to talk with anyone while they are traveling. They try to mind their own business, and perhaps it is not such a bad policy, after all.

By the way, the English as such are not very much liked by many Australians, because when they come to Australia they do seem to knew everything and try to teach the Australians how things should be done here because they are done that way in England, a thing which does not please Australians, especially the Irish who have many sour accounts with the English.

Many Australian houses are built of brick, and curiously enough, practically all of them have a fence. For this reason one would not be too wrong if he called Australia a "country with fences."

The Australian air service is very good and efficient. You can fly anywhere in Australia. The Airlines do not have to be subsidized by the government as they are in the U.S. They have enough business to take care of themselves They are private and government owned airlines in the country.

The Australian weather, generally speaking, is very pleasant It varies in degrees in the various states of Australia. The summer starts here in December, and then the temperature climbs to some 100 degrees. During the winter it goes down to 15 degrees above zero. In some states it even snows during winter, for instance, in Victoria.

Although the winter is not too cold, one can get really cold in Australia, because few homes are heated. And if they are heated, the heat does not amount to much, because only little electric or fuel stoves are used.

Australian panoramas are very picturesque because there are countless mountains and hills, especially around its coasts. There are also plains and much of them are very fertile.

Australia has also plenty of tropical trees. Even the coffee trees grow here, but coffee is still imported, because it would be too expensive to start this kind of industry in the country where the worker's wages are higher than in all Asian countries from which coffee is imported.

But sugar industry is highly developed in Australia. Some Ukrainians living in Townsville and Cairns spend half a year cutting down sugar cane from June to December or January.

An average worker makes just about a half of what an American or Canadian worker does, but despite this, people look well dressed and fed, quite often over-fed. Not few of them need dieting badly, but it is a hard thing to do when food is so tasty and one has a good appetite!

Food is quite cheap and inexpensive in Australia, but electrical appliances, cars, frigidaires are expensive in comparison with the American prices. Yet there is a frigidaire and other comforts in most of the homes Somehow people can make ends meet.

Australians are fond of outdoor sports. You can see children with their playingsticks on the trains and in the trams. People like their old trams. When the city of Brisbane tried to substitute buses for the trams, there were many protests from older citizens who got used to the trams. And the city had to yield. Just a matter of habit, I guess.

Our Ukrainian people, mostly concentrated in the cities of Melbourne, Sydney, Brisbane, Newcastle, Mayfield, Adelaide and Perth, are doing well considering their short stay in Australia. They came here some 15 years ago with nothing else but their five fingers on each hand. Today, practically all of them own their own homes, some 40% have their own cars, etc. This sometimes arouses jealousy among some Australians who drive old jalopies and live in the old houses.

In Melbourne, Sydney and Brisbane, we have our own churches In Melbourne, a beautiful cathedral was built. His Excellency, Bishop John Praszko, the Ukrainian bishop for Australia, resides in Melbourne. In other cities we have our own halls which, for the time being, are used for church services. In other places Ukrainian churches are under construction.

Unfortunately, there is a frightening shortage of Ukrainian priests. There are just eleven of them. They are very busy with instructing catechism to the children and other duties.

Ukrainians of Australia are aware of the leakage which is threatening our future. They have organized their own Saturday schools for the children in which Ukrainian language, history, etc., are taught. Unfortunately some parents do not understand the danger

and do not send their children to these schools which are maintained at such a high price and with so much sacrifice on the part of some generous individuals who do not spare themselves and their time.

* * *

The Latin Rite hierarchy and clergy are exceptionally kind and cooperative. You can really feel that they are animated with Catholic spirit. They help our people and the clergy whenever help is needed and required. Since we do not have our own churches in some places, we have to use the conveniences of the Latin parishes. When we approached the Pastors, they were glad to give us their churches that we may have our missions in them. Nay, almost all of them invited me to stay with them in their presbyteries during the mission. The kindness and hospitality of His Excellency John Toohey, Bishop of Maitland, Newcastle, was really admirable. I had the impression that I was talking to a really Catholic bishop who does not pay attention to anything else but the salvation of immortal souls, be they those of the Irish or Ukrainian.

There is no discrimination against the black aborigines in Australia. No one really knows how many of these people live in the country, because many of them still roam from place to place So no exact statistics can be taken. But most of them live in the State of Queensland. There are approximately 47,000 aboriginal or partly aboriginal people in that state. Some 20,000 have full citizenship. The remainder 27,000 remain under government or Church protection. Many missionaries are working among them. These Australian aborigines are quite different from our American Negroes.

The Australians like America and the Americans, because the Americans were their main defenders during the war 1942-45. England gave up all her possessions beyond the Suez Canal. It was the Americans who defeated the Japanese fleet in the Coral Sea battle and saved Australia in 1942. An insurance employee whom I met on the bus while going to Newcastle told me: "Were it not for the Americans, there would be no Australia today"

And yet many of them are resentful of the growing American investments in Australia. They fear — as some Canadians do — that with the passing of time the Americans will take over all Australian industries.

You can see American movies everywhere. Most TV shows are also American. Even more coffee is being used now than before, although Australia is still a country of tea lovers.

The English language spoken by the Australians has a peculiar accent, distinct from the real English. But right now it is being modified by American movies and TV programmes, and little by little is becoming "Americanized."

Catholics have their own schools in Australia which are not supported by the government. The situation is similar to that in the U.S. Most teachers are the Sisters who are very poorly paid, about $4.00 a week.

Australia needs at least 100,000,000 people to be fully able to develop its immense natural resources. At present, there are some 80,000 unemployed.

Many of them do not care for work, because the government pays them more than a half of what they were earning while working. And this goes on indefinitely, as long as they are "out of work".

To remedy the unemployment, some Catholic businessmen came up with the proposal that married women should be dismissed from their jobs in order to make room for the single girls looking for work. This, they said, should be done in cases when the husband's earning is sufficient to support his family without his "better-half's" help."

The Australians do not like many-storied buildings. For instance, in Brisbane, a city of some 500,000 there is just one apartment, similar to those we have in America or Canada. This only apartment which is called 'flat' in Australia, has a European outlook, that is, it is artistically built, with nice porches, etc.

In the next two years Australia will have new decimal currency. When the liberal government of Prime Minister Menzies decided to call it "royal", there were many protests, because the name smells too much of England. For this reason the name will probably be changed into something more palatable. Various names were suggested, such as kangeroo, boomerang, emu, dollar, etc., the last one being the most popular among the people.

The Australian national Radio Station ABC is similar to the Canadian CBC. It has very good and artistic programmes and good coverage of international and national news. Its broadcasts are not constantly interrupted by countless advertisments as our American are. And thus it is a pleasant thing to hear the news bulletins.

Australia is expanding rapidly after World War II. Thousands of new homes are being built and new highways are constructed or the old ones are enlarged to make room for the increased automobile traffic.

THE CURE OF A LEPER

One day during his stay in one of the towns, there came without warning a man covered all over with leprosy. At the sight of Jesus he threw himself down upon his face and appealed to Him in these words: "Lord, if you are willing, you can make me clean." He extended His hand and laid it on him. "Yes," He said, "I am willing; be clean." At once the leprosy left the man. He then ordered the man not to tell anyone. "But go." He said, "and have yourself examined by the priest; besides, offer the gift for your purification which Moses enjoined, to serve as proof for them." But the talk about him spread all the more, and great crowds flocked together to be instructed and cured of their infirmities (Luke: 5, 12-16).

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

SUNDAY SHOPPING

THE parable of Christ recounted in the Gospel is well worth pondering. In it our Saviour describes the farmer scattering seed in his field. "And that which fell among the thorns, these are they who have heard, and as they go their way are choked by the cares and riches and pleasures of life, and their fruit does not ripen" (Luke 8:14). An illustration of this sad process is afforded by those who for material gain profane the Lord's day by unnecessary buying and selling.

RULE OF REST

The law of Sunday rest from commercial activity is important both from a natural and a supernatural standpoint. Any slowing down of the furious tempo of modern life is good for the physical makeup of a man. And indeed behind this ancient law of God there is wise concern on the part of the Creator for His creatures. He knew that for their physical well-being there was needed, after some days of labor, a short period of leisure.

But more than that, the Sunday rest is good and necessary for a man's soul. On this day he is to have the time leisurely to fulfill his obligation of public worship of God, and to spend a period of time in reading and quiet thought and sober conversation. Thus the primary and secondary purposes of life can be brought into their proper perspective, and a man can deepen his convictions about life's true goal.

OWNERS OF STORES

The late Cardinal Stritch in one of his pastoral letters asked the question: "Is a Catholic business man permitted by his Church to conduct his business on Sunday?" The answer, he went on to say, under ordinary circumstances, is no. "However," he added, "we must exclude certain business services and industries necessarily continuous, excluding the profit motive, for the common good." By this he doubtless meant such services as that of making available drugs and medicines in a pharmacy. He quite obviously did not have in mind stores selling groceries, clothing or hardware.

CUSTOMERS ARE WRONG

In this same letter the Cardinal fixed the blame on the people themselves for the wide-spread and flagrant abuse of the Sunday rest by merchants. "It is a bad example for a Catholic to go shopping on Sunday," he wrote. "If Catholics observed Sunday, they would promote a proper public and private observance of Sunday much more effectively than the laws of civil authorities. Businessmen sell on Sunday when there are customers. We earnestly beg our faithful not to lend their support to the violation of the right Sunday observance."

Surely it can be said that Catholics are not living in the fullness of their faith if they regard Sunday merely as a day in which they look for the nearest church in which Mass may be heard in the shortest period of time. Sunday is a day for offering public worship to God by devout attendance at Mass. But it is also a day which, according to God's plan, should be kept sacred in its entirety. This does not exclude innocent recreation. It does mean that Catholics bear in mind their responsibility for providing good soil for the seed of God's word. "That seed which fell upon good ground, these are they who, with a right and good heart, having heard the word, hold it fast, and bear fruit in patience" (Luke 8:15).

You have my permission to read **T. B.**

This Important Letter to Me

(and to you, also, dear reader, from Fr. Frey, Confraternity of the Precious Blood)

The following stories, all true, were recently in the news. They reflect the sense of dedication we should try to bring... Each is an example of "generous application of the teachings of Jesus" so vital a responsibility for us all in the Ecumenical effort.

When Our Holy Father set out recently to visit an orphanage outside the Vatican walls, a Vatican employee, realizing that the Pontiff's route would take him past his house where his invalid wife lay ill, asked Pope John if he wouldn't please turn toward the house as he passed and extend his blessing to her. "Why," exclaimed the Pope, "I will go up to see her." Which he did, climbing the stairs to bring the comfort of his blessing to the sick woman. The mercy of Christ in our thought and service to others.

The new Saint Francis...of Genoa, a mendicant monk — when he was hit by a stone thrown by some jeering boys, he bent and picked up the stone and kissed it. The knocks we get in life — to let them embitter us only deepens the hurt they do us. But... accept them for Christ! and offer them as reparation! and they become milestones for us on His Way.

A husband and wife with several children, adopted many more of various races and nationalities. Interviewed about them the mother looked out to where the children were playing. "That's Doris, there," she said, pointing out a little girl on a see-saw... she's part Polynesian... and that's Danny — the one throwing the ball. He's Malaysian. Billy over there, he's my natural son, though I never think of singling him out that way, they're all my children." "I have to be father to all," Pope John said of the whole human family. Nor can our prayers and penance offerings speak in the voice of Christ's Blood shed for all men, if any of all humanity are not in our heart's concern.

"a spark of light, a center of love"

At the very moment that the text of Our Holy Father's Encyclical, "Pacem in Terris" (Peace on Earth) was appearing in the press...side by side with it an awesome illustration tragically underscored his message to the world. At the signal "Dive! Dive!" a long dark shadow below the sea's surface pointed downward into depths from which it would never rise again. In the high degree of order that prevails, and so crucially must prevail in a submarine, something had gone wrong...some failure of mechanism, perhaps, or of coordination... or a miscalculation as to a fitting's adequacy to withstand the tremendous pressures of the ocean's depths. Somewhere, somehow, something had failed to live up to the meticulous degree of order demanded in such a craft.

The importance of 'order' as it should exist in one's life... and in the world... and in the nations of the world... is stressed in this latest and greatest encyclical of Pope John, addressed not only to Catholics, but for the first time in history an encyclical addressed "to all men of good will." In a step by step analysis it provides a finely calibrated yardstick giving the measure of the order that must prevail in the lives of individuals... of nations... and in the world community... if peace is to be preserved.

Now, a submarine in the sea's depths

—is it not a self-contained island on the move? or a continent? or a whole world in itself surrounded by water above it, below it, and on all sides of it? In that subterranean sphere the lives of all within it hang as by a thread on the responsibility of each one to the other... a situation, though, in which we are all somewhat similarly involved, all of us part of a Spiritual Continent surrounded by the sea of Eternity. When, in that Mystical Body of which we are the members, that divine order in our lives — which is Christ — fails in any of us, the Mystical Continent which spiritually we inhabit, drifts by so much farther away, out of the orbit of Christ's Kingdom come.

The order out of which the world order must be built if mankind is to live at peace, must be, the Encyclical declares "an order found on truth... built according to justice... vivified and integrated by charity... and put into practice in freedom." At the heart's core of it all, though, it declares "there can be no peace between men unless there is peace within each one of them; unless, that is, each one builds up within himself the order wished by God."

To this end Holiness summons your aid as indispensable; the faithful in Christ must lead the way... each "a spark of light, a center of love" among his fellows, the Divine Presence as the order of our lives "reconciling all things in Him and through Him, reestablishing peace through the Blood of His Cross" (Col. 1-20). Thus will the hour be hastened "when for all men the prayer of Jesus at the Last Supper will have reached its fulfillment: 'Father, that they all may be one, even as You and I are One.'

'Building order in my life... "the order wished by God."

This is the part Our Holy Father calls upon us to play in the great Ecumenical striving for mankind's unity and lasting world peace. He points to our responsibility to so build Christ in our lives that we may become as "a spark of light" illuminating Christ to others. How? By "the right and generous application of His teachings... a readiness to live and act in the light of eternal truth... a joyful giving of ourselves for the common good." As "a vivifying leaven" among others, we must be "a center of love" drawing others to Christ in our drawing closer to Him. Our reparations, for example offered in His Blood's Name can cause His peace and forgiveness to pass through the locked doors of closed minds and despairing hearts. Our prayers, Masses, meditations, Communions, all help to maintain the "order wished by God" in our lives... thus, that "we may in all things grow up in Him Who is the Head, even Christ... making increase of the body to the edifying of itself in charity" (Eph.4:15-16).

"Were all men to heed the invitation of the Grace of God who desires them all to be saved because He wanted them all to be redeemed by the Blood of His only begotten Son and calls them all members of a single Mystical Body of which Christ is the head — how much more brotherly would the relations between individuals, peoples and nations become; how much more peaceful, more worthy of God and of human nature, created in the image and likeness of the Almighty, would social coexistence come to be". Pope John XXIII.

"That the image of Jesus Christ which shines in our hearts... may appear to all people... reconciling all things in Him and through Him, reestablishing peace through the Blood of the Cross" (Col. 1, 20).

Vatican Ecumenical Council's "Message to Humanity."

Always at your service in Christ,
Father Frey

DID YOU RENEW YOUR SUBSCRIPTION?
IF NOT, DO IT TODAY!

I'D LIKE TO KNOW...

1. Why don't priests preach more often on Extreme Unction? Many Catholics do not realize how important this Sacrament is to the dying.

I do not know why some priests never preach on this Sacrament. It is very important to those who are about to leave this world and appear before their Maker. It gives the soul special strength to accept the sufferings, forgives venial, and sometimes mortal sins, if someone forgets or is unable to confess them. At times it even restores the physical health and shortens the temporal punishments due to sins that have already been forgiven in confession.

The family should call a priest as soon as some member gets seriously ill. Someone should meet the priest at the door and take him to the sick when he arrives.

A little table should be set in the sick person's room with two lit candles, a cross and a glass of water. The family should be present when the priest gives the sick member Holy Communion and Extreme Unction (See our missal, "My Divine Friend", pp. 49-51).

2. The Pope is the head of the Catholic Church and of the little Vatican State. To whom do Catholics owe their allegiance: to the Pope as the head of the Church, or to the Pope as the head of the Vatican State?

Catholics of various countries owe their allegiance to the Pope as the head of the Catholic Church. They do not owe any allegiance to the Pope as the head of the Vatican State. It is clear that they do not owe their allegiance to the latter, for they are not subject to the laws of that state, do not pay taxes, etc. If they owed allegiance to the Vatican state, they would be subject to its laws.

The Vatican state was created with the intention of securing full independence for the Vicars of Christ to rule His Church. If the Popes were subject to any state, they would not have the necessary freedom to govern the Church in such a way that no one could suspect them as partisans of a certain state in which they live and to which they owe allegiance as citizens of that state.

3. In one of your previous issues you mentioned that it is a sin against the 7th Commandment to make a telephone call without paying for it. But everyone is doing it, the telephone company knows this trickery and does nothing about it, and finally such calls cost companies almost nothing, since its expenses for electricity and operators would be practically the same, if such calls were not made at all. Since the telephone company does nothing about it, it can be presumed that it condons this practice.

It is true that some people abuse the telephone companies to make trickery calls without paying for them, but the practice, no matter how widely spread, does not justify evil. The same applies to theft, divorces, etc. Evil cannot become good, because many people are doing it.

Even when the telephone companies do not incur serious expenses because of such unpaid calls, they are still unlawful, because benefits must be paid by who-

ever profits by them, no matter what loss the company may incur. By getting a benefit without paying for it is a sin against commutative justice: "Thou shalt not steal!"

It is true that the telephone company knows that some unscrupulous people abuse it and yet it keeps quiet. Why? Because it can do nothing to stop this deceitful practice of making telephone calls without paying for them. We can be sure that the companies would stop this practice, if they could, but they cannot, because there is no way to stop it. Thus the telephone companies lose millions of dollars yearly, because some people use their facilities without paying anything for the services they receive.

Even some Catholics follow this un-Christian practice. Priests should explain to their congregations that such a practice is a clear violation of the seventh Commandment of God. Whoever has sinned by making telephone calls without paying for them, is bound in conscience to make restitution to the telephone company.

4. What indulgence do I gain by saying the "Hail Mary" to the Mother of God.

By saying this short prayer you may gain 300 days of indulgence (AAS. Feb. 23, 1944).

5. A girl got into trouble and then let a childless couple have her child. Did she commit a sin when she consented that her illegitimate baby be placed and raised by a couple that was not Catholic?

If the unfortunate girl let the couple raise her child in a non-Catholic faith, she certainly did commit a sin, if she was aware of her obligation of providing a Catholic education for her child.

Now it is probably too late to do anything about it. To remedy it somehow she could pray for her child that some day it may become a Catholic, if it was raised as a non-Catholic. If she was aware of the law, she has committed a serious sin, and therefore must repent and confess her sin.

6. I'd like to learn more about the Byzantine Rite, since I am a Ukrainian Catholic. Are there any missals or books that could help me?

Yes, there are missals, booklets and pamphlets which can help you, for instance, a big (928 pages) Missal in English and Ukrainian, Sunday and Holy Day Missal "My Divine Friend," "Ukrainian Catholics," a booklet, and a pamphlet "Eastern Rite Catholics." You may order all these things from the Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask.

7. Does a husband commit a serious sin, when he takes his pregnant wife to a party, gets drunk, neglects her, flirts with other girls, and then when they get home, he even tells her that there was nothing wrong?

Certainly this kind of a husband cannot be called a gentleman. It does not seem to us that he gets completely drunk so there would be no mortal sin because of drunkenness. Public flirtation would also hardly seem to constitute a mortal sin, but despite all that it is bad that some men, while being gentle and kind to everyone else, should neglect their own wives who must always come first everywhere, especially at the parties which are intended to be pleasurable events for everyone.

8. How many Anglicans are there in the world?

There are some 18 independent churches which constitute the Anglican Communion throughout the world. Its world membership runs into some 40,000,000.

9. If Christ is our only Mediator, why do we have to confess our sins to a priest — a man like anybody else?

First of all, a priest is not a man like anybody else in all respects. He is ordained to the priesthood which gives him some special powers not possessed by the lay men.

By committing mortal sin, man leaves God and turns away from Him by breaking His law in some important matter. Now we must admit that it belongs to God and not to men to establish the

mode of their return to Him, because it is God who has suffered the affront by man's sin. For this reason it is His right to fix the terms of reparation and the return. Our Lord established such terms: confession of sins to His priests: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John 20, 23).

It is clear that Christ endowed his Apostles and their lawful successors (the Pope, the Bishops and the priests) with a special power of forgiving men's sins. This power does not destroy the mediation of Our Lord, because it is in His name and by His power that His representatives on earth forgive men's sins.

THE HARVEST OF GOD

A little boy was given a bulb to plant, and was told if he put it in the ground it would grow, and by and by he would have a beautiful flower. He undertook the task with great delight, and promised blossoms to all his friends; but at the end of a week he came to his mother in sore disappointment. "The bulb isn't good for anything!" he said. "They told me it would grow and have pretty flowers, but it doesn't grow a bit, for I dug it up every day to see."

Just such impatient gardeners are most of us in spiritual soil. We go to our Father with the old complaining cry: "We have served God and kept His ordinances, and what have we profited by it? The dishonest ones get ahead faster, the careless ones are happier. Where are the promised rewards of righteousness, the fruits of obedience?" But the harvest of God ripen slowly, and the seed which is sown in the earth finds its perfection above the earth. Sometime, somewhere, whatsoever we have sown we shall surely reap.

BEYOND THE BARRIER

One day, a weary Negro was plodding his way in search of suitable lodging in the city of New York. He was heavily burdened by the two boxes he was carrying. Then a stranger passing by quietly offered: "Let me carry one, brother. I'm going your way." Later on, this Negro who became the famous Booker T. Washington admitted that it was with a good deal of reluctance that he allowed the other gentleman to help him with the boxes. "And that," said Booker T. Washington as he related the incident, "was the first time I ever met President Theodore Rooseveit."

POPULATION OF AUSTRALIA

The population of Australia is nearing 11 million in 1963. The country is divided into six states that are much more independent than American States. The federal capital of Australia is Canberra. It is really a district of Canberra with the city situated on its soil. The population of Canberra in March, 1963 was 71,145. The six States have the following population: New South Wales (N.S.W.), 4,037,519, Victoria 3,041,680, Queensland (Q'land) 1,554.541, South Australia 1,004,448, Western Australia 768,193, Tasmania 364,215 and Northern Territory 27,734. In the overall population males outnumber the females by 5,483,205 to 5,386,270.

Outer Space Creatures

M. Schudlo, CSSR.

IF the universe is not an immense and limitless vacuum (emptiness), filled with stars, comets, planets and dust, we must admit that there are millions of rational bodily creatures in it whom we may never reach. Their bodily form may be quite different from our human body, because they must be adapted to the different physical conditions on these planets on which they supposedly live.

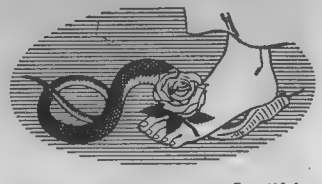

These outer space rational creatures could exist either in the supernatural or natural order. We know from the Bible that angels and man were elevated by God to the supernatural order at the moment of their creation or a little later, which means that they were endowed by God with some gifts and qualities which were not required by their human and angelic nature.

Supernatural Gifts

This elevation was made through sanctifying grace. St. Peter says of men: "He bestowed upon us precious and very great promises to enable us to become ...partakers of the divine nature" (2 Peter 1, 4). Sanctifying grace is the greatest gift that God can bestow upon a creature. Sanctifying grace is a supernatural quality that makes us children of God and heirs of heaven. It impresses God's image upon us. For this reason the Lord said when He decided to create the first human couple, Adam and Eve, our first parents: "Let us make man, wearing our own image and likeness!" (Gen. 1, 26). And the Bible says: "So God made man in His own image" (Gen. 1, 27). Without sanctifying grace man would be God's servant. It is this grace that makes him God's beloved son.

We must stress that as God was not bound or forced to make Man, so he was not bound to endow him with sanctifying grace. It is a pure gift of His goodness and kindness, for no creature, not even the highest angel, has any right to possess sanctifying grace. Sanctifying grace makes man also God's friend. As such it directs him to eternal happiness which consists in seeing God face to face. For this reason St. John writes: "Beloved, now we are children of God, and what we shall be has not yet been manifested. We know that when He appears, we shall be like Him, because we shall see Him just as He is" (1 John 3, 2).

Preternatural Gifts

Besides sanctifying grace, man was endowed also with many preternatural gifts. A preternatural gift is a gift which is besides and above the exegencies and the powers of man. It perfects him, but does not carry him beyond the limits of created nature, because these gifts do not change him substantially, as supernatural gifts do, for instance, sanctifying grace, which divinizes man to a certain extent. Such preternatural gifts bestowed upon Adam and Eve were integrity, that is, freedom from decay and moral corruption, freedom from inordinate concupiscence and passions, immortality, that is, freedom from death and ageing, impassibility, that is, freedom from sufferings, pains and fatigue following work and labor.

All these preternatural gifts were given to Adam and Eve, as well as to the angels not absolutely, but conditionally. To retain and to transmit them to their descendants, Adam and Eve had to pass a trial. The Bible relates that in the Garden of Eden grew the tree of life which would have kept Adam and all his

descendents in youthful state and the tree which would bring knowledge of good and evil" (Gen. 2, 9). Since God decided that men acquire a certain right to these preternatural gifts, He put our first parents on trial, and the trial was a temporary prohibition to eat the fruits from the tree which brings knowledge of good and evil. The Bible says. "And this is the command which God gave them: "You may eat as much as you want from all the trees in the garden, except the tree which brings knowledge of good and evil. If ever you shall eat of this, you shall die" (Gen. 2, 16-17).

Unfortunately Eve was the first to fail in the trial. The fallen woman led her husband Adam to do the same. The devil induced her to disobey the Lord. Eve "saw that the fruit was good to eat and how it was pleasant to look at and charmed the eye, took some fruit from the tree and ate it. And she gave some to her husband, and he ate with her. Then the eyes of both were opened, and they became aware of their nakedness" (Gen. 3, 6-7), from which it is obvious that by transgressing the prohibition of God they had lost the gift of integrity and freedom from inordinate passions. At the same time they forfeited sanctifying grace, God's friendship and all supernatural and preternatural gifts.

Fall of Angels

The angels were also subjected to a trial before they were admitted to heaven, although we do not know through what kind of trial they had to pass, because the Bible is not specific on this topic. St. John hardly mentions the failure of the angels and the rebellion against God, saying: "The war broke out in heaven. Michael and his angels had to fight the Dragon. The Dragon fought and so did his angels, but they were defeated, and a place was no longer found for them in heaven. That huge Dragon, the ancient serpent, was hurled down, he who is called the devil and Satan, he who leads the whole world astray... and his angels were hurled down with him" (Apoc. 12, 7-9). The number of the fallen angels who became devils must have been frightfully great. We can unhesitatingly say that one third of all angels failed in their trial, because St. John adds: "His (the Dragon's) tail swept away a third of the stars (angels) in the sky" (Apoc. 12, 4).

The Reason of Rebellion

Some theologians hesitantly affirm that God showed them Christ in the arms of His Mother Mary to the angels and ordered them to pay Him a tribute which they refused to do, because by their angelic nature they were superior to His human nature. By rebelling against the Lord, they sealed their own doom forever, because they did it with full realization of all the consequences that their rebellion would entail. Thus they have no new argument which would arouse sorrow in them. For this reason they cannot and will not repent. Consequently, God will never forgive them, because there is no forgiveness without repentance. And in their present state the devils are incapable of repentance and thus their sinful obstinacy remains eternal.

Fall of Man

Although Man did not pass the test either, God in His clemency and sympathy with his inherent weakness, gave him the second chance, because his fall, unlike that of the rebellious angels, was due more to inconsiderations and vague perception of consequences than to malice. For this reason God promised redemption to man and his descendants, saying to Satan, their seducer: "I will establish a feud (enmity) between you and the woman (that is, Mary, the Mother of the future Savior), between your offspring and her, and He (the Savior), will crush your head!" (Gen. 3, 15).

When the time, assigned to God, came, the Son of God became Man and through His sufferings repaired Adam's mistake, reestablishing friendship between His Father and man. Although the whole mankind has been redeemed through the sacrifice of the Cross, each individual human being must apply Christ's merits to himself, if he wants to be saved and

reach everlasting happiness hereafter. In other words, each man must cooperate with Christ's redemptive work by using the means established by Him, such as confession, Holy Communion, prayer, etc. St. Augustine expresses it concisely, saying: "Without God, we cannot. Without us, God will not." Therefore, we must co-operate with God in order to achieve our salvation, praying to Him and asking His help to keep the Commandments which are the only way that will surely lead us to heaven.

Thus despite Adam's fall and original sin, every man can be saved, if he co-operates with God and uses the means established by Christ. God wants all men to reach heaven freely, without being forced to do so, for He does not want us as slaves, but as free men who serve and love Him of their own free will. If they were forced to do it, their praise would be slavish, and as such would little glorify God. For this very reason St. Peter wrote to the early Christians: "Brothers, strive... to make your calling and election secure, because if you do this, you will never stumble. Indeed, in this way ample provision will be made for your entrance into the eternal Kingdom of Our Lord and Savior Jesus Christ" (2 Peter 1, 10-11).

MissionEtte

Indian Picture

John Zubaly

NO one is apt to weep on seeing the so-called life of the Indian as it is portrayed on a moving picture screen. The theatre is filled with shouting youngsters who are watching the "Cowboys and Indians". To the grown-ups in the audience such films often bring only smiles to their lips. For, the above kind of an Indian picture is, of course, the REEL kind.

However, there is another kind of a REAL Indian picture, too! This is something that all Americans should try to visualize. It is the scene of thousands of Indians who were forcibly placed on reservations so many years ago, and quickly forgotten.

As a result, the Indian was, so to speak, no longer in the picture. This was indeed the truly first, sad and very life-like Indian picture!

The needs of the Indians were very great from the very beginning. And the greatest of all his needs were not even considered, that is, not until the missionaries who follow in His footsteps made it their life work to fit into the Indian picture.

To the missionary the one who asserts: "It is for God that I serve you," the Indians are people just as you and I. They are to be respected, because they too were created in the image of God... And, many times God was absent from the Indian picture — the One True God in Heaven, that is!

Today, the bright spot in the Indian picture is the chapel or church where the missionary brings daily the true words of the Heavenly Father to them. They are the missionary's kind of people, who are in need of spiritual help and comfort. And it can be said in all honesty and in all true sincerity and with finality that they are GOD'S PEOPLE TOO!

In every feast remember that there are two guests to be entertained: the body and the soul; and that what you give to the body you will presently lose, but what you give to the soul remains forever. — *Epictetus*

Only his parents did not believe that

A PRIEST IS FOREVER

Phyllis B. Simpson

TOUCHING, yes — intolerably so. Even in the middle of the night, when the pastor had answered the phone, Louis felt compassionate toward these aged people who had no one but him. If he was not on duty when the call came, he'd go home. If he was on duty, he tried to soothe them as best he could. Whenever he had a day off, he drove out to the house — while his peers golfed or read books — and did his parents' laundry, washed their windows, dusted, cooked, and listened to their endless tales of woe, as tenderly and patiently as he could.

Louis was a good son. But, as the other curate said, as the pastor said, as indeed the bishop himself said when he heard of it, this could not continue. This was not fitting or desirable for a priest. Louis would have to put them into a home, where they would be cared for. And that was that.

Openings were made for the parents at St. Basils' Home for the Aged. The mother was to be on the second floor, with the women, and the father on the third, with the men. And after it had been explained to them only a few times, the parents agreed that this would be "best."

On the day when they left the house that Louis had grown up in, they were remarkably resigned. But their bravery left them when they actually saw the many stairs that would be between them, the brown institutional walls, the tiny rooms, the ineradicable odor of death that drifted through the halls. Not a word passed between the three of them, and their hearts were as empty as Christ's tomb.

After settling first the mother, and then the father, Louis left quickly, grateful to be reasonably young, miserable for his parents, forgetful that the rectory where he lived was equally depressing in every way, and worse in that there was not the potential for companionship. He was at once glad to be done with it, and entirely unconvinced that there was not a better solution.

There was not a better solution, and furthermore, Louis was not done with it at all. It is to the mother's credit that she made a quick and favorable adaptation. She made friends with the nuns and with the other women, and she took a certain relieved pleasure in having the dishes done by other hands and the meals served three times a day.

But the father loathed it, he hated it, he refused to accept it, he was absolutely and one hundred percent miserable. He would not eat, he could not sleep, he didn't appreciate cards or companionship or cleanliness. He cried constantly. When he could get at a phone he resumed the calls to his son at the rectory, weeping incoherently into the mouthpiece, reciting his jeremaiad.

The Boss was annoyed, and Louis knew it. He tried to stay as close as possible to the phone when he was in the rectory, to avoid the disapproval of having the others know who was calling, answering with just 'yes' and 'no' as quietly and briefly as he could. The burden of his father's misery became such that it weighed on him even at Mass. Other priests all seemed to have married sisters who handled

"these things." Or at least they had married brothers!

What could a man in his position do? One doesn't slap the face of one's ancient sire and tell him to stop feeling sorry for himself! (Or, if one did, there was no scriptural basis for it that Louis could find). Hadn't they wanted him to become a priest? Hadn't they prayed for this all during his youth? Didn't they realize that a priest no longer belongs to his family, that he had left father and mother to obey Christ and his bishop?

Louis made his decision in the still-dark of a Sunday morning, after a sleepless Saturday night. The previous morning he had unnerved himself by fluffing badly during a wedding Mass. Then his dad had called and Louis had been chewed out by the Boss for it. Then he had mistaken a parishioner's question on his last sermon for a criticism, and shouted furiously at the man. Lastly, he had been distracted in the confessional and absently given permission to an overly-zealous penitent to fast completely for three days in reparation for some sin that was really a scruple. He had lost ten pounds, which was bad. And tomorrow afternoon he had promised that he would visit his mother and father. He resigned himself to the will of God in this decision, and then slept uneasily, dreaming badly.

The afternoon was sunny. Sister Superior was gracious, as always. She assured Father, as she unfailingly did, that his dear parents were just the best guests in the entire Home. Since Louis was not her spiritual director, he always let this little hypocrisy pass without reference to the true state of affairs on the third floor.

He visited his mother first, remembering to give her plant food for her African violet. He honestly enjoyed the pleasure she took in showing him off to the friends she had made. Naturally, being a priest's mother, she was the envy of the floor, and Louis fought a brief quick taste of bitterness on this account as he remembered his decision. Otherwise, he spent her half hour as he always did, smiling and nodding and rocking on his heels as he listened to the numberless details of gossip his mother loved to relate. Then he said his goodbye, kissed the brown cheek, and turned himself resolutely to the stairs.

The old man was alone in his room, hunched over on the edge of his bed facing the window, as he always was when Louis came. Instead of starting immediately to plead and cajole with his father, as he usually did, Louis stood silently in the doorway and waited, taller than usual because his mind was made up.

He remained silent and impassive as Mr. Munroe turned, his face now ready and streaked with tears, to begin the prepared speech on his loneliness, his neglected state, the sorrows of his heart. Before he was half done, Louis interrupted him, painfully but firmly.

"All right, Dad. Now, fifteen, twenty years ago, you prayed to God that I could become a priest. This today I am. Furthemore, I did everything — stop that while I'm talking — everything a priest can possibly do for his parents, for you. I waited on you while you lived at home. When you obviously needed as much care than I, as a priest, could give you, I got you into this home, where the sisters spend all their time waiting on you. Will you stop crying for once and listen to what I'm saying! Still you feel that I am not doing enough. There is only one more thing I can do for you, and now I'm offering to do that."

The old man suddenly did stop weeping, and his shortsighted eyes widened in astonishment, as Louis began to take off his clerical black jacket. He tossed it on the bed next to his father, and then he undid the strings of his

rabat, and lifted that off, revealing a tan sportshirt.

"I can take this collar," he said, in a low clear voice (and he threw the collar on top of the jacket with an impatient gesture), "and give it to the bishop this afternoon. I'm no good to him anyway if I have to nurse you. Then I'll get a night job in a factory, and take you home and hold your hand and wait on you, all day, every day that you live".

There was an ominous, heavy silence sudden in the little room, against the chatter in the hall of the other inhabitants and their guests. "Its your decision," Louis stated. He shut the door, crossed the room, lifted the shade, opened the window.

When he turned around to face his father, he was seized for an instant with annoyance and fear. The old man's face was suffused with an unusual pink, and his eyes were closed. I've killed him, Louis thought tonelessly.

Before the idea had floated to the floor, the eyes opened, and the father's face recovered its indoor whiteness. Wordlessly, heightening the suspense, he rose stiffly from the bed, and crossed over to his son. He grasped Louis' moist hand in his dry one, and muttered into his son's chest, "Father, will you hear my confession?"

Louis — Father Louis Munroe — would have felt guilty, except that his offer had been an honest one, and not a trick to shock an old man senseless. And so did he gladly hear his father's confession, and after it was over gladly produce from the depths of his second pocket an evil-looking, twisted black cigar for his dad, and a cigarette, slightly state for himself. Then father and Father had a smoke together, having both achieved the elation that accompanies the settling of important business.

(Canadian Messenger)

John Ruskin was always annoyed by inclement weather, but in the following statements he tells why a Christian should not remain away from church even on a rainy Sunday. Among them are these:

Because the 4th Commandment does not except the rainy Lord's Day.

Because I may miss exactly the prayer or sermon I need.

Because the rain did not keep me from the tea last Monday, nor the dinner last Wednesday, nor the ball game last Saturday, nor the store any day in the week.

Because an example which cannot stand a little wetting is of little account.

Because my faith should not be a matter of thermometers.

Because the man who fears the rain, will soon fear the cloud, and he who fears the day will soon fear the daylight itself as reason for neglecting the church.

LOVE IS TOTALITARIAN

Love tends to be totalitarian, for he who is loved is more loved than all the rest put together. With God it goes even further. Since God is not only the Creator of everything that lives but also the plenitude of being, beauty and goodness, He takes the place of everything. To posses Him is to consider all else as nothing. Christ said to St. Catherine of Siena: "I am That Which is and you are that which is not." That's why God says to all men: "You shall have no strange gods before Me!"

Sex and Conduct

(Petting)

A. J. Thomas, CSSR.

PUBLISHERS of popular magazines capitalize on sex. Some publish immodest and seductive pictures in order to sell their magazines, just in order to make money. Others make serious attempts to give wholesome guidance to young people, but they can easily fail to give norms that are in accordance with Christian ideals when they do not acknowledge the authority of Christ's Church It is especially for these reasons that the following norms are given concerning the problem of "petting."

It is the clear teaching of the Church that sexual enjoyment, or indulgence, is permissible only in marriage. The limits of this pleasure in marriage do not concern us here, but it may not be out of place to mention that chastity must be observed by everybody, married and single.

Because of the nature and principal purpose of the faculty and function of sex, it is rightly concluded that it is a mortal sin for any unmarried person to desire or intend to sexually stimulate himself or another person. This is true whether he just harbors this desire or intention in his mind, or actually does something for the sake of sexual pleasure (to arouse passion) in himself or another person. It is also judged to be a mortal sin to do something that causes strong sexual stimulation, unless the person has a proportionately good reason for doing it, and does not want the pleasure he experiences. There is a big difference between doing something for the sake of sexual pleasure and doing something that causes sexual pleasure, just as there is a big difference between standing in front of a fire for the sake of getting warm and working in front of a furnace that causes you to get warm, even when you would prefer to be in a much cooler place.

Now, what about "petting" in this light? The problem arises between two persons who are physically attracted to each other, whether or not they are in love. (Physical or sexual attraction must never be considered synonymous with genuine love). Sin occurs when they do not control that attraction but, instead, foster it by 'petting,' i.e. by fondling or caressing each other's body by anything and everything from a passionate embrace to intimacies that almost involve sexual intercourse. Such behavior, even if it is claimed that it is not done for the sake of sexual pleasure, gives rise to considerable sexual stimulation, at least for one of the parties, and consequently, is mortally sinful. The desire to show affection to each other, even for those contemplating marriage, is not a sufficient reason to justify such stimulation. Any reason to justify it must be found in something else besides acts of affection which naturally foster it to that extent. All such signs of affection must be reserved for the married state.

What has been said is not intended to mean that even two people who intend to get married soon cannot show any affection towards each other at all. They can, and need to, express their mutual affection — modestly. In many cases, but not in all, a good norm to follow would be not to go beyond what they would be neither ashamed nor afraid to do in the presence of their parents. Such affection is permitted to them, even if it should cause some stimulation which is neither desired or approved. But there is a big difference between expressing such affection, as a sign of genuine love, and "petting".

At a revival meeting the evangelist, working himself up to the height of emotionalism, after having spoken upon the weakness of mankind in general, suddenly exclaimed: "Who is the perfect man? Is there such a being? If anyone has ever seen the perfect man let him say so now."

A small, nervous man rose quietly in the rear of the hall. The evangelist gazed at him in astonishment. "Do you men to say sir, that you know who is the perfect man?"

"I certainly do."

"Who may he be?"

There was a breathless silence as the man paused before answering, "My wife's first husband."

Thou shalt not worship the Almighty Dollar

Rt. Rev. Msgr. William C. McGrath, S.F.M., P.A.

OUR modern generation may not fully comprehend this, but in the eyes of Almighty God the gravest sins are those committed against the first three Commandments. If you study carefully the Ten Commandments, you will see that the first three deal with our obligation and relationship to God. The other seven are concerned with man's responsibilities and duties toward man. Yet, there is a far more detailed explantion and emphasis given by God Himself to the first three than to all the others combined.

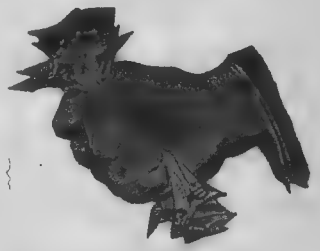

THE TEN COMMANDMENTS

1) I am the Lord thy God, who brought thee out of the house of bondage.

Thou shalt not have strange gods before me.

Thou shalt not make to thyself a graven image, nor the likeness of anything that is in Heaven above, or in the earth beneath, nor of those things that are in the waters under the earth.

Thou shalt not adore them, nor serve them.

I am the Lord thy God, mighty, jealous, and visiting the iniquity of the fathers upon the children, unto the third and fourth generation of them that hate me; and showing mercy to them that love me and keep My Commandments.

2) Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain, for the Lord will not hold him guilty that shall

take the name of the Lord his God in vain.

3) Remember that thou keep holy the Sabbath day. Six days shalt thou labor, and shalt do all thy works.

But on the seventh day is the Sabbath of the Lord thy God. Thou shalt do no work on it, nor thy son, nor thy daughter, nor thy manservant, nor thy maidservant, nor thy beast, nor the stranger that is within thy gates.

For in six days the Lord made Heaven and earth, and the sea, and all things that are in them, and rested on the seventh day. Therefore, the Lord blessed the seventh day, and sanctified it.

4) Honor thy father and thy mother that thou mayest be long-lived upon the land which the Lord thy God will give thee.

5) Thou shalt not kill.

6) Thou shalt not commit adultery.

7) Thou shalt not steal.

8) Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

9) Thou shalt not covet thy neighbor's wife.

10) Thou shalt not covet thy neighbor's goods.

In His own words, God is mighty and jealous He has made us freely out of love. He has endowed men with free will, and with great gifts of knowledge, scientific skill, all the virtues and many wonderful faculties But He has made man to know, love and serve Him in this life in order that man may find eternal happiness with Him in the next. God wants man to acknowledge this debt and to worship Him, and Him alone.

God Punishes Idolatry Swiftly

One of the most striking scenes in a recent movie "The Ten Commandments" is when Moses is called by God to the top of Mount Sinai to receive the tablets containing the laws of God. Yet, soon after the Commandments had been given to Moses, God told him to return quickly to the people at the foot of the mountain, for in drunken revelry, debauchery and immorality, they had made themselves a golden calf to worship.

God was angry and, according to the account in Scripture, wanted to destroy the people, but Moses implored God for mercy, and God was appeased. Then, upon returning to the foot of the mountain, Moses hurled the tablets containing the Commandments to the ground, breaking them. He destroyed the golden calf. Then he made the people choose sides; those who wished to be with him, and those who preferred the false idols. When this was done, he and his followers then took up swords and put to death the others — there being slain that day twenty three thousand. In addition God sent other punishments on the followers of Moses who had worshipped the golden calf.

Several times during their pilgrimage to the promised land the Israelites fell into idolatry, and each time God's punishment was swift and severe. Among other things, they were forced to wander forty years in the desert, with all of its hardships before finally reaching the promised land. From this we see the importance of obeying the First Commandment.

We are all masters of our souls as the artist is master of his material. Indeed he is an artist to the degree that he masters it by changing it into a valuable painting. Men will never become masters of themselves until they learn to control their passions and lower instincts by using them for the advancement of their spiritual values. As the artist continually refines his material, so Christians should do with their souls in order to make them more respondent of God's beauty.

What is this "Natural Law?"

Donald F. Miller, CSSR.

Much of the moral teaching of the Catholic Church centers about what is called the natural law. Too few people have a clear idea of what this means. We hope this will help many to understand.

HAVE you ever been perplexed, perhaps even frustrated, when, in answer to your question about the morality of a certain action, you were brushed off quickly with this reply: "Oh, that can never be lawful under any circumstances because it is contrary to the natural law?" Have you felt like saying, perhaps more loudly than necessary, "What is this natural law?" Or, "By what right do you close the door to all argument by that simple phrase, the natural law?"

If such questions have bothered you, or even if you have merely wondered about the subject-matter involved, this article is for you.

Few topics are of more importance, and few enter more often into discussions by priests and Catholic authorities on specific problems of right and wrong. Consider a few examples:

1. Irreligious psychiatrists sometimes recommend to frustrated persons under their care that they relieve their tentions by indulging in certain forms of sex-conduct outside of and contrary to the purposes of marriage. Informed Catholics always say that this is immoral advice, because all forms of impurity are contrary to the natural law.

2. Irreligious physicians sometimes recommend to a husband or wife that direct sterilization be submitted to as the only solution to acute problems they face in marriage. All Catholic authorities say that to act upon such advice would be a mortal sin because direct sterilization is contrary to the natural law.

3. Wives and husbands sometimes feel that they have a dozen arguments for justifying the practice of contraception. Yet any priest whom they may ask about this will invariably answer that no argument justifies birth-prevention because it is contrary to the natural law.

4. Even so-called mercy-killing or euthanasia, that is, putting the old and incurably ill out of their misery by painless murder, has its advocates today. All Catholic authorities say that it is viciously immoral because it is contrary to the natural law.

Surely it is important that all Catholics, and all thinking people, be able to go a step farther and explain why the natural law is credited with making certain actions universally and unchangeably wrong. This explanation is intended to be a help toward that end. It will require a bit of concentration, but who ever learned anything of value without mental labor pains? It will consider: I. Laws in general. II. The natural law in particular. III. Examples of the natural law. IV. The need of authority to guard the natural law.

I. LAWS IN GENERAL

A law in general, as it implies to human beings, is defined as a rule and

measure of actions to be performed or to be omitted, made known in some way to the practical reason of man as related to his own good and the common good of all, by one who has authority over subjects and power to enforce the just laws he imposes. That is a long definition, but every element in it is important. Broken up into simple terms, the elements are these: A law 1) directs a person's actions toward what is good for him and the community; 2) it has been made known to him in some way; 3) it comes from one who has care and authority over a community; 4) it can be enforced by the one who made it.

While this definition can be applied to all laws, human and divine, it surely applies most clearly to God's laws. God is pre-eminently the One Who has care and authority over all human beings, as is clear from the fact that He created them out of nothing. He knows what is good and necessary for them to reach the end for which He made them He must express His will for them in a definite way, and that way is through laws.

It should be noted here, however, that the idea of law is not something that applies to human beings alone. There is a wider sense in which the term may be used. The widest sense is in respect to what is called the eternal law. This is the all-embracing plan or rule according to which God governs the whole universe which He has created. In the eternal law of God are included the laws governing the sun and moon and stars; the tides of the seas and the seasons of the year on earth; the chemicals and minerals and plants and animals to be found on earth. These things have no intelligence with which to know God's law; they obey it by a compulsion placed in their nature when it was created by God.

There are many things about the eternal law of God, that is, the manner in which He rules the whole universe toward the ends for which He created it, that man cannot know. He cannot know, for example, how God will use accidental happenings, even tragic happenings, to fill out part of His over-all plan. But a part of the eternal law of God governs all such things.

When it comes, however, to what is necessary for man to know in order that he may reach his own destiny, God is bound by His own wisdom to reveal His laws to man. He made man intelligent; therefore He must rule man through his intelligence. He does that by making known to man's mind that part of His eternal law which places obligations on the free will that He gave him, that is to work in partnership with his mind.

Now, there are three ways in which God can make known to man that part of His eternal law which is necessary to direct him toward his destiny of eternal happiness.

First, God can speak to man, and tell him certain things no man could know anything about unless God positively spoke of them. When God became man, He issued a certain number of such laws. He said, for example, you must be baptized in order to enter heaven. This, and other laws like it, are called positive laws. They come directly from God, and they could not be known without a positive statement of God.

Second, God can speak to man through other human beings to whom He has delegated some of His authority. Thus, fathers and mothers are delegated by God to guide their children toward heaven, and therefore to make rules and laws for them. Rightfully elected or accepted civil officials are delegated by God to direct the citizens of their state toward their temporal welfare, and therefore to make just laws for them. The true Church was delegated by Christ to provide for the spiritual welfare of all His followers, and therefore to make laws for them. All laws made by delegates of God's

authority, both in the spiritual and temporal order, become part of the eternal law of God, and a necessary means for the attainment of the destiny of man.

Third, God can speak to man silently simply by revealing to his reason laws that He wrote into the very nature of man when He created it. Here we come to what is called "the natural law." This is what we must now look at in more careful detail.

II. THE NATURAL LAW

First of all, let's look at a rather general principle that prepares our minds to understand the natural law.

Anyone who has the intelligence and ability to make or design an object that is to fulfill a certain purpose, writes laws into that object, many of which can be discovered merely by a close examination of the thing. Men can make things, not in the sense in which God creates things out of nothing, but in the sense that they assemble and combine materials into useful instruments, appliances, etc.

For example, the men in Detroit make automobiles. These automobiles have a very specific purpose, namely, to carry people from place to place. Of course the makers put out a book of directions as to how the automobile must be used to fulfill its purpose. But even apart from the rule book, intelligent men can study the make-up of an automobile and learn through such study many of the laws that must be observed in its use. To be almost stupidly simple, one can thus learn that the steering wheel cannot be used as a brake; that a certain button must be turned or pulled to put on the headlights; that the doors can be opened only by pressing or turning the handle.

These and many other laws can be learned by an examination of an automobile, and thus may in a sense be called the natural law of an automobile.

In exactly the same way it is possible for man to see or to learn many of the laws that God imposed upon his own nature when He created it. Only it is much more important that he grasp and keep these laws than that he learns what laws are to be kept in order to keep an automobile running. Man is immortal His destiny or purpose is to be happy forever in heaven. Whatever laws God fixed into his nature and made intelligible by his reason have a definite relationship to his eternal happiness.

There are, then, two marks of the natural law through which God decreed that man would be directed toward his eternal happiness. The first is that it can be grasped by his intelligence; the second is that the evidence for it is built into the nature of man so that by studying himself, man can know the primary and fundamental principles or laws by which God expects him to live.

The minister was addressing the Sunday school. "Children, I want to talk to you for a few moments about one of the most wonderful, one of the most important organs in the whole world," he said. "What is it that throbs away, beats away, never stopping, never ceasing, whether you wake or sleep, night or day, week in and week out, month in and month out, year in and year out, without any violation on your part, hidden away in the depths, as it were unseen by you, throbbing, throbbing, throbbing, rhythmically all your life long?"

During this pause for oratorical effect a small voice was heard: "I know. It's the gas meter."

III. EXAMPLES OF THE NATURAL LAW

Just as in examining the parts of an automobile or a watch or a washing machine or anything else, so in observing human nature one basic truth can be seen to underlie all the specific rulings of the natural law. It is this: any part of a thing that was clearly given a necessary purpose by the maker of the thing, must be used in accord with that purpose, if the whole thing is to attain its end.

Keep the analogy of the automobile in mind. You discover by studying it that the gas tank was put into it for the necessary purpose of holding gasoline. Pour water or oil or milk into that gas tank and the car will never budge an inch; it cannot fulfill its purpose.

So, on a much higher level, and with much more serious, indeed eternal, consequences at stake, the parts or powers or faculties of man clearly designed by His Creator for necessary purposes must not be diverted from those purposes to something else. If any one of them is so diverted, the whole man is turned in the wrong direction, away from his real, eternal destiny, just as the automobile cannot possibly run with water in the gas tank.

What are some of these necessary purposes attached to parts or powers or faculties created in man? Take these three simple examples: the necessary purpose of speech, the necessary purpose of sex, the necessary purpose of life itself.

1. Clearly the necessary purpose of the power of speech, which God made part of mans nature, is to make possible honest business transactions, confident human cooperation, solid family and social life among human beings. These ends can be attained only if speech is used for telling the truth. If direct lying were ever permissible, then its very possibility would poison all human relations. Thus the very nature of the power of speech reveals God's voice, or the natural law, as saying: "Thou shalt not lie."

2. Clearly the powers of sex designed in human nature by God have one essential and necessary purpose. It is that of continuing the human race in the proper manner. It is obvious to reason that children can be properly born and reared only in the enduring state of marriage. In marriage the use of sex becomes good, virtuous, meritorious, even when children may not or cannot be conceived, as long as no direct action is taken to evade the necessary purpose of sex relations. On the same ground, any deliberate indulgence in sex actions or pleasure outside of marriage is contrary to the purpose God assigned to sex and therefore seriously wrong. This is a natural, therefore universal and unchangeable law.

3. Clearly God gives life to every human being whom He creates that he may use it, and every minute of it that God gives, to earn his eternal happiness with God. It is absolutely contrary to this purpose to cut short one's life by suicide, or to take unjustly the life of someone else. It is even contrary to this purpose seriously to mutilate oneself, to deprive oneself of any important bodily part or power that shares in the whole life given by God, unless a diseased part must be excised to save the life as a whole. That is why direct sterilization is as contrary to the natural law as murder or suicide.

Thus it is with all prescriptions of the natural law. They arise from the perception of a necessary purpose attached to something that God made a part of human nature. Why are these laws so fixed and rigid and unchangeable? Just because they are attached irrevocably to human nature. God does not change the nature of things, once He has created them for a certain purpose. So He Himself cannot change the laws He attached to those natures.

IV. THE NEED OF AUTHORITY TO GUARD THE NATURAL LAW

Just about here, someone is apt to be thinking: If, as you say, the natural moral law is so clear to reason, why is it not accepted as you explain it by all men? You say lying, contraception, masturbation, sterilization, etc., are contrary to the natural law and never permissible. How is it that so many people say that some or all of these things, are contrary to no law?

In answer to these questions, two important points must be made.

The first point is that one of the effects of original sin, if not counteracted by the proper spiritual measures, is "a weakening of the intellect," that is, a tendency of the human mind to deny the most elementary truths out of pride, or passion, or self-will. Thus there are persons who deny even more basic and obvious truths than that of the binding force of the natural law. Some men deny the existence of God, though the evidence for it is all around them. Some deny that there is any such thing as truth, or that the human mind can know truth, or even that there is any such thing as a mind or intelligence in human beings. It need not be surprising then, that such victims of the blindness of original sin will also deny that there is a universal natural law, or certain clear provisions of the natural law.

The second point is that God has gone to great lengths to cure the blindness that results from original sin.

It was for that very purpose that He became man. Through His life and sacrificial death He earned enough grace for mankind to offset, in anyone who accepts His grace, all the weakness of mind and will that were inherited with original sin.

He did more than that. He put much of the natural law into spoken words. We said above that God silently made known the natural law to man by giving him a mind that could study his own nature and perceive the laws imposed upon it by his Creator. But God knew that this would not be enough. So He also put much of the natural law into words backed by His omnipotent authority. Thus He stated repeatedly to His listeners these dictates of the natural law: "Honor thy father and thy mother. Thou shalt not kill. Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal. Thou shalt not bear false witness against thy neighbor".

Still more He did. He founded a Church that would be His own continuing voice in reiterating the natural law, and interpreting complex problems that arise in relation to it. The first and most general dictates of the natural law are quite easy for the human mind to grasp. But these first principles, easy to understand, have sometimes to be applied to exceedingly complicated situations. Christ did not want His followers to be left in doubt

CATHOLIC SCHOOL

A good educator is like an experienced gardener. He watches the tree grow. It must be pruned here and there. It must have temporary props to support it until it grows tall enough and strong enough to stand alone the onslaught of the storms. But the gardener knows that the seasons cannot be hurried. It takes time for a child to grow and to develop its character through its own maturing and not just by instructions of the educator. God's grace, awareness of the responsibility and practice of Christian virtues are the only real props to support a child's growing personality and character.

or confusion about right and wrong in complicated situations. He gave His Church authority to tell them how the natural law applies when their own minds are in doubt.

Sometimes such complications arise from a seeming conflict between two prescriptions of the natural law. For example, lying is clearly against the natural law. At the same time revealing secrets that would be harmful to others is also against the natural law. Thus a lie must not be told, and at the same time the truth must not be told. The Church, through her moral teachers, and sometimes by official declarations, clarifies the natural law for all her members in difficult matters of this kind.

But when a certain point of morality is clearly a matter of the natural law, that is, clear to reason as incorporated in the make-up of human beings, then the Church has no authority to make exceptions, or to change the law. She can only reaffirm it over and over; she can only offer motives and graces through which the keeping of the hardest law is made easy.

CONCLUSION

This has been a brief explanation of what lies behind the often made statement: "'Such and such an action can never be lawful, and no exception can be granted because it is against the natural law." The natural law can no more be changed than the nature of man can be changed.

Laws that can be changed by the Church, or to which exceptions may be granted by her, are called positive laws. Such laws are not written into human nature; they are made to help people keep the natural and divine law. Such are the laws governing fasting and abstaining on certain days, and before Communion; the laws governing the manner of entering a Christian marriage, etc. The Church can bind her children to these positive laws under the pain of mortal sin. But she can also change them to adjust to changing circumstances. But she will never be found changing any part of the natural law.

PROGRESS — PROGRESS

The Pembroke paper of Oct. 17, 1884, stated: "Town Council agreed to light our street — five streetlights on from dusk till one o'clock." That was Canada's first streetlighting installation. Today, Canadian electrical manufacturers provide more than 25 different types of streetlighting fixtures.

Patience, in its origin and its greatness, proceeds from God as its author. The divine majesty commends to man a love of patience. If God is to us both Lord and Father, let us seek to imitate His patience.

Now to him who is able beyond all limits to accomplish immeasureably more than we ask or conceive, in keeping with the power that is at work in us — to him be glory in the Church and in Christ Jesus down through all generations for ever and ever (Eph. 3, 20-21).

A mother and her little boy were shopping at the local supermarket. The boy picked up a package and brought it to his mother. "Oh, no, dear," protested the young mother. "Put it back. You have to cook that."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 10

Volume XXXV, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос—Цар усього людства — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Бог хоче тільки нашого добра — Св. Альфонс Літорій 6
Любов до ближнього — 8
За які добродійства треба дякувати? — 11
Тіло і життя нашого ближнього — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? — 14
Австралія — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 16
Христос Цар — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 22
Вплив Святого Теодосія на сучасників — 23
Покров Пресв. Богородиці — 26
Краса вервиці — 28
Запізне каяття — М. Щ. 30

Imitation of Christ — M. Schudlo, C.SS.R. 33
Many Hearts Are One — R. J. Spitzer, C.SS.R. 36
My Random Observations of Australia — M. Schudlo, C.SS.R. 38
Sunday Shopping — 44
This Important Letter to Me — T.B. 45
I'd Like to Know — 47
Outer Space Creatures — M. Schudlo, C.SS.R. 50
Indian Picture — John Zubaly 52
A Priest is Forever — Phyllis B. Simpson 53
Sex and Conduct — A. J. Thomas, C.SS.R. 56
Thou Shalt Not Worship the Almighty Dollar — Rt. Rev. Msgr. W. C. McGrath, S.F.M., P.A. 57
What is this "Natural Law"? — Donald F. Miller, C.SS.R. 59

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1981
NOVEMBER

REDEEMER'S

СВЯТИЙ АРХИСТРАТИЖЕ МИХАЇЛЕ
ЗАХИЩАЙ НАС СВОЇМИ МОЛИТВАМИ

VOICE

Св. Архистратиг Михаїл

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

КИЇВСЬКІ князі та наші предки вибрали Св. Михаїла на покровителя України і покровителя міста Києва, столиці України, на гербі якого зображений цей небесний воїн. Ось що пише проф. М. Андрусяк в Енциклопедії Українознавства про Св. Михаїла — Покровителя України і столиці Києва: "Найстарший Мономахович, великий князь київський Мстислав І Федір Великий (1125-1132), вживав печатки з образом Св. Михаїла, переможця змія. Цей образ Св. Михаїла в зміненому вигляді повторюється у його нащадків з молодшої лінії, від його сина Ростислава, великого князя київського і смоленського (1154-1167). Внуками Ростислава були великий князь київський Мстислав III Романович, що поляг над Калкою в 1223 р., і Мстислав Мстиславич Удатний, що прогнав угорців з Галича в 1219 р. Тимто Св. Михаїл (знак цієї вітки Мономаховичів) закріпився як знак Київської землі вже в княжій добі і Св. Архистратига Михаїла вважали за покровителя України в її боротьбі проти ворогів християнства, татар... Від XV ст. образ Св. Михаїла як знак Київської землі зберігся досьогодні.

Коли ж у 1569 р. Київська земля була прилучена до Польщі, то образ Св. Михаїла знову в трохи переробленому вигляді прийняли за знамено Київського воєвідства в межах Польської Речі Посполитої... В галицьких виданнях до 1917 р. подавано як знамено соборної України образ Св. Михаїла з мечем і щитом—герб київської

землі. Такий знак соборної України вживали спершу й Київські Січові Стрільці".

Правильно зробили наші предки, що вибрали Св. Архистратига Михаїла Покровителем України. Тим способом хотіли вони виявити свою вірність ідеї Св. Архистратига Михаїла: "Хто як Бог", стояти завжди на службі Божих законів в боротьбі з його ворогами. У важких хвилинах наш нарід завжди звертався з проханням про поміч саме до Св. Михаїла і під його прапором боролися українські полки на полі бою. Це доказують його ікони на прапорах наших дружинників, як рівнож Українських Січових

Стрільців, що по сотнях років неволі підняли чинний спротив і під цим прапором доказали славетних геройств.

В 1088 р. повстав в Києві над Дніпровою кручею Видубицький манастир з церквою Св. Михаїла з ініціятиви князя Всеволода, а в 1103 р. збудував князь Святополк Михайло Ізяславич Михайлівський Золотоверхий манастир, що сьогодні має сім нав, сім апсид і сім копул. Золотоверха церква Михайлівського манастиря має цінні мозаїки на стінах, із-зовні на стінах вмуровані лупакові плити з фігурною плоскорізьбою двох "святих їздців" на конях.

Як бачимо, то вже точно сто літ по охрещенні Киева, пошана до Св. Михаїла знаходить вираз в будові окремого храму з ім'ям Архистратига, зміцнена через 15 років другим величавим храмом.

В місяці червні 1424 р. з'явився вперше Св. Архистратиг Михаїл Св. Іванні д'Арк в Домремі, як молодий лицар надземської краси, в блискучому золотому панцирі, з шоломом на голові і мечем при боці. Як записали хроніки, Іванна сильно злякалась і впала навколішки, але лицар спокійно сказав до діви: "Жанетто, будь добра й побожна, люби Господа Бога, ходи до церкви". Після третьої з'яви, ангол сказав: "Я Михаїл—Покровитель Франції". Іванна поклонилась йому до землі, а він продовжував: "Велике зараз є горе у королівстві Франції". Дівчина спитала Архангела, хто має врятувати вітчизну? Тоді Св. Михаїл сказав рішуче: "Ти, Божа доню! Іди, іди у Францію; так треба".

Св. Іванна д'Арк це одна з провідників европейського духового світу за національне визволення. Вона створила модерний патріотизм, любов до вітчизни і рідної нації. Це символ усіх поневолених народів і приклад до наслідування в боротьбі за визволення.

Спілка Української Молоді вибрала своїм Опікуном і Покровителем Св. Архистратига Михаїла, оборонця Божих законів і людської справедливости: "Хто, як Бог". Його постать прикрашує блакитний прапор СУМ-у. Принимаючи знам'я Св. Михаїла, СУМолоді зобов'язалась виховувати українську молодь на гідних лицарів і оборонців Христової правди і національних прав українського народу. Дві великі ідеї просвічують програму СУМ-у, це слова: "Бог і Україна", що символізують життя вічне і життя національне. Ці дві ідеї повинні домінувати всі наші постанови, почини і задуми. Служба Богові вимагає служби Україні, бо лише у вільній державі можуть вповні бути збережені Божі закони. Це висловив наш великий Шевченко словами: "Де нема святої волі, добра не буде там ніколи".

СУМ виховує молоде покоління на свідомих, громадянчесних українських патріотів і борців за державне визволення, і цій шляхетній місії її присвічує і допомагає Св. Михаїл, натхненник Св. Іванни д'Арк, "Хто, як Бог", бо щоб визволитись з неволі, побороти пекельні сили наїзника, двигнути прапор свободи, ми мусимо виховати людей з великим духом, з непохитною волею і хрустальними характерами, ми мусимо мати великих послідовників Св. Михаїла і Св. Іванни д'Арк—невгнутих воїнів за святу правду.

В цих шляхетних змаганнях добра проти зла, світла проти темряви, волі проти рабства нам показує шлях своїм огненним мечем Св. Архистратиг Михаїл —символ героїчности і непоборности під гаслом: "Хто, як Бог".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на конверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ КЛИР І ВІРНІ РАДО ПРИЙНЯЛИ И ПІДЧИНИЛИСЯ РІШЕННЯМ ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць листопад благословлене св. Отцем)

ДРУГЕ засідання Вселенського Другого Ватиканського Собору розпочалося 29 вересня ц. р. в найбільшій церкві світу, базиліці св. Петра. Знову коло 2500 єпископів з цілого світу з'їхалися до Риму на важливі наради святої Церкви. Без сумніву цей Собор є великою подією не тільки в історії Церкви, але також в історії цілого світу. На цей Собор споглядає з великою надією ціле людство, спрагнене правди, любови й миру. Життєдайні наслідки цього Собору залежні однак у великій мірі від того, як його рішення прийме християнський світ. Щоб перейнятися великою слухняністю до цього Собору, ми звернемо нашу увагу на три точки: 1. Цілі Собору, 2. Авторитет Собору, і 3. Наші обо'язки.

1. Цілі Собору

Задачу Собору коротко з'ясував Папа Павло VI у своїй промові при отворенні 2-ої соборової сесії: 1. Щоб усі пізнали, чим є Церква, 2. Віднова Церкви. 3. Зближення з'єднання Церкви. 4. Діяльність Церкви в сучаснім світі, або: Церква й сучасний світ. Цілі Собору ширше представив Папа Іван XXIII у своїй енцикліці "На Петрів Престол" а також у булі "Людського Спасіння". Задачею Собору є: "висвітлити Церкву в усій її первісній красі перших віків, щоб люди могли бачити її такою, якою установив її Божий Учитель: безпорочну й незіпсуту. Її земське паломництво крізь століття часу ще далеко від того моменту, коли вона осягне свій тріюмф у вічності. Наміром Вселенського Собору є зупини-

тися і, основно перестудіювати всі об'яви її ревної молодости, виявити їх у спосіб, щоб це рівночасно виявило її повний вплив на модерні уми" (Буля "Людського Спасіння".

Попередні Собори мали на цілі точно означити якусь правду св. віри. Предметом теперішнього Собору не є означувати якусь одну правду, але виявити цілу ширину світогляду людського життя, основаного на Божім законі й протиставити його до модерних напрямків, що по словам Папи Івана XXIII "змагають виключно до посідання й уживання дібр цього світу та на тому будують щастя людини. Цей мильний напрям "модерного" людства... основується на заблудженнях розуму, на нещасному розходженні людського ума з надприродною ціллю людини. Це незнання правди, погорда й відраза до того, що правдиве" ("На Петрів Престол"). І тут велика задача Собору: визначити способи й засоби приноровлені до теперішніх обставин, щоб впровадити християнські засади в людське життя в усіх його ділянках: родиннім, економічнім, політичнім, суспільнім і виховнім житті. Одною з важливих задач Собору є підготовити з'єднання всіх християн в одній Христовій Церкві.

II. Авторитет Вселенського Собору

Вселенський Собор—це навчаюча Церква в своїм найбільш торжественнім виді. Отвираючи Вселенський Собор в осені попереднього року Св. Отець Іван XXIII так промовляв: "Тут небо з землею безпосередньо зустрічаються... Сьогодні почався Вселенський Собор як день, що ввесь світ прояснює світлом... А Ви, Достойні Брати, послушні Святому Духові, маєте довести до того, щоб спільне діло відповідало нинішнім потребам і надіям поодиноких народів".

Зо Вселенським Собором є сам Христос: Він, висилаючи апостолів і приказуючи їм навчати людей, сказав: "Ідіть же, навчайте всі народи... і Я з вами по всі дні до кінця світу" (Мат. 28, 19-20). Зо Вселенським Собором є сам Христос, тож його рішення—це рішення самого Христа.

Це сам Христос рядить Собором у невидимий спосіб через Святого Духа. На Тайній Вечері Христос говорив: "Я буду просити Вітця, і дасть вам іншого Утішителя, щоб з вами мешкав навіки, Духа правди" (Іван 14, 16). Тому, коли апостоли, зібрані на першім Соборі в Єрусалимі в 51 р., висилали до вірних свої рішення, вони писали так: "Подобалося Духові Святому і нам" (Діян. 15, 28). Великі слова. Апостоли ставлять себе й свої рішення на рівні з волею Святого Духа. Ці слова можуть сказати також Отці, зібрані на теперішнім Соборі: "Подобалося Духові Святому і нам". Тому рішення Вселенського Собору мають в собі Божий авторитет.

III. Наші обов'язки

Постанови Вселенського Собору є торжественними рішеннями навчаючої Христової Церкви, тож і клир і всі вірні мають обов'язок їх радо прийняти і слухняно виконувати. Щодо цих рішень відносяться слова Христа: "Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами погорджує, мною погорджує, хто ж мною погорджує, погорджує тим, що мене післав" (Лука 10, 16).

Сучасним світ хворий. Нещасні, ложні блуди віддалюють людину від Бога й ведуть людство до страшної катастрофи, втрати самої гідности людини. Над тим боліє теперішній Папа Павло VI. У своїй промові з нагоди отворення другої сесії Вселенського Собору, він заявляє: "Атеїзм проникає частину людського роду й потягає за собою безладдя в інтелектуальнім, моральнім і суспільнім порядку. Тоді, коли світло знання природи зростає, то в пізнанні Бога поширяється темрява, і хоч поступ удосконалюється в чудесний спосіб у кожнім роді знаряддя, що його вживає людина, то рівночасно серце знижається до порожнечі, смутку й розпуки". Вселенський Собор простягає свої руки, щоб рятувати людство. Його рішення принесуть уздоровлення й віднову. Однак до цього треба, щоб християнський світ прийняв радо ці рішення і їх впровадив у життя.

Благаймо Пресв. Христове Серце, через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб клир і вірні радо прийняли й слухняно підчинилися рішенням Вселенського Собору.

Місійне наміреннн: За поширення Євангелії в Океанії.

Грудень: Загальне наміреннн: Щоб взаємна повага, довір'я і любов причинялися до миру в світі.

Місійне наміреннн: Щоб місії допомогли закріпити Христовий мир у світі.

Церковний розкол є хворобливим станом

ЗНАМЕННИЙ ВИСТУП МИТРОПОЛИТА ЙОСИФА В ІТАЛІЙСЬКІЙ ТЕЛЕВІЗІЇ

(УПБ, Рим). Всі східні християни переконані в тому, що розкол не є станом нормальним і постійним, а хворобливим, — сказав митр. Йосиф Сліпий в час виступу в італійській телевізії. Мільйони італійських глядачів із зацікавленням слухали промови українського первоієрарха, який втішається в цілій Італії глибокою пошаною.

"У цій короткій розмові—говорив митр. Йосиф—розкажу про історію й значення східного християнства в різних Вселенських Соборах. У них Східна Церква діяла як підмет і як предмет. Як підмет вона брала участь у всіх рішеннях Соборів, в приготуванні соборових канонів та в шуканні засобів, щоб запевнити майбутній розвиток Церкви. Східна Церква була також предметом нарад. У її справі велися часто переговори щодо її з'єднання з Вселенською Церквою. Присутність християнського Сходу на Вселенських Соборах мала завжди велике значення. У перших восьми Вселенських Соборах, що головним чином були твором Східної Церкви, визначено й оформлено найтрудніші та найосновніші догми-правди віри вселенської християнської науки: догму Пресвятої Трійці та цілу христологію. Завдяки рішенням тих

Соборів Церква збереглась від ересей та сектанства. Ті рішення також окреслили принцип єдности Церкви на майбутнє".

Причини розколу. "Мовні різниці, що не дозволяли вияснити одні одним виникаючі доктринальні різниці, ворогування між народами, поділ імперій та інші політичні події спричинили розкол у Церкві, знищили її єдність".

"Однак водночас було дуже багато шляхетних зусиль, щоб відновити і зберегти єдність давньої Церкви, особливо в XI-XV століттях".

Згадавши "великих і святих мужів, як олександрійського патріярха Петра, патріярха Вехоса, патріярха Вісаріона, київського митрополита Ісидора та багатьох інших", український первоієрарх сказав, що хоч Фльорентійський Собор (15 сторіччя) "не зумів надати тривкости з'єднанню, однак його рішення й доктринальні визначення стали міцною основою для єдности Церкви та дороговказом на майбутнє. Частина греків, вірмен, коптів, українців, білорусів, румунів та росіян полишились вірними Вселенській Церкві під проводом Римського Архиерея, і слід сказати, що вони були завжди живим і тривким мостом, що веде до з'єднання".

Україна і Білорусь. "Коли турецький наїзд на Европу утруднив справу з'єднання з цілим християнським Сходом, тоді Українська і Білоруська Церква в 1596 р. під час Берестейського синоду вирішила заявити свою злуку із Святим Римським Престолом, підкреслюючи устами мого славного попередника митрополита Іпатія Потія, "що ми не впроваджуємо нічого нового, а відновлюємо стан Церкви наших попередників, тобто митрополита Ісидора на Фльорентійському Соборі і раніш".

"Апостольський Престіл, приймаючи ці дві Східні Церкви, не показався "скупливий" чи "нетерпеливий", як дехто неслушно пробує доказувати. З'єднання части роз'єднаного Сходу була життевою конечністю для Церков поодиких націй, що шукали помочі у Святого Престолу, щоб не загинути. Отож нічого дивного, що вони, намагаючись за всяку ціну зберегти себе в єдності, судорожно вхопились за деякі несуттєві ознаки католицькости, деформуючи в дечому свій східний обряд і церковну дисципліну. Тут однак з жалем мусимо сказати, що деякі ревнителі католицькости, в цілі зміцнення своєї національної гегемонії, замість зосередити свої зусилля на притягненні до єдности некатоликів, ідуть лінією меншого опору, примушуючи католиків східніх обрядів переходити на латинський, всупереч виразним заборонам Римських Папів. Цією безглуздою дією вони підкопують основи Католицької Церкви".

Новий підхід. "У Другім Ватиканськім Вселенськім Соборі історичне значення Східної Церкви проявляється з рівною силою, як у минулих віках. Східна Церква є важливим видимим знаком єдности, католицькости і універсальности Церкви. І це не тільки через свою прекрасну східну зовнішню екзотичність, що так приємно відбивається своєю урочистою величністю на тлі маси західних єпископів у час соборових засідань, але передовсім тому, що розширює поняття католицькости й універсальности своєю дисципліною, літургією, обрядом і мовою".

"Представники Католицької Церкви східних обрядів діють у різних соборових комісіях, беруть слово у всіх питаннях, що торкаються Церкви, висловлюючи у всьому свої погляди в дусі своїх церковних традицій. Нинішній Вселенський Собор прийняв дуже шляхетне наставлення супроти Східної Церкви, як про це свідчать підготовчі схеми, що основуються на енцикліках, звернених до Східної Церкви Вселенськими Архиереями: Львом XIII, Піем X, Піем XI, Піем XII і особливо Іваном XXIII, як також поученнями Папи Павла VI-го. Всі ці Вселенські Архиереї відзначались великодушністю та свідомістю своєї відповідальности як видимі голови Церкви у цілому світі".

"Папа Іван XXIII вказав Церкві своїм глибоким і далекозорим умом, а ще більше добротою свого серця, новий спосіб зближення між християнами. Він промостив шлях до з'єднання роз'єднаних братів і в своїй геройській покорі так заявив східним нез'єднаним християнам, які кидають вину за розкол на Захід: "Не бійтеся, вину за розкол беремо також і ми на наші плечі".

"Очевидно, Собор не могтиме займатися всіма місцевими подробицями; одначе найважливіша річ — уточнення засад, які часто з труднощами й пожертвою треба буде вводити в конкретне життя".

"Багато закидів, що їх східні нез'єднані брати роблять Церкві, уже належать до історії і через те вже залишились без значення. Як заявив Папа Пій XI, зроблені помилки слід приписати окремим особам, яким забракло належної культури. Свята Церква проробила велетенські зусилля та численні намагання йти до кращого, хоч деякі її бажання є ще, на жаль, нездійснені, особливо через політичні причини".

"Ми, східні християни, мусимо признатись, що багато речей, на які ми нарікаємо, сталися "через недбальство східних християн". Багато енциклік виготовили Римські Архиереї останніми часами в користь східного християнства. Ті енцикліки є, справді, прославленням Східних Церков. Одначе їх практичне застосування натрапило на великі труднощі на територіях, до яких вони відносилися, а самі східні християни могли були зробити багато більше у цьому напрямі".

Схід і Захід. "Також і я, як приналежний до східного християнства, бачу багато перепон для розвитку й поступу в справі з'єднання Східної Церкви; одначе бачу також і не менші можливості успіху, якщо малопомалу буде усунено ці перепони і причини негодувань. І немає сумніву, що своїм життям, яке розвивалося і розвивається у відмінних обставинах від західнього, своєю богословською наукою, що часто відзначається великою оригінальністю, своїм духовно - контемплятивним життям та всіма іншими своїми особливостями східні християни виявляють ще й тепер універсальність Церкви та пригадують християнському світові, що Захід одержав християнську віру від Сходу".

"На Вселенському Соборі, таким чином, показується правдиве обличчя Католицької Церкви. Тому що Ісус Христос оснував єдину універсальну Церкву під проводом єдиного видимого пастиря, не має місця на

якусь західну чи східну автономію; одначе в розвитку місцевих Церков протягом століть різні інші традиційні особливості були схвалені верховною владою Вселенських Архиереїв".

"Ніхто не може забороняти католикам, а особливо східним, жалуватись і протестувати проти релігійних, обрядових і дисциплінарних надужить і утисків та добиватись своїх прав. Однак критика не може стати манією, яка шкодила б святій справі. Передусім повинен володіти в християн дух єдности і підчинення Вселенському Архипастиреві, зокрема під час Вселенського Собору".

"Кожний єпископ є повноправним єпископом, поки поли-

шається в злуці з апостолом Петром. Коли ж він відлучується від Петра, його становище стає ненормальним. Через те всі східні християни переконані, що роздор не є станом постійним і нормальним, а хворобливим".

"Влада в Церкві не колегіяльна; вона не складається з влади Папи і влади всіх єпископів у світі. Влада Папи верховна, а їй підчинена влада єпископів, як апостоли були підчинені св. Петрові".

"Сам Вселенський Собор—то не лише зібрання єпископів; це навіть не зібрання представників Церкви, а сама Вселенська Церква, що безпомилково навчає в супроводі Святого Духа".

"Через це, особливо в наших часах, ніхто не може бути байдужим до справи єдности Христової Церкви. Стратегія нинішньої релігійної душі вимагає перш усього єдности".

Р. Купчинський

Листопад

Пожовкле листя, сіре небо,
Осінній вітер, листопад,
Ох, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!...
Був час і вітряний і зимний
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце
І квіти нам цвіли в серцях.
О, незабутній Листопаде!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А Ти стоятимеш над нами
Як тінь Господньої руки.

Бог домагався чистоти від старозавітніх священиків, бо вони носили святі посудини: "Очистіться ви, що носите Господні посудини!" (Іс. 52, 11). Куди ж більше ж чистий повинен бути християнин, що в своїм серці носить воплочене Боже Слово по Св. Причасті. Св. Петро Блосій кличе: "Багато чистіші повинні бути ті, що в тілі носять Христа!"

Беатифікаційний і канонізаційний процес

о. Михайло Гринчишин, ЧНІ.

Відзначування пам'яти Слуги Божого Андрея належить до традиції УХРуху, який не тільки святочні сходини ініціював і доручав, але теж від низки літ підготовляє відповідні матеріяли, що могли б допомогти в здійсненні доручень. Було б недоцільно рік-річно повторяти відомі вже факти з життя й діяльности Великого Митрополита, і тому Редакція ІЛЗ приносить з нагоди роковин смерти оригінальний матеріял про те, як доходиться до прославлення Слуги Божого, тобто, як відбувається беатифікаційний та — згодом—канонізаційний процеси. На тому тлі подаємо інформації, в якій стадії находиться беатифікаційний процес нашого Митрополита. Стаття написана самим о. постулятором беатифікаційної справи, о. М. Гринчишином, ЧНІ.

(Редакція).

* * *

Наша Церква має багато Святих, яких ми прославляємо і до яких молимося. Безперечно буде нам цікаво довідатися, як відбувається проголошення Святого? До цього насамперед потрібний **беатифікаційний процес,** який так розпочинається:

Після смерти якогось праведника деякі одиниці чи групи людей починають вносити прохання до церковної влади, тобто до єпископа, щоб зачав робити старання для прославлення цієї людини. Якщо єпископ уважає, що справа має поважну підставу, то він розпочинає приписану процедуру. Насамперед просить про декрет від Священної Конґреґації Обрядів, щоб можна розпочинати акцію, і назначує окремого постулятора, що в його імені має справу провадити. Завданням постулятора є предкладати суддям зібрані матеріяли про святість життя й діл праведника. Одним з важливих його завдань є подбати про видання т. зв. "артикулів". Це короткий життепис даного праведника, Слуги Божого, що має доказувати на основі фактів, що він мав християнські чесноти, і то дуже розвинені,—в геройському ступені.

Коли підготовна праця скінчена, тоді відбувається отворення першого процесу т. зв. інформативного чи дієцезального. Зветься він "дієцезальним", тому що звичайно відбувається в дієцезії, в якій цей праведник помер, а інформативний, тому що головна ціль

цього процесу є зібрати різні інформації про життя, діяльність і чесноти Слуги Божого.

Цей дієцезальний чи інформативний процес, який триває звичайно два, три, а іноді більше років, складається з трьох менших процесів.

Ціллю першої частини процесу є зібрати і переглянути всі писання Божого Слуги. Це важлива складова частина процесу. Продовження процесу залежить від того, чи Слуга Божий "здасть" цей письменний іспит, тобто чи в його працях нема нічого такого, що противилося б науці Церкви, та чи праці свідчать про святість думання, чесноти.

Друга частина це інформативний процес у стислому значенні. Його ціль це доказати героїчність чеснот і загальне переконання про святість на основі зізнань свідків.

В третій частині процесу треба доказати, що Божому Слузі ще ніколи не віддавали офіційного релігійного культу. Під таким культом розуміємо такі речі, як засвічувати свічки перед його образом, малювати його портрети з авреолею чи іншими познаками святости, влаштовувати релігійні процесії на його честь і т.п. Звичайно трибунал відвідує гріб, щоб члени трибуналу могли на власні очі переконатися, чи там нема познак офіційного культу.

Очевидно, ані сам єпископ, ані трибунал не має права видавати жадного вироку про святість Божого Слуги. Це належить до Апостольської Столиці. Тому як тільки інформативний процес закінчиться, всі акти пересилаються до Риму, до Священної Конґрегації Обрядів.

Конґрегація дуже докладно переглядає всі акти інформативного процесу. Насамперед переглядає всі письма Божого Слуги. Опісля провірює, чи сам процес відбувся згідно з канонічними приписами. Переглядає зізнання свідків і закиди промотора віри. Якщо Конґрегація вважає, що можна продовжувати процес, то вносить прохання до Святішого Отця, щоб підписав 'інтродукцію кавзи'. Від тоді процес стає 'апостольський', і єпископ, що відповідав за інформативний процес, тратить усяку владу над ним.

Апостольський процес відбувається звичайно принаймні п'ятдесят років після смерти Слуги Божого, хоч бувають часом винятки від цього закону, напр. випадки Св. Пія X, Св. Матері Кабріні, Св. Марії Горетті, тощо.

Тільки Рим може взяти ініціятиву в канонізаційних процесах. Коли розпочинається цей процес, Конґрегація посилає місцевому ерархові 'ремісоріяльні листи' з докладними поученнями, як треба поступати. Новий трибунал укладається з належними формальностями. При новім переслухуванні свідків всі записи промотора віри й відповіді свідків заліплюються в ковертах, яких не вільно відкривати поза сесією трибуналу під загрозою неважности актів.

Всі свідки присягають, що будуть говорити правду. По переслуханні, ще раз присягають, що не зрадять нікому, які питання їм ставлено й які були їхні відповіді. Від цієї присяги вони звільнені тоді, коли єпископ видає рішення відносно 'публікації процесу'.

При кінці процесу приходить зворушлива хвиля—провірення тіла Божого Слуги. Єпископ разом з цілим трибуналом, з медичними експертами приступає до ексгумації домовини. Докладно описують, у якому стані тіло знаходиться. Тоді кладуть тіло в іншу домовину й в інше місце спочинку,—звичайно в церкві або каплиці, але не під вівтарем.

Цим закінчується процес і всі акти, які—до речі мусять бути рукою писані, передаються Священній Конґрегації.

Конґрегація, так як по інформативному процесі, насамперед мусить переконатися про важність самого процесу, чи всі легальні приписи були збережені. Тоді перевіряє зміст процесу щодо героїчности чеснот Слуги Божого. Це найосновніша річ у процесі. Треба належно відповісти на всі закиди 'адвоката диявола', цебто, промотора віри. Священна Конґрегація по трьох важливих засіданнях дає свою відповідь на це питання: "Чи є доказаним, що Слуга Божий практикував християнські чесноти в геройському ступені?" Якщо відповідь потверджуюча, тоді пропонують Святішому Отцеві, щоб підписав декрет "геройства чеснот". Тоді Слуга Божий стає "венерабіліс"—преподобний.

* * *

Потім наступає процес над чудами, що сталися за посередництвом Слуги Божого. Це рішальний момент у беатифікаційному чи канонізаційному процесі, бо чудо це наглядний доказ, що Бог потверджує святість праведника.

Звичайно до беатифікації потрібно двох чудес. Звичайно є це виздоровлення з тяжкої недуги. Лікарі спеціялісти мусять чудо провірити і потвердити.

Щоб виздоровлення можна узнати за правдиве чудо, то мусить бути рівночасно здійснених кілька умов:

1. Недуга має бути поважна й не можлива або дуже трудна до вилікування.

2. Недуга не могла дійти до стану, де б вона сама від себе могла вкоротці щезнути;

3. Якщо лікування було під наглядом лікаря, то воно не принесло бажаного висліду;

4. Виздоровлення має бути нагле;

5. Виздоровлення має бути цілковите;

6. Виздоровлення не сміє попередити природна криза, яка могла частинно чи навіть цілковито його спричинити;

7. Накінець виздоровлений не має знову попасти в ту саму недугу.

* * *

Коли всі дані про чуда зібрані, то в Конґрегації відбувається три засідання для перевірення цих фактів з усіма подробицями. Треба дати відповідь на наступне питання: "Чи є певним, що ці чуда мали бажаний ефект?"

Якщо чуда щасливо перейшли потрібну критичну аналізу, тоді відбувається загальне засідання в приявності Папи. Перечитується перегляд цілої справи від декрету над чеснотами. Промотор віри подає свої остаточні закиди. На них відповідає адвокат справи. Хоч навіть вислід з перевірення чуд міг би бути позитивний, то однак Папа не видає свого вироку про правдивість чудес у часі сесії. Констатаційний і потверджуючий декрет опублікується кілька днів пізніше в "Актах Апостольської Столиці".

* * *

Коли вже появилося потвердження чудес, то відбувається

нова дискусія в приявності Святішого Отця про цю точку: "Чи безпечно вже тепер приступати до беатифікації Слуги Божого?" Вислухавши опінії консульторів (дорадників) і кардиналів, Папа вирішує справу і приказує видати й проголосити декрет **Де туто.** Остається тепер лиш усталити день беатифікаційної урочистости. Це полягає в прочитанні беатифікаційного "бреве" в храмі Святого Петра в присутності кардиналів Свящ. Конґреґації Обрядів, кардинала архипресвитера й клиру ватиканської базиліки, постулятора й всіх інших, що мали до діла з процесом. Діється це звичайно при великому зібранні вірних, що беруть участь у цих святкуваннях.,

По прочитанні папського "бреве"—що є офіційним проголошенням беатифікації —хор співає 'Тебе Бога хвалим' і відслонюється образ нового **"блаженного".** Відправляється врочиста Служба Божа. Вечером цього ж дня сам Папа прихо-дить до храму Св. Петра, щоб віддати поклін мощам блаженного. Це є перший ступень святости.

* * *

До канонізації тобто до проголошення "блаженного" Святим, потрібно **ще двох чудес,** що мусять статися вже після беатифікації. Апостольський процес над цими чудами відбувається так само, як до беатифікації. Літургічні церемонії відбуваються з більшою врочистістю, як у часі беатифікації. Головна річ у цих святкуваннях це прочитання булі канонізації самим Святішим Отцем.

Слова проголошення так звучать: "В честь святої й нероздільної Трійці, для звеличання католицької віри й скріплення християнської релігії, авторитетом нашого Господа Ісуса Христа, святих славних і всехвальних апостолів Петра й Павла і нашим власним, по зрілій застанові і благаючи часто небесної помочі, згідно з бажанням всечесних братів наших кардиналів, патріярхів, архиепископів і епископів, зібраних у цьому Місті, Ми проголошуємо й дефінюємо, що Н. є святий, і ми його вписуємо до каталогу Святих, та приказуємо його пам'ять побожно й благочесно зберігати в такому й такому дні, між чинами мучеників (ісповідників, дівиць...). В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь".

Тоді відправляється папська архиєрейська Служба Божа в тому оточенні, що неначе віщує красу і велич небесного Єрусалиму.

* * *

В справі Слуги Божого Андрея Шептицького беатифікаційна акція дотепер так розвивалася. Митрополит Андрей помер 1 листопада 1944 р. Вже в 1952 році в деяких католицьких кругах у Великій Британії зачали поширювати летючки з молитвою за його прославлення. В ході 1954 р. Високопреосвященіший Архиепископ Кир Іван Бучко вніс прохання до Свящ. Конґреґації Обрядів про дозвіл розпочати канонічну беатифікаційну акцію. Декретом з 28 січня 1955 р. Конґреґація за дозволом Святішого Отця Пія XII уповажнила Владику Івана зайнятись справою, і Владика назначив тоді постулятора. Розпочалася підготовна праця: збирання потрібних матеріялів і видання 'артикулів для започаткування процесу'. Тому що Львів, де нормально мав би відбутися інформативний процес, є поза "залізною занавісою", треба було вистаратися окремого дозволу, щоб цей процес відбути при Вікаріяті Риму. Цей процес для справи Божого Слуги Андрея був офіційно відкритий дня 5 грудня 1958 р.

Як довго цей процес потриває, не можна предбачити ані предсказати. Часом канонізаційні процеси тривають цілими віками, а часом вистачає кількадесять літ. Святий Священомученик Йосафат помер 1623 р. і був уже канонізований 1867. Час у цих речах це другорядне питання, бо коли когось проголошують Святим, то це вічний здобуток для всіх християн і для цілої Церкви.

Прославлення Митрополита Андрея залежить від Бога, цебто від розпорядження Божого Провидіння. Одначе ми всі можемо до цього діла причинитися. Кожний годен вживати засобів, що можуть приспішити це прославлення. Усильно благаймо Господа **молитвою, жертвою та покутою,** щоб зволив дати Українській Церкві й християнському світові взагалі ще одного канонізованого Святого, нашого Митрополита Андрея.

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Шудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, епископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Оповідають, що отець Авіля вибрався правити Службу Божу в обителі якихось еремітів. Тяжка подорож страшно ослабила його сили. Стратив надію, що дійде до призначеного місця, тому рішив перервати подорож і залишити Службу Божу. Тоді Ісус Христос з'явився йому під видом паломника, розкрив груди, показав рани, особливо рану Пресвятого Серця, й отак промовив до нього: "Я був більше ніж ти змучений і ослаблений, як Мене ранили за тебе". Сказавши це, Спаситель зник. Це спасенне упімнення ободрило отця Авіля. Він встав і пішов правити Службу Божу.

Св. Павло каже: "Знання надуває, а любов будує" (I Кор. 8, 1).

Св. Іван Золотоустий каже, що лагідність не полягає в тім, щоб ласкаво поступати з тими, що ласкаві до нас, але з тими, що навіть не знають, що таке лагідність.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

(1918 рік)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЛИСТОПАДОВИЙ зрив це одна з геройських подій в історії нашої батьківщини, що від віків страждала під ворожим ярмом. Цей зрив був наслідком довгої і затяжної боротьби українців з політичними противниками, розчарування в політиці Австрії, що була нам завжди неприхильна, і відродженого почуття національної свідомости, що ніхто не збудує нам держави, коли ми самі не доконаємо цього діла.

Наші провідники бачили, що кінець Австрії неминучо і скоро наближався. Треба було підготувати наш край до цього розвалу та використати його для української справи.

Українські Січові Стрільці, що боролися по сторонї Австрії, з надією. що вона допоможе вибороти волю Україні, найболючіше відчували і найсильніше реагували на дволичну політику Австрії. Стрілецькі відділи кипіли від невдоволення й обурення, бо Австрія не тільки не думала творити автономної провінції з Галичини і Буковини, але навіть рішилася передати її полякам.

Політичні провідники, С. Баран, В. Панейко, В. Бачинський і Л. Цегельський, почали таємні розмови, щоб опрацювати плян створення укр. військової сили і в слушну хвилину розвалу Австрії перебрати владу в Західній Україні. В наслідок цих розмов у Львові повстав тайний **український генеральний військовий комітет** з гуртка укр. старшин, що служили в австрійській армії. У першій половині жовтня 1918 р. комітет поширено новими силами з-поміж У.С.С.

29 жовтня прибув із Чернівців сотник Дмитро Вітовський і перебрав провід військового комітету.

* * *

Хоч члени комітету мріяли про будову незалежної України і сподівалися розвалу Австрії, проте не сподівалися, що цей розвал прийде ще перед зимою 1918 р.

Будова держави по стількох століттях бездержав'я це не зовсім легка річ. Треба мати збройну силу, щоб виступила проти ворогів, які напевно накинуться на новопроголошену самостійність України. Ці вояки мусять бути вишколені до боїв, бо саме одушевлення та мрії про свободу не виборять волі ніякому народові.

Тим часом У.С.С. були розкинені по далеких чужих нам фронтах, італійському і сербському. Наші провідники з Відня намагалися стягнути їх до Галичини, але Австрія не погоджувалася, бо заміряла передати її нашим західнім сусідам. Їй не вигідно було мати українське військо на території, що мала бути передана нашим сусідам. Навіть не вдалося стягнути до Львова полку У.С.С., що стояв у недалеких Чернівцях.

Члени військового Комітету

почали плянувати, як перебрати владу в Галичині, коли розвалиться Австрія. Війська у Львові було не багато. Це було австрійське військо, але більшість його становили українці. Хоч українських старшин було не багато, все таки наші провідники потрапили підготовити виступ і зрив, що відбувся на 1 листопада 1918 р. і залишився в історії України як світлий доказ нашої життєздатности. Обчисливши всі сили, що годні були стануги в обороні проголошеної незалежности, провідники Військового Комітету зобачили, що ці сили начисляли всього 2,500 людей, що сяк-так годні були носити чи орудувати крісом.

* * *

Крім цього Комітет подав, щоб у повітових містах були **свої** люди здібні перебрати владу від австрійської адміністрації, як тільки незалежність Західньої України буде проголошена у Львові. Одночасно по більших містах організовано військові гуртки, що мали підтримувати цивільну адміністрацію по перебранні державної влади в українські руки.

Ця підготовча праця охопила багато міст і містечок. В ній брали участь численні свідомі одиниці з війська і цивільного суспільства. Все таки вся робота Військового Комітету залишилася в повній тайні аж до проголошення незалежности Західньої України 1 листопада.

Ця таємна праця Військового Комітету була гармонійно злучена з явною працею УНР-ади (Укр. Нац. Ради), яка скликала загальні збори укр. єпископів, послів і представників політичних галицьких партій. Засідання зборів відбулося у Львові 18 жовтня 1918 р. Тоді проголошено, що українська держава в складі майбутньої Австрії обніматиме всі етнічні українські землі цебто Західню Україну, Буковину і Закарпаття. Притім рішено, що майбутня конституція буде спиратися на демократичних засадах і запевнятиме повну свободу національним меншостям, що проживатимуть на її території. Збори УНР вибрали Костя Левицького своїм головою. Всі цивільні, партійні і військові організації підпорядкувалися кермі і проводові УНР., щоб одностайно діяти в спільних національних справах.

* * *

Розвал Австрії очевидячки наближався. Військовий Комітет зорганізував Окружні Команди в таких містах, як Перемишль, Самбір, Стрий, Станиславів, Коломия, Чортків, Тернопіль, Золочів, Рава Руська і Чернівці, щоб на даний зо Львова знак перебрати владу в українські руки.

Керівники наміченого перевороту здавали собі справу з полученних із ним труднощів і певністю, що вороги незалежности української частини Галичини і Буковини не сидітимуть спокійно, заложивши бездільно руки. Ці противники це поляки і австріяки. Австрійська влада у Львові мала до послуг два добре вишколені військові курені, німецький і мадярський. Ні один, ні другий не бажав самостійности України. На терені Галичини Австрія мала около 150,000 війська, а поляки—свою тайну "Військову Організацію", що приготовлялася в слушний час перебрати владу і прилучити Західню Україну до новоствореної Польщі. Польська військова організація мала 500 ви-

школених військових старшин і багато боєздатних вояків. Тим часом усі збройні сили, на які сяк-так могли числити організатори плянованого перевороту, виносили около 2,500 вояків і поліції. Це дуже мала сила, щоб успішно провести заплянований переворот і покласти кінець австрійському пануванню на Західніх землях України.

Не дивниця, що навіть дехто з членів Генерального Військового Комісаріяту завагався, чи з такими незначними українськими збройними силами взагалі варто починати переворот, який видавався прямо не можливим під тодішню пору. Крім ворожих військових частин загал населення Львова, де мав початися переворот, був сильно противний українським намаганням створити незалежну Україну.

Тільки рішучість сот. Дмитра Вітовського врятувала ситуацію та задуманий переворот. Він не допустив дискусії про можливість або неможливість, але врочисто заявив, що плян буде проведений так, як його попередньо уложено. Тоді замовкли противники і песимісти. Генеральний Військовий Комітет перетворено в "Генеральну Команду" і відразу почато складати практичний плян, як слід провести переворот.

Галицькі поляки так само не спали, хоч не сподівалися українського збройного виступу у Львові, який уважали запевненим для майбутньої Польщі. 28 жовтня вони почали творити Ліквідаційну Комісію, що по розвалі Австрії мала **легально** і мирно перебрати владу в польські руки.

Українські провідники знали про цей задум, тому Українська Парляментарна Репрезентація вислала своїх представників 30. X. до останнього австрійського премієра Лямаша з домаганням, щоб мирно передав владу Галичини і Буковини УНР. і переслав повідомлення про це Гуйнові, намісникові Галичини. Лямаш піддався і вислав інструкції Гуйнові, щоб без спротиву передав владу Українцям у Львові, але поляки перелапали телеграму Лямаша. Гуйн нічого не знав про приказ Лямаша, тому 31. X. відмовився передати владу УНР.

Тим часом 29. X. рознеслася вістка, що 1 або 2 листопада приїде Польська Ліквідаційна Комісія, щоб перебрати в Західній Україні владу і прилучити її до польської держави, бо того дня поляки договорилися остаточно з австрійським урядом, що згодився передати їм Галичину під умовою, що поляки покличуть цісаря Карла на польський королівський престол.

Впевнившись, що австрійський уряд тільки зацицькував українців, наш провід постановив силою доконати те, що було не можливо виконати мирним способом. Др. Левицький, переконавшись у намісника Гуйна, що він не передасть влади українцям, дав сот. Вітовському позволення силою щоскоріше провести заплянований переворот.

Генеральна Команда вислала розвідчиків до Польського Дому, щоб довідатися, чи часом плян перевороту не дійшов до них, але польські провідники спокійно розмовляли собі про перебрання влади польськими чинниками, навіть не додумуючись, що за кілька годин австрійське панування закінчиться в Галичині українським тріюмфом.

Отак увечері 31 жовтня підхорунжий Паліїв порозсилав на провінцію своїх гінців з інструкціями для місцевих Окружних Комнад встановити українську владу в імені УНР. в своїх місцевостях. Як Паліїв розсилав на провінцію кур'єрів, то Генеральна Команда виготовила точний плян переведення перевороту у Львові.

Сотник Вітовський промовив до приявних і пригадав їм важливість хвилини, від якої залежало існування й відновлення української держави в Західній Україні по 500-ох роках неволі. Його переконливий зазив прогнав сумнів із сердець слухачів і вони рішуче погодилися виконати його приказ, проводячи переворот. Сот. Вітовський зазначив 4-у годину ранку 1-го листопада на проведення пляну.

О 10-ій год. ввечорі 31 жовтня старшини порозходилися на зазначені їм місця, щоб о 4-ій годині виконати наложене на них доручення. Генеральна Команда порозсилала своїх гінців по цілім Львові, щоб слідити за рухами австрійського війська і повідомляти негайно про будь-який спротив із боку противників української незалежности.

Др. І. Цьокан удався до двох австрійських військових куренів, повідомив їх про надходячий переворот і—на диво—потрапив намовити їх до невтральности. Невтральність і неохота австрійського війська, що під ту важливу пору було у Львові, підбадьорили наших провідників, бо вони сподівалися від нього найсильнішого спротиву.

Наша Генеральна Команда пробувала в Народнім Домі і звідкіля керувала рухом наших військових частин. Отак точно о 4-ій год. врано 1 листопада зачався в цілім краю переворот. Мадярський і німецький курень міста Львова не мішалися до нього, тому до ранку без зайвих труднощів відбувся заплянований переворот. Українські вояки австрійських частин розброїли своїх сплячих товаришів по касарнях, забрали зброю та зайняли магазини, виставляючи свої стійки біля зайнятих будинків.

Арештовано Гуйна, але згодом випущено його та дозволено виїхати до Австрії. Українське вояцтво скоро зайняло ратуш і виставило на ньому синьожовтий прапор, знак української державности в Галичині. Без бою зайняли дім намісника, команду площі, головну пошту, австро-угорський банк, залізничу станцію та ще кілька важніших будинків, виставляючи біля них українські збройні стійки.

Відділ війська зложений із 50 бійців озброєних 2 скорострілами пильнував Народний Дім і Головну Команду, що так уміло провела переворот. Все пішло гладко, хоч це була радше імпровізація аніж добре підготувана дія. Переворот тільки тому вдався, що провідники, хоч розпоряджали малими збройними силами, рішуче взялися до діла, бо вірили, що наша справа свята, тому труднощі не спиняли їх від праці над досягненням цієї шляхетної мети цебто незалежности власної батьківщини після її вікової неволі.

2 листопада німецький і мадярський курені виїхали зо Львова, де залишилися тільки українські військові частини. Отак княжий Львів покрився славою першого Листопада. На ратуші і Високім Замку замаяли синьоблакитні прапори, наповняючи радістю серця українців.

* * *

Переворот на провінції цебто по інших містах пішов так само доволі легко, за винятком Перемишля, але й його так само здобули наші війська в скорім часі. Отак ціла Галичина стала незалежною Західньою Україною.

Вже в сам день листопадового Зриву УНР. видала відозву до всього населення новоствореної Західньо-української Держави, закликаючи до спокою і ладу. Кость Левицький став Головою Західньо-української Народної Республіки.

Нова Держава разом із Буковиною обнимала 6,000,000 населення, з чого 71% були українці, 14% поляки, 13% жиди і 2% інші народності, включаючи німецьких колоністів.

З національних менших тільки поляки поставилися ворожо до УНР. Зате дуже льояльно поставилися до неї жиди і німці. Деякі жиди обняли чільні уряди в новостворенім державі. Не бракувало теж жидів старшин в українському війську.

Треба дбати про спасення нашого ближнього

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Ігнатій Льойоля одного дня відвідав експерта більярдної гри. Експерт викликав Ігнатія до цеї гри й хотів з ним заложитися. Ігнатій в своєму житті ще ніколи не грав більярдної гри, проте сказав: Буду грати з тобою під умовою, що цей що програє зробить через один місяць те, що побідник скаже зробити йому. Експерт радо погодився на це. Вони грали, і вкінці Ігнатій виграв. Він тоді сказав експертові через цілий місяць робити духовні вправи. По відбутті цих реколекцій експерт так навернувся зо свого грішного життя, що відтоді він вірно служив Богові.

Ісус Христос, Син Божий, стався чоловіком і помер на хресті, щоб спасти всіх людей. Тому ми повинні щиро бажати, крім нашого власного, також спасення наших ближніх. Св. Павло напоминає нас: "Приймайте один одного, як і Христос прийняв вас до Божої слави" (Рим. 15, 7).

Ми можемо помогти спастися нашим ближнім нашою щирою молитвою і заохотою, нашим добрим прикладом і нашими добрими ділами. Св. Церква доручає нам виконувати сім діл милосердя: навернути грішника, навчити неосвіченого, порадити сумніваючомуся, потішити засмученого, терпеливо зносити кривду, прощати образи та молитися за живих і мертвих.

Багато людей провиняється щодо спасення свого ближнього. Деякі з них зовсім не дбають чи їхній ближній добре чи зле живе. Інші втягають свого ближнього до гріха: вони зле говорять, оповідають бридкі історії, дають лихий приклад, випожичають огидні книжки й образці та провадять ближнього до лихого товариства. Також є люди, що беруть участь у чужих гріхах: вони не перешкоджують і не відвертають гріха, хоча можуть, або мовчать про нього, або хвалять лихе діло та заохочують того, що робить його, або помагають йому виконувати його. Ще гірше буває, коли людина свідомо приводить ближнього до гріха. Хто приводить ближнього до смертельного гріха, тим самим він провиняється в цім страшнім грісі. Ісус Христос сказав: "Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в мене, то краще б такому було, коли б млиновий камінь на шию йому повішити, і його втопити в морській глибині" (Матей 18, 6). Хто дає нагоду ближньому грішити, або дійсно приводить його до гріха, він скандалізує його. Хто пошкодив ближньому на душі, повинен, коли це тільки можливо, направити цю шкоду. Своїм добрим прикладом і переконанням він повинен завернути ближнього на добру дорогу. Коли ж не може зробити цього, він повинен принаймні молитися за його навернення.

Святе Письмо вчить: "І уважаймо один на одного, заохочуючи до любови й до добрих діл" (Євреїв 10, 24).

Св. Франц Салезій твердить: "Унція доброго прикладу є більше вартісна від тонни слів".

1) Чи душі в чистилищі знають, як ми молимося за них?

Душі в чистилищі напевно знають, хто і коли молиться за них, бо Сам Бог або Ангол Хоронитель повідомить їх про це. За цю поміч вдячні душі будуть молитися за них, що скоротили їх побут у чистилищі та допомогли скоріше дістатися до неба.

Ось тому дуже добре роблять ті, що моляться за душі в чистилищі, бо вони здобувають собі вдячних і вірних приятелів на другім світі, роблять Богові велику приємність, бо помагають Йому скоріше забрати ці блаженні душі до неба і водночас залевняють собі особливіше Боже милосердя на той час, як самі опиняться в чистилищі.

Кожна родина повинна бодай раз на рік мати спільну родинну Службу Божу за всіх померлих своєї родини. Тоді добре було б, щоб усі члени пішли до сповіді, прийняли Св. Причастя і разом зо Службою Божою пожертвували все те за вічний спокій померлих батьків, братів, сестер, тощо.

2) Моя сусідка каже, що нехрещені діти ідуть до чистилища, бо вони мають первородний гріх. Чи це правда?

Ні, це не є правдою, бо нехрещені душі не йдуть до чистилища, але до аду. До чистилища йдуть тільки ті, що мають або легкі особисті гріхи або смертельні гріхи, за які покаялися за життя, але не могли чи не хотіли покутувати за них.

Діти ж, що померли перед хрещенням, не мають ніяких особистих гріхів, бо померли перед уживанням розуму. Ось тому вони ідуть до аду. Ад це місце, де ці душі мають повне природне щастя, нічого не терплять, але не бачать Бога, бо не мають освятної ласки. Іти ж до чистилища цим душам нема чого, бо вони не мають освятної ласки, а без цеї ласки ніхто не годен піти до неба.

Бог не карає цих душ, бо вони особисто нічим не провинилися проти Нього. Їх гріх це гріх Адама, який вони одідичили тільки тому, що є його нащадками. Бог був би несправедливий, якщо б карав ці діти за гріх їх прабатька Адама.

Ці діти не є ворогами Бога. Вони є Його дітьми в природнім порядку. Він любить їх, і вони люблять Його природною любов'ю.

Як іде про долю цих нехрещених дітей, то Церква не окреслила їх долі ніякою догмою. Ось тому навіть сьогодні є деякі богослови, що твердять, що Бог дасть цим дітям нагоду заслужити собі вічне щастя актом любови при кінці світу, бо Він добрий, ласкавий і премудрий Батько. Проте це не є догма віри, яку кожен мусить приймати.

3) Мій сусід ніколи не ходить голосувати, як є вибори в місті, провінції чи державі, бо каже, що вибори це політика, а політика це брудна річ. Чи він добре робить?

Ні, ваш сусід дуже зле робить, бо патріотизм і любов до рідного краю велять усім громадянам цікавитися долею свого міста, провінції та держави і дбати про їх матеріяльне, моральне і національне добро.

Політика це знання і штука політичного уряду або участь у політичних справах. Сама собою політика не є брудна. Це тільки такі люди, як ваш сусід роблять її брудною, бо своїм лінивством, недбалістю і нерозумом дозволяють, щоб до урядів і управи міста чи держави доходили недобрі та неморальні люди, які дійсно потраплять вчинити політику брудною, ба й навіть злочинною справою через шахрайства, зради державних секретів, поширення неморальности, підкупства, тощо. Але хто ж цьому винен, що подібні типи дістаються до згаданих урядів, де мають нагоду ширити зло, зіпсуття і безрелігійність? Винні такі людці, як ваш сусід, що замість подбати про те, щоб до урядів доходили гідні кандидати, ховають руки в кишені, дозволяють негідним кандидатам захоплювати владу, а потім ці людці ходять, всіх критикують і заявляють: 'Політика це брудна справа'.

Отож всі християни зобов'язані любити власні міста, провінції і державу, і через те є зобов'язані голосувати під час виборів, і то голосувати на добрих, не на лихих кандидатів.

4) Чому в нас так мало священиків і місіонерів? Ми хотіли мати місію, але не вдалося дістати місіонера. Хто цьому винен?

Брак місіонерів, священиків і Сестер між нашим народом не треба нікому іншому приписувати тільки самим українським батькам і матер'ям і цілому нашому народові. А треба приписувати цей брак тільки їм тому, що вони не подбали, щоб їх сини і дочки віддавалися Богові на службу як священики, місіонери і Сестри-Черниці.

Воно замало ходити до церкви і платити вкладку. Любов до Церкви і Бога вимагає, щоб наші батьки давали цій Церкві своїх синів і дочок, без яких Церква не зможе ні довго існувати, ні виконати свого завдання між нашим народом.

На жаль чимало наших батьків не розуміє і навіть не хоче розуміти цієї гіркої правди і вдаритися в груди, признаючись до вини за те, що в нас сьогодні так мало священиків і місіонерів і Сестер. Це всі українські батьки і матері відповідають за брак священиків між нашим народом.

Винні за цей брак і ті наші люди, що не тільки не дали Церкві своїх синів і дочок на священиків, місіонерів і Сестер, але ще й критикували й обмовляли своїх священиків перед власними дітьми. Діти це чули і сказали в своїм серці: 'Іщо мене мають інші так колись критикувати, як мої батьки критикують нашого отця Пароха? Отож краще не піду вчитися на священика".

Винні те ж наші церковні громади, що не дбали, щоб дати своїм священикам-парохам відповідне фінансове забезпечення і вдержання. Де ж бо хтось сьогодні годен вижити, вбратися, купити автомобіль і все інше за $25.00 на тиждень!? А скільки наших громад платять своїм священикам у Канаді по $25.00 за відправу, і деякі навіть іще скаржаться, що **забагато** платять! Сьогодні ж звичайна дівчина, що працює в крамниці, більше дістає ніж $100.00 на місяць, хоч деколи вона вміє ледве підписатися. А священик, що мусів ходити около 20 літ до школи і перейти студії подібні до тих, що переходять інші фахові люди, от як лікарі, мусить задовольнятися 25.00 долярами на тиждень. Наші хлопці це знають... Як же ж вони годні рватися до священства? Хто ж відповідає за цей стан як не наші 'добрі' люди?

5) Який відпуст зискуємо, як проказуємо молитву "Богородице Діво"?

За проказування молитви 'Богородице Діво' можна зискати 300 днів відпусту. При його проказанні треба зробити акт любови і жалю за гріхи. (ААС., 23 лютня 1944).

6) Чи жінка має слухати свого чоловіка, як він домагається подружих прав і привілеїв навіть тоді, як обидвоє вже старі і більше не можуть мати дітей?

Подружі привілеї і права залишаються привілеями аж до смерти подругів, тому одне має розумно задовольняти другого, не зважаючи на те, що вже більше не годні мати дітей. Св. Павло каже отак про цю справу: "Жінка не володіє своїм тілом, але чоловік. Так само чоловік не володіє своїм тілом, але жінка. Ось тому не віддаляйтеся одне від другого, хіба на час і то за обопільною згодою, щоб віддатися постові або молитві, але потім знову сходіться докупи, щоб Сатана не спокушував вас неповздержністю" (I Кор. 7, 4-5). Отож жінка має слухати чоловіка, і чоловік має слухати жінки в подружих справах, бо тут вони рівні і мають рівні права і ті самі обов'язки.

Тільки хвороба, сильне перемучення або п'яний стан чоловіка звільняє жінку від цього обов'язку слухати тоді свого чоловіка, бо його домагання в подібних обставинах є нерозумними, а нерозумних домагань ніхто не є зобов'язаний задовольняти.

Сину, слухай навчання свого батька і не відкидай науки своєї матері (Прит. 1, 8).

Деякі мужчини думають, що вони енергійні, а тим часом вони тільки нервові.

Горе тим, що задумують беззаконності і вже в ліжках укладають ледачі пляни, щоб все те довершувати від ранку до вечора (Мих. 2, 1).

Величайте Господа, нашого Бога, і покланяйтеся підніжкові Його ніг, бо Він теж святий.

ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ?
КОЛИ Б ЩЕ НІ, ЗРОБІТЬ ЦЕ СЬОГОДНІ!

АВСТРАЛІЯ

МІСІЙНА ПРАЦЯ В ОКОЛИЦІ НЮКЕСЛ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

НЮКЕСЛ це одне з більших австралійських міст. Воно має понад 200,000 населення. Лежить недалеко Сидні. Місто розложене на горбках. Це дуже індустріяльне місто, де є фабрики-ліярні сталі. Є тут около 220 наших українських католицьких родин. Чоловіки майже виключно працюють у фабриках, один або другий має маленьку крамничку.

Ціла округа, де мешкають наші люди, розтягається на яких 50 англійських миль. Наші родини здебільша мешкають у місті **Мейфільд,** що є гейби частиною Нюкесл, в **Таро** і **Бересфільді,** що є маленькими містечками (там є всього 11 наших родин), в **Мейнтлянді,** малім містечку, шо віддалене на 18 миль від Нюкесл (там є 18 укр. кат. родин), в **Ґреті,** малім містечку віддаленім на 40 миль від Нюкесл (там є 22 наші укр. кат. родини), в **Медові,** малім фармерськім сільці, що віддалене від Нюкесл на 26 миль (там є всього 11 наших родин) і в **Вест Волсенд,** так само малім містечку віддаленім на яких 16 миль від Нюкесл (там є 15 наших родин). Решта ж мешкає в **Адамставні, Бродмедові,** де є наша церковна заля і при ній каплиця), в **Волсенд, Кардофі,** й інших малих місцевостях довкола Нюкесл.

Покищо наша католицька громада не має власної церкви в Нюкесл, є тільки дві церковні залі і при них побудовано каплички. Ці залі з капличками є в Адамставні - Бродмедові та в Ґреті. В інших осередках наші відправи відбуваються в місцевих латинських церквах. Слід зазначити, що латинські священики і єрархія дуже прихильно ставляться до українців католиків і завжди, де тільки можуть, ідуть нам на руку.

* * *

Велика язва на нашім церковнім житті в Австралії, може більша ніж в інших країнах нашого поселення, це брак священиків. З поданого повижче опису видно, що треба обслуговувати наших людей бодай у згаданих сімох осередках, де відбуваються відправи.

Тим часом тут завжди був тільки один священик. Як же він був годен належно обслужити духовні потреби наших людей, що так страшно порозкидані по різних містечках округи Нюкесл?

Через брак належної обслуги і через віддалі від наших двох заль-каплиць, як теж через брак власних автомобілів не мала частина наших родин зовсім або бодай частинно остигла в релігійній ревності. Деякі зовсім не ходять до церкви. І то дивно, що між тими, що перестали ходити до церкви або дуже рідко ходять до неї, є люди, які колись щонеділі були в церкві, хоч не раз мусіли їхати двома чи навіть трьома автобусами. Згодом декотрі з них доробилися, купили собі автомобіля і відтоді зовсім не видно їх у церкві на відправах або вони бувають у церкві дуже рідкими гостями. Видно, що не тільки оте-встіння утруднює людям хід, але так само 'фінансове сало

здушує в деяких людях здібність ходити до церкви і почитати Бога. "Як тривога, то до Бога!" — слід повторити про них. Доробившись і поставивши власні дорогі доми, вони чомусь уже не потребують Бога!

І саме цих остиглих українців католиків треба було доконче відвідати перед місіями. Я й це вчинив, особисто запрошуючи їх взяти участь у святих місіях. Всіх же родин відвідав 131, хоч не всі вони занедбані в своїх обов'язках супроти Бога і Церкви. Проте більше ніж половина з них легковажать собі спасіння власної душі та не дбають про Бога. Деяких з них відвідував аж два рази, але вони все таки не показалися в церкві на місії. Дехто попросту заявив: "Можна помолитися Богові вдома. Для цього не треба аж до церкви іти!"

Слід підкреслити, що на щастя заледве яких три особи формально відпали від католицької Церкви, і це звичайно через те, що поженилися з некатоличками.

* * *

Всіх місій в околиці Нюкесл було сім. Зачалися вони 28-го липня місією в Мейфільді і скінчилися місією в Бродмедов-Адамставні на 15-го вересня 1963 р. Кожна місія тривала цілий тиждень. Ці ж місії звичайно відбувалися вечорами, бо люди не годні двічі на день приходити до церкви.

Ось тому на виразне бажання Преосвящ. Владики Івана Прашка, єпископа для українців католиків в Австралії, ці місії відбувалися тільки вечорами за винятком субот і неділь. Місія зачиналася вечірньою Службою Божою о год. 7-ій і кінчалася на наступну неділю ранішньою Службою Божою о год. 8, бо кожної неділі була співана Служба Божа в головній нашій каплиці в Адамставні-Бродмедов.

Так у каплиці в Адамставні, як теж у каплиці в Ґреті люди гарно співають Службу Божу. В Ґреті навіть шкільна молодь дуже гарно вміє спільно служити до Служби Божої, відчитуючи навіть антифони. Це слід завдячити п. Марунчакові, що так гарно вишколив цю молодь.

* * *

В кожній нашій громаді в згаданих осередках є гарна група чи групка людей, що люблять свою Церкву і обряд. Проте подекуди можна завважити, що деякі через віддаль хиляться в сторону латинського обряду, особливо ті, що в їх подружжі одна сторона наша, а друга чужа.

В місті Нюкесл проживають різні національні групи. З новоприбулих є українці, поляки, німці, італійці, греки, хорвати, литовці, дотиші, тощо. Наша група не дуже численна, навіть як зарахуємо до неї всіх українців, православних і католиків.

* * *

На кожній місії була група людей, що поважно брала місію, тішилася нею і щомога кожного дня брала участь у відправах і проповідях. Не всі годні були прийти на місію, бо деякі були перешкоджені працею. Тут люди працюють на зміни, 24 години на день, раз вранці, то знову пополудні, або вечорами. Це деяким унеможливлювало щодня приходити на місію. На жаль були й такі, що могли приходити, бо не працювали вечорами, але духовна лінивість і недбалість стояли їм на перешкоді.

Деякі показалися на місіях

раз або двічі й більше не приходили, бо не хотіли покинути гріха і помиритися з Богом. Ось тому й не бажали слухати про вічні правди, щоб ще більше сумління не гризло їх.

* * *

В Нюкесл не багато нашої інтеліґенції, але й та, що є, не завжди дописує так в релігійних, як національних справах. Те саме можна сказати про деяку частину нашої інтеліґенції в цілій Австралії. І дивно, що саме діти цієї частини нашої інтеліґенції найскоріше відчужуються від нашої Церкви і народу та топляться в австралійськім морю.. Цікаво було б прослідити причину цього дивного з'явища, якого теж не бракує в Америці та Канаді. Деякі лідери 'патріоти', що намагалися вести других, не потрапили защепити любови і прив'язання до нашої Церкви і народу в душах і серцях своїх власних дітей, хоч трудилися над вихованням дітей інших батьків. Думаючи про це дивне з'явище, аж насувається українська приказка: "Є патріот за народ, але є й патріот за...". Невже це буде належне і грунтове вияснення справи? Це питання лишаємо нашим читачам для розгляду.

Правдивий інтелігент, це людина, що вірить у Бога і бере поважно справи, що вимагають поваги. Найбільші науковці в світі це звичайно глибоко релігійні люди. Зате напів-інтеліґенти цебто псевдоінтеліґенти це звичайні кандидати на практичне безвірство. Ці напів-інтеліґенти **замудрі,** щоб насліпо прийняти виложену правду, якої не знають. Водночас вони замало вчені, щоб належно зрозуміти аргументи-докази на цю правду! Ось і тому їм усе одно, чи людина вірить у Бога чи Магомета, чи ходить до церкви або чи вдома 'молиться Богу'!

* * *

Добрі люди оцінили святі місії. Деякі заявили публічно, що треба б мати місію кожного року, щоб наш нарід зберігався в ревності, в любові до Бога і до своєї Церкви.

На жаль брак священиків і місіонерів не дозволяє на такий "люксус", як кожнорічна місія. І саме на цей жалюгідний брак священиків звернув я людям увагу під час місії, заявляючи, що самі українці в Австралії мусять цю пекучу проблему розв'язати, і то щоскоріше розв'язати її, бо інакше слід по нас пропаде, не зважаючи на такі **патріотичні** виступи, як академії і концерти, де молодь, навчена старшим поколінням, гучно виспівує: "Душу й тіло ми положем..."

Це незаперечний факт, що наша Церква й обряд це найсильніше забороло нашого народу проти винародовлення. Проте тут потрібно наших українських священиків, щоб мати свої відправи. Як же можуть бути наші відправи, якщо нема священиків?

Я звернув учасникам місій увагу, що бідний той нарід, що не годен або не хоче дати відповідного числа священиків своїй Церкві. Деякі люди дуже поважно взяли собі до серця цю справу і заявили, що відтепер будуть молитися, щоб не чиїсь інші, але таки їх власні сини присвятили себе Богові на службу як Христові священики.

* * *

Кожного дня під час місій буває одна інструкція й одна проповідь. Звичайно бувала теж катехизація дітей, бо в іншім часі годі дістати їх. Під час кожної місії була так само одна спеціяльна наука для дівчат про чернече життя і для хлопців про гідність священства і монашого звання.

По цих науках розмовляв я з юнаками і кожного питав, чи не хотів би бути священиком, бо нам тут дуже потрібно священиків. Богу дякувати один юнак по кількадневній надумі заявив, що рішився вчитися на священика, а другий іще надумується. Обидва кінчають гайскул у листопаді, бо саме в тім місяці кінчається австралійський шкільний рік. Батьки обидвох юнаків дуже задоволені, що їх сини мають охоту стати священиками.

Здається мені, що всі місіонери повинні пригадувати учасникам місій, щоб вони справу покликань своїх дітей до чернечого або священичого життя брали поважно. Так австралійські, як українці інших частин світу, мусять самі розв'язати справу священичих покликань. Якщо вони не розв'яжуть її, то наша Церква буде нидіти, поки зовсім не загине та не зникне з лиця землі. І хто буде за те відповідати, як не наші люди, які часто співали при різних нагодах: "Душу й тіло ми положим за нашу свободу!"... Хіба не було б краще для нашого народу і Церкви, якщо б вони дали нашій Церкві бодай одного сина на священика-місіонера або дочку на черницю замість словами класти душу і тіло за "нашу свободу?"

* * *

Майже вся наша українсько-австралійська дітвора в Нюкесл щебече вже між собою по-англійськи, хоч назагал іще розуміє українську мову. Молодь так само сильно хилиться до англійської мови, принаймні в окрузі Нюкесл.

Щоправда, деякі дійсні патріоти, яким існування нашого народу і Церкви лежить на серці, докладають усіх можливих зусиль, щоб навчати дітей нашої мови, історії, тощо. Наша громада в Нюкесл навіть має зорганізовану суботню школу, що триває від 9-12 години. На жаль мало дітей ходить до цієї школи, бо може яких сорок. Решта ж дітей не обнята школою, тому й не знає рідної мови або дуже калічить нею, хоч наші ревні учителі так сильно трудяться, щоб якнайбільше дітвори притягнути до суботньої школи. Проте нічого не годні вчинити для цієї дітвори, бо численні батьки самі не вчать дітей української мови, ані не посилають їх до суботньої школи. От лихо і біда!

* * *

Місія в нашій головній каплиці в Адамставні найкраще вдалася. Закінчилася вона співаною Службою Божою, проповіддю, папським благословенням і роздачею образців-пам'яток з місії.

По закінченні місії СУМ, що був приїхав з Сидні до Нюкесл на міський фестівал і виступав у місті з різними іншими національними групами, по закінченні місії дав для наших людей у Нюкесл прегарний концерт.

Якщо хочете сьогодні щадити гроші, то треба вкоротити собі руки і вшити глибокі кишені.

Нежонатий чоловік це людина, якій хтось з жонатих людей дав колись мудру пораду, і він на диво послухав її.

Концерт складався з пісень, що їх відограла сумівська орхестра, промов і українських національних танків. Диригент хору був Вол. Майковський, а головний промовець—Р. Драган. В промові пан Драган сильно підкреслив потребу національних організацій, щоб вдержати молодь при нашім народі і Церкві.

Так хор, орхестра, як і танцюристи прегарно виконали призначені їм частини. Багато з них були повбирані в наші національні строї. Всіх юнаків і юначок, що виступили в концерті, було 90.

Маса чи еліта?

В. Буженко

У НАШІЙ еміграційній дійсності часто доводиться чути різні думки і погляди про наше суспільне життя поза Україною. Хоч наш нарід з природи оптиміст, то буває, що дехто тільки шукає якоїсь темної сторінки чи то в нашім національнім, чи то і в церковнім житті. Зрештою ми до того вже так привикли, що це на нас не робить враження і навіть не вміємо відповідно на це зареаґувати. Між цими "темними закидами" є й такий: "Не тільки горстка, але коли б так всі масово..."

Отож постараймося до ладу збити цей закид. На нього треба відповісти у двох точках: чи справді масові прояви громадського життя є необхідні для добра зорганізованого українського життя взагалі і, чи направду сама маса має таку рушійну силу, яку дехто годен приписувати їй?

1. Щоб добре розв'язати першу точку справи, то треба дати такі передпосилки: а) З чого починається взагалі правдиве зорганізоване громадське життя? б) Які чинники творять самому масовість дії чи виступу?

До а) Громада складається з одиниць, а найпершою формою, чи так скажім, одиницею громади це **родина.** У ній знаходимо всі дані спільноти: розмірна кількість осіб і тісна лучність між ними (крови, спожиття, тощо). Родина це спільнота установлена самим природним правом, чи самим Творцем-Абсолютом до такої ранги піднесена. І якраз вона має найсильніші громадські зв'язки, бо тут не тільки існує одність думки і сердець, але одність походження. Родина являється теж найбільш авторитетною громадою, де головою є батько (патріярхат), рідше мати (у народів з матріярхією чи при вдівстві). До того родина має найкраще забезпечену свободу, де молоді довільно побираються, і теж в родинне життя навіть такі установи, як Церква, а тим більше держава, відносяться з пошаною до неї... Бодай повинні це пройти на основі найпримітивнішого природного права. Отже бачимо, що першою громадою є таки родина. Від неї починається масове життя.

До б): Масовість якогось

явища може бути різна. От було в Італії якийсь собі чоловік став на дорозі й дивиться в вибоїну на асфальтовій дорозі. Коло нього прийшов другий, якась жінка, кілька дітей, юнаки, а там дівчата, а за пів години получення було перерване й аж треба було поліції, щоб збіговище розігнати... Цей прояв масовости це тільки чиста **інстинктовна** функція чи суґґестія... Другий прояв це вже організування маси кількома спритними агітаторами. Двох принесло транспарента, а кілька стало по боках: крикнули: "Хай живе" чи "Смерть", і ранішні чи вечірні часописи пишуть про "вміло зорганізовану акцію масового характеру"... Це штучне роблення маси з цілком пасивних або несвідомих одиниць. Такий прояв можна назвати — **отара чи череда.**

Знову ж третім чинником маси є одна об'єднуюча думка, яка стягає людей часто впрост якимсь невидимим магнетом і тоді в зборі осіб є одне серце й одна душа. Таким виявом масовости можна вважати недавню Мазепинську Службу Божу в соборі Буенос Айресу, де, понад усяке сподівання, з'явилася наша маса і заповнила розлогий храм:.. Це був **ідейний** виступ маси. І тільки такий чинник може творити раціональну зібраність громади, а інші тільки припадково можемо назвати масовими виступами.

2. Щодо другої точки нашої пропозиції, то скажемо, що маса сама собою не має аж такої рушівної сили, як дехто хоче їй приписати. Масові виступи можна прирівняти до хуртовини. І вона є потрібна в природі, бо прочищує воздух, розбурхує життєвість флори й фавни, і навіть на людський психічний стан впливає благодійно... Але часом дощ з хуртовиною понищить житла, засіви, гідроелектричні споруди, тощо і взагалі унеможливить життя... Тому й масові виступи повинні бути **рідкі** і добре психологічно підготувані, раціонально обґрунтовані та технічно бездоганно переведені. Інакше вони приводять масу до звироднінння, і ведуть одиниці до знеохоти. І тому що не становимо всюди переважаючої більшости, ми не можемо на такі масові виступи здобуватися чи то для внутрішнього вжитку, чи то для зовнішньої пропаганди, бо тоді стріне нас фіяско. Хоч масові виступи на еміграції є куди потрібніші, як були вони потрібні в Краю, де ми й так знали, що нас є багато.

Отже масові виступи є необхідні нам, але для вдалого переведення треба їх вміти приготовити. Хай вони будуть раз до року, але такі, щоб не тільки люди, але й каміння здивувалось-порушилось! І такий виступ може тільки організувати **ціле громадянство,** а не якась там, хоча б найкраща, частина. Для повсякчасної підготовки масових виступів і масової праці треба конче витворити свою **еліту.** Грецькі філософи, щоб поширити свої вчення, вибирали собі учнів, декотрі з них мали навіть дуже обмежену кількість. Те саме робив Ісус Христос: Він вибрав тільки 12 апостолів і ними частину світу завоював для Своєї науки. Сьогодні такою елітарною системою послуговуються, на наше нещастя, комуністи й інші темні сили. А до еліти повинні належати нечисленні, але найідейніші одиниці. Їм треба дати добрий вишкіл, випробувати їх, заправити до масових виступів малими

пробами, приготовити на всякі евентуальні випадки і зробити їх такими, щоб вони були куті, як то кажуть, на чотири ноги. І це є священне завдання наших релігійних і національних товариств на поселеннях. Головно це завдання молодечих організацій. Нам треба звертати увагу не на число членів, але радше на їхню боєздатність. Товариство з десять членів може при добрій підготовці зрушити тисячі тоді, як товариство з сотнями членів, але паперових "масових", не зможе втримати в рядах карности навіть 10% своїх однодумців... Тому хай зникне з наших уст та брудна вимівка, якою багато хто оправдує себе, мовляв, нас мало, то я не йду до церкви своєї, не вписуюся до українського товариства, не беру загалом участи в нашім громадськім житті. Навпаки, кожен українець повинен ставати повновартісним членом даної рідної організації, бо тільки тоді наступить масовість, що й світ здивує.

ЧУЖИНКА

М. Щ.

Я ПРИЇХАЛА до Австралії по другій світовій війні разом зо своїми батьками. Тут покінчила гайскул і дістала працю в канцелярії одної великої автомобілевої фабрики, хоч батьки наставали, щоб ішла до університету і здобула собі якийсь фах, бо кожна жінка повинна бути певна, що дасть собі в житті раду, хоча б помер її чоловік. Подружжя не є запорукою для кожної жінки, що завжди матиме хліб для себе і дітей, бо смерть може забрати чоловіка, і тоді що буде, як жінка не матиме власного фаху? Але я не послухала і таки прийняла працю в канцелярії.

Зразу думала, що при зустрічі стількох мужчин мені буде легко знайти багатого чоловіка, який запевнить мені вигідне життя, гарний дім і всякі інші приємності, що про них мріють молоді дівчата, які заміряють вийти заміж.

Стрінула багато мужчин, але жаден з них не мав ні хати, ні багато грошей, ні бажаних прикмет, що притягали б мене до нього, хоч рвалася до подружжя, бо бажала стати жінкою, мати доброго чоловіка, дбати про нього і піклуватися бодай п'ятьма грубенькими діточками, що Бог пошле нам.

* * *

Не дивниця, що в вільних хвилинах я жадібно розчитувалася в куховарській книжці, щоб навчитися, як варити різні потрави. Дещо знала з дому, бо мати вміла добре варити пироги, голубці, вареники, тощо. Мені йшло про питомо австралійські потрави, бо хто зна, який чоловік трапиться мені.

Не забувала теж молитися до Божої Матері, щоб послала мені доброго товариша життя. Щоправда, найкраще було б, якщо б цей товариш був таки українцем, але воно різно буває

в житті. В нашій громаді тут в Австралії не було багато хлопців до вибору, бо або взагалі бракувало їх, або ті, що були, були так зледащіли, що ніяка чесна дівчина навіть не хотіла б дивитися на них.

* * *

Одного літа я найняла собі автомобіля і поїхала на вакації в недалекі гори, звідкіля було легко дістатися на морське побережжя, викупатися в теплій воді та розкошуватися погідним, і гарячим австралійським сонцем.

Одного вечора падав дощ, як я верталася до винайнятої хатини на нічний спочинок. Згодом зірвалася буря. Минаючи надходячий автомобіль, я заїхала в рів, вдаряючи об прибережний телефонічний стовп. Це було недалеко маленького гаражу, що належав до Івана Блека. Автомобіль не був поважно ушкоджений, тому воно не забрало багато часу, щоб направити його.

В розмові з властителем-механіком я довідалася, що Іван мешкав у цім містечку, непогано заробляв, був доброї вдачі, мав тут родину, дві сестри і старшу матір, але бракувало йому тільки доброї жінки.

* * *

Отак почалася приязнь між мною і Іваном. Винайнята хатчина не була дуже далеко від Іванового гаражу, тому він кожного вечора приїжджав відвідувати мене. Я довідалася, що Іван був католиком, ходив до церкви, любив свою родину і шанував людей. Не вживав теж алькоголів, хіба в рідких випадках, от хоча б з нагоди свят або в товаристві. Не було в нім ні гордости, ні самохвальби. Був доброї вдачі, чесний, привітливий до своїх клієнтів і взагалі до всіх, кого стрінув.

* * *

Одного вечора ми поїхали відвідати його родину. Там стрінула його дві замужні сестри і матір. Вони були чемні зо мною. Проте не можна сказати, що Іванова мати надто тепло поставилася до мене. Це не дуже дивувало мене, бо я чужинка, тому її становище видавалося мені природним.

Іванові сестри й їхні діти були дуже чепурно повбирані. Видно, що вони були добрі господині та матері. Ну й я мушу бути такою, як стану жінкою Івана, так я думала собі, і дійсно рішила в своїм серці якнайбільше вподібнитися до його сестер.

* * *

Проминуло пів року і я вийшла заміж за Івана, хоч батьки не дуже захоплювалися цим подружжям, бо хотіли, щоб я знайшла собі українського хлопця, але де було його шукати? По шлюбі, що відбувався в церкві, ми вибралися на медову подорож, яка була дійсно чудова. По відбутій прогульці ми замешкали в невеличкій хатині, що Іван виняйняв у знайомого властителя. Іван почувався щасливий. Його мати відвідуючи нас, поґратулювала мені, як зобачила щастя свого Івася.

* * *

Навідуючись до свекрухи, що проживала сама в великім домі по смерті мужа, я завважила, що вона тримала його надзвичайно чистим. Це трохи настрашило мене, бо хоч я любила охайність, проте мені видавалося, що ніколи не зможу бути такою досконалою, як Іванова мати або сестри. Вони чудово дбали про свої доми і крім цьо-

го помагали своєму Отцеві Парохові при різних нагодах. Мене дивувало, звідкіля брали стільки часу й енергії. Петруся мала четверо дітей і сама шила для них сорочки і вбрання. Крім цього часом навіть ішла помагати своєму чоловікові при праці.

Ще краще пописувалася його друга сестра Варвара. Було в неї п'ятеро дітей. Двоє з них були хлопцями і надзвичайними збиточниками. Я не годна собі уявити, як ця жінка могла дати собі з ними раду, як часом заступала їй та пильнувала цих дітей у її відсутності. Ці хлопці за п'ять хвилин годні були перевернути цілу хату, а їхня мати тільки сміялася, говорячи: "Не дивуйся, це діти. Підростуть і колись змудріють!"

Я не раз дивувалася, що буде зо мною, як Бог пошле нам декілька дітей. Покищо мала тільки одного Івана, і вже здавалося, що не було в мене часу, а що буде тоді? Серед цього побоювання зверталася до Божої Матері і покірно благала її: "Ласкава Мати, не опускай мене! Ти моя надія в цім житті. Поможи мені бути доброю жінкою і матір'ю!"

* * *

Іванові сестри час від часу відвідували мене і добряче всміхалися, як дивилися на непомите начиння і незаметену хату. В серці дивувалася, чи часом вони не бажали, щоб їх брат був оженився з якоюсь тутешньою дівчиною, а не з чужинкою українкою, що ходить до іншої церкви, інакше хреститься і йнакше молиться!

* * *

Кожної неділі по Службі Божій ціла родина мала спільний обід, раз в одній хаті, раз у другій. Всі жінки були чудовими куховарками, особливо Іванова мати. В них усе було чистеньке і обслуга при столі була взірцева.

Перед самим обідом всі жінки ішли до кухні викінчувати обід. Я так само подавалася туди, але там мене трактували як чужинку, що не визнається на австралійських присмаках. Це мене дразнило, тому одної неділі заявила: "На другу неділю обід буде в нас!!" Вони всі видивилися на мене, але я не відкликала сказаного. Чоловік попер мене, кажучи: "Напевно, це ж наша черга!"

Мати вмішалася до розмови: "А може це буде затяжко для Ольги?" "Не клопочтеся, мамо", відповіла я, "коли, це не було забагато для Варвари, то чому б мало бути затяжко для мене?"

* * *

Ціліський тиждень приготовлялася до цього обіду як той генерал приготовляється до рішального бою. Від нього залежало, чи залишуся чужинкою чи ввійду в Іванову родину як одна з них.

Найкраще було б для мене наварити пирогів, голубців, тощо, але чи ці австралійські кревні будуть їсти українські потрави? Довго вагалася, бо не знала що робити. Вкінці рішила на час залишити українські пироги і голубці, а подати гостям австралійський обід.

Пішла до крамниці і купила три курки. Воно легко спекти курку. Не тяжко теж спекти бараболю. Хіба воно тяжко приладити салату, помастити її сметаною і на кінець обіду подати пай? А морозиво можна вже готове купити в поблизькій крамниці!

* * *

Як мої пляни були вже готові і куплені кури лежали на столику в кухні, Іванова мати надійшла до нас. Зобачивши кури, нахмурила чоло і промовила: "О-о-о, та ж ми мали кури минулої неділі!" Її слова немов холодна вода вразили мене.

Зобачивши моє замішання, мати промовила: "Як кури вже куплені, то годі відносити їх до крамниці і міняти на гуси. Я дам тобі нашу родинну рецепту, як треба ці кури пекти і смажити. Запишу собі!"

Диктуючи рецепту, що була дуже замотана, мати проказувала: "Це складна штука. Ти може через це втратиш Службу Божу!"

"О, то вже ні", відказала я, "я не буду тратити Служби Божої через обід! Бог перший у моїм житті. Він був завжди добрий для мене. Я не можу ображати Його через обід!"

"Уважай, Ольго", казала мати, "щоб сметана не пригоріла, як будеш смажити кури, бо тоді вони будуть несмашні. Хто буде їх їсти, як пересмажиш їх?"

* * *

Якщо б це не була Іванова мати, то була б думала, що вона навмисне дала таку рецепту, щоб застидати мене перед людьми. Це факт, що вона була так само моя мати. В серці я чула, що вона дала мені цю рецепту, щоб повалити мур, що досіль відділював мене від решти її родини. Приготований породинному обід це був единий засіб, щоб повалити цей невидимий мур і ввійти в Іванову родину.

* * *

Надійшов ранок у неділю. Я скоренько вбралася і пішла до церкви на Службу Божу. Перед Службою Божою мій муж мусів їхати поза місто, бо там був автомобілевий припадок. Як вернувся, то з'їв мій спеціяльний пай, що його була я спекла на обід. На щастя я мала ще другий.

По Службі Божій моя братова привела синка, щоб був зо мною, як вона піде до церкви. Цей синок за кілька хвилин перевернув усе догори ногами. Він так сильно поденервував мене, що я не година була поратися коло кухні.

Крім цього прийшла до нас маленька Петрунька і попрохала мене, щоб я дала їй пай, бо її школа продавала паї на шкільні видатки, а мати не мала часу спекти їй пая. Вона буде стидатися, як інші діти попринесять свої паї, а вона буде без нічого.

Не думаючи довго, я дала їй останній пай, щоб дитина не мусіла стидатися перед товаришками й учителями. Вдячна дівчинка щиро подякувала мені за прислугу.

* * *

"Якось воно буде", потішала я себе. "Маємо кури, маємо хліб, є салата. Треба тільки піти до споживчої крамниці і купити пая". Так я вчинила, наказавши малому Джимикові добре заховуватися в хаті, бо не хотіла брати його з собою. Надворі було зимно і він був уже й так перестуджений. На жаль паїв уже більше не було в крамниці.

Я страшно поденервувалася, як вернулася додому. Малий Джимик покрутив клямку в електричній кухні і мої спечені кури сильно пригоріли. "Ой буде біда!" закликала я, бо знала, що моя теща не любитиме припечених курей.

Що ж мені було тепер роби-

ти? Це вже була десята година перед обідом. За дві години прийдуть мої гості на обід, а я нічого не маю." Ласкава Мати Маріє, поможи мені!" закликала я, звертаючись до ікони Божої Матері Неустанної Помочі. І вона дійсно помогла мені, бо раптом блиснула ідея в моїй голові: "Чому б не зварити українських пирогів?"

* * *

Не надумуючись довго, я замісила тісто, натеребила бараболі, витягнула сир з холодільника і взялася до роботи. Замість зупи, зварю український борщ з буряків. Замість м'яса подам пиріжки, а за десерт послужать свіжі, неварені яблука. Кава ж буде нашим напитком, бо я не дуже захоплювалася австралійським чайком. Нехай це буде дійсно український обід! Побачимо, що з цього всього вийде. Я українка, тому подам їм український обід. Чому мені стидатися наших національних потрав?

* * *

І так я взялася до роботи. Пом'яла зварену бараболю, замішала з яйцями і квасним сиром і почала робити пироги. Робота йшла махинально, як борщ варився на електричній печі.

Перед дванадцятою годиною я мала стільки пирогів, що повинно було вистачити для всіх гостей.

Гості зачали сходитися перед обідом. Я усміхом вітала їх. Як усі були вже в хаті, я врочисто, здушуючи в собі страх, заявила: "Сьогодні будемо мати український обід!" Моя теща здивовано видивилася на мене і скрикнула: "А з курми що буде?" "Джимик спалив їх, як я пішла до крамниці за паєм!" відказала я. "То принаймні буде пай і чай!" додала Варвара. "Ні чаю, ні пая не буде. Замість чаю буде сильна кава!" "А де ж дівся пай?" спиталася Варвара. "Мамцю", Евелинка втрутилася в розмову, "тітка Оля дала мені пай для школи!" Варвара трохи почервоніла і почала оправдуватися, що сама не могла спекти пая для дочки, бо була занадто змучена щоденною працею. Всі зо співчуттям поглянули на неї, як сльози потекли по її обличчі, бо вважали, що енергія Варвари невичерпна.

* * *

Гості засіли в почекальні, як Варвара і я подалися до кухні варити пироги. Хоч побоювалася, що обід випаде лихо, проте всі смачно їли борщ і пиріжки помащені сметанкою, закінчуючи обід кавою й дозрілими свіжими овочами. Чоловік щиро погратулював мені і заявив, що я повинна завжди при таких нагодах подавати українські потрави, щоб австралійці так само дещо могли навчитися від українців.

І так воно тепер діється. Як гості приходять до нас на обід, то я дуже часто подаю їм борщ, пироги, голубці, галушки, тощо. Зразу вони не дуже захоплювалися ними, але тепер усі люблять їх. Отак я ввійшла в родину Івана і перестала почуватися чужинкою.

Синок: "Мамцю, цього року не треба буде мені купувати книжок, тому заощаджу тобі трохи грошей".

Мамця захоплено: "Добре, але як це зробиш?"

Синок: "Я не перейшов кляси, тому мушу на другий рік повторяти те саме".

ST. MICHAEL THE ARCHANGEL

IN both the Old and the New Testaments of the Holy Bible we read of the spirits which stand before God praising Him and carrying out His commands. "Are they not all ministering spirits, sent for service, for the sake of those who shall inherit salvation?" (Hebrews: 1, 14).

Our faith tells us about these spiritual beings, endowed with intelligence and free will, created by God to know, to love and to serve Him in heavens and to act as His messengers. Concerning St. Michael we read in the Vesper service for the feast of the Archangels: "...with thy spiritual nature thou travellest throughout the universe, fulfilling the orders of the Creator." As a matter of fact, the term by which these spiritual creatures are knowtn, angels, comes from the Greek language, meaning messengers.

In many instances in the liturgical prayers of the Byzantine Rite they are referred to as "the heavenly honored Powers without body."

When they were created, not all the angels remained faithful to God in the test to which they were subjected; those who rebelled because of pride lost God's grace and were banished into "the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels" (Matthew: 24, 41).

The good angels are grouped into nine choirs, as indicated in the hymn sung at Matins on their feast day: "The Cherubim and the many-eyed Seraphim, the hosts of the servant Archangels, with the Principalities, the Thrones, the Dominations, the Angels and the Powers and the Virtues, pray to Thee our Creator, God and Master; do not forsake the petition of Thy sinful people, O merciful Christ."

Only three of the angels are identified by name in the Scripture, they are the Archangels Michael, Gabriel and Raphael.

Michael was the leader of the good angels in the struggle against the rebel angels: "There was a battle in heaven; Michael and his angels battled with the dragon, and the dragon fought and his angels" (Apocalypse: 12, 7). His name means "Who is like God?"

Gabriel (Power of God) is the angel of the Annunciation, having appeared to Zachary to foretell the birth of St. John and to the Blessed Virgin Mary to announce the Incarnation. In line with his concern for the Redemption and the Church which is the fruit of the Redemption, we observe this in the Byzantine Liturgy with reference to Gabriel: "Make the dissensions of Churches cease", a prayer which could be recited often on the eve of the opening of the Vatican II Ecumenical Council.

Raphael (Healer of God) is mentioned in the Scripture as the traveling companion of Tobias.

The Byzantine liturgical books are very rich in texts indicating that the Angels of God are present around the Holy Table of the sacrifice offering their adoration to God together with us "We thank thee...for this liturgy, which thou hast deigned to accept from our hands, even though there stand before thee thousands of Archangels, and hundreds of thousands of Angels, Cherubim and Seraphim, those with six wings and many eyes, who soar aloft, singing the song of triumph, crying aloud, raising their voices and saying: Holy, Holy, Holy is the Lord

of hosts!" (Liturgy of St. John Chrysostom).

The tropar of the Holy Archangels Michael and Gabriel contains a request that they cover us with their protection:

"Greatest Warriors among the heavenly hosts, we unworthy ones implore you to shield us with your prayers, under the mantle of the wings of your spiritual glory protecting us, who bow down and fervently cry: Save us from peril, you who are greater over the hosts of Powers on high."

(Unirea)

November First – Ukrainian Independence Day

ON November first, 1918, the people of Western Ukraine regained their freedom. They enjoyed it for only a brief period of time but this respite from a long lasting foreign domination has been long remembered by the Ukrainian people at home and abroad. The annual commemoration of November First Day has renewed courage in our people and zeal in the cause of a free and independent Ukraine.

On November 1, 1918, the Ukrainians raised their national yellow-and-blue flag on the city hall tower of Lviv. This action symbolized and officially heralded the proclamation of the independence of Western Ukraine. At that moment Western Ukraine gained freedom after a long period of national serfdom extending from the partition of Poland and its annexation by Austria.

What happened after that has been written in golden letters in the annals of Ukrainian history Many thousands of our countrymen were struck down by the hail of enemy bullets and the ravages of dread disease. Lack of vital supplies of ammunition food and medical provisions as well as lack of unity and understanding among our people

foreshadowed the inevitable defeat of a small and heroic nation.

However, this short-lived independence has been an inspiration for the Ukrainians to work and pray for a better future. November the First will never be forgotten as long as there is a Ukrainian alive anywhere in the world, who still cherishes the ideal of Ukrainian freedom. The reawakening of national pride on this day bears eloquent testimony to the fact that the spirit of an independent Ukraine lives on in the hearts of our people.

MARY AND PURGATORY

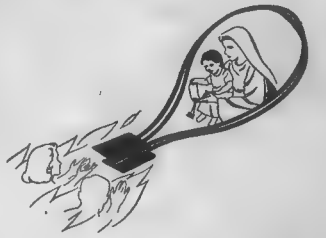

THE opening days of November are undoubtedly intended by the Church to remind us of the doctrine of the Communion of Saints. On November first we rejoice with the vast throng of saints in heaven, the great Church Triumphant. Knowing that millions of martyrs remain unsung in human phrases, we rejoice that their names and deeds are sung and told by heavenly voices. All Saints is a day of consolation, too, to those fathers and mothers and families who have been preceded in death by a little angel. It is the feast day of their little saint in heaven.

All Souls is and should be a day of prayer. No other day shows so well the tenderness of the Church. The faithful on that day enjoy the unique and special favor of gaining as many plenary indulgences as they make visits to the church from noon of All Saints until midnight of All Souls' day. The requirements for gaining the indulgence are a visit to the church and the recitation there of the Our Father, the Hail Mary, and the Glory be to the Father six times, as well as the reception of confession and communion.

Since many who are working cannot avail themselves of this favor, the Church now allows them to gain the same plenary indulgences under the same conditions on the Sunday following November second: from noon Saturday (November 2nd this year) until midnight on Sunday (November 3 this year). One may choose either All Souls' Day or the Sunday, but not both, for gaining of the indulgences. The Church is rightly solicitous about the dead and prudently chooses to set aside a day to remind us of our dead. Purgatory too often holds little fear for those who know not its terror. In purgatory it is true that the pain of the loss of God is not as terrible as it is for the souls damned to hell, for there is held out to them a hope that sooner or later they shall be free to enjoy their God for whom they long so piteously.

The pains of their senses, however, is more terrible than can be imagined by the human mind: greater than any pain man can suffer here on earth. We call the suffering of one confined to bed for ten, twenty, thirty years or

even their whole life a purgatory. But be their stay in bed so long or their pain so great, it is only a faint imitation of the reality of the pains of purgatory. These pains are endurable, the pains of purgatory are not; the least suffering of purgatory says St. Thomas Aquinas, is worse than the greatest suffering on earth.

MARY AND PURGATORY

It would be incongruous if Mary, the consoler of the afflicted and the Mother of Mercy, were to withhold the consolation and mercy from the Poor Souls and dedicate them solely to the living. Such an idea would be unheard of — Mary is the consoler of all the afflicted both in this life and in the next. Her merciful hand reaches out to help not only the living but also the dead.

Particular proof of Our Blessed Mother's great interest and the power of her intercession for the poor souls has been commented on by St. Alphonsus in his 'Glories of Mary': "The promise made by Our Blessed Lady to Pope John XXII is well known. She appeared to him, and ordered him to make known to all that on the Saturday after their death she would deliver from purgatory all who wore the Carmelite Scapular. This, as Father Crasset relates, was proclaimed by the same Pontiff in a Bull, which was afterward confirmed by Alexander V, Clement VII, Pius V, Gregory XIII, and Paul V; and this latter in a Bull of the year 1613 says, 'that Christian people may piously believe that the Blessed Virgin will help them after death by her continual intercession, her merits, and special protection; and that on Saturdays, the day consecrated by the Church to her, she will in a more particular manner help the souls of the brethren of the Confraternity of Our Blessed Lady of Mount Carmel who have departed this life in a state of grace, provided that they have worn the habit, observed the chastity of their state, and recited her office; or, if they could not recite it, if they have observed the fasts of the Church, and abstained from meat on all Wednesdays except Christmas day'."

The promise which St. Alphonsus calls "so well known" is perhaps not so well known today. On March 3, 1322, Pope John XXII issued a Bull in which he declared that the Blessed Virgin had appeared to him and made the following amazing promise: "I, the Mother of Grace, shall descend into purgatory on the Saturday after their death, and whomsoever I shall find in purgatory I shall free."

This wonderful promise is so great that there can be no Catholic who will not want to obtain it. Yet on her deathbed Frances of the Blessed Sacrament, a Carmelite stated: "There are only a few who receive the privilege because only a few fulfill the conditions." Yet the conditions are relatively easy. It will, then, be of great advantage to see what the conditions are and how they may be fulfilled.

CONDITIONS

First of all, one must be invested in the Carmelite (brown) scapular and wear it or a blessed scapular medal. The scapular is made of two rectangular pieces of brown woven wool cloth joined by two cords or bands so that the pieces are placed over both shoulders and hang down, one on the breast and one on the back. Usually linen pictures are sewn on the scapular, one showing Our Blessed Mother giving the scapular to St. Simon Stock, the other showing her descending into purgatory, scapular in one hand, to release the souls in purgatory. The investing must be done by a priest specially designated to do so.

Once invested, new scapulars may be submitted for old and worn-out ones and the new scapulars need not be blessed. Wearing the medal is useless unless one first has been invested with a cloth scapular by a priest who is empowered to do so. The only exception is for members of the armed forces

who could invest themselves with either the cloth scapular or the medal properly blessed. Once a medal is worn out or lost it must be substituted with another one which must also be blessed.

The second condition is really a condition which already binds all men, namely, the observance of chastity according to one's state of life. This means the keeping of the sixth commandment which already obliges all men by the divine law of God.

The third requirement for gaining the Sabbatine Privilege is the recitation of the Office, or, if one is unable to read, the observance of the fasts of the Church and of abstinence from flesh meat on Wednesdays and Saturdays, Christmas day alone excepted. It is allowed to say the Little Office of the Blessed Virgin instead of the full Divine Office and it may be recited in English. The fast and abstinence may be substituted only by one who is unable to read; there is no choice allowed in the matter. At first sight, then, it seems that in view of the high percentage of literacy in the U.S. very many of our people have to fulfill a very difficult condition, namely, the saying of at least the Little Office of the Blessed Virgin in English.

Indeed the condition seems most difficult. Many of our people are literate and most of them do find it difficult to recite the Little Office daily. The benevolence of the Church, wishing none of her children to lose the tremendous Sabbatine privilege, led her to give to many priests the faculty to change the obligations of the Office to other pious works. A priest with such a faculty can change the obligations to the recitation of the rosary, the giving of alms or, even more popular and usual, the recitation of the Our Father, Hail Mary, and Glory be to the Father seven times. Often the priest with the faculty to so commute, seeing that because of circumstances the person will not be able to say even this much, can change the obligation to the saying of the Our Father, Hail Mary, and Glory be to the Father an even lesser number of times.

FAILURE TO OBSERVE THE CONDITIONS

Another question can and does arise in one's mind. What if one neglects any of the conditions? This question has been answered by the experts in this devotion, particularly the Carmelite General, Stratius. In regard to violations of chastity, sorrow for past transgressions with a firm resolution not to fall again, coupled with the adoption again of the means prescribed to safeguard chastity, gives one a claim to the privilege. Since the omission of the prayers prescribed and the neglect of the wearing of the scapular or the medal is no sin, contrition is not needed, but merely the resumption of the prayers and the wearing of the scapular or medal again.

From this description of the Sabbatine privilege we can see that Our Blessed Mother's mercy and intercession is not restricted to the living but extends into purgatory to help the suffering dead. One of the best means for the accomplishment of this end is the wearing of the Carmelite (brown) scapular and fulfilling the conditions described above. One can then confidently hope for release from purgatory on the Saturday after his death by the Mother of Mercy.

(Perpetual Help)

A visitor at the capital was accompanied by his small son. The boy watched from the gallery when the house came to order.
"Why did the minister pray for all those men, Daddy?"
"He didn't. He looked them over and prayed for the country."

—o—

Communion with the Dead

John E. Doherty, C.SS.R.

It is the conviction of every devout Catholic that the Saints do not forget us, that they pray for us. But how much do they know about us? When we think of them, do they respond with love and affection?

ONE of the rewards of studying the Catholic faith is the joy of new discovery. Our Lord promised this: "Every scholar then, whose learning is of the kingdom of heaven, must be like a rich man, who knows how to bring both new and old things out of his treasure-house" (Luke 13:52).

The Communion of Saints is an ancient mystery of faith that the devout Catholic is ever bringing out of his treasure-house as something new, and with it comes the consolation that a powerful awareness of its meaning can give.

The Catholic is joined to Christ by baptism in a union that is closer than any union on earth. He realizes that through Christ he is also united to "those who have gone before us with the sign of faith and repose in the sleep of peace." This is called the Communion of Saints.

Hilaire Belloc, the great English Catholic author and historian, describes this union eloquently in a reply to the late Dean Inge who had rashly attacked the Catholic Church.

"For what is the Catholic Church?" he writes in a widely published letter. "It is that within which is right order; outside, the puerilities and despairs. It is the possession of perspective in the survey of the world. It is a grasp upon reality. Here alone is promise, and here alone a foundation.

"Those of us who boast so stable an endowment make no claim thereby to personal peace; we are not saved thereby alone. But we are of so glorious a company that we receive support, and have communion. The mother of God is also ours. Our dead are with us. Even in these our earthly miseries we always hear the distant something of an eternal music, and smell a native air. There is a standard set for us whereto our whole selves respond, which is that of an inherited and endless life, quite full, in our own country."

Is it really true for us, Catholics, that our dead are still with us? Do they have communion with us? Do they really help us? The saints do not forget us; that they pray for us is the conviction of every devout Catholic. But how much do they know of us? When we think of them do they respond with love and affection?

Our Saviour has taught us much about life beyond the grave "from whose bourne no traveler returns," but this is a phase of the mystery that He has not so clearly made known. Nevertheless, devout Christians never fail to find such an assurance implicit in the tradition of their faith, so that they are conscious of communion with those who have gone over into the world beyond the grave.

Still, not all who yearn for this communion with their loved ones who have died have been able to feel such assurance. Saint Augustine, one of the great minds of the Catholic Church, longed for some sign of his mother's continuing care for him after death. He could not believe that she who had consoled him as no one else on earth during his trials and sorrows would be less kind after death. When he experienced no such consolation he was doubtful whether the dead, even the saints, really know what is done by the living.

Augustine's reaction was highly personal. Since the saints are to have only joy and hapiness may it not be God's will that they should experience none of our sorrows and sufferings but should know only of our joys and aspirations? Our trials or temptations, on the other hand, may appear to them far otherwise than to us. Indeed our struggling without sensible consolation may give them the greatest joy, since they see the glory we give to God, and they may indeed be closest to us at such times, suporting us while we seem to be struggling alone.

The Saints in general had little doubt that the blessed were conscious of our prayers and helped us in our sufferings. "The holy souls see the light of almighty God," St. Gregory the Great says; and he adds positively, "We cannot believe that external things are unknown to them."

Jesus, our divine Teacher, reminds us that we "shall be like the angels" in heaven. The prince of teachers among Catholic theologians, St. Thomas Aquinas, points out that the angels know what is happening on earth and surely, then, the blessed souls, who even St. Augustine admits are equal to angels, also know what is happening to their loved ones on earth. He sums up the opinion of teachers in the Church when he says that the blessed who see God do know what hapens here on earth. Yet they do not interfere in our affairs, he declares, and since they are perfectly united to God's will, they do not suffer any sorrow.

Augustine's longing for communion with his mother after death is very understandable. She was a real saint, now venerated in the Church as St. Monica. In his 'Confessions,' he describes her holy death and before that the conversations he had with her about life beyond the grave. These scenes are among the most touching of all literature.

"You know, O Lord," St. Augustine wrote, "that on the day on which we talked of these things the world with all its delights seemed cheap to us in comparison with what we talked of. And my mother said, 'Son, for my part I no longer find joy in anything in this world. What I am still to do here, and what I am here, I know not, now that I no longer hope for anything from this world. One thing there was, for which I desired to remain still a little longer in this life, that I should see you a Christian before I died. This God has granted me in superabundance, in that I now see you. His servant despising all earthly happiness. What then am I doing here?'"

Monica had prayed for more than thirty years for her son's conversion; yet during these anxious years she also had drawn closer to God. Her son marveled at her detachment as death approached, for his mother had often spoken of being laid to rest by the side of her husband in her own land. Now, on a foreign shore, she said, with an intuition of approaching death: "Here you will bury your mother."

Another son, Augustine's brother, protested that she sould live till she would be back home. She restrained him as savouring too much of earthly things: "See the way he talks." Then she said to both of them: "Lay this body wherever it may be. Let no care of it disturb you; this only I ask of you that you should remember me at the altar of the Lord wherever you may be."

Remembrance of such a mother and of the conversations with her that reached to the very height of contemplation would surely have filled the saint with the hope that she would speak to him again from beyond the grave. Though he seemed to wait in vain ,who would deny that the memory of his mother which had power to lift him to the regions of eternity might very well have come as touches of grace and the means by which she

entered into communion with his soul?

The common belief that theologians express in measured terms has been stated in more popular language by the Catholic poet, John Boyle O'Reilly.

"And life all pure is love, and love can reach
From heaven to earth, and nobler lessons teach
Than those by mortals read.

Well blest is he who has a dear one dead:
A friend he has whose face will never change —
A dear companion that will not grow strange:
The anchor of love is death."

Belloc also has something to say in poetry about the influence of those who do not die though we have recited the Church's prayers over their graves.

"He does not die that can bequeath
Some influence to the land he knows
Or dares persistent interwreathe
Love permanent with the wild hedgerows.
He does not die, but still remains
Substantiate with his darling plains"

May not this influence be found in the sudden illumination of memory that brings back those, who walked with us once, to walk with us again? "The dead are with us." Nature itself, which watched us once with our loved ones, conspires to bring them back again. The sun, the moon and the stars in their risings and settings have many purposes, yet not least to bring back the shining eyes that shone beneath them once for us. The woods in spring must never kindle into flame in vain. The hiden waterfall, which we approached to hear its whisperings and murmurings, will never cease to speak to us of those who listened with us then. Loud with color is the autumn sky and still more loud the names it speaks of those now gone. An echo from the distant hills brings back the song of those who sang to us once and now sing to us beyond the grave.

No one else has this link with the beloved dead, because none but Catholics have this assurance of active, conscious union based on the Communion of Saints. They remember us. Tradition and the liturgy of the Church teach us not only to pray for them but to seek their help.

It is the teaching of Sacred Scripture that we should follow the dead with our prayers "that they may be loosed from their sins." Yet is is the mind of the Church that we also pray for our own beloved dead even though we should like to believe that they are now among the blessed in heaven, for our prayers can avail perhaps to increase their glory. This is the sense of the prayer in the Mass, for instance, that the Church offers for three martyrs, Saints Felix, Nabor, and Nazarius. "May the external glory which they enjoy be increased by the fruit of our devotion."

The same idea is expressed by the priest offering Mass each day when he has just washed his hands after the offertory: "Holy Trinity, accept this offering that we are presenting to You as a memorial of the passion, resurrection and ascension of Christ Jesus, our Lord. It is also made in honor of... the saints whose relics are here enshrined and of all saints. For them may it mean greater honor; for us greater assurance of salvation; and may they, in heaven, intercede for us who keep them in mind upon earth..."

Our link with our own beloved dead should not only be by prayer for them but by invoking their assistance. Why should not this begin from the very moment of the requiem Mass that salutes them in eternity before we lay their beloved bodies in the grave?

There comes a time when one acquires but few new friends. This can be sad, since with every acquaintance for whom the funeral bell tolls something of us also dies. Yet the devout Catholic finds no tragedy here.

An aging pastor, who had been in a country parish for many years, was showing a recently ordained priest, assigned to him, about the Church cemetery. "I have more friends in here," he said, "than outside."

Yet he did not say this sadly. In the Communion of Saints our beloved ones do not really die. They have gone ahead. The recollections of them are like letters sent from our true home to us in exile. We make our way toward them and they, who have already arrived, encourage us to persevere. What heaven is we can scarcely fathom, but with them we know we shall be in our own land. As they come to us in the touches of memory, we breathe with them again a native air. We hear with them the sound of etrenal music. They place themselves before us once again that we should remember to be like them: living, even while on earth, before the face of God and striving to inherit and enjoy with them the full and endless life in our Father's home in heaven.

(The Liguorian)

SUNDAY

John Perih

Another Sunday has arrived!
Again church-doors are opened wide!
Once more the church-bells peal the tide
With musical clamour!

O see the people streaming by
With quickening pace and lively eye!
A-hastening to praise and glorify
God for His blessings.

Now see the people all within!
Now hear the organ's rolling din
And watch the candles' flickering glim:
Feel exaltation!

Hear holy words as they rebound
From high church walls with echoing sound,
And know what God once did expound—
To sinful people.

Sunday is the golden thread
In the cloth of time of endless spread;
It is the Feast of Heaven's Bread.
Oh, wonderful Sunday!

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

FATHER'S THOUGHTLESSNESS

A. Z.

I have no intention to justify myself, nor my offence, but I do feel that my father is partially to blame for my disrespect toward him. He gave me no fatherly love nor guidance — the kind that are so necessary for a normal character development.

My father is a policeman. His scarlet uniform, enveloping a tall and handsome being, still draws the attention of each passer-by.

My early childhood was pleasant. Dad played with me often while mother busied herself about the home. When I was six, my mother was ailing and by then Dad was too busy to pay much attention to me. Five years later my mother died, leaving Dad very depressed. Evening after evening he would just brood, saying little or nothing to me. An elderly lady came in daily to care for the house and prepare our meals while I attended school.

We lived in a lovely large home, situated at the edge of a small city. Dad was in charge of prisoners who were on parole. Dad had never been very talkative or gay. With mother's passing, he was even less communicative, and much more melancholy.

When I started attending high school, I took over the responsibility of caring for and managing our home. I worked hard, trying to keep up with my studies and the general housework. There were days when hardly a word was exchanged between Dad and me. We ate in silence. He never questioned me about my activities, and I dared not ask questions about his work. His supervisory duties made him more serious and stern. Sometimes he would complain about the corrupt world in which we lived. This always put him in a bad mood. He felt that all offenders should be kept in prison endlessly — "a bad apple affects the good ones" was his policy. He took his duties seriously, however, he never showed much concern over the adjustments and rehabilitation of a prisoner. He was severe with those who broke parole. To him offenders were incorrigible and he would send them back to prison with an "I told you so." Dad was almost convinced that all young people were potential evil-doers and he suspected the intentions of all my young friends. He began to be very strict with me. I was never allowed to go to any parties unless I was in the company of elderly people whom he knew. And even then I had to be home at an early hour.

I loved my father in spite of his severity. I knew he loved mother dearly and missed her because he often glanced sadly at my mother's portrait. I sympathized with him and respected him.

On my sixteenth birthday Dad asked me to buy a new dress and promised to take me to the theatre in the evening. This was the first outing we were having since mother's death and it promised a more friendly relationship between Dad and me.

I thoroughly enjoyed shopping for my new dress. Coming home, I met Arthur who was in my class. He was a wilful and undisciplined fellow. He had been giving the teachers considerable difficulty at school because he was stubborn and brutal. Arthur invited me to have a "coke" with him but I told him that I was hurrying home and added that Dad was taking me to the theatre. He just said sullenly — "O.K. Just wait and I'll get even with you." I felt annoyed and disturbed. Dad really liked my choice of dress and told me how much I looked like mother. He started to dress for the theatre. I was very happy. I hoped that he would be different now, more considerate, less strict, and would show a little more confidence in me. I thought that perhaps he would be easier to talk to. The telephone rang just as we were ready to leave. Dad spoke briefly on the telephone, then turned to me and said, "Marie, I must go to the office at once."

"Can't someone else take over tonight, Dad? Please!" I pleaded. I knew it was useless to expect him to change his mind — his work always came first. He only said that he'd arrange for me to get to the theatre.

As if the theatre mattered! It was Dad's attention I wanted. I resented his attitude to his work. Needless to add, I was terribly disappointed. When Dad left I burst into tears and wept uncontrollably. My head began to ache. Finding no aspirin in the house, I decided to get some at the Drug Store.

I noticed Arthur chatting with several boys about half-way up the block. I took the short cut through the park. Sudenly, Arthur appeared in front of me and grabbed me. I screamed. He struck out at me and I fell. Arthur was furious. 'No one is going to ignore me," he hissed as he bent to strike me again. And then someone hit Arthur from behind. He fell but picked himself up quickly and ran off. A young man helped me to get up, saying, "I'm glad you screamed. He's gone now. Who was he? Did you recognize him? We should report this to the police."

I remembered Dad's insisting that I was not to leave the house alone at night. I told the young man I was fine and did not wish to alarm the police. We walked on. He introduced himself as Bill, a mechanic in one of the service stations. He insisted on seeing me safely home, so he was with me when I got the aspirin at the Drug Store. While there, we had a "coke" and I noticed Bil was young and handsome. On the way home we chatted as if we had known one another for years. He told me that he was new in town. When I mentioned Dad's name, Bill seemed disturbed. He told me I was fortunate in having a father; his parents were both dead. At the door I thanked him for protecting me and went in.

I could not fall asleep — there were too many things to think about, my disappointment in Dad, Arthur ,then Bill. I prayed God would bless him for his kindness.

* * *

In the morning, Dad's "Good Morning, Marie. How are you?" was met with the usual, "Fine, thank you," and I was off to school. At recess, Arthur came up to me. He showed me a knife-like weapon and threatened to get even with my protector. "God!" I whispered, "you wouldn't dare!" "God is far," he retorted contemptuously, "and I must protect my own honor."

Because Arthur was impulsive and certainly did not fear the Lord, I dreaded the moment when Arthur and Bil might meet. I was sorry I had not reported the incident in the park, but I felt Dad would never understand. I was afraid of Dad and knew I could not discuss anything with him. I had to warn Bil about Arthur's threat, so I went to the garage. Bill was alone, repairing a car. He was glad to see me.

"Bill," I said, "beware of Arthur. He threatened to get even with you, and he showed me a knife he carries." Bill smiled. "Don't worry, Marie. I really didn't hurt him, and God is with us."

The folowing week I was doing some shopping and realized I had forgotten my wallet. Instead of going home I went to Dad's office. As I was chatting with Sophie, Dad's secretary, Bill walked out of Dad's office. "What happened?" I asked. But Bill was somewhat embarrassed and went out hurriedly. When we met again, Bill told me how some time before he had been put in jail. His mother was ill. They were penniless, no money for the medicine his mother needed. She suffered ter-

ribly. In desperation, he broke open a parking meter. He was caught and sentenced to jail. In half a year he was out on parole, but had to report weekly at the police station. His mother died three weeks after he was arrested, but he was not able to be at her funeral. He was under Dad's supervision since he started working in our city.

"I was sorry, as soon as I realized what I had done. I knew I would be punished. How I prayed that God would forgive me, and I do feel that He has forgiven me," he added. I felt that Bill's sincerity was genuine, and that he could be trusted. We often met when I was on my way home from school. Arthur noticed this and told Dad something like, "Watch what friends your daughter has." Dad questioned me, and when I told him I knew all about Bill, and that I thought well of him (I omitted telling Dad how we had met), Dad was furious. "How can you, my daughter, be friendly with a jail bird?" he stormed.

"Dad, you can call these people criminals and jail birds, yet you seem to ignore your own daughter on acount of them. You keep me here like a prisoner. You have no time for your own daughter because you spend so much time with these jail birds and criminals. No one else stays cooped up at home as much as I do."

Dad lost his temper and slapped me. I started to weep, feeling more hurt because I needed his love and understanding more than anything. Yet we seemed to be further away from this than before. I almost hated him.

Without telling me a word about his intentions, Dad married his secretary one day. She and I could not get along, although Dad seemed to be pleased with his wife. Perhaps that was why my resentment grew. I felt strange and unwanted at home, and felt also that Dad ignored me even more. I was terribly lonely. I tried to pray, because Bill often spoke about praying, and at times I felt it did me no good. I saw Bill rarely, because Dad forbade me to see him and threatened to send Bill away if we continued to meet. Bill was a devout Catholic and showed respect for authority. This set me to think. "If the Catholic Church can have such a wonderful influence on Bill, and his faith can mean so much to him, there must be something worth while in it. Even if all Catholics are not holy, when they realize their mistakes, they certainly try to amend their lives.

My high school days were numbered. My step-mother tried to be kind, but at every opportunity impressed on me the fact that she, and not I, was the lady of the house. That kept me in my room. I read a great deal there and often tried to pray for myself and Bill.

High School was finally over. I rarely saw Bill who was now free. He came to my graduation. I was disappointed again that work had kept my Dad in the office that day. I felt rejected by my father and found it more difficult to give him the respect of a dutiful child.

Bill continued to work at the garage where he gained the confidence of the owner. He was often left in charge of the place when the owner had to be away. Bill was a conscientious worker. On the few occasions when we met, Bill asked me whether I would like to go to church with him but I declined. We were not Catholics, and Dad would never allow me to go to the Catholic church ,especially in the company of a "criminal"!

* * *

I started nurse's training at the local hospital. A year went by quickly because I enjoyed the work. While in training I visited the little Catholic church on several ocasions. It seemed to be alive, to breathe and I was beginning to feel some comfort when I did make my few visits there. My interest in it grew.

I thought of the possibility of Bill and me becoming engaged, and how

happy I would be if that ever happened. I loved him. Knowing how Dad felt about Bill and knowing that Bill would only consider marriage in a Catholic church, I knew the hopelessness of the situation. I began to resent my father and his indifferent attitude toward me, more than ever.

However, an unfortunate incident brought Bill and me together. Bill was working late one evening. Arthur and a couple of boys broke into a near-by groceteria. They were not aware of the secret alarm. When Dad and another policeman arrived, Arthur tried to escape. He ran into the garage followed by Dad. Arthur turned on Dad with his gun. Bill ran and stood in front of Dad to protect him. The gun exploded and Bill fell. In the commotion Arthur ran off.

Bill's heroic deed had its effect on Dad. He took Bill to the hospital. I was on night duty when Bill, who was unconscious, was brought in. "God, save him," I prayed, not realizing it was Dad who brought Bill in.

All night I prayed for Bill. The doctor removed the bullet, which had lodged in his kidney. "Marie!" was his first word when he was regaining consciousness.

Arthur was arrested and sentenced to five years in the penitentiary. He only swore when he heard the sentence.

Dad had changed. He and I were able to talk to one another, discuss our difficulties, our thoughts. He had not realized how much he had hurt me by shutting me out of his life, nor had he realized how much I needed his love, attention and understanding. He also realized that he had not given Bill a chance to prove his good intentions, because he had believed that once a fellow committed a crime he would always be a useless and troublesome character.

Dad visited Bill often; at first, because he felt grateful to Bill for his life, later because he began to admire Bill's qualities as he began to know him better. When Bill was discharged from the hospital, Dad took him home. A month later Bill and I were engaged. Now I am taking instructions in the Catholic faith. We feel confident that God has been good to us because we had tried to live acording to His law, and we knew God wil bless us if we continue by praying together and by trying to live according to His teachings.

AD MAJORA NATUS SUM

In my heart to die,
Days are passing, nights are passing,
Summer passes, yellowed leaves rustle,
Sight dims, and thought, grown drowsy,
Is slumbering, heart falls asleep;
All is asleep, — I do not know
Whether I live, or fade, or go
Tramping the world on empty paths,
For now I neither weep nor laugh...
Where are you my fruits of wisdom?
Where? There are none!
Lord, if knowledge Thou wouldst grudge me,
Grant me hope!
Let me not be like a water log,
Slowly withering away,
I seek neither wealth nor fame,
But all I ask is for a love of justice,
Her labours have great virtues;
For she teaches temperence and prudence,
And justice, and fortitude,
They are such things,
As I can have nothing more profitable in my life,
With which to serve Thee and my fellow men to the best of my ability.
Let me not fall asleep while walking,

*** STARS IN YOUR MENTAL SKIES ***

Father Nick of Montreal

*** Since the American leaders in Washington still cling to the principle of political expediency at the expense of justice, and believe that the 'right way to deal with the Soviet Union is to treat it as a great power in which the National interests of the Russians will prevail over their Marxist-Leninist ideology,' the problem of a free and independent Ukraine is omitted from the American strategy. *** A great Ukrainian, when questioned by the Russian Secret Police only a year or so ago, was bluntly and candidly told that Russia without our dear Ukraine is not worth much. 10 years for us Ukrainians in Canada is almost like a whole era in the history of a people. *** Will English in the Mass tend to latinize our youth more??? *** Self-criticism in the Church is beginning to take on the proportions of a real orgy. *** Pope Paul's reassertion of the Church's stand against Communism as a materialistic doctrine was no surprise. *** Did you see the luxurious palace the Red Tsar has on our own Black Sea — on picture, that is? And Tito's wonderland on Brioni Isle? Champions of the working class or perfect imitators of the lords of yore? *** There is talk of the USA granting a loan to the USSR. That's like paying for your own hangman's rope. *** Spies for the Reds are not punished severely enough by our governments. *** Our editor-in-chief, Fr. M. Schudlo, is doing real missionary work in Australia. He needs our prayers and even financial aid. *** The recent Obnova Convention held in Winnipeg was a success. Brian Rebchuk was elected president for the next two years. Every university student of Ukrainian Catholic descent should be a member thereof. Yes, let's put some ambition in our lives: Becoming a professional in order to have an easy life cannot for long satisfy a real human being. Man must do something positive for his fellowmen. *** The lack of morality in certain places is considered a kind of a 'new morality'. How clever the devil can be! *** During the Profumo Affair it was most refreshing — spiritualy — to learn that at least one country's (i.e. India's) press kept its big mouth shut. Money motivates sensationalism and the latter works havoc with the weaknesses of men. Most appropriate here would be the saw that 'what we don't know doesn't hurt us!' *** If our 'Ridna Shkolas' are to do us any good at all, they had better get teachers that will teach our children a vocabulary they will be able to use every day when in the company of their own kind. The lack of an appropriate and sufficient vocabulary is helping the process of assimilation. *** A dream which keeps on recurring to me is that of a common grand seminary for our boys studying for the priesthood — seculars and monks alike. *** Thirty years ago seven million Ukrainians were starved to death by Stalin who was hell-bent on industrializing his Red Empire, and yet the free world kept mum. But let a rabbi get caught in a shady deal in the USSR and the whole western press is in an uproar. How come? That's quite a question. *** Our Ukrainian saw for the month: "А ви часом не з Брехунівки??" — Are you trying to pull the wool over my eyes? ***

DID YOU RENEW YOUR SUBSCRIPTION?
IF NOT, DO IT TODAY!

I'D LIKE TO KNOW...

1) Must we always yield to the Kremlin in order to avoid an atomic war? I read that a Senatorial peacemonger wrote, "I would rather crawl on my knees to Moscow than die under an atom bomb.' What should we think of such attitude of those to whom we look for leadership in this perilous times?

Their attitude is nothing but a shameful appeasement, while the Russian conspiracy is trying to encircle the U.S. and force its surrender. Some day we, citizens of the free nations, will be forced to pay a terrible price, because our leaders lack the knowledge and the courage to stand up for what is right and just. Now we are cold spectators of crimes committed by the Russian conquerors in Ukraine and other nations which once were free.

Our cowardice and indifference will hasten the day when such crimes will become possible in the U.S. and Canada, if we continue to repeat, "Communism in my country is none of my business."

All Christians, especially Catholics, must be enlightened on the evils of Communism and be ready to fight against it with all possible means at their disposal, or the evil will overcome us, destroy our precious four freedoms and turn us into slaves, if we are lucky enough to escape with our lives.

Looking at the cowardice of politicians and even of some heads of various states, we must ask ourselves, "Is our earthly life so precious or peace so sweet, as to be purchased at the price of Communist chains and Russian slavery?" May God forbid it. Communism would not last long even in the Soviet Union, if her enslaved people had enough courage to rise against the Kremlin bosses and say with the arms in their hands, "Give us liberty or give us death!"

2) I am studying in a Ukrainian Catholic Academy. I was surprised when our teachers told us that the feast of the Immaculate Conception falls on Dec. 8th. At home we have always celebrated this holy day on Dec. 9th. Which is the right thing to do?

Our Church and the Eastern Church in general has always celebrated this feast on Dec. 9th since the 8th century. Some Eastern Rite Pastors follow the Latin Rite custom who celebrate it on December 8th, because such a date was fixed by Pope Pius IX when he proclaimed the dogma of the Immaculate Conception in 1854.

We should keep the date of Dec. 9th, because this is the day on which our Church has always celebrated this feast. However this year some Ukrainian Catholic bishops have officially changed the date of this feast from December 9th to December 10th.

3) There is so much talk about the possibility of the reunion of all Christians in one Church, if the Pope gives

up his infallibility. Can the Pope do it in order to facilitate the reunion?

Sorry, the Pope cannot give up his infallibility, because he cannot deny even one of the revealed truths. Papal infallibility is one of the revealed truths. Thus it cannot be denied in order to attract to the Church those who stay outside of it.

But there is no reason and need to deny it. Rightly explained and discussed this dogma will not present an insurmountable difficulty, because Our Lord gave this privilege of infallibility to his Vicars on earth. How could He possibly have said to St. Peter (and all his lawful successors): "Feed My Lambs!" and "Strengthen your brethren" (in faith), if they were able to teach false doctrine to their flock?

It is not the infallibility of the Pope that our non-Catholic brethren are afraid of. It is rather the Roman centralism, the centralization and the Romanism that scare them. Fortunately such things can be removed, and thus the road to the reunion of all Christians will be made possible. Let us hope that the present Council will take up this problem and solve it.

4) Is the Way of the Cross contrary to our Eastern Rite?

No, it is not, because the practice of the Way of the Cross is a private devotional practice, and therefore does not disfigure and distort our Eastern Rite. But whenever the Way of the Cross is installed in our Churches, the stylish Eastern Rite pictures should be used to endow them with our spirit. For this reason no statues must be used for this purpose.

5) Will you have the courage to test your Church's teaching on purgatory, because Christ has purged the sins of every born again child of God (Hebr. 1, 3).

Yes, we have the courage to test our belief in purgatory by the Bible. We know that even those who are "born again", can soil their souls again by their sins. We know that "nothing defiled will enter it" (that is, heaven), (Apoc. 21, 27). We know that the ancient Jews believed in purgatory, as it is clearly stated in the second book of the Machabees which must be admitted at least as a historical document even when some Christians refuse to accept it as an inspired part of the Bible. Judas would not have collected a sum of 12,000 silver pieces from his soldiers "and sent it to Jerusalem to have sacrifice made there for the guilt of their dead companions" (2 Mac. 12, 43), had he and his companions not believed in purgatory.

We know that even those who presumably deny the existence of purgatory, do in practice admit it, because they pray for their dead, for instance, at the funeral or while visiting the graves of their beloved ones. They certainly are not hypocrites in doing so. They must believe in purgatory, otherwise they would not pray for them. If there is no purgatory, there is no room for the prayers for the dead, because those who are in heaven are perfectly happy, and therefore need no prayers. And those who got lost in the hellish pit, cannot be helped by anyone. Then, why should they pray for their dead, if there is no purgatory in which these who departed from this life can be helped by those who remain upon earth.

Finally, the whole Church of Christ has always believed in purgatory. And the Church of Christ is the pillar of truth! Can you imagine that the Lord let His Church fall in such an awful error, although He promised to be with her as long as this world lasts?

6) Should a husband stay home with the children now and then, and let his wife go out with her friends, for instance to the movie, or should she always stay home while her husband is enjoying himself practically every night with his friends?

A good husband should now and then (let's say once a week) take care of the house and of the children

and let his wife go out with her female friends. A housewife needs relaxation as much as her husband, if not more. A man that works outside, always gets some refreshment from the contact with others, while many wives must stay home with creatures two or three feet tall most of the time.

Unfortunately many husbands, even after college graduation in psychology, are too slow to understand it. A happy wife makes her family and her husband happy. But she cannot be very happy staying home all the time with her little children. Many husbands do not realize it, or if they do, they don't do much about it. They do not realize that relaxation has a beneficial effect of its own for which there is no substitute. A reasonable relaxation never hurts or spoils a person. It can only benefit from it.

7) I am afraid that I'll go to hell when I die. Why am I afraid?

We don't know why. Examine your conscience, and you'll see, if you are a normal person. Some people are afraid of death because of their sins. Some are scared to die, because they have stolen somebody's property and refuse to return or to pay for it, while others have a false idea of God, imagining Him a severe Judge, instead of a loving Father who sent His Son to die for their salvation.

THE STRENGTH OF GOOD EXAMPLE

Good can be as contagious as evil. A poor young girl was working in a cheap bar. It was Saturday night. There were soldiers and other people, drinking and dancing. It was during the last World War. The night was hellish. Katie was extremely tired from serving her customers. Her back ached and her heart cried out. She was dizzy with fatigue, for there was no time even for a bite. There were four youngsters in the booth. She kept her eye on them, trying to stop them from drinking too much. They saw how white and tired she was and said so. Mechanically, she told them that she was dead beat, and there was Mass still to go to. At three o'clock in the morning after working for 11 hours at that bar.

The four youngsters looked startled at her and at each other. "Why do you have to go to Mass after all this work, Katie? We will go too." In the next booth 4 more youngsters heard that and joined in conversation, stating that they too were Catholics. Some soldiers also heard Katie speaking of the Mass. And her tired figure impressed them so much that four soldiers and four girls knelt in the church that morning. Katie went to Holy Communion, and a strange thing happened. She was no longer tired. A person who does not want to be good, can deny all the arguments in favor of God and religion. But very few would doubt the sincerity of a good example given by a believing Christian.

It is the bad example and the un-Christian life and behavior of some outstanding Christians that make people of weak faith hate Christ and His Church, because these Christian weaklings and scandalizers project Christ and His teaching in a hateful and distorted way. People who do not know Christ judge Him and His Church according to what they see in those who profess to be His followers . . .

—o—

"Lady," said the traffic officer a little wearily, "you just can't turn completely around in a street like this."

"What do you mean, I can't?" she exclaimed incredulously. "Didn't you just see me do it?"

AUSTRALIA

UKRAINIAN MISSIONS IN THE NEWCASTLE DISTRICT

M. Schudlo, C.SS.R.

THE city of Newcastle is one of the largest cities of Australia, and certainly very much industrialized. The greater Newcastle has over 200,000 population, including some 220 Ukrainian Catholic and the same number of the Ukrainian Orthodox families.

The area of the greater Newcastle covers some 50 miles of territory with several little towns and villages. Most Ukrainians live in the folowing centers: **Newcastle** itself, **Mayfield, Tarro** and **Beresfield** (11 Ukrainian Catholic families), **Maitland**, a little city, 18 miles away from Newcastle, (18 Ukr. Catholic families), **Medowie**, a little farming hamlet, 26 miles away from Newcastle (11 Ukr. Catholic families), **West Wallsend**, 16 miles away from Newcastle (15 Ukr. Catholic families), **Greta**, a little village, 40 miles away from Newcastle (22 Ukr. Catholic families) and finally **Broadmeadow**, where we have our main chapel. Some Ukrainian Catholic families live in Wallsend, Cardiff, and other localities around Newcastle.

* * *

There were 7 one week missions, conducted in the above-mentioned centers. With the exception of Broadmeadow and Greta where we have our own chapels, connected with the national halls, the missions were preached in the local Latin Rite churches. During the missions in Mayfield, Medowie, West Wallsend and Broadmeadow I stayed with the Redemptorist Fathers of the Latin Rite in their monastery in Mayfield. During the remaining three I had the pleasure to live with the Latin Rite local Pastors while conducting the missions in their churches. It was a privilege to stay in the house of Most Reverend Bishop John Toohey while I preached the mission in his cathedral in Maitland.

These were the wonderful days which I will never forget. At the table and at other times we had many interesting discussions about the Council, the reform and the renewal which is being planned by the Fathers of the Second Vatican Council. His Excellency left for Rome by the end of that mission. Both His Excellency and his staff, as well as all the other Latin Priests with whom I stayed during these missions were extremely good and kind to me and to our people.

The first mission started in our Redemptorist church in Mayfield on July 28th, and the last in our chapel in Broadmeadow ended on September 15, at a high Mass, sung by the whole congregation. A group of the Ukrainian Youth Association happened to be in Newcastle the day before to take part in the national exhibition of new Australian groups at the Mattara Festival Civic Park. There were also other national groups with their songs and dancing, such as German, Lithuanian, Latvian ,Croatian, Greek and Polish. It can be said, without exaggeration and self-praise, that our group stole the show. It was publicly recognized by the Australian announcer before some 10,000 spectators when he joyously declared to the public: "Newcastle did not see a performance like this before." The Polish group with their Polonese dance also made a very pleasant impression upon the public. These two groups were the best.

It was on Saturday night, Sept. 14th. The next day was Sunday, and the whole Ukrainian group came to church for the Mass. After the Mass the group gave a concert for the Ukrainians of Newcastle. The orchestra and the choir, under the leadership of Mr. Vol. Maykowsky, did very well. The dancers drew countless applause when they performed some of our national dances. Mr. R. Drahan, the speaker, stressed the importance of youth organizations for the preservation of our young boys and girls in the love of and attachment to our Eastern Rite.

* * *

But these were the accidentals. The main things were the missions which were planned by our Bishop John Prasko, for the spiritual renewal of our people in Australia.

A mission is a wonderful and precious time, on condition that people take part in it and meditate upon what they hear from the missionary. Generally speaking, there are many good and pious peope among the Ukrainian Catholics of Newcastle. They love their Church and Rite, they attend the church services in their own chapels and they teach their children to do likewise.

Unfortunately, there are also some parents who do not care much about the proper education of their children. They are not aware that education of the offspring is their main duty to God and their Church. Incidentally, this is not a typical Ukrainian weakness.

Considering the background of the Ukrainian immigrant to Australia, we must thank the merciful God for what we have here. Most of our immigrants went to Germany or were driven by the Nazis to work in German factories. At the time of their departure from Ukraine, that is, in 1942-43, most of them were at the age of 18 or 20. The good Lord alone knows what hardships they went through during their exile in Germany. They were scattered all over the Reich and they had no priests of their own Rite. After the war was over they found themselves in the DP camps. When they came to Australia, they had no friends, no acquaintances to meet them upon their arrival, for there was no pre-war immigration of Ukrainians to Australia as was the case with the U.S. and Canada.

Once they arrived in Australia, they often had to work far away from their families which lived in the improvised camps, for instance, near Greta. They had no money to start a new life, and no priests to take care of them when they landed in this country.

It must also be added that most of them were subjected to the atheistic Communist propaganda for at least a year and a half after the Red army had occupied Western Ukraine in 1939.

Yet despite this tragic situation, most of them have preserved their Catholic faith and are practicing it in their new fatherland, Australia. In the last 15 years they have built a magnificent cathedral in Melbourne and a few other churches in the various cities of Australia. They have also their national halls in which a chapel is often found for the church services. Other churches are under construction.

* * *

There is, however, a malaise in their Church life which would be foolish to ignore, because it is crippling their spiritual life. And this malaise is the lack of priests. For too long the Ukrainian immigrants in the various countries of the world have been relying on their motherland for the supply of priests. And so it was done for several decades. The priests were coming from Ukraine to America, Canada, and other countries so that the local Ukrainian communities had nothing to worry about. Unfortunately, the steady flow of the priests from Ukraine has been stopped by the Soviet occupation of Western Ukraine since 1944. No more priests from the mother-country! It is a real tragedy that only eleven priests must take care of some 21,000 Ukrainians living in many cities of Australia, and among these eleven there is an Australian Redemptorist, Rev. J. Bowden, and a young Spanish priest, Fr. James Crespo. Both accept-

ed our Eastern Rite.

At the beginning it was hard for our immigrats to remedy this fatal shortage. They were pressed by so many other needs that there was little time to think of the priestly vocations. But now, many of them realize that the very existence of our Church and Rite depends upon a sufficient number of their own priests. And these priests must come from their own sons.

This need of priests for our Church has been strongly and repeatedly stressed during the mission in the Newcastle district, and, as a result, many people began to take the matter seriously. Some young men are thinking the whole thing over. One of them has already volunteered to become a priest and to begin his studies for the priesthood in November after he completes his high-school.

* * *

We are sure that the situation will improve in time, for our people have shown so much good will during all these missions. They came to the missions, they heard many sermons, they realized the importance of salvation and of the service of God, and for this reason we can hope that they will become the spiritual leaven of their respective communities, at least for their Ukrainian fellow men.

We can close this article with the folowing statement: The Ukrainian immigration to Australia is fortunate to have so many good freinds among the Latin priests and bishops. If the shortage of priests is remedied and more churches or chapels are built, then the Ukrainian Catholic Church will be placed upon a solid and durable foundation.

ST. JOSAPHAT SACRIFICED HIS LIFE FOR UKRAINE

The blood of the Saints is the best guaranty of God's blessing. With their blood shed for their brethren the Martyrs obtain innumerous graces for their country.

St. Josaphat Kuntsevych, the Ukrainian martyr, was ready to die for his country that it might be Catholic and independent. When he was leaving Polotsk on his way to Vitebsk where he was murdered by the adversaries of the Ukrainian Catholic Church, he hurried to the church and prayed for his brethren. He prostrated himself before the tabernacle and prayed fervently, spreading out his hands in the form of the cross: "My God, although my merits are as nothing compared with Yours which are infinite, in Thy gracious goodness grant me the grace of offering my life for the salvation of my Ukraine!" Then he rose and said to those who had assembled around him: "I am fully aware of the plot of the opponents of the Union. I am glad that I am going to certain death for Christ." He assured the present people that no one would be hurt except him: "If it happens at Vitebsk," he said "then only I will die. No one else besides me will perish." His prophecy was literally fulfilled. Although some of his servants were severely beaten by the raging and incited crowd, Josaphat alone was killed for the allegiance of the Ukrainians to the Pope of Rome.

—o—

CREDIT DUE

On the island of St. Thomas in the Virgin Islands a mountain hotel overlooks a magnificent view of the surrounding terrain.

A sign informs the visitor: "This view courtesy of hotel management."

Beneath this legend can be seen the scrawled addition by some unknown commentator: "With a little help from God."

—o—

The Name Giver

by John Zubaly

THE query "What's in a name?" has been discussed and written about so many times that it might not be regarded as a news-worthy item. To the Indian, however, the question is a very apt one. It is well known how the Indian often derived his name from the many animals that roamed the plains and the forests: the Buffalo, the Bear, the Deer, the Eagle and so on. Sometimes a brave deed in war or while hunting was the direct origin of his name. To the American Indian this form of being appropriately named is an old and honored custom.

Then there came the man who called himself a missionary. He came to teach them of the existence of the True God in Heaven. And such men, too, were given names by the Indians, such as — Blackrobe, Padre and Brother. These men of the holy priesthood were not given names of animals or birds!

The Indian learned that — no animal can receive Baptism!

Slowly but surely the Indian learned of the various Sacraments. The missionary explained that there were seven Sacraments. Baptism was one of the seven. Thus, the missionary carried on the work of the One of the Cross Who was the first to be Baptized. Thereby He conferred Holy Grace on all who received it. This receiving of Baptism was the one and true way to Heaven.

At first, of course, the words were very strange to the ears of the Indians. But the missionary, the name giver of all things created by God, baptized his brother, the Indian, who too, was created in the image of God!

Thus, for the first time, the Indian became an heir of Heaven!

OUTSIDE FAVORS

Missionaries from the United States are only 4% of the total number of missionaries. Only 1% of the missionaries in Africa are from the United States; only 1% of the missionaries in Asia are from the United States. He who loves the missions will love them as a Catholic, that is all of them, wherever they may be. Nationalism almost ruined the missions in the 19th century; it must not endanger them in the twentieth. Where would the Church of the United States be today if 100 years ago Austria helped only Austrian missionaries, and Germany helped only German missionaries, and France helped only French missionaries? The Council of Baltimore said that next to the aid of Providence, the Propagation of the Faith of France was the principal cause of the growth of the Church in the United States. As God loves all, as the Mystical Body is made up of all nations, so in addition to helping our own, we will not forget those who are serving the cross of Christ though they were not born under our flag . . . — Bishop Sheen

—o—

CARE-FARE

Teen-ager writing home from boarding school: "Send food packages! All they serve here is breakfast, lunch and dinner."

—o—

The Face in the Window

by Joseph Maier, C.SS.R.

The story of a little known Madonna, in a little corner of the world. She's as close to our lives as a face in the window...

TIME and again Rosina watched her father and brother go off in the morning, not sure that they would come home at night. They worked in the Tyrolean salt mines near Absam, Austria. Once when she was smaller, she had walked hand in hand with her father to the mine shaft. His rough calloused hand scraped hers. She remembered how she had promised herself to wave bravely, and broke into tears as the earth swallowed the miners. Almost weekly, the earth spued up another victim. Accidents were common-place in 1797.

One afternoon at about four o'clock Rosina shuddered. Her father had had an accident. He was hurt. She just knew he was. She tried to brush off the idea, but like a fly the thought wouldn't leave. She was sitting at the family table, mending an already patched sock. She tried to concentrate, her hands shaking. The needle slipped and she pricked her finger. Tiny drops of blood fell to the white table cloth, spotting it. Despairing of her mending, she looked up. Her eyes shifted to the window. Slowly they focused. Her face blanched with fear. The window. She snatched for her breath. Slowly the blood rushed back. Her fear turned to awe, then to joy.

"Mother, mother, I see something on the window. It's the image of Our Lady." Mrs. Bucher left her ironing, hurrying from the kitchen. She held a wrinkled half-pressed apron.

"Rosina, don't be silly." Catching the glint in her daughter's eyes, she looked at the window. Rosina was right. The image was there.

The glass window was divided into two panels, then subdivided into eight. Ice crystals crowned the top row. On one of these the image appeared. It covered a seven-by-five-inch panel. How had it gotten there? Who put it there? Winter storm-windows shielded the outside. The inner window could be reached only from the dining room. Neither Rosina or her mother had been outside all day.

Slowly, the mother and daughter tried to understand. There was an image of the Virgin Mary on the window. How had it gotten there? They could not tell. This they did know. An image was there. Or was it? They blinked, and rubbed their eyes. They crossed themselves, then opened them. It was still there. The smell of scorched cloth snapped them back to reality. "The iron!" Seconds later, Mr. Bucher's only white shirt lay in the water bucket. A crisp brown mark, the size of a flat iron, was imprinted neatly in the back.

Rosina and her mother tip-toed back to the dining room, afraid to make any noise. Reverently, but thoroughly, they scrutinized the image on the glass.

Hours later, supper was cold when tired feet scraped up the front steps. Mr. Bucher described his escape. It would have spelled death, certain death. A rotten timber had shielded him — saved him from the falling debris. The other miners had dug him out on time. Only a few bruises. To the other miners, it was a miracle. Later, Mr. Bucher learned that it was the same time that the image had appeared on the window. Over the warmed-over supper, Rosina and her mother told of the image on the window. That night the women wept openly for joy. The men noisily blew their noses.

* * *

The image on the glass never disappeared. The pastor of Absam reported the story to his Bishop. The Bishop ordered an investigation. The Buchers must remove the precious panel. Many scoffed. But the Buchers stubbornly maintained that it was an apparition. Now it was up to Our Lady. She must convince the others. And she did.

The people of the Tyrol work hard. Thick, black mountains surround and hover over their valley. The soil is not richly fertile. But it is theirs. Mr. Bucher's calloused hands, gnarled from years of toil, tell the story — the story of a man in the Tyrol.

The clergy like the people work hard. Their faith is deeply ingrained. The parishioners held a trial. Most of them doubted the apparition. No, they weren't cynics. They just wanted to be sure. This was the trial of "Mary versus the people." Mary won. Her face was washed and scrubbed and polished. They even scratched the glass with pocket knives, assuring themselves that the picture wasn't painted on. Knife scratches can still be seen on the glass. Yet the image itself is unmarred.

Once an atheist vigorously scrubbed the window pane. The design faded out. Turning to the gathering crowd, he boasted: "See, I told you so." Triumphantly he pivoted around to the picture. The image had reappeared. It was more radiant than ever. Our Lady seemed to be smiling. The atheist shrunk off into oblivion. No more atheists appeared to question the image.

After such acid tests, the parishioners agreed. The pastor thought that this in itself confirmed the miracle of the face on the window. Soon officials of the Church would support the decision of the people. Mary had won the case, as everyone had really wanted her to win. Now it was alright for the people to pay homage to her, the Virgin Mother — to her who had pulled John Bucher from the mining accident — to her who had so honored their village.

The villagers are proud of their Lady in their Church. They explain it this way. "Where the Son stays, there must be a place for the Mother, too." Just their way of saying: "One cannot venerate the Son without venerating the Mother."

Today the panel of glass graces a small chapel close to the Bucher cottage where the image first appeared. Six candles burn unceasingly before the shrine, paying solemn, silent homage to Mary, the Virgin Mother. Strange though it seems, the thoughtful face of this Beloved Lady has a brilliant radience which glows more visible as darkness sets in. For only those who walk in darkness ever see the stars.

(Madonna)

"I am offering a prayer for them; not for the world do I pray, but for those whom You have entrusted to Me, for Yours they are. All that is Mine is Yours, and Yours is Mine; and they are My crowning glory. I am about to return to You.

"Holy Father, keep them loyal to Your name which You have given Me. May they be one as we are one! As long as I was with them, I kept them loyal to Your name. I shielded and sheltered the men whom You have entrusted to Me; and none of them is lost except the one who chooses his own doom. And thus the Scripture was to be fulfilled!" (John: 17, 9-12).

A SPIRITUAL COMBAT

Brother Vincent, C.SS.R.

A certain young Spanish nobleman of the sixteenth century whose name was Ignatius of Loyola decided to pursue a military career. His character, traits, and virtues fitted him superbly for his newly chosen profession. He was full of energy, a lover of a well-disciplined life, courageous and ambitious. In addition, he was remarkably gifted with leadership abilities, inherited from his noble ancestors. He quickly assumed the rank of a captain in the Spanish army. As an officer he soon won the respect and admiration, and found loyalty of his soldiers.

At one time while defending the fort at the nothern Spanish town of Pamplona against French invaders, he was severely wounded. This mishap altered the entire course of his life. A cannon-ball passing through his legs tore off a calf and completely fractured the shin bone on the other leg. Surgery was very crude at that early age. The poor treatment caused him a great deal of suffering for many months, leading only to permanent disfigurement of his legs.

As he lay in the hospital, he requested that books of romance and chivalry be brought to him that he might pass the time away less tediously. Only a life of Our Saviour, and a book of Saints were available. He tried them not so much out of piety as curiosity to see what heroic deeds he could glean in the lives of these famous Christians. He immediately apprehended incidents most interesting to him as an adventure seeker. He admired and esteemed the Saints tremendously. Then, after some contemplation he asked himself: "Why can't I be like one of them?"

His traits were very similar to theirs except for his very faulty worldly life. But he could change. Yet, he wavered in his aspirations. He returned to dreams of worldly delights, but it only brought him unrest, dissatisfaction, and moods of depressiveness. When he contemplated the service of God, he gained inner tranquility and true joy of life. He embarked on a life of penance. Being of a military disposition, he regarded his Lord as his Supreme Commander, and himself as a soldier of Christ. He set for himself a new rule of life similar to military exercises and drills but along spiritual lines. He had spiritual enemies to combat. They were very real. They were the true evil force in the world, more destructive than any material force. He would wage war against the invisible power according to his manly instincts. It would be a most challenging experience for him. Even greater courage, constancy, and heroism would be required than in a physical war.

Ignatius of Loyola found consolation in St. Paul's words: "Take up the armour that God has forged, that you may be able to resist in the evil day, and when it is all finished, still be on your feet. Stand, then, ready for battle, with the belt of truth about your waist, wearing he breastplate of holiness, be shod with preparedness furnished with the Gospel of peace. With all this take up the shield of faith, with which you will be enabled to put out all the fiery missles of the evil enemy. Finally, take the helmet of salvation and the sword of salvation supplied by the spirit, into the struggle before us, and persevere, with our gaze fixed on Jesus, the pioneer and perfect embodiment of confidence. He in view of the joy offered Him, underwent crucifixion with contempt for its disgrace, and has taken His seat on the right hand of God's throne..." (Eph. 6: 10-18; Heb. 12: 1-2).

This noble Spanish soldier became the famous founder and leader of the great Jesuit Order which sent so many daring and dauntless missionaries into new and strange lands through the globe.

Today the Catholic Church is calling young men to arms, to engage in a spiritual combat. The priest is the captain. He faces an invisible enemy — subtle, deceitful, revengeful, and most destructive. This enmy is the true enemy of the modern world. You can take part in the defence of our most precious possessions.

We have a minor seminary at Roblin, Manitoba, whose purpose is to prepare young men for the priesthood. It is a high school — grades 9 through 12. The curriculum is similar to that of any high schol under Provincial departmental supervision with full credit offered. Stress, however, is placed on subjects more suitable for the priestly vocation. No one ever regrets this valuable training along moral, physical, as well as intellectual lines, whether or not he continues or departs. The spirit within the school is unsurpassed. Academic training is unrivaled. The boys are tops even in athletic competition. Recruit as soon as possible. Write to Father Director for more information.

Parents, do not oppose any spiritual aspirations your son may have. It is a sad fact that a sizeable number of servants of God throughout the entire history of the Church have been opopposed by their imprudent parents. Does God have no further need of apostles? Are you so sure God is not calling your son? Don't be a betrayer in God's army waging a crucial war for the life of man himself.

For information write:

St. Vladimir's College,
Roblin, Manitoba, Canada

LOST VITALITY

Is Western Christianity really Christian? Do we take seriously for example, the moral demands of the sermons on the mount: love enemies, renounce violence, follow conscience, trust God? No, say our Asiatic accusers. We twist and weave and water down their meaning whenever these commandments jeopardize our pleasurable surrender to the world. We are slack and easy-going where Christ called for renunciation and sacrifice. The irreligious life of some white peoples causes much scandal among Asiatics who are naturally religious. The American colony is an Asiatic city all too often gives the impression of caring greatly about sex and alcohol, but very little about spiritual things. Hindus, Shintoists, Moslems — all pray publicly. Why are Westerners never seen at prayers? Is it because the pervading secularism of their culture has either made religion in the West today to the totalitarian state, or else relegated it to the sacristy, the private and influential? — Oliver Barres.

—o—

How much do companies spend to advertise alcoholic beverages, a product which is an important factor of family poverty, parental and juvenile delinquency, divorces, adulteries and crimes? They spend some $300,000,000 annually on urging people to use their product which so often debases innumerable men and women in the U.S. and Canada. It is sad that those who do not hesitate to spend $10.00 or $20.00 on liquor during Christmas celebrations are not ashamed to donate one dollar to their Pastor as their Christmas donation toward the church and the parish school.

—o—

The Departed Souls

(NOVEMBER REFLECTIONS)

Th. Bleech

ST. Thomas More reminds us of the importance of keeping in our prayers and Masses those who have passed into eternity. "If you believe our needs and care not for us, alas, you lack pity. If you pity the poor, there is none so poor as we, that have not a rag to put on our backs. If you pity the blnid, there is none so blind as we, which are here in the dark, saving for sights unpleasant and loathsome until some comfort come. If you pity the lame, there is none so lame as we, that neither can creep one foot out of the fire, nor have one hand at liberty to defend our face from the flame. Remember our thirst while you sit and drink, our hunger while you be feasting, our restless watch while you be sleeping, our sore and grievous pain while you be playing, our hot burning fire while you be in pleasure and sporting."

Not too long ago, I paid my respects to a departed soul in a large city; and coming from the "sticks", I was flabbergasted at the plush and luxury enveloping from the dead. Today the set up in the mortuaries is geared to the comfort and esthetics of the living. Everything is done to obscure the presense of death. Except for the mortal remains and the profusion of flowers, one would not recognize this as the temporary repository of the dead.

This particular establishment was very modern and impeccable in taste and furnishings. There was a special lounge for smoking, refreshment and conversation. One would almost think that there was no death for man to consider and prepare for in all this modern escapism.

Since the room where the dead was displayed was comfortable, I remained there rather than be distracted and carried away by the many frivolities and superfluities of things inappropriate of the occasion by which people avoid being serious or more restrained in the solemn and tragic moments of life even for a short period.

As I was sitting there in the quiet, I noticed that young men were coming into this room from the adjacent parlors and kneeling before this stranger who lies in death. Some of them paused to express their sympathy to the relatives of the departed. They identified themselves as memebrs of a certain Catholic layman's organization, and it was a custom of theirs to visit all the dead in funeral homes and pray for the souls of the departed. Some of them took a seat after praying before the bier and silently prayed the Rosary. It was good for the living to see this act of charity. There is a power within each of us to make men aware of their dignity and value in the sight of God.

When I am dead
No boughs, no tears,
Your prayers instead...

Your prayers, your prayers,
When I am dead...
For the soul is now giving
An accounting of living...

The flesh has gone,
But the soul lives on.

Remember the dead,
There are prayers to be said...

Commencement Address

by Eugene Rohach delivered at Manor Junior College
(Manor Jr. College Press Committee; 3123 N. 7th St., Phila. 33, Pa.)
(Excerpts)

THIS day is the culmination of many years of arduous effort on the part of you graduates. The care, training and devotion by your parents. The patience and instructions by the good Sisters and teachers; and the Spiritual Guidance imparted by the Clergy.

The efforts of the parents, sisters and instructors have bore fruit. Today, you begin a new life. Some will continue further studies, others will enter a chosen field, a few may enter Religion.

You are living in a period of constant change. The progress is fantastic. That which is accepted as commonplace, was only a dream several decades ago.

We thrill and marvel at each successive endeavor of the Glens, Sheppards and Coopers in orbiting the earth.

Man is striving for the horizon, but in spite of the recent success, these achievements in relation to the unknown and the mysteries of the universe, may be compared, upon sober reflection, as merely a grain of sand to the huge globe on which we live.

With every passing moment, one realizes that our knowledge is limited and infinitesimal. Were we to live 1,000 years our potentially acquired knowledge would be like a drop of water in the ocean.

Mans ambitions, his quest for knowledge and desire to improve the lot of his fellow men, are the forces that produce eventual realization of hopes for a better world.

On the other hand some seek only fame, fortune or revenge. We may eat as much as we can of these until we are full, and yet we will continue to remain hungry. Should that be our only goal in life, it can but lead to disillusion and destruction.

The dreams, plans, hopes and goals reaching to the stars took many a detour on the highway of life.

I have known failures, losses and grief.

We cannot change the tides, but must accept the inevitable.

Dear Graduates, set your sights on lofty goals, and though a dark cloud may obscure the sun and your paths may be thorny; be assured that the background, training and the spiritual strength instilled in you through the years, will lead you to happiness on earth and a life everlasting with our heavenly Father.

Man is a creature of God, endowed with certain inalienable rights, among these, the freedom of will and action. This can be a source of greatest goodness or an explosive atom with a generating tendency for evil that can destroy not only ourselves, but all within our circle and surroundings. Freedom of will can either lead us to the glorious throne of God or to damnation of hell.

The world is divided into two camps. Half slave and half free. We accept our freedom for granted. How many times have we turned on the television or radio and heard the oft repeated boasts of Mr. Khruschev, "We will bury you." The master of Kremlin is fully aware that the free world lives in a state of complacency. He bids his time while preparing for destruction.

It seems that we have gone soft. We accept both good and evil as a matter of course. We have permitted our will power to drift along on waves of contentment; as the enemy continues to bore from outside and within. Time is growing short, and unless we are will-

ing to defend Our Church, Nation and the freedom we cherish, our enemy will conquer without firing a shot.

We can defeat the Kruschevs and all they symbolize only if we direct our will and action in the direction of Faith, Charity and Goodness.

* * *

Recently a world famous painting was carefully shipped from France and exhibited in the United States. Over a million persons took the time and effort to view the "Mona Lisa" on exhibition.

The famous architect, artist, musician, scientist and inventor, Leonardo Da Vinci, created his masterpiece.

Among many other famous works by him, none have been more copied and revered than the painting of the "Last Supper" the original of which is painted on the walls of the convent "Santa Maria Della Grazie" in Milan, Italy. Biographers tell us that upon being commissioned to paint the "Last Supper", Da Vinci prepared many sketches and slowly molded his ideas and conception as to the final appearance of the painting. He began a search for models for two images, Judas and Jesus.

A face in the market place, in the hills and by ways or along the waterfront would attract the attention of the artist. He would then study the strangers features intently until he memorized them; transfer the countenance on a pad, revise and finally complete one by one the images of the eleven faithful disciples.

The progress of this painting was very slow and the difficulties increased as Da Vinci approached the time to paint the two central figures of the tragedy.

The artist was satisfied with the image of the eleven Apostles but he was at a loss where to find a model for the image of Jesus on the one hand and the traitor, Judas, on the other. Da Vinci continued his search for many months. We are told, that one day, while attending the sacrifice of the Mass in a small village church not far from Milan, he watched in amazement a young man approaching the Altar to receive the Blessed Sacrament. Da Vinci watched, sudenly he knew that the quest was over in his search for a countenance that would most closely portray the Godliness, Holiness, Kindness and Charity of Jesus.

Da Vinci approached the young man and requested that he accompany him to Milan to model the image of Our Lord. Having obtained permission from the young man's parents, Da Vinci proceeded to complete the Image of Jesus.

The masterpiece seemed close to completion, since only the figure of Judas remained unfinished.

Again the artist began a painstaking search for one who would portray the embodiment of all even and treachery and only then would his work be complete.

Time and again he would gaze upon the grizzled faces of criminals in the slums of Milan in search for a Judas model, but would slowly depart disappointed.

After a prolonged lapse of time without success, Da Vinci obtained permission from the custodian of the prison of Milan, to search the dungeons in his quest for the model of Judas.

Finally, as the artist was on the verge of resigning, a face full of evil and slyness leered at the Master Painter. Da Vinci had found the person who seemed to resemble best Judas Iscariot.

The painter made arrangements with the prison officials to release the prisoner in his custody and proceeded to finish the 'Last Supper'. Shortly the masterpiece was completed and Da Vinci, as was his custom, asked the criminal about his background. The criminal looked at him and said, "You know who I am. I was your model for your Christ."

* * *

We have come to another milestone, to another dividing of the ways, the day when the quest calls us. Until now, we dreamed of a career, or more properly, of a vocation in life. Individuals and societies wither and fade away for lack of desire and drive. One has to make a decision for a way of life, for a set of standards, and refer these regularly to life. The standards you have learned here are as fine and noble as any offered in the world today. Nay! They are the best.

The Holy Mother Church is celebrating today the Feast of Pentecost, in commemoration of any event that took place over 1900 years ago.

The apostles had gathered to await the coming of the Holy Spirit. They had assembled timid and fearful, not knowing what to expect. On this day the Holy Spirit suddenly came upon them, both through visible and spiritual signs.

Therefore, by a Miracle of God, the Apostles became fearless, zealous teachers and preachers to all the people and nations on earth.

It is really appropriate that these graduation exercises are being held on this Holy Day.

Would the Heavenly Father bestow His blessing on you and keep you, and the Holy Spirit descend upon you and guide you throughout your travels on earth in life, and lead you to the Right Side of the Throne of Our Lord Jesus.

Farewell, dear graduates! Farewell! Be forever grateful to the Sisters, your parents and your self-sacrificing instructors. Remember always, that you are Manor College graduates. This institution is staking its honor upon you. Guard and protect that honor. Then we shall be proud of you.

"To thyself be true," and "act thy part well," says Shakespeare. Then look bravely into the future and let each passing day and hour die as the vernal flower, a thing of self-reviving power that every word, and every deed, may bear within itself the seed of future good and future need.

Thank you!

The Pilgrim Thanksgiving

THE custom of an autumn thanksgiving celebration is probably as old as man's first harvest. In America the custom started more than three centuries ago by a little group of 102 Pilgrims who fled from England in order to be free to worship God as they chose.

After three months of tossing about in Atlantic storms, their little ship, the Mayflower ,landed on the snowy coast of New England in the winter of 1620. The Pilgrims followed their leader ashore and, kneeling on the beach, sang a hymn of gratitude for their safe journey.

The first winter the Pilgrims faced in the New World was a cruel one. By spring, half of their number lay buried in the clearing. To hide their graves, the survivors covered them with seeds brought from England, fearing that hostile tribes of Indians might attack, if they knew how few settlers were left. At night, sometimes, the Pilgrims could hear the distant drums echoing through the forest.

One spring day as the Pilgrims were cultivating their skimpy rows of peas and barley, an Indian came toward them out of the forest and — to their surprise — addressed them in English which he had learned from the early traders. He brought the settlers some seeds of corn and pumpkin — which they had never seen before — and showed them how to plant corn, with fish for fertilizer.

When the harvest was gathered in November, 1621, the Pilgrims decided to hold a Thanksgiving Day of prayer and feasting, and invited Chief Massasoit, the leader of the tribe who had befriended them. But imagine the dismay of these 50 settlers when the Indian chief arrived with 90 guests!

But the problem of food proved to be no problem at all. Chief Massasoit sent his best hunters into the forest to bring five deer for the feast. Then he showed the Pilgrim hunters where to find the wild turkeys and tart red cranberries. And so the traditional food for an American Thanksgiving feast came from the Indians—turkeys, cranberries, corn and pumpkins.

Thus, Thanksgiving became the first truly American holiday in the New World — and of all our holidays, it is probably the one most distinctly American. As the descendents of the Pilgrims spread across the length and breadth of the continent, they took the custom with them and introduced it to others emigrating from the Old World to the New.

Today, more than 300 years later, Thanksgiving retains much of its original flavor all over the country. Just as the Pilgrims did on that first occasion, our families will gather to enjoy the festive day and sit down to a traditional feast.

(ACPR)

NO SECOND CHANCE

An angel, like us, has a free will that is free to choose and love just as we do. While there is similarity, there is also a great difference between the will of the angels and ours. Our will, ordinarily, works slowly and step by step as our mind does, and even when we have chosen to have or love, we are not always certain that we have chosen correctly, and we are always "changing our mind." An angel's will works swiftly as his mind does, and when he chooses to have and to love, his choice is forever. He can never change his mind and he can never change his will or the choice he has made. That is the reason why the angels who sinned never had another chance. In that first quick moment some of the angels allowed their will to go toward God and love Him. Some of the angels, in that same moment, allowed their will to go out to their own glorious beauty and perfection and love only that in preference to God. In both cases the choice was forever because that is the way an angel loves and chooses — forever.

—o—

St. John the Baptist exhorted the Jewish people to prepare themselves for the public appearance of their long awaited Messias: "Make ready the way of the Lord in the desert. Make straight his path!" (Matt: 3, 3). Unfortunately the Jews refused to do so, and therefore did not recognize Christ as their Savior. The same misfortune happens to countless Christians. Christmas after Christmas goes by without touching their hearts in the least, because they do not prepare themselves through penance, meditation, the reading of good books and magazines, confession and Holy Communion to meet Him on His birthday.

—o—

MY THORNY PROBLEM

(Military service)

During the last world war I was summoned to enter the armed forces, but I did not want to go, because I do not believe that war is ever justified. Thus I went to a physician and he gave me an injection which made me dizzy for a few days. When examined by the Army doctor, I was declared a sick man and therefore unfit for the service. I thanked God and went home to my wife and children.

Now after reading about the duties of the citizens I have scruppies that I cheated my country, and therefore I would like to know whether I am guilty in the sight of God or not.

Cheating in the matter of the summons to enter the armed forces in time of war is quite common among some citizens of all countries, because countless individuals think that everything is all right, if they can avoid this duty of serving in the armed forces of their respective country by fraud and trickery.

Unfortunately they forget that every citizen has certain sacred duties toward the country in which he lives, among which is the duty of military service in war. Citizens may object to take active part in a particular war or action, if the war or action is unjust. Thus some German soldiers refused to execute French underground fighters during the last war, and were themselves shot by their German commanders because of that refusal. The executed soldiers paid with their lives, because they would not commit an immoral act of shooting innocent French fighters who were fighting against Hitler's invasion of their country.

But it is not right to refuse to serve one's country when the war is just, especially when it is a defensive one, because it is a sacred duty to defend one's country against the unjust invaders. This duty is imposed upon all citizens by virtue of patriotism which is nothing else but an extended charity toward one's neighbor. Consequently the frauds and tricks to avoid military service in time of war is not pleasing to God. It is also a cowardice and a kind of treachery when an individual puts his personal affairs above the welfare and security of his country.

It is also immoral to use tricks when a citizen is drafted into the armed service in time of peace, because security of the country must always be safeguarded by the government and its subjects.

Pope Pius XII said on the subject of war in his Christmas message of 1956: "It is clear that in present circumstances there can be verified in a nation a situation in which after every effort to avert war has been used in vain, war against unjust attack cannot be considered unlawful. If, therefore, a body representative of the people and a government, both having been chosen by free elections, in a moment of extreme danger decides by legitimate instruments of internal and ex-

ternal policy on defensive precautions and carry out the plans which they consider necessary, they do not act immorally. For this reason, a Catholic citizen may not invoke his own conscience (or convenience or the fear of being killed in action) in order to refuse to serve and fulfill civic duties imposed by the law."

The same must also be said of an offensive war when a country is trying to reconquer a part of it's territory, torn away from it by its neighbor. Of course, all possible peaceful means must be employed to settle the dispute before the unjustly wronged country may resort to war as a means of reconquering what was taken away from it by force under unfavorable circumstances.

But again, there must be a reasonable hope of victory, otherwise it would result in nothing else but a useless slaughter of its citizens. The same rule must be applied to a revolt against the tyrants and the foreign conqueror's of one's native country.

Henri Vignaud, for many years secretary of the American embassy at Paris, tells a story of a certain Monsieur Renaud who came to the capital as Senator from a district in the Pyranees.

Renaud engaged a room at a hotel in Paris and paid a month's rent in advance. The proprietor asked him whether he would take a receipt.

"A receipt is unnecessary", said Renaud, "God has witnessed the payment".

"Do you believe in God?" sneered the hotelkeeper.

"Most assuredly", replied Renaud. "Don't you?"

"Not I, Monsieur".

"Ah", said Renaud, "in that case please make me out a receipt!"

Voltaire was one day dining with the King of Prussia in his castle at Cleves. During the repast, the French atheist, as was his wont, lost no opportunity of scoffing at religion and its votaries.

The guests listened at first in silence; but at last one of them, a stout burgomaster, filled with righteous indignation at hearing all he held most sacred thus turned into ridicule, could restrain himself no longer.

"As for me", Voltair was saying in a sneering tone, "I would sell my place in heaven for a Prussian dollar".

"Monsieur de Voltaire", observed the burgomaster, "in Prussia we never buy costly goods without feeling sure of the owner's right to them. If you can prove your right to a place in heaven, I will buy it for the sum of ten thousand dollars".

For once the quick-witted atheist had no reply.

This notice is taken from a Kansas newspaper: "Positively no more baptizing in my pasture. Twice in the last two months my gate has been left open by Christian people, and I can't afford to chase cattle all over the country just to save a few sinners".

A man once said to Bishop Wilberforce: "Pray sir, can you tell a plain man in a single sentence the way to go to heaven?"

"Certainly", said the Bishop. "Turn to the right and go straight ahead".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

Redeemer's Voice Press,
Box 220.
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 11.

Volume XXXV, No. 11.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Св. Архистратиг Михаїл
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 3
Церковний розкол є хворобливим станом ____ 5
Листопад ____ Р. Купчинський 8
Беатифікаційний і канонізаційний процес
о. Михайло Гринчишин, ЧНІ. 9
Листопадовий зрив ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 14
Треба дбати про спасення нашого ближнього
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 18
Хотів би ти знати? ____ 19
Австралія ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 22
Маса чи еліта? ____ В. Буженко 26
Чужинка ____ М. Щ. 28

St. Michael the Archangel 33
November First—Ukrainian Independence Day 34
Mary and Purgatory 35
Communion with the Dead
John E. Doherty, C.SS.R. 38
Father's Thoughtlessness ..... A. Z. 42
Stars in Your Mental Sky
Father Nick of Montreal 46
I'd Like to Know 47
Australia ..... M. Schudlo, C.SS.R. 50
The Name Giver ..... John Zubaly 53
The Face in the Window
Joseph Maier, C.SS.R. 54
A Spiritual Combat
Brother Vincent, C.SS.R. 56
The Departed Souls ..... Th. Bleech 58
Commencement Address .... Eugene Rohach 59
The Pilgrim Thanksgiving 61
My Thorny Problem 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Грудень
1963
December

REDEEMERS VOICE

Нехристиянське святкування Різдва

о. М. Щудло, ЧНІ.

КОЖНОГО року християни, послідовники Христа Спасителя, ба й часто і нехристияни, що проживають у християнських краях, святкують народження Божого Сина, бо це народження це найважніша і найкраща подія в історії світу після його сотворення. Бог Отець звелів анголам повідомити світ про це народження, бо воно було запорукою відвічної любови Творця до Своїх земських, людських сотворінь. І так ангол з'явився Вифлеємським пастирям і промовив: "Звіщаю вам велику радість..., бо сьогодні в Давидовім домі народився для вас Спаситель, що є Христос Господь" (Лк. 2, 10-11).

Не дивниця, що перші християни і всі ті, що проживають Христовим духом, відчувають велику радість і одушевлено святкують спомин Христового народження, бо мають багато рацій, щоб радуватися і дякувати Небесному Отцеві за такий подиву гідний дар, як Воплочення Божого Слова. Св. Іван кличе задивлений у чудо Божої любови до людей: "І Слово сталося Чоловіком і замешкало між нами, повне ласки і правди. І ми бачили Його славу, що належиться Єдинородному від Отця!" (Ів. 1, 14).

Чому ж дійсні християни тішаться народженням Божого Сина? Тішаться і радуються тому, що цей Божий Син, ставши нашим Братом, збагатив нас багатствами Свого і нашого Небесного Отця: "З Його повноти (ласк) ми всі дістали частку, цебто ласку за ласкою!" (Ів. 1, 16).

ЦЕ НЕ ХРИСТОВЕ РІЗДВО

This is not Christmas

Радіють дійсні християни, і мають повну рацію радіти і тішитися, що Божий Син стався Чоловіком. Хіба це не честь і слава для нас, бідних і грішних Адамових дітей, мати Божого Сина, Володаря неба і землі, за Брата? Хіба не треба радіти з того, що Христос направив лихо, що Адам спричинив нам своїм непослухом і гріхом? Таж Христос відчинив небо всім людям, помирив їх з Небесним Отцем, розгромив Сатану і ослабив його владу над світом, вислужив нам безчисленні Божі ласки і благословення в цім житті і право до вічного щастя по смерті! Невже не слід радіти, що Христос у Своїй любові до нас дав нам Своє власне Тіло в Пресвятій Евхаристії, щоб ми могли споживати Його і так скріплятися до боротьби за спасення своєї безсмертної душі? Чи не треба тішитися, що Христова Мати є так само нашою люблячою Матір'ю?

Ось рації, що змушують християн тішитися народженням Божого Сина і щорічно радісно святкувати спомин цього народження!

І. Нехристиянське святкування Різдва

На жаль останніми часами деякі християни лихо, ба й грішно святкують народження Божого Сина. От візьміть хоча б передріздвяні та різдвяні прийняття і партії, що відбуваються по приватних домах і різних бізнесових заведеннях. Ці різдвяні партії для американців і канадійців сталися гейби частиною їхньої праці та життя, хоч вони не мають нічого спільного з Христом і Його народженням, бо хіба може бути щось більше образливого і зневажливого для Христа ніж деякі передріздвяні партії, що відбуваються в різних заведеннях або навіть у приватних домах?

Ось як виглядають ці партії, що наче збираються на те, щоб зневажати Христа і збещещувати спомин Його народження. Зайдім духом на таку партію. Що ж там бачимо? Кого там стрінемо?

Стрінемо там пана адміністратора з його не завжди прилично вбраною жінкою, зобачимо там його помічників і їхні жінки, й інших робітників, що працюють у фабриці чи канцелярії. Є там теж завжди секретарки, що звичайно бувають ще самітніми дівчатами.

Партія неодмінно зачинається тостом, що його вносить пан головний адміністратор або власник заведення. Піднявши догори чарку, наповнену горілкою, він бажає "Веселих Свят" і "Щасливого Нового Року" всім приявним, що так само держать чарки з горілкою або вином у руках. По цих побажаннях починається **дійсна** партія —викривлене святкування Христового народження. Гості мішаються одні з другими, ділять ся перекускою, запиваючи рибку вином або частіше горілочкою.

Спочатку не видно нічого грішного в цім викривленім святкуванні. Постороннній глядач із Марса думав би, що це звичайна пияцька забава, бо ніхто з приявних навіть не згадав на початку, що це святкування або приготування до святкування Народження Божого Сина.

Минає час. Чарки щораз частіше опорожнюються і знову наповняються. Партія "набирає" більше життя і "радости". Що більше алкоголю учасники випили і що більше перекусок з'їли, то тим більше стають веселі. Деякі з них покидають своїх жінок і долучуються до інших. Їхні ж жінки ідуть за прикладом своїх чоловіків і мішаються з іншими. Часом буває забагато світла в кімнаті, де відбувається подібна партія, тому за загальною 'згодою' пригашують трохи світел, щоб гостям можна було краще 'святкувати'.

Коли ж усі вже добре собі попоїли і залляли поживу винцем або горілочкою, щоб краще стравити її, то тоді вже зачинається дійсна дурійка. Це звичайно буває перед північчю або й по півночі. Під час цієї дурійки не рідко нехотячи або навмисне гості обливають себе навзаєм недопитою горілкою або вином, бажаючи собі 'щасливих Свят'. Про інші вияви радости, що часом трапляються на цих передріздвяних партіях при притемненім або й зовсім погашенім світлі не хочемо згадувати, бо шануємо свій місячник.

З цих кількох стрічок кожний бачить, що подібне святкування Різдва не має нічого спільного з Христом, бо воно зневажає Його і збещещує Його народження. Чому? Тому, що на таких партіях звичайно не обходиться без п'янства, поганих або двозначних жартів і куди гірших речей, з яких не один католик або католичка, прийшовши до розуму, згодом мусить сповідатися. Не слід тому підкреслювати, що добрі католики не повинні брати участи в подібних партіях, де учасники зневажають Христа під позором святкування Його народження.

ІІ. Християнське святкування Різдва

Як же дійсні християни повинні притотовлятися і святкувати Христове народження?

Ось декілька порад для тих, що дійсно люблять Христа і хочуть по-християнськи святкувати Його народження:

1) Треба належно відбувати передріздвяний Піст, думаючи про народження і Воплочення Божого Сина, що було найкращою подією в історії людства.

2) В дні Христового народження прийняти Спасителя до свого серця в Святім Причасті, щоб Він духовно народився в їх душі.

3) Принести Йому якийсь дарунок, як це вчинили три Царі, що прийшли вітати Його. Щоправда, ми не годні висилати Христові дарунків, бо Він у небі. Проте можна вислати якийсь дарунок в імені Христа до якогось сиротинця, семінарії чи комусь, хто потребує помочі. Все, що робимо ближнім з любови до Христа, робимо те Самому Христові.

4) Тут слід звернути увагу на дарунки, що звичайно люди ними обмінюються при нагоді Христового народження. Яка слава для Христа з того, що приятелі висилають дарунки приятелям, а родина родині? Це чисте самолюбство! Зате Спаситель дійсно радів би, якщо б ті, що бажають висилати дарунки, висилали їх тим, від кого не годні сподіватися відплати, от хоча б від тих, що хворують по шпиталях, від старечих домів, тощо...

Ось так слід святкувати спомин Христового народження, бо тільки таке святкування допоможе нам увійти в Христового духа, зрозуміти значення Воплочення Божого Сина і стати кращими християнами. Помогти ж людям краще пізнати і полюбити Христа це головна ціль святкування Христового народження.

Дайте хабазові такий клаптик землі як долоня, то він розростеться вам на цілий город.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ВЗАЄМНА ПОВАГА, ДОВІР'Я І ЛЮБОВ ПРИЧИНИЛИСЯ ДО МИРУ В СВІТІ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень благословлене св. Отцем)

МИР-спокій є для кожної людини найбільшою цінністю. Тому і нашим дорогим померлим бажаємо "вічного спокою", бо вважаємо, що мир є найбільшим скарбом. Мир є умовою щастя кожної одиниці, мир у родині є передумовою щастя родини, мир у світі, світовий мир —це найважніша умова щасливого пожиття людей на землі і розвою всіх інших цінностей.

Без миру-спокою в світі не може розвиватися наука, промисл, не можуть процвітати гарні штуки, література, без миру не може бути мови про добробут, розвиток господарства, одним словом з усуненням миру в світі слідує занепад культури. Ще погубніші наслідки спроваджує брак миру в світі щодо моральности. Поширення злочинів, упадок моральности, розбещення нижчих інстинктів, ось конечні наслідки браку спокою-миру в світі. Тому св. Церква через своїх провідників, Христових Намісників і Єпископів, раз-по-раз завзиває світ до спокою. А в нашім богослуженні св. Церква часто приказує молитися за мир; навіть є в нашій богослужбі осібна довга єктенія, де багато просьб відноситься до випрошення в Бога миру, так що та єктенія зветься "Єктенія Мирна".

Розуміють це й численні провідники різних народів. Вони навіть оснували особливішу сталу організацію "ОН", "Об'єднання Націй", якої задачею є старатися про вдержання миру в світі; тільки, щоб це "ОН" дійсно дбало про це. Тепер в світі є такі, що стремлять до іншого своєрідного, карикатурного миру, що його здобувають підступною пропагандою, брехнею, насиллям, терором, змушуючи свої жертви до пасивного, невільничого спокою, замикаючи їх у концентраційних таборах, або сковуючи їх різними модерними засобами насилля й терору, так що відбирають їм можність навіть свобідно думати й позбавляють їх всякої гідности людини, а кожний спротив або навіть вияв невдоволення здушують в самім зародку, навіть кривавою відплатою. Такий спокій подібний до спокою тих, що лежать у гробах на цвинтарі.

Це певно не є спокій, що його бажає людство, про який молиться Церква; це є убивання тих цінностей, що становлять основну вартість людини, його волі. Це фізичне животіння людей, що їх дух, воля скована страшними кайданами.

Правдивий спокій основується тільки на Бозі й при знанні тих цінностей і законів, що Сотворитель вложив у природу людини; тому захования засад правдивого миру-спокою в світі основується головно на наступних засобах:

1. Признання і пошана гідности кожної людини; Божого сотворіння.

Кожна людина має на собі витиснений Божий образ. Всі люди мають рівне право користати з усіх Божих дарів, і не тільки з дарів природи землі, але також і передусім з дарів, що ними Бог вивінував кожну людину, з розуму й свобідної волі, та щоб могли свобідно розвивати всі свої дарування і то так, щоб не нарушувати тих самих прав, що їх має кожна інша людина. Свобідно визнавати релігію, є першим і основним обов'язком кожної людини.

2. Із взаємної поваги пливе взаємне довір'я, подібно як це є в добрій родині.

Ціле людство є великою родиною, якої добрим Батьком є той, що покликав кожну людину до існування, Бог "Отче наш, іже еси на небесіх". Взаємне довір'я є конечне до мирного пожиття людей, народів з собою. Взаємне довір'я є в силі усунути різні непорозуміння. Це взаємне довір'я основується на одній правді, на яку часто не звертаємо уваги: кожна людина має в собі щось доброго і та добра прикмета може бути тим посередним зв'язком, що може з'єднувати і дуже розбіжні характери.

3. Найважнішою передумовою і запевненням світового миру-спокою є взаємна любов. Вона є конечна до взаємної пошани й довір'я.

"Отче наш, іже еси на небесіх". Всі ми призначені до злуки з тим Богом у вічній любові. Умовою нашої злуки з Богом є наша злука з ближніми, з усіми людьми, взаємна любов.

О, як гарний образ представляв би світ, коли б запанував на нім такий Божий мир, оснований на взаємній повазі, довір'ю й любові. Кілько треба побороти труднощів й упереджень, нетерпимости й самолюбства, щоб причинитися до того миру. Кілько треба до того праці, а передусім Божих надзвичайних ласк. Тому молімся, молімся ревно.

Коли в часі богослужби священик співає "Єктенію мирну": "Миром Господу помолімся..." "О мирі всего міра..." лучім наші просьби про мир-спокій у цілому світі. Благаймо про такий мир Пресвяте Серце Христове, джерело всякого спокою, благаймо Його через заступництво Непорочного Серця Цариці спокою, Марії.

Місійне намірення: Щоб місії допомогли вдержувати Христовий мир у світі.

Рік 1964: Січень: Загальне намірення: Щоб усі християни продовжали молитися й працювати для з'єднання Церков.

Місійне намірення: Щоб можна було свобідно проповідувати Євангеліє у буддистських країнах.

УДАР СЕРЦЯ

Щорічно тисячі людей умирають на удар серця. Деякі удари серця є легкі, хоч звичайно причина цих ударів може бути дуже поважна. Подібні легкі атаки можуть скоро повторитися і спричинити куди більше лихо. На 100 осіб другий атак приходить впродовж 5 літ для 48 осіб. 18 осіб на 100 зо згаданих людей звичайно вмирає на другий атак, а інші стають нездібними до праці.

СМЕРТЬ НА ГАЙВЕЯХ

ТАК в Америці, як Канаді кожного року тисячі людей гине на дорогах, особливо під час святочних днів. Так радіостанції, як часописи перестерігають і заповідають, скільки людей згине під час надходячого свята, але все таки число трупів не меншає, а радше побільшується. Чому? Бо хоч усі знають, що стільки і стільки має згинути, ніхто не скаже до себе: "Я буду між цими трупами. Це вже моє останне святкування!" Хоч усі знають, що буде багато фатальних акцидентів, ніхто чомусь не вірить, що він буде в клопоті.

Які ж причини автомобілевих акцидентів?

Дехто думає, що тільки п'янство є головною причиною автомобілевих припадків на дорогах. Це правда, що надужиття алькоголю ослаблює розум шофера і поменшує або зовсім нищить його здібність керувати автомобілем, коли він п'яний, проте є так само багато інших причин.

Людина може забити себе або другого автомобілем, якщо автомобіль не є в порядку чи то через те, що механізм зужитий або колеса застарі. Забився один хлопець. Поліція заявила, що він заснув за колесом і заскоро їхав. Дальші досліди виказали, що він зовсім не заснув, ані не їхав заскоро. Він їхав так, як правило приписує. Що ж сталося? Хлопець намагався стримати автомобіль, але не міг, бо в керівнім колесі зламалася залізна штаба. Це відобрало йому контролю. Він ударив у тягарове авто і забився, хоч їхав ледве 30 миль на годину.

Подібні випадки відповідають за не мало смертей між мужчинами до 34 року життя.

* * *

Що ж роблять деякі провінції чи штейти? Вони зобов'язують усіх власників автомобілів привозити свої автомобілі до офіційної перевірки. Де це правило запроваджено, там число смертей на гостинцях сильно зменшилось.

Досвіди виказують, що швидка їзда не є головною причиною смертей на дорогах, бо 65 процентів випадків трапляється в швидкості 50 миль на годину, а 45 процент в швидкості 40 миль на годину.

Крім цього несумлінні механіки так само відповідають за автомобілеві випадки, бо вони лихо або недбало направляють автомобілі. Дві жінки забилося на гостинці. Дослід виказав, що гумове колесо було лихо направлене. Механік, що направляв його, відповідає за смерть цих двох жінок.

Деякі шофери самі відповідають за власну смерть або каліцтво. Деякі з них зовсім не зважають на те, що колеса на їх автомобілях зовсім або сливе зовсім зужиті. Коли ж таке колесо трісне під час їзди, то сам шофер відповідає за свою смерть тому, що не змінив зужитого колеса.

Винні так само поліційні контрольори. Вони не повинні пропускати автомобілів, що є в лихім стані, бо тим дозволяють шоферам убивати себе самих або інших. На жаль деякі контрольори дуже часто бувають недбалі в виповненні свого обов'язку. Дехто з них не дивиться, в якім стані є колеса, але тільки на те, чи автомобіль взагалі має чотири колеса.

Так само менше людей забивалося б на дорогах, якщо б вони мали в автомобілях пояси і вживали їх під час їзди.

* * *

Що ж треба б робити, щоб усунути або поменшити смерті з доріг?

Ось деякі поради:

1) Власники автомобілів повинні усвідомити собі, що вони відповідають за свій автомобіль. Машина має бути завжди в добрім стані, як виїдуть нею на дорогу. Хто знає, що його автомобіль не є в порядку механічно, той не сміє уживати його, заки автомобіль не буде належно направлений. Як що ж він далі їздить лихим автомобілем, то відповідає так за власну смерть або каліцтво, як і за смерть інших, яку він спричинить своїм автомобілем.

Це ж гріх вбивати інших або калічити їх: "НЕ ВБИВАЙ!"— Тут може бути навіть тяжкий гріх...

2) Механіки, що направляють автомобілі, повинні бути кваліфіковані, подібно, як ті, що вставляють електричні дроти по хатах, тощо. Лихий, недбалий або недосвідчений механік може бути причиною смерти не тільки самого шофера, що керує автомобілем, але й інших людей, яких шофер може поранити або випровадити на другий світ своїм автомобілем.

3) В кожнім автомобілі повинні бути пояси для всіх пасажирів, як це буває в літаках. В часі їзди всі пасажири мають мати наложений на себе пояс, бо не один був би жив по катастрофі, якщо б був мав пояс на собі. Скільки пасажирів випадає з автомобіля і автомобіль розчавляє їх тільки тому, що вони не мали на собі пояса! Якщо б були мали пояс, то були б залишилися в автомобілі і при житті. Ось тому знавці твердять: "Пояси в автомобілях такі конечні, як гамульці".

г) Держави повинні іспитувати механіків, що направляють автомобілі. Якщо вони не покінчили курсів або не перейшли їх, то не треба давати їм позволення працювати в гаражах і 'направляти' автомобілів, на яких вони належно не розуміються. Напевно треба добре провірювати механіків і їх роботу, бо від них залежить життя шоферів і пасажирів.

5) Кожного року бодай два рази державні урядовці повинні строго і безмилосердно переглянути і провірити кожний автомобіль. Якщо він не є в порядку, то не вільно давати шоферові позволення вживати його. Так мотор, як колесо керівне і інші колеса мають бути в добрім стані, заки можна позволяти шоферам вживати їх. Ніяка провінція в Канаді не зобов'язує власників привозити свої автомобілі до перевірки. Тільки Саскачеван і Онтаріо мають добровільну перевірку, цебто хто хоче, той везе свій автомобіль на перевірку. Тим часом це мав би бути загальний обов'язок наложений правом на всіх власників автомобілів.

Крім цього треба б наложити кару на власників, що не тримають своїх автомобілів у добрім стані, бо через недбальство в Америці кожного дня на дорогах гине 100 людей, а в Канаді 9. Автомобіль механічно в непорядку це загроза для самих шоферів і інших людей. Отож цю загрозу треба строго усувати з доріг.

Проте не буде порядку в цій справі, поки шофери не усвідомлять собі, що вони будуть відповідати перед Богом у годині смерти так за власне життя, як за життя подорожніх.

Одна старенька жінка ходила по стрімкім горбку і косила траву. Над'їхав молодий мужчина. Зобачивши старушку, припинив свого автомобіля і промовив крізь відчинене вікно: "Бабцю, ви страшно перелякали мене, ходячи з косою по цім стрімкім горбку. В такім віку як ваш ви не повинні ходити по такім стрімкім горбі і косити траву. Можете легко впасти і забитися!"

Старушка пристанула на хвилину, подивилася на молодика і спокійно відповіла: "Юначе, вернися додому і прочитай сьогоднішній часопис. Там зобачиш, скільки старушок гине від кошення трави по горбках, і скільки таких молодих юнаків як ти гине на плоских і гладких дорогах!"

Промовивши ці слова старушка спокійно продовжала працю, а юнак від'їхав у дорогу сильно задуманий... Слова старушки викликали в нім спасенний страх і може його самого не раз і не два врятували від смерти або каліцтва...

"Проповідуйте з дахів те, що Я потиху сказав вам!" (Мат. 10, 27).

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Різдво Великого Гетьмана

Д-р Микола Чубатий

НЕЗВИЧАЙНИМ був Святий Вечір 1648 року для київлян. Ціле населення приготовлялося зустрічати гетьмана Богдана та його переможне військо. Гетьмана очікував нетерпеливо єрусалимський патріярх Паісій, що приїхав в Україну у важливій політичній місії та з плянами нової організації східньої Европи. Митрополит Сильвестер Косів, менше погоджуючись з його плянами, дав приказ київському духовенству зустрінути в'їзд визвольника України биттям дзвонів по всіх церквах. Студенти академії докінчували свої проби деклямацій та привітів. Попереднього дня війт міста Києва скликав райців, щоб обговорити з ними спосіб привітання Хмельницького міщанами столиці. Київ був готовий знову перейняти забуту ролю столиці вільної української нації.

Богдан Хмельницький.

Гетьман Богдан Хмельницький, вступивши в козацьку Україну, розпустив сотні тисяч простого народу, що брало участь в його революційнім зриві та в переможному поході через західні українські землі аж до меж Польщі. З огляду на небезпеку з боку Польщі правильну козацьку армію залишив в поготівлі; її він поступово почав розселювати по полках України. При собі лишив тільки малу частину козацької армії, свій штаб і бунчукових товаришів, щоб з ними відбути свій славний в'їзд у Київ.

* * *

Свят-вечірного дня, біля полудня, козацтво під проводом Хмельницького наближалося Волинським шляхом від Білгороду до передмість Києва. Був то морозяний та соняшний день. Обома боками Волинського шляху вже від перших хат передмість Києва заляг народ. На зустріч гетьманові виїхав патріярх Паісій разом з митрополитом Сильвестром на чолі біля тисячі козаків на конях, що становили залогу столиці. Після першого привітального слова патріярха Паісія, Хмельницький зіскочив з коня та на запрошення патріярха приміститися на його санях, сідаючи праворуч патріярха. Коли похід зближався до замку, усі гармати на замку ревнули на привіт свому новому господареві. З

долішнього міста на кожну гарматню сальву відповідала вже наперед там уставлена козацька артилерія.

Похід прямував до катедри Св. Софії, де нового володаря України мав привітати духовний гетьман України, київський митрополит. Він, прискоривши свій приїзд, очікував гетьмана на ступенях нововідбудованої Святої Софії. Наближаючися до катедри, гетьман на-ново сів на свого коня, щоб по-лицарськи прийняти митрополичий привіт. Митрополит Сильвестер, з усім духовенством, вітав гетьмана щирими словами, дякував йому за опіку над православною церквою та величав його новим Мойсеєм, що вивів український нарід з неволі до ясної майбутности.

Після привіту від духовенства, вітала гетьмана делегація тієї шляхти, що стала по боці всенародної української революції. Війт і райці города Києва вітали нового господаря від мас міщанства. Почалися довші та барвисті привіти від студентської молоді Києво-могилянської академії.

Студеї академії у своїх "орацїях, аклямаціях і кантах", уложених частинно в латинській, частинно в українській мовах, найщиріше виповідали ті настрої, що жевріли в серцях мільйонів українського народу. Вони називали гетьмана спасителем та визвольником з неволі лядської, справді Богом даним визвольником України, вже при хрещенні названим Богданом. Порівнювали його з Олегом Віщим та Св. Володимиром, а його козацьку армію з вояками старих русичів.

Після закінчення привітів, довгий час не переривалися радісні оклики міщанських мас та козаків, що відпроваджували гетьмана на спочинок на замок, в дотеперішню резиденцію королівського старости, тепер перемінену на тимчасову кватиру нової української влади. Там, в товаристві найближчих товаришів зброї, зустрічав гетьман Святий Вечір і там положився на спочинок після всього пережитого в тім дні.

* * *

Коли по врочистій святовечірній вечері гетьман пішов на спочинок, в його голові шаліла буря супротивних думок. Він сам ще не міг зорієнтуватися, яка переміна наступила в його житті. Дев'ять місяців тому, вибираючись в похід із Запорозької Січі, щоб покарати Чаплинського та його протекторів, можних короленят, шляхетських магнатів, він навіть в сні не видів тієї ролі, яку йому накинули самі події в дальшому діянні. Він уважав за мрію свого життя, привернути щонайменше привілеї козацького стану, втрачені в попереднім повстанні з-перед десяти років, одначе, стати визвольником цілого народу він не сподівався.

Ту нову ролю освідомив він собі щойно тоді в Києві. Не палкі слова східнього патріярха Паісія освідомили Хмельницькому його нову ролю, але ці щирі, повні сердечности привітання українського духовенства, шляхти та міщан. Новий огонь, що своїм полум'ям обгорнув увесь український народ, влили в його серце щирі та ентузіястичні привіти студентів академії, які його запалювали та просвіщали, що не тільки козацький стан України був дотепер поневірюваний чужинецькими, польськими окупантами, але

ввесь нарід, його маси, його інтелігенція та все його духове й економічне життя. З палких слів могилянських студеїв зродився новий вогонь в душі гетьмана —визвольника.

Пізньою ніччю, по важких думах та постановах, заснув гетьман в столиці вільної України. На другий день Різдво Христове, а після полудня бенкет в Печерській Лаврі, на який архимандрит Тризна запрошував гетьмана та духовенство. Гетьмана посадили на першому місці, навіть вище найвищих духовних, символізуючи цим, що в ньому вони тепер видять державного зверхника України.

На третій день припадали ім'янини гетьмана і він вибрався до церкви на службу, яку обіцяв відправити патріярх Паісій. Коли прийшов час причащати людей, патріярх закликав поіменно гетьмана приступити до Божого престолу. На це гетьман відповів, що він не приготований прийняти Тіло й Кров Господню, бо не сповідався. Тоді патріярх публічно дав гетьманові відпущення всіх його гріхів і запричащав гетьмана на місці. Закінчилися святочні прийняття і гетьманові прийшлося з'ясувати своє політичне положення тим більше, що не тільки патріярх Паісій цілими днями замикався з гетьманом на таємні наради, але в Києві явилися теж посли від трьох держав: Туреччини, Молдавії та Семигороду, які бажали наладнати відношення своїх країн до нового політичного твору, що несвідомо та навіть без волі її творця повстав на сході Европи, а саме до самостійної України.

("Українське Життя").

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ЗОРЯНЕ НЕБО

(Сонет)

Люблю вечорами дивитись на зорі.
Пригадують вони отари овечат,
Що граються у срібнім вруні шат,
Розсипані, як перли, у просторі.

Самоцвітно сяють оксамитні груні
Таємничі такі, оповнені величі дивної,
Мерехтять ці світи краси зір переливної,
Аж не спиться мені від такої тиші.

Каже тоді серце тремтливе і п'янке,
Що є щось в світі краще і вище за марне
Людського роду земське "Уживай"!

Що понад болі і жагу,
Над смерті жах і тлінь плісну
Живе мій Бог, мій тихий Рай!

КІНЕЦЬ СТАРОГО РОКУ

ІСУС "зростав та зміцнявся духом, набираючись мудрости. І Божа ласка пробувала на Нім" (Лк. 2, 40).

Кожна людина, що приходить на цей світ, силою природного закону, росте, розвивається і скріпляється, поки не досягне повного розвитку. Тоді кажемо: "Він уже дорослий. Це вже мужчина. Це вже жінка, а не дитина!"

Деякі родини з численними дітьми пильно слідять за зростом своїх синів і дочок. Якщо дитина не росте фізично, то це знак, що вона ненормальна. Такі діти стягають на себе прикре прізвище ""рахитик". Ніяка розумна дитина не хоче бути чи уходити за потвору чи рахитика.

Нерідко можна стрінути дітей, що кожного року міряють свій фізичний зріст. Стають біля дверей кухні або в іншій кімнаті та на одвірку роблять собі криску над головою. Промине рік і вони знову підходять до одвірка, стають біля нього та кажуть до своїх батьків: "Татку, ану зроби нову криску на одвірку!"

Якщо значно підросли, то тішаться та кличуть: "Я більший ніж мій брат чи сестра! Незадовго дожену свого братчика Михася!"

Подібна практика дуже корисна для нормального розвитку дітей. Щорічне міряння чинить їх уважними, щоб рухатися, бігати, брати відповідну поживу та виминати все, що шкодило б їх здоров'ю та природному розвиткові.

Людина складається з душі та тіла. Росте тіло, повинна теж рости й душа, бо йнакше людина стане потворою в Божих очах. Отож кожний із нас повинен рости не тільки фізично, але передовсім духовно цебто душа мусить рости та розвиватися.

Фізичний ріст людини кінчається около 24 року життя. Тоді людина осягає свій повний фізичний зріст. Вона стає дорослою.

Якщо ж іде про духовний зріст, то християнин має рости аж до смерти, бо тільки в вічній славі в небі досягне свій повний духовний зріст. Поки живемо на землі, треба рости духовно, бо тут ніхто не може сказати про себе: "Я вже виріс на правдивого християнина. Тепер можу собі спочити та спокійно ждати на смерть і вічну нагороду по смерті!" Ніхто не залишається таким самим, бо людина не є бездушною статуею, що завжди така сама, поки не знищиться. Стаємося гірші або ліпші, але ніколи не залишаємося такі самі. Хто не стається ліпший, той стається гірший. Хто духовно не росте, той занепадає!

Закінчення старого року це

знаменита нагода **зміряти та зважити себе духовно,** щоб зобачити, як стоїмо в Божих очах: чи наш Творець тішиться, що сотворив нас і послав у світ, чи може жалує, як жалував колись у Старому Завіті: "Як Бог побачив, що злоба людей була велика на землі та що люди повсякчасно дбають тільки про лихе, то Він став жалувати, що сотворив чоловіка. І повен жалю, промовив: Знищу чоловіка з лиця землі, якого Я сотворив! . . . Жаль бо Мені, що Я сотворив їх" (Бут. 6, 5-7).

Бог послав на землю потоп і вигубив усе зіпсуте людство, бо воно не відповіло Божим плянам, не хотіло служити та любити Його, відказалось духовно зростати "в мудрості та Божій ласці", щоб стати улюбленими дітьми Небесного Отця. В тодішньому зіпсутому світі знайшлася тільки одна родина, з якої Бог був вдоволений. Це була родина побожного Ноя, якого Бог пощадив і вирятував від загального потопу: "Ной же своїм добрим життям знайшов ласку в Господа" та врятувався від кари (Бут. 6, 8).

При кінці року всі розумні бизнесмени та розсудні продавці роблять **загальний балянс,** щоб зобачити, як іде їх бизнес. Кожна людина це бизнесмен і робітник у Божім винограднику. Світ це духовний виноградник, де кожна людина є Божим робітником (Мт. 20, 1). Бог кожному дав певні таланти та бажає, щоб люди використовували їх для Божої слави, добра своїх ближніх і власної досконалости. Таланти це фізичні, моральні та духовні здібності, якими Бог наділив людей.

Христос змалював Свого Небесного Вітця у ролі господаря, "що від'їхав і зоставив свій дім, і дав своїм слугам владу й кожному зазначив свою працю" (Мр. 13, 34), роздаючи їм різні таланти, одному дав п'ять талантів, другому два, а тому один, кожному відповідно до його сили" (Мт. 25, 15).

Людина має використовувати таланти цебто Божі дари, бо занедбання чи надужиття дарів це зневага для Творця та марнування Його духовних скарбів. Син образив би свого батька, якщо б замість учитися, розтратив би на забави і пиятику тяжко запрацьований батьком гріш.

Аллилуя—це єврейське слово, що означає: "Прославляймо Господа!"

Христос невпинно кличе до всіх розчарованих мужчин і жінок: "Прийдіть до Мене всі, що змучені та перетяжені, і Я дам вам спочинок!" (Мат. 11, 28).

Ісая питається: "Хіба сокира буде чванитися, що хтось рубає нею?" (Іс. 10, 25). Невже сокира година промовити до робітника, який рубає: "Це я стяла дерево, а не ти!"

Не вільно усувати молитви з публічних шкіл, бо йнакше мало хто дійшов би до того, щоб дістав гідне свідоцтво.

Обопільні обов'язки чоловіка і жінки

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

БОГ, створивши Адама, сказав: "Не добре, щоб бути самітним. Створю йому поміч, подібну до нього... І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрив його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: "Оце тепер вона—кість від костей моїх, і тіло від тіла мого... Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом..." (Буття 2, 18-24).

І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: "Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю" (Буття 1, 28).

Бог створив чоловіка і жінку на свій образ і подобу та дав кожному з них спеціяльну природу й спеціяльне завдання. Тому чоловік і жінка мають обопільно поважати себе, чемно поводитися і помагати собі.

Бог покликує найбільше людей до подружжя. В подружжі чоловік і жінка мають обопільно любити себе, зберігати подружню вірність і продовжувати людський рід. Їхня любов повинна ущасливлювати їх самих і їхніх дітей, і всі вони разом повинні так жити, щоб дійти до неба.

Ісус Христос каже: "Що Бог злучив, людина нехай не розлучує" (Матей, 19, 6). Це—смертельний гріх і велика трагедія, коли подружні особи взаємно ломлять подружню вірність. Цей гріх називається чужолоством. Бог приказує в шостій заповіді: **"Не чужолож"** (Ісход 20, 14), а в дев'ятій заповіді: **"Не пожадай жени ближнього свого"** (Ісход 20, 17). Чужолоство завжди починається від лихих бажань і гадок. Ісус Христос сказав: "Кажу вам, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм" (Матей 5, 28).

З цеї причини хлопці та дівчата повинні рішитись, що будуть рости на чоловіків і жінок доброго характеру. Вони повинні взаємно поводитися просто й природно та водночас поважати себе. Легкодушне фліртування між молоддю може часто знищити пізнішу свіжість і силу дійсної любови. Любов не є чистою іграшкою. Нездисциплінована й безвідповідальна приязнь між хлопцем і дівчиною може знищити ціле людське життя. Кожний, що хоче бути щасливий в подружньому житті, повинен бути приготований, щоб зачекати й контролювати себе, доки він достатньо не дозріє до обов'язків подружнього життя.

Дехто здержується від подружжя, бо не має здоров'я, або не має засобів до подружжя, або має дбати про батька чи матір. Вони також мають від Бога завдання, яке дасть їхньому життю вдоволення і ціль. І тому вони можуть бути щасливими, навіть без подружжя.

Деякі інші з власної волі залишаються неподружніми, бо вони вповні хочуть віддатися Христові та бути до Його розпорядження для деякої спеціяльної служби в Божому царстві. Вони живуть у священнім дівстві. Бог особливо любить тих, що живуть дівочим життям.

Ісус Христос каже: "Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога" (Матей 5, 8).

Як Діва почала Божого Сина, то удалася до Єлисавети. Її ж дитятко (Іван), почувши Маріен привіт, сильно зраділо і заворушилося в материнім лоні гейби співаючи в честь Богородиці:

"Радуйся, вітко нев'янучого дерева.
Радуйся, скарбнице, в якій міститься овоч, що запевняє безсмертя.
Радуйся ти, що подала нам чоловіколюбного управителя.
Радуйся, бо ти породила Того, що подав нам життя вічне.
Радуйся, бо тя духовна нива, багата в обильні Божі щедрості.
Радуйся, трапезо, бо запевняєш очищення душам.
Радуйся, бо процвітаєш немов розкішний рай.
Радуйся, бо зготовила захист для наших душ.
Радуйся, бо ти подібна до запашного молитовного кадила.
Радуйся, бо всьому світові запевнила очищення від гріха.
Радуйся, бо через тебе Бог знайшов у людях Своє уподобання.
Радуйся, бо через тебе відзискали сміліть наближатися до Бога.
Радуйся, Діво-мати!"

(Акафист до Б. М., Ікос 3).

І СЛОВО СТАЛОСЯ ЧОЛОВІКОМ (Ів. 1, 14).

Бог послав архангола Гавриіла до Пречистої Діви Марії, щоб спитався її, чи годиться стати Матір'ю Божого Сина. Марія годиться, і Божий Син стається Чоловіком.

О чудо, що викликало подив у небі та на землі. Слово Боже бере на Себе людську природу і Бог стається людиною. Що ми сказали б, якщо б цар стався черв'яком, щоб своєю смертю рятувати життя земському черв'якові? Мій Ісусе, Ти—мій Бог. Не міг Ти померти як Богу, тому захотів статися чоловіком, щоб померти за мене.

Мій ласкавий Спасителю, чому ж не помру з болю на вид такого великого милосердя і любови, що Ти виявив мені? Ти зійшов з неба, щоб пошукувати за мною, загубленою овечкою, а я стільки разів відганяв Тебе від себе, бо предкладав власні задоволення понад Тебе.

Тепер же вповні віддаюся Тобі, бо Ти бажаеш мене. Хочу належати до Тебе, тому не бажаю нічого іншого. Вибираю собі Тебе за єдиний предмет любови, тому повторяю з Обручницею Пісні Пісней: "Мій Любий належить до мене, і я до Нього!" (Піс. 2, 16). Ти продумуеш про мене, і я хочу думати про Тебе. Поможи мені завжди любити Тебе і ніколи не перестати любити. Годжуся проживати без потіх, ба й терпіти всяку муку, аби тільки любити Тебе. Бачу, що хочеш, щоб я вповні належав до Тебе, тому бажаю бути вповні Твоїм. Знаю, що в світі є багато неправди, обману, диму, болота та марноти. Тільки Ти є правдивим і єдиним добром, тому вистачаеш мені. Мій Боже, хочу Тебе одного й більше нічого не бажаю. Чи чуеш, Господи? Хочу Тебе одного й більше нічого не бажаю.

1) При народженні Христа малюють осла і вола. Звідкіля ці звірята взялися в стаєнці, в якій Божий Син прийшов на світ?

Як Йосип вибирався для перепису населення до Вифлеєму, звідкіля він походив, то взяв з собою осла, щоб Божа Мати занадто не трудилася під час довгої подорожі, що мала яких 70 км.

Від правдоподібно належав до когось із людей, що прибули до Вифлеєму і може потім мали продовжати подорож до Єрусалиму, щоб віддати його священикам на жертву. В ночі люди заганяли звірята до стайнів, що були видовбані в печерах. Хтось правдоподібно запровадив був до одної з тих стайнів свого вола. Йосип і Марія, не мігши знайти місця в містечку, подалися поза місто до згаданих печер. Може всі інші печери вже були зайняті, за винятком тої, в якій був самітний віл. І цю печеру Йосип вибрав на нічліг для себе і Марії. І саме в цій печері-стаєнці Божий Син народився.

2) Чи воно добре, як шкільні хлопці постійно товаришують з тими самими дівчатами, що разом з ними ходять до школи цебто завжди з ними разом ідуть до школи, на забави, до кіна, тощо?

Якщо той сам хлопець завжди товаришує з тою самою дівчиною гейби вони були вже заручені, то воно напевно не є добре, бо веде до інтимности, а інтимність легко провадить до гріха. Отож треба поборювати і забороняти те невчасне товаришування. Зате шкільні діти повинні забавлятися в групах, не витворюючи між собою таких приязней, що були б небезпечні для їх чесноти.

Батьки мають обов'язок чувати, щоб подібні приязні не витворювалися між їх дітьми, бо вони відповідають за поведінку своїх синів і дочок. Воно запізно плакати і каятися, як станеться нещастя і родина покриється стидом. Водночас батьки повинні спокійно вияснити своїм дітям небезпеки, що їх витворює подібне передчасне і нерозважне товаришування між хлопцями і дівчатами.

3) Я дуже люблю проказувати акафісти. Мені було дуже приємно бачити в вашім молитовнику "Мій Спаситель" акафист до Христа в українській мові. Я завжди цебто щодня проказую цей акафист, відколи дістала цей молитовник. Тепер я хотіла б знати, чи є якийсь відпуст за це проказування акафисту?

За проказування акафисту в честь Пресвятої Богородиці, що так само маєте в згаданім молитовнику "Мій Спаситель" можна зискати 10 літ відпусту (ААС., 23 лютня 1944), але за проказання акафисту в честь Христа нема ніякого відпусту. Проте ви зискуєте багато ласк від Христа і запевняєте собі Його благословлення, якщо проказуєте побожно цей акафист, бо наші акафисти це пречудні богослужби, повні чару і побожних почувань получених з похвалами Христа або Його Божої Матері.

4) Чи це правда, що царица Сава відвідала Соломона?

Це правда, що якась царица Сходу відвідала Соломона, бо це зазначене в Біблії. 3 Цар. 10, 1-13. Проте Біблія не подає її ймення та краю, з якого вона прибула до Єрусалиму відвідувати царя Соломона. Передання різних народів подають, що це мала бути етіопська царица Сава, і до цієї традиції так само схиляється жидівський історик Йосип.

5) Коли в нашім обряді можна брати шлюб? Чи вільно брати його в п'ятницю?

В нашім обряді тепер можна брати шлюб і справляти весілля впродовж цілого року, не виключаючи п'ятниць, крім часу Великого Посту і Пилипівки. Проте навіть під час посту можна взяти шлюб за позволенням Єпископа, якщо зайде потреба, але тоді не вільно справляти весілля цебто гучних прийнять з музикою і танцями.

6) Не знаю, що сталося моїй жінці. Колись була добра, ходила до церкви, а тепер на старість зовсім змінилася. Посварилася з отцем парохом за те, що він звелів забрати з церкви статую, перед якою дуже любила молитися. Відтоді моя жінка так затялася, що стала товаришувати з сусідкою єговісткою, ходити на їх сходини, і тепер уже сама є свідком Єгови. Що більше? Вже й в пекло не вірить, бо каже, що Бог задобрий, щоб посилати бідних людей до пекла. Що я маю бідний робити на старість? От біда та й годі!

Побожність і знання релігії в вашій жінці мусіли бути дуже плитенькі й обмежені, коли вона через статую відступила від Церкви і перейшла до свідків Єгови. Священик, що усунув з церкви статую, добре зробив, бо в наших церквах не повинно бути статуй.

Східня Церква допускає ікони (образи), але не дозволяє статуй і не каже нікому шанувати їх. Сьомий вселенський Собор (787 р.), що осудив іконоборство (поборювання ікон), не згадує нічого про статуї, хоч одобрив почитання ікон. Нема згадки про статуї в листах патріярхів, ані в листах Папи Григорія Великого й Адріяна, що займалися цими справами. Отці Сьомого вселенського Собору не дозволили в церквах на вживання статуй тому, що статуя занадто нагадує ідолів, яких через потрійний розмір можна було з усіх сторін доторкатися (Див. Histoire du Christianisme, specialement en Orient, par Henry Musset, Vol. I, Harissa-Liban, 1948, p. 280).

Як іде про вашу жінку, то видно, що пристарання з єговітською сусідкою так само причинилося до її відступлення від Церкви. Ось це ще один доказ, що не слід входити в релігійні дискусії, якщо хтось добре не знає своєї віри.

Врешті факт, що ваша жінка не вірить у пекло, зовсім пекла не касує. Навпаки Сатана тішиться, що деякі люди перестають вірити в пекло, бо, позбувшися Божого страху, легше туди дістануться, а Сатана цього тільки й хоче.

Що ж вам тепер робити? Молітеся за навернення своєї жінки, бо тільки молитва може просвітити її через ласку, що виєднює тим, за яких щиро і витривало молимося. Водночас час до часу показуйте їй або принаймні пригадуйте те, що про пекло каже Христос. Якщо б пекло не було вічне, то Спаситель напевно не був би звелів відрізувати собі руки або виривати око, щоб уникнути його!

7) Мій чоловік став якийсь такий тяжкий і нетерпеливий, що годі жити з ним в спокою і мирі. Він часто свариться зо мною, хоч сама не знаю за що. Часом мовчу, але часом відповідаю йому. Це злостить мене і я чую до нього відразу. Чи злість на чоловіка це гріх? Що маю робити з таким прикрим чоловіком?

Якщо ви досіль не потрапили змінити

його, то нема великої надії, що він перед смертю зміниться. Найкраще мовчіть, не відзивайтеся. Якщо ж припадково розлоститься на нього, то старайтеся щоскоріше викинути гнів і злість зо свого серця, бо Св. Павло каже: "Нехай сонце не заходить у вашім гніві!"

Може ваш чоловік такий нервовий тому, що він нудиться в хаті. Знайдіть йому якусь роботу. Можете попрохати отця пароха, щоб знайшов йому якусь працю біля церкви. (Біда в тім, що багато стариків боїться праці немов вогню!) Якщо б люди були завжди зайняті працею, то не мали б часу на чудьгу, що дуже часто викликує нервозність і веде до сварок. Крім цього праця й зайняття сильно помагають людям бути здоровими і щасливими.

8) Мій син хотів іти до нашої католицької школи, але я не послав його туди, бо шкодував грошей. Він скінчив публічну школу, пішов до чужих товариств, оженився з дівчиною протестанткою і згодом зовсім відпав від нашої Церкви. Чи я маю за це гріх?

Ми не знаємо, яке виховання ви дали своєму синові. Але ми певні, що в нашій католицькій школі він був би поглибив своє знання і напевно не був би так легко відпав від Церкви і свого народу. Нехай ваш приклад послужить іншим, щоб вони посилали свої діти до рідних шкіл і не жалували гроша на їх добре, християнське виховання, бо добре виховання має більшу вартість для дітей аніж гроші. Яка користь для дитини, що батько полишив їй гроші чи фарму, але не навчив її боятися Бога, шанувати Його Закон, ходити до рідної Церкви і триматися свого народу, з якого вона вийшла?

9

СВЯТА МЕЛАНІЯ

Св. Меланія була побожною римською дівицею. Уродилася в 343 р. Хоч була багата в земські добра, проте куди багатішою була вона в Божу ласку і любов до Дитяти Ісуса.

На приказ батьків вийшла заміж за багатого римського сенатора, але скоро повдовіла, бо мала тоді всього 23 роки. Звільнена з подружих обов'язків рішилася присвятити Ісусові решту свого життя. Вибралася до Палестини і поселилася в Єрусалимі, щоб часто відвідувати гору Голгофу, де Христос помер за спасення світу. Там і заснувала манастир для дівиць, що мали роздумувати про Христові Страсті і любов'ю віддячуватися Йому за Його любов.

З Єрусалиму часто удавалася до поблизького Вифлеєму і святій печері проводила довгі години на молитві. В 438 р. відчула, що смерть надходить. Заявила своїй кузинці Павлі: "Хочу удатися до Вифлеєму і там відсвяткувати народження мойого Господа. Молися за мене, бо внедовзі сама святкуватимеш це свято". Там і закінчила своє земське життя, віддаючи Богу свою невинну душу.

Дивлячись на Дитятко Ісуса, що зростав фізично, Св. Меланія намагалася рости духовно. Стала велетнем в Божих очах. Вифлеємська печера завела її на верхів'я християнської досконалости, до якої Боже Дитя кличе всіх тих, що повірили в Нього та прийняли Його Святу Євангелію.

Якщо не хочете, щоб ваше лице червоніло зо стиду, то тримайте замкненою долішню частину обличчя.

Господя, світло Твоего обличчя засяло над нами.

РОДОВІД ХРИСТА СПАСИТЕЛЯ

ХРИСТОС це Бог і Чоловік. Як Бог Він є вічний, бо від вічности існує разом зо Своїм Отцем і Святим Духом. Перед Воплоченням Він був знаний як Боже Слово, через яке все було створене. По Воплоченні відвічний Божий Син є відомий у світі як Ісус Христос, Син Предвічного Отця і Пречистої Діви.

В небі Божий Син не мав Матері, бо Марія це тільки Його земська Мати, від якої взяв Собі людську природу цебто людське тіло і людську душу, щоб могти статися Чоловіком цебто братом усіх людей. Це було Йому потрібне, щоб народитися як звичайне Дитя, зростати і страждати на хресті за Своїх Братів, людей усіх часів і рас.

Якщо б Бог був безпосередньо дав людське тіло Христові, то Він не був би дійсним нашим братом, бо не походив би від Адама і Єви, прабатьків цілого людського роду. Тепер же Він дійсний наш Брат, бо Він так само син Адама й Єви, як всі інші люди.

Це велика честь і слава для всіх людей, що Божий Син, співтворець неба і землі, є їхнім Братом. Гордячись таким Братом, люди повинні щиро любити Його та наслідувати в щоденнім житті Його божеські чесноти, особливо любов до Бога Отця і ближнього, бо мусять духовно вподібнитися до Христа всі ті, що хочуть бути синами і дочками Небесного Отця.

* * *

Ось родовід Ісуса Христа, Сина Давидового, Сина Авраамового.

Авраам був батьком Ісаака, Ісаак—Якова, Яків—Юди і його братів, Юда—Фареса та Зари від Тамари, Фарес — Есрома, Есром—Арама, Арам—Амінадава, Аманідав—Наасона, Наасон—Салмона, Салмон—Вооза від Рахави, Вооз—Йовіда від Рути, Йовід — Єссея, Єссей — царя Давида, Давид—Соломона від Уріевої жінки, Соломон—Ровоама, Ровоам—Авія, Авія—Аси, Аса—Йосафата, Йосафат—Йорами, Йорам—Озії, Озія—Йоатама, Йоатам—Ахаза, Ахаз — Езекії, Езекія—Манасії, Манасія—Амона, Амон—Йосії, Йосія—Єхонії і його братів у часі вавилонського переселення.

А по вавилонськім переселенні Єхонія був батьком Салатіїла, Салатіїл—Зоровавеля, Зоровавель—Авіюда, Авіюд—Еліякима, Еліяким—Азора, Азор—Садока, Садок—Ахима, Ахим—Еліюда, Еліюд—Еліазара, Еліазар — Матана, Матан — Якова, Яків—Йосипа, що був мужем

Марії. З неї ж народився ІСУС, що зветься ХРИСТОС.

І так всіх поколінь від Авраама до Давида було чотирнадцять. І від Давида до вавилонського переселення теж чотирнадцять. І від вавилонського переселення до Христа так само чотирнадцять.

Ось як народився Ісус Христос: Його мати Марія заручилася з Йосипом. Заки разом замешкали, то виявилося, що вона зачала дитя за посередництвом Святого Духа. Її муж Йосип, чоловік праведний, не хотів знеславлювати її, тому рішився потайки відпустити її.

Як тільки це задумав, ангол Господній у сні з'явився йому і сказав: "Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти до свого дому Марію, свою дружину, бо від Святого Духа те дитя, що в її лоні. Вона породить Сина і ти назвеш Його Ісусом, бо Він спасе Свій нарід від його гріхів!"

Все те сталося тому, щоб виповнилося те, що Господь заповів через пророка: "Ось дівиця зачне і породить Сина і назвуть Його **Емануїлом"** цебто "З нами Бог".

Пробудившись зо сну, Йосип учинив так, як ангол Господній звелів йому, взяв свою подругу до свого дому. І не знав її, поки не породила свого первородного Сина, що Його назвав він Ісусом. (Мт. 1, 1-25).

Благословенний Ти, Господи, Боже наших Отців, тому й Твоє ім'я навіки хвалять і прославляють. (Причастен).

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

Христос Раждається!—Славіте!—
вітають всі: старі і діти.
веселий справді нині день—
І гомонять святочно дзвони,
і колядок несуться тони,
співають радісних пісень.

Дитя Христос всіх потішає
у наших злиднях, смутку й горі;
надію Він нам посилає,—
не дасть в чужім розплистись морі.

А дасть нам сили перебути
усі турботи і недолі
і згодом таки повернути
у рідний край, у славі й волі!

Петро Зубрицький.

Св. Іван каже: "Блаженні ті, що померли в Господі!" (Апок. 14, 13), цебто ті, що померли з вірою в Христовий хрест.

Господи, спаси Свій нарід і поблагослови Своє наслідля, подай правовірним володарям побіду над ворогами і хрестом захищай Свою Церкву. (Тропар П'ятниці).

Великий Господь, що пробуває в Сіоні, бо Він—найвищий Володар всіх народів.

Нехай всі прославляють Твоє славне ім'я, бо воно пошани гідне і святе.

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА

о. М. Шудло, ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква це Боже царство на землі. Христос є Царем, а єрархія на землі цебто Папи, єпископи і священики це Його міністри, що в Його імені рядять цією духовною Родиною, яка має обнимати всі народи світу. Христова Церква відрізняється від жидівської синагоги тим, що ця остання була духовним домом для самих жидів, тому й жиди не мали місіонерів у світі й не намагалися привести інші народи до неї.

Христова Церква це всесвітня, католицька родина. Христос є її головою, а людство членами. Як одиниці існують, живуть і розвиваються на лоні родини, так всі народи мають згідливо і в любові проживати в Христовій Церкві. Ось тому не вільно вносити до Христової Церкви нічого, що різнило б і розсварювало б її членів, от хоча б пересадного націоналізму і шовінізму, хоч у ній є місце на розумний і здоровий патріотизм, бо християнський патріотизм це тільки поширення братньої любови на країну, в якій живе згадана частина людства, що належить до Христової Церкви. Живе вона згідно зо своїми національними переданнями, звичаями, обрядами і культурою.

Митрополит, Слуга Божий Андрей Шептицький, чудово писав про цей християнський патріотизм, який не тільки не перешкоджає народам любити свої країни, але ще й помагає любити інших, тому не утруднює співжиття з іншими націями в тій самій вселенській Христовій Церкві. Цей великий божий угодник отак з'ясовує істоту християнського патріотизму:

"Християнський патріотизм не проявляється і не може проявлятися **ніякою політикою** та не може містити в собі ніякої ненависти до наших братів іншого народу. Слухняні Христовому наказові, ми любимо всі народи світу любов'ю до ближнього. Ненависть супроти якогонебудь народу чи суспільної верстви чи стану ми вважаємо противною Божому законові, і тому шкідливою для дочасного і вічного нашого добра. Наш християнський патріотизм у тому одному, що свій народ, народ український, любимо християнською любов'ю більше ніж інші народи та готові за нього віддати працю всього життя.

"Цей християнський патріотизм не може перешкоджати нам в обійманні християнською любов'ю до ближнього і тих християн, які не належать до наших парафій чи єпархій... Вони всі є нашими братами, бо вони діти одного Отця Небесного" [1]).

Вислів великого Галицького митрополита Андрея вповні погоджується з намаганнями ін-

---

[1]) Декрети АЄСобору, розділ, "Праця над з'єдиненням", ЛАЄВ, 1942, стр. 61.

ших Божих угодників Христової Церкви, бо вони натхнені Христовим духом. Спаситель установив одну Церкву для всіх народів землі, не зважаючи на їх роди, культури, історії та звичаї. Сам факт, що Божий Син установив тільки **одну** Церкву, це наявний доказ, що все людство може і повинно належати до цієї одної Церкви, бо йнакше Спаситель був би не зобов'язував народів ставати членами цієї Церкви, якщо б це було для них не можливе.

Велике згіршення

На жаль в світі є повно Протестантських Церков, що звуть себе "Христовими". В самій Америці є коло 300 різних сект, які називають себе християнськими віровизнаннями, цебто Церквами. Не мало й цих церков-сект в інших країнах світу.

Що більше? Навіть між нашими православними братами, особливо між православними українцями, церковна одність так сильно захитана, що часом виглядає гейби її не було між різними юрисдикціями, що навіть не признають себе.

Сьогоднішня Східня Православна Церква складається з різних самостійних, юридичних одиниць—звичайно патріярхатів, що так слабо злучені між собою, що між ними часом тяжко добачити зовнішню єдність, хоч Спаситель виразно заявив, що в Його Церкві: **Буде одна отара й один пастир** (Ів. 10, 16).

Послаблення зовнішньої єдности між різними частинами православ'я признають навіть такі православні авторитети, як проф. Алівізатос і єп. Хризостом Константінідіс. Вони обидва виголосили промови в 1959 р. з нагоди свята Григорія Палямаса, якого царгородський синод у 1368 р. проголосив Учителем Церкви [2]).

Ці два вчені православні богослови спирають одність Православної Церкви на церковній традиції і на вірності навчанню та засадам, що колись були спільні цілій вселенській Церкві перед поділом у 1054 р. Єп. Х. Константінідіс твердить дальше, що одність віри між православними християнами, одність традиції, богопочитання і православної свідомости це джерело і запорука, що Православна Церква є продовженням Христової Церкви з-перед поділу, тому вона, не зважаючи на різні автокефалії, є одною Христовою Церквою. Але навіть вони самі допускають, що автокефальні Церкви православ'я, ставшись строго національними, так сильно віддалилися від себе й так закріпили відрубність між собою, що треба питатися, де ділася церковна одність православ'я?

Цей заник одности православ'я особливо яркий на **діяспорах,** цебто на іміграції, яка ще більше послабила злуку між православними християнами різних націй і юрисдикцій. Тут уже кожна Церква стала національною зо своєю відрубною ерархією. Це ж витворило своєрідну мозаїку православ'я, і через це одність православ'я гейби зовсім зникла між ними. Таке положення православ'я в Америці "знищило всяку зв'язь між якою десяткою різних церковних юрисдикцій, що хоч офіційно не є собі ворожі, все таки поділені в житті, бо не мають ніякого спільного осередку" [3]).

Цей поділ фатально відбивається на житті Православної Церкви, бо вона не годна повзяти однозгідних рішень про різні проблеми.

* * *

Як же ж можна зарадити цьому розбиттю православ'я? Атенський богослов Алівізатос тут не погоджується з єп. Константінідісом, хоч обидва твердять, що автокефалія це **православна і демократична підвалина Церкви.** Єп. Константінідіс навіть каже, що ця "демократична і федеральна форма адміністрації Церкви чинить Церкву вільною. Цього ж нема в латинськім Заході, що гнобить народи і Церкви" [4]).

Все таки навіть цей оборонець роздрібленої автокефалії відчуває брак якогось загального авторитету і проводу між автокефаліями, тому вказує на 28-ий канон Халкедонського Собору, який дозволяє царгородській Церкві бути речником і провідником автокефальних Церков, але професор Алівізатос скептично дивиться на цю розв'язку, бо різні автокефалії не виявляють охоти слухати Царгородського патріярха в церковних справах [5]).

Отець Шмеман слушно підмічує, що ніхто не може мати між православними дійсного загального проводу, бо кожна автокефальна Церква має свій осередок і свій найвищий авторитет, який нікому не кориться. Як же тоді можливий якийсь загальний авторитетний провід між ними, коли вони самі мають свій найвищий провід, звичайно патріярха або синод? [6]).

Брак найвищого церковного авторитету між православними автокефальними Церквами світу повернув їх в одиниці чи інституції під контролею держав, в яких ці автокефалії існують. Це було дуже явне в Російській Церкві перед революцією 1917 р., де царський прокуратор був паном так званого Святішого Синоду Російської Православної Церкви.

Брак найвищого церковного авторитету в згаданих Церквах причинився до того, що до адміністрацій цих автокефалій увійшли представники мірян, які часто роблять труднощі клерові й ерархії. Сам православний Афанасієф звертає увагу на цю церковну аномалію, як говорить про колишню Російську Церкву. "Соборність", каже він, "мала збирати в собі представників різних клясів Церкви. Це витворило фатальне поняття, що інтереси єпископів, клеру і мірян противляться одні другим. З цього зродилося намагання ділити Церкву на дві частини. Одна частина чисто духовна, цебто така, що має займатися догмами і мораллю, а друга—управою й адміністрацією, в якій міряни мають мати майже директорську владу" [7]).

Звідкіля ж узявся цей автокефальний поділ, що розшматував Православну Церкву на численні, незалежні церковні інституції, що практично не мають з собою нічого спільного? Дже-

---

2) Jean Meyendorff, Saint Grégoire Palamas et la mystique orthodoxe, dans la collection "Maitres Spirituels", éd. du Seuil, Paris, 1959, pp. 188.

3) A. Schmemann, La notion de primauté dans l'ecclésiologie orthodoxe, dans N. Afanassieff, La Primauté de Pierre dans l'Eglise orthodoxe, Paris, 1960, p. 121, n. 1.

4) C. Constantinidis, Conférence.

5) Istina, 1961-1962, No. 1, Janvier-Mars, p. 58.

6) A. Schmemann, op. cit., p. 144.

7) Ibid., p. 150, n. 1.

рело цього роздрібнення це релігійний націоналізм, що був плодом візантійської теократії. Ця теократія, в якій цар був найвищою державною і церковною владою, намагалася зляти Церкву і державу в одну цілість. Поки існувала візантійська держава, поти Царгородський патріярх мав велику повагу. і навіть державну поміч від царя, щоб затримати деяку зверхність над православними народами, що мешкали в інших державах. Коли ж турки зайняли Царгород у 1453 р. і назавжди повалили візантійську державу, Царгородський патріярх помалу, але постійно втрачав між православними свій престиж і владу. Ці народи тоді творили власні автокефалії й вовсім унезалежнювалися від Царгородського патріярха, часом навіть проти його волі та заборони. Отак Царгородський патріярх викляв Сербську Церкву в 1464 р. [8]) і Болгарську в 1872 р. [9]) за те, що проголосили церковну національну автокефалію.

Католицькі богослови слушно приписують це смутне положення автокефалій бракові зрозуміння природи Христової Церкви й її одности, як теж розуміння потреби одного найвищого проводу та його завдань у керуванні автокефаліями, що практично проживають вповні незалежним і самостійним життям.

Що більше? Нас дивує, що деякі православні богослови вважають брак найвищого проводу в Православній Церкві зовсім нормальним і природним з'явищем. Ось хоча б отець Е. Ковалевський отак пише про цю справу: "Православна Церква не тільки ніколи не признавала подібного осередку, але сама теорія про подібний провід в корені нищить тайну православного церковного навчання, яке спирається на тезі, що осередок Церкви це воскреслий Христос, який невидимо пробуває між Апостолами і їх наслідниками" [10]).

Якщо б твердження Ковалевського було правдиве, що Церква не має видимого провідника, а тільки невидимого цебто Христа, то треба б піти ще дальше і логічно відкинути **видимий** авторитет патріярхів у патріярхатах і єпископів в епархіях. Це ж очевидний абсурд, якого ніхто не годен прийняти навіть поміж нашими православними братами.

[8]) P. Henri Musset, P. B., Histoire du christianisme spécialement en Orient, Harissa, 1948, Vol. I, p. 408.

[9]) Adrian Fortescue, The Orthodox Eastern Churches, Reissue, London, 1916, p. 319.

[10]) E. Kovalevsky, Problèmes ecclésiologiques (A propos des articles du hiéromoine Sofrony et du R.P.A. Schmemann) dans Le Mesager de l'Eglise russe en Europe ocidentale, Exarchat du Patriarcat de Moscou, 1960, II-III, p. 14.

КЛОПІТ З ЗУБАМИ

180,000,000 американців мають около 700,000,000 зіпсутих зубів, а около 22,000,000 зовсім не мають природних зубів.

Клопіт з зубами зачинається в заранні життї людини. Навіть шість-літні діти мають 6 лихих зубів, а в 15-ім році життя около десять зубів бувають зовсім знищені.

Хіба я дістала чоловіка?

М. Щ.

Я народилася в Америці. Мої батьки були українцями католиками. Вдома була одиначкою, бо в родині не було більше дітей. Батьки пестили мене, бо була єдиною їхньою дитиною.

Воно не добре бути єдиною дитиною в родині. Одинак чи одиначка легко бувають пещені. Батьки дають їм усе, чого вони забажають собі, бо не годні відмовити їх проханням, боячись стратити довір'я і любов, або принаймні побоюються засмутити свій 'скарб'.

Зростаючи в такій випещеній атмосфері, я набрала до голови багато ілюзій про майбутнє життя. Бувши одиначкою, стала перебірливою. Хоч мріяла про подружжя, все таки не хотіла йти заміж за когонебудь. Щоправда, мені траплялися добрі українські хлопці, але я в своїм самолюбстві завжди знайшла в них якусь хибу, щоб відкинути їх предложення.

І так проминав рік за роком. Я мала добру працю в канцелярії одної фабрики. Хоч думала про майбутність, проте не дуже журилася нею, бо запевняла себе, що моє щастя не мине мене. Проте літа минали і ще щастя не приходило. Моя мати стала сильно журитися моєю долею. Ця журба згодом увілялася й мені, як проминув 25 рік життя.

* * *

Воно ж природне, що знайти подруга стає тяжче з кожним новим роком. Зрозумівши це, я стала розглядатися за товаришем життя, щоб не залишитися незамужньою до смерти.

І мій товариш життя нагло

станув передо мною. Перед Різдвом керівники фабрики справляли передріздвяне прийняття для всіх урядовців. Я була між ними. Кілька днів перед прийняттям керівник фабрики повідомив нас, що найняв нового урядовця Степана Спека. І саме цей Степан Спек, неукраїнець, мав стати моїм мужем, батьком моїх дітей, моїм щастям і моїм горем.

* * *

Стрінула Степана Спека під час прийняття. Він був дуже стидливий і несмілий. "Ну", сказала до себе, "не всі мужчини це леви! Несміліть не є злою

прикметою!" Розмова зо Степаном була радніше млява. Він здебільша тільки несміло відповідав на мої питання, не виявляючи ніякої ініціятиви. Проте виглядало, що він добродушний і щирий. Керівник фабрики заявив мені приватно, що він добряга, який колись виробиться на доброго робітника.

* * *

Прийшовши додому, все розповіла батькам. Мати відразу захопилася Степаном, хоч іще не бачила його. Батько був трохи скептичний, але не протестував, ані не осуджував мого знайомства з новим робітником.

На другий день була неділя. Я пішла з батьками до церкви і щиро молилася за себе і за Степана, благаючи Дитятко Ісуса просвітити мій ум і помогти мені рішити, що треба було чинити. "Боже", я вже помалу старіюся. Що маю робити? Ласкавий Ісусе, просвіти мене!" Хоч щиро молилася, проте здається молитва не розвіяла моєї непевности. Мабуть Господь лишив цю справу, щоб я сама вирішила її.

* * *

На саме Різдво Степан зайшов до нас і я познайомила його з батьками. Як ми прийшли зо Служби Божої, то мати мала готовий обід і ми засіли до стола. Степан поводився чемно, але не був балакливий. Інколи проявляв своєрідне поденервування. Мати вияснила його тим, що він був чужинець, не знав наших українських різдвяних звичаїв, тому не слід осуджувати його за несміліть.

* * *

Отак зачалася наша приязнь, що завела нас обидвох перед престіл. Ми взяли шлюб в нашій церкві і поїхали на медову подорож, хоч не відчувала надзвичайної любови до нього. Проте вийшла заміж, бо годі було довше ждати. "Краще щось аніж ніщо!"— казала мати, і я послухала її поради, бо вона запевняла мене, що любов прийде по шлюбі.

Ми винайняли для себе двокімнатне помешкання і перейшли до нього. Не було воно першої кляси, але ми не зважали на це. "Я перероблю все! Робота мені не страшна!" заявила мужеві. "Прикрашу його, помалюю, і буде гарно виглядати. Як Бог пошле нам діточки, то напевно допоможе знайти обширніше помешкання. Зрештою батько і мати поможуть нам збудувати власний дім, як зайде потреба!"

* * *

Як Степан пішов до роботи, то мати й я вибралися до міста на закуп різних речей, що потрібні в хаті. Мати наставала, щоб я купувала все, що нам попало під руки. "Бери, доню, все колись придасться!"

* * *

Степан вернувся з праці. Я показала йому новий диван, крісла і різні знаряддя кухенні, очікуючи від нього похвали за мою здібність і дбайливість. Вияснила йому, скільки ми находилися з матір'ю по різних крамницях за згаданими речами, скільки заощадила на грошах, тощо, а він на все те тільки заявив: "Пощо було стільки трудитися?"

На таку реакцію на мій труд я тільки болюче скрикнула в злості: "Хіба тобі байдуже, чи наш дім гарний чи негарний?" З його переляканого і замішаного обличчя я вичитала, що він зовсім не розумів, скільки

мені залежало на тім, щоб ми мали гарний дім. І саме тоді зрозуміла, що марний мій труд, бо він ніколи не зрозуміє цього.

* * *

Полишила його в кухні і сама пішла до спальні. Сіла на ліжко і гірко заридала від розчарування. "Маю чоловіка, але не маю мужчини! Дістала ніби мужчину, але не товариша життя, щоб поділяв всі мої мрії, радощі і смутки! Гірка ти, моя доле!"

І саме тоді пригадалася мені життєва історія Степана. Він походив з розбитої родини. Мати розвелася з батьком, як Степан був малим хлопцем. Його мати по розводі стала страшно нервовою. Бувши розчарована в подружжі, перестала дійсно любити світ, в якім включався навіть її малолітній син Степан. В подразненні виливала гнів на сина, кепкувала собі з нього і так витворювала в ньому почуття непевности і боязкости.

Невпинне знущання і кепкування заломили Степана. Він став нервово розстроєний і мусів іти до шпиталю. В шпиталі пильно лікували його і він виздоровів, але несміліть і брак довір'я не покинули його. Я сподівалася вилікувати його з цього лиха, і тому вийшла за нього. Хоч як намагалася, мої зусилля кінчалися неуспіхом і невдачею. Замість мужа, так видавалося мені, знайшла собі дорослого хлопчину, з яким мала проживати аж до смерти.

Проте погодилася на власну долю. Почала поводитися з мужем як з дитиною. Вибирала для нього одіж, давала йому гроші на різні малі видатки, влаштовувала відвідини знайомих, тощо. Сама мусіла рішати про справи, що в добрій родині повинні бути вислідом нарад між чоловіком і жінкою. На жаль, я не мала кого радитися, бо Степан погоджувався на все, що я рішила, і навіть тішився, що жінка звільняла його від відповідальности.

* * *

Степан був повільним учнем, але помалу таки вчився, і я дякувала Богові за це. Наші знайомі прийняли нас до свого товариства. Проте почувалася розчарованою, бо не мала мужа, що був би головою дому, як я завжди мріяла про це. Він був слабосильною людиною і це інколи дразнило мене. Хотіла бути горда з нього, але не було чим гордитися. Не раз я навмисно спізнялася, щоб він скаржився на мене, як це роблять інші чоловіки, але Степан ніколи не докоряв мені ні словечком.

Я так само зачала робити непотрібні видатки, щоб він скартав мене, але й цього не дістала. Степан мовчав гейби нічого не бачив. Він приймав усе, підчиняючись Божій волі.

Крім цього він усього боявся, особливо їхати автомобілем. Лякався так само води, тому ми не годні були іти над море. Наші приятелі знали про це і натягали його. Це злостило мене і викликало відразу до чоловіка. "Чому він не такий як інші? Ах Боже, чому Ти так страшно покарав мене нещасну?" кликала в злості, нарікаючи на Бога, а не на себе саму.

* * *

Вкінці рішила змусити Степана позбутися дитячої боязливости. Позичила в батька автомобіля і зачала навчати мужа керувати ним. Ох, що це бу-

ло за видовище! Степан дрижав і трясся немов у лихорадці, як посадила його за колесо. Його пальці гейби втискалися в залізне колесо, як піт спливав йому з чола.

Надїхало велике тягарове авто. Степан у переляку був би вгнався прямо в нього, якщо б була не вхопила колеса в свої руки. Вернувшись додому, нагально висварила мужа, визиваючи його всякими іменами. Він бідний зігнувся у чотири погибелі і благав милосердя, заявляючи: "Оленцю, зрозумій мене. Цей страх не моя вина. Бог мені свідком, як сильно намагаюся позбутися його. Поможи мені, і я напевно стану нормальним!"

Я була б напевно поступилася, якщо б він був поставився до мене, скрикнув у люті і наказав мені мовчати, але він тільки покірно благав зрозуміти його, і це ще сильніше лютило мене. Бідний Степан закрив лице руками, сів на кріслі і зачав плакати немов мала дитина. Він так сильно ридав, що аж трясся. Це зворушило мене. Я стала співчувати йому, приклякнула перед ним і зачала потішати і втихомирювати його. Він успокоївся.

* * *

Життя з кожним днем ставало тяжче для мене. Мені прийшла гадка, що він мусить бути умово хворий, коли був мусів іти до шпиталю. 'Горе мені, він ніколи не вилічиться!"—заплакала одного дня. "Пощо я йшла заміж за нього!"

Я забула, що кожне подружжя має свої проблеми і що кожний мужчина має власні хиби. Я тільки думала про тих своїх приятелів, що мали відважних мужчин, яких усі подивляли. Кого ж я мала?—питалася себе самої. Вони мали чоловіків з сильною волею, а я вийшла заміж за хлопчика, про якого так мусіла дбати як мати дбає про малолітнього синка!

* * *

Серед таких понурих гадок рішилася прогнати Степана з хати і бути свобідною. Одного вечора заявила мужеві, що не годна дальше жити з ним, тому вернуся до батьків. Почувши це, Степан припав навколішки передо мною і став серед сліз благати: "Олю, Олечко, не покидай мене нещасного. Що буде, як відійдеш? Я пропаду сам у світі!"

Його рабське благання ще більше розлютило мене. Якщо б він злосно заявив: "Як не хочеш бути зо мною, то забирайся!", то я була б напевно опам'яталася і не нищила свого подружжя. Тим часом його благання ще більше утвердили мене в повзятім рішенні. "Я хочу чоловіка. Мені треба мужчини, а не недолітка! Я стидаюся вийти між люди з тобою!"

Зобачивши, що не успокоїть мене, Степан встав і покірно заявив: "Якщо не хочеш жити зо мною, то лишайся тут, а я заберуся з хати!" З цими словами подався до спальні, спакував деякі речі до валізки і за пів години станув передо мною: "Відходжу на час. Прости мені. Ти ще зобачиш, що буду таким чоловіком, якого бажаєш собі! Ще вернуся до тебе!"

* * *

Отак я сама опинилася в хаті. Зразу свобідно відотхнула, але по кількох днях наше мале помешкання стало видаватися для мене пусткою. Щоправда, вечорами ходила до кіна, але як верталася до дому, то пустка жда-

ла на мене. Я зачала каятися, що прогнала чоловіка. "Боже, прости мій нерозум!" Зателефонувала до Степанової матері, питаючись про Степана, але вона вже три дні не бачила його. Я всюди пошукувала його, але не знайшла. Страшний докір сумління зачав мучити мене. "Де він дівся? Може в розпуці смерть заподіяв собі, і я буду відповідати за це перед Богом!"

Серед таких побоювань надійшов Свят Вечір. Я збиралася до батьків на вечерю, а тут саме задзвонив телефон. Інфірмерка сказала мені негайно прийти до шпиталю, бо мій чоловік тяжко побитий. В шпиталі довідалася, що він хотів навчитися їхати автомобілем і вночі раптом наїхав на тягарове авто. Хоч був покалічений, проте рани не були смертельні.

"Слава Тобі, Христе Боже, що не забився!" скрикнула серед сліз і негайно подалася до шпиталю. Мій Степан лежав з завиненою головою.

Муж був спокійний. Ждав на мене. Зобачивши, що він для мене наразився на смерть, щоб побороти страх, я нагло відчула зміну супроти нього. Обнявши його, закликала смутно і радісно: "Степане, пробач мій нерозум! Тепер я буду інакша для тебе. Моя любов допоможе тобі віднайти себе і відвагу".

"Олю, Олечко", відповів муж, "я старався, я старався..."

* * *

Вернувшися додому, я гірко плакала цілу ніч, думаючи про те, що в своїм самолюбстві сливе привела мужа до самогубства. Вранці пішла до сповіді та прийняла Св. Причастя. Це було наше Різдво, Різдво Божого Сина, свято непонятної любови Божого Сина для грішного людства, якого я була часткою.

Ох, як я тоді молилася по Св. Причасті, благаючи здоров'я для мужа і мудрости для себе. "Боже, що з любови до нас стався Чоловіком, пробач мені мій гріх!"

Тоді я дійсно відчула Боже пробачення. Христос простив мені. Здоров'я мужа поліпшувалося кожного дня, і це був доказ для мене, що Дитятко Ісус вислухало моє прохання і пробачило мій гріх.

* * *

По обіді удалася відвідати мужа. Я вже була інакшою жінкою. "Степане, прости мені мій нерозум! Прости, прости. Я вже не буду більше така самолюбно невирозуміла для тебе!"

"Олю", відказав він, "тут нема нічого прощати. І саме тоді ми одним поглядом зрозуміли одне другого, обіцюючи бути вирозумілими на людські немочі і похибки. Саме тоді ми зрозуміли, що життеві проблеми не розв'язуються криком, сваркою, гнівливими лайками, але спокійною дискусією і компромісами, бо Бог помагає всім тим, що покірно благають у Нього помочі в цім житті. Хіба Він не знає людських немочей? Чи ж Він не сотворив нас? Хіба народження Божого Сина не є незбитим доказом, що наш всемогутній Творець безмежно любить нас, тому завжди готовий помагати тим, що на шляху життя стрінуться з трудностями,

З Божою поміччю можна розв'язати всяку проблему, якщо обидві сторони хочуть дійсно розв'язати її. Степан і я вкінці мирно полагодили всі свої проблеми.

* * *

Виздоровівши, Степан вернувся додому. Я прийняла його як свого мужа і голову нашої родини. Він не тільки навчився керувати автомобілем, але зачав ходити на вечірні курси української мови, хоч сам був чужинцем. Я помагала йому зрозуміти духа нашої мови, і він зрозумів його... Хто ж бо, думаєте, написав для мене оцю новельку, як не мій дорогий муж Степан,...

Зведені дияволом і засліплені власними пристрастями деякі люди не хочуть іти за покликом Спасителя і стати Його учнями. "Наука Моя не вміщається в вас..., бо ваш батько—диявол, і пожадливості свого батька ви хочете виконувати. Він був душогуб ізпочатку і в правді не встоявся, бо правди в ньому нема. Як говорить неправду, то говорить зо свого... А Мені не віруєте, бо Я кажу правду... Хто від Бога, той слухає Мої слова; через те ви не слухаєте, що ви не від Бога" (Ів. 8, 37-47).

Отак Спаситель докоряв запеклим юдеям, як ходив по Палестині, бо вони не хотіли прийняти Його навчання, яке не погоджувалося з їхніми мріями про земську велич, багатства, і панування жидівського народу на цілім світі. Так само Спаситель докоряє модерним безвіркам, які відказуються стати Його учнями, бо Свята Євангелія велить більше дорожити душею ніж тілом, небом ніж землею, а вони з цими засадами не хочуть погодитися, бо їм затяжко панувати над своїми пристрастями і підневоліовати їх навчанню Спасителя.

Сенека каже, що гнів це така гидка річ, що опоганює навіть найкращі обличчя людей: "Затурбоване обличчя опоганило гарні уста".

Сила Всевишнього немов тінь зійшла на ту, що в подружжі залишилася дівою. Ти ж, Маріе, стала розкішною нивою для всіх, що бажають знайти спасіння, співаючи: Аллилуя. (Акафист до Б. Матері, Кондак 3).

ПЛАНЕТА МАРС

Марс це єдина планета в нашій сонячній системі, що її поверхню можна фотографувати з землі. Пори року на Марсі двічі довші ніж на землі. Здається, що розслинне, але дуже примітивне життя можливе і дійсно існує на Марсі, от хоча б там бодай в тепліших полосах росте мох. Фотографії виказали, що льоди відступають на північ під час літньої пори на Марсі.

Хоч Марс має гори і долини, але там нема високих гір. 75 процент Марса це суха і неродюча пустиня.

Марс має атмосферу, високу на 40 км. Рослинність покриває 25 процент площі Марса. Атмосфера Марса дуже легка, бо ледве одна десята нашої землі. Ця тоненька і легка атмосфера є в невпинім руху, тому на Марсі є страшні бурі пороху.

Астронавтам буде легко осідати на Марсі, бо він поверхнею подібний до землі.

Теперішні астронавти більше знають про Марса, Венеру і Місяць аніж Колюмб знав про Америку, як вибирався в далеку подорож, що закінчилася відкриттям Америки.

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ

КОЛИСЬ пророк Мойсей, бувши на пустині, бачив горіючий корч, який був серед вогню й горів, однак не згорював. Огненна полумінь не знищила його свіжої зелені. Здивований цим явищем Мойсей сказав: "Подивлюсь на цю велику появу, чому не згорює корч". (2-Кн. Мойс. 3, 3).

Так і ми підім й подивімся на величну появу Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці від Св. Анни. Хоч полумінь первородного гріха знищила освятну ласку у всіх нащадках Єви, однак вогонь гріха не мав доступу до душі Пречистої Діви Марії, хоч вона походила з людського роду, що був заказжений первородним гріхом. Ця правда є основана на Божім об'явленні. Намісник Христовий Папа Пій IX. торжественно проголосив цілому католицькому світові 8-го грудня 1854 р., що Пречиста Діва Марія від першої хвилини свого Зачаття була вільна й охоронена від змази первородного гріха ізза заслуг Христа Спасителя.

* * *

Віра в цю правду Непорочного Зачаття Пречистої була така сильною від многих століть, як сильна є віра про Її Боже Материнство.

Про Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії треба шукати початків в Східній Церкві, коли ще була католицькою цебто у сьомому столітті. В 9-ім столітті єпископ Юрій з Нікомидії виголосив проповідь про Зачаття Св. Анни. В одинадцятім столітті вже бачимо в календарі візантійської Церкви свято Зачаття Св. Анни, 9-го грудня. А на Заході в Англії у Вестмінстер впроваджено свято Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії 8-го грудня 1127 р.

Треба нам підчеркнути, що в Україні в православних українців був час, що наука про Непорочне Зачаття Пречистої Діви була в дусі католицької Церкви. Сам Петро Могила, київський митрополит, фундатор київської Академії, в своїм катехизмі, принятім і потвердженім східніми нез'єдиненими патріярхами в 1643 році, називає Богородицю "Пречистою Дівою", "Пресвятою", "Непорочною". Йосип Конович Горбацький, що був ректором могилянської Академії (1642-45), опісля бувши архиепископом Білорусі, затвердив товариство молоді під назвою "Непорочне Зачаття". Лазар Баранович, ректор Київської школи (1645-47), ду-

же виразно висказав католицьку науку про Непорочне Зачаття у своїх проповідях: "Се бо в беззаконіїх зачат єсьм, і в грісіх роди мя мати моя" (Пс. 50, 6). Ти отже одинока, Маріє, до якої слова Псальмопівця не відносяться, бо ти не була зачата в грісі. Ти породила Того, що овободив світ від всіх гріхів... Чи Господь, що все може, не міг зділати, щоб Його Мати була зачата без зарази первородного гріха?... Ті, що родяться в первородному грісі, то називаються дітьми диявола, як Господь міг полишити свою Матір в такій неволі?" Йоанікій Галятовський, професор Могилянської Колегії, й опісля ректор (1658-59), в своїм творі пише: "Пречиста Діва Марія була зачата і народилася без первородного гріха. Як земля, з якої старий Адам був створений, так була Пречиста Діва, яка є землею, з якої вийшов новий Адам, Христос. Вона була непорочна, не сплямлена прокляттям гріха." Теж многі інші ректори й професори Могилянської Академії вірили й вчили, що Пречиста Діва Марія є без порока зачата. За свідоцтвом вченого К. Голубєва є очевидним з богословських творів Київської Академії, що українська православна Церква вірила в догму Непорочного Зачаття аж до початку 18 століття.

* * *

На спомин колишньої спільної віри осталася тільки богослужба в честь Пречистої Діви Марії, яка відправляється не тільки в українській католицькій Церкві, але теж в православній під назвою: Зачаття Св. Анни.

На Сході у візантійській Церкві це свято святкують 9-го грудня під назвою "Зачаття Св. Анни, як зачала Пресвяту Богородицю" цебто пасивне зачаття Пресвятої Діви Марії. На Заході цей празник припадає 8-го грудня під назвою "Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії". Чому зайшла різниця у святкуванні того свята між Сходом і Заходом? Тому, що Пій IX проголосив цю догму на 8 грудня.

* * *

Львівський Собор української католицької Церкви в 1891 році змінив назву свята з "Зачаття святої Анни, як зачала Пресвяту Богородицю" (пасивне зачаття Пречистої Діви Марії) на назву "Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці від Св. Анни" (Активне зачаття Пречистої) в наслідок проголошення догми про Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії папою Піем IX в 1854 році.

Свята Апостольська Столиця, провірюючи церковні книги візантійського обряду, задержала в нових виданнях служебника, Апостола і Євангелії на неділі й свята старшу назву, цебто "Зачаття святої Анни, як зачала Пресвяту Богородицю".

Під натхненням церковного богослужения український нарід уложив кілька народних пісень в честь Непорочної Діви Марії.

(Ковчег).

Воно не є так дуже прикро позичати в когось гроші, але зате куди прикріше стрічатися з тим, кому хтось винен гроші.

Кожен вірить, що другим може трапитися, бо йнакше як можна вияснити факт, що добре поводиться тим, кого ми не долюблюємо?

How to use the Christmas Season

Donald F. Miller, C.SS.R.

Don't drift through the Christmas season. Don't be distracted from its essential purpose. Don't waste it. Here is a program that will prevent such tragedies.

THE HEART and the essence of the Christmas season, that is, the four weeks of Advent, the feast of Christmas itself, and the succeeding days up to the feast of the Epiphany, is the fact that it offers a glorious opportunity for every Christian to grow in the love of Jesus Christ.

That statement may seem obvious, trite, oversimplifying, and too neatly generalizing; yet it is one of the most profound truths that can be taken hold of by the mind of man. A wasted Christmas season is one in which a man grows no closer to Christ than he was before it began. A fruitful Christmas season is one in which a human being in some degree strengthens the bond of love between himself and Jesus Christ.

This is the end for which all human beings were made — to love Jesus Christ as the true God become visible and lovable in the world. This is the purpose for which the Son of God came into the world — to captivate the hearts of the creatures whom He had made to His own image and likeness. This is the essential object of the solemnities and spiritual festivities that have traditionally marked the Christmas season — to arouse reflexion, self-examination, new effort in all human beings in respect to their love of Jesus Christ.

Thus, without condemning or disapproving the accidental activities of the Christmas season (preparing gifts, exchanging greetings, planning family feasts, decorating homes), we hereby direct the attention of every reader to what is essential. For some, that may mean reforging the bond of love between themselves and Christ after it has been severed; for others it will mean strengthening the bond that already unites them to Jesus Christ.

While the objective is simply and perhaps tritely stated, it is not one that can be blithely and easily achieved. Indeed the sentiment of love for Christ may be felt during the Christmas season, while nothing practical is done to make it the true virtue of love.

Therefore it is the purpose of this Christmas meditation to explore the four indispensable elements that enter into the love of Jesus Christ. There are four weeks in Advent, the season of preparation for Christmas. It might be well for anyone who is serious about this matter to devote each of the four weeks to one of the topics considered. They are: 1) not loving the world too much; 2) not loving self too much; 3) loving one's neighbors as representing Christ; 4) maintaining a bond of personal friendship with Christ. Under each of these headings there will be an explanation, an examination of con-

science, and a practice for Advent.

I. Loving Christ means not loving the world too much.

1. Explanation: Christ, in His sermons and instructions, referred to "the world" at various times in different senses. In one sense He used this word as representing the whole of creation, and especially the total of all human beings in the world, for example, in His saying, "I am the light of the world," (John 8:12) and, "This Gospel of the kingdom shall be preached in the whole world." (Matt. 24:14).

On many other occasions, however, He spoke of "the world" as that part of mankind that is opposed to His word and His love. For example: "If the world hates you, you know it hath hated Me before you" (John 15:18). "My kingdom is not of this world" (John 18:36). Sometimes He speaks of "the world" as merely smothering the love of truth and of Himself and His word, as when, in the parable of the seed, He speaks of that seed which bears no fruit because "the cares of the world and the deceitfulness of riches and the lusts after other things entering in choke the word" (Mark 4:19).

In this latter sense there is a battle for your soul being waged between all that Christ stands for and all that the world stands for. You sell out to the world by any form of mortal sin. You compromise with the spirit of the world by habitual venial sin. You grow progressively weaker in your love of Christ to the extent that you permit "the cares and riches of the world" to smother the thought of Christ and the words of Christ in your mind.

2. Self-examination: Have I purchased something that the world could give me at the price of mortal sin?

Have I joined the world in rebellion against Christ because of the crosses He has asked me to bear?

Am I so concerned with food and drink and pleasure and prospects of future affluence in this world that rarely does the thought of Christ ever cross my mind, and rarely do I make any sacrifices for Him?

Can I face, even theoretically, the possibility of death, of serious illness, of poverty, of loss of loved ones, without panic or fright?

Have I tied up my time so completely with business pursuits and social engagements and worldly pleasures that Christ rarely enters my consciousness?

Have I accepted and built into my daily consciousness the truth that my perfect happiness will be found only in heaven, not in this passing world?

3. Practice: Deny yourself, for one full week, all use of radio, television, daily newspapers and secular books and magazines. If your courage is not quite up to renouncing all these voices of the world, give up at least one of them to which you have been addicted.

Do this specifically and directly for the love of Christ. Fill in the void created in your life by this renunciation with one of the suggestions made under topic IV below.

II. Loving Christ means not loving yourself too much.

1. Explanation: Here again a distinction must be made. You are bound to love yourself as God loves you. This means that you are bound to desire and work for the everlasting goods that God wants you to have.

Loving self too much means loving the baser things than your nature craves even when the enjoyment of these things is contrary to the love of God and your own permanent welfare. You have certain animal appetites that are always blindly seeking satisfactions but which, even when you go all out to satisfy them, do not bring peace to your soul. Such are the appetites for sex pleasure, for food and drink, for possessions and honors in the world.

You love yourself too much if you do not direct, control and govern these appetites so that they are given no

satisfactions that are contrary to the will of God. You love yourself too much if you never mortify any of your animal appetites in order to train them into submission to the will of God and the love of Christ.

2. Self-examination: Have I habitually or occasionally, with full deliberation, satisfied a bodily appetite (for sex pleasure, or forbiden foods, or excessive drinking of intoxicants) that I knew to be contrary to the will of God?

Have I, through overeating, late hours, idleness, excessive sleeping, allowed creature comforts to occupy my attention to the extent that I seldom thought of the love of Jesus Christ?

Have I complained when circumstances deprived me of certain bodily comforts and pleasures?

Must I say that I rarely deny myself any indulgence in pleasure unless forced by circumstances to do so, and then with grumbling?

3. Practice: Give up drinking intoxicants in any form, eating sweets and desserts, and nibbling between meals for one week during Advent. If this program is too much for your courage, give up one of the things mentioned — the one in which you have been most regularly indulging.

Do this specifically and intentionally for the love of Jesus Christ. Each time you feel the pinch of your chosen mortification, make an act of love of Jesus Christ and unite your self-denial to His sufferings and hardships for all mankind.

III. Loving Christ means loving all your fellow human beings as representatives of Christ.

1. Explanation: The Son of God came into the world on Christmas with an infinite love for every human being who would ever be created, even for those who would be great sinners, and for those who would hate Him. He suffered immeasurably for all sinners to prove this love.

Against this background, He demanded that all His followers love their fellow men as He loved them. Indeed, He commanded them to see Himself in their neighbors, going so far as to say that whatever good or bad things are done to one of His least brethren are done to Him.

The Christmas season is therefore preeminently a time for checking on one's love of Christ as manifested toward other human beings. And that means not only toward those to whom one is sentimentally inclined to give Christmas presents and greetings, but toward one's enemies, the needy and poor, the least lovable in one's circle of associations and contacts.

2. Self-examination: Is there any one whom I meet often or rarely toward whom I show enmity, coldness, unwillingness to forgive wrongs that person has done to me?

In my own household am I frequently cross and irritable and quarrelsome toward anyone? Or am I grumpy and addicted to nagging and grudge-bearing toward a member of my household?

Am I generous or niggardly in giving alms to the poor around me, and to those causes that represent suffering humanity anywhere in the world?

Have I learned to hide feelings of sensitiveness, resentment, anger and antipathy for individuals who cross my path?

Am I truly and alertly conscious that each of my fellow human beings represent Jesus Christ, and that I shall be judged by Christ as having done to Him what I have done to other human beings?

3. Practices: 1) Set aside a certain time each day for thoroughly reviewing your mode of conduct toward others, especially those in your own household, and resolve each day to eliminate the faults of which you find yourself guilty.

2) Make some positive sacrifice of time or money or service in behalf of one class of poor or suffering humanity

in your community.

IV. Loving Christ means maintaining personal contact with Him through the means He established for this purpose.

1. Explanation: The important words here are "through the means He established." You canot begin to love Jesus Christ, and you cannot grow in your love for Him, without doing these four things: 1) learning to know more about Him; 2) thinking about Him in relation to your joys and sorrows; 3) speaking to Him in frequent prayer; 4) reaching out to touch Him often in the Church and the Mass and the sacraments in which He appears.

2. Self-examination: How long is it since I read the Gospels, or any commentary on the life of Jesus Christ?

Do whole days, or many hours of each day, pass by without the thought of Jesus Christ ever coming to my mind?

Are my daily prayers said with regularity, and if they are, are they said with consciousness that I am truly addressing myself to Jesus Christ as the mother who holds Him in her arms?

Do I rarely attend Mass on a weekday and even more rarely embrace Jesus Christ in Holy Communion?

Do I think of my being a Catholic as uniting me to the Mystical Body of Jesus Christ, making me live and breathe and act in Him?

3. Practice: Receive Holy Communion every day for one week, or for all four weeks of Advent, and use the time of thanksgiving for these purposes: 1) to resolve to read something about Jesus Christ during that day; 2) to determine that the thought of Christ will be recalled often during that day, especially in temptation, in sorrow, and in business or domestic problems; 3) to promise fidelity in prayers before and after meals, in the evening before retiring, and in moments of idleness or during occupations that do not tax the mind; 4) to guarantee to Christ that you will return to Mass and Holy Communion as frequently as possible.

* * * *

It will be impossible for anyone to put into practice even a part of this program without emerging from the Christmas season a greater and more fervent lover of Jesus Christ. To be a true lover of Jesus Christ Who was born on Christmas day is the only security from despair and frustration in this world, the only key to a life of peace and fruitfulness for others, the only goal that contains in itself an eternity of happiness.

(The Liguorian)

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Hail, Immaculate Virgin!

"Today the universe is celebrating Anne's conception caused by God because she gave birth to her Who mysteriously has borne the Word (Jesus)"

(Kondak of Immaculate Conception taken from 'My Divine Friend' missal)

* * * *

ALL men are the sinful descendants of a sinful Adam with one exception. There was a child born of two descendants of Adam that was not a sinner, and this exceptional child was the Blessed Virgin Mary, the happy mother of the Son of God, made Man.

Christ came into the world to blot out the sin of Adam. God the Father had decided that His Son would repair the mistake committed by our first parents, Adam and Eve. It was fitted that only a Man should stop the disorder in the world which Adam had caused by his disobedience. And this Man is the Second Person of the Blessed Trinity, the Son of God.

Since Incarnation was decided upon by the Blessed Trinity, the Son of God needed a Mother to become Man. And this Mother of His was the Blessed Virgin Mary, all-pure and immaculate.

Considering the value of the Incarnation, some Saints said that men gained more than they had lost through original sin. "O happy fault," they exclaim, "for it has given us the Redeemer Who is our God and our Brother!"

The Mother of an immaculate Lamb should be all immaculate to become His worthy Mother. And Mary was such a Mother. She had no share in men's sins, for she was conceived without sin, lived without sin and died without sin. She is an eloquent contrast to everything that is sinful. She had to be first of all herself free of sin, both original and actual, that is, venial and mortal, nay of every sinful imperfection and inclination.

All this was given to her through the special privilege of the Immaculate Conception. It was done by God in view of her divine motherhood and was accomplished by the fullness of the grace which Our Lord and her Son has merited for her and for us upon the Cross.

Mary was the daughter of Adam as any other child. She was bound to contract the speck of original sin, but was prevented through the special grace of her immaculate Conception. Since Christ came to destroy sin in the human souls, God had preserved His blessed Mother from all sin.

It does not mean, however, that Mary was born in the same way as Christ, her divine Son. No, Mary had a father and a mother, Sts. Joachim and Anne, but she was conceived without original sin in which all children begin their life at the moment of conception in their mothers' womb. For this reason they must be baptized and thus have their soul cleansed of all spiritual dirt. Mary was in no need of baptism for she was always pure and sinless.

The Immaculate Conception consisted in the fact that Mary was redeemed first, redeemed before all other men, and therefore she was the first-born of the supernatural world which Christ came to create in the souls of the redeemed men. The Holy Fathers of the Eastern Church compare Mary's conception to the creation of Eve, the mother of all men. The Bible describes the creation of the first woman Eve in the following words:

"The Lord cast the man (Adam) into a deep sleep, and while he slept, took one of his ribs and closed up its place with flesh. And the rib which the Lord God took from the man, He made into a woman, and brought her to him. Then the man said: 'She now is bone of my bone, and flesh of my flesh. She shall be called woman, for from man she has been taken." (Gen. 1, 21-23).

Comparing the Blessed Virgin with Eve, these Fathers say that Mary, the second Eve, the mother of the spiritual children of God, was taken from the side of the second Adam, the Christ, Who had fallen asleep on the Cross.

Men should realize that the Immaculate Conception of Mary was an extraordinary privilege, a stupendous 'detour' in the providence of God. It was granted to the Blessed Virgin with the sole view that she might become a worthy dwelling-place for the Son of God. There would be no Immaculate Conception without the Incarnation, and probably no Incarnation without Adam's sin and disobedience!

Mary was free of any sin because fundamentally every sin is the murder of Christ. St. Paul writing of the perversity and apostasy of some Jewish converts says on their behalf: "As far as lies in their power they again crucify the Son of God and expose Him to mockery!" (Heb. 6, 6).

Could the Blessed Mary have part in the crucifixion of her loving Jesus? Absolutely no! For this reason she was always free from sin. She fought against all sin all her life. United with her dying Son Mary converted the Crucifixion — this final act of human madness, of inconceivable wickedness and of immeasurable cruelty into a source of Divine forgiveness, love and blessing.

* * * *

Since our Immaculate Mother is all pure, she wants that all her spiritual children be pure also. She provides the grace for every soul since she is the treasurer of Christ. But the full effect of redemption of every single soul depends upon the co-operation of each individual with the grace which Christ through His Mother offers him. We must be eager to profit by these graces repeating the words of Mary: "May all that... be fulfilled in me!" (Luke 1, 38), for no one will fully cleanse his soul, if he does not eagerly co-operate with the grace of God.

Spiritual 'cleansing' is a hard task. Again and again we are disheartened by suffering and tribulation — which forces us to ask ourselves: 'How is it possible that God allows these things?"

The Immaculate Virgin who is also the Mother of Sorrows, because her active participation in the Passion of her Son, shows her spiritual children how to endure sufferings, disillusions, lack of physical health, failures, and how to live through them.

The cowards are too weak to face life and its problems, or the results of their foolish conduct. They usually choose death through suicide when they try to escape suffering. Hitler, supposedly the undisputed master of the German 'master race', did just that in 1945 when he shot himself... And some of his 'superhuman' co-operators, such as Himmler and Goering, did not hesitate to follow their leader into the grave in the same not-too-famous manner. This lack of courage, this cowardice of heart, originates from the consciousness of sin. The Bible says that "when they (Adam and Eve) heard the sound of the Lord God walking in the garden..., the man and his wife hid themselves from the Lord God among the trees of the garden" (Gen. 3, 8), for sin always breeds cowardice which tries to escape distress and suffering by fleeing into the darkness of death. Life as desired and dreamed of by such men and women is obviously not the right kind of life which Mary wants for her children.

The Blessed Virgin is a courageous Mother, and her courage is based upon her Immaculate Conception which gave her the necessary strength to face Golgotha and her dying Son. For this reason the picture of the Blessed Virgin standing besides the Cross of her divine Son is dear to all Christians, because it is a source of spiritual comfort to them. Without Mary's example our faith would be a religion of despair. The Blessed Virgin shows us with her conduct that the Cross is not the end but the beginning and the way to the resurrection, glory and eternal life.

It is exactly to such a life that the Immaculate Virgin tried to lead all those who honor and love her. No human wickedness can stifle the love she has for all those for whom her Son died on the Cross.

A legend relates that a young man got into bad company and became a criminal. One of his female friends asked him to prove his love for her. He was supposed to murder his mother, take out the heart and bring it to his unfortunate companion.

And the miserable son did it. He killed his loving mother, took out her heart and wrapped it up in a cloth to carry it a long rugged road to the den of infamy. As he was hurying he fell and the heart of the mother fell upon a stone. He hurt himself and began to groan with pain. As he was getting up, he heard the mother's heart gently and lovingly ask him: "My son, did you hurt yourself?"

Through our grievous sins and the abuse of God's grace we have treated Mary as that unfortunate lover had done with his own mother. And yet Mary is not discouraged by our wickedness. As long as God has not pronounced His final judgment upon us, the Blessed Virgin loves us more than that mother loved her ungrateful son. Yes, because the heart which was always sinless canot hate other hearts that had been soiled by countless sin. And such is the heart of our Immaculate Mother Mary...

THE WORLD A WITNESS

The whole government of this world is a witness to the resurrection. We see the trees at the approach of winter stripped of their fruits and shorn of their foliage, and yet in the spring set forth as a kind of resurrection; for they first of all begin to shoot forth buds, then they are adorned with blossoms, clad with leaves, and laden with fruit. I ask you who believe not in the resurrection, "Where are those things hidden which God in His own good time brings forth?" They are nowhere seen; yet God, Who is almighty, and created them from nothing, produces them by His secret power. Then look at the meadows and fields, which after summer are stripped of their grass and flowers, and remain nothing but a bare expanse of ground; yet in the spring they are again clad, and rejoice the heart of the husbandman when he sees the grass again springing up in newness of life. Truly, the grass which lived and died again lives from the seed; so, too, does our body live again from the dust.

Halia Hawryluk-Charney

UKRAINIAN CHRISTMAS CAROLS

(KOLIADKY AND SCHEDRIWKY)

SONGS of no other country in the world manifest the history, culture and traditions of a people as the beautiful, unparalleled melodies of the Ukraine.

As we open the treasure chest, the rich repertoire, of Ukrainian folklore and other music, we can derive from them the past life of the Ukrainian people from the first years of their existence. Through all the centuries, the Ukrainian song has expressed the thought, the heart and the indomitable spirit of the Ukrainian people. All that they experienced and lived through during those dark centuries — their feelings, the wars, the great struggle for independance — all is written in the immortal literature of the Ukrainian songs. Let us take but one fraction of these treasures that fall into a special category pertaining to the Christmas festivities.

Since carols "came not from kingly palaces but from poor peasant homes" the Ukrainian people sing them with great warmth, fervour, and reverence at all times, especially when they celebrate Christmas, New Year's and Wodochrescha (Jordan). These carols survived many difficult eras, as did the people. Like great musical compositions with their "dissonance and consonance" so did the Ukrainian carol "weather" all storms and now remains with us like a little child in all its freshness, beauty and purity.

There is no doubt that our Ukrainian carols began during the pre-Christian era which can be traced in the words that are found with the music of the Christmas songs.

On the basis of historical sources, the religion of our predecessors, as that of other nations, was pantheistic.

Their beliefs included nature, the sun, the moon and other gods. In their mythology, they worshipped the sun god — Dazboh; the god of thunder — Perun; the god of the winds; — Striboh; the god of fertility — Saturn; the god of the moon — Svaroh. They gave, however, special honor to the sun god. In the pagan world, when the day became longer than the night, it was called the birth of the Sun. This festivity which fell on December 25th became very popular and was also celebrated by the old Greeks, Romans and the people of Central Asia before the Christian era.

When did Christianity come to the Ukrainian people? At this point it is interesting to note historically, that when Kiev became the center of a newly formed state, one of the first princes was prince Oleh who ruled from 879-914. His successor was Prince Ihor (914-45) under whose rule the supremacy of the Kievan State was almost complete. Now Olha the wife

of Prince Ihor, was one of the first to be converted to Christianity. Sviatoslav (the son of Prince Ihor and Princess Olha) who ruled from 957-972 was a typical Scandinavian Viking. One of his sons, Vladimir the Great, who continued to rule until 1015, accepted Christianity in 988. After his conversion, Christianity during the 11th century spread steadily in Kiev.

At the time Christianity was generally accepted, our ancestors were still the neighbours of the Greek-Roman world. However, the Romans retained the old faith and world. Besides the holiday of the birth of the sun, they celebrated a line of other holidays that began on the 25th of December and continued to the 6th of January. The last of the holidays of this cycle was "Kalenda" from which we have the Ukrainian word "Koliada" which began the New Year for the Romans. They celebrated it with great enthusiasm.

Young people wore costumes and masks and went dancing and singing in the streets. They also visited from house to house, bringing greetings and good wishes to the master of the house. As the Roman empire became greater so were the Roman customs accepted by neighboring countries, thus influencing their mode of celebration.

Long before, the Ukrainians had started to celebrate their New Year's in the early spring. Evidence of this holiday were the old Ukrainian songs that were called "Schedriwky" which have the character of spring. Take for example, the schedriwka, "Schedrik" which is a song about a "Lastiwka" (swallow) that flies to the master (Hospodar) of the house, bringing with it all blessings.

With the coming of Christianity to the Ukraine, "koliadky" appeared with the celebration of the birth of Christ very similar to the birth of the sun. However, the Christian Church began to overcome the old pagan customs that the people were celebrating. In fact, during the years 527-565 all winter holidays were forbidden, except the New Year, "Kalenda." The complete eradication of the pagan influence, took a long time. At first they were part of the new Christian era, then, gradually, they began to lose the pagan influence.

The melodies of the earlier carols have many refrains. These carols called for a good crop, good health and prosperity. The remnants of the pagan dance in varied actions was retained in Hutzulschyna. Here the carollers moved from one foot to the other, ringing the bells which they carried before they were invited by the Hospodar to bring greetings to the members of his family.

The people of the Ukraine, unlike those of other countries, accepted Christianity readily. They were religious, had great faith and believed implicitly in the miraculous birth of Christ. The "Hospodar" instilled this belief in his family. Everything in his home was prepared for the Christmas festivities — the white silk "kylym" and all his best was in readiness to celebrate the birth of our Lord.

The Christian influence in the Ukraine shows great evidence in the koliady (carols), sung during the Christmas Season, and schedriwky (carols), sung from New Year's until Jordan (Epiphany) — all of which have become an integral part of the Ukrainian people. As the years rolled by in the Christian era, the carols took on the theme of the life of Christ, his struggles and in fact, the whole period of his life on earth, according to the Christian legends, Ewanhelia (Bible) and authentic stories of the apostles. The most popular of the carols were about the baptism of Jesus Christ. Later they were about Christ and the Apostles, The Three Trees, The Tears of Mother Mary from which was created a flower. Other carols were "Christmas of Christ", about Irod, The Star

of Bethlehem, The Shepherds.

The Christianization of the pagan "Kalenda" or the loss of the pagan influence completely, resulted in the collection of one of the finest and richest repertoires of carols or koliadky and schedriwky that can be found in the world.

From the contents and the melody, according to their musical structure, they all differ, yet, at the same time they have retained one complete character of Ukrainian composition. For this reason Ukrainian carols differ in their melodies from those of other countries. Also, they have been composed by Ukrainian people who had a natural skill, ability and love of music. As a result, carols of other countries were influenced by Ukrainian music. The beautiful Ukrainian carol, "Schedryk-Schedryk" has but recently been translated into English words. Having been sung in festivals, on radio and television this carol has brought joy to music lovers in all parts of the world during this mid-20th century, so long, long ago since its original composition as a Ukrainian Christmas carol.

The greatest number and the most beautifully harmonized koliadky and schedriwky were given to the Ukrainian people by such famous composers as the late Prof. Alexander Koshetz, Kyrylo Stecenko and amongst others, M. Lysenko, M. Leontowych, Jaroslawenko.

Generally speaking the carol repertoire can be divided into the following groups. 1) carols of cosmopolitan character about the beginning of the world. 2) carols of agricultural character with good wishes for the Hospodar and his family. 3) carols with epocal themes and 4) carols on special subject matters. The first two groups were prescribed for the older people; the other for youth. The carols of the cosmopolitan character were not as many but the carols of agricultural character were abundant and blended with the ancient schedriwky.

During the 16th century, old carols took on a Christian element but the new songs were composed on biblical themes. Those carols, however, have to be separated from the carols "Boh Predwychnyj", "Wo Wyflejemi," "Nova Radist Stala" and others which were composed later by student priests.

Depending on the time of the origin and the place (for many originated in Central Ukraine, Bukovyna, Carpathian Ukraine, Halychyna, Lemkiwschyna), along with other culturally musical centers, carols of one or another type have many variations of melody. Ukrainian culturally musical compositions as those by the below mentioned composers, are rich and highly developed creations.

Thus in looking over the content and melodical form of our carols and schedriwky, we note that they are not only ritual songs adapted to our winter holiday, Christmas, New Year and Jordan, but together they are a monument of the old customs of the Ukrainian people in the Ukraine, when our ancestors longed for the spring and the sun, the great celestial light of God.

Even though carols and schedriwky passing from one generation to another for the last thousand of years, have to some extent changed, especially the words, yet the melody and rhythm has remained much the same. "Boh Predwichnyj" and "Oj, Wydyt Boh" are two of the most popular carols. These carols were included in the collection of liturgical chants and were readily accepted by lyrists and student-carollers by people of other countries. In line with national carols they were performed at the Christmas pageant, around the crib, in the marionette (Punch and Judy) Theatre which originated in the 17th century.

Carols in general, bring out the idea of happiness; wishes for good health, abundance and hopes for the New Year. These carols for both young and

old, members of every family bring joy to each home. Koliadky with their haunting melodies are very dear to all Ukrainians for they have a moving and touching effect on people. From them we have and feel not only the thoughts of the past many centuries, but also the history and the very soul of the Ukrainian people.

Ukrainian koliadky with their poetical melodies have gained an honourable and venerable place in the hearts of every person of Ukrainian descent and also they have attracted the attention of educated people, skilled and expert musicians throughout the world. People refer and talk about them with great interest and enthusiasm.

In 1838, Mr. I. Kowbek, a Checoslovak collector of Ukrainian national songs wrote that "Ukrainian carols with their ancient and new originality have surpassed all that up to now is known of national songs of any other ethnic people." While in 1844, Karl Zap said that "they touch the very core of the heart. Never can I forget my impression of the many Ukrainian carols I have heard." Amongst other things, Mr. Zap published several Ukrainian carols. Now, very often, Ukrainian carols and their melodies are sung and found in the collection of people of other countries, as the most recent Ukrainian carol "Schedryk-Schedryk" that was translated to be sung in English for their choirs.

Every koliadka, every schedriwka, every refrain left by our ancestors of the distant past, contain deep wisdom, philosophy, love, hope, good will, dreams that our people felt and passed on to us. To feel, therefore, young people must be taught the real meaning of Christmas as it came to us through the ages. Only then will we understand the spirit of our ancestors and history of our country, Ukraine. All these creations were the very spirit of our forefathers and is now part of our Ukrainian people, everywhere.

We see that the creative carols, preserved from time immemorial, the traditions of our Ukrainian culture are bound all into one entirety. Indeed, koliadky and schedriwky, sung from Christmas to Jordan holidays are a reproduction of the whole historical, prehistorical life of our people, and even its ancestry from prehistoric archaeological epochs. Carols are the genuine element of the people, a manifestation of the true, eternal national culture.

By enriching the musical repertoire of the carols of the world, it is hoped that the Ukrainian koliadky and schedriwky will ever be preserved and treasured in the hearts of all people of Ukrainian origin.

May the young people carry them on from year to year, through the media of the Ukrainian national choirs, church choirs and their carollers. May the Ukrainian koliadka which has a special secret magic effect on all, always be part of the winter holidays, to be cherished as the most honored guest in the home of every Ukrainian family during the Christmas festivities.

In the words of our carollers dear,
May you and yours God bless
With health, prosperity and happiness,
All through the coming year.
Chrystos Razdajetsia i Schaslywoho Nowoho Roku!
To all, a Merry Christmas and a Happy New Year!

(Woman's World)

The Old Byzantine empire, the ancient stronghold of Christianity and Western civilization crumbled and came to an end in 1453 more from internal disruption than from the onslaught of the Turks. In 1453, Constantinople was occupied by the Turks and turned into the center of Moslem empire. Christianity almost disappeared under the Mohammedan domination of the Turkish Sultans.

Florence Wedge

Why I "Unsainted" Santa Claus

MY HEART leapt up (with apologies to all who have written that their heart acts up similarly) when I learned, as a cherub of five or maybe six, that Santa Claus, despite his roly-poly red-velvet figure, was really St. Nicholas of Myra in 20th century attire. So my elders informed me, and never once did it occur to me to doubt the accuracy of their pronouncements. They knew all there was to know, plus.

The first time I saw a bishop, the day I was confimed, I wondered if Santa Claus looked like him in real life. This bishop who brought the Holy Spirit into my young life was tall, dark, though not particularly handsome. But in his episcopal robes and with that crozier in his hand he looked magnificent to me. Seconds before I folded my hands in pious recollection at the altar rail, I had my fingers busy counting the months before Christmas. Four months and three weeks. I haven't the slighest doubt that the Holy Spirit did come, but I confess my thoughts were elsewhere when He arrived from on high. Some years later when I chose writing as a full-time career, I wanted to share the good news that had so thrilled me as a child: namely, that jolly old Santa had his place in the calendar of the saints, with his feast on December 6.

I called upon all good Christian men to rejoice because Santa had his name inserted in the Litany of the Saints, immediately before all ye holy bishops and confessors. I wrote articles in which I practically canonized Santa Claus for the benefit of anyone who might be unaware of his exalted status in heaven. To be fair to Santa, I insisted, we should give him back his episcopal robes and crozier and all.

No Halo for Santa

The day was a blur of shy, bold, screened, giggling, beaming faces.

Now I don't insist any more. Not since I found out the truth about the popular Christmas character. For Santa does not belong in the haloed category of all ye holy bishops and confessors. Nor does he belong in the splendors of the saints. Logically and liturgically, we may not put on a pedestal a figure that has come straight from the pages of mythology.

Surprised? So was I, when I first read the fact-filled pamphlet, "Religious Customs in the Family," by Rev. Francis X. Weiser, S.J.

Father Weiser knows his saints, and Santa Claus is not one of them. When Father was a boy in Europe, a man wearing a long white beard and dressed as a bishop visited the children each year on December 5 to admonish them to prepare for a holy and blessed Christmas. He examined them on their prayers, exhorted them to be obedient, and after distributing fruit and candy returned, or so the small fry thought, to heaven. Very few among them suspected that their kindly visitor was not Nicholas in person, but simply a man dressed to represent him.

Years later, when the Jesuit priest saw all this fuss we were making about our jolly Santa, he realized it was high time to separate fact from fiction and sanctity from mythology. So he picked up his pen, or maybe sat at his typewriter, and helped us see straight.

Now I see. Santa Claus and St. Nicholas have only their name in common; they are not to be haphazardly fused into one single individual. Nicholas, the good bishop of Myra, is not to be confused with the bewhiskered old gentleman who comes down the chimney (?) on Christmas Eve. One is a Christian saint and servant of God; the other, a product of ancient Germanic mythology. See the difference?

St. Nicholas of Myra

To help you see it still more clearly, here are a few facts about St. Nicholas of Myra.

Born of a rich family in Asia Minor and orphaned in early childhood, Nicholas grew up with the idea of serving God and his fellowmen. So he distributed his wealth to the needy and chose to follow Christ in absolute poverty.

At the begining of the fourth century, when Diocletian was making an infamous reputation as a persecutor of Christians, Nicholas happened to be in the city of Myra when the bishops of Asia Minor assembled to appoint a successor to the bishop of Myra who had just died. They unanimously chose Nicholas. The new bishop had soon made a name for himself as a guardian of his people, sworn enemy of paganism, destroyer of heathen temples, and friend of everyone in need. He knew what being an orphan was like; he showed extreme kindness and tenderness toward all those whose lives were touched by sorrow and bereavement.

If Constantine the Great had not come along when he did, there is every likelihood that Nicholas would have died a martyr. According to Greek historians, Nicholas was seized by the magistrates at Diocletian's command, "tortured, then chained and thrown into prison with other Christians. But when the great and religious Constantine, chosen by God, assumed the imperial diadem of the Romans, the prisoners were released from their bonds and with them the illustrious Nicholas." (The terms used to describe Constantine are overly glowing, but the passage does make its point regarding St .Nicholas's life.)

Popular during his life (except with Diocletian and his ilk), Nicholas achieved still greater popularity after death. His good deeds were widely publicized. People told how he had tossed three bags of gold through an open window to provide three poor girls with marriage dowries. Others said he had once restored to life three boys who had been murdered by an innkeeper. Time was when neither Greek or Russian seamen would weigh anchor without an image of Nicholas in the forecastle. Sailors in the Aegean and Ionian seas had their "St. Nicholas star" and wished one another a happy voyage with the words, "May St. Nicholas hold the tiller."

The Serbians and Bulgarians had a folk song which said that all the saints were once assembled to drink wine on a special occasion. St. Basil went around with a gold jug, and each saint filled his cup. While they were talking, St. Nicholas began to nod and his cup tilted in his hand. All the other saints looked at him in surprise, and St. John said, "Brother Nicholas, why are you dozing with a cup in your hand?" To which Nicholas replied, "St. John, since you ask — the Enemy had raised a terrible storm in the Aegean Sea; so while my body dozed here, my spirit was off to rescue all the ships and bring them to shore."

All agreed that if St. Nicholas was good to sailors, he was especially good to children. In many places there was a ceremonious installation of a "boy bishop" on the feast of St. Nicholas. In a few countries, including Austria, Holland, and Hungary, a mysterious personage dressed in a bishop's robes to represent St. Nicholas brought gifts to the little ones on December 5 or 6.

Enter Santa Claus

The Great Saint did not fare so well this side of the Atlantic. When the Dutch came to America and established the colony of New Amsterdam, their children naturally enjoyed the traditional visit of St. Nicholas each year on December 5. For the Dutch had kept this ancient and venerable Catholic custom, even after the Reformation. When the English took over in 1664 and renamed the colony and the principal settlement New York after James, Duke of York, the little English children found the benevolent figure of the Dutch settlers' Sinter Klaas absolutely fascinating. They asked their parents about having their own heavenly visitor each December 5.

This was something the English settlers could not particularly relish, for several reasons. They did not celebrate the feasts of saints according to the Catholic calendar. The many Presbyterians among them found the idea of a "bishop" repugnant. The figure of a Roman Catholic confessor and saint appealed very slightly to them. But their children would not take no for an answer.

So the adults compromised. They postponed the mysterious visit from December 5 to Christmas Eve. And they "unsainted" Sinter Klaas.

Therefore, there was no question of accepting gifts from a character dressed in episcopal robes and representing a Catholic prelate. They kept the name rewrote it Santa Claus, but that was all. Behind the name so illustrious in the annals of the Catholic Church no longer stood the appealing figure of Good St. Nicholas; the English settlers' Santa was none other than the jovial, friendly, white-bearded Germanic god Thor. A sleigh replaced his chariot; and reindeer, his two white goats Cracker and Gnasher.

More about Thor. God of the peasants and the common people in ancient mythology, his element was the fire and he was said to come down through the chimney into this his favorite element. His chariot made a lot of noise: all the explanation the ancients needed for the roar and rumble of thunder. He was believed to live in the "Northland" and had his palace, so people said, among the icebergs. (The jolly fellow in red velvet who hails each year from the North Pole is obviously a very close relation to this ancient pagan god. St. Nicholas never went down any chimneys in Myra).

As far as the words go, Santa Claus is actually another name for St. Nicholas but there the connection stops. The saint does not come from the North Pole each December; nor does our chubby Santa alias Thor don episcopal finery.

So you see why I had to "unsaint" Santa. The halo of holiness I'd put around his head just doesn't belong there.

(Family Magazine)

America must become the hope of the free world or it is nothing. But it cannot be the expression of freedom, if its citizens are engulfed in materialism, irreligion and pleasure-mania which are destroying the spiritual life of countless Americans. A materialistic America cannot defend the free world against equally materialistic Communism. It must be fought and overcome with the arms of the spirit imbued by the teaching of Christ.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Should a priest be called when a person in the family dies suddenly?

Yes, the priest should be called when a sudden and unexpected death overtakes someone in the family. There is a general opinion among the theologians that in such a case the soul may remain in the body for a considerable period of time, although no signs of life are visible to man's eye. The priest will give the absolution and Extreme Unction which will help the stricken man, although he cannot show it. Every Catholic who led a good life is presumed to wish to receive the Sacraments at the hour of his death. Such an intention suffices to enable him to receive them and to profit by them.

2) Are there any canonized Canadian Saints?

No, there aren't thus far, maybe because Canadians are not too enthusiastic about it. Sanctity required for canonization must be a heroic degree. An ordinary goodness and holiness is not enough to make a person a hero or heroine in Christ's Church. And every canonized Saint is a real hero of God through his extraordinary love of Christ and the practice of the Christian virtues.

3) What does Immaculate Conception of the Blessed Virgin mean? Does it mean that she had no earthly father?

No, the Blessed Virgin had an earthly father and mother, for she was born the same way all other children are born. There is a difference, however. The soul of the Blessed Virgin was not stained with original sin when it was infused into her body at the moment of conception. When a soul is created by God, it is spotless. It becomes contaminated with original sin of Adam when it is united to the body. The Blessed Virgin, in view of her future mission and dignity to the Mother of God's Son, was miraculously preserved from such contamination, and this is her Immaculate Conception.

4) I am a nurse working in a non-Catholic hospital. Sometimes the doctor performs operations which are against the teaching of the Catholic Church, such as tying up the fallopian tube in order to render the woman artificially sterile for the future. Am I allowed to continue to administer the anasthetic, or should I leave the room and quit my job at that hospital?

You are a material co-operator to an illicit sterilization. If you left the room, your action might seriously hurt the patient. You should let the un-Christian doctor know about your disapproval of his practice, but you do not have to leave the room or to quit your job, if it were hard for you to find another in some other hospital where no such things are allowed. If you can ask some other nurse to help the doctor, you should ask her to take your place. Your grave personal loss in case of refusal would constitute a sufficient reason to co-operate materially with the doctor's sin.

5) We have a little girl who will

start school this autumn. Since we do not live close enough to the Catholic school, may we send our child to the nearest public school, at least for two years till she grows up a little and be able to walk to the Catholic school by herself, let's say when she starts her third grade?

If there is a very serious reason, you can send your child to a public school, but you must take care of her Catholic education, for instance, teaching her how to pray, sending her to Catechism classes on Saturday, taking her to church on Sundays, etc. Under such circumstances your action will be justified.

6) Why does the Catholic Church so strongly oppose birth control. Does she want people to die from lack of food?

The Catholic Church does not want anyone to die from the lack of food. Nay she favors and encourages all kind of brotherly help to all those who are less blessed with temporal and material goods.

The Church regards the use of artificial contraceptives, pills or devices, as intrinsically immoral which cannot be justified under any circumstances.

Catholics do not want to impose their views on non-Catholics because they treat their non-Catholic brothers with respect for the rights of their conscience. What they are fighting against is the effort of some who are trying to obtain public funds which will help them to spread these evil practices among their fellow citizens. If the State granted such help, it would try to supervise its distribution. Consequently it could even try to tell families how many children they should have and thus encroach on their individual liberties, which would be an invasion of individual privacy. This is wrong, for it is the parents who decide the size of their family, not the state. Besides, by helping certain unscrupulous groups in propagating the sinful methods of birth control, the State would use public funds to subsidize sin.

The gift of sex must be used reasonably like any other power. No family should have more children than it can reasonably support and educate. Neither God, nor His Church tells the family how many children it should bring into the world. They may use their marriage rights whenever they reasonably want it, but they may never frustrate their marriage act by artificial, sinful methods.

7) When was Jesus Christ born?

No one really knows when Our Lord was born, because the early Christians did not leave us the date of His birth. Thus we do not know on what day, in which month or even year the Son of God was born.

The early Christian tradition relates that Christ was born in April or May, because the shepherds tended their flocks at that time, not during winter time. St. Epiphanius tells us, however, that Christ was born on January 6th, but his testimony is questionable, since it is of such a late date.

Even the year of His birth is uncertain, because in ancient times people were not very exact in marking the events concerning the birth of famous men. It is generally believed, however, that our era misses the real date of Christ's birth by some four years. Thus to be exact the present year should be 1967, not 1963.

8) Should a husband kiss his wife?

We guess so, at least once a year, anyway.

9) According to the Jewish calendar our world was created 5,723 years ago. Is it true?

No, it is not true, because the world is much older. No one knows when our world was created. Some say that our earth exists some half million years since it was formed.

Neither do we know how long man has lived upon this earth. Scientists suggest that the human race is already some 50,000 or even more years old.

Michael Hrynchyshyn, C.SS.R.

BLESSED BISHOP NEUMANN

OCTOBER 13, 1963, was a day of uncommon joy for the universal Church and in particular for the Redemptorist Order as one of its members, Bishop John Nepomucene Neumann was beatified by Pope Paul VI. This was the first beatification of the present Holy Father. The ceremony was enhanced by the presence of more than forty cardinals and over a thousand Conciliar Fathers. It was only natural that the bishops should manifest in a significant maner their sentiments of admiration and respect to a member of their college who was being raised to the altars.

A beatification ceremony consists of two distinct parts. The first part consists of the reading of the papal brief in the presence of members of the curia and hierarchy officially pronouncing an individual blessed. Then the relics and picture of the beatus are unveiled in the apse of St. Peter's Basilica to the view of all. Inevitably this evokes an enthusiastic reaction from all present. Next, the Te Deum, a hymn of thanksgiving is sung. A pontifical mass is then celebrated to give thanks to God for the uncommon grace of the glorification. In this case the mass was offered by Archbishop Joseph Kroll, successor to Bishop Neumann in the See of Philadelphia.

Considerably more pomp and pageantry make up the second part of the beatification ceremony held usually in the afternoon of the same day, with the participation of the Holy Father himself. Amid enthusiastic applauses the Pope enters the brilliantly illuminated Basilica. Entering the chapel of the Holy Trinity the Pope kneels and publicly venerates the new Beatus. This act on the part of the Vicar of Christ authorizes public veneration of the one declared blessed. At this time the Blessed Sacrament is exposed and hymns are sung. After the triple blessing with the Sacred Host the Pope customarily, though not always, pronounces an appropriate talk.

It happens at times that beatification ceremonies are more or less routine affairs and do not envoke a strong reaction on the part of the faithful. Popular enthusiasm belongs rather to canonizations, when the Church using her infallible magisterium defines and declares a person to be a saint in the glories of heaven. Perhaps as a reward for his humility, the attendance and the splendour of the beatification of Bishop Neumann surpassed many canonizations.

Hundreds of Redemptorists from

every part of the world were on hand to witness a confrere of theirs raised a step higher on the road to complete glorification and sainthood. Numerous pilgrims from Philadelphia, New York, Buffalo and other places of North America where Blessed Neumann had laboured as a missionary or bishop and had sanctified by his virtuous life, came to the Eternal City to share the joy of his exaltation. Many other loyal admirers of the new Beatus came from his native Bohemia, Austria, Germany and other European countries. But perhaps the two most grateful and enthusiastic hearts at the beatification ceremony were those of an Italian lady and an American man who had been miraculously cured through the intercession of Bishop Neumann.

* * * *

Blessed Bishop Neumann was born and baptized on March 28, 1811, in the pretty Czech village of Prachatitz, some twelve miles southeast of Budeweis, directly north of Vienna. God blessed him with more than average natural gifts and a hunger for knowledge. He made his studies in his native village, at Budeweis and at Prague. Even as a young student he longed to become a priest. He yearned to become 'another Christ' in the distant and unknown America after the example of the Apostle, Paul, who spent himself in his wanderings for the Master. At that time America was swarming with settlers from almost every country of Europe. Hence, to labour successfully in America a priest had to know several languages. By the time he had finished his seminary course John Neumann had mastered seven.

Having weathered seemingly insurmountable difficulties and a tediously long journey across the Atlantic John Neumann arrived in New York on the morning of June 2, 1836, utterly unknown and alone. But to his surprise a few days later he was received with open arms by old Bishop Dubois. In less than three weeks the Bishop ordained him. Father John Neumann celebrated his first Mass on June 26, in St. Nicholas Church. Two days later, armed with a portable altar-set, the short but determined young priest set out for the Niagara frontier in his quest of souls for Christ.

Father John Neumann nineteen days ordained, joted these words in a little black book on his first night as pastor of western New York, "My earthly wishes, dear Lord, have almost all come true — I am here at last in America. I am a priest and a missionary. I have a flock of my own."

For several years he laboured tirelessly among the numerous immigrants and settlers.

But he felt too isolated and alone. He needed the spiritual companionship and moral support of a missionary community. Consequently he joined the Redemptorist Order and made his vows in 1842. Thus he became the first Redemptorist to make his religious profession in the New World. As a humble and obedient religious he continued to spend himself in arduous missionary activities, at the same time holding important offices in his Order — he served as rector in Pittsburgh, Baltimore and as vice-provincial.

One evening in 1852 he entered his modest religious cell only to find a pectoral cross and ring on his table. The brother informed him that Archbishop Patrick Kenrick of Baltimore had been there and had left those two episcopal ensignia for him. Father Neumann knew what that meant. He had tried every possible means of avoiding the dignity and responsibility. But Rome had made its decision. The Pope had spoken. The only thing now was to obey.

As the fourth bishop of the Diocese of Philadelphia he was confronted with gigantic problems. With great patience, charity and decisiveness, he resolved one problem after another. He traveled his vast diocese by canal boats, stage coach, railway, on horseback and afoot, showing affectionate concern for the young, the poor and for the immigrants.

Bishop Neuman lays several claims to fame in Philadelphia and the United States. Even a humble and self-effacing person, he would be the last one to mention it himself, but the record stands. To promote veneration and love for the Blessed Sacrament he organized the first diocesan schedule of the Forty Hours Devotion. The credit is likewise his for establishing the first system of parochial schools in the United States, which is historically unique, and which draws on his inspiration as it constantly develops and expands. He is also the founder of a religious order for women, the Third Order of St. Francis, whose Rule he drafted in 1855 after returning from Rome where he attended the proclamation of the dogma of the Immaculate Conception.

On January 5, 1860, he crumpled in the snow a few blocks from his new cathedral on Logan Square. By the time a priest reached him with the Holy Oils, Bishop Neumann was dead.

It is very fitting indeed that Bishop Neumann should be beatified during the second Vatican Council. In a personal letter to each bishop of the world, before the opening of the Council, the Holy Father asked each bishop to aim at achieving the heights of personal sanctity in order to assure its success. He reminded them of their first and highest mission of instruction and pastoral visitation; that one of the greatest blessings that can come to a diocese is a bishop who sanctifies and sacrifices himself. These qualifications are pre-eminant in the life and holiness of Bishop Neumann. In his talk at the beatification ceremony Pope Paul pointed out, that in acquiring these virtues Bishop Neumann modeled himself after another great missionary and pastor of souls, St. Alphonsus Liguori, bishop and doctor of the Church and founder of the Redemptorist Order. The Holy Father also said that Bishop Neumann is the symbol and personification of the spiritual vitality of the Church in America.

Beatification is the semi-final step on the way to sainthood — canonization. For this two additional miraculous cures must be obtained through his intercession and approved by the Church. The Blessed do not need us, but we need them. They may not be forgotten. To neglect them means to overlook precious treasures and to lose opportunities of spiritual growth. Bishop Neumann's reward is assured, but we who are still engaged in the struggle of life can use the encouragement and help that comes from the example and intercession of this holy man of God.

* * * * *

Following is an English text of the trilingual address of the Pope at the veneration ceremony for Blessed John Nepomucene Neumann on Sunday, October 13. The principal part of the Pontiff's address was in Italian. It was followed by remarks in German and English. The translation of the Italian and German portions was prepared by the N.C.-W.C. NEWS SERVICE for distribution to the Catholic papers throughout the United States.

The text: (from Italian) —

"We cannot but add a word to this sacred ceremony which is for Us an ineffable consolation. It is the first that God in His goodness grants Us, as if to sustain the beginning of Our apostolic service with the vision of a new citizen of the heavenly Jerusalem. One of the most comforting results of the study of beatification and canonization causes, which are neither easy nor brief, is the reminding of the pilgrim and militant church on the present stage of the world of the blessed and triumphant world; that is, the glorious epilogue of the christian life, the certainty of our immortality and of our destination which is Paradise, the possibility of reaching that most

happy goal and the way for attaining it, which is the way of imitating Christ and of our union at present with Him, that it may then be realized in the full glory of He who sits at the right hand of the Father. In the present difficult and sorrowful circumstances we dare to lift our eyes as the Lord asks us to do: 'Levate capita vestra' (Lift your heads because your salvation is drawing near — Luke XXI, 28).

"And the vision of the brother who, beginning from this our same mortal stage, has reached the blessed stage of eternal salvation, is one which at first attracts us, exalts us and dazzles us, and then leads us to lower our gaze on this now and valuable lesson for our soul. It is necessary to follow here below the example of the saints if we want to reach the glory of the chosen ones above. The saints, the blesseds, become our masters, our models, our friends and our protectors.

"Veneration of those whom the Church declares worthy of it becomes a great human and persuasive method of teaching. Imitation of the Divine Master shows the infinite variety of its possible forms. And our weakness is comforted by the manifold and mysterious yet so concrete power of the 'communion of saints.'

"Thus by making this Our own happy experience, rendered even more real by the fact that it fell to Our ministry to officiate at it for Our own soul and that of the Church, We ought to meditate upon and describe the history of the chosen one who is giving Us this happiness today. But We shall not do this now since there is neither effort nor time required.

"We shall limit Ourselves to a few brief remarks which do not concern so much the biography of our blessed as they do the first and most easily felt emotions which the veneration decreed him enkindles in Our heart. Above all they are feelings of admiration. These are moreover part of the communion the Church provides us with the citizens of heaven: 'Nostra autem conversatio in caelis est'. (Philippians III, 20).

"The world of the saints is a world of marvels. The ancient biographers of saints knew more of it than we and they sought the unusual and miraculous aspects of the lives of the saints and told their story with narratives full of facts, often legendary, prodigious and astounding. Perhaps too much so, but they had understood that the life of a christian who is really moved by faith and grace, can not but be wonderful. The modern biographers of saints are more critical and prudent but when they are wise they too succeed in discovering with greater force of persuasion that which is superhuman in man. We too, on viewing the life of this Blessed Bishop John Nepomucene Neumann must allow Ourselves to be filled with a sense of dutiful admiration.

"An admiration for which We will now mention only one reason. This Blessed Bishop moves Us by reason of his pastoral charity. It might be said that no form of life is less suitable to inspire wonder than the pastoral ministry which is composed of ordinary actions. How can one find in it the extraordinary aspect of sanctity?

"It is wholly directed toward exterior things; where is one to find in it the inner riches of those who are united to God as a saint must be? It is often without an orderly method, without formal presentation, without surprising effects; where does it reveal the perfection which we know is sanctity itself?

"Yet wonder is engendered by the simple and objective viewing of the epiphany of charity which this Pastor made shine about himself. It wouldn't be difficult to establish a similarity between Blessed Neumann and St. Alfonso Maria Liguori, whose son and disciple he was as a member of the Congregation of the Most Holy Redeemer, which was founded by St. Alfonso, whose glory as a Doctor and whose merits as a pastor are well known to Us.

"It wouldn't be difficult to discover the value of the pastoral ministry of Our Blessed (John XXIII) in its missionary aspect. Neumann was a pioneer. He was in a certain sense a founder. He was one of that wonderful chain of bishops who prepared the leaders of the Catholic Hierarchy of the United States and inbued them with those virtues of dedication, zeal, practical efficiency and absolute faithfulness which still distinguish the venerable and excellent American Episcopate.

"He was a promoter, a trainer, an educator. He personified the type of shepherd who makes his own the natural and christian virtues of a nation, magnificent virtues, if we remember that they are rooted in the splendid civil and spiritual traditions of this old Europe, and that once they were transplanted to the fruitful soil of the new continent, they have given and still are giving, a new and wonderful expression of themselves.

"He makes these virtues his own, as we have said, and so the shepherd becomes the most normal and most comprehensible of men, but at the same time the loftiest and most singular because he so lives and fills these virtues with christian meaning and grace as to transform them from natural to supernatural ones, from profane to sacred ones, from passing to heroic ones, from popular to angelic ones. This is stupendous and this is the reason for the admiration due to the humble and sublime Bishop of Philadelphia whom We have raised to honor of the altars.

"There is still much that We should say to express our feelings of admiration, but We shall hasten to mention other feelings regarding the event We are celebrating.

"Another feeling is that of confidence and of hope. Of confidence in the ability of the American Episcopate to reach the level of christian perfection, of holiness.

"This Beatification is an excellent document which in itself disproves the erroneous belief that American Catholicism is not oriented to singular and sublime expression of sanctity but rather toward the ordinary popular expressions of the ordinary christian life, not dissimilar from the environment of modern life.

"Behold America too has its saints. Yesterday it was the Blessed Seton who was raised to the altars, the guide and symbol of the splendid company of the chosen women consecrated to Christ who are like tireless bees 'Apes aroumentosae,' intent on building the great hive of the American Church. Today it is Bishop Neumann whom We venerate as a Blessed, and who opens before Us a two-fold vision: that of the many Americans, heroes of faith and charity, who are equally worthy of mounting the altars. Our Secretary of State has written a book entitled 'Sanctity in America' which proves it. It is that of a sanctity no longer individual but collective. No longer restricted to individual cases but shared by numerous companies of faithful, no longer of one but of many, the sanctity of a people.

"It is not possible that today in this modern world, so profane and so tainted by unbelief and vice, the sanctity of a people should have been produced and precisely in America? The sanctity of which St. Peter spoke: 'You are a chosen race, a regal priesthood, a healthy people, a redeemed people', (I Peter II, 9).

"This is Our trust, Our hope. When We see certain manifestations of American Catholic life, the parishes, the schools, the universities, the hospitals, the missions, when We observe the spirit of faith and sacrifice underlying these works; when We feel the profound and solid union linking those Catholics to the Catholic Church;

when We have before Us priests and religious who reflect the examples of John Neumann, how great a trust it is, how great a hope fills Our soul!

"Another flood of feelings sweeps over Us: that of joy! Today is the day of Holy Joy! Joy for the Church of Rome who is happy to decree the honors of the Catholic veneration to the new Blessed. Joy for the whole Catholic Church which celebrates a new glory, a new hope in the exemplary Bishop! Joy for the religious family of the Most Holy Redeemer whose tradition of sanctity is expressed in he who was the first Redemptorist in the United States.

Text from German:

"For you, beloved sons and daughters of Bohemia, today is a day of heart-felt joy and deep jubilation, for one of your sons, Johannes Neumann has been raised to the honor of the altars.

"That which above all distinguishes Johannes Neumann, and shines in him, is the love of the Good Shepherd, who lives fully of the Gospel and gives himself fully to his herd which he served with a selflessness that knew of no frontiers.

"But let his faith and his love be at the same time an example for you, his brothers and sisters here on earth. Let him be your shining example on your way, which, like his own, will lead to the eternal light of God."

Text from English:

"Today is also a special day of joy for Catholics of the United States of America. An adopted son of their nation is shown to the Universal Church as an example of holiness. As a layman, as a religious, as a priest and as a bishop he gives every rank of the Church a model to imitate, and like St. Paul he can say 'Be imitators of me as I am of Christ", (I Cor. IX, 1).

"In part this is a day of rejoicing for the great Archdiocese of Philadelphia. In the presence of its tenth pastor its fourth shepherd is glorified as an example of priestly virtue and episcopal sanctity. The new Beatus is exalted especially as a good shepherd, the guide and protector of the flock entrusted to him by God; as one who knows his flock and whose flock know him, and his voice which calls them to ever closer unity with their Redeemer, with His Vicar on Earth and with His Church.

"Invoking intercession of this glorious soul, the Bishop of Philadelphia and joy of the Church in America, We lovingly bestow upon you all Our paternal apostolic blessing which We impart also to your loved ones at home, particularly to those who are ill, aged or afflicted, and to your children."

In the days when Al Smith was touring the country seeking the presidency and the white-robed Klan were burning fiery crosses and denouncing Catholics, Jews and Negroes, there were two friends, a priest and a minister in an Alabama town who never let the crusade of bigotry mar their friendship. During his evening services the minister had a box in which questions on religious topics were submitted for him to answer from the pulpit. Naturally, many sly digs were made at his associating with the Papist. One evening, taking up the slip of paper on which was a question, his face glowed with satisfaction as he looked benignly at his congregation.

"Now here," says the minister, "is a question that the priest in town could answer better than I can, but I think I can give one answer to it at least. The question is, 'Why does a priest wear his collar backwards like a horse?' Now there may be better answers than the one I'm going to give, but I'd say the reason a priest wears his collar backwards is to distinguish him from the jackass that asked this question."

ST. NICHOLAS

Nadia O'Shea

ST. NICHOLAS, world renown and perhaps the world's favorite Saint — at least the favorite of children who know him. Yet how many really know him — the kindly and generous Saint who started the tradition of gift-giving. Do they know who he really was or that he was a Saint at all? Or do they know him only as modern times have corrupted him — a fat, jolly old man in a red suit and a long cap, with a big stomach, who lives at the North Pole, comes driving reindeer with a sleigh, and slides down the chimney on Christmas Eve to leave gifts for the good, both young and old?

In other parts of the world, although customs vary, St. Nicholas' Feast Day is widely observed on December 6 (19). This is the day on which children receive their gifts from St. Nicholas. He is portrayed to them in his true character — the kind and generous Saint in a bishop's robe and mitre. Recently on a trip to Europe I had the pleasure of observing Europeans preparing for the celebration, not of the coming of Santa Claus on Christmas Eve, but of St. Nicholas on December 6. The stores and streets were being decorated in this theme, and everywhere there was seen a large display of St. Nicholas in his bishop's attire, and inside the stores there was a live St. Nicholas to greet all the children, just as here in the U.S. you see a live Santa Claus in every store.

Let the Christian ponder this for a moment... which is the more appropriate way to show respect and love to a Saint? ...the pagan distortion known as Santa Claus with the sleigh and reindeer or the dignified portrayal of him as the Bishop he was and the Saint he is. It is not for the stores and commercial organizations to make a change in the form of portraying Santa Claus, but I do believe, it is for the Christians in their own homes and lives, and particularly Catholics who understand the veneration of Saints, to restore rightful respect for this Saint.

There is very little written or recorded about the life and works of St. Nicholas. Few know who he was, when and where he lived.

St. Nicholas was born and lived a considerable portion of his life in Patara, which according to the New Testament, was a populous and thriving seaport of considerable importance. Patara was located on the western coast of Asia Minor, which today is a remote corner of southwest Turkey. The only evidence remaining of the ancient city is a group of ruins. There is no seaport now along this coast as sediment has filled in this bay area and the city lies buried. Few Turks and fewer foreigners have ever visited this area.

In Patara, the New Testament relates, St. Paul the apostle had stopped briefly on one of his missionary journeys. St. Nicholas lived some two and a half centuries after St. Paul. Like many pious Christians in his day, St. Nicholas went on a pilgrimage to the Holy Land. On his return he decided not to go back to Patara but to reside in the city of Myra about forty miles eastward along the coast. This he may

have done because Myra was then the seat of a bishopric and an important center of the Christian faith. Myra, too, is no longer on the seashore, but a mile or so inland, due to the changing coastline and deposits of sediment from a river. The Turkish town that exists now on this area is known as Demre in the province of Anatolya. It is here that St. Nicholas spent most of his life, where he became bishop, and from here that many legends about him had evolved. It was here also that St. Nicholas died in the year 345 A.D., and buried in a church bearing his name, the ruins of which have been recently excavated and can be seen today.

A letter to the editor from a Turk appearing in a local newspaper had prompted me to search out this information. Paying a visit to the Turkish Embassy in Washington, I received some valuable information and literature. My interest being greatly aroused. I went to the Library of Congress for additional literature, but found there was very little written concerning St. Nicholas. For a time this matter was set aside, but pursued anew when I found I was able to make a journey abroad. Here at last was an opportunity to make a trip to Turkey to get information first hand.

* * * *

Arriving by plane in Anatolya one Thursday in October, I was a bit of a curiosity in this city where very few Americans come, and particularly a girl alone. Immediately I inquired about the location of the famed St. Nicholas Church described as being in an outlying region of Anatolya. A local official informed me that it was a distance of about 250 kilometers from Anatolya to Demre, and that the road was very poor and that such a journey would be dangerous; also I would need a guide. A German business man who had arrived on the same flight, had overheard my conversaiton with the official, and on the way to the hotel convinced me of the dangers involved in such a trip, and insisted that it was impossible for a woman to go alone. Seeing my determination to undertake the trip, he offered to accompany me, if I would wait a day for him to complete his business. This I readily agreed to, and later realized that it would not have been possible for me to have made the trip without him. For transportation, a truck and driver were hired. The road was little more than a camel trail for 200 miles through the barren, almost uninhabited mountains. Occasionally along the way was seen a family living under a brush tent on the slopes, or a few nomads moving along with their camels or donkeys. After jolting along since before daybreak until mid-afternoon, making several stops to repair the truck, and having had no food, we arrived weary at Demre. Greeted by several of the local residents we were directed to the site of the Church. The local police building was located just in front of the Church, where there were a couple of men who apparently were acting as guards of this site. The guards accompanied us and watched our every move.

At the first view of the Church, one sees the recent modern superstructure which has been constructed over the remains of the ancient church now entirely subterranean. Sometimes in the distant past after it was built in the fourth century, the Church of St. Nicholas became engulfed by soil. This probably has been the factor that has kept it preserved. The superstructure was added to protect the Church from further deterioration, and the Turkish Government is presently campaigning to have this Church restored. The Church ruins have been almost entirely excavated, and one can gain access to the church by steps leading down into the open courtyard. On three sides of this courtyard are vaults or openings still filled in by soil and stones. On the fourth side of this rectangular

courtyard is the main structure of the church, which can be entered by any of the three arch ways. Upon entering the vestibule, one can see dim traces of paintings of saints on the vaulted ceiling. From this vestibule more archways lead into a large room, the main part of the church. To the far end of this room is located the altar area where there is a semi-circle of steps, and sections of columns still standing. On each side of this main room there is a narrow room of similar length, also with vaulted ceilings.

In the room to the right is the tomb of St. Nicholas, an ornate sarcophagus of marble which has in its side a gaping hole. This it is said was done by Italian sailors in the Eleventh century when they broke into the tomb to rescue the relics of St. Nicholas from unbelievers who came into possession of the territory. On the cover of the coffin are two sculptured figures which have been decapitated. From this side room there is another passage which leads to the outside where excavations have partially uncovered sections of a wall or another section of the church. Here too are evidences of more frescoes, colors in which can be readily distinguished.

At one end of the room to the left of the main section, there are visible large sections of a frescoe covering the entire ceiling of a small dome.

Throughout the church lay sections of column, ornate slabs, and one good-sized slab on which there is an inscription in Greek.

The floor is a marble stone pieced in mosaic design.

This is briefly the description of the present condition of the Church.

It is known that the relics of St. Nicholas are now interred at the Shrine of St. Nicholas in Bari, Italy, where it may be surmissed the Italian sailors brought the relics after they were removed from the tomb in Demre. It is understood further, however, that in their haste the Italian sailors apparently did not remove all the relics of St. Nicholas, as the Turkish Government has in its possession in a museum in Anatolya what is claimed to be several relics of St. Nicholas.

The Russian Government had at one time attempted to purchase this site in Demre to make a Christian shrine out of it, but with the advent of the Communist regime such plans did not materialize. It is related by local authorities that there are plans now to restore this church in the not too distant future. Just what form this restoration would take — whether it would be a historic museum or landmark or whether it would become a religious shrine — is information I was unable to obtain.

Cars that ran away — with no driver behind the wheel — killed 30 people in the United States last year, according to a report released by The Travelers Insurance Companies.

Who is so wise as to be able fully to know all things? Be not overconfident, therefore, in your own sentiments or opinions, but be ready with pleasure to hear the opinions and sentiments of others.

A preacher in Tennessee once speaking of heaven said, "My brethren, there will be a great many surprises for you if you reach the kingdom of heaven: you will look around you expecting to find a lot of people who won't be there: you will see many people there who you did not expect to get in; but the last and greatest surprise will be that you got in yourselves."

THE PRAYER WORDS

John Zubaly

THE word God is much more than just another word. All languages in the world have a word for God. And no other word can compare to it in "meaning so much for so many peoples" for these many centuries. It is a word destined for eternity!

Groups of words can be formed into a prayer. They are composed of everyday type of commonly used words. However, they have a special meaning that one will strive to live by since they are the words that mean much for the saving of the Soul.

Just as there are good and bad words in everyday usage, there are also two kinds of "good" and "bad" words that the prayer words extol and denounce. God — is the word of goodness, while the other word — the devil — is the unwanted word and is associated with all that is evil, sinful and wicked. The prayer words are combined to guard against the words of the Devil!

A word may have a certain meaning to one person while at the same time it will have a far different meaning or no meaning at all to others. To agree or disagree on words is a popular pastime. Regardless of the outcome of the argument the flow of words goes on and on, day by day.

The prayer words of a prayer are so easy to pronounce, to spell and to remember. Their meanings do not change with the passing years. The word of God is still the word of God, its meaning the same yesterday as today.

It is said that in one way or another the human being changes either for good or bad. Prayer words should be spoken often so that the change will be for the good for God and for an everlasting life with Him.

One final word or two on prayer words is PRAY!

IS YOUR WIFE UNDERPAID?

It has been estimated that a wife's services in the home, keeping house, preparing meals and the like, are worth well over three thousand dollars a year, at a modest rate of pay per hour. A good husband shows a continuing sense of appreciation of what his wife does in their home.

He tells her about it when he enjoys a meal she prepares. He remarks with pleasure on the neatness, cleanliness and good order that his wife maintains in the home. He does not permit himself to take these things for granted, even years after he is married. He never makes odious comparisons beween his work and his wife's, hinting or stating that he has a much harder lot than she has.

This appreciation of a wife's domestic achievements will be expressed by a good husband in the form of helpfulness around the house. He will not resent his wife's efforts to keep him from upsetting the ordinary cleanliness and order of the home which she has to work hard and long to attain.

MY THORNY PROBLEM

(Girl in Trouble)

M. Schudlo, C.SS.R.

After my high school I met a boy with whom I went steady for a while. Then I consented to sin and found myself in trouble. I did not really love the boy. But since I was in trouble, I decided to marry him, because I somehow liked him. And then there was the baby which would be born in a few months. My parents were happy with my decision but the pastor refused to assist at our wedding on the grounds that I was not mature enough and that our marriage would not last long. Thus we got married in a Protestant Church, because we got mad at my pastor. Is he not responsible for my breaking the law of the Church?

It is easy to accuse the pastor when one of his parishioners gets into trouble, especially when he canot do certain things which he knows that are no good.

Such cases as the above mentioned occur most frequently when a couple wants to get married, perhaps because the girl is pregnant. If the priest knows that the boy and the girl are incompatible and when he fears that after the birth of the child they will break up their marriage vows, then he may refuse to assist at the wedding. But he must have some positive reasons for believing that the couple will separate and after the separation attempt another marriage with new partners, which often happens.

Since your pastor knew you and the boy, he could have had a good idea about you, or at least he could have known from reliable witnesses that you were not fit to enter a permanent marriage bond. For there are some couples in trouble who get married to give "the child a name" and then leave each other for new adventures.

If the pastor knew all these things, he was obliged to refuse to assist at your mariage and to dissuade you from getting married. It is not the priest who is responsible for your breaking of the law of the Church, but you yourself and perhaps your parents who gave you so much freedom to roam around with the boys.

To give the child a name is not a valid reason for entering the marriage bond ,because it takes more than an unfortunate mistake to turn a couple into a husband and a wife. Marriage is a serious affair and a Sacrament at that. It must be taken seriously, because it cannot be broken at will. It lasts as long as both of you live. Death alone can free you from your marriage vows and give you freedom to seek another marriage partner.

We are sure that the Pastor was guided by such considerations when he refused to bless your marriage. For this reason you should not be mad at him. He has done his duty, because he is the guardian of Christ's sacraments. If he knows that someone is not fit to receive one of them, he is bound in conscience to refuse it, regardless of the consequences. Sometimes it is better to permit or to tolerate the lesser of two evils, that is, to tolerate a marriage outside the church than to assist at a marriage, if there in a danger of a future divorce and probable 'remarriage'.

We must warn the parents in ge-

neral not to urge their daughters to marry the men who get them into trouble. Unfortunately, there are such parents who think only of the disgrace of seeing their daughter giving birth to a child out of wedlock. Such parents do not hesitate to force their daughter to marry the man, although they do not have love for each other. It is a very bad policy which brings untold misfortunes to countless unfortunate girls who made a mistake. Personal happiness of the daughter should be more important than the saving of the family's 'good' reputation. Finally, the whole thing should remind the parents of the duty of watching over their daughters, because quite often the excessive freedom which they grant them leads the latter into trouble for which there is often no remedy.

GOSPEL OF NATIVITY

After Jesus was born at Bethlehem in Judea, in the days of King Herod, a commotion arose in Jerusalem when Magi from the East arrived and inquired, "Where is the newborn King of the Jews? It was His star we saw in the East, and we came to offer homage to Him."

The news threw King Herod into consternation, shared by all Jerusalem. Assembling the whole body of the chief priests and Scribes — the nation's Council — he inquired of them where the Messias was to be born. "At Bethlehem in Judea," they said to him, "for this is what has been written by the prophet, 'And you, Bethlehem, in the land of Juda, are not the least of Juda's principalities; for out of you shall come forth a Ruler, Who will shepherd My people Israel'." Then Herod secretly summoned the Magi and, after carefully ascertaining from them the time during which the star had been visible, he sent them to Bethlehem with this injunction, "Go and make careful inquiries about the child, and, when you have found him, report to me. I, too, wish to go and do homage to him." So they obeyed the king and went their way; and, unexpectedly, the star they had seen in the East preceded them till it came and stopped over the place where the Child was! At sight of the star they were supremely happy. And so, entering the house and seeing the Child with His mother Mary, they threw themselves down to do homage to Him.

Opening also their treasure chests, they presented Him with gifts: gold, frankincense, and myrrh. But advised in a dream not to return to Herod, they departed for their country by a different route (Mt. 2, 1-12).

A minister who was walking along a road saw a crowd of boys surrounding a dog.

"What are you doing with the dog?" asked the kindly minister.

"Whoever tells the biggest lie, he wins the dog."

"Oh, my, my, my," exclaimed the minister, "when I was a little boy like you here I never told a lie."

There was a moment's silence. "Here," said one of the little fellows, "you win the dog."

What a father says to his children is not heard by the world, but it will be heard by posterity.

What is Tolerance?

J. Fitzpatrick, C.SS.R.

THERE are some persons who, while they obviously have some or many of the ordinary and minor faults of human beings, seem to have developed a quality which is quite admirable and adds to the attractiveness and pleasantness of their personality. In a discussion, even when they disagree with you, you get the feeling that they respect your right to have an opinion of your own. At the same time, they seem to be able to view things objectively, without getting all tangled up in emotions and prejudices.

The attractive quality which stands out in the character of these persons can be given the name of "tolerance."

Tolerance represents one aspect of the wide and far-reaching virtue of charity. Genuine and considerable tolerance of the views of others is not too common a quality, and it is certainly a valuable asset.

People are inclined to be tolerant in various ways. They are attached to their own opinions, and therefore they are intolerant of the persons who have ideas different from their own. Most persons possess a certain number of inherited or carefully cultivated prejudices, which are based entirely on emotion and feeling. This is especially apparent in certain areas of discussion which might be termed emotionally charged.

The racial question is one of these areas. In some quarters this can scarcely be discussed without fireworks. The participants in the discussion become easily carried away by emotion and prejudice.

Intolerance of nationalities other than one's own is another unlovely and all too common trait. The employer-union relationship, government foreign aid, the United Nations, political candidates and campaigns, religion are subjects which not too often can be discussed without an outbreak of intolerance. Sweeping statements are made, all opposition to one's own viewpoint is mowed down with a gesture. Anyone who dares to make statements contrary to those of the speaker is promptly classified as stupid or abysmally ignorant about the subject being discussed.

Tolerance of others, however, means acceptance of the fact that a man may be sincere, and may even have good arguments on his side, even though I feel obliged to disagree with him. Tolerance means, basically, respect for a man's conscience and for his thinking processes. It means I am not so foolish as to suppose that I am going to convince him of anything merely by shouting in his face or even beating him over the head until he mumbles yes.

Some have accused the Catholic Church of being intolerant of the views of those who differ with her, but they do so wrongly. Respect for the freedom of the individual conscience is basic and fundamental in Catholic teaching. It is true that there have been instances in which Catholics, in practice, did not live by this rule. Centuries ago the emperor Charlemagne forcibly baptized a tribe of barbarians whom he had overcome in battle. In acting thus he was departing from an essential Catholic belief, that no one can be forced to accept the Catholic faith.

It must be clear to a priest, who is instructing a prospective convert, that this person of his own free will desires to accept and live by the tenets of the Christian faith. Only if he is convinced of that, can he proceed to the baptism.

To be tolerant does not imply an acceptance of indifferentism. A man must

have truths to live by, and he owes it to himself to cherish those truths, and to try to make them more widely known and accepted. But to be tolerant is to recognize the fact that in daily life one must live with people who see things differently, and who even are perverse in their pattern of thinking.

For parents, of course, and others who are in authority, tolerance stops short of overlooking evil; it does not rule out the application of necessary discipline. But among equals, tolerance manifests itself in the desire to be patient, sympathetic and openminded in discussions with others.

Questionnaire on Tolerance

Have I belittled or ridiculed the opinion of others?

Have I been willing to give others credit for being in good faith even when they disagree with me?

Have I been proud and overbearing in presenting my views to my family and my friends?

Have I tried to remain open-minded in controversial areas, or have I kept my mind tightly closed and inhospitable to any opinions which are contrary to my own?

Have I been tolerant of the mistakes of others, or must it be said of me that "he can stand stupidity only in himself?"

Have I been tolerant of the rights and human dignity of other races and nationalities, or have I been the victim of blind and unreasoning prejudice in their regard?

Have I shown intolerance by condemning all unions everywhere because of particular instances of injustice which I have met?

While adhering firmly to my beliefs as a Catholic, have I been tolerant of those not of my faith, in the sense of respecting their individual freedom of choice, and being kind and charitable toward them as fellow human beings?

As a non-Catholic, have I been a victim of prejudice which has made me blindly intolerant of all things Catholic?

America is not Europe, but the face it shows the world has a European cast. Its portrait is authentically European, because no essential feature of European civilization has been left out. America is like Noah's Ark which was built to save, not all the living creatures, but life itself.

Archbishop Ryan was visiting a small parish in a mining district one day for the purpose of administering confirmation, and asked one nervous little girl what matrimony is.

"It is a state of terrible torment which those who enter are compelled to undergo for a time to prepare them for a brighter and better world."

"No, no," remonstrated her rector, "that isn't matrimony: that's the definition of purgatory."

"Leave her alone," said the Archbishop, "maybe she is right. What do you and I know about it?"

Like the Nazi and Fascist systems, Communism is not the cause but a symptom of Europe's disintegration and it's stubborn refusal to reform its ways in order to follow the trends of Modern times. There would be no ground for Communism, if there were justice and charity between the labourers and owners.

ALONG THE WAY

Th. Bloech

Jesus Christ was born
In troubled times one morn,
Born amidst the sorows of man,
To bring His peace and Holy Plan.

The wars were cold, and often hot,
And men were old and others not.
The young men died and oldsters vied
With one another to kill his brother.

And thus we say and pray today!
Release, O Lord, a lasting peace...
O foolish men, on war intent!
"Peace to men benevolent."

* * * *

A CHRISTMAS LETTER

A humble monk's letter written more than four centuries ago today is a gem of Christmas literature.

"Pont Assieve
Christmas Eve
Anno Domini 1513

The Most Illustrious
Countess Allagia degl' Aldobrandeschi
On the via de's Martelli-Firenzi
Most Beloved Contessina:

I salute you. Contessina, forgive an old man's babble, but I am your friend, and my love for you goes deep. There is nothing I can give you which you have not got; but there is much, very much that, while I cannot give it, you can take. No Heaven can come to us, unless our hearts find rest in it today. Take Heaven! No peace lies in the future which is not hidden in this present little instant. Take peace! The gloom of the world is but a shadow; behind it, yet within our reach, is joy. There is radiance and glory in the darkness, could we but see; and to see we have only to look. Contessina, I beg you to look.

Life is so generous a giver; but we, judging its gifts by their coverings, cast them away as ugly or heavy or hard. Remove the covering and you will find beneath it a living splendor, woven of love, by wisdom, with power. Welcome it, grasp it, and you touch the Angel's hand that brings it to you. Everything we call a trial, a sorrow or a duty; believe me that Angel's hand is there. The gift is there, and the wonder of an overshadowing presence. Our joys, too; be not concerned with them as joys. They, too, conceal Divine gifts.

And so, at this Christmas time, I greet you; not quite as the world send greetings.

I have the honor to be your servant, though the least worthy of them."

Fra Giovanni

* * * * *

The following Christmas reminder appeared on October 7th of this year in the Erie, Pa., Times by the Rev. Carey G. Mumford, Jr.

Just for the record, I want to be the first person in Erieland to mention Christmas, 1961.

Unless this year is different from any other recent year, the rush on Christmas will begin at least one day earlier than last year.

Lest commerce get the jump on the church at this point, I call to your attention that Christmas will come on December 25th, as usual, and the universal truth that is associated with that day is unchanged.

Already, these people who are especially concerned with keeping Christmas Christian are at work preparing to express their concern to the community.

There will be adequate evidences of their thoughtfulness in window displays, in Nativity scenes and in open Bibles.

It is our hope that your having seen this reminder of the forth-coming season of peace and good will, you will constantly be aware of its significance as you make your way through the maze of decisions involving what to

give whom this Christmas.

It is certainly not necessary to draw upon historical associations of the manner in which the early Church celebrated Christmas, nor to rehash the old arguments about "materialism."

Everyone knows what these are, but it does seem odd that so many of us are wanting in our demonstration of the real Christmas meaning when the time is actually at hand.

This, then, has a twofold purpose: for those of you who, being reminded, will take this to heart, the reminder is well taken; and for those of you who, having seen this, will not press yourselves into further meditations upon the subject, at least you had this one moment!

Since Christmas comes but once a year, and since it would not be remembered in the name of Jesus Christ were not His birth celebrated for us, first, last and in between.

Merry Christmas!

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
[redacted]
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXV, ч. 12.

Volume XXXV, No. 12.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Нехристиянське святкування Різдва
о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 4
Смерть на гайвеях ——— 6
Різдво Великого Гетьмана
Д-р Микола Чубатий 9
Зоряне небо ——— о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 11
Кінець старого року ——— 12
Обопільні обов'язки чоловіка і жінки
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 14
Хотів би ти знати? ——— 16
Родовід Христа Спасителя ——— 19
З Різдвом Христовим ——— Петро Зубрицький 20
Одність християнства ——— о. М. Шудло, ЧНІ. 21
Хіба я дістала чоловіка? ——— М.Ш. 25

Непорочне Зачаття ——— 31
How to use the Christmas Season
Donald F. Miller, C.SS.R. 33
Hail, Immaculate Virgin! 37
Ukrainian Christmas Carols
Halia Hawryluk-Charney 40
Why I "Unsainted" Santa Claus
Florence Wedge 44
I'd Like to Know 47
Blessed Bishop Neumann
Michael Hrynchyshyn, C.SS.R. 49
St. Nicholas ..... Nadia O'Shea 55
The Prayer Words ..... John Zubaly 59
My Thorny Problem .... M. Schudlo, C SS.R. 59
What is Tolerance? ... J. Fitzpatrick, C.SS.R. 61
Along the Way ..... Th. Bleech 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1964
JANUARY

REDEEMERS

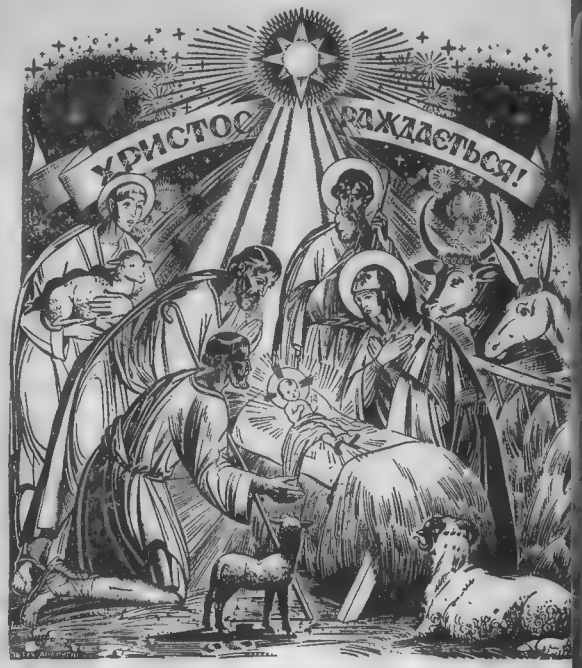

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

VOICE

ПОКЛІН МУДРЕЦІВ

о. М. Марусин

НА перший погляд могло б виглядати, що за історією поклону Мудреців треба шукати в Євангелії Св. Луки. Чейже Св. Лука описує дуже докладно народження Спасителя і згадує про різних поклонників, що прийшли до вифлеємського вертепу віддати честь новонародженому Месії.

Лука згадує про євангельські хори, про поклін пастирів, про жертвування Ісуса в єрусалимському храмі і про зустріч там з праведним Симеоном і пророчицею Анною. Але Св. Лука нічого не згадує про царів-волхвів з Востоку, що прийшли поклонитися Месії, Царю Юдейському. Натомість про поклін Мудреців говорить обширно євангелист Матей, від якого властиво можна було менше сподіватись того роду оповідання.

Матей написав свою Євангелію для Жидів, щоб доказати їм, що Ісус це довго очікуваний Месія. А поява Мудреців у Вифлеємі Юдейськім—це ж поява представників поган, тобто тих усіх народів, що в устах синів Ізраїля називалися згірдливою назвою "Ґоїм". Які мотиви склонили євангелиста Матея до записання історії поклону Мудреців—нині важко збагнути. Нам остається тільки з вдячністю прочитати й розважити його оповідання так, наче б ще ніколи його не чули, аж ось перший раз читали про нього в часописі.

"Як народився Ісус у Вифлеємі Юдейськім, за днів Ірода царя, то Мудреці прибули до Єрусалиму зо Сходу й питали: Де народився Цар Юдейський? Бо на Сході ми бачили звізду Його та й прийшли поклонитися Йому. А як почув це Ірод цар, то занепокоївся він і увесь Єрусалим. І зібравши всіх первосвящеників та книжників людських, він випитував у них, де мав Христос народитися. Вони ж відповіли йому: "У Вифлеємі Юдейськім, бо в пророка так написано: І ти, Вифлееме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе повстане Володар, що буде рядити народом моїм, Ізраїлем" (Мат. 2, 1-16).

Неочікувані на дворі Ірода пришельці були отже Мудреці (волхви), що походили зо Сходу. Стільки маємо історичних

даних про них та й ці дані досить неточні. Передусім під назвою "Схід" Святе Письмо Старого Завіту розуміє всі країни положені на схід від ріки Йордану, тобто спершу сирійсько-арабську пустиню, далі Мезопотамію і вкінці Персію. Але ця остання країна більше за другі підходить на батьківщину Мудреців, бо ж сама назва "мудрець" (волхв, магус) є перського походження і є тісно зв'язана з особою та вченням Заратустри.

Мудреці були в початках учнями Заратустри. Їм повірив він своє вчення, їх кляса в часі панування Медів була дуже сильна, вони мали в перській державі немалий політичний вплив, на культурному полі вони, як усі вчені того часу, не занедбували астрономічних студій, хоч і самі властиво не могли бути астрологами, бо ця наука була осуджена у вченні Заратустри.

Як учених мудреців, а то й князів, їх оспівує і наша Літургія. Вже сам тропар на Христове Різдво згадує про них, що вони "звіздам служащії (тобто вчені астрономи), звіздою учахуся, Тебі кланятися сонцю правди".

Царі-Мудреці, що прийшли до Єрусалиму, бачили на Сході звізду (по грецьки "астера") і зрозуміли, що це звізда царя Юдейського та й що вона "кличе" їх піти з поклоном тому Царю. Якже ж то—запитаємо—в такій далекій Персії вчені мудреці дістали інформації про те, що Палестина очікує Месію? На цю тему є численні студії, в тому деякі з останніх років. Вистачить сказати тільки те, що в часах перед християнською ерою в Персії, саме в клясі мудреців-волхвів, були добре відомі старозавітні пророцтва про прихід Месії. Так отже й поганський світ очікував Спасителя.

Євангелист Матей не каже, скільки було Мудреців, що прийшли до Єрусалиму. Пізніша народна традиція подає їх більше число. Але найчастіше згадується число трьох Мудреців-Царів, мабуть у зв'язку з потрійними дарами, що їх принесли. Вже перед IX століттям знаходимо документи з іменами трьох царів: Каспар, Мелхіор, Валтазар.

З приходом до Єрусалиму показалося, що перські Мудреці були таки справді чужинці, політично крайно непоінформовані. Бо як тільки вступили в мури Єрусалиму, запитались: "Де є народжений Цар Юдейський?" Таке питання могли поставити тільки чужинці. Царем юдейським був чейже Ірод, і в політичному світі всякому було відомо, що він не терпів ніякого претендента на царський престіл. Зо страху перед якимсь політичним переворотом Ірод повбивав навіть власних синів. Питання Мудреців було отже дуже неполітичне, і для Вифлеємської Дитинки Ісуса небезпечне.

Можна догадатись, що перші мешканці Єрусалиму не дали на це питання взагалі ніякої відповіді так, як нині в країнах поза залізною заслоною ніхто не відповідає на політичні запити чужинців. Та все ж питання пройшло шепотом з уст до уст і дійшли до вух тайної поліції Ірода. Поліція Ірода була зорганізована знаменито, деякі її методи могли б ще нині застосувати поліційні держави. Ірод був занепокоєний вісткою. Не хотів щоправда робити великого шуму і не скликав на раду цілого Синедріону, але зате завізвав кращих експертів, тобто первосвящеників і книжників і поставив їм загальне питання: "Де має народитися Месія?" Ірод хотів знати, яке за жидівською традицією є місце народження Христа.

Закликані дорадники мусіли хвилинку між собою застановитись над спільною відповіддю, і по застанові відповіли, що Месія має народитися у Вифлеємі. На доказ навели місце з пророка Міхеї (5, 1-2). Треба замітити, що Євангелист Матей мусів навести цей уступ пророка досить свобідно. В кожнім разі суть справи незмінена. Вифлеєм був предсказаний як місце народження Месії.

Почувши таку відповідь книжників, Ірод збентежився. Він знав, що Вифлеєм це невелике містечко. Але поява звізди, прихід Мудреців—усе це казало йому бути осторожним. Рішився отже далі робити все без розголосу і для розшуку за Дитинкою з Вифлеєму послужить таки самими недосвідченими в місцевому політичному положенні Мудрецями. Він закликав їх на авдієнцію до своєї палати. Закликав їх таємно і докладно розпитував у них про час, коли появилася звізда (Мт. 2, 7). Йшло йому отже про те, щоб знати вік Дитинки. Відослав їх до Вифлеєму, говорячи: "Ідіть і пильно розвідайтеся про Дитинку, а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти і поклонитися Їй. Вони ж вислухали царя й відійшли. І ось звізда, що на Сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла і стала зверху, де Дитина була. А бачивши звізду, вони надзвичайно зраділи. І ввійшовши в храмину, знайшли там Дитятко з Марією, матірю Його. І вони впали ниць і вклонились Йому. І відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому дари: золото, ладан і смирну. А у сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі" (Мат. 2, 8-12).

Матеєве оповідання в цій другій частині дуже скупе на подробиці, бо не згадує ані про точне місце, де була Дитинка Ісус, ані про час, як довго мудреці остались у Вифлеємі. Вигляда є, що були там дещо довше, бодай одну добу, бо ніччю в сні явився їм Ангел і велів вертатись іншою дорогою до рідного краю. В оповіданні має належне місце згадка про дари, що їх принесли Мудреці. Були це дари справді царські, тобто такі, що походять від людей з княжого роду і є призначені для особи царя. Мудреці не були при тому збентежені убогістю земського трону, на якому побачили Месію Царя. Царська палата Ірода в Єрусалимі щоправда світила золотом, під довгими колюмнадами палилось кадило, в сальонах розносився запах найкращих пахощів. Не те знайшли мудреці в Вифлеємі. Але в покорі вони впали навколішки й зложили свої дари Месії Царю й Богові. Всі три дари підкреслювали царське достоїнство Божої Дитинки. А золото було таки даром Провидіння для бідної родини з Назарету, бо в значній мірі збагатило бідну касу Св. Йосифа. Напевно послужило в часі далекої дороги Скитальчої Родини до Єгипту.

Мудреці вдоволені, що осягнули свою ціль і виконали своє

завдання, вернулись щасливі до своєї країни. Але не вертались з Вифлеєму простою дорогою через Єрусалим і Єрихон, а пішли в напрямок Мертвого Моря і там слід-за ними пропав. В Святім Письмі немає ніякої згадки про них. Зате побожна традиція створила не мало легендарних оповідань про тих шляхетних представників поганського світу, що прийшли поклонитися Месії.

Як Мудреці відійшли, Ангел у сні явився Йосифові і звелів йому тікати з Дитинкою й Матір'ю до Єгипту, бо озлоблений Ірод хоче вбити Ісуса. Тим часом Ірод цар, як побачив, що "поруган бисть от волхвов", дуже розгнівався, завізвав начальника своєї тайної поліції і дав йому догану за те, що не впильнували тих чужинців, на його думку, недоладних фантастів. У своїй люті Ірод видає страшний наказ: повбивати в Вифлеємі всіх дітей у віці до двох літ. Ірод думав, що між невинними немовлятами згине теж і Божа Дитинка Ісус. Але завівся. Отець Небесний приготовив Святій Родині скитальчий шлях до Єгипту, щоб зберегти її перед мечем тирана і щоб ця Скитальча Родина могла по смерті Ірода вернутись у рідний край.

ДОБРА НАУЧКА ДЛЯ НАШОЇ МОЛОДІ

Недавно висвячений єпископ помічник для нюаркської американської архієпархії й президент Ситон Гол університету, промовляючи з нагоди святкування незалежности України 22 січня 1963 року, заявив до численно зібраної молоді:

"Любіть Україну, вірте в її воскресення й очікуйте дня її визволення... Ваша історія мене одушевляє.." Він зазначив, що треба любити Америку, бо її є за що любити, бо це наймогутніша країна світу. Не дивниця, що українська американська молодь любить Америку. Але хто з них любить Україну, закуту в кайдани, розпяту на хресті, спльондровану Велику Страдницю? Так любіть Америку..., але й любіть так само Україну, любіть її мову, її культуру, її пісню, її душу. Любіть свою Церкву, свої традиції і звичаї. Україна була переємником і носієм великої візантійської культури. Вона записала не одну світлу сторінку в історії людства, тому їй належиться світле місце між вільними народами. Прийде цей час і вона знову займе це місце. Така наша віра і надія. Нам треба н охитно вірити, що прийде час, коли Україна скине з себе кайдани і стане перед світом в своїй повній славі і красі, кажучи: "Ось я, ваша Україна!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ** і **НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ ДАЛІ МОЛИЛИСЯ Й ПРАЦЮВАЛИ ДЛЯ З'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ

(Наміреня Апостольства Молитви на січень 1964 благословлене св. Отцем)

Сучасність відзначається потужним екуменічним рухом. Цей рух прибирає два види зовсім відмінні: один, що вдоволяється зовнішнім певного роду об'єднанням, мирним співіснуванням різних віровизнань, лишаючи на боці справу віри так, що кожне віровизнання може голосити свої правди часто протилежні правдам другого віровизнання; в дійсності такий екуменізм не веде зовсім до з'єднання християн. Другий екуменізм, що має на цілі дійсне об'єднання Церкви в одній вірі, лишаючи кожному обрядові питомі йому законні традиції. Такого об'єднання Церкви, щоб було одне навчання в справах віри й обичаїв бажає Христос. Св. Павло каже: "Один Бог, одна віра, одно хрещення".

Вселенський Собор, що зібрався в Ватикані, стримить до цього другого, правдивого об'єднання Церкви. Однак на дорозі з'єднання Церкви стоїть багато великих перешкод, нагромаджених протягом довгих століть церковного роз'єднання. Одні з тих труднощів відносяться до правд віри. Певно не можна приймати з'єднання Церкви коштом уступок щодо правд св. віри. Це було б проти правдомовности самого Бога, що ті правди об'явив. Другі труднощі на дорозі з'єднання є більше морального характеру: упередження, взаємне недовір'я і т.д. Ті всі труднощі так великі, що по-людськи судячи з'єднання Церкви є сьогодні неможливе. Тож не дивно, що ті, що більше займаються тими справами висказуються дуже обережно про можливість з'єднання. Однак діло з'єднання Церкви—це справа Святого Духа, і що по-людськи неможливе, це можливе в Бога. Св. Ігнатій каже: "Тим більше треба надіятись на Бога, чим справа є більше безнадійна". Тому св. Отець завзиває всіх, а особливо членів Апостольства Молитви, щоб "молилися й працювали для об'єднання".

Щоб прийшло до об'єднання Церкви, не зважаючи на всі труднощі, треба надзвичайної, прямо чудесної ласки Святого Духа. Щоб таку ласку дістати, конечним є горячо молитися, а ці наші благання лучити з покутою й жертвами. За часів св. Йосафата, ЧСВВ., релігійна боротьба роздвоїла наш нарід з великою для нього шкодою. Св. Йосафат свою апостольську працю лучив з невсипущими молитвами про з'єднання. Серед ночі вставав і серед умертвлень і покути ревно благав Бога: "Господи, подай єдність". Ці свої молитви скропив мученичою кров'ю. По його смерті з'єднання скоро поступало вперед так, що в половині XVIII століття майже ціла Біла Русь і далеко більша частина України була з'єднана з Апостольською Столицею.

Тому молімся сердечно, особливо через заступництво Пресвятої Діви Марії, Матері св. з'єднання. Наші молитви лучім з різними ділами покути й умертвлення. В тім намірі жертвуймо наші терпіння, прикрощі. Справа з'єднання Церкви повинна бути для нас тим дорожча, що велика частина нашого народу не є в єдності з Католицькою Церквою, і це народне роз'єднання дуже шкідливе для нашого народу.

Св. Отець взиває всіх, щоб також далі працювали в справі з'єднання. Є деякі особи, що, користаючи зо своїх дарувань, можуть більше в тій справі трудитися. Однак усі, без огляду на свої зайняття й обставини, можуть також працювати для з'єднання:

1. Даючи добрий приклад християнського життя і цим прикладом заохочувати відлучених братів до з'єднання.

2. Виявляючи християнську любов. Дуже важливим є, щоб ми користали з різних нагод і зробили в даних обставинах те, що для нас можливо зробити для з'єднання.

Тому св. Отець запросив представників різних віровизнань на Вселенський Собор, а також уділив був авдієнції представникам некатолицьких Церков. Цілею такого поступування Апостольської Столиці було заохотити всіх християн до взаємної любови. І ми виявляймо любов нашим братам некатоликам, бо любов може усунути численні упередження й недовір'я й доведе до з'єднання всіх християн в одній Христовій Церкві.

Просім Пресвяте Серце Христове й Непорочне Серце Марії, щоб нас перейняли великою ревністю в справі з'єднання Церков.

Місійне намірення: Щоб можна було свобідно проповідувати Євангеліє в буддистських країнах.

Лютий: Загальне намірення: Щоб християнська справедливість і любов допомогли в нужді й стражданню недорозвиненим країнам.

Місійне намірення: За зріст покликань на братів-місіонерів.

Не слід зневірюватися, хоча б ми мали повно хиб. Не треба знеохочуватися, хоча б допускалися тих самих похибок, не зважаючи на численні постанови і приречення, бо саме при помочі зневіри диявол намагається завести нас до ще більших гріхів. Саме тоді треба сильно довіряти Богові, використовуючи свої похибки. Апостол про це думав, як заявив: "Все виходить на добро тим, що люблять Бога" (Рим. 8, 28). Так, усе, навіть ГРІХИ. Господь час від часу дозволяє, щоб хтось допустився якоїсь похибки. Це навчить його не довіряти собі, а покладатися тільки на Божу поміч. Саме тому пророк Давид кликав: "Добре, що Ти впокорив мене" (Пс. 118, 71). "Господи", казав він, "Ти для мого добра дозволив, щоб я впав і так навчився бути покірним!"

Св. Павло каже: "Все можу в Тім, що скріпляє мене!" (Фил. 4, 31). Нехай не зневір'юється, як зобачить, що якесь діло трудне, але хай повторяє за Псальмопівцем: "При Божій помочі станемо мужні!" (Пс. 59, 14).

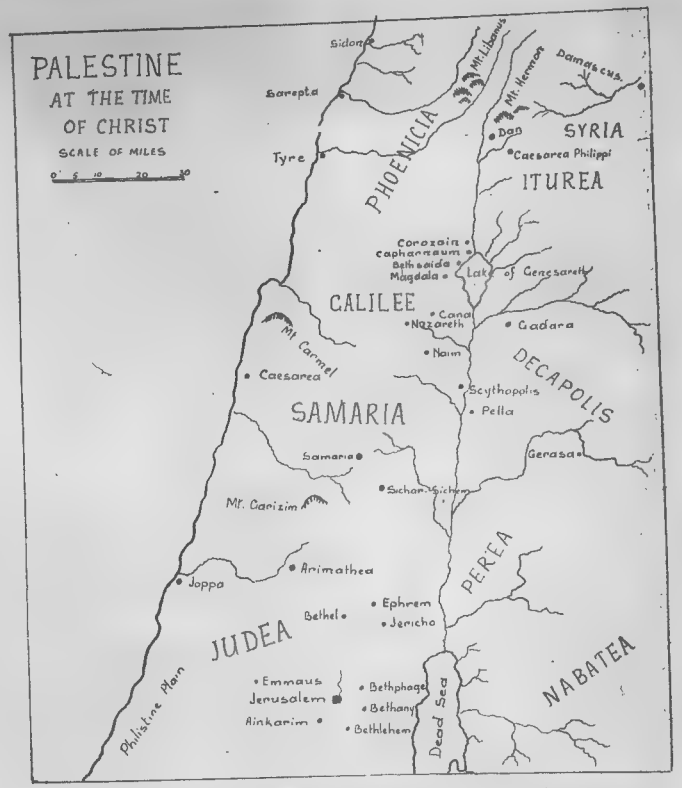

Земська батьківщина Ісуса Христа

о. М. Щудло, ЧНІ.

Божественний Спаситель, Божий Син, що стався Чоловіком і нашим Братом, це найбільший дар, що Бог Отець подав людям, бо через Ісуса Творець віддався навіки Своїм земським сотворінням цебто людям, що сотворив на Свій образ і подобу.

Бувши Людиною, Божий Син, мав земську батьківщину, в якій прийшов на світ, трудив-

ся, голосив Святу Євангелію, страждав і помер за спасіння Своїх земських братів і сестер, як каже Св. Павло: "Полюбив мене і віддав Себе за мене!" Всі люди, бувши братами і сестрами Божого Сина, мають повне право повторяти про себе ті самі слова, бо Христос так само помер за них, як і помер за Св. Павла.

* * *

Палестина, невеликий край над Середземним Морем, була земською батьківщиною Божого Сина. Історія Палестини дуже давня і вона доволі точно писана в книгах Старого Завіту, в яких теж змальована історія вибраного, жидівського народу.

Зразу різні семітські племена заселювали Палестину, поки в 13-ім ст. перед Христом жиди не зайняли її, вийшовши з єгипетської неволі, звідкіля Бог премногими чудами вивів їх.

В часах найбільшого розквіту жидівський нарід начисляв около 7,000,000 населення. Це був єдиний нарід, що знав правдивого Бога й сяк-так почитав Його. Інші народи, навіть могутні римляни і вчені греки, були погружені в пітьмі поганства і забобонів.

В 59 р. перед народженням Христа римляни під проводом славного Помпея зайняли Палестину і відтоді вона пробувала під їх протекторатом. Зразу римляни дозволили жидам на своєрідну автономію й управу. Отак жиди мали навіть власних царів, от хоча б Ірода, що за його володіння Божий Син прийшов на світ.

Як же ж жиди збунтувалися проти Риму і підступно вирубали в пень цілий римський легіон, що був отаборився на Оливній Горі, тоді римляни, обурені на цю зрадливу різню 60 р., вислали на Єрусалим всі легіони, що стояли в Сирії й Єгипті, здобули Єрусалим і практично знищили жидівський нарід, бо під час облоги згинуло около 1,-200,000 жидів. З них 150,000 переможні римляни розп'яли на хрестах. Тоді довкола Єрусалиму по довколішніх горбках сконало на хрестах около 150,-000 жидівських патріотів, між якими напевно був не один, що в страсну п'ятницю кричав до Пилата: "Розіпни, розіпни Його!"

Самий Єрусалим римляни знищили до тла, заорали і заборонили людям поселюватися на місці, де колись стояв славний Сіон, столиця і серце жидівського народу. Це сталося в 71 р., цебто 38 літ по розп'ятті Христа. Можна сказати, що знищення Єрусалиму було рівнозначним зо знищенням цілого жидівського народу за винятком тих жидів,що в тім часі проживали поза Палестиною. Це ці позапалестинські жиди врятували свій нарід від повної загибелі.

* * *

Де ж народився і працював Христос? Ось головніші міста Палестини, в яких проживав, працював і помер Божий Син, що Своєю смертю на хресті відкупив від прокляття Своїх земських братів і сестер.

Христос народився в **Вифлеємі,** маленькім містечку на полудне від Єрусалиму. Через гонення Ірода пресвята Родина забрала Христа до Єгипту, де, як подає передання, Христос прожив около сім літ. По смерті Ірода пресвята Родина вернулася до Палестини. Не хотіла оселюватися в Юдеї, де є Єрусалим, бо там панував кровожадний син Ірода, Архелай. Ось тому Йосип і Марія разом з Ісусом подалися до Галилеї і поселилися в **Назареті,** що лежить на північ від Єрусалиму на яких 180 км. Там Христос зростав, ходив до школи і божниці і помагав Йосипові в праці як тесля, поки по його смерті Сам не перебрав робітні, щоб заробити на шматок хліба для Себе і Своєї Матері Марії.

Спаситель проживав у бідненькім дімку, де не було ні печі, ні вікон. Якщо Божа Мати варила поживу, то це робила на триніжках. Дим заповняв хату, і треба було відчиняти двері, щоб він вийшов надвір. Отак проживали бідні люди в Назареті. Пресвята ж Родина належала до кляси вбогих.

* * *

Як Христос мав 30 років, то покинув Назарет і пішов до Св. Івана Хрестителя, щоб прийняти хрещення, яке мало бути започаткуванням Його місійного завдання голосити світові Боже об'явлення. Іван охрестив Спасителя біля Єрихону над Мертвим Морем (Мат. 3, 13-17). Потім Христос удався на пустиню, що була недалеко Єрихону. Це не була дійсно пустиня, але безлюдна, незаселена околиця. Там Він пробув 40 днів і 40 ночей і там диявол спокушував Його (Мт. 4, 1-11).

По цім пості удався до Галилеї, де зачав навчати нарід, лікувати хворих і проганяти дияволів з біснуватих людей. Слава про Нього рознеслася не тільки по Галилеї, але й дійшла до недалекої поганської Сирії і звідтам люди почали приходити слухати Його навчання і прохати оздоровлення для своїх хворих (Мт. 4, 23-25).

Перше чудо Спаситель учинив у **Кані,** що знаходиться в Галилеї. На прохання Своєї Матері перетворив воду в пречудне вино (Ів. 2, 1-11). Це чудо наявно доказує, що молитви Пресвятої Богородиці мають дуже велику благальну силу в очах Ісуса, що любить її як Свою предобру і предорогу Матір.

Головніші міста згадані в житті Спасителя

Сидон і **Тир** це були поганські міста в Сирії, що колись звалася Фенікією через те, що там було багато фенікійців. Христос згадав про ці міста, як докоряв мешканцям двох галилейських міст, **Хоразинові** і **Витсаїді** за те, що вони не хотіли прийняти Його навчання:

"Горе тобі, Хоразине, горе тобі, Витсаїдо, бо Тир і Сидон були б в дусі покути зодягнулися в волосяниці і посипали голови попелом, якщо б у них були сталися ті чуда, що тут сталися серед вас!" (Мт. 11, 21).

Тир і Сидон лежать у Сирії, і вони досіль існують. Це надморські міста на побережжі Середземного Моря.

Хоразин і **Витсаїда** були біля Генезаретського Озера. Там теж була й **Кана Галилейська,** де сталося перше чудо; **Магдаля,** звідкіля походила Марія Магдалина; **Капернаум,** що так само як Хоразин і Витсаїда відкинув навчання Спасителя, за що Христос заповів його майбутнє знищення: "І ти, Капернауме, що хочеш піднятися аж до неба. Ти зійдеш до пекла. Содом був би досьогодні залишився, якщо б в ньому були сталися чуда, що сталися серед тебе! Ось тому кажу тобі, Содо-

мові буде легше в дні суду ніж тобі!" (Мт. 11, 23-24).

Христос був навіть раз зайшов в околиці **Тиру** і **Сидону** і саме там одна поганка припала Йому до ніг і попрохала зцілити її біснувату дочку, що Христос вчинив: "Жінко, сильна твоя віра. Нехай буде так, як бажаєш собі! і її дочка негайно видужала" (Мат. 15, 28).

Між Сидоном і Тиром була **Сарепта,** надморське місто, де бідна вдова прийняла пророка Ілію і погостила його, за що він воскресив її сина і вчинив чудо для неї, що відтоді мука і олива не поменшувалися в її домі. Христос згадав про це чудо, як докоряв мешканцям Назарету за те, що не хотіли вірити в Його навчання (Лк. 4, 16-26).

Недалеко Назарету був **Наїм,** біля якого Спаситель привернув життя померлому синові вдови, як його вже несли на цвинтар (Лк. 7, 11-16).

Місто **Самарія** було столицею північної ізраїльської держави, як Бог за гріхи Соломона дозволив, що вибраний нарід поділився між собою на дві держави. Самарією так само звалася ціла околиця, на якій лежала столиця Самарія. В цій околиці була гора **Гарізім,** недалеко міста Самарії, на якій самаряни, відорвавшись від жидів, побудували власну святиню і там поклонялися Богові. В околиці Самарії було містечко **Сихар** чи **Сихем,** де Христос стрінув і навернув самарянську жінку, яка була вийшла поза місто до криниці Якова брати воду (Ів. 4, 5-42).

Ариматея була правдоподібно містом, з якого походив Йосип, що по смерті Спасителя разом з Никодимом поміг побожним жінкам зняти Христове Тіло з хреста і поховати його в власнім гробі цебто в гробі, що вже за життя був приготував для себе самого. "Він удався був до Пилата і попрохав у нього Тіла Ісуса", на що й Пилат погодився і дозволив поховати Його (Мат. 27, 57).

Йоппа це єдина жидівська пристань над Середземним Морем. Там Св. Петро привернув життя побожній вдовиці Тавіті (Дії: 9, 36-42).

Емаус це сільце віддалене на 12 км від Єрусалиму. Саме туди йшли два зневірені учні, які стратили були надію на Христа, як зобачили, що жиди розп'яли Його. Христос долучився до них по дорозі, скартав їх за брак довір'я і привернув на дорогу віри: "О які ви тупоумні! ...Хіба Христос не мав витерпіти того всього, щоб так увійти в Свою славу?" (Лк. 24, 25-26).

Тоді вони вернулися до Єрусалиму і все розповіли іншим учням і Апостолам, і так знову злучилися з тими Христовими визнавцями, від яких були майже відлучилися через розп'ятя Божого Сина, в якім бачили повну невдачу Його місії на землі.

Аінкарім по переданні Церкви це правдоподібно те гірське місто, до якого Божа Мати вибралася, щоб поділитися з Єлисаветою щасливою вісткою воплочення Божого Сина. І саме там вона відспівала подивугідний гимн вдячности за добродійство втілення Божого Сина: "Моя душа величає Господа і мій дух зрадів у Бозі, моїм Спасі" (Лк. 1, 39-46).

Вітанія це маленьке містечко на полудневий схід від Єрусалиму, де проживали Лазар, Марія і Марта. Христос туди удавався на відпочинок, бо згадана родина була дуже приязна для Нього і Його учнів. (Лк. 10, 38-42).

Єрихон це містечко, що досіль існує. Воно лежить недалеко Мертвого Моря цебто недалеко від устя річки Йордану до Мертвого Моря. Біля цього міста Христос улічив сліпця, який благав у Нього помочі: "Господи, я хочу бачити!" (Лк. 18, 41).

Бетфага це маленьке сільце біля Витанії. Звідтам Христос вислав двох Своїх учнів, щоб у селі взяли осля, на якім Він врочисто в Квітну Неділю в'їхав до Єрусалиму, де одушевлений нарід сердешно вітав Його: "Благословений Цар, що приходить в ім'я Господа!" (Лк. 19, 29-38).

Гераза і **Гарадин** згадуються в Св. Письмі Нового Завіту при нагоді чуда, що Христос вчинив для двох біснуватих. Проганяючи з них лихих духів,дозволив їм увійти в стадо свиней. Свині ошаліли і стали бігти немов шалені. В бігу попадали зо скелі в озеро і потопилися. Мешканці ж вийшли і застрашено почали благати Христа, "щоб відійшов від них" (Лк. 8, 37). І на їхнє нещастя Христос вислухав їх, забрався від них, не голосив ім Святої Євангелії, і може вже ніколи не дав їм нагоди запізнатися з Ним і почути Його науку. Це була кара за те, що проміняли Його за свині цебто дочасний зиск і бизнес.

Знавці Св. Письма не погоджуються, де властиво сталося це чудо, в Геразі чи Гадарині. Гераза лежить недалеко Сихару-Сихему, а Гадарин недалеко Генезаретського Озера.

Генезаретське Озеро або **Тиверіядське Море** або **Галилейське Море** разом з околицею було сценою більшої діяльности Христа ніж інші місцевості Палестини. Св. Матей згадує, що люди зносили своїх хворих, як довідалися, що Христос прибув у цю околицю: "Ставав здоровий кожний, хто доторкнувся Його" (Мт. 14, 36).

На цім Озері буря заскочила апостолів. Христос з'явився їм уночі, ходячи по воді: "Бодріться, це Я. Не бійтеся!" (Мар. 6, 50). І втихомирив бурю.

Ціла ця околиця була дуже врожайна (Мт. 14, 13-36; Мар. 6, 31-56; Лк. 9, 10-17). Там були згадані славні міста, Харазин, Капернаум, Тиверія і Магдаля. З сих ніщо досьогодні не залишилося хіба руїни, а на місці Тиверії і Магдалі є тільки два бідненькі сельця. Сьогодні це дуже бідна околиця, бо століттями була занедбана.

Біля міста **Кесарії Пилипової** Христос обіцяв Петрові примат у Церкві: "Дам тобі ключі від Небесного Царства!" (Мт. 16, 19). Це місто лежить недалеко границі Сирії.

Дамаск це столиця Сирії, куди Павло був вибрався арештувати християн. В дорозі до Дамаску Христос навернув його, поваливши з коня (Дії: 9, 4).

Сьомість, що має на руках Місію, так сильно втішила Симона, що він радісно і щасливо закликав: "Мій Боже, тепер можу спокійно померти": "Владико, нині відпускаєш Свого слугу..., бо мої очі побачили Твого Спасителя, що Ти приготував для всіх народів..." (Лк. 2, 29-31).

Українські Владики і прочани були в Папи

Близько 300 українців мали 18 жовтня 1963 авдієнцію в Папи Павла VI, яку "Ль'Оссерваторе Романо" назвав "незабутньою".

Текст промови митр. Йосифа і Папи Павла VI поданий нижче.

Між Владиками, крім первоієрарха Йосифа, були митр. Максим, митр. Амвросій, архиєп. Іван (Бучко), архиєп. Гавриїл (Букатко), еп. Ніл (Саварин), еп. Ісидор (Борецький), еп. Андрей (Роборецький, еп. Ярослав (Габро), еп. Йосиф (Шмондюк), еп. Йосиф (Мартинець), еп. Платон (Корнилюк), еп. Іван (Прашко), еп. Августин (Горняк), еп. Андрій (Сапеляк), еп. Йоаким (Сегеді). Владика Володимир (Маланчук) в той час був у Брюсселі.

Члени Українського Християнського Руху і представники українських наукових установ були зворушені промовою Папи, що з винятковою сердечністю привітав українських прочан і передусім митрополита Йосифа, якого назвав "ісповідником віри".

Звідомлення ватиканської газети кінчається так: "Після апостольського благословення, коли Святіший Отець приймав привітання Преосв. Сліпого та інших Владик, з якими по-батьківськи розмовляв, провідників УХР, священиків та вірних, усі присутні співали: "Боже великий, Творче всесильний, на нашу рідну землю споглянь", а накінець многоліття для Папи".

"Коли Вселенський Архиерей, серед нових овацій, залишав консисторіяльну залю, він зупинився біля ВПреосв. Сліпого, який схилився, щоб поцілувати руку Його Святости, підняв його і взяв в обійми шановного ієрарха, який був цим глибоко зворушений. Ентузіястичні оплески були відповіддю на цей батьківський жест Його Святости".

Розмовляючи з українськими епископами, Папа приємно здивував багатьох. Вінніпеґському митр. Максимові Папа сказав по-англійськи: "Ви промовляли на Соборі, я вас чув". Архиеп. Гавриїлові (Букаткові) він сказав по-італійськи: "Ви відправляли Службу Божу на першій сесії, я пригадую це".

Не тільки ватиканський щоденник, а й усі римські газети приділили багато уваги українській авдієнції в Папи.

Привітальне слово українського первоієрарха Йосифа

Від імени українських Владик і прочан митрополит Йосиф виголосив італійською мовою таке привітальне слово до Папи:

"Святіший Отче! Радіючи та глибоко зворушені тією найвищою почестю окремого привілею, що сьогодні мали змогу знайтися у стіп Вашої Святости, українські епископи, які мають ласку бути учасниками теперішнього Вселенського Собору, являються на чолі окремої прощі провідників і діячів організації, званої Українським Християнським Рухом, разом з українськими інтелектуалістами, членами чотирьох українських наукових установ, а саме Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук, Українського Богословського Наукового Товариства та Українського Вільного Університету".

"Ці прочани прибули до Риму з різних країн Західної Европи, щоб виявити Вашій Святості почування своєї синівської любови, послуху та вірности Святому Римському Апостольському Престолові, згідно з католицькою вірою, яку одержали завдяки св. Ользі та св. Володимирові Великому і яку підтвердили наші святі Пастирі, що з них чимало протягом сторіч, головно ж у новіші часи, наслідуючи славного св. Йосафата, не вагалися віддати своє життя за віру оцю".

"До прочан долучилися невелика громада українців з Риму, тобто папська семінарія ім. св. Йосафата зо своїми настоятелями,—оо. Василіянами; папська мала семінарія зо своїми настоятелями, — оо. Салезіянами українського обряду; генеральна курія оо. Василіян із студентами богослов'я; генеральна курія Сестер Василіянок; генеральна курія Сестер Служебниць, разом з багатьма вірними українськими мирянами, зокрема ж—студентами, що живуть у Римі".

"Нам, українським епископам, приємно представити Вашій Святості цю прощу, що є під покровом багатонадійної організації Українського Християнського Руху, як живий вияв релігійного життя нашої еміґрації, бо продовж цього короткого перебування прочан у вічному місті, відбуваються також християнські студійні дні з доповідями на тему 'Український мирянин у житті Церкви, суспільности і людства", що їх виголосили члени Руху, як світські апостоли. У найближчій черзі буде розглянена загальна тема "Релігія в житті українського народу", викладену в 20-ох наукових доповідях про відверту релігійність у всіх її проявах суспільного, культурного й наукового життя українського народу протягом його тисячолітньої історії".

"Мило нам запевнити Вашу Святість, що в ході згаданих студійних днів призначено відповідний час на молитву, зосібна за всі святі намірення Вашої Святости, в першу чергу за найкращі досягнення теперішнього Вселенського Собору, до якого звертаються надії всіх тих народів, що горнуться до Ісуса, тоді коли Ваша Святість докладає загальної горливости й батьківського дбання, щоб в ім'я Ісуса з'єднати всі народи в одне стадо під одним видимим Пастирем, який вказував би ті засади, за якими треба йти в приватному й суспільному житті, щоб одержати дар справедливого миру, спертого на любові, правді, справедливості та свободі".

"Звольте, Святий Отче, прийняти ці вбогі наші вислови. Припавши до Ваших стіп, прохаємо благодатного апостоль-

ського благословення. Звольте, Святий Отче, дати його зокрема всім нашим єпископам, присутнім і неприсутнім, нашому духовенству, нашим великим і малим семінаристам, які підготовляються до апостолування, нашим черницям, тут присутнім і розсіяним по світі, всім провідникам і всім членам нашої багатонадійної організації Українського Християнського Руху, як світським апостолам, та всім учасникам студійних днів, і всьому українському народові, і тому, що на батьківщині, і тому, що в розсіянні майже по всіх континентах".

"Благословіть нас, Святий Отче!"

Промова Папи Павла VI до українських Владик і прочан

Текст промови подаємо за "Ль'Оссерваторе Романо" з 20 жовтня 1963:

"Шановні брати і улюблені діти, зворушлива радість наповняє наше серце, коли приймаємо кваліфікованих членів Українського Християнського Руху під проводом шановного і такого дорогого Кир Йосифа Сліпого, Львівського архиепископа, що бажав зробити нам радість цією зустріччю".

"З приводу десятиріччя вашого об'єднання (УХР) ви бажали принести вияви живої віри та прихильности смиренному Петровому наступникові. За це вам щиро дякуємо, і нам приємно висловити наше задоволення, пошану і прихильність".

"Такі почування зроджуються, коли взяти на увагу той відвертий і недвозначний знак, яким ви позначили ваш рух, назвавши його у щирім визнанні "християнським". Ось тут ваша слава, ваша похвала, ваша заслуга. Зо своєї тисячолітньої історії ви взяли найкращу назву і незнищиму славу, що тісно в спільноті й любові єднає синів сильної країни. Така назва, печать Божого вподобання, даного в Христі всім людям, набирає ще осяйнішого і знаменнішого відблиску у зв'язку із святкуваннями, які ще тривають, 1,100-их роковин апостолування Кирила і Методія у Великій Моравії та в усіх довколишніх країнах. Той багатогранний і шляхетний апостолят розсипав благодатне проміння навіть після смерти двох святих, поширюючись також і на ваше населення, яке відкрило серце впливові Божої ласки, наче квіти, вражливі на пестощі ранішнього сонця".

"Залишайтесь, дорогі діти, вірними тій справі, що її передав нащадкам приклад ваших батьків, з покоління в покоління, посеред труднощів і небезпек, аж досі. Ви—її спадкоємці, тож, де б ви не жили, міцно зберігайте її цінність. І справді, різноманітна діяльність Українського Християнського Руху, про що вас вже докладно поінформовано і про що ми чули сьогодні, є вимовним підтвердженням цієї відрадної дійсности".

"Ми вдячні вам за це. Складаючи побажання вашому об'єднанню завжди радісної обильности плодовитого зросту на дальші роки, що відкриваються для спільної діяльности, прагнемо залишити вам це доручення, що його ви, зрештою, носите записаним у вашому серці скоріше, ніж на ваших відзнаках. Будьте повсякчас гідні імени християнина, будьте продовжувачами релігійної традиції ваших предків; любіть один одного любов'ю Христовою, допомагайте одні одним у братерській відданості; жийте в творчому світлі Божої ласки, яка прищеплює нам життя самого Бога і дає в дарі скарб, що витримує всяку пробу, всяку негоду, всяку турботу. Залишайтесь об'єднаними в молитві і єдності ідеалів, і "мир Божий, що переходить усяке уявлення, нехай береже ваше серце і думку в Христі Ісусі" (Лист до филип'ян 4, 7).

"Ми близькі вам і почуттям, і допомогою, яку лише зможемо дати завжди вашим зусиллям і вашій діяльності. Будемо вам близькі зокрема, вимолюючи повсякчасно дарів Божого вподобання для вас, для ваших родин, для далеких братів і для тих, що вам найдорожчі".

"На підтвердження наших батьківських побажань, що їх вам з щирого серця складаємо на знак сердечної прихильности, нехай зійде апостольське благословення на вас і на всіх, що вас тут супроводять думкою і почуваннями, бо й про них нам мило думати, які з вами з'єднані "в єдності духа і в злуці миру" (Лист до єфесян, 4, 3).

ХОЧЕТЕ СТРАТИТИ НА ВАЗІ,

Грубість походить з того, що люди більше їдять аніж потребують. Тут не йде про те, які поживи хтось бере, але скільки їх їсть.

Фізичні вправи так само важні для збереження відповідної ваги, бо помагають людям зуживати енергії зроджені поживою. Люди повинні знати, скільки поживи потрібно їм, щоб не відчувати надмірного голоду і водночас, щоб могти працювати. Людина повинна їсти, щоб жити і працювати, а не жити, щоб їсти. Кожен повинен брати стільки пожив, скільки йому треба для праці і здоров'я.

Пацієнт до психоятра: "Пане лікарю, я хотів би зібрати всі свої журби в одну, і викинути їх у море!"

Психоятр: "Можете попробувати, але такого моря ніде нема".

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, епископ українців католиків у Австралії. Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

НОВИЙ РІК

З початком Нового Року кожен повинен поглянути на своє життя, пригадати собі всі добродійства отримані від Божого Провидіння, припасти навколішки та щиро подякувати Богу за ласки і благословення, бо кожен з 365 днів минулого року був незаперечним доказом, що Бог нас любить і немов ласкавий Батько дбає про нас.

Згадка про отримані ласки і дари і щира подяка за них це запорука дальшого Божого благословення в Новім Році, бо каже Касіян: "Заслуговує на більші ласки, хто пам'ятає в серці про дари, що отримав від Бога". Св. Іван Золотоустий додає: "Пам'ять про одержані добродійства і невпинна за них подяка Богу це сторож нових ласк, бо ніщо не є таке миле Богу як вдячна душа". Навіть поганин Сенека, римський філософ, розумів вартість вдячности, бо отак говорив: "Перший засіб віддячитися за добродійство це пам'ятати про нього".

Ніхто так не любив Бога, як Христос Спаситель, тому й ніхто не був Йому такий вдячний, як Ісус. Він часто дякував публічно Своєму Небесному Отцеві, от хоча б, як воскресив Лазаря, що був уже в гробі чотири дні. Воскресивши Лазаря, Спаситель піднїс очі до неба і голосно в присутності зібраного народу закликав: "Отче, дякую Тобі, що Ти вислухав Мене. Я ж знаю, що Ти завжди вислухуеш Мене, але ради народу, що стоїть довкола, Я сказав, щоб увірили, що Ти послав Мене" (Ів. 11, 41-42).

Даниїл був пророком Божим для ізраїльського народу, який тоді пробував у неволі на вигнанні в царстві персів. Бог благословив пророка і чував над ним. Цар Дарій вельми шанував його та слухав його порад. Даниїл бачив у цьому особливіше Боже благословення, тому "тричі на день падав навколішки, молився своєму Богу і дякував Йому" (Дан. 6, 10).

Ісус Навин був наслідником Мойсея. Йому припала честь запровадити вибраний нарід до обіцяної Землі, Палестини. Здобуття нової країни вимагало багато хворобрости, саможертви і боротьби. Бог помагав Ісусові Навинові. Св. Письмо зазначуе, що відважний ізраїльський вождь був вдячний Богу. По здобутті міста Гай звелів збудувати "престол для Господа Бога Ізраїля на горі Гебаль ... і приніс цілопалення Господеві" (Нав. 8, 30-31).

Св. Павло був найревнішим Христовим апостолом. Він більше трудився для розширення Євангелії між поганами ніж інші апостоли. Перші християни оцінювали його ревність і "немов ангола Божого ви прийняли мене, як Христа Ісуса. Я свідчу про вас, що, якщо б було можна, то ви були б вибрали свої очі та віддали мені" (Гал. 4, 14-15).

Ярослав Мудрий був сином Св. Володимира Великого. Він

закріпив в Україні християнство, яке запровадив Св. Володимир, ширив освіту і дбав про скріплення свого краю.

Був побожним християнином і відважним полководцем. Колишня Русь-Україна була розлогою імперією, бо обнимала землі від Чорного аж до Балтицького Моря цебто сьогоднішню Україну, Білорусь і Московщину.

В 1034 р. Ярослав був у Новгороді над Билтицьким Морем, щоб полагодити деякі державні справи. Дикі печеніги використали його відсутність у Києві та з великою ордою вирушили степами на столицю України, сподіючись легко зайняти та пограбити Київ.

Кияни негайно повідомили Ярослава про страшну загрозу, в якій знайшлася його пишна столиця. Не гаючи часу, Ярослав зібрав свою дружину і силуваним маршом рушив на відсіч, щоб врятувати місто від неминучої руїни. Печеніги сильно наступали на обложене місто, сподіючись здобути його, заки надійде Ярослав зо своїми відважними дружинниками.

Серед невпинних маршів з далекої півночі до Києва Ярослав молився Богу та благав у Нього помочі. Хоч військо було втомлене, все таки армія прибула на час. Вирішний бій між українцями і печенігами відбувся за мурами Києва на обширній рівнині. Це було страшне змагання між двома арміями. Ярослав проводив боєм, а мешканці заносили до Бога молитви за перемогу.

Бій тривав цілий день і закінчився світлою перемогою наших військ. Під вечір розбито печенігів, які в переполосі та замішанні почали тікати в степи, полишаючи тисячі вбитих на полю бою. Дуже багато ворожого війська потопилося в річці Сітомлю. Решта пішла в степи і там розплилася. Розгром ворога був такий фатальний і повний, що печеніги раз на завжди перестали загрожувати Україні.

Вдячний за поміч Ярослав розширив місто і на самім побоєвищі здвигнув величну церкву в честь Божої Мудрости. Це церква Св. Софії, що стоїть по сьогоднішній день і є одною з чуд архитектури. Як Церква була викінчена, побожний князь зібрав свій нарід і публічно подякував Богу за поміч у боротьбі проти печенігів.

Вдячність Богові за ласки і благословенства це прикмета правдивого християнства. Християни повинні пам'ятати про Божі добродійства та використовувати їх для Божої слави і власного спасіння, "дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа" (Єф. 5, 20). Хто не є вдячний Богові за Його ласки і добродійства, той не є дійсним християнином, як не є доброю дитиною той син чи дочка, що не відчуває в своїм серці вдячности для батьків, які привели їх у світ і вивели в люди.

ІРМОС

Радуйся, Царице, славо дів і матерей. Хоча б хтось мав надзвичайно красномовні уста, все таки не зможе належно описати і звеличати тебе, бо ніякий ум не годен зрозуміти, що ти породила (Божого Сина). Тому й ми однодушно прославляемо тебе. (Ірмос Зшестя Святого Духа).

Блаженний Іван Нюман, ЧНІ.

с. х.

ВЕЛИКЕ свято в Римі в церкві Св. Петра. Це день 13 жовтня 1963. В величезній катедрі, поміж іншими було багато редемптористів з цілого світу. Це співбраття блаж. Івана Нюмана, ЧНІ., прибули до Риму, щоб бути свідками його беатифікації, що її доконав Папа Павло VI. На беатифікації було п'ять американських кардиналів і около 15,000 прочан з Америки, бо це американець, що вдостоївся такої чести. Церква була набита народом. І серед цього натовпу Папа Павло VI в імені Спасителя проголосив скромного Івана Нюмана блаженним Христової Церкви. Це вже дорога до канонізації. Канонізація—це найвищий гонор, що його Христова Церква надає своїм найкращим синам і дочкам, і офіційне признання їхньої саможертви для Бога, власного освячення і спасіння безсмертних душ, за які Божественний Спаситель помер на хресті.

Історія блаж. Івана Нюмана це наявний доказ, що кожна людина при Божій помочі годна дійти до високої святости і стати героєм або героїнею навіки, бо слава святих Божих угодників вічна.

Життепис блаженного Нюмана

Блаженний Іван Нюман народився в маленькім чеському селі Прахатіц 27 березня 1812 р. Його охрещено зараз на другий день, і це була великодня п'ятниця того року. Його батько Пилип Нюман прибув з Баварії до Чехії під час наполеонських воєн, коли французькі армії нищили Европу. В 1805 р. він оженився з Агнетою Лебіс. В родині було шість дітей, дві дочки і чотири сини. З цих чотирьох синів три стали ченцями, а один залишився з родиною.

Родина Нюманів не була багата, але й не була бідна в земські добра. Агнета була дуже побожною жінкою. Вона щодня бувала на Службі Божій. Йдучи слухати Службу Божу, брала з собою бодай одне зо своїх діточок. Вона була теж дуже добра для вбогих. Ціла родина спільно молилася вранo і ввечорі. Релігійна атмосфера панувала в домі Нюманів, тому не дивно, що аж три з їхніх дітей присвятило себе на службу Богові.

Іван змалку був побожною і доброю дитиною, тому батьки не мали з ним клопотів. Бог опікувався ним, як це видно з припадку, що стався тоді, як хлопчина мав три роки. Він упав зо сходів до пивниці на 15 стіп, і ніщо не сталося йому. Побожна мати використала цю нагоду, щоб пригадати решті дітей, як Бог опікується тими, що люблять Його.

* * *

Іван зачав ходити до школи, як мав шість літ. Один з його учителів зложив таке свідоцтво по смерті блаженного: "Я подивляв Івана Нюмана ще й тоді, як він був малим хлопчиком... Він був чемний, добрий і знаменитий учень".

Вже в перших клясах учителі доручили йому вважати на своїх товаришів. Як же підріс, то вони давали йому поправляти задачі інших.

Іван дуже любив служити до Служби Божої. Він постив навіть тоді, як не приймав Св. Причастя, коли мав служити до Служби Божої, бо тоді щоденне Св. Причастя не було загальним звичаєм.

В сьомому році життя Іван прийняв перше Святе Причастя. Вже від молодости виявляв схильність до священства, бо будував собі маленькі престолики, хоч розумів, що стати священиком було б затяжко для нього. Коли мати спитала ся його, чим хотів би бути, як підросте, то Іван скромно відказав: "Я хотів би **чимось** бути, але воно коштувало б забагато грошей!" Він заявив своїм товаришам, що священство було такою великою гідністю і накладало обов'язок такої великої святости, що він не сподівався осягнути її.

* * *

Іван любив розчитуватися в книжках, і тут він наслідував свого батька. Він часто розчитувався в книжках тоді, як його товариші воліли бігати і бавитися.

В 1823 р. записався до гімназії-колегії. Його вступні іспити були дуже добрі. Ця гімназія була в Будіовіцах. Там мешкав єпископ. Іван цим втішився, бо його рідне село було віддалене тільки на один день ходу від Будіовіц.

Учителі були дуже вимагливі від учнів, накладаючи на них страшні тягарі в школі. Іван згадує особливо двох учителів, що не мали вирозумілости для бідних учнів. Це був учитель гуманістичних наук і релігії. Учитель релігії дуже сухо викладав, любувався в цитатах і вимагав цих цитат від учнів.

Іванові наука так лихо йшла в гайскулі, що його власний батько радив йому покинути її. "Іване, здається, що наука не цікавить тебе. Чому не покинеш школи і не вибереш собі якогось ремесла?" Це неправда, що син не цікавився наукою. Справа в тім, що попередній учитель був занедбав студентів, а його наслідник хотів наздогнати за шість місяців те, що попередник прогайнував за два роки.

На щастя Іванова мати не поступилася, бо вона змалку мріяла і молилася, щоб її син Іван став священиком. Саме тоді згаданий учитель приїхав на вакації до Прахатіц. Іванів батько і мати удалася до нього і попрохали ще раз провести іспити з сином, бо його свідоц-

ство було лихе. Учитель це вчинив і при іспитах виявилося, що Іван знав більше ніж виглядало. Отак він дозволив йому продовжати студії. Проте учень почувався сильно пригноблений і зневірений. Аж побожна мати і сестра Вероніка потрапили прогнати зневіру з його душі. Іван погодився вернутися до школи і продовжати науку.

По п'ятім році гайскулу-колегії Іван значно поправився в студіях, хоч не був геніем. Під час студій Іван що-неділі ходив на Службу Божу і кожного місяця приступав до Св. Причастя, як це водилося між учнями, що визначалися побожністю. Він ніколи не пив горілки, але деколи випив шклянку вина чи пива. Він навіть мусів разом зо студентами ходити на танці, але уникав їх, ховаючись до кімнати, де продавали соду чи інші напитки.

Іван був дуже братолюбним товаришем. Нікому не відмовив помочі в потребі. Думаючи про священство, уникав товариства дівчат. Його добра вдача з'єднала йому багато добрих і щирих приятелів.

Покінчивши студії, Іван записався до університету в Празі, де будував інших своєю побожністю та солідністю. Його любов до Христа зростала з віком. Захопився Св. Павлом і його ревністю для Божої слави. Зрозумів, що Спасителева промова на Горі була не тільки прегарною наукою, але дороговказом на шляху життя. Ось тому всіма силами намагався вводити в щоденне життя те, що Христос навчав. Хотів бути всім для всіх, тому почав завчати різні мови, от хоча б англійську, італійську, еспанську, французьку, ба й навіть гелійську, якою колись говорили ірляндці.

В університеті збільшав завзятість, тому ще краще вчився, і це вчинило його одним з найкращих студентів. На жаль, по закінченні студій, єпископ відмовився висвятити його на священика, бо в епархії не було місця для нових священиків. Всі парафії були заповнені.

Пригноблений Іван попрохав будівіцького єпископа, щоб позволив йому виїхати до Америки, що завжди манила його. Інші їхали дорублятися, а Іван хотів туди удатися, щоб спасати безсмертні душі.

Воно легко мріяти про Америку, але хто заплатить за далеку і довгу подорож? Бог послав йому добрих приятелів, що помогли виконати задумане діло. Прибувши до Америки, Іван був без сотика в кишені, бо позичені чи подаровані гроші заледве вистачили на подорож, що тривала 40 днів.

І так в 1836 р. опинився в Америці, де тоді був великий брак священиків. Іван удався до нюйоркського єпископа Дібуа, виложив свою справу і єпископ за 17 днів висвятив його на священика.

Іван Нюман священиком

Іван мав 25 літ, як став Христовим священиком. Єпископ доручив йому до обслуги околицю біля Озера Ірі, що розтягалася на 900 квадратових миль. Це була перша парафія отця Нюмана.

Перша його церква була в Ленкестер, але вона більше подобала на стайню ніж на Божий дім, як сам зазначив в дневнику. Проте вбогість церкви не знеохочувала Івана. Він пригадував собі вбогість Спасителя і Його народження в

бідній печері. В розлогій парафії було повно праці, бо часто кликали його до хворих, і треба було тоді їхати 10, 20 або й 40 миль. Інколи мусів іти пішки, бо не було перевозу. Тут молодий священик виказав дуже багато геройства, бо сильно любив Христа і душі.

Редемптористи в Америці

В 1832 р. перші Редемптористи прибули з Німеччини до Америки, де були зразу дійсними паломниками. Це були піонери, і їх праця подобалася Іванові Нюманові. Іван попрохав прийняти його до Чиму ОО. Редемптористів. Отак в 1840 р. отець Іван Нюман став першим новиком Чину Пресв. Ізбавителя на американській землі. Він трудився як місіонер разом з іншими отцями Редемптористами, як закінчив новіціят.

Отець Нюман стає єпископом

19-е століття було століттям неспокоїв у американській католицькій Церкві, бо вона складалася з різних національностей, головно ірляндців, німців і французів. Ірляндці зачали перебирати в свої руки провід у Церкві. Це викликало негодування між поляками і німцями. Папа Пій IX, на прохання і домагання німців, що проживали в Америці, займенував першого німця, хоч в дійсності він був пів слов'янином і пів німцем, на єпископа Філядельфії. Цим єпископом був отець Іван Нюман, який зовсім не мріяв про єпископство. Це сталося в січні 1852 р. Хоч отець Нюман заявив своїм співбраттям, "Я волів би завтра померти ніж бути єпископом", все таки мусів прийняти цей уряд, бо Папа Пій IX не уступив.

Номінація німця о. Нюмана на єпископа Філядельфії не подобалася деяким ірляндцям, але вони мусіли погодитися на доконаний факт. Згодом єпископ Нюман з'єднав собі противників своєю ласкавістю і добротою. Шість місяців по висвяченні на єпископа Іван Нюман відвідав половину своєї розлогої єпархії.

Кожна єпископська візитація подобала на місію. Він проповідав, сповідав, відвідував вірних, установляв різні церковні братства, тощо. Їздив конем, возом або ходив пішки, відвідуючи парафію за парафією. Подібна поведінка сильно будувала людей, які сильно полюбили свого архипастиря.

В 1852 р. відбувся в Балтиморі перший пленарний синод католицької Церкви в ЗДА. Хоч щойно висвячений, єпископ Нюман захопив усіх своєю добротою і мудрістю. Венедиктинський абат Вімер пише:

"Під час синоду я мав нагоду подивляти єпископа Нюмана. Він визначався надзвичайною пам'яттю і мудрістю. Він мав розв'язку на кожну проблему. Ніколи не турбувався, і це сильно вдарило мене. Цей спокій був вислідом його гідбокої покори і досконалої самоконтролі. Ось тому я завжди вважав його за святого".

Єпископ Іван Нюман не пошукував почестей, але трудів у своїм уряді. Це видно з того, що він запротестував проти предложення, щоб Філядельфійське єпископство піднести до гідности архиепископства,

Згодом еп. Нюман погодився, щоб Рим дав йому помічника, ба й навіть прохав Святіщого Отця, щоб зазначив його на якусь меншу епархію, а філядельфійську епархію передав

помічникові. Це прохання Нюмана сильно зворушило Папу Венедикта XV, як у 1921 р. він заявив, що "Нюман визначався геройськими чеснотами".

* * *

Єп. Нюман любив вбогість. Його одіж була дуже простенька і вбога. Раз жебрак попрохав у нього плаща. Нюман зняв свій добрий плащ, дав його прошакові, а сам зодягнувся в старий плащ. Деякі філядельфійці стидалися, що їх єпископ так вбого вбирається, тому прохали Рим забрати його, але їх прохання залишилося без відповіді.

Єп. Нюман розумів значення виховання дітей, тому ревно закладав парафіяльні школи. Він застав 2 школі, а полишив 100. Єп. Нюман сильно любив Розп'ятого Спасителя, Пресвяту Евхаристію і почитав Преч. Діву.

Невпинні труди вичерпали його сили. Він помер на вулиці в Філядельфії. Його похорон був дійсно величний. Не тільки католики, але й протестанти взяли в ньому участь, бо таку пошану мав він між усіма філядельфійцями. Його тлінні останки поховано в каплиці ОО. Редемптористів згідно з його бажанням. По його смерті гріб єп. Нюмана стався осередком паломництв. Люди приходили і за посередництвом цього святця отримували від Бога різні ласки. Таким чином Бог виявив, що Сам бажав, щоб цей святий Редемптористдальше потішав засмучених і вбогих, як це чинив під час свого короткого життя, бо відійшов зо світу, не доживши навіть 50 літ.

Непорочна Діво, буря сумнівів стурбувала душу чистолюбного Йосипа, бо, дивлячись на тебе, не знав, що сталося. Коли ж ангол повідомив його, що ти зачала від Святого Духа, то закликав: "Аллилуя".

(Акафист до Б. М., Кондак 4).

Як пастирі почули, що анголи величали Христове народження, то прийшли до Нього немов до Пастиря і зобачили Його немов непорочне Ягнятко на руках Марії. Привітали її, кажучи:

Радуйся, Мати Ягняти і Пастиря.
Радуйся, кошаро духовних овець.
Радуйся захисте перед невидимими ворогами.
Радуйся, бо ти відчинила браму раю.
Радуйся, бо принесла радість мешканцям неба і землі.
Радуйся, бо через тебе земля і небо разом торжествують.
Радуйся, бо Апостоли невпинно голосили твою славу.
Радуйся, бо ти вневдала непереможну відвагу мученикам.
Радуйся, сильна підвалино віри.
Радуйся, бо відкрила нам Божу ласкавість.
Радуйся, бо через тебе праведні душі вийшли з аду.
Радуйся, бо в тобі і ми прославилися.
Радуйся, Діво-мати!

(Акафист до Б. Матері, Ікос 4).

Думки під Йордан

В. Буженко

НАША Церква вшановує хрещення Ісуса Христа в Йордані 6-го січня кожного року. Саме ж це свято має в собі стільки світлого-гарного, що варта над тим застановитися.

а) "Богоявлення"... Сама назва свята Йордану має кілька відмін. Одною з перших і найбільше вживаних це безсумніву: Богоявлення чи з грецька Теофанія. Ця назва пригадує нам на появу Пресвятої Тройці, що тоді вперше показалась людям.

Як Христос вийшов з води, то відкрилось небо і Дух Святий зійшов на Ісуса як голуб. І голос почувся з неба: Це Син мій улюблений, що Його Я вподобав (Мат. 3, 16-17).

Яка вдяка повинна виливатися з наших християнських сердець за таку велику ласку! Що Бог існує, те можна людським розумом доказати, але що Він не самотній але в Тройці, має в собі взаємну любов, цього ніхто з людей навіть і подумати не міг... Те, що наповняє зараз наше християнське життя та богопочитання: Отець, Син і Дух Святий, про це ми довідалися в день хрещення Ісуса: Отець—говорить з неба, Син—стоїть перед Іваном Хрестителем і виповняє всяку правду, а Святий Дух—ширяє голубом над Ним у повітрі.

б) **"Просвічення"**... Крім повищої назви маємо ще одну, що теж вельми гарна і багатомовна для означення цього свята: просвічення. Попередня назва звертає нашу думку в першу чергу на Бога, що Він був ласкавий об'явитись нам у Пресвятій Тройці, а тут більше уваги звертається на нас, на наші вбогі уми, що вони отримали світло, просвічення. Просвітилися знанням такого величного таїнства, пізнали правду, яку тільки Сам Бог міг нам об'явити, і пізнали святу, єдиносущну і неподільну Тройцю. Одночасно люди пізнали, що той Приходень, про якого Іван Хреститель сказав, що бере на себе гріхи світу, не є звичайний чоловік, але Бог, член Тройці Пресвятої. Теж просвіченням, по-літургічному, називаємо хрещення, бо в нім душа просвічується ласкою і тоді Свята Тройця сходить з неба невидимим способом у душу хрещеника і починає там своє володіння. Душа стає освічена ласкою, дарами надприродними, чеснотами Божими, головно вірою, що є найкращим світлом для нашої душі...

* * *

Отож не забуваймо відновити наші хресні обітниці в той день, бо Христос охрестився нам на взір, хоч Він не потребував цього робити. Ми мусіли хреститися, бо інакше не осягли б вічного щастя в небі. "Хто увірує і охреститься, той буде спасений" (Марко 16, 15). Саме ж відновлення полягає на

двох точках: відмовитися від диявола і його служби, і пристати до Христа та Його громади і служіння. Тому бодай коротко й духом відновім обітниці, які колись за нас зложили наші хресні батьки.

в) "Йордан"... Врешті наш нарід собі іншу видумав назву на це свято, бо каже коротко: Йордан. Це, ясно всім, назва річки, в якій хрестився Спаситель світу. Йордан не тільки тісно зв'язаний з історією вибраного народу, але й сполучений з прообразами Нового Заповіту. Іменуючи Йордан, ми звичайно маємо на думці величний і незабутний у нашім обряді похід на річку, щоб святити воду. При святкових співах, часто хором, при цілому комплеті церковних відзнак, прапорів, хоругов, хрестів та при численнім духовенстві в блискучих ризах, ішов наш віруючий народ над річку, щоб бути учасником водосвяття. Ось хрест занурює священик у воду і люди співають гарне-величне "Во Йордані". За того люди набирають освяченої водиці та повертаються радісно додому, щоб посвятити свої домівства та при тім ще чекати на особисті відвідини священика-цароха, що тоді відвідує своїх парафіян. Як Христос іде хреститися до слуги, так тоді і священик іде до своїх підданих.

* * *

Пресвята Тройця це зміст нашого богопочитання та віри, і тому день Йордану повинен бути днем живої віри й побожности, до того ще й надії, що Ісус, взявши на себе гріхи світу, їх нам простить, якщо щиро покаємося. Рівночасно Святий Дух з'явився не тільки над Ісусом, але був і при нашім хрещенні Він голубом злинув в нашу очищену душу з первородного гріха й тому її ми повинні тримати стало на мешкання нашого Потішителя! Отож сьогодні більше як колинебудь закличмо: "Слава Отцю і Сину і Святому Духу і нині і присно і во віки віків, амінь!"

Капуцинські Анали подають оцей страшний випадок про розшарпану Службу Божу. Управитель якоїсь церкви дуже поспішно та недбало відправив Службу Божу. Фра Матвій з Бассо, перший архимандрит Капуцинів, упімнув його, що така відправа Божественної Літургії не будує, а радніше нищить святу Христову Церкву. Через те благав згаданого управителя поважно правити Службу або в крайньому випадку зовсім залишити її відправу, щоб не давати мірянам згіршення. Управитель цим упімненням страшно образився. Скинувши ризи, подався за ченцем, щоб виявити йому своє незадоволення. Не знайшовши чен-ця, повернувся додому, де внедовзі вороги так сильно покалічили його, що по годиннім конанні нещасно помер. Як тільки помер, то в околиці зірвалася така страшна завірюха, що повиривала дерева з корінням і понищила цілі отари овець. Саме тоді виклинали злого духа з одного біснуватого. Під час виклинання ли-хий заявив, що маса дияволів була зібралася біля цього конаючого священика, щоб не дозволити йому навернутися до Бога перед смертю. Це вони викликали ту страшну бурю, як осягнули свою ціль. Ця хуртовина була їх тріюмфом над проклятим священиком.

Величайте Господа, нашого Бога, і покланяйтеся підніжкові Його ніг, бо він теж святий.

Скромність і чистота

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

БОГ створив тіло людини з усіма її членами й органами. Тому кожна частина людського тіла є добра, включаючи статеві органи. Наші перші прародичі ніколи не думали про іхню наготу, тому що були невинними й безгрішними. Коли ж вони не послухали Бога, перестали бути невинними й почали соромитись, що були нагими.

Природний інстинкт скромности приневолює нас, щоб без причини не відкривати нашого тіла. Бог хоче, щоб ми не показували деяких частин нашого тіла перед іншими, хіба конечність вимагає того; ми також не повинні дотикатися їх, хіба з природної потреби й охайности. Коли бачимо нагу людину, ми повинні відвернути наші очі. Коли зберігаємо ці правила, поводимося скромно, коли ж ломимо ці правила, поступаємо нескромно.

Бог дав нам цей інстинкт скромности, щоб захищати ті сили, що їх Бог вложив у наші тіла, щоб служили до створення і зросту людського життя та святости подружжя. Бог хоче, щоб ми шанували ці сили й ніколи не зловживали їх; маємо вживати їх тільки в цілі, яка причиняється до осягнення цілей, через які Бог їх нам дав. Уживати цих сил тільки так, як Бог звелів—це жити чисто, надуживати їх, значить бути нечистим.

Гріхи проти чистоти—це зловживання статевих органів. Це гріх, щоб зловживати їх самому, або з іншими, або надужи-вати їх до іншої цілі.

Це гріх, коли людина добровільно думає про нечисті речі, або коли бажає робити їх, або без потреби виставляє себе на небезпеку, щоб думати про них або бажати таких речей. Так довго, як ми робимо все, щоб позбутися нечистих гадок і бажань, ми не згрішили й ми є чистими.

Чистота — це прекрасна й шляхетна річ. Вона дає людині спеціяльну гідність і цінність. Ті, що є чистими, є любимцями Бога. До них можна віднести Христові слова: **"Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога"** (Матей 5, 8). Св. Павло каже: **"Хіба ви не знаєте, що ваше тіло—то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?"** (І. Коринтян 6, 19).

Нечистота є великим злом для людини. Вона опоганює храм Святого Духа та провадить до численних інших гріхів. Деякі форми нечистоти спричиняють слабість, нужду та сором і можуть допровадити людину до нерозкаянности аж до смерти.

Щоб остатись чистим, треба передусім бути скромним, бо скромність є оборонним муром для чистоти. Маємо контролювати наші змисли, наші гадки, наші бажання і наші пристрасті. Тяжка праця, природне й здорове життя, весела вдача можуть зберегти нас від численних небезпек. Передусім маємо ревно молитись, регулярно й добре сповідатися та часто приступати до святого

причастя. Маємо щиро любити Ісуса Христа та почитати Преч. Діву Марію, нашу матір, як добрі діти повинні робити це. Щоб залишитися чистими, треба щоб ми уникали злих книжок і малюнків, спокусливих фільмів, вистав, танців, злих товариств, неспристойних убрань, лінивства й чутливости. Ми повинні негайно відкидати спокуси, коли приходять, показати коротку молитву й далі працювати. Без зусилля не можемо сподіватись, що збережемо нашу чистоту.

Святе Письмо каже: **"Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу, бадьорий бо дух, але немічне тіло"** (Матей 26, 41). **"А лякливим і невірним, і мерзким і душогубам, і розпусникам і всім неправдомовцям, —їхня частина в озері, що горить огнем і сіркою, що є другою смертю"** (Об'явлення 21, 8).

1) Коли властиво християни почали святкувати Різдво?

Ніхто точно не знає, коли давні християни зачали святкувати пам'ятку народження Божого Сина, бо цей звичай помалу заводився в Христовій Церкві. Його початки сягають десь третього століття на Заході, а на Сході він поширився аж в четвертім столітті. Східня Церква зразу святкувала Богоявлення, якого Захід не знав. Згодом святкування Різдва поширилося на Сході, а святкування Богоявлення на Заході.

2) Чи Бог міг би знищити пекло і проклятих?

Міг би, але Він цього ніколи не зробить, як це виразно зазначено в Св. Письмі. Христос ясно сказав, що вогонь проклятих ніколи не гасне і черв'як їх не вмирає. Існування пекла це чапевно прикра правда для всіх, особливо ж вона страшна і небажана для тих, що своїм нехристиянським життям туди попадуться.

3) Чи воно добре прийняти Св. Причастя на Різдво?

Не тільки добре, але й навіть дуже добре, бо це найкращий дар, що люди годні зложити новонародженому Спасителеві. На жаль багато християн не мають місця в своїх серцях для Христа, як і не мали його мешканці Вифлеєму тоді, як Христос прийшов на світ.

4) Якщо Папа непомильний, то пощо було йому скликувати вселенський Собор? Чи він сам не міг порішити різних справ, що їх має поладнати Собор?

Папа є непомильний тільки в справах віри і моралі, як проголошує як догму якусь об'явлену правду віри. Проте Папа зовсім не є непомильним, хоч має особливішу Божу поміч, у таких справах, як законодавство, реформа, нові шляхи до обнови людства, засоби проти сучасних лих, які послаблюють життя Церкви і християн, тощо. Ось тому рішення Папи не мусять завжди бути найкращі та найвідповідніші, бо Папа не знає всіх обставин, в яких проживають християни в різних частинах світу.

Ось тому час від часу Папи скликують єпископів, які є Архипастирями Церкви, що нею рядять на місцях, тому можуть краще знати місцеві обставини ніж далекий Папа. В цих справах зібрані єпископи, що є Соборовими Отцями, можуть спільно знайти багато засобів, що поможуть християнам краще зрозуміти навчання Спасителя і легше застосувати його до власного християнського життя.

5) Чи Св. Письмо Старого Завіту десь згадує ім'я "Ісус Христос"?

Ні, Св. Письмо ніде не згадує імени Ісуса, хоч воно в деяких місцях виразно заповідає Його народження, ролю відкуплення, страждання, тощо, бо Біблія Старого Завіту має багато натяків на майбутнього Месію. Слово "Христос" це грецький переклад єврейського слова **Месія.**

6) Чи війна не противиться навчанню Спасителя?

Справедлива війна напевно не противиться навчанню Спасителя, як це бачимо з поведінки Ісуса. Христос у Своїм публічнім житті стрічався з вояками, ба й навіть римському сотникові уздоровив слугу. Він ніде не заявив воякам, щоб покидали військову службу. М'ж першими християнами були вояки, от хоча б Св. Пахомій, основник монашого життя на Сході, і Св. Маврикій. Св. Йоанна з Арк проводила французькою армією, що боролося з англійськими напасниками за свободу Франції. Людвик IX, святий король Франції, був ціле життя вояком.

Проте не кожна війна є дозволена. На це потрібно дуже поважних рацій, от хоча б несправедливий напад ворога, несправедливе загарбання частини території, що належить до якогось народу, тощо. Крім цього треба бути певним, що інші засоби не поможуть, щоб врятувати мирне полагодження спору, бо вони виявилися безуспішними. Крім цього наслідки війни мають бути більшим добром ніж сама війна та її лиха. Вкінці тільки законна влада країни може оголосити другій країні війну, коли вона переконана, що ця війна справедлива.

Як же ж іде про атомну і водневу війну, то годі сказати, чи ця війна може колись бути оправдана, хібащо йшло б про ворога, який задумав підбій світу, щоб знищити цивілізацію, християнство, усунути свободу і завести всюди рабство і тиранію. В подібнім випадку навіть атомна війна може бути виправдана, якщо напастована сторона розумно переконана, що вона потрапить атомними стрільнами відбити напад жорстокого ворога.

7) Що таке заздрість,

Заздрість це нерозумний смуток на вид дарів чи успіхів, що їх має наш ближній, але яких ми самі або не маємо або принаймні думаємо, що не маємо в такім визначнім ступні, як він. Цей смуток зроджується з того, що хтось думає, що чужі здібності, маєтки, гроші або успіхи понижують того, хто не має їх, але хотів би мати.

Заздрість це один з сімох головних гріхів. Він противиться любові ближнього і її радості, що вона спричиняє в душі на вид чужого добра. Св. Павло зачисляє заздрість до тих блудів, що виключають людей від посідання Небесного Царства (Гал. 5, 21).

Заздрісна людина ніколи не буде щаслива, ані задоволена з життя, а це бачимо на прикладі Амана. Він мав усе, що йому захотілося, але не мав пошани від Мардохея, тому чувся нещасливий і задумав вимордувати всіх жидів,

що тоді жили в Персії. Заздрість це та внутрішня ржа, що підкошує людські сили і передчасно заганяє людей до гробу.

Християни повинні тішитися Божими дарами, що бачать у других, бо цього вимагає християнська любов до ближнього. Отож заздрість це наслідок браку любови до ближнього. Хто дійсно любить своїх ближніх так, як Христос наказує Своїм послідовникам, той ніколи і нікому не буде заздрощати.

8) Де був Св. Йосип, як Христос умирав на хресті?

Від найдавніших часів церковні письменники твердять, що Св. Йосип помер, заки Христос став дорослою людиною. І помер він в приявності Ісуса і Марії, тому його смерть була дуже щаслива. Через це згодом Церква проголосила Св. Йосипа покровителем доброї смерти.

Син—кара для батьків

М. Щ.

ІВАН Дериніс уродився в Західній Україні. Зайняття Станиславова червоною Армією в 1939 р. застало його в шкільнім віку. Саме тоді кінчав сьому клясу. До гімназії зачав ходити вже по розвалі Польщі. Був здібним хлопцем і до певної міри хвальком. В товаристві завжди намагався грати мудрагеля. Все знав, про все рішав, всім хвалився...

В 1941 р. вибухла війна між большевиками і німецькими фашистами. Іван втішився, що німці збудують Україну. Коли Гітлер виявив свої пляни колонізації нашої батьківщини, Іван пішов в опозицію. Як організувалася наша Повстанська Армія, Іван навіть вписався в її ряди, але довго там не був, бо було 'затяжко' для нього. По, тайки вернувся додому на село, де його батько був середньо заміжним господарем, і по році оженився з Катериною Лісовою, доброю і побожною дівчиною.

Подружжя виглядало доволі щасливе, хоч Іван Дериніс не був надзвичайно люблячим чоловіком. Він дивився на свою подругу як на служницю, що мала дбати про дім, діти і його вигоди. Катерина погодилася на цю підрядну ролю в родині, молилася і спокійно терпіла нерідкі брутальності шорсткого чоловіка.

Як червона Армія верталася до Львова в 1944 р., Іван Дериніс не залишився на рідних землях, хоч його молода жінка була в шпиталі, де ждала на прихід на світ своєї першої дитинки. Іван прийшов до неї, попрощався і заявив, що мусить виїжджати з краю, бо був у Повстанській Армії, через що большевики напевно заарештують його і вивезуть на Сибір. Був певний, що червона поліція довідається про це, бо вона мала добрих шпигунів між нашими 'патріотами', які за гроші чи ради страху не вагалися видавати і зраджувати власних людей.

Катерина плакала і благала мужа, щоб залишився з нею, але Іван не послухав. Відходячи, мляво запевнив її, що німці ще вернуться в Україну і тоді все буде гаразд.

* * *

Отак Іван Дериніс опинився зразу в Чехословаччині, і потім, рятуючись перед наступаючою червоною Армією, виїхав до Німеччини. Тут осівся в Мінхені, що згодом знайшовся в американській зоні. Іван був здібним чоловіком, тому не мусів мешкати в таборі для біженців. Проживав приватно в одного німецького бавера, помагаючи йому працювати на полі. Час від часу їздив до табору біженців і торгував з ними. Бував теж на різних національних імпрезах, що біженці влаштовували в таборі з нагоди свят і народних річниць. Часом навіть виступав на сцені і захоплював слухачів оповіданнями про свої геройські подвиги в Українській Повстанській Армії змальовуючи своє геройство і небезпеки, що на них наражувався, ризикуючи своїм життям за волю і долю України.

* * *

Як же ж різні країни світу відчинили границі і зачали приймати до себе наших людей, Іван відразу зголосився на виїзд до Америки. І на диво йому скоро вдалося виїхати за океан. Не відчував скрупулу за те, що його жінка Катерина залишилася в краю.

Приїхавши до Америки, Іван дістав добру працю в фабриці в Бофало. Роботи було доволі в повоєнних часах. Іван праці не лякався, часто працював на дві зміни на день, тому не дивно, що скоро доробився, купив дім і придбав автомобіля. До церкви рідко ходив, бо треба було працювати на "життя".

Іванове плитконьке релігійне виховання було заслабе, щоб вдержати його вірним шлюбній жінці Катерині і синкові, що народився по його втечі з України. Запізнався з Ганкою Пиндягою і згодом взяв з нею цивільний шлюб. Іван і Ганка стали ще сильніше працювати, щоб щоскоріше доробитися.

По році народився син. Священик охрестив його, бо, хоч нешлюбні, Іван і Ганка обіцяли виховати його на християнина. Священик звернув їм увагу, що їх шлюб неважний, тому не мають права проживати як чоловік і жінка, але Іван Дериніс тільки здвигнув плечима і злісно закликав: "А що я маю робити? Сам мучитися ціле життя?"

Щоправда, Іван відчував скрупули за неважне і грішне "подружжя", але вони були заслабі, щоб змусити його покинути незаконну жінку. Отак він проживав з Ганкою, потішаючи себе, що Бог милосердний, тому матиме згляд на його виняткове положення.

* * *

Як синок Дмитро став підростати, батьки часом брали його до церкви, але рідко, бо не мали часу на ходження на Службу Божу, молитву, читання добрих книжок, тощо, не згадуючи вже про святі тайни, сповідь і Св. Причастя, до яких не могли наближатися через неважне подружжя. Жили вони в перелюбі, і були цього свідомі!

* * *

Дмитруньо ріс собі на здорового хлопчину. Іван і Ганка навіть послали його зразу до парафіяльної школи, але коли Сестри-учительки зачали навчати синка шанувати Божий Закон, то це Іванові не подобалося. Бувало Дмитруньо прийде

зо школи в п'ятницю, а на столі стоїть спечене чи зварене м'ясо. Син протестує, що в п'ятницю м'яса не вільно їсти і не хоче сідати до стола. Іван Дериніс сильно картає його і кричить у гніві: "Що ці дурні Сестри наговорили тобі? Хіба в цім м'ясі сидить дідько чи що? Їж те, що мама дає, бо буду бити!"

І Дмитруньо серед плачу їв м'ясо, хоч сумління гризло його. Але що мав бідняга робити? Зо страху слухав батька, який не мав Божого страху в своїм серці.

По якімсь часі Іван Дериніс рішив забрати синка з парафіяльної школи, бо Сестри "занадто викривлювали його слабеньку душу, наповнюючи його голову дивацькими ідеями". Отак Дмитруньо опинився в публічній школі, де не було ніякого релігійного вишколу.

Хоч інколи батьки брали синка до церкви в неділю, проте нікотре з них не приступало до святих тайн. Як син питався чому, то Іван відповідав: "Можна бути добрим і без цих речей!"

Вдома дитина не раз чула, як батьки нарікали на священиків за те, що вони не розуміють, що часи змінилися. "Священикам добре говорити, що треба слухати Бога і Церкви, але чи знають вони людську трагедію, чи цікавляться нею, чи помагають тим, що опинилися в розпуці через невідрадні обставини життя? Все, що вони знають, це приписи і закони! Життя ж часто сміється з того, що вони голосять людям з проповідальниці!"

* * *

Дмитруньо слухав ці розмови і його молода душа засвоювала собі ці ідеї. "Пощо ходити до церкви, як тато каже, що й так можна бути добрим чоловіком?" питав себе дорастаючий хлопчик.

В публічній школі бачив різні типи дітей і зачав пристосовуватися до їх поведінки. Сотоваришився не з найліпшими з них, але з тими, що любили 'свободу' і ненавиділи батьківський нагляд.

Треба було грошей. Дмитруньо зразу потайки крав їх від власних батьків. Це було замало, бо товариші намовляли його до забав і гулянок. В лихім товаристві Дмитруньо затратив почуття добра і зла. "Інші так роблять", успокоював себе, то чому б мені було не вільно так само поступати?"

* * *

Одного вечора поліція постукала до дверей Івана Дериноса. Іван самопевно відчинив двері, думаючи, що це його кум прийшов на відвідини. Як же ж зобачив поліцію, то сильно змішався, бо їх нагла поява в пізню вечірню годину не віщувала Іванові нічого доброго.

"Чи ви Іван Дериніс?" спитався поліцай. "Датц райт!" — тривожно відповів Іван. "Маєте сина Дмитра?" "Маю!" "А де він? Ми хотіли б його бачити?" —"Він десь пішов на забаву зо шкільними товаришами. Ще не вернувся додому!" тягнув Іван.

Поліцай злосно поглянув на застрашеного Івана Дериноса і заявив: "Ми зловили вашого сина з іншими завадіяками, як розбивав вікно, щоб вдертися до замкненої крамниці! Він тепер в поліційній станції. Буде суд!"

Іван Дериніс задеревів. Його синок злодій і бандит! "Господи, що тут діється!" закликав в розпуці і переполоху.

* * *

Бажаючи рятувати своє і синове 'добре ім'я', Іван заплатив за нього 500 долярів, щоб справа не опинилася в суді. Водночас почав думати про причини, які попхнули Дмитруня на дорогу злочинности. Довго Іван і Ганка обговорювали цю справу і вкінці дійшли до переконання, що брак релігійного виховання було джерелом Дмитруневих клопотів. І так вони рішили забрати дорастаючого сина з публічної школи і послати його до колегії Братів, щоб там їх син прийшов до розуму і опам'ятання. Дмитруньо не хотів покидати публічної школи і товаришів, але батьки таки змусили його і записали до колегії.

В колегії Дмитро дуже бундючно поводився. Брати наставали на це, щоб учні в неділю ходили до церкви, і Дмитруньо мусів слухати. Раз біля церкви знайомий юнак сказав до надходячого Дмитруня: "Та скажи бодай 'Слава Ісусу Христу', як переходиш попри нас. На це Дмитруньо відказав: "Як я тобі скажу 'Слава Ісусу Христу', то тобі юшка з носа потече!"

Іван Дериніс, що стояв біля церкви з групою знайомих, замість скартати синка, ще й поґратулював йому: "Здоровий козак! Мене так само колись люди боялися, як я зайшов під церкву!"

* * *

Поведінка Дмитруня ставала щораз більше незносною для Братів-учителів. Вони скаржилися на це Іванові. Іван бив сина, але це не помагало.

Одного дня Іван і Дмитруньо їхали автомобілем. Нагло Дмитруньо каже до батька: "Тату, я хочу кококоли! Дай мені десять ґотиків, і я куплю собі в крамниці!"

Іван не хотів пускати сина до крамниці, тому припинив автомобіль і пішов купувати кококолю. Як же вернувся, то автомобіля вже не було на дорозі. Іван сильно каявся, що в поспіху забув витягнути ключі, але було вже запізно.

* * *

Три дні Дмитруня не було ні вдома, ні в школі. Іван і Ганка не могли заснути. Сильно гризлися, нарікали, кляли, скаржилися на лиху долю. Вкінці Іван рішився повідомити поліцію, що син вкрав йому автомобіль. Поліція стала пошукувати за злодійським сином Дмитром Дериносом.

Пошукування було довге, бо аж за тиждень знайшла його бальтиморська поліція. Дмитро забрав своїх товаришів з публічної школи, виїхав з Бофала і подався з ними аж до Бальтимору. Там вони декілька днів розглядалися по місті, поки не рішили вночі напасти на велику крамницю. Як поліція зловила їх, то знайшла в автомобілі рушницю, ножі і боксерські рукавиці.

Справа опинилася в суді. Дмитруньо був іще малолітнім. Його не послано до криміналу для дорослих, але засуджено на три роки кари в поправнім домі, бо Дмитруньо признався на поліційних допитах, що вони плянували напасти на крамницю і навіть застрілити власника, якщо б він на власне нещастя навинувся до крамниці під час грабунку.

* * *

І вже рік Дмитруньо сидить у поправчім криміналі, а його батько і мати гірко плачуть

вдома і стидаються показатися між наших людей. Жалують, що забрали сина з парафіяльної школи і каються, що своїм прикладом нищили вдома добрі засади, що Сестри учительки намагалися впоїти в нього, але це вже запізно. Дмитруньо сидить у дитячім криміналі і покутує так за власні гріхи, як за гріхи своїх нешлюбних батьків.

Недавно Дмитруньо прохав батька, щоб викупив його з кримінаґу і загарантував за нього $5,000.00, але Іван відмовився, бо вже не вірить у добру волю Дмитруня. За те синок ненавидить батька і проклинає його серед тюремних мурів.

Одна родина справляла звичайне прийняття з нагоди 25-ліття подружжя, і це прийняття закінчилося звичайною сваркою між ювілятом і ювіляткою.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

'NO ROOM AT THE INN'

Rev. William J. Smith, S.J.

THIS tragic little sentence, striking contrast to the note of Christmas joy, has come down the years as a symbol of heartlessness. Little ones have been taught the lesson at their mother's knee; sermons have been preached on the subject; volumes have been written to express indignation at the thought of such ingratitude. "He came among His own and His own people received Him not."

There was no room for them at the Inn or elsewhere except an abandoned, ugly open cave. How much "room" is there today in the minds of men for Christ and His Word, His grace and His grandeur (even among those of us who have the inestimable privilege of posessing His precious Faith)?

As Christians, we may not be as befuddled in meeting modern moral problems as the pagan or half-informed believer. But we certainly do have difficulty in finding "room" for Christ and His Mother in our day-to-day thoughts and words and actions. We are enveloped in an environmnt of distraction.

The ceaseless bombardment of our senses by the sensationalism of the press is a constant corroding influence upon the soul. You pick up a magazine — practically any magazine — page upon page of fourcolored ads cast their magic spell in their subtle ensnaremement of our senses. For endless hours radio and TV drone out their exaggerated awe at the wonders of the materialistic age in which we live. On the way to work or play or even to church, at every turn we are met with taunting reminders of the prevailing scoularism of the age.

In the plant, at the shop or office desk the unrelenting pressure of depersonalized relationships constantly press in upon us. The very air we breathe seems tainted with commercialism. Even the toddling tots, with their little eyes glued to a television screen, are made victims of a mechanized magic before they reach the age of reason. It is all taken for granted as normal, natural and necessary.

Where will we find "room" for Mary

and the Christ Child in this age of hypnotic allurements where even our entertainment, to a great degree, has become dependent upon commercialized gadgets?

There may be equal need that we ourselves be on guard lest little by little the fine edge of our Christian devotion be dulled by the very atmosphere in which we are compelled to lead a normal yet supernatural life.

The simple conclusion is, of course, that if we are to make "room" for Christ in our daily lives, our spiritual obligations cannot be left to chance or to an occasional exercise of devotion. We must plan our day and make specific provision for the needs of our soul. It is just too easy to slight spiritual necessities under pretense of lack of time or pressure of other duties or desires.

We must set aside a specific time, even if it be but a few moments, for morning and evening prayer. We must reflect on the relative value of secular and spiritual reading and measure the amount of time we give to each. We must dissipate in some way that fog of commercialism and secularism which constantly crowds in upon us.

We can do that by a conscious effort the first thing in the morning and at intervals during the day to spiritualize the thougths and actions of our whole day. That is done by offering to God whatever we do, even our most routine actions.

At Christmas time, when we celebrate the birth of the Savior of the world, the time is most appropriate for reflections such as these. Employer and employee alike are blood relatives of that Babe. We celebrate the birthday of a Brother. We are members of one human family. The God of the universe is the Father of all men.

We are first and always children of God; images of the Divine Perfection. There can be little of peace or true progress, worldwide or national, until that first simple truth has been relearned.

Subsequent truths and more specific delineations of its meaning have been spelled out for us in the social encyclicals. We can know the contents of those Papal teachings only by study and discussion of them. As we near the beginning of a new year, among the resolutions of those engaged in industrial relations should be the sincere determinations to look into them.

"If the world is to be saved," said Pope Leo XIII more than 60 years ago, "it can be done only be a sincere return to the Gospel of Jesus Christ."

— "The Advocate"

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

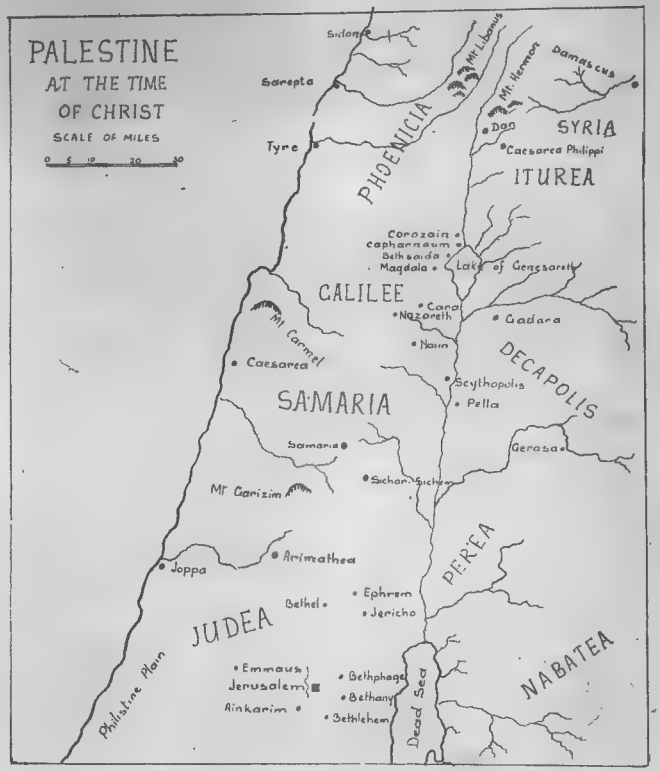

The Country of Christ

M. Schudlo, C.SS.R.

OUR Divine Savior is God and Man at the same time. He is our earthly Brother. At the same time He is also our King, for He is the Son of the Almighty God and the Master of the universe.

As Man Jesus was born in Palestine where He lived for 33 years, preached the Gospel news to the people for three years, died, rose from the dead, and went to heaven from which He will return to earth at the end of the world to judge all mankind, rewarding the good and punishing the wicked.

Palestine was the earthly country of Our Lord. This name was given to the land by the Greeks and it designated the strip on both sides of the Jordan River between the sea and the desert. After World War II the ancient Palestine was divided between the Jews and the Arabs. The name "Palestine" was politically restricted to the territory west of the Jordan River while Eastern Palestine was called Transjordan. It now constitutes the Arab Kingdom of Jordan.

The Jordan River is the most important of all the Palestine watercourses. It springs from the foot of Hermon Mountain at Caesarea Philippi, flows through the Lake of Genesareth (the sea of Galilee) and finally mingles with the waters of the Dead Sea.

The Lake of Genesareth is a lovely fresh-water lake. It is 12½ miles long and 7½ miles wide at its broadest. Its waters teem with some 22 different species of fish.

The Dead Sea is a relic of the diluvial flood. Its length is 47 miles and its greatest breadth is 9½ miles. It covers 340 square miles, and it has no outlet whatsoever.

The climate of Palestine is that of all Mediterranean countries, hot, dry summers, wet but mild winters. The Jordan valley has a tropical climate. In the hill country at sunset there is a considerable drop in temperature. A cold night may easily succeed a day of torrid heat.

Generally speaking there are only two seasons in Palestine, the hot and the cold, or the dry and the rainy season. The winter or the rainy season begins in November.

Sheep and goats are the chief domestic animals of the Palestinians. Camels and donkeys are still used as the beasts of burden.

The Jews invaded Palestine from Egypt and occupied it in the 13th century before Our Lord was born. At first they were ruled by the Judges, then by the Kings, till the country was conquered by the Roman legions in 59 A.D.

The main city of Palestine was Jerusalem, the heart and the greatest treasure of every Jew. It was completely destoyed by the victorious Roman legions in 71 after the Jewish revolt had been crushed by general Titus. The enraged Roman soldiers crucified 150,000 of the captured Jewish patriots after the occupation and destruction of the besieged city.

Our Lord Jesus Christ was born in Bethlehem, a little town seven miles south of Jerusalem. Fleeing from Herod's trap, Mary and Joseph took the little Divine Infant to Egypt where He spent some seven years. When Herod died, the Holy family returned to Palestine: "Take the Child and His Mother and return to the land of Israel, for those who sought the Child's life are dead" (Matt. 2, 20).

Upon their return to Palestine, that is, to Judea, Joseph was afraid to stay in Bethlehem which was under the rule of the cruel son of Herod, Archelaus. So he decided to go to Galilee: "He withdrew into the region of Galilee, where he came to live in a town called Nazareth" (Matt. 2, 23). Jesus lived there till He was 30 years old. He worked there as a carpenter. At thirty He left Nazareth and went throughout the whole of Palestine to preach the Happy News of redemption.

Nazareth is located in Galilee, some 100 miles north of Jerusalem.

The main places mentioned in the life of Christ

The mission of Christ consisted in preaching the Gospel of redemption and salvation first to the Jews and then to the Gentiles. Among His listeners there were those who accepted it and made it a rule of their daily life. Unfortunately there were also those who for the various personal, national and political reasons rejected it, and in rejecting it, shut themselves out of the Kingdom which He came to establish for the salvation of immortal souls.

Aomng the cities affected by the preaching of Christ were the following which are mentioned in the books of the New Testament:

Tyre and Sidon were the ancient pagan cities which exist to this very day. They belong to Syria. Our Lord mentioned them when He reproached two Jewish cities, Corozain and Bethsaida for their impertinence in the full view of His miracles: "Woe to you, Corozain, woe to you, Bethsaida. Tyre and Sidon would have repented in sackcloth and ashes long ago, if the miracles done in you had been done there, instead. And I say this, that it shall go less hard with Tyre and Sidon at the day of judgment than with you!" (Matt. 11, 21-24).

At least once Our Lord in His long journeys crossed the northern border of Palestine and withdrew into the neighborhood of Tyre and Sidon, where a Chanaanite woman approached Him and asked Him to heal her daughter who was possessed by the devil. The Lord tested her faith at first by refusing to hear her plea but when she persisted He granted her wish, declaring: "Woman, great is your faith! Let your wish be granted!' And her daughter was cured at that very instant" (Matt. 16, 28).

Both of these unfotrunate cities that is, Corozian and Bethsaida, were located near the Lake of Genesareth. Between the two was Capharnaum, a boastful city that rejected the Gospel news: "And you, Capharnaum, do you hope to be lifted as high as heaven? You shall fall low as hell. Sodom itself, if the miracles done in you had been done there, might have stood to this day. And I say this, that it shall go less hard with the country of Sodom at the day of judgment than with you!" (Matt. 11, 23-24).

A little south of Bethsaida was the city of Magdala, which according to an ancient tradition was the birthplace of St. Mary Magdalen: "Mary who is called Magdalen, who had seven devils cast out of her" (Luke 8, 2). After her conversion she became the most ardent and dedicated disciple of Our Lord. It was Mary Magdalen that had the privilege to be the first among the women to see our risen Savior (John 20, 10-17).

Sarepta, the ancient Syrian city, is also referred to by Our Lord when He mentioned the prophet Elias and the poor pagan widow. Elias went to the house of the poor woman who received him and gave him food, although she herself was in great need. The prophet blessed her and from that time neither the oil in the jar, nor the flour in the barrel would diminish till the drought had passed. Christ recalled this miracle when the inhabitants of Nazareth refused to accept Him for their Messias, saying: "Why, is he not the son of Joseph?" (Lk. 4, 22). To which Jesus replied: "No prophet finds acceptance in his own country. Why, you may be sure of this, there were many widows among the people of Israel in the days of Elias, when a great famine came over all the land, after the heavens had remained shut for 3 years and 6 months, but Elias was not sent to any of these. He was sent instead to a widow in Sarepta" (Luke 4, 24-26).

The city of **Samaria** was the capital of the Northern Jewish kingdom when it split into two after the death of Solomon. There was an enmity between the Jews and the Samaritans, the latter being looked upon as heretics by the first. The Samaritans built their own temple on the mountain Garizim in which they worshipped God. A Samaritan town of Sichar or Sichem is mentioned by St. John. It was near that town that Our Lord met a Samaritan woman and converted her. Upon her conversion she became Christ's apostle and led all her countrymen to Him: "Many of the Samaritans came to believe in Him through the women's testimony" (John 4, 39).

Arimathea was the hometown of Joseph, a rich friend of Jesus, one of those few pharisees who believed in Him. "He approached Pilate and asked to have the body of Jesus" and "buried it in a new grave which he had fashioned for himself out of the rock" Matt. 28 58-60).

Joppa is the only Jewish seaport on the Mediterranean Sea. It is mentioned in the Acts of the Apostles. St. Peter was called there from Lydda to restore life to a good and pious widow Tabitha, which he did (Acts: 9, 36-42).

Emmaus is a little village, northwest of Jerusalem. It was on the road to this vilage that Our risen Lord appeared to two discouraged disciples and saved them for His Church. The two disciples were utterly disheartened by the crucifixion of their Lord which they considered to be tragedy which would make His whole redemptive mission a fiasco and failure. Christ appeared to them and quoting the prophecies of the Old Testament proved to them that He had to undergo all these painful things that happened to Him on Good Friday. Finally He revealed Himself to them when they were taking their evening meal. Then they became enthusiastic about Him and said to each other: "Were not our hearts burning within us when He spoke to us on the road and made the Scriptures plain to us?" (Luke 24, 32).

Ainkarim, according to an ancient tradition, was the hilly town to which the Blessed Virgin vent to visit her cousin Elizabeth. It was there that the Mother of Christ foretold she would be honored and loved by all those who would truthfully know Christ and believe in Him: "Behold, from now on all generations will call me blessed, because He Who is mighty, He Whose name is "Holy", has wrought for me His wonders..." (Luke 1, 48-49).

Bethany is a little village, northeast of Jerusalem. It was the hometown of Martha, Mary and Lazarus. "During His journey He entered a village, and a woman called Martha, entertained Him" (Luke 10, 38). They were Jesus' good friends with whom He always found hospitality when no one else thought of inviting Him to his house for a meal or night rest.

It was also in this town that Jesus raised Lazarus from the dead who had already been four days in the grave. (John 11, 17). Seeing the distress of Mary, the sister of Lazarus, Jesus wept. "See, the Jews said, how he loved him!" (John 11, 35).

Jericho, is a little Arab village, not far from the Dead Sea. Our Lord mentioned this vilage in the parable about the wounded man who fell into the hands of robbers. He was abused, beaten and then left half-dead on the side road. No one took pity on him except the hated Samaritan (Luke 10, 30-37). Near Jericho a blind man approached Christ and begged Him: "Lord, give me back my sight!" Our Lord complied with his humble request and granted his petition (Luke 18, 41-43).

Bethphage is a little village, north of Bathany. It was from this village that Our Lord took a young ass on which He entered Jerusalem on Palm Sunday, greeted by an enthusiastic crowd of Jews: "Blessed is the King who comes in the name of the Lord. Peace on earth and glory in heaven above!" (Luke 19, 38).

Gerasa and **Gadara** are both mentioned in the New Testament. These towns were situated on the Eastern side of Jordan. Christ cured two men who were possessed by the devils, letting the evil spirits enter the herd of swine. The herd rushed down the cliff into the sea (probably the Lake of Genesareth) and perished in its waters. When the news of the loss of swine reached the townspeople they "went out to meet Jesus, and when they found Him, they entreated to leave their country" (Matt. 8, 34 & Luke 8, 37).

They preferred a temporal gain to Our Lord and His message, because

they were afraid that Christ would cause them more trouble if they let Him stay.

Biblical scholars do not agree as to where the miracle took place, in Gerasa or Gadara, because the evengelists mentioned both places.

The Lake of Genesareth was a frequent scene of Christ's activity. St. Matthew says that many people came to see Jesus in that region, and "everyone who touched Him, was restored to health" (Matt. 14, 36).

Once the apostles were caught by a storm while crossing the lake at night. Christ came to them, walking on the sea, and calmed the storm: "Take courage, it is Myself. Do not be afraid" (Mark 6, 50).

The whole region around the lake was very fertile at the time of Christ. Now it is very poor due to long neglect. Of such famous cities, as Corozain, Capharnaum and Bethsaid, nothing remains today, while on the site of Magdala is just a little poor village.

In the neighborhood of Caesarea Philippi, which is situated near the Syrian border, Our Lord promised the primacy in His Church to St. Peter: "You are Peter and upon this rock I shall build My Church" (Matt. 16, 18).

Damascus, the capital city of Syria, had a group of Christians right after the death of Christ. St. Paul set out to arrest them and bring them to Jerusalem for trial. The Lord converted him, saying: "Saul, Saul, why do you persecute Me?" (Acts: 9, 5).

This was the earthly fatherland of Our Lord which He loved and in which He spent His short life on earth.

A MOTHER'S WAY

A woman faced with the necessity of going into the hospital, ordered enough food for her family for a month — and then pressed her husbands suit — "just in case he had to go to a funeral."

The daughter asked her mother, "Where is your faith in prayer? Don't you know we are praying for your recovery?"

"Of course," was the cheerful reply, "but my love for God is enough to accept His plans without asking for a compromise. That is what I have been trying to teach you for years."

While waiting for the report of the operation, the family struggled with light talk. It was the patient who was calmest of all. At last the doctor came in and said "Everything is fine. You needn't worry."

"Thank God for everything!" the daughter sighed.

"That is what I have been doing for the last 65 years," was the mother's reply. And the daughter suddenly understood.

SAVE STAMPS?

Worn out from housework and a mother's million other chores, a Milwaukee woman lay down on the davenport the other day to catch 40 winks. She felt one of the youngsters patting her face and drowsily enjoyed the child's affection.

The doorbell rang. She hurried to the door and told the salesman she didn't want any of whatever he was selling. He looked at her so queerly when she told him, however, that she glanced at a mirror on her way back to the davenport. Her face was completely plastered with green trading stamps!

CAN YOU BE A HERO?

Kenneth Eberhard, C.SS.R.

The story of big problems
and big heroes,
and the story of little problems
and little heroes has been going on
year after year for centuries.
And so it will continue
until the end of time.

THE year was 1873. The place was Maui, the second largest of the Hawaiian Islands. The occasion was the consecration of a new church. The ceremony had all the color that a solemn church service could offer for the Hawaiians with their love of pageantry.

The bishop loved his Hawaiian people. On this particular occasion he had outdone himself to please them. All the clergy from the various islands had come to be present for the ceremony, and the solemn pageantry had lasted almost the entire day.

But all good things come to an end. The dedication of a church is no exception. Joyfully the people walked away to their homes — joyfully, because now their God had a home in their village.

The bishop was glad to be alone with his priests. He had many things to tell them. His eyes glowed with warm affection as he praised them honestly for the progress of their work. His gratitude overflowed into every word.

Then the bishop came to a very important part of this talk. He paused. It was a long pause. His brow wrinkled slightly. His priests felt that something was worrying him. Nervously the bishop twisted his episcopal ring on his finger, glanced down at the ring. Then, without looking up, he said: "Molokai needs a priest. Will anyone volunteer?"

What was Molokai? A leper colony, which existed because island hospitals were too few; and the lepers were many. Segregation by exile was considered the only way of checking the spread of the disease, and so all lepers were sent to the island of Molokai, and on Molokai they were placed on a peninsula which was cut off from the rest of the land by high cliffs. This peninsula was the site of the colony—an exiled piece of land for exiled lepers.

Conditions at Molokai were the worst imaginable. The lepers were not provided with dwellings; they built huts for themselves, and these inadequate shelters soon lost all appearance of cleanliness and sanitation. The lepers were not supplied with clothing; they possessed only the ragged garments they had brought with them. Nor were they given food; they were given some simple farm implements and told to raise their own produce. More lepers were dying from exposure than from the terrible disease; and when they died the lepers had no graves. The corpses lay and rotted in the open fields.

The moral condition of the colony was equally depressing. The lepers had a saying: "In this place there is no law." With this principle guiding them, the people made a strong liquor by distilling the root of a wild plant and lived out their exile in drunkenness and depravity.

These people had no hope; nothing to look forward to. Leprosy was an incurable disease. They were the living dead, and they knew it.

Finally, the lepers had no love; only hate. Hate for the white man who had brought this disease to their islands; hate for the government which had driven them from their homes and families. They even hated those who tried to help them, and it was not unknown for the lepers to attack such persons and try to touch them with their sores until the visitors fled in horror.

That was Molokai.

Now you know what the bishop's question meant. Now you know why his brow was wrinkled and why he looked to his ring to remind himself of his duty. To ask for a volunteer for Molokai was to ask for a volunteer for a living hell. That called for courage.

But if it took courage to ask that question, it took far more courage to answer it. The bishop had hoped and prayed for one volunteer; but no sooner had he spoken than four of his priests stepped forward and offered themselves. Offered themselves for Molokai!

The bishop's worried look gave way to tears. Not tears of sadness, but tears of joy, tears of thanksgiving. He had hardly dared to hope for such heroism.

* * * *

If this were a simple story, it would end here. But this story does not end here, just as it did not begin with the bishop and his problem. It began centuries ago with the Gospel story of Christ in the garden of the agony, when He prayed, "Father, if it be Thy will, let this chalice pass Me by. But Thy will, not Mine, be done." That story has been going on ever since, year after year, moment after moment. It is still being written now, and so it will continue until the end of time. It is the story of big problems and big heroes, the story of little problems and little heroes. The scene of the story is set in our own lives, it touches people like us, who wonder sometimes what we are really doing to show by action that we love God and love our neighbor. Over and over again the question comes to persons in the most ordinary and unromantic places in life. "Will you volunteer? Can you be a hero?"

Every day, every hour, the question is asked. Many fail to answer the question because they do not recognize their opportunity. They do not realize sometimes that the question is being asked. They do not realize that heroism can sometimes wear the common, work clothes of every day. There are other persons who do recognize the question, and with God's help they accept the challenge. Probably they would be the last to call themselves heroes and heroines. But they do answer; they do volunteer.

Can you be a hero?

You read a notice in your parish bulletin stating that a parish census will be taken. Volunteers are wanted to go from house to house on week ends and evenings after work hours. You get the picture at a glance: visiting all the homes in the area, asking the people if they are Catholics, getting names, and facts and figures; tired feet, aching head, slammed doors, sharp answers, cold stares and colder welcomes. The unpleasant details seem to wash the pleasant features right out of the picture. But you recognize the question hidden in the bulletin notice: "Can you be a hero?"

You are on a hunting trip with a group of friends. In order to hear Mass on Sunday you must get up several hours before the others and drive a good number of miles. All the others in the group — including another Catholic — try to talk you out of it, telling you that you don't have to go to church in this situation. It's to inconvenient! In your opinion you correctly believe that the inconvenience involved does not excuse you from hearing Mass. The "boys" keep on trying to talk you out of it, and make you feel that you're going to look rather foolish if you get up early and go to Mass. There's a question hidden in their easy talk: "Can you be a hero?"

You are criticized by thoughtless friends and neighbors because of your growing family. Five children already? You are kept so busy that you do not seem to have a moment for yourself. Day after day you realize more and more what courage and generosity and loyalty it takes to be a good wife and mother. Each day you must dedicate yourself again to your freely chosen task of serving God in your vocation of marriage. Each day you must answer the question: "Can you be a heroine?"

You are a guest at a dinner party on Friday. You are the only Catholic in the group. Big, juicy steaks are served to all the guests. It's not going to be easy to say, "May I have some of your delicious scrambled eggs, please?" But there's the question again: "Can you be a hero?"

You have been married for ten years. Your husband has practically all the faults a thoughtless, careless husband can develop. You begin to wonder whether you have made the big mistake; whether he loves you now or ever did realy love you, or just provided for his own comfort and care when he married you. You know that the situation will probably get worse from year to year. It's a daily battle to be faithful to your marriage promises, and you feel like walking out on it all. Can you keep on trying to keep your marriage and your family together? Can your hear the question? Can you be a heroine?

The doctor has told you that you have incurable cancer. Six months — a year at most — to live! There's so much to be done. You have four children. Who will take care of them and your wife? Why does God allow this to happen to you? Can you calmly try to make use of the time that is left to arrange as well as you can for the care of your family? Can you try to learn to say humbly, "God's will be done!" Can you begin to prepare yourself sincerely for death? This is far out of the field of little problems. This is crushing in its bigness! But can you be a hero?

* * * *

Fifteen years after the bishop asked his question, the priest who had been chosen from the four who volunteered was dying. Dying on Molokai. Dying of leprosy. And once again the bishop asked his question: "Will anyone volunteer?"

This time, with one exception, every priest in his diocese answered the call. Leprosy may be spread from one to many others, but courage can be passed on to others, too.

So look for the question. Listen for it. Can you be a hero? If you answer with courage, others will find the courage to be heroes too.

DRINKING

Excessive drinking is a sin that frequently is excused by the one who is guilty of it. This self-exoneration is often enshrined in the midst of self-praise for other things. "I am good to my family. I love my wife. I never steal. I wouldn't hurt a fly — but I drink too much at times. That's my own fault." And a big fault, we might add, which will soon lead to many others.

Some men and women defend their excessive drinking on the score of nerves, or of pressure of business problems, or on the basis of having to preserve social or business contacts. Some even brag about how much they drink in a day or a week, as though it were an accomplishment.

All these persons are weaklings of an exceptionally low degree because they so willingly cling to the weakness which they recognize.

First American Bishop Is Beatified

BLESSED JOHN NEUMANN

W. Freań, C.SS.R.

The Beatification on Sunday, October 13, of John Neumann marks an important epoch in the history of the Catholic Church in the United States of America; for he is the first Bishop of the United States to be so honored by the Universal Church.

Many are now hearing of him for the first time. When they hear the name, John Neumann, mentioned, their minds at once revert to the famous Oxford scholar and convert. But he is not to be confused with the great English Cardinal, though his name, in America, is pronounced in the same way.

FOR many the United States of America has been a land of opportunities. The number of those who once walked the crowded streets of her large great cities in poverty and hunger and who later became the builders of a great nation has grown into a legend. To these John Neumanns story presents a parallel and a contrast. They were tireless in their energy; they were ambitious; they were successful; they enriched the nation and the world, as well as enriching themselves. Their names are held in honour by succeeding generations, and especially by the great country that opened up to them such opportunities of displaying their talents.

John Neumann, too, though small in physique (he was only five feet two inches in height, was a tireless bundle of energy and he spared himself in nothing to gain his ends. He was ambitious, never satisfied except with the highest and best. He was successful: his success enriched his own nation and the whole world. And he is held in honour by succeeding generations. The Catholic Church has officially pronounced him one of her outstanding heroes ,and she has singled him out for the great honour of Beatification. God Himself has placed His seal on the beauty and sanctity of his life by granting many favours and working miracles through his intercession. Bohemia may well be proud of him as the land of his birth; and America as the land of his adoption.

But the Kingdom to which he belonged was not of this world; it was the Kingdom of Christ. The good he sought and the glory he promoted were not his own. He forgot himself completely in his burning love for God, and in the love of his neighbor. So his charity and zeal were universal.

STUDENT

In the early thirties of the last century, when John Neumann was a student in the seminaries of Budweis and the University of Prague, Bohemia, his soul was thrilled by the example of St. Paul the Apostle, as he followed him in spirit on his journeys through treacherous seas and over the rugged mountain passes of Asia Minor. Fired by the same spirit of love and zeal, he longed to imitate the great Apostle — to share in his hardships, his sufferings and his successes.

At this time the missionary Society of St. Leopold was publishing the letters and experiences of a few heroic priests who had devoted their lives to labouring in the still wild and unexplored hinderland of North America — some among the savage Indians; others in the wake of the thousands of emigrants who were landing every month on America's seabord and who were blazing new trails westward over the mountain ranges, over the great

lakes, and through the forests and swamps — there to lay the foundations of new homes and to become the builders of a mighty nation.

These poor people were seeking for the goods of this world in a land of opportunities; but they were almost destitute of spiritual aid. Within him he heard the voice of the Holy Spirit telling him that this was his opportunity also; and the appeal was to everything that was best and most heroic in his generous nature.

HIGH AWARDS

He gained high awards in his studies at the university in the theology and philosophy and the natural sciences, as well as in art and the humanities. He could have well settled down to a comparatively easy life in a parish in his native country; but such a life made no appeal to him. He wanted, like his great model, St. Paul, to spend himself and be spent in heroic work for his Divine Master, Jesus Christ, Whom he loved with his whole heart and soul. German was his native language, but that he might become "all things to all men" he studied and became proficient in many languages, including French, English, Italian, Spanish, Czech. He even studied Gaelic so that he could help those Irish in America who spoke only that tongue.

When his studies were finished he had to face a bitter disappointment: he was told that he could not be ordained priest that year because there was no vacancy in his own diocese of Budweis. He told his Bishop of his desire to go to America and only with difficulty wrung from him a reluctant consent. But the aged Bishop, while consenting to his departure, gave him no dimissorial letters.

He was poor. He had not been accepted by any Bishop in America. He would not wait but set out without delay, placing all his trust in God's providence. With the small sum of 200 francs, collected and given him by his friends among the clergy, he began his

journey. He crossed Austria and France, sometimes by stage coach, sometimes on foot (to save his dwindling francs), often making his way through the depths of the winter snows. Arriving at the port of Le Havre after many hardships, he purchased the cheapest passage available on an emigrant ship. The voyage lasted forty days. During that time, for lodging he had only the thin mattress that he had bought on shore and for which he could scarcely find room on the crowded decks; for food he had only the few provisions he had purchased for the long voyage. He kept a diary, but he had to write in Latin so that those crowded around him could not read what he was writing.

ORDINATION

He landed at Manhattan Island, New York, on the Feast of Corpus Christi, 8 June 1836 — a stranger in a strange land. After inspecting his papers, Bishop Dubois of New York ordained him priest within seventeen days of his

arrival. He had no dimissorial letters, but Bishop Dubois waived that objection as small when compared with the dire need for priests to assist the thousands of immigrants who were daily making their way into the interior.

Young Father Neumann, now in his twenty-fifth year, was entrusted with a parish consisting of nine hundred square miles of wild forest and swamp that lay between the great lakes of Erie and Ontario. At times, as he visited his people in their crude log cabins, he could hear the mighty roar of the Niagara Falls, which was within his borders.

When he arrived, his parish church had neither a roof nor a floor, and the first morning he said Mass there a stone thrown by some Yankees landed on the altar during the Holy Sacrifice. With the aid of volunteer labour and the work of his own hands, he completed his church and also built a school house and a humble dwelling for himself. This latter was a log cabin consisting of two rooms, his only furniture being a table, a bed, four chairs, and a trunk in which he kept his books. His parishioners were so poor that some of them, we are told, would not see as much as three dollars in a season.

He was tireless in visiting every part of his extensive parish, so that soon churches and schools began to appear in various outers. Sick calls were frequent — ten, twenty, thirty, forty miles; and he made them on foot, carrying his satchel over his shoulder, through the winter snows and the summer heats. As you may imagine, there are many stories of these journeys — dangers from wild men and wild beasts — and the stories are packed, too, with human interest. But space forbids to relate them here.

REDEMPTORISTS

In 1832 the first smal band of Redemptorist Fathers and Brothers had come to America, and at the beginning they were homeless wanderers engaged in this same kind of pioneering work. Father Neumann, impressed by the extraordinary fruits of their labours, sought permission to join them. In 1840, in his twenty-ninth year, he was received as the first Redemptorist novice in America. For ten years he laboured as a Redemptorist Father in the parishes and on the missions, and for three of these he held the office of Superior of the Redemptorist Congregation in the United States.

In January 1852 he received a formal command, without appeal, from Pope Pius IX to accept the Bishopric of Philadelphia. On the eve of his consecration he said to one of his Redemptorist confreres: "I would rather die tomorrow, if God so willed, than be consecrated Bishop." Philadelphia was at this time the largest and one of the most important dioceses in the United States. It has since been divided into six dioceses.

Always he had chosen for himself the humblest and the hardest tasks. He did this as Religious Superior and he continued to do it as Bishop. Within six months of his episcopal consecration he had already visited half of his vast diocese, preaching, confirming, hearing confessions and establishing pious sodalities. He travelled on horseback, on foot, or in whatever humble vehicle was available. Archbishop Kenrick tells us that he went through the diocese as a shining light, edifying all by his piety and his humility, and he was beloved by the clergy and the people.

He had been consecrated just in time to attend the First Plenary Council of Baltimore, which assembled on 9 May 1852. Archbishop Kenrick wrote that among this distinguished and learned assembly of prelates there was none greater than the junior member, the humble Bishop of Philadelphia. And the Benedictine Abbot Boniface Wimmer remarked: "I had an opportunity during the Council of Baltimore

to admire Bishop Neumann's wonderful memory and extraordinary theological attainments. He had a solution for every question proposed. What edified me most of all was his unruffled composure, which betokened deep humility and perfect self-control. I always regarded him as a saint."

MAGNAMINITY

There was question of making Philadelphia an Archiepiscopal See. It was Bishop Neumann himself who took the floor to oppose this move. But later he gladly accepted the services of a Coadjutor who would assist him in the embarrassing financial affairs of the diocese, leaving him free to devote himself to the humbler and to him, much more congenial work of the spiritual welfare of the struggling settlers among the forests and swamps of the distant country districts. He even petitioned the Holy See that the important diocese of Philadelphia should be given to his Coadjutor, and that a much more humble See should be created for him in these districts with its center at Pottsville. This outstanding example of unconcern for worldly honours and his own reputation so impressed Pope Benedict XV in 1921, when Neumann's virtues were declared heroic, that he referred to it as "positive proof of his magnanimity of soul."

He practiced poverty to such a degree that he gave to the poor almost everything that he possessed. One Sunday when he arrived at a parish church in Philadelphia to perform his episcopal functions the parish priest said to him: "My Lord, you should be wearing a better coat." The gentle bishop replied: "I have no other." It was true. A short time before he had given his best coat to a poor man.

There were some, seeing him so poorly dressed, who wrote letters to Rome petitioning the Holy See to remove him from the fashionable city of Philadelphia, and to give him the humbler See that he had asked for in the country. But Rome knew his worth and the immense blessings that his labours and his unworldliness brought to the diocese.

When he became Bishop, Philadelphia had only two parochial schools in the diocese with five hundred pupils. He had been Bishop for only five days when he organized a diocesan committee for the erection and staffing of Catholic schools. No diocese in the United States could show a parallel to the immence building programme that followed. When he died, less than eight years later, Philadelphia had about one hundred Catholic schools with nine thousand pupils. He loved the children, the lambs of his flock. They crowded about him when he appeared in the streets or visited the schools, and received from his pockets medals, rosaries and sweets. He was a special friend to the teaching Sisters and Brothers. He founded one Congregation and helped others to such an extent in their difficulties and trials that they now consider him their Second Founder.

His devotion to the Passion of Our Lord, to the Blessed Sacrament and to Our Lady were deep and tender. He was the first Bishop in America to organize the perpetual adoration of the Blessed Sacrament by establishing the Forty Hours Adoration on a diocesan scale. He often assisted in person at these functions in the various parishes and would be seen kneeling for hours in adoration before his Sacramental Lord.

Beloved by his clergy and people, as Archbishop Kenrick tells us, and worn out by his incessant labours, the quaint and holy little Bishop collapsed and died in one of the streets of Old Philadelphia before he had reached his 50th year. When the body was brought to the Bishop's House his limbs were found to be bound with piked iron chains and in his pocket was some rock-candy. His spiritual director was the only one who knew of his penances. Every Catholic child in Philadelphia could have guessed that the rock-candy would be there.

All authorities are agreed in telling us that no demonstration was ever before seen in Philadelphia, the cradle of American freedom, equal to the one now given by both Catholics and Protestants alike to the humble Bishop who had fled all outward pomp while he lived. Philadelphia thronged the streets and the house-tops as the funeral cortege moved slowly from the Cathedral Chapel to St. James's Redemptorist Church. For, in reply to the Redemptorist Provincial's request that he be buried there, Archbishop Kenrick graciously said: 'I will gladly consent to Bishop Neumann's finding after death a resting place where he sought it in life and could not find it." His tomb became a place of pilgrimage, so that John Gilmary O'Shea writes in his 'History of the Catholic Church in the United States': "His intercession was sought by many, and the result spread widely the conviction that God wanted him to be the instrument of consoling the afflicted."

I'D LIKE TO KNOW...

1. When a person dies, where is his soul judged? In heaven or on earth?

It is a general teaching of all theologians that the soul is immediately judged in the place where a person dies. It is a very fast judgment. The soul enlightened by special light is aware that it is being judged by Christ. After the judgment it knows where it must go, to heaven, hell or purgatory, and it goes there.

2. Many non-Catholics believe in confession. May a Catholic priest give absolution to a dying non-Catholic without the latter becoming a Catholic?

There are two opinions among Catholic theologians. Some say that the absolution can be given to a dying non-Catholic, when there is no reasonable hope of inducing him to become a Catholic. This opinion is sufficiently probable to be followed in practice. On the other hand, we would not condemn a priest who refuses to accept this opinion, because there is not enough probability in it to induce an obligation to use it.

3. I have read somewhere that some of the Father's attending the ecumenical council in Rome last year were in favor of an ecumenical Mass. What is an ecumenical Mass?

It is true that one of the Fathers proposed an ecumenical Mass that could be used by all priests and in all rites. Such a Mass would be celebrated in the vernacular language of each people or Rite. It would be understood by those who attend it. It would also attract our Protestant brethren, because it would be mainly based upon Holy Scripture and resemble the Last Supper, and therefore man-made prayers would be used only sparingly.

Mass is the best means of public worship of God. There is no reason it should not be celebrated in the lang-

usage of the people who assist it. All other reasons are less important than this. How can a person, St. Paul says, glorify God, if he does not understand the church service. God wants people to take an active part in the Mass, but it is hardly possible when a church service is conducted in a language that people do not understand.

4. My husband is a non-Catholic and very hostile to the Church and her laws. He forces me to practice birth control, and I must comply with his wishes to keep peace in the house. Do I commit a sin?

It is a sad situation in which many Catholic women must live, because their husbands do not believe that artificial birth control is a sin. In many instances the poor wives can do nothing about it. It is a consequence of mixed marriage. Such things as the use of marriage rights should have been discussed and settled before the wedding.

But what can our questioner do under these circumstances in which she must live? First of all, she should try to explain to her husband that the practice of artificial birth control hurts her conscience, and, therefore, he should respect it, if he really loves her. Then she must also pray for him and try to induce him to use his marriage privileges when conception is impossible. In these days there are ways for the women to know when they cannot conceive.

It must be also noted that she can never consent to his wishes or to use any instruments or pills. If he decides to use his mariage privileges without completing the act against the will of his wife, then he alone will be guilty, while his wife will be free of sin.

5. I am a secretary. May I tell people on the phone that my boss is busy and cannot be bothered when he just does not want to speak to the person that is phoning?

It would be better, if you told the person that your boss is not in the office than to tell that he is too busy to speak over the phone. When a person does not want to be bothered, they may tell the secretary to tell the person that he is not in the office. It is a mental restriction, whereby you hide the truth. No one is always bound to tell the truth, although you may never tell a lie.

6. Is it a sin to see the picture that is listed as objectionable in part?

Generally speaking, people should abstain from seeing pictures classified as objectionable in part, because it could arouse a serious temptation in the viewer. Besides, good people should not patronize and support pictures that cause scandal or propagate unbelief or immorality.

However, if there is no danger and there is a special reason for seeing the picture, and there is no scandal, then the picture may be seen, provided the person knows from his own experience that there will be no serious danger of temptation for him.

PROFANITY

Profanity in speech is an example of sins frequently excused. How many people say: "I swear and curse a lot, but I just can't help it." How many taking a false cue from the fact that so many others are doing it, develop the habit of profane or irreverent language just to be one of the crowd! Some of these persons actually seem to think it funny to inject the Holy Name and shocking curses into their common-place speech. No one who is guilty of this kind of language can hope to deserve the good opinion of decent people for himself, no matter how many excuses he offers for the habit. And lame excuses will never take away the black marks that have been recorded against such persons by God for every single deliberate irreverence in their speech.

Perpetual Help and the Epiphany

John V. McGuire

THE miraculous picture of Our Mother of Perpetual Help is an icon painted according to the rules of Byzantine art. It is rather easy, therefore, to trace the earlier stages of this art and so come to understand why Our Lady and her Son are presented in so formal a fashion. And when we look back at the earlier ages of Byzantine art, we discover that it was customary almost from the beginning to paint Our Lady in the center of the Magi, showing them her divine Son. When the later Byzantine artists came to paint their Madonnas, therefore, they simply concentrated on the central portion of the Epiphany scene. There is thus, you might say, an historical relationship between the picture of Perpetual Help and the Feast of the Epiphany. But what is even more interesting and impressive is the fact that there is a highly symbolic relationship between the picture and the feast.

THE CATHOLIC CHURCH

The central mystery of the feast of the Epiphany is, of course, the revelation of Christ to the non-Jewish nations. In its fuller meaning, it is really the liturgical celebration of the catholicity of Christ's mission — later confided to the Church. It is a sort of sacred restatement of the sublime mystery of Christmas itself. It says in effect, "Let there be no mistake about it, when Christ came into the world on Christmas night, he came to all and for all, not for Jews only but also for non-Jews."

The feast of the Epiphany began in the Eastern Church in the fourth century and somewhat later in the Western Church. By then, it need hardly be said, the all-embracing nature of Christ's mission was everywhere understood. But this was not the case in the beginning. Since the Apostles and their first companions were descendants of a race that had been given preferential treatment by God through so many centuries, it was only natural that they would be inclined to take a somewhat possessive attitude toward the Savior. Toward the end of the life of Our Blessed Lord, the Apostles themselves to a great extent had discarded this narrow view of Christianity. But not quite. There is something of an undercurrent of hesitancy in the way they met the request of the Gentiles as it is recorded in the twelfth chapter of St. John. "Now there were certain Gentiles among those who had gone up to worship on the feast. These therefore approached Philip, who was from Bethsaida of Galilee, and asked him, saying, 'Sir, we wish to see Jesus.' Philip came and told Andrew; again Andrew and Philip spoke to Jesus." Reading the passage, you cannot help feeling that the Apostles were still not quite convinced tha Christ had come to all and for all.

But the time was fast approaching, was in fact less than a week away, when the Savior would state his position firmly and finally. At the Last Supper, they would hear him say in the second part of his Eucharistic offering of himself, "This is the chalice of my Blood which shall be shed for you and for the many (for all) unto the remission of sins." There was here no exception made, no proviso that his death was to be for the Jews only. The following day, the public would see him nailed to the Cross with his arms stretched out to embrace the whole world. And if the title above his head did indeed call him the King of the Jews, it was, nevertheless, writ-

ten in three languages. Two of these languages were those of the Gentiles — Latin and Greek.

ALL MEN INCLUDED

What was left to the world as his Last Will and Testament fell to the lot of the Apostles to carry out. He named them his executors when he said, "Do this in memory of Me." And almost his last words to the Apostles before ascending into heaven were spoken to remind them that in His Last Will, all men had been named his beneficiaries. "Go into the whole world," he said, "and preach the gospel to every creature."

As the apostles went into the whole world, however, they were destined to be dogged for a time by the old prejudice. Jews had for so long abhorred Gentiles that it was not easy to reverse the trend. The first Christian communities grew up in places where the Jews had settled. These provided most of the early converts. We may gather from the Acts of the Apostles that they felt that even when pagans came into the Church, they should adopt the old Jewish customs like circumcision, abstinence from foods prescribed in the Old Law as unclean, and the feasts of the Jewish calendar.

This was such an ingrained way of life that even St. Peter, for all his good will and clear grasp of the Saviour's teaching, had his own share of difficulty in renouncing it. God came to his aid, for here as on many other occasions, it was necessary that he, as Vicar of Christ, having himself been confirmed in the truth, confirm also his brethren. There is high drama in the story as it appears in the tenth chapter of the Acts of the Apostles. A pagan soldier named Cornelius, in answer to prayer and alms-giving was granted a vision in which he was instructed to send messengers for Peter. St. Peter, meanwhile, had a vision of a certain vessel coming down from heaven "like a great sheet, let down by the four corners from heaven to earth; and in it were all four-footed beasts and creeping things of the earth and birds of the air." Many of these were forbidden as food to the Jews.

THE GENTILES ALSO

Peter was instructed by a voice to kill and eat what he wished. Still in ecstasy, he demurred, "Far be it from me Lord, for never did I eat anything common or unclean."

The account continues with a voice heard a second time. This time it said, "What God has cleansed, do not thou call common." On the strength of this enlightenment, St. Peter went bravely with the messengers of Cornelius and having heard him out, baptized him without scruple. His action caused a mild sensation among the old guard. But he patiently explained the visions and his judgment of the case. To this day, there is in his words a strong echo of the whole spirit of the Epiphany. "Now I really understand," he said to Cornelius, "that God is not a respecter of persons, but in every nation he who fears him and does what is right is acceptable to him." To the group who went with him to visit Cornelius and his household, he said, "Can anyone refuse the water to baptize these, seeing that they have received the Holy Spirit just as we have?" And when he had defended his actions before his critics, the comment they made might well be the theme of an Epiphany hymn: "Therefore to the Gentiles also, God has given repentence unto life."

Still, the struggle against the old exclusivism was not quite over. SS. Paul and Barnabas came under attack from the rigorists. They were publicly denounced as perverters of true doctrine, making unfounded concessions to the pagans for the sake of enticing converts. The two Apostles fought back vigorously and when their efforts proved fruitless, they decided to lay the ghost once and for all. They went to Jerusalem and appealed to the

Apostles Peter, John and James. What resulted was the Council of Jerusalem. At the end of the debate, Peter got up and said, "Brethren, you know that in early days God made choice among us, that through my mouth the Gentiles should hear the word of the Gospel and believe. And God, who knows the heart, bore witness by giving them the Holy Spirit just as he did to us; and he made no distinction between us and them, but cleansed their hearts by faith . . ." (Acts 14).

INTO THE WHOLE WORLD

After the decision at Jerusalem, the official policy of the Church was set. The gospel would indeed be preached to the whole world and there would be no undue restrictions put upon any group. It is true that at a later date St. Peter compromised himself by seeming to favor Jews rather than Gentiles. St. Paul challenged the prudence of his action and he meekly accepted the rebuke. But he was the Vicar of Christ and there was never any question about what he held. He made it quite clear that the Church had freed itself from the synagogue and it would never again be confined.

OTHER APOSTLES

After Peter and Paul and the other Apostles, later missionaries came to take up the torch and carry it to the ends of the earth. Then it was that history began to add its footnotes to the story of the Magi who came from the East to Jerusalem, saying "Where is the newly born king of the Jews?"

Then it was that there came fulfillment to the words of the Saviour that many would come from the East and the West and sit down in his kingdom.

Then it was that a united Christendom agreed upon a common feast. The Feast of the Epiphany was started and joyfully it was announced that Christ had come to all and for all. In evidence of this, the years would see Hilary in Gaul and Augustine in Africa and Chrysostom in Constantinople. Then there would be the Patricks and Bonifaces of Europe and later the Xaviers and Solanos pushing out to the lands beyond the seas. The working out of this divine plan is with us yet.

Seeing the priests and other missionaries everywhere in the world today, seeing the Church reaching out to embrace all classes everywhere, we cannot help but think of St. Paul's words to the Colossians: "Here there is not 'Gentile and Jew,' 'circumcised and uncircumcised,' 'Barbarian and Scythian,' 'slave and freeman'; but Christ is all and in all. The ancient animosities in the Church are passed. The overwhelming significance of the Epiphany is understood. The Savior's star, faithful image of its Master himself, shines upon all men.

And here is a strange and wonderful thing. If you kneel before the miraculous picture of Our Mother of Perpetual Help during this Christmas season, you will be both surprised and delighted to see how this whole Epiphany mystery will come alive again in your mind.

PERPETUAL HELP

The picture's history is first of all an unimpeachable witness to the admirable way in which men were brought from the East and the West to present their gifts to the Savior. Into the centuries-old record of the picture has been written in miniature the story of the Church itself. Like the Church, the picture began in the East, then moved to the West and finally around the world.

But beyond the mere historical significance, there is the picture itself. In it you see, after a fashion, the very sight which the Magi saw. Your approach taken by the Kings from the East. The Evangelist expressly says, "They found the Child with Mary his Mother." You look at her with the Child in her arms, you recall the meaning of the picture — that from the beginning she was Christ's partner in the salvation of the world. Then you

are filled again with admiration for the truly universal character of the mission of Christ. For though Mother and Child are Jews, they are dressed like Greeks. Behind them in the picture, the Cross still reaches out its arms to the ends of the earth. Christ places all his graces in Mary's hands and she looks out in an ever-widening search for souls to receive them.

A TIMELY PRAYER

And finally, the written letters above her head and his tell you that she is the Mother of God and he is God himself. When this is known, how can there be any doubt about the all-embracing nature of Christ's mission? Is it possible for God to despise the works of his hands? Or is it possible for God's Mother to despise what is dear to her Son? As all men have come from the hands of God, all men are embraced by the nail-pierced hands of Christ. And if Mary has a prayer in her heart at this time of year as she relives the visit of the Magi, it must surely be the prayer of the Church that:

> "The kings of Tharsis and the Isles shall offer gifts;
> the kings of Arabia and
> Saba shall bring tribute.
> All kings shall pay him tribute,
> all nations shall serve him."

And happy indeed we will be, kneeling before the miraculous picture, if we find the same prayer upon our lips. In a world where the light of Christ's all-embracing love and Mary's perpetual help are needed more desperately than ever, if the political rivalries among nations and the social rivalries within nations are to end, no other prayer could be so timely.

— Perpetual Help

ANGER

Outbursts of anger are often defended or excused in an offhand manner. "I have a temper, and God help anybody who makes me angry!" Or, If people make me angry, I won't be responsible for what I say or do." Which means that they will be twice as responsible because they know beforehand where and how temptation will strick. Perhaps for no other sin do so many people make excuse: "I get angry often, but I just can't help it." If that were true, the logical thing to do would be to "put such people away" as having lost control of their minds and wills. What it really means is that they love their fault so much that they refuse to make the effort required to rid themselves of it, or else are just too lazy to make the effort to overcome the habit.

If you want a strong and admirable character, never compromise with any fault. Admit it humbly, and with every admission make a renewed determination to overcome it with the help of God. The faults that produce bad characters are the faults that are loved and defended.

SLOW DOWN!

If today's average American is confronted with an hour of leisure, he is likely to palpitate with panic. An hour of nothing to do! So he jumps into a dither and into a car, and starts driving off fiercely in pursuit of diversion... I thank heaven I grew up in a small town, in a horse and buggy era, when we had, or made, time to sit and think, and often to just sit... We "catch" a train, we "grab" a bite of lunch. We "contact" a client. Everything has to be active and electric... We need less leg action and more acute observation as we go. Slow down the muscles and stir up the mind!

Melbourne – The Center of Our Church in Australia

M. Schudlo, C.SS.R.

MELBOURNE, the capital city of the state of Victoria, has two cathedrals, one Ukrainian and one Latin. There are some 35,000 Ukrainians in Australia, of whom 21,000 are Catholics of the Eastern Rite, and the rest Orthodox. The first Ukrainian immigrants settled in Australia in 1949. There was no one to welcome them, when they arrived to this beautiful and prosperous country, for there was no previous Ukrainian immigration to this distant and 'unknown' part of the world. Yet in this short time since their arrival they accomplished many things which should make them proud. Not only most of them built their own homes, bought cars and other luxuries, but they also have organized their own schools, built community halls, etc. First of all, they started building their own churches and chapels in which they continued to worship God in their own beautiful Eastern Rite.

With the appointment of their own Bishop in 1958 it became necessary to have their own cathedral. Most Rev. John Prasko became the first bishop of the Ukrainian Catholics of Australia.

At first the fate of the Ukrainian immigrants in Australia was not enviable. There were no other Ukrainians to meet them and to accept them into their homes, as was the case with those Ukrainians who settled in the U.S. or Canada. Many of them had relatives or friends in the latter countries to welcome and to help them to settle in the new countries. In Australia it was different.

The first Ukrainian immigrants to Australia had to spend the first few months in the camps which the government prepared for them. More often than not families were separated for months or even for years, the wives with the children staying in the camps and the husbands working far away. Some of them were able to visit their families once a month, some not. The intellectuals were sent to pick grapes, dig postholes, and so forth. Some found employment in city factories. The contract bound them to work for two years wherever they were sent by the employment authorities.

When the contract ended, those who worked in the cities, stayed there, while the others who were employed on the farms, began filtering to the cities. And thus the first Ukrainian communities have been formed in Australia. These communities centered around the priests. In Victoria the first Ukrainian Catholic priest was Father Paul Smal. After his departure from Australia, Bishop Prasko took over the care of the Ukrainian Catholics in Victoria. The almost centenarian Latin Rite Archbishop Daniel Mannix (who when asked by a reporter to what he attributed his long life, replied: "I try to keep the Commandments of God." Archbishop Mannix would have been 100 years old in March, 1964) was very friendly to the Ukrainian Catholics from the very start. In 1950 the confraternity of Sts. Peter and Paul was formed in Melbourne. At the same time the first Saturday school was established in the same city. At present there are some 50 such schools throughout Australia attended by some 2,500 children. Unfortunately many Ukrainian parents do not realize the importance of our own schools and therefore do not send their children to

them. As a result their children do not know the Ukrainian language or know it very badly, although many of them were not even born in Australia. We may rightly ask ourselves: "What will the second or the third Ukrainian-Australian generation be like, if the first does not know our language."

The main purpose of these schools is to develop the Ukrainian child both religiously and culturally. We needed our own churches built in the true Byzantine Ukrainian style. This was necessary, if we wished to cultivate the attachment to our Rite and religious culture in our children and youth who do not remember Ukraine at all.

The Ukrainian cathedral, dedicated to St. Peter and Paul, stands upon one of the small hills in North Melbourne. It can be seen from the roofs of most houses. It is built in the true modern Byzantine style.

Melbourne is the capital city of Victoria. Its population surpasses two millions, while the whole state has a little more than three millions. Melbourne is a rival of Sydney. All political and religious movements come from Melbourne which makes Sydney uneasy, to say the least. This rivalry between the two largest Australian cities greatly amuses both the foreign visitors and the Australians themselves when they come to Sydney or Melbourne from other states. The population of Melbourne is slightly less than that of Sydney.

Melbourne does not have the attractive natural beauties and beaches of Sydney, but it is well planned. It lies on small hills and elevations, with the back-drop of distant hills which make beautiful panoramas to look upon. Melbournes's climate is vastly different from that of the other capital cities of other states. It can rain here at any time, and the weather may stay unsettled for many days. Sometimes people joke about, saying: "God made Sydney, but man made Melbourne."

John Batman is the founder of Melbourne. In 115 years it grew into one of the greatest cities of Australia. It is a solid, prosperous and progressive city, although its car drivers, according to the police statement, are the worst in the country.

Melbourne is not only the capital city of the state of Victoria. It is also the center of our Church in Australia. Here is our artistic cathedral which costs more than 100,000 pounds. As yet it is not finished in the inside, but the work is steadily progressing. The Australians count it as one of the best treasures of the city of Melbourne. When an aerial photo was taken for the press, the Cathedral of Sts. Peter and Paul occupied the first place on it.

It is built on a corner of Canning and Dryburgh Streets. The lot was purchased in 1950. Right behind the cathedral is the residence of the priests and a little to the left — the residence of the bishop which is now being remodelled by the Ukrainian volunteers who work on it every Saturday without pay.

The cathedral has the confessionals, a beautiful modern altar and the basement with several meeting-rooms and a hall. An artistic iconostas is also in the making. The cathedral accomodates some 900 people.

While the Ukrainian Catholics in Melbourne are busy with finishing their cathedral, their countrymen in other cities are not sleeping either. In some places the churches are already completed, in others under construction. In some cities the Ukrainians bought Protestant churches and turned them into Catholic, adapting them to the needs of the Eastern Rite.

Unfortunately one thing greatly hinders the development and the growth of the Ukrainian Catholic Church in Australia. It's the shortage of the Ukrainian Catholic priests. There are just 10 of them to take care of some 21,000 souls scattered throughout the vast Australian continent. Among them are two priests who are not Ukrainians by

birth, Fr. J. Bowden, an Australian Irish Redemptorist, and Father James Crespo, a Spaniard. Both have accepted our Rite and are working among our people. How fortunate we would be, if we had some 50 priests in Australia. Many new churches could be built in the various parts of Australia, if we had them. Now people are unwilling to build churches, because there are no priests to celebrate our Liturgy in them.

During missions I tell the people that the priests our Church so badly needs must come from among our young men that belong to our communities. Some families took the situation seriously, and some others prefer to sit on the fence and wait to see 'what will happen'. So far four young men are contemplating the priesthood. One of them will enter the seminary this year. Two of them would like to be missionary priests.

If we do not solve this urgent problem of priests, we cannot expect our Church to prosper in Australia, although it has all the chances to do so. It is not enough to sing "Sche ne vmerla Ukraina". Our parents must give their children to our Church, if they really love it and want it to prosper.

So far four missions were preached in Victoria: in Sunshine-Ardeer, which is a suburb of Melbourne. There are 120 Ukrainian families. They have their own new church, national hall and the school. Another mission was conducted in Newborough, 70 miles from Melbourne. Our community in Newborough has 43 families. They have built their own national hall. The third one was in Maffra, 130 miles away from Melbourne. Our parishioners live in two towns: Maffra and Sales. Their number was 16 families. The 4th mission was split into two, four days in Heyfield (9 families) and four days in Warrigul (6 families).

Except for Shushine, the rest of the missions were preached in the local Latin churches. The attendence was good, especially in Newborough. During the mission the young men have a special instruction on the priesthood. Some of them get very much interested in the idea of becoming priests, while the rest of them just sit and listen. They realize that any normal boy could become a priest, but when asked whether they would like to be one of them, some of them just shrug off their shoulders. "Why don't you want to be a priest? Do you have a reason for not being a priest?" The answer is: "No reason. I just don't want to. That's all."

To remedy the sad situation, we must increase and strengthen the spiritual life within our families. A vocation to the priesthood or nunhood cannot come from a family which is not deeply permeated by the Christian spirit. Of course, exceptions are always possible, but they remain exceptions, not a rule.

His Excellency, bishop John Prasko, before departing for the second session of the second Vatican Council, left his car for me. Really, I did not want to drive a car. Driving on the left side of the road seems funny and clumsy to me. But I had to accept it. In Melbourne district alone there will be 18 missions, including two in our cathedral. During all these missions, I will be staying with the Redemptorist Fathers in Kew, a suburb of Melbourn. The Redemptorist monastery in Kew is some 8 miles away from our cathedral, while other places in which the missions will be conducted lie in the range of some 15 miles. The public transportation is not always available, or if it is, it takes a long time to get to the place. You have to change the trams, take the trains, taxicabs, etc. Under such circumstances the car was the best solution to the problem. A few weeks ago I got an Australian driving licence and ever since have no trouble with the transportation, except for the traffic jams which are sometimes very bad, because the streets, in most cases are too narrow

to handle the ever-increasing traffic. Someone suggested in the local Melbourne papers that the only solution to the jam problem is to remove from the roads all the cars which are not paid for, but it was too radical, and no politician would dare to try it, because the federal elections are impending.

Now I have become accustomed to driving on the left side of the road and everything is fine.

It must be added that the countryside of Melbourne is beautiful. It is a pleasure to stop on some hill and contemplate the green hills, the trees, the fields and the brick houses in the distance. Everything is green at this time of the year, for the summer is rapidly approaching for the Australians. The month of December will be the hottest. It gets so hot in December, January and February that our Redemptorist Fathers do not preach missions during these months. But the heat of Melbourne will not bother me, for at that hot time of the year I will be preaching missions in New Zealand and Tasmania. New Zealand is some 1,000 miles east of Australia and therefore is cooler.

During the missions in Newborough, Maffra, Heyfield and Warrigul I stayed with the local Latin Rite pastors. They were extremely kind and friendly both to our people and to their missionary. May God bless them for their good heart!

How To Live One Day at a Time

Donald F. Miller, C.SS.R.

Some years ago a book was published under the title, "How to Live 365 Days a Year." A far better thing to learn is how to live just one day at a time.

PERHAPS the most important bit of practical spiritual advice that can be given to people in the world today is that contained in the title above: Live one day at a time. A large proportion of the unrest, conflict, frustration, rebellion against life, and downright sin into which individuals fall is due to their failure to concentrate their attention and efforts on rightly using just one day of their lives at a time.

A meditation on this subject should involve three things: I. What it means "to live one day at a time." II. What is the opposite of living one day at a time. III. Motives for living one day at a time.

I. What It Means

The rule "Live one day at a time," does not mean that thoughts of the future should never be permitted to enter a person's mind at all.

Every intelligent human being is bound to think seriously at times of death and heaven and hell, all future realities that should affect him in important ways. But to earn a happy death, to win heaven and to escape hell, no one need worry today about the problems, temptations and responsibilities of next week or next month or next year. It is only necessary to give God each day, even each hour, as it comes along.

Furthermore, it is only natural for human beings to have thoughts about their material and temporal future here in this world. It is one of the gifts of human intelligence that it is capable of dreaming about and planning for the future. It is impossible to live without hopes and dreams and plans. The sick man looks forward to being well. The student looks forward to his graduation and to using the education he is acquiring. Engaged lovers look forward to their marriage. The poor man looks forward to release from his debts and privations.

Yet with a multitude of dreams and hopes and plans, both of a spiritual and temporal nature, it is still possible for a person to concentrate on carrying the burdens, facing the tasks, fulfilling the duties of one day at a time. On that day, he isolates in his mind, from all the other future things he may have to do in order to reach a certain goal, just what has to be done or borne here and now. He resolutely resists and smothers fears of what may happen to him tomorrow or next month or next year. He wastes no time, after he has fixed on his plan, worrying about possible obstacles to its fulfillment that do not have to be faced today.

The motto of the man who lives one day at a time is that suggested by God Himself in the Bible: "Sufficient for the day is the evil (and hardship and heartache) thereof." He takes to heart the words of Christ in the sermon on the mount: "Why are you fearful, O ye of little faith?" — and the succeeding words that rebuke all who worry inordinately about food and drink and clothing and status for tomorrow.

II. The Opposite of Living One Day at a Time

Opposed to the attitude and habit of living one day at a time is that which consists of an ever-present, unreasonable anxiety about the future. The world is overstocked today with people who are oppressed by this attitude. Worries about future possible catastrophes, about burdens that may or may not some day be theirs, deprive them of the power to relax, and take all the good out of every small and great joy that comes their way today.

In scrupulous persons, this "ever-present anxiety" manifests itself in an inordinate fear that God will never forgive them, no matter how much they want to try to love Him; or in the fear that they will not be able, even with the powerful grace of God, to survive the normal temptations of life without falling into grave sin. Scrupulous persons are not content to say: "O God, I love You now, I love You today; I will not offend You today." They carry an unnecessary burden of both the past and the future: the past, in that they will not accept God's assurances of forgiveness, even though they have done everything required for forgiveness; the future, in that they see only inescapable sin and hell looming before them.

Far more common, however, than scrupulosity, is the ever-present anxiety of people about their material or temporal future. This anxiety starts with the false assumption or dream that something like perfect happiness is attainable in this world; that its attainment depends only on achieving a certain degree of affluence and being freed from pressing responsibilities. Those who are constantly peering into the future, and seeing little possibility that these two conditions of their false dream of happiness will be fulfilled, fall easy prey to the "ever-present anxiety" about the future.

Examples abound. It is natural that, in the materialistic atmosphere of America, many of the victims of over-anxiety for the future are made such by false dreams of money and the good living made possible by a great deal of money. There are those who cannot be happy today, even though today they have everything they actually need, because they cannot be sure today that in the future they will have much more than they need.

Even when a man has far more ma-

terial assets than he needs or can use today, his joy of living can be spoiled by something other than money that he does not have and may not attain in the future. The high-salaried vice-president of a company can be miserable because his eyes are fixed on the presidency of the company and he doubts that the future will bring it to him.

Hypochondriacs are wretched victims of anxiety about the future. Today they may feel reasonably well; they may be able to do their work; they may be capable of enjoying many human compensations and rewards. But they enjoy nothing because they are overwhelmed with the fear that tomorrow or next week or next year they will have cancer or a stroke or some incurable affliction.

Young mothers with three or four children are especially prone to the unreasonable anxiety about the future that takes the joy out of each day, and often leads to the deep joylessness of habitual sin. Their hands are filled and their days crowded with the tasks involved in caring for three or four children. Instead of living one crowded day at a time, they may become obsessed with the frightening thought that the future might bring them six or seven or eight children. So they permit today's tasks to become compounded by thoughts of the tasks that may or may not be their five or six or ten years from now. Thus they become engulfed in self-pity, mostly because of future possible events, and are easy prey to suggestion of sin that promises to take care of them ten years from now. They forget that nothing but God can take care of anyone ten years from now. God asks them to live one day at a time, and to live it for Him.

It is good, then, for everyone who finds himself subject to anxiety and worry to ask himself frequently: "How much of this worry of mine springs solely from my concern about future possible events? How much of it can I eliminate completely by concentrating simply on using this day rightly and well?"

III. Motives for Living One Day at a Time

There are many considerations that can be built into a person's outlook on life that will spare him from over-anxiety about the future, and make it easy for him to make the most of one day of his life at a time. Let every reader of these lines ponder slowly and prayerfully the following:

1. *Think of how easily God and the world can do without you, and will do without you some day.*

Perhaps the most basic and essential element of true humility is the attitude expressed in these words: "God does not need me, today, tomorrow or ever. I need God."

This attitude in no way denies the fact that God chooses to use human beings as instruments in the accomplishment of some of His plans. It should fill a persons's heart with gratitude to know that God is using him or her today — as a father or mother of a family, as a priest or missionary or an active nun, even as a contemplative praying for others. This thought can be extended to embrace even a person's work in the world, whether it be building, making, selling, transporting material things; even in such work God is using human beings as instruments.

But God's use of our work of our vocation today should never be looked upon as a guarantee that He will still choose to use us tomorrow. To become steeped in that conviction one need only look at the death list in a newspaper any day of the year, or make a visit to a cemetery.

Every day God takes some of those who seem to our human eyes very important cogs in a family or a business or even an apostolate, to Himself. He can do the same to anyone, ourselves included.

Reading the names and dates on

tombstones is a reminder of the same truth. How many of those now long dead, died at a time when their minds were filled with plans and dreams for the next month or year! How many were filled with frustrations and worries on the very day they died because they were concerned too much about the future! How foolish the worries seem now, and how soon after their death the world resumed its course without them.

There need be nothing morbid about this. Its sole fruit should be a strengthening of the convictions expressed in these words: "I need God today. God does not need me. I will give God this day that He gives to me."

2. *Think of the gratitude you owe to God for all the good things He has given you up to today.*

Each day that God gives to anyone of us is only the latest in a long series of good things He has given to us in the past. It should be looked upon, not as the threshold to a doubtful and uncertain and worrisome future, but as one more (which might be the last) gift on top of thousands of past benefactions.

The popular song about counting your blessings contains a pertinent moral. It is so much better to count up what you have already received than to count and worry about what you may or may not receive tomorrow.

This should be done even by those who are, according to the phrase, "in the prime of life." Young fathers and mothers raising small children, young professional persons just reaching the height of their ability to serve others, should learn to blot out worries about the future with thought of what God has permitted them to do in the past.

If one acquires the habit of thus being grateful for each new day as something added to all God's generosities in the past, then upper middle age and even old age will not be a trial. Each new day, with whatever trials of weakness and illness it may bring, will be accepted as something far beyond what one has deserved.

3. *Think of the one most important thing required of you for one day — to live without offending God by serious sin.*

"Alcoholics Anonymous" attributes much of its success in rescuing the victims of compulsive drinking to one of the rules in its code, namely, that which keeps them constantly mindful that they need to fight the battle of resisting a taste of intoxicants for only one day at a time.

This same principle may be profitably applied to a far vaster field, indeed to the whole field of Christian living. While God asks His children to love Him with their whole hearts, which means to be ready at any time to suffer anything for love of Him, He still gives each of His children only one day at a time in which to carry out their resolve.

This is especially important for those who are trying to overcome some habit of serious sin. After they have planned their campaign, for example, to avoid unnecessary occasions of sin, to use the sacraments and prayer frequently, they should settle down to fight their battle just one day at a time. They will lose the battle if they keep saying to themselves, "How can I ever avoid the sin of impurity, or the sin of anger, or the sin of detraction, or the sin of drunkenness, for a whole year or for ten years?" They will win the battle if they say to themselves, "God asks no one to live more than one day at a time. Today I shall be faithful to Him at any cost."

4. *Think of the smallness of today's troubles and sorrows in comparison with the sufferings of Christ and the pains of hell.*

Self-pity always has its roots in surrender to the feeling that God is being unfair and unjust to us in sending us so many burdens that He does not ask others to bear. Actually, the comparison that should be made is not between ourselves and other human beings on earth, but between ourselves

and the suffering, crucified Christ, and between ourselves and the eternity lost in hell.

No human being, not even the most tortured by illness or persecuted by enemies, has to bear anything like the sufferings of Christ on Good Friday. Whatever sorrows or burdens one day brings are only a tiny share or overflow of the sufferings of Christ during His passion. When we run into a hard day in our lives (and it must be repeated that hard days come only one at a time), we should say to ourselves: "This is my Good Friday. But certainly its darkness, its bitterness, its loneliness, its pain, is not worthy to be compared with what Christ suffered for me on the day He made atonement for my sins."

In similar fashion a person who has a hard day should train himself to think of how feeble is the comparison between his (or her) suffering of today and that which lost souls are experiencing in hell, and which he himself might be experiencing if God had taken him in any of his past serious sins.

It is possible for people on earth to heed the advice of living one day at a time simply because there is always the certain hope that things can and will be better in the future. But in hell there is no such hope. Lost souls know that, while the present is filled with torment, there is no prospect that the torment will ever lessen. Hopelessness and despair are the lot of the damned; they need never be the lot of those still living on earth.

With motives and thoughts like these, it is possible for anyone to bear up cheerfully under the burdens of a given day. Whenever there is a temptation to feel oppressed by thoughts of how dark the future appears, all the above reflections will be called upon to offset the feeling of oppression. And this prayer, which the Church places on the lips of all who say the Divine Office every day and at the beginning of each day, in Prime, will be called to mind:

"O Lord God almighty, Who hast brought us to the beginning of this day, defend us in the same by Thy power: that we may not fall this day into any sin, but that all our thoughts, words and works may be directed to the fulfillment of Thy will. Through our Lord Jesus Christ, Who liveth and reigneth in unity with the Father and the Holy Spirit, world without end. Amen."

A CALL FOR VOCATIONS

We cannot help turning our paternal spirit in a special way to young people; We embrace them with a warm love and remind them that, in them, the Church rests great hopes for the years to come.

The harvest indeed is great, but the laborers are few (Matt. 9:37). How many areas there are where the heralds of the Gospel truth are worn out by their labors and waiting eagerly and longingly for those to come who will take their place! There are peoples who are languishing in a miserable hunger for heavenly food more than for earthly nourishment. Who will bring the heavenly banquet of life and truth to them? We have complete confidence that the youngsters of our time will be as quick as those of times past to give a generous answer to the invitation of the Divine Master to provide for this vital need. Pope John XXIII.

FRIEND

For herein does a friend differ from a flatterer; the flatterer speaks to give pleasure, but the friend refrains from nothing, even that which gives pain.

My Thorny Problem

(Duties of God-parents)

M. Schudlo, C.SS.R.

Some 15 years ago I was asked by a neighbor to be the sponsor to their twins. At that time my neighbors were Catholics, although not of the best standing. Two years ago they fell away from the church altogether and joined a sect, taking with them the two twins to whom I was sponsor at their baptism. These poor children will be raised outside the Catholic Church. I have heard that it is the sponsor's obligation to see to it that such children be educated as Catholic. What can I do now? Am I responsible, if they grow up as non-Catholics because of their parents' apostasy from the Catholic Church?

It is sad that many sponsors are not aware of their moral obligation toward the children. To many Catholics being a sponsor means to go to church, hold the child for a while, have a good dinner at the child's house, and then forget all about it as if nothing happened.

Being a sponsor to a child at baptism is a serious obligation to see to it that the child is raised in the true faith, if the natural parents neglect its Christian education.

Of course, the first obligation to raise a child as a Catholic belongs to the natural parents, for it is their sacred duty to provide a moral and religious upbringing for their offspring. The Church law, requiring a sponsor to act as substitute is not an invasion of the parental rights. The Church requires two or at least one sponsor to make sure that the baptized child will get a good Catholic education, should its natural parents become unable to provide it. It's something like the procedure of the banks. They require a guarantee of a sponsor when they lend the money to someone when they are not absolutely sure he will be able to pay it back. If the debtor fails, then the sponsor must take over and pay all the debts.

A baptized child has the right to a good education. Consequently, if the natural parents seriously fail to provide it, they forfeit their right in this regard. Then the child must get its Catholic education from someone else, and that someone else is the sponsor upon whom the Church has placed this secondary obligation to see to it that the child gets this education, because the sponsors are the spiritual parents of the baptized child. (Can. 1335 and 1372).

The sponsors are not bound to mix up with the education of their spiritual child, when he is reared in a Catholic family, because they can presume that it gets its education from his natural parents. But it is different when the poor child lives with his fallen-away parents. Such is the case of our questioner.

What can you do, then, to fulfill your obligations toward your spiritual child. You must get acquainted with the way the child is being raised and exhort both the parents and the children that they are bound by their obligations to the Church which they have contracted at baptism. If the parents refuse to co-operate then you must try to admonish the children to hold to their Catholic faith. Unfortunately, it is not always possible to do it because of the

prejudices and hatred of the natural parents. In such a case you should not be disturbed in conscience, because it is morally impossible to fulfill your duty. It would be a mortal sin for you, if you were able to do it, and refused because of human respect or some other trivial reason. But this obligation comes from an ecclesiastical law, and for that reason a grave and serious inconvenience excuses you from the obligation. But you should pray for the poor children and exhrt others to practice the Catholic religion, if you have a chance to do so.

TONGUE-TINGLER

Push a clean dry dime and a cent into a slice of lemon, close but not touching. Touch the edges of the coins with your tongue and you will feel a momentary tingling sensation. This is electricity. The electrical manufacturing industry has grown from this type of simple discovery.

THINGS TO PONDER

A recent analysis states: "If you have reached your 70th birthday, this may startle you; if you are not yet 70, perhaps these figures will encourage you to make some changes.

"Statistics show the average person of 70 has spent: 3 years in education; 8 years in amusement; 6 years in eating; 11 years in working; 24 years in sleeping; 5½ years in washing and dressing; 6 years in walking; 3 years in conversation; 3 years in reading, and 6 months in worshiping God!"

DON'T EXCUSE YOURSELF!

A mark of great weakness of character is the habit some people have of publicly admitting and then excusing some fault or sin of which they are guilty frequently and regularly. In some persons this develops almost into a habit of boasting about their moral weakness; in others it is a half-conscious method of setting up a barrier against the criticism and blame which they feel they deserve from their family or friends; in all persons this habit of excusing one's faults and failings is a bad sign because it displays an unwillingness to overcome a bad habit.

A few of the bad habits that are commonly defended by those who indulge in the practice of excusing their weakness are drinking, profanity and anger. But let it be remembered that these points are only a few of the long list of failings that could be added.

CASUAL APPROACH

A woman driving the family car made a slight mistake one afternoon. The out-of-control car smashed through a fence and plunged into four feet of water. Driver wasn't hurt, but car was almost submerged.

Problem: how to tell hot-tempered husband in a way to occasion minimum display of fireworks. She decide on the casual approach.

"Dear," she said that evening, when husband was well-fed and comfortable, "you know that quarrel we had last week... you snapped at me and told me to go jump in the lake. Remember? Well, I did it today."

"What?"

"Yes, I did. Oh, and by the way, I took the car with me."

Ukrainians of Australia Lost Their Friend

HIS Excellency Daniel Mannix, Archbishop of Melbourne, was a great man and a great friend of the Ukrainians who came to Australia after World War II. He helped them in many ways.

Once a year he asked our Bishop Prasko to celebrate a solemn Mass in his cathedral of St. Patrick in Melbourne, at which he presided. He attended some of our concerts. He helped our Bishop to get a car which he badly needed and could not afford when he started his work in Melbourne and in Victoria which is one of the states of Australia.

It is not surprising that the Australians at large did not know our people when they arrived here. There were many misunderstandings and frictions. While some Latin Australian Bishops wished to latinize our people, Archbishop Mannix came out openly in their defence by declaring that they should keep their Eastern Rite, preserve their national customs, build their own churches, and teach Ukrainian language to their children. "You will be better Australians, if you do not forget Ukraine, the country from which you came!" he told our people. It was a powerful uplift to our first immigrants who felt strangers in this wonderful country of Australia.

When there was a question of establishing our own bishopric, Archbishop D. Mannix supported the idea wholeheartedly. He received Archbishop Hermaniuk, C.Ss.R., when he made a visit to our people in Australia.

No wonder, the Ukraimians of Australia were sad when they heard that their beloved friend, Archbishop D. Mannix passed away on November 6, 1963. He collapsed in his home the day before and died the next day. He died of celebral anaemia. He was conscious almost to the last moment of his life.

In March 1964 he would have been celebrating the 100th anniversary of his birth. He was a great leader in the Australian national and ecclesiastical life. He did not believe that priests or bishops should stay in the sacristy. For this reason he courageously took a firm stand on many issues which concerned the public life of his flock.

He was born in Ireland on March 4, 1864. He was the son of an Irish farmer. He was ordained a priest in 1890 and was both professor and president of the seminary from 1903-1912. He became Archbishop of Melbourne in 1917. These were stormy times. He condemned conscription during the first World War. He was arrested by the British in 1920 when he set out for Ireland whose independence he promoted. He was a good friend of president de Valera, first president of an independent Ireland. He travelled extensively during his lifetime. One of his latest moves was to call for a "crusade of prayer for the safety of Australia." He was a devout churchman, a great humanitarian, educationalist and exampler of Christian charity toward all, both Catholic and Protestant, for whom he organized groups of good people who helped the needy during the depression.

From his arrival in Melbourne in 1913 he established 71 new parishes, invited 14 Orders of Priests, two Orders of Brothers and 21 womens' religious Orders, to settle in his archdiocese.

He was never sick in his long life, nor did he ever take a bottle of medicine before his last illness. He did not go to the movies or races. But he worked hard on social problems of his people.

He was a real Australian, although he did not forget his native Ireland which he helped to gain its independ-

ence from England. During a rally in Melbourne 100,000 Irish came to hear his speech in which he promoted the independence of Ireland.

Archbishop Mannix was highly respected by both Catholics and non-Catholics. During his last illness he was visited by some political leaders and by the Anglican Archbishop of Melbourne, Dr. Woods.

He was buried in his cathedral in Melbourne on Nov. 12th.

May the Lord rest his soul!

KONDAK OF CHRISTMAS

Today the Virgin gives birth to the One Who surpasses all creatures, and the earth offers a cave to the inaccessible. The angels and the shepherds praise Him, and the Wise Men follow the star, it is for our sake that a young infant, the eternal God is born.

HAIL MARY

This prayer is low in words, high in mysteries, small in speech, great in might, above honey sweet, and above gold precious. It is woven of passing few words, and is spread into the most wide torrent of heavenly sweetness.

BUBBLE TROUBLE

"Doctor," the owner of a Great Dane told a vet, "You've got to do something. My dog does nothing but chase bubble cars."

"That's nothing," replied the vet. "Most dogs chase cars."

"Yes, but mine catches them and tries to bury them in the back yard."

MOUSE TRAP

The little fellow was trying to impress his friends at the 'local'.

"If I go home late on an evening, my wife comes to me on her knees," he boasted.

"And what does she say to you?"

"Usually it's 'Come out from under that bed you little rat!'"

PARTING THREAT

She: "My father takes things apart to see why they don't go."

He: "So what?"

She: "So you'd better go!"

The older a man gets, the farther he could jump when he was a boy.

A judge, noted for his gentleness to defendants, asked the contrite and broken man before him, "Have you ever been sentenced to imprisonment?" "No, your Honour," said the prisoner and burst into tears. "There, there, don't cry," said the judge. "You're going to be now."

DID YOU RENEW YOUR SUBSCRIPTION?
IF NOT, DO IT TODAY!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 1.

Volume XXXVI, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Поклін Мудреців ---------- о. М. Марусин 1
Місячне намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 5
Земська батьківщина Ісуса Христа
о. М. Щудло, ЧНІ. 7
Українські Владики і прочани були в Папи 12
Новий Рік ---------- 16
Блаженний Іван Нюман, ЧНІ. ---------- С. Х. 18
Думки під Йордан ---------- В. Буженко 23
Скромність і чистота _ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 25
Хотів би ти знати? ---------- 26
Син—кара для батьків ---------- М. Щ. 28

'No Room at the Inn'
Rev. William J. Smith, S.J. 33
The Country of Christ
M. Schudlo, C.SS.R. 35
Can You Be a Hero?
Kenneth Eberhard, C.SS.R. 40
First American Bishop Is Beatified
W. Frean, C.SS.R. 43
I'd Like to Know 47
Perpetual Help and the Epiphany
John V. McGuire 49
Melbourne—The Center of Our Church in Australia ..... M. Schudlo, C.SS.R. 53
How To Live One Day at a Time
Donald F. Miller, C.SS.R. 56
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 61
Ukrainians of Australia Lost Their Friend .. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1964
FEBRUARY

REDEEMERS

"...До Єрусалиму принесли його, щоб поставити його перед Господом..." (Лука 2, 22).

VOICE

Три світочі Східньої Церкви

(СВЯТО ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ)

о. М. Щудло, ЧНІ.

ТАК наша східня, як латинська західня Церква мала в минулому своїх визначних мужів, що прикладом, наукою і святістю перевищали інших сучасників. Через цей визначний характер згаданих мужів вони сталися живим прикладом і духовними світилами не тільки для тих християн, що проживали в їх часах, але й для всіх грядучих поколінь.

Між такими світочами Христової Церкви на Сході були Св. Василій Великий (329-379), Григорій Богослов (325-389) і Св. Іван Золотоустий (347-407).

Всі три проживали в бурхливих часах, і саме ці релігійні і моральні бурі, в яких мусіли трудитися і змагатися за святу Євангелію, вчинили їх героями в Христовій Церкві та борцями за вічну Божу правду, що людські пристрасті, незнання, злоба, нехристиянські володарі і погоня за нездоровими новостями намагалися перекрутити, пофальшувати і нагнути до своїх людських поглядів чи інтересів, бо так як деякі жиди в часах Спасителя не погоджувалися з Його Божеським навчанням, так у світі завжди будуть люди, що не схочуть вповні прийняти науки Божого Сина. Деякі будуть поверховно притримуватися її, не дозволяючи Божому духові ввійти до їхніх душ і перетворити їх на образ і подобу Небесного Отця, хоч устами вони радо признаватимуть, що кожен ісповідник Євангелії повинен бути дійсною Божою дитиною і живою відбиткою Христа Спасителя.

Св. Василій Великий м.і. трудився в Палестині, а Св. Григорій Богослов і Св. Іван Золотоустий були архиепископами в Царгороді, столиці славної візантійської імперії, яку турки повалили в 1453 р.

Палестина в часах, коли ці Святі проживали, була християнською країною. На жаль через ослаблення візантійської держави араби зайняли її в сьомім столітті. Під окупацією музулманських арабів християнство опинилося в страшній небезпеці, бо, хоч загально кажучи, араби шанували Церкву і не нищили насильно християнства, все таки вплив магометанізму на деяких слабодушних і зматеріялізованих християн був фатальний. Багато з цих християн не потрапило опертися

моральному магометанському натискові, примані привілеїв, що ними користувалися магометани, і бажанню належати до панівної кляси населення, і так помалу велике число Христових визнавців відреклося своїх хресних обітів, зрадило Христа і перейшло до магометанського табору, стаючись послідовниками Магомета. Щоправда, якась частина християн залишилася вірними Церкві і Христові, і їх доля під арабами не була завжди рожева, і число їх невелике.

Релігійний образ сьогоднішньої Палестини

Сьогоднішня Палестина поділена між жидів і арабів. Жиди проживають в Ізраїлі, а араби в королівстві Йорданії.

В Ізраїлі сьогодні помітний сильний протихристиянський рух. Минулого року Шльома Льоренц, провідник релігійної жидівської партії "Агудат Ізраїль" і її парляментарний представник, домагався на з'їзді в Яфі, щоб жидівський парлямент видав закон, що обмежував би християнську діяльність в Ізраїлі. Крім цього він звернувся до Америки, Англії і Франції, домагаючись від них, щоб вони держали собі вдома своїх місіонерів.

На цім самім з'їзді головний рабин Тель-віву і Яфи, Унтерман, сильно осудив християнських місіонерів, заявляючи, що вони "використовують всякі негідні засоби, щоб приманювати душі до християнства і відтягати їх від юдаїзму".

В січні минулого року молоді жидівські фанатики влаштували протимісіонерську демонстрацію в Єрусалимі. Щоправда, уряд висловив жаль з цього приводу і грошево покарав їх, але це не здусило протихристиянського духа між цими фанатиками.

Як же ж поставилися християни Ізраїля до деклярацій Шльоми Льоренца і рабина Унтермана? Два католицькі єпископи і провідники православної, англіканської, баптиської, лютеранської і пресвитеріянської Церков видали спільну заяву і переслали її до уряду і преси.

Ось ця заява, яку подаємо в перекладі:

"Ізраїльські часописи цими роками помістили багато оскаржень проти християн в Ізраїлі, лихо представляючи місіонерську діяльність. Джерело цих оскаржень частинно криється в браку інформацій, а часом ці оскарження походять зо злої волі. Вони були прикрі для тих, що шанують в інших свободу сумління.

"Ми, нижче підписані, заявляємо, що наші громади не є місіонерськими в злому значенні, як дехто хотів би це приписати нам.

"Не використовуємо економічного положення ізраїльського громадянина цебто його вбогости, безробіття, браку помешкання чи бажання емігрувати, щоб так навертати його, бо в наших очах віра це добровільний Божий дар і безкористолюбна відповідь людини

"В бажанні навернень ми не маємо негативного наставлення до Ізраїля, як деякі жиди думають, бо ми переконані, що навернений на християнство жид дальше залишається членом свого народу, яким він був від народження.

"Як іде про школи, шпиталі й інші інституції, то в них намагаємося служити іншим. Тут

нема ніякого натиску на нікого.

"Ось наша ціль:

"1) Помагати членам наших громад, бути кращими християнами і громадянами.

"2) Свідчити, що Христос це джерело правди і життя для цілого людства. Ми це робимо через богопочитання, приязнь з усіма і участь в соціяльнім, економічнім і культурнім житті народу.

"Дискусіями, промовами і літературою намагаємося відповідати на питання тих, що хочуть інформацій про християнство. Ми не можемо цього відмовити, бо мусимо ділитися з кожним світлом і радістю віри.

"Ось тому радо вітаємо як членів наших Церков всіх тих, що добровільно і з релігійних мотивів хочуть бути християнами. Вони були довго випробовувані, щоб доказати свою щирість, безкористолюбність і здібність поділяти труднощі, що є долею кожної меншости.

"Ця декларація виявляє наше переконання і наше життя, і ми бажаємо залишитися їм вірними.

"Ми підписані представляємо різні Церкви і ми не маємо нічого спільного з тими, що поступають наперекір нашій деклярації".

Отак видно, що християнство буває сьогодні хитро переслідуване і поборюване в країні Христа Спасителя, де ще залишилася мала горстка християн, що, не зважаючи на натиск жидівської, ворожо наставленої до них більшости, все таки держиться Святої Євангелії. Вона терпить гонення, яке було часткою перших християн по відході Спасителя до неба.

Як же представляється християнство в королівстві Йордан-

ній, що її заселюють араби і християни, Там на 1,200,000 дві третї визнає Магомета, а одна третя Христа. Християнство в цій частині колишньої Палестини не є переслідуване, але закон забороняє магометанам ставати християнами. Зате християнин може свобідно стати магометанином, і закон цього не забороняє йому. Навіть ключі від церкви Божого Гробу, де є Голгофа і гріб Спасителя, немов на глум історії знаходяться в руках і посіданні одної магометанської родини!

Що ж діється з християнством на землях давньої візантійської імперії, що славилася своїм золотоустим проповідником, Іваном Золотоустим? І там так само залишилися тільки сліди християнства. Царгородський патріярх Атенагорас І, наслідник славних царгородських патріярхів і колишній покровитель нашої Церкви, має сьогодні заледве 300,000 вірних, хоч колись патріярхат мав понад 60 митрополій. Де ж ділися мільйони християн, що заселювали розлогу візантійську імперію? В ході століть вони розплинулися в магометанстві!

Як сумно три Святителі мусять з неба дивитися на ці місця, де колись трудилися і де мешканці визнавали Христа, а сьогодні їхні нащадки проміняли Христа за Магомета! Дивна тайна Божого Провидіння.

Хіба це тільки тайна Божого Провидіння. Хіба Христос міг би бажати, щоб християни проміновали Його за Магомета? Напевно ні!

Хто ж тому винен, що християнство зникнуло з країн, де проживали і працювали три Святителі? Самі християни! Через духовну лінивість і оспа-

літь, брак ревности і вдячности Богові за дар віри, вони стали млявими лінюхами. Араби використали це моральне отяготіння й оспалість і зайняли ці країни, а турки закінчили підбій! Під турками й арабами охлялі християни проміняли Христа за Магомета, хоч щоправда не всі, але колосальна більшість!

Яка ж з цього наука і пересторога для нашої української католицької Церкви поза Україною? Через брак священиків, яких український нарід, не зважаючи на патріотичні вигуки, через слабеньке виховання власних дітей і недбалість наша Церква корчиться поза Україною в кожній країні світу, де проживають українці! Це сумний і жалюгідний факт, якого не слід закривати патріотичними окликами: "Душу й тіло ми положим..."

Наша Церква потребує священиків і духовних провідників на взір трьох Святителів, що потрясли б сумлінням українців і пробудили б їх з духовного летаргу, помагаючи їм позбутися фальшивого мрійництва: "Якось то буде!"

Без належного й добре вихованого клеру цебто священиків і місіонерів, без численних Сестер-черниць, що навчали б нашу дітвору, наша Церква буде невпинно корчитися, поки зовсім не зникне з лиця землі! Бог не вчинить чуда, щоб рятувати нас від обрядової загибелі, якщо самі не дамо рідній Церкві власних синів і дочок на священиків, місіонерів і Сестер, без яких наша майбутність в позаокеанських країнах засуджена на гірку грядучу загибель!

Хто ж думає про це? Хто цим журиться? Де наші малі і великі семінарії по різних країнах світу? В цій ділянці дуже мало тільки подекуди вчинено... Це так мало, що нас не врятує на довгий час... А тим часом "патріотично настроєні юнаки і їхні батьки" виспівують при всяких нагодах: "Душу й тіло ми положим..." Дійсно положимо душу і тіло: душу віддамо в руки Бога—хоч не відомо, що Бог зробить з цею душею!, а тіло піде до гробу... А бідна українська Церква без священиків помаленьку буде корчитися і завмирати, поки зовсім не завмре і перейде до історичних аналів...

Дивно воно, що справа покликань до священства між нашим народом так страшно занедбана. Якщо ця справа не буде негайно і належно розв'язана, то всі інші інституції будуть хіба нагробним каменем для нашої Церкви.

Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків, місіонерів і Сестер монахинь. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб післав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

"Я відділив вас від інших, щоб були Моїми!" (Лев. 20, 26). Саме тому Бог не дав старозавітнім священикам дібр і частини землі, як це вчинив для мірян, бо Сам бажав бути їх часткою: "У землі їх не матимеш жадного наслідя і частки в тебе не буде між ними. Я Сам—твоя частка і твоє наслідя серед синів Ізраїля" (Чис. 18, 20).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ХРИСТИЯНСЬКА СПРАВЕДЛИВІСТЬ І ЛЮБОВ ДОПОМОЖУТЬ У НУЖДІ ТА СТРАДАННЮ НЕДОРОЗВИНЕНИМ КРАЇНАМ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць лютий благословене св. Отцем)

В останніх літах, а зокрема по другій світовій війні; цілий ряд народів і країн, що до того часу були колоніями різних європейських держав, стали самостійними державами. Ця переміна поступала й поступає так скорим кроком, що тому 20-30 років і найліпші знатоки не могли того сподіватися. Цей політичний перелом спричинив багато різних і дуже складних пролем, від розв'язки яких залежить майбутня доля не тільки даних нових держав, але й цілого світу.

I. Незалежність і свобода якоїсь країни не багато значить, якщо та країна не може з них користати, не маючи до того конечних засобів. На жаль нові держави дуже часто не мають тих конечних засобів. Вони не мають гроша, технічних устаткувань, будинків, фахових робітників, учених, завідателів, урядників і т.д. Малі засоби, що ними розпоряджають ті нові країни зовсім не вистачають, щоб зарадити конечним потребам самостійної держави.

В таких обставинах спочиває на народах, державах, що мають досить різних засобів обов'язок помогти тим недорозвиненим країнам. Однак справа помочі недорозвиненим країнам може лучитися з великими надужитями зо сторони тих, що помагають. Несення такої помочі може походити з чисто матеріялістичних цілей, щоб використати недорозвинені країни для своїх самолюбних цілей, для власної наживи. Часом знову ті держави, що помагають недорозвиненій країні можуть мати свої політичні цілі, далекі від правдивого добра даної країни. З другої сторони ті недорозвинені держави можуть ставляти за великі домагання, або їх провідники можуть старатися використати ту поміч, щоб впровадити свої політичні цілі зо шкодою для загального добра. Часом недорозвинені країни можуть думати, що та постороння поміч звільняє їх від обов'язку самим докладати старань і зусиль для добра своєї країни.

II. Тому намірення Апостольства Молитви на цей місяць є так дуже важливе. Це є обов'язок християнської любови, що спочиває на кожній людині, що ліпше мається, щоб помагала потребуючим. Спосіб і розмір тієї помочі залежить від різних обставин. Головний обов'язок нести поміч недорозвиненим країнам спочиває на головах держав, на керманичах могучих промислових підприємств і на подібних впливових особах.

Трудно було б означити, кілько після справедливости належало б вимагати тієї помочі. Однак, коли ходить про християнську любов, то нива щодо того є дуже широка і є дуже багато нагод нести таку поміч. Милився б той, хто думав би, що та поміч обіймає тільки гро-

ші й технічне устаткування. Багато треба помочі, що відноситься до особистого рівня: ця поміч обіймає виховання, образування відсталих, необразованих і недорозвинених людей, щоб дана країна якнайскоріше мала своїх, своєрідних робітників, що знали б усі ділянки промислу так, щоб могли успішно провадити всі ділянки робіт, так у хліборобстві, як у промислі, щоб дана країна мала також своєрідних учених, професіоналістів, лікарів і т.д. Все те вимагає великого зусилля любови зо сторони учителів, що будуть помагати країні.

І коли християни трудяться, несучи поміч недорозвиненим країнам у їхній матеріяльній потребі, повинні все тямити на свій ще більший обов'язок нести поміч у їх духовних потребах, бо "що поможе чоловікові, коли й цілий світ здобуде, а занапастить свою душу?" (Марко 8, 36). Багато є причин, щоб ми ревно благали Пресв. Христове Серце через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб християнська справедливість і любов допомогли в нужді й стражданню недорозвиненим країнам.

Місійне наміреннн: За зріст покликань на братів-місіонерів.

Березень: Загальне наміреннн: Нехай вірні познайомлюються з літургічним духом Великого Посту та в своєму житті проявляють його покаянний характер.

Місійне наміреннн: Нехай самостійні держави гармонійно співпрацюють для забезпеки правительства, основаного на справедливості й мирі.

ОБОВ'ЯЗОК ЗМАГАТИ ДО ДОСКОНАЛОСТИ

Браття, коли Христос, що є нашим життям, з'явиться, тоді й ви з'явитеся в славі разом з Ним. Отож умертвляйте свої тілесні пристрасті цебто схильність до розпусти, нечистоти, похоті, лихі бажання і скупість, бо вона є своєрідним ідолопоклонством. За такі речі Божий гнів спадає на непослушних синів. І ви колись керувалися ними, як вони панували над вами.

Тепер же позбудьтеся всіх цих блудів: гніву, обурення, злоби, богохульства і безсоромних розмов. Не говоріть неправди один на одного. Скиньте з себе старого чоловіка з його вчинками і зодягніться в нового, який постепенно обновляється по образові свого Творця до належного знання. Тут нема вже грека, ні жида, обрізання і необрізання, варвара і скита, невільника і свобідного чоловіка, але Христос є всім у кожнім з нас. (Колос. 3, 4-11).

Один дурень потрапить заперечити більше речей ніж 100 філософів зуміють доказати.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ** і **НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ТРЕБА УВАЖНО МОЛИТИСЯ

Св. Альфонс Лігорій

СЛІД відновляти увагу й почування, як молимося. Це поможе нам користати з них. Св. Августин каже: "Треба часто підсилювати вогонь, щоб зовсім не охолоднуло те, що було гаряче, або не погасло те, що горіло"! Час остуджує набожність, ба й згодом зовсім знищить її, якщо не будемо часто духовно обновляти себе.

Є подвійна увага: **внутрішня і зовнішня.** Внутрішня увага— це скупчення. Зовнішня увага полягає в тім, що людина уникає все, що незгідне зо скупченням, от як писання під час молитви, балакання, участь у розмовах, тощо, бо все те вимагає уважливости. Духовні вчителі, і це слід підкреслити, навчають, що не виповняє свого обов'язку той, хто проказує часослов на публічних площах або деінде, де й багато розтрі-пань.

Внутрішня ж увага буває **потрійна:** увага на слова, на значення слів і на Бога. Так загально навчають богослови за прикладом Св. Томи. Ось слова Св. Томи: "При усній молитві можна вживати потрійної уваги. Можна думати про слова, щоб не помилитися. Можна роздумувати про значення слів. Можна так само й звернути увагу на Бога та на те, чого прохаємо".

Перша увага заторкує слова. Людина намагається добре і виразно вимовляти їх, як проказує молитву. **Друга** увага займається значенням слів, бо тоді людина старається добре зрозуміти значення кожного слова, що проказує під час молитви. Водночас силкується розбудити відповідні до слів почування. **Третя** увага є найкращою, бо вона помагає людині споглядати на Бога, поклонятися Йому, дякувати і любити Його, та при тім благати в Нього потрібних ласк.

Якщо при першій увазі чоловік має замір молитися, то вона вистачає, щоб виповнити обов'язок. Св. Тома каже: "Перша увага заторкує слова й прохання. Молитва буває уважна, якщо одна зо згаданих уваг товаришить їй".

Побожно проказує молитву той, хто задовольняється увагою на значення слів, не журячись нічим іншим. Зате яка користь, коли хтось тільки устами проказує молитву і силкується що-мога найскоріше скінчити її, щоб позбутися тягару, бо гейби тяжку в'язанку дров ніс на плечах? Дехто так скоро проказує молитви гейби брав якусь гірку пігулку. А вже куди гірше поступає той, що під час проказування молитви

розглядається довкруги або навіть невмісними словами переплітає її. Св. Бонавентура оповідає, що якийсь побожний священик проказував часослов. Один прелат спитався його про певну справу. Священик відказав, що саме тоді розмовляв з кудись гіднішою Особою, тому не міг задовольнити його. Відвернувшись від прелата, похилив голову і дальше проказував свій часослов. Той сам Святий додає, що один духовник заслужив собі на довге чистилище, бо безпотрібно перервав проказування зачатої молитви.

* * *

Ми не твердимо, що слід непокоїтися або сумувати, як недобровільні розтріпання турбують нас під час проказування молитви. Нема там ніякої провини, якщо не бажаємо їх. Сам Господь співчуває нашій немочі, бо непотрібні гадки часом без нашої вини турбують нас, тому вони не відбирають заслуги нашій молитві. Св. Тома каже: "Молиться в дусі та правді той, хто за натхненням духа починає молитися, хоча б згодом немічний дух зазнавав розтріпань". Цей же Святий водночас додає, що навіть контемплятивні душі не годні довго високо літати, бо людські немочі стягають їх у долину розтріпань: "Людський ум не годен довго високо пробувати, бо тягар немочі тягне його вдолину. Через те розум розгублюється, як контемпляцією зніметься до Бога".

Зате, каже Святий Тома, прогрішується і не користає з молитви той, хто добровільно та навмисне буває розтріпаний: "Грішить і нищить добрий вислід молитви той, хто навмисне розгублюється, як молиться". Каже: "Навмисне," цебто як зауважить розтріпання, але не хоче відкинути його від себе. Так загально навчають духовні Вчителі.

Пам'ятай день суботній святкувати. Шість днів працюй і роби всяку свою роботу, але сьомий день це субота для Господа, твого Бога. Не роби жадного діла ти і твій син і твоя дочка... (Ісх. 20, 8-10).

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Друга сесія II. Ватиканського Собору

(30 вересня до 25 жовтня 1963)

ДРУГА Сесія Ватиканського Собору зачалася 29 вересня 1963 р. промовою Папи Павла VI. Про цю сесію світська італійська преса подає дуже коротенькі звідомлення. Австралійська світська преса тільки инколи згадує про події цього Собору. Зате католицька преса передає дуже цікаві і точні інформації своїм читачам в Австралії. Найбільше пише про події Собору преса в Німеччині, Австрії, Бельгії і Голяндії. За ними йде світська преса Америки, Франції, Англії та Еспанії. Наради Собору зачалися 30 вересня, і тому подаємо звіт про них так, як вони відбувалися.

30 вересня

1) Соборові Отці дискутували схему про **Церкву.** Схема має **чотири** розділи: 1) **Церква як тайна,** 2) **Єрархічна будова Церкви,** особливо єпископат, 3) **Божий нарід,** особливо міряни, і 4) **покликання християн до святости.**

Зразу Соборові Отці дискутували, чи нову схему прийняти, чи відкинути, бо схема про цю тему на першій сесії Собору була відкинена. Вона була великою книгою, а теперішня схема добре опрацьована, має ледве 70 сторінок і складається тільки з чотирьох глав.

Різні промовці виступали під час дискусій. Вкінці рішено прийняти схему для дальших дискусій.

1. жовтня

Цього дня відбулося голосування, чи прийняти схему про Церкву, і її прийнято 2,231 голосами проти 43, що голосували проти схеми. 24 голоси були неважні.

Під час цього засідання виступив наш вінніпеґський митрополит Максим Германюк, ЧНІ. Він предложив створення своєрідного сенату Церкви під проводом Папи. Цей сенат мав би складатися з патріярхів, кардиналів, що мають епархії, не з тих, що є головами департаментів Римської Курії, і з епископів різних народів, що представляли б місцеву краєву єрархію. Його пропозиція була гарно обгрунтована цитатами з писань Отців Східньої Церкви. Крім цього він предложив створення двох секретаріятів, одного для Східньої, другого для Західньої Церкви. Ці секретаріяти мали б займатися справами своїх Церков. Пропозиція Кир Максима навіяна екуменічним духом.

Пропозиція нашого канадійського Митрополита викликала між Соборовими Отцями велике зацікавлення і про неї найбільше говорено. Його виступ започаткував довгу дискусію

про колегіяльний заряд Церкви під проводом Папи. Над цією справою досіль працює комісія, щоб подати конкретно, як цей колегіяльний заряд Церкви мав би виглядати і функціонувати.

Водночас на цім засіданні порушено справу жонатого дияконату. Гадки єпископів різних народів поділені в цій справі. Єпископи Італії й Еспанії є проти колегіяльного заряду Церкви і жонатого дияконату, а єпископи Франції і Німеччини заявляються за обидвома пропозиціями: колегіяльність і дияконат.

2, жовтня

Продовжається дискусія про Церкву. Кардинал Алфрінґ, голяндець, висловився за колегіяльністю заряду Церкви, бо вона збудована на Петрі і Апостолах. Індійський кардинал Граціяс часто виступає, гарно говорить, але нічого не каже. Задовго промовляє, тому председник сесії відбирає йому голос. Виступав теж один італійський єпископ і заявився проти колегіяльности. Як італійські єпископи промовляють, то вони говорять в своїм власнім імені, а не як представники італійської ерархії.

3 жовтня

Італійський кардинал Леркаро заявив, що треба переробити першу главу про Церкву. Кард. Беа сказав, що при окресленні поняття Церкви треба основуватися на біблійних текстах і найдавнішій церковній традиції, бо такий підхід влегшить нав'язання діялогу з протестантами.

Інші промовці підкреслювали, що Церква це **Божий нарід, Божа Родина** або **Боже Царство.**

4 жовтня

Французький кардинал Жерліе заявив, що Церква це 'містерія' і вона є головно **Церквою убогих.** Канадійський арх. Боду заявив, що в схемі про Церкву нема згадки про християнські спільноти.

На цій сесії закінчено дискусію про першу главу про Церкву і приступлено до другої: **"Єрархічна будова Церкви, особливо Єпископат".** Єпископи це наслідники Апостолів. В цій главі обговорено оці справи: єпископат це тайна; священики і диякони. Тут подано пропозицію про привернення латинській Церкві жонатого дияконату, якщо десь зайде потреба. Дальше: стосунки єпископської колегії до Папи, стосунки єпископів між собою, завдання єпископів і обов'язок єпископів навчати нарід.

Кард. Спельман перший виступив на цій сесії і заявився проти жонатого дияконату. Його слідами пішов італ. кард. Руфіні, заявляючись проти колегіяльного заряду Церкви. Італійський кард. Баччі дуже гостро виступив проти жонатого дияконату, бо жонатий дияконат міг би завдати смертельну рану "священному целібатові".

7 жовтня

Кард. Сірі заявився за колегіяльністю заряду Церкви, але без Петра цебто Папи не може бути колегії єпископів. Канадійський кард. Е. Леже заявив, що колегіяльність не заперечує папського примату в Церкві.

Африканський кард. з Канганіки, Ругамва, заявився за колегіяльністю заряду Церкви і водночас сказав, що кожний єпископ має дбати не тільки про свою єпархію, але про цілу Христову Церкву.

Німецький кард. Депфнер заявився за встановленням жонатого дияконату, якщо місцеві єпископи будуть вважати його потрібним. Ці диякони мали б право відправляти деякі богослуження, за винятком Служби Божої, проповідати Боже слово, роздавати Св. Причастя, хрестити діти, вінчати вірних і катехизувати.

Мелхітський патріярх Максим IV заявив, що примат Папи це Божа установа, але від першого ватиканського Собору так латинники представляють його і так його виясняють, що цей примат є перепоною в поєднанні католиків з православними. Голова Церкви це Христос. Папа між єпископами є председником так, як Св. Петро був між апостолами.

Ірляндія одноголосно заявилася за колегіяльним зарядом Церкви, бо цей заряд походить з Божої установи.

8 жовтня

Продовжається дискусія над дияконатом. Дехто хоче нежонатого дияконату. Індійський кард. Граціяс заявив, що ціла Церква повинна дбати про місії. Бельгійський кард. Суенено заявив, що диякони доконче потрібні, особливо там, де бракує священиків, головно в маленьких осередках, де нема священиків.

Вся ця дискусія про жонатий дияконат заторкує тільки латинську Церкву, бо в нашій східній Церкві можна в кожній хвилині привернути дияконів, хоч між українцями дияконат від довшого часу не практикується на велику скалю.

Горі, латинський патріярх в Єрусалимі і Стаффа, італійський єпископ, виступили проти колегіяльного заряду Церкви, побоюючись, щоб ця колегіяльність не знищила папського примату.

9 жовтня

Французький кард. Ліенар заявив в імені 63 французьких єпископів, що фундамент під колегіяльну управу Церкви знаходиться в Св. Письмі і церковнім переданні. Ливанський єпископ заявив, що не номінація, але свячення робить людину єпископом.

10 жовтня

Того дня було покликано до слова нашого **митрополита-страдника Й. Сліпого.** Всі соборові Отці з запертим віддихом ждали на нього, але він був такий зворушений, що не годен був того дня промовляти.

Німецький архиеп. Егер вияснив на основі Св. Письма, Літургії і писання Святих Отців привілеї Апостолів і вказав, яке повинно бути відношення між папою і єпископами. Тут забагато легалізму, а замало Божої любови.

Коптийський патріярх в імені коптийських єпископів заявив, що установлення патріярхів це Боже діло, але на жаль про них нема згадки в схемі про Церкву. Це патріярхи врятували християнську віру на Сході. Він сказав, що інституція патріярхів знаходиться в Св. Письмі. Св. Павло в листах і Св. Іван в Апокаліпсі говорять про цю інституцію, тому доконче треба відновити її в Церкві.

Мелхітські єпископи часто говорять на Соборі про екуменізм, але інколи тяжко зрозуміти, що хочуть сказати.

Один французький єпископ домагався, щоб в схемі про Церкву краще висвітлити ролю священиків.

11 жовтня

Виступ Митрополита

На цім засіданні виступив наш **митрополит Йосиф Сліпий.** Хоч предсідник Собору кард. Леркаро заявив, що не вільно плескати в базиліці Св. Петра під час нарад, все таки Соборові Отці на початку і при кінці промови голосними оплесками повітали нашого страдника за віру. Він говорив гарною і виразною латинською мовою.

Митр. Сліпий зачав свою промову словами: "Нехай буде благословенний Господь у Пресвятій Трійці". Подякував Богові за визволення з неволі і Св. Отцеві та всім соборовим Отцям за молитви.

Французький щоденник La Croiх в числі з дня 12 жовтня каже, що "Всі Соборові Отці з запертим віддихом ждали на промову Єпископа, що вернувся в сибірських тюрем. За цим часописом подаємо винятки промови митр. Сліпого:

"Це важний Собор. Він поможе Церкві обновитися і при Божій помочі привернути одність між християнами.

"На Соборі я маю попередників: Готський єпископ, що походив з українських земель, був на Соборі в Нікеї. Він походив з країни Скитів, що були нашими предками. Там панувала свобода і релігія. На царгородськім соборі був приявний єпископ з Херсонесу. На першім ліонськім Соборі (1245) наш митрополит Петро здав звіт про небезпеку від татар. Собор був такий зворушений його звітом,що Папа Інокентій IV закликав: 'Нехай Бог звільнить Церкву від шалу татар!' В Констанції і Флоренції був київський митрополит".

Митрополит говорив про колегіяльний заряд Церкви. Єпископи є висвячені для Церкви. Як такі вони є непомильними. Їх непомильність не походить від Папи, але від Христа. Собор це вислів непомильної Церкви.

Вкінці митрополит Сліпий виявив Соборові бажання, щоб українську католицьку Церкву піднести до **гідности патріярхату.** Це сильно піднесло б на дусі так українців католиків, як православних.

Хоч інші єпископи чи кардинали мусять обмежуватися до 10 хвилин, наш митрополит Сліпий промовляв аж 25 мінут і предсідник зовсім не перебивав йому. Один з них, що чули і бачили виступ нашого митрополита, свідчить, що "дотепер такого виступу не було" на Соборі.

14 жовтня

Соборові Отці дальше дискутували над колегіяльним зарядом Церкви і жонатим дияконатом.

15 жовтня

Польський кард. Вишинський заявив, що слід уникати такі вислови, як "воююча Церква", а вживати "Нарід Божий" на означення Церкви, щоб не давати ворогам Церкви зброї до рук.

16 жовтня

Німецький єпископ заявив, що інституція папських делегатів і нунціїв дуже шкодить Церкві, бо викликає враження, що Христова Церква дбає про дочасну владу. Якщо ж Папа потребує таких представників, то нехай місцева краєва єрархія зазначує їх з-поміж себе.

Мелхітський архиєпископ з Єгипту Дзоґбі закинув схемі про Церкву те, що в ній нема згадки про патріярхів. Він добре говорив про колегіяльність єпископів.

Тут Отці рішили, що вже досить продискутовано другу главу схеми, хоч було ще 35 готових промовців. Отак перейдено до третьої глави: **"Божий нарід, особливо міряни".**

В цій главі начеркнено такі теми: рівність і нерівність членів Церкви, загальне священство вірних, свідомість віри і харизми (надзвичайні Божі дари) між вірними, добре життя мірян і їх відношення до єрархії.

Кард. Руфіні виступив проти харизмів між мірянами, бо нині або їх нема, або коли вони є, то багато з ними клопотів. Їх і так сьогодні непотрібно.

17 жовтня

Французькі єпископи заявили, що міряни не знають своєї гідности. Китайські єпископи, а їх є 15 на Соборі, сказали, що їм легко зрозуміти загальне священство мірян, бо в конфуціонізмі кожний батько родини приносить жертву в імені своєї родини.

Французькі єпископи заявили, що індивідуалізм це велика перешкода в місійній праці. Його треба заступити евангельською любов'ю. Один індійський єпископ порадив заложити інститут Св. Павла для вишколу світських єпископів.

Польські єпископи сказали, що перша наука зачинається в родині, і на це слід звертати увагу тим, що заміряють женитися.

18 жовтня

Різні промовці намагаються краще висвітлити значення і окреслення мірянина, що в схемі тільки негативно і від'ємно представлені. Там не сказано: "Що таке мірянин", але "Чим не є мірянин".

21 жовтня

Американський кард. Маєр заявив, що світське апостолування натрапляє на труднощі в світі через те, що людська природа схильна до зла і тому, що в світі діє диявол. Кард. Оттавіяні заявив, що замість жонатого дияконату, треба б давати мірянам тільки аколітат.

22 жовтня

Кард. Суененс домагався, щоб краще розробити справу харизмів, що завжди є в Церкві і вони дуже потрібні. Говорив теж про важність праці жінок у Церкві і сказав, що треба б на цей Собор запросити представниць жіноцтва, очевидно як слухачок.

Сам Папа Павло VI запросив 15 мірян на Собор. Між ними є теж один грек.

Соборові Отці загально твердили,що поняття мірянина не є ясне в схемі про Церкву. Неясне також поняття про загальне священство мірян. Всі вони підкреслювали місійний характер Церкви.

23 жовтня

Французький кард. Лефевр домагався, щоб докладно окреслити різницю між сакраментальним священством Церкви і загальним священством мірян. Халдейський патріярх Павло II Чейко вимагав, щоб обсерватори, які щодня є на засіданні, бодай раз на тиждень промовля до Соборових Отців у базиліці Св. Петра або деінде. Гібральтарський єпископ домагався, щоб до загального апостолування додати "апостолят терпіння".

Американська єрархія домагалася, щоб належно окреслити відношення Церкви до держави або зовсім пропустити цей розділ. Югославська єрархія звернула увагу на надзвичайну

важність спільної молитви в родині.

24 жовтня

Кард. Сірі говорив про окреслення мірянина і загальне священство. Американська ерархія вимагала, щоб Собор ясно підкреслив рівність усіх вірних у Церкві, без різниці раси, нації чи державної приналежности.

Французькі епископи звернули увагу, що апостолування мірян це не модерний винахід, бо він існував від початку християнства, як виказує приклад пастухів, що відвідали новонародженого Спасителя і розголосили про це іншим, жінки, що повідомили апостолів про воскресення Спасителя, Самарянка, яка привела до Христа мешканців Самарії. Комунізм притягає бідних. Церква має бути Церквою бідних і **практично** показувати цю вбогість.

Азійська ерархія заявила, що не слід членів Церкви звати "народом Бога", бо цим викликається в поганах враження, що вважаємо їх за "нарід диявола". Отак закінчено дискусії про третю главу про Церкву.

25 жовтня

Заки зачато дискутувати про четверту главу про Церкву "Покликання християн до святости", порушено справу, чи розділ про Пречисту Діву, **Матір Церкви,** особно трактувати, чи влучити його до загальної схеми про Церкву. Хоч гадки були поділені, все таки уже прилучено її до загальної схеми; як і теж одобрено справу дияконату для латинської Церкви на сесії 29 жовтня. Навчання про Божу Матір коротко вилоджено, опираючи його на Св. Письмі і найдавнішій традиції.

(За очевидцем подав о. М. Щудло, ЧНІ.).

ДЕ УКРАЇНЦІ МЕШКАЮТЬ В КАНАДІ?

Українці в Канаді не тільки мешкають на фармах, але й в великих містах отак: Вінніпег—35,975, Едмонтон 32,526, Торонто 26,097, Ванкувер 9,247, Монтреал 9,199, Саскатун 9,072, Гемилтон 8,559, Келгарі 7,075, Форт Віліям 5,926, Ріджайна 5,741, Іст Килдонен 4,314, Ст.Кетеринс 3,816, Ошава 3,626, Виндзор 3,437, Порт Артур 3,410, Вест Килдонен 2,827, Судбурі 2,359, Джеспер Плейс 2,437, Оттава 2,359, Принц Альберт 2,260, Брендон 2,119, Мус Джо 1,797, а в Св. Боніфас, Лондон, Велен наших людей є понад 1,500.. Понад 1,000 їх є в Летбридж, Портедж ля Прері, Брентфорд, Су Ст. Марі, Кіченер, Кенора, Ст. Джеймс, Флин Флон.

Якщо візьмемо цілу метрополітальну зону, то Вінніпег має 53,918 українців, Торонто 46,650, Едмонтон 38,164, а Ванкувер 18,712.

Як іде про провінції Канади, то Онтаріо має 127,911 українців, Альберта 105,-923, Манітоба 105,372, Саскачеван 78,851, Британська Колюмбія 35,640, Квебек 16,588, Нова Скошія 1,763, а інші провінції менше ніж 500.

Найновіша канадійська статистика виказує, що всіх українців у Канаді є тепер 473,337, цебто вони становлять 2.6 процентів всього населення країни, що має около 18,000,000 населення.

В Канаді українці займають високі державні становища, бо мають двох сенаторів, міністрів, послів, власні нижчі і вижчі школи, пресу, тощо. Ніде українці не можуть виказати стільки національних досягів поза Україною, як у Канаді.

Бог сотворив (людей) чоловіком і жінкою і поблагословив їх. І тоді, як вони були сотворені, Бог надав їм ім'я 'людина' (Бут. 5, 2).

Єп. Смотрицький і князь Заславський

о. д-р Б. Кураас, ЧНІ.

Поєднання єп. Мелетія Смотрицького з католицькою Церквою викликало велике обурення в князя Заславського. Архиепископ Мелетій Смотрицький був колись ревним місіонером православ'я. Князь написав Мелетієві листа, і тут Мелетій подає свою реакцію на нього.

"Цілий день і наступну ніч прочитує листа і медитує його. В цьому листі, як у гладкому люстрі, видно було усі його виразки. Вдивляється в них, зрошує сльозами, втирає добрими постановами! Він не зволікає. Увіходить у своє серце та випрямлюється. Вранці (23-го лютого Б.К.) одержує авдієнцію в князя та має з ним розмову. Все в нього умоляє, кається, молиться: серце, очі, уста" (Життя М. См. Суші).

Ось що пише в **Апології** про себе М. См., по наверненні.

"Теофіль Ортолог (псевдо М. См.) це учень Лютра. Він провів молоді літа на хворобливих еретичних студіях у липському та вітемберзькому університетах, поруч могили Лютра. Надихавшись чадом безбожних засад, повертається на Литву й Україну та смертно їх заражує. Дай, Україно, поцілунок мира Римській Церкві. Засуджую мої богохульства. Колись я без міри гонив Божу Церкву, нищив її та руською перфідією я перегнав багато-кого з моїх однолітків. Серед мого народу зробився великим ревнувачем, на жаль не в користь Божого Закону й батьківських передань. **Батьківські передання завжди були чисті і непорочні.** Я став ревнувачем фальшів і єресей, що їх понасівали в Українській Церкві спом'януті Зизанії. Дуже рясною ласкою милосерного Бога та величезними вкладами зусиль я потрапив впізнати та відкинути ці єресі, що їх раніш силкувався захищати.

Поступ був в мене такий значний, що годі вже було мені будьщо писати проти правд Віри. Хіба, що рішився б поламати зовсім браму сумління, зухвало схвалити та очайдушно сприйняти вичислені фальші. Назавжди відректись синівства Східньої Церкви. З великого Божого милосердя я ніяк не міг згодитись на таку зраду мого сумління, хоч і як нахабно та часто воно опиралось Божому покликові. І за те, я нужденне створіння, дякую ввік Його вічноживучій величності, що не хоче погибелі грішника. Всією душею та від усього серця, в прияві Божої Величі та святої

Церкви, я цураюся, відрікаюсь та осуджую усі більші та менші зблудження та підступно-обманливі єресі Зизанії, Філярета, Ортолога, Клірика та й інших того гатунку вчителів України. І ще раз від всієї душі заявляю перед Господом Вседержителем та перед Св. Церквою, що я позостаю сином тої справжньої Східної Церкви, що не відривалась від Західньої. З цією святою католицькою Церквою хочу зв'язатись і в ній умерти! Так мені, Господи Боже мій, допоможи! (Життя М. См. Суші).

Звернення Мелетія Смотрицького до українських нез'єднених Владик:

"Пошукайте ліків на чвари в Україні. Занепадає Ваша Церква. Отож разом із братами співвітчизниками простягніте руку згоди до законних єпископів. Тоді грядучі покоління повік будуть Вам вдячні за труд і Бог дасть Вам безсмертну нагороду. А прогавите діло в ледачому недбальстві, то ганьбою вкриється перед нащадками і Бог Вас скарає! Огляньтесь трохи, що за вченням годували Ви отару! Чи пашею древніх Отців, чи навпаки, трійливими зелами новітніх Зизаніїв. Адже не пастирі, а наймити висотують від овець вовну й молоко, а в заміну попихають їх у вічну погубу. Що більше, так поступає одвічний хижак і розбійник; (Апологія).

* * *

З листа Мелетія Смотрицького до архимандрита Печерської Лаври, Петра Могили.

"...Кожний любитель Бога і ближнього та рятунку власної душі мусить перейнятись співжаліннням для горя України та схоче їй помогти. Це факт, що наш Народ смертно розхворівся. Якщо лянцетом не виріжемо його виразок, що вжираються до самих костей, то ніколи він не очуняє. А з дня на день знесилюватиметься він, марніючи, якби від вжалення гадюкою, аж доки зовсім у своїй злобі не згасне... (Суша).

Як Йов Борецький та Петро Могила прогавили великий шанс для України створити українську патріярхію в серпні 1628 року?

"...(Смотрицький) удається до Свято-Печерської Лаври на всенічну Успінню Пресв. Богородиці. Тільки увійшов він у соборну церкву і станув у святилищі. Передають Кир Мелетію згаданий формуляр, велять підписати і присягнути, що ніколи не вернеться в Дермань. Кир Мелетій знову на всі лади настоює, прохає й благає: "Не обтяжуйте ж так важко мого сумління!" Та тут печерський архимандрит Могила спалахує кипучим гнівом. Не зважає ні на святість місця, ні на церковне служіння та співи! Кричить, лає, рубає словами. Несамовито горлає на архиепископа словами недопустимими навіть у час подружньої лайки.

Ба що більше! Могилині слова—прямо злочинні, насильницькі, людовбивчі. Плямує архиепископа проклятим, богохульником та єретиком. Гукає: Пошматувати його на куски, зарізати, втопити!" В соборній церкві здіймається жахливий гармидер. Хто стояв ближче царських воріт або в святилищі, з вереском-гуком - збігаються усі докупи, готові в наступ чи до охорони! Молящі, що по береги сповняли величезний храм, давай сунути лавою у святилище, щоб або не допустити до різання серед духівництва, або навпаки, щоб підштовхнути до неї. Тоді скорше фальшиві, ніж справжні друзі Смотрицького настоюють: "Та нумо підпишись, підпишись! Рятуйся з грізної халепи! Цим дрібним підписом вгамуєш велике побоїще! Зрештою, тепер підпишися, а потім відкличеш!" Смотрицький втратив над собою контролю. Взагалі не знає, де знаходиться, що з ним діється... Умліваючою рукою врешті підписав фатальний цирограф". (Життя М. См. Я. Суші).

АВСТРАЛІЯ

ПЕРШІ МІСІЇ В ШТЕЙТІ ВІКТОРІЇ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Закінчивши місії в штейті Нью Савт Вейлс цебто в околиці Нюкесл, я подався до Сидні, де відвідав українського пароха, Впр. о. Мельника і його помічника отця Іванча. Там ми обговорили справу місій у згаданому штейті. Ці місії мали відбуватися зараз по місіях в Нюкесл, але в останній хвилині Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків для Австралії, змінив плян і зазначив місії в штейті Вікторії, де Мелборн є столицею. Вчинив це тому, що мусів їхати на Собор до Риму і тут у Мелборні треба було доконче священика, щоб заступив його в відправах по різних наших осередках. Наш австралійський Владика мусить, подібно як інші Отці, кожної неділі їздити на відправи, бо тут абсолютно замало наших священиків. Їх є тільки десять на 21,000 українців католиків, що розкинені по цілій Австралії, країні, що така сама велика як Канада!

Отак з Сидні взяв я автобуса і вибрався до Мелборн. В Сидні падав дощ, але згодом випогодилося і погода була дуже гарна. З Сидні виїхав автобусом о годині 8 врано і прибув до

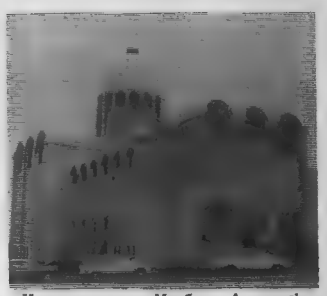

Наша катедра в Мелборн, Австралія

Мелборн у годині II пополудні. Тут отець Іван Бовден, ЧНІ., австралійський латинський Редемпторист, що прийняв наш обряд, щоб обслуговувати українців, стрінув мене і забрав до монастиря Отців Редемптористів на передмістю Мелборну, цебто до Кю.

Тут Отці Редемптористи мають пречарний, новозбудований монастир. Монаша громада складається з 15 Отців і 3 братів помічників. Монастир лежить на краю містечка Кю, тому тут спокій, не чути гуку автомобілів і нема димів з фабрик.

При монастирі є пречудний

город обсаджений кипарисами. Посередині саду стоїть статуя Св. Йосипа. Тут Отці проказують часослов або по обіді чи вечері проходжуються яких 20 мінут, щоб відпружити ум і відпочати.

На другий день по приїзді до Кю подався до нашої катедри, що знаходиться в північнім Мелборні. Вона віддалена на яких десять миль від монастиря ОО. Редемптористів у Кю. З тераси нашого монастиря дуже добре видно українську катедру, що домінує ціле місто Мелборн. Вона стоїть на полудневий захід від монастиря ОО. Редемптористів.

При катедрі є хата для Отців, що обслуговують мелборнську округу. Яких 100 ярдів від цієї хати є палата Владики Кир Івана Прашка, якщо цю стару хату можна назвати палатою. Під цю пору наші майстри безплатно перероблюють її, щоб бодай у середині краще виглядала.

Владики Кир Івана не було вдома, бо вже був від'їхав до Риму на другу сесію Собору. Проте він уложив плян місій на Штейт Вікторії. Згідно з його бажанням цих місій має бути 36. Кожна місія триває цілий тиждень. Деякі з цих місій поділені на дві чотириднівки в випадках, де наших родин є дуже мало, як це було з місією в Гейфільд-Ворігол. До цих 36 місій зачислено 3 місії в Новій Зеляндії (Окленд, Велінґтон і Крайстчирч) і дві в Тасманії, що є штейтом Австралії, бо Нова Зеляндія це осібна країна Коменвелту. В Тасманії буде дві місії цебто в Гобарт і Лонсестер. Ці місії відбудуться в січні та лютім 1964 р., бо тоді дуже гарячо в Вікторії, а в Новій Зеляндії та Тасманії трохи холодніше, бо вони положені дальше на полудне.

Від'їжджаючи на Собор, Владика Кир Іван Прашко полишив для мене свій автомобіль. Я не мав охоти їздити тут автомобілем, бо мені дивно виглядала їзда лівим боком дороги, але конечність присилувала до цього. Дістав австралійський 'лайсенс', хоч щоправда мені покищо не потрібно було його, бо американський був іще важний. Тепер уже привик їздити лівою стороною, тому нема для мене різниці.

МІСІЇ

Саншайн-Ардір (29-IX-6-X-1963)

Перша місія відбулася в Саншайн-Ардір, що віддалений від нашої катедри на 8 миль. Там є около 120 наших українських католицьких родин. Тому 15 літ в згаданім місці була майже пустиня. Це нова дільниця. Наші люди закупили там багато землі і побудували власні доми, гарну церкву, народний дім і школу, що має чотири кляси. Около 120 дітей ходить до неї в суботу.

Перед місією відвідав 27 родин, запрошуючи їх на місію. Місія зачалася співаною Службою Божою. Кожного вечора були молебні і дві проповіді, або краще одна наука про сповідь і Божі Заповіді, а друга про вічні правди. Люди дуже гарно ходили на місію. 214 осіб приступило до Св. Причастя.

Для молоді були особливіші інструкції. В науці для юнаків я згадав, що нам доконче треба священичих покликань, бо через брак власних священиків наша Церква в Австралії буде нидіти і згодом зовсім зникне з лиця австралійської землі. Юнаки слухали уважно. При кінці викладу про те, хто може стати священиком, я попрохав їх ставляти питання. І ось реакція на виклад про священство. Один юнак спитався: "Якщо піду до семінарії, то чи там дають добре їсти?" Почувши його питання, мені пригадався той жид, що по викладі Спасителя про Небесне Царство, закликав: "Блаженний той, що з'їсть обід у Царстві Небеснім!" Другий юнак спитався, скільки будуть платити йому, як стане священиком. "Якщо будеш добре працювати, то напевно люди дадуть тобі бодай 15 фунтів на тиждень (15 фунтів це около 35 американських долярів)". "Ого", відказав юнак, "я в гаражу зароблю більше!"

Отак наша молодь подекуди ставиться до священства, і це ставлення бодай частинно вияснює, чому наша Церква в різних країнах світу не має відповідного числа священиків, щоб обслужити духовні потреби наших вірних.

Під час проповіді про виховання дітей звернув батькам увагу, щоб молилися за свої діти і благали Бога, щоб бодай одне з їх дітей віддалося Богові на службу, бо це великий привілей віддати Богові сина на священика або дочку на монахиню.

В нашій церкві в Саншайн є хор молоді, але й ціла громада так само прегарно вміє співати Службу Божу, і вона співала її на закінчення місії. По місії була перекуска в церковній залі.

2) Нюборо (6-13-X, 1963)

Нюборо це маленьке містечко чи село, віддалене 80 миль від Мелборну. Іде туди Принцес Гайвей. Дорога страшно покручена і ще до того вузька. Веде вона лісами і пнеться крізь горбки. Краєвиди чудові, повні зелені і дерев, але нема часу подивляти їх, бо треба вважати на безчисленні автомобілі, що невпинно котяться в одну чи другу сторону. Минути ж їх тяжко, бо рух сливе невпинний, а дорога має тільки дві лінії.

В Нюборо є наших родин 43. Громада збудувала власну громадську залю, але вона ще невикінчена. Місія відбувалася в місцевій латинській церкві, де отець Рут дуже прихильний до українців. В Нюборо відвідав 11 родин. Люди гарно приходили на місію. В парафії є багато дітей. Вони майже всі ходять до парафіяльної латинської школи, що її ведуть Сестри. Тут нема небезпеки латинізації для наших дітей, бо так священики, як Сестри шанують наш обряд. Проте діти не знають катехизму в українській мові, бо батьки не вчать їх, а священики не годні тут багато помогти їм, бо відправи відбуваються тут тільки раз на місяць. На це звернено увагу батькам під час місії, і бодай деякі з них взяли поважно цю справу.

Є тут теж багато юнаків, що могли б бути священиками, але не мають охоти. По викладі про священство я поставив їм питання: "Ну, хто з вас бажав би бути священиком?" Відповідь: "Ніхто!" "Чому?" спитався я кожного зокрема. "Не маю ніякої рації, але тільки не хочу!"

Здається, що одна з рацій цієї неохоти в хлопцях ставати священиками це брак зацікавлення цією справою в наших родинах. Люди не читають і не мають навіть охоти читати релігійну пресу, діти ходять до

церкви без молитовників і батьки навіть не дбають про те, щоб їх сини мали молитовники! Як же тоді вони годні розуміти Службу Божу і цікавитися нею? Без цього ж зацікавлення годі сподіватися, що ці хлопці схочуть бути священиками.

3) Мафра (13-20-X-1963).

Мафра це село-містечко віддалене від Нюборо на 50 миль. Там є 11 наших родин. Крім цього 5 наших родин мешкає в недалекім містечку Сейл. Люди гарно приходили на місію, що відбулася в місцевій латинській церкві. Два юнаки виявили охоту стати священиками-місіонерами. Вони за рік чи за два кінчають гайскул.

4) Гейфільд (20-24-X-1963)

Гейфільд це село, де мешкає 9 наших родин. Там була тільки чотиродніївка.

Перед місією відвідав усі родини. Всі вони за винятком одної взяли участь у місії. Між мужчинами помічається деяке занедбання.

5) Воріґол (24-27-X-1963)

В цім місті місійка відбулася в латинській церкві. Всі родини були на місії. Наші діти там ходять до латинської парафіяльної школи, але водночас не пропускають наших відправ, якщо там вони бувають, хоч через брак священиків ці відправи відбуваються дуже рідко.

В Воріґол три наші родини перейшли на свідків Єгови, і годі було щось зробити, щоб привернути їх до нашої церкви, бо дуже завзяті в 'новій вірі'.

По всіх цих місіях попрощався з латинським священиком о. Дейлі і від'їхав до Кю, де за тиждень будуть нові місії, деякі в околиці Мелборну, а інші далеко від нього.

Помер приятель українців в Австралії

Архиепископ Мелборну, др. Данило Маннікс, був великим приятелем українського народу в Австралії, відколи наші імігранти почали приїжджати сюди по другій світовій війні.

Перед війною українців взагалі не було в Австралії, за винятком деяких одиниць, про яких ніхто не чув, і якими ніхто з Австралійців не цікавився. По війні около 35,000 наших людей опинилося в Австралії, в незнаному і чужому для них краю.

Австралійці взагал не знали нічого про нас. Не дивниця, що загал латинської ерархії, не визнаючись на обрядових справах, схилявся до того, щоб латинізувати наш нарід. Ця постава латинської ерархії сильно гнобила наших імігрантів. І саме в архиеп. Манніксові вони знайшли зрозуміння і великого оборонця. Він публічно виступив проти латинізації та ввізвав українців зберігати свій східній обряд, будувати власні церкви, виховувати діти в українськім обряді і вчити їх рідної мови, бо по його словам: "Будете добрими Австралійцями, якщо не забудете своєї батьківщини, з якої ви сюди прибули!" Це його гасло українці радо підхопили і поширили по цілій Австралії.

Архиеп. Д. Маннікс розумів українців і їх душу, бо сам він народився в Ірляндії, яку англійці гнобили століттями і намагалися знищити її ірляндського духа та віру.

Др. Маннікс прибув до Австралії в 1913 р. як помічник мелборнського архиеп. Карра. По його смерті в 1917 Маннікс став його наслідником і провадив цю розлогу архидієцезію аж до своєї смерти 6 листопада 1963 р. в своїй палаті, Кю, що є передмістям Мелборну.

Покійний Архипастир кожного року запрошував нашого Преосвящ. Івана Прашка відправляти нашу врочисту Службу Божу в його катедрі Св. Патрикія в Мелборні, щоб латинники мали нагоду запізнаватися з нашим східнім обрядом. Він сам бував приявний на нашій Службі Божій, щоб цьому починові надати більше поваги і викликати в латинниках пошану до нашого обряду і наших відправ.

Крім цього він бував на наших концертах і промовляв до них. Це сильно скріпляло наших людей на дусі та підносило наш престиж в очах австралійських латинників.

Архиеп. Маннікс розумів наше положення, бо він теж боровся проти англійців за незалежність Ірляндії. За те був навіть арештований на морю англійцями, як був вибрався до Ірляндії. Проте справа, за яку змагався, перемогла, і батьківщина Архиепископа стала незалежною по довгих століттях переслідування і неволі, хоч англійські гнобителі потрапили навіть вирвати ірляндцям їхню мову і наложити англійську.

Архиеп. Маннікс був не тільки релігійним провідником австралійської латинської Церкви, але й поважною фігурою в австралійськім політичнім житті. З ним числилися міністри, провідники партій і громадянство. По його смерті світські часописи не вагалися заявити, що він створив свою еру в історії Австралії.

Промовляючи в Джілонгу, місті недалеко від Мелборну, з нагоди свого призначення на архиепископа Мелборну, він заявив у 1917 р.: "Знаю, що в деяких країнах Церква не виконала свого завдання. Це сталося тому, що духовники цих країн трималися захристії і не цікавилися дочасною долею свого народу та не брали участи в політичнім житті".

Архиепископ Маннікс був так само великим приятелем Отців Редемптористів. Австралійці шанували його та числилися з його гадкою, хоч може деякі мірські провідники не поділяли його поглядів.

Як він тяжко захворів, то так католики, як некатолики почали молитися за його видужання. Англіканський архиеп. Мелборну, Др. Вудс, відвідав його перед смертю. Тлінні останки архиеп. Маннікса спочивають у його катедрі в Мелборні.

Вічна йому пам'ять!

Звідки беруться хаос, замішання та війни? Джерело лиха в тому, що коли поодинокі люди здебільша намагаються пристосувати своє життя до засад Святої Євангелії, то життя держав надалі залишається поганське. Христа нема ще в історії народів. Як Він ввійде в історію світу, тоді зачнеться нова ера для людства і християнства.

Релігія—сторож суспільної справедливости

о. В. Зінько, ЧСВВ.

ХРИСТОВЕ оповідання про немилосердного довжника виявляє нам одну превелику і повноцінну прерогативу Церкви і християнської релігії, що вона є сторожем суспільної справедливости:

а) **Релігія зобов'язує** людину до справедливости супроти ближніх з **вищого закону.** Над тим немилосердним слугою, що душить свого товариша за марну суму 100 денаріїв, є ще **хтось вищий.** І той вищий покликає його до відповідальности і навіть товариші обидвох мають до кого звернутися, домагаючись гідної кари для твердосердого товариша.

Якраз цього бракує у таборах безбожних. Берім у большевиків. На якого вищого пана, на яку вищу засаду може покликатися в них покривджений, як вони не признають нічого, що було би вище їх, вище людей, вище партії?

Єдино в нашій релігії можемо відкликатися навіть до совісти, до всевладного Пана, Якого є небо й земля, бо Він усім рядить.

б) Релігія **дає покривдженим у руки право на протест** і на домагання справедливости. Ось читаємо в Св. Євангелії (Мат.: 18 глава), що товариші вельми огірчились й пішли та розказали своєму панові все, що сталося.

А де релігії не признають, там такого робити не можна! Українська письменниця Олена Звичайна оповідає про голод в Україні 1933 р. У Миргороді на майдані лежали люди спухлі з голоду, а московські лікувальники ходили та від них за окрайки хліба виманчували старі родинні реліквії. Але крикнути голод не можна було, бо брали зараз на міліцію, як і забрали там одну жінку. Вона не витримала і в голос вимовила слово найбільшої кривди, що її заподіювали тоді москалі—**голод.** Її віднайшли і забрали на міліцію. Москалі цей масовий голод називали труднощі росту... тобто росту комунізму. А наймичка жидівки відповідає: "Так, ото від цих труднощів росту в кожному селі тепер так багато мертвих, що їх без труни, без священика... десятками в одну яму, як собак, закопують?! Так, ото від росту люди людей їдять". Питає наймичка, якій комуністична пані заборонила винести для рідної сестри, що з голоду вмирала, трошки зливків з какао.

Та це було в 1933. А тепер чи на Кубі Кастро не карає смертю за протести й маніфестації проти голоду? Не колись, але тепер, не в далекій Україні, але нам під боком. У безбожників не можна виявити кривди, не можна скаржитися. Треба найочевиднішу правду закривати і на чорне казати, що воно рожеве...

в) Єдина релігія має Того, що **єдиний має силу кривду винагородити** й пімстити.

Це не притча, але правда, яку Христос розказав при іншій нагоді, що при кінці світу прийде Син Чоловічий (дивись Матей XXV) та скаже:

"Ви Мені дали їсти, Мене відвідали, Мені помогли в подорожі, тощо". Це все діла суспільної любови і справедливости, то я вас запрошую до вічного царства.

Якщо ж ви цього не зробили цим малим, то ідіть на вічну муку! Тут не йде вже навіть про справедливість, але про любов, що не аж так багато вимагає, як стисла справедливість, а що допіру буде за цю останню чесноту, яку Син Божий так цінить!

г) Останню річ, яка випливає з попередніх, це те, що Господь **віддасть до справедливості.** Навіть і між безбожними не раз годі їм заперечити певного почуття санкції і кари за переступ справедливости. Бог не тільки вимагає віддачі повного довгу, але ще й передає **мучителям.** Слуга душив товариша, то й має сам перейти фізичні терпіння і муку.

Господь карає не тільки **маєткову** кривду, але й фізичну та й моральну зневагу. І то вповні треба винагородити. Не по частині, не наполовину, але все. Христос вимагає прощення **від серця,** а не тільки поверховного, офіційного.

Вбивство американського президента

МОРД американського президента Івана Ф. Кеннеді сповнило Америку смутком і жахом, покрило місто Даллес соромом, хоч загал його мешканців зовсім не відповідає за жахливий морд, і викликало сливе загальний біль у цілім світі, за винятком хіба декількох країн, от хоча б червоного Китаю, де не було видно смутку з нагоди вбивства.

Щоправда, не всі американці любили президента Кеннеді і не всі погоджувалися з напрямними його домашньої і загранічної політики. Проте всі сильно відчули жах морду і рішуче осудили це ганебне діло та його виконавця, комуніста Лі Гарві Освальда.

Подібно поставився цивілізований світ до вбивства президента. Преса подала, що навіть товариш Громико заплакав, як почув цю сумну вістку. Під час похорону президента в Вашингтоні зібралися провідники і голови майже цілого світу. Ті, що особисто не прибули на похорон, прислали своїх представників.

Сам морд був виконаний так,

що він зжахнув опінію цілого цивілізованого світу. Люди німіли на цю чутку та не годні були вірити, що подібний морд був можливий у демократичній і цивілізованій державі світу, Америці, що сьогодні є провідником і защитником світової демократії.

Ніхто не знає, що властиво спонукало вбивника замордувати молодого й енергійного президента.

Проте одне певне. Президент Кеннеді не згинув за особисті промахи, гноблення бідних і покривджених, за загарбування чужих країн, використовування і надужиття своєї влади, бо Він був популярним чоловіком, на якого ніхто особисто не годен нарікати.

Впав він жертвою своїх ідеалів, які деяким людям не подобалися. Ці ідеали в Америці, що їх покійний президент намагався провести в життя, це рівність усіх американців перед конституцією та законом, та сама можливість праці для всіх громадян Америки, усунення нехристиянської дискримінації зо шкіл, урядів і публічних засобів перевозу чи мешкання.

Він відважно боровся за ці ідеали, що є основою правдивого християнства. І саме за це він поляг наглою і несподіваною смертю від кулі скритого вбивника в Даллес, Тексас, 22 листопада 1963 р.

Хоч був коротко президентом, бо всього три роки, все таки він доконав дечого багато. Показав світові, що Америка не боїться навіть атомної війни, як іде про оборону свободи, виявив пляновим законодавством, що Америка змагає до запевнення рівности всім своїм громадянам, і що вона завжди готова помагати тим, що хочуть давати собі раду.

Він водночас проломив скритий спротив великої частини американців і знищив 'неписаний закон', що католик не може бути президентом Америки, хоч ним може бути протестант, жид, безвірок або масон. Своєю особистістю і поведінкою в Вашінґтоні покійний Кеннеді доказав, що президент католик годен так само сумлінно як інші зберігати конституцію і дбати про добро країни.

Покійний президент не стидався своєї католицької віри. Він і його дружина кожної неділі бували на Службі Божій. Хоч був президентом, все таки знайшов час, щоб бодай у неділю віддати поклін своєму Творцеві. Він теж приступав до святих тайн, сповіді та Св. Причастя, чим давав гарний приклад тим католикам, що з будь-яких причин пропускають Службу Божу під претекстом, що не "мають часу". Його дружина приступила з родиною до Св. Причастя під час похорону в латинській катедрі в Вашінґтоні, і це підкреслила світова преса.

Смерть президента напевно мала свої цілі в Божім Провидінні, бо інакше Бог був би не дозволив на неї. Хоч не знаємо Божих плянів, проте можемо доміркуватися, що Бог дозволив на цю трагедію, щоб зрушити сумління всіх американців і так приспішити день, коли соціяльні несправедливості і дискримінація зникнуть з американського публічного і приватного життя. Якщо цей ідеал, що за нього боровся президент Кеннеді, буде здійснений, то можемо сміло сказати, що він не поляг намарно.

Наша власність

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЖНА людина має право, щоб посідати земське майно. Бог потверджує наші права щодо нашої і нашого ближнього власности сьомою і десятою заповідями: "Не кради,... не пожадай нічого, що є ближнього твого" (Ісход 20, 15, 17).

Всі добра, що є на цій землі, належать до Бога, бо Він створив їх. Бог є Паном усіх дібр і має найперше право, щоб посідати їх. Одначе Бог позволяє, щоб ми мали участь у його правах посідаючи наші власні речі, але щоб при тім ми пам'ятали, що від Нього залежимо.

Згідно з Божою волею кожна людина має право, щоб посідати земські добра. І кожна людина повинна принаймні мати стільки земського майна, щоб могла дбати про свої власні та своєї родини матеріяльні справи. Коли б люди не могли набути й задержати земське майно, вони надто залежали б від інших людей і їхня свобода була б загрожена. Так радість у праці як і дух ініціятиви в підприйняттю праці були б дуже придушені.

Наше земське добро маємо здобути в чесний спосіб, напр. працею, купном, заміною, даровизною, або спадщиною. Хто з людей набуває земське майно в нечесний спосіб, напр. крадіжю, або обманом, насильним забранням, або лихвою, воно дійсно не належить до нього.

Якенебудь земське майно маємо, воно є Божою власністю. Ми є тільки його управителями або опікунами. Тому маємо вживати земських речей тільки в спосіб, що є згідний з Божою волею. Маємо сумлінно вживати нашого земського майна, дбати про нього, бути ощадними та вживати його до добрих цілей. Також маємо бути щедрими для наших ближніх, що потребують матеріяльної помочі та для потреб Божого царства. Ми ніколи не повинні забувати, що Бог призначив земські добра для добробуту цілого людства та що одного дня Він буде домагатися від нас рахунку з нашої управи земським майном.

Наші старання про гроші й про земські добра ніколи не повинні бути найважнішою справою нашого життя, пожадливости, скупости та скнарости. Багато краще є, щоб бути вбогим у земське майно та дійти до неба, ніж бути багатим у земські добра та занапастити наші душі. Ісус Христос учить так: "Не складайде скарбів собі на землі, де нищить їх міль і ржа та де злодії підкопуються і викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні ржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє" (Матей 6, 19-20).

Є люди, які добровільно зрікаються особистого майна з любови до Ісуса Христа. Вони йдуть за радою Христа, що її дав багатому молодцеві в евангелії: "Коли хочеш бути досконалим, піди продай добра свої та й роздай убогим, і матимеш скарб на небі, потім приходь та й іди вслід за мною" (Матей 19, 21).

Святе Письмо вчить: "Коли

маєш багато, давай щедро; коли ж мало маєш, дивись, щоб ти радо поділився навіть цим малим" (Тов. 4, 9).

1) Ходжу до школи, але наука мені тяжко іде. Сестра учителька сказала мені, що я не закінчу гайскулу. Я хотів бути священиком, але виглядає, що мені буде неможливо закінчити школу. Що маю робити? Я не виявив свого бажання ні власним батькам, ані нікому іншому, бо боюся, щоб вони не сміялися з мене.

Бути священиком це знаменита річ. Наша Церква потребує численних священиків і місіонерів. Проте не кожен може бути священиком, бо декому брак здібностей до студій. Проте ви можете стати ченцем і своєю працею і молитвою помагати священикам місіонерам у їхній праці. Помагаючи місіонерам, ви будете дійсним місіонером у Божих очах. Св. Герард, Брат-помічник Редемпторист, своєю працею і молитвою, був дійсним місіонером і привів до Бога багато заблуканих душ.

Ось тому радимо вам обговорити справу зо своїм сповідником. Ви можете так само звернутися за інформаціями до Отців Редемптористів, що в своїм місіонерськім Чині мають священиків і Братів помічників. Вони разом трудяться над поширенням Божого Царства, тому колись у небі поділятимуть нагороду за місіонерську працю для душ.

За дальшими інформаціями можете звернутися, пишучи до:

Rev. Father Master,
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada.

2) Мій син був при війську, де стрінув некатолицьку дівчину і взяв з нею шлюб у некатолицькій церкві. Ми намовляли його, щоб поправив цей шлюб перед католицьким священиком, але його 'жінка' відмовилася, бо нічого не розуміє в нашій церкві, бо наш священик дуже слабо знає англійську мову. Наш син часом ходить до нашої церкви, а часом до її, щоб задоволити 'жінку'. Вона так само інколи приходить з сином до нашої церкви. В своїм незнанні наш син навіть приступив до Св. Причастя. Ми сказали йому, що цього не вільно робити. Отак він перестав ходити до сповіді, але все таки час від часу приходить іще до церкви. Чи ми добре зробили, що сказали, що йому не вільно приступати до святих тайн через те, що не має церковного шлюбу?

Хто не має важного шлюбу, той живе в тяжкім гріху, тому йому не вільно приступати до святих тайн. Проте ваш син добре робить, що ходить до нашої церкви, бо це може виєднає йому ласку навернення.

Порадьте своєму синові, щоб удався до якогось нашого священика, що добре знає англійську мову, і обговорив з ним цілу справу. Така розмова з сином і його 'жінкою' може бути дуже корисна для його душі, бо з вашого листа видно, що дівчина не є ворожа Церкві, якщо інколи приходить на наші богослужения, хоч не розуміє їх.

Ми в друкарні Голосу Спасителя маємо англомовні молитовники **"Май Дівайн Френд"**, що мають усі богослужения в українській і англійській мовах. Цей новий молитовник може багато помогти тим, що не розуміють нашої мови. Напишіть по цей молитовник до адміністрації Голосу Спасителя до Йорктону.

3) Як це можливо, що Ісус Христос є Богом і Чоловіком?

Ісус Христос є Богом і Чоловіком тому, що в Нім є злучені дві природи, Божа і людська. Божа природа є вічна, тому Христос є дійсним Богом, таким самим як Отець і Святий Дух. Христос є так само досконалим чоловіком тому, що Він має повну людську природу, цебто душу і тіло, що зовсім такі самі як наші. Ці дві природи злучені в одній Божій Особі цебто в Особі Божого Сина, другої Особи Пресвятої Трійці. І саме тому Спаситель, говорячи про Себе Самого, як уживав слово 'Я", то під цим Я розумів або Свою Божу або людську природу, от хоча б коли заявив жидам, що Він існував перед Авраамом. Божа природа в Христі є вічна, а людська була сотворена в хвилині Воплочення.

4) Чи це правда, що хтось може бути буддистом і християнином?

Ні, це неправда, бо сьогодні буддизм є дійсною релігією. Проте колись були такі учителі, які твердили, що буддизм це тільки людська філософія й етична система, тому сяк-так можна було погодити її з навчанням Спасителя, бо давні буддисти не займалися Богом, ані не молилися до Нього. Тепер же воно інакше, бо буддизм став релігією, що має власне богопочитання, молитви й обряди. Деякі держави, от хоча б Малля чи Цейлон, вважають буддизм державною релігією, ба й навіть переслідують християнство. Буддисти в Судані також нагально переслідують Христову Церкву. Отож годі твердити, що буддизм можна погодити з християнством. Через це ніхто не може бути дійсним буддистом і християнином.

5) Чи це правда, що Церква осудила еволюцію?

Тут треба розрізнити абсолютну від релятивної еволюції. Безбожники, деякі масони й матеріялісти твердять, що нема Бога, тому все розвинулося з матерії, яка 'якимось дивом' завжди існувала у всесвіті, хоч ніхто з них не знає, звідкіля взялася ця первісна матерія. Ця теорія признає повну, незалежну від Бога еволюцію, тому виключає Бога, душу, позагробове життя, тощо. Для приклонників цієї абсолютної еволюції людина це тільки звір'я, хоч трохи більше розвинене ніж інші звірята. Самозрозуміло, що Церква осудила цю еволюцію, бо вона виключає Бога, Христа, об'явлення, тощо.

Проте є ще друга теорія про еволюцію, що зветься релятивна. Ця друга теорія допускає еволюцію під наглядом і керівництвом Бога, що бодай сотворив первісну матерію і провадив її шляхом еволюції до теперішнього стану речей. Церква ніколи не осудила цієї релятивної еволюції, хоч науковці досіль не потрапили науково доказати її.

Дехто намагається відкидати й цю релятивну еволюцію на підставі перших трьох глав книги Буття. Проте вороги цієї еволюції забувають, що Біблія це не є науковий підручник геології чи історії, бо автор Біблії не мав завдання навчати людей історії чи геології. Його завдання полягало в тім, щоб передати людям головні правди об'явлення Божого, і він це вчинив при помочі людських описів. Ці ж правди це існування Бога Творця, сотворення світу, хоч автор не має наміру науково описувати цього сотворення, сотворення першої людської пари, їх упривіле-

йований стан, що полягав у деяких прикметах тіла і душі, що їх вони затратили згодом через непослух Богові, обіцянка майбутнього Месії, тощо.

Всі ці правди Автор Буття описав простим стилем, щоб тодішні народи могли зрозуміти ці головні Божі правди. Він часто користувався описами і порівняннями, що їх тоді буквально толкувати, бо Автор не заміряв подавати нам інформації про чисто фізичні або геологічні явища.

6) Я не раз чував, що Бога треба боятися, бо Він буде карати за гріхи. На мою думку воно було б краще, щоб люди навчалися любити Бога, і тоді не треба буде боятися Його. Що ви думаєте про це?

Ми вповні погоджуємося з нашим читачем, що Бога треба більше любити ніж боятися. Якщо хтось любить Бога, то він буде зберігати Його заповіді, і через те не матиме рації боятися Його.

Бог хоче, щоб люди любили, а не боялися Його. Хіба ж Христос не сказав нам, що ми повинні вважати Бога своїм 'Батьком'. Хто ж пересадно боїться Бога, той ніколи дійсно не зможе любити Його.

Навіть як хтось боїться Бога, то цей страх повинен бути радше вислідом пошани і любови зневажити доброго Небесного Батька ніж чистим страхом, що Бог буде карати його, як він прогрішиться. Якщо б Бог хотів був карати людей за гріхи, то ні людей, ані світу вже давно не було б...

ПРИКЛАД ДУХОВНОЇ СЛІПОТИ

В останній великий день свята Ісус став і закликав, кажучи: "Якщо хтось є спрагнений, нехай прийде до Мене і п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, той стане джерелом, з якого потечуть струмені живої води".

Це сказав Він про Духа, якого мали прийняти ті, що ввірували в Нього. Дух ще не був зійшов на них, бо Ісус не був ще прославлений. Багато з народу, почувши ці слова, заявили: "Він є дійсно Пророк!" Інші казали: "Він—Христос (Месія)!" А ще інші говорили: "Хіба Христос прийде з Галилеї? Чи ж Писання не каже, що Христос походитиме з Давидового роду і з села Вифлеєму, звідкіля був Давид?"

Отак через Нього повстав роздор між народом. Декотрі з них бажали заарештувати Його, але ніхто не наложив на Нього рук. Нарешті поліційні урядники вернулися до первосвящеників і фарисеїв, і вони спитали їх: "Чому ви не привели Його?" Ці ж урядники відповіли: "Ще ніякий чоловік так не говорив, як Оцей Чоловік!" А фарисеї відказали їм: "Чи Він і вас звів на манівці? Хіба хтось зо старших або фарисеїв повірив у Нього? Ні! Тільки той народ, що не знає закону, але це прокляте маса".

Тоді Никодим, один з них, що вночі приходив до Нього, так промовив до них: "Хіба наш закон осуджує чоловіка, якщо перше не вислухає його і не розвідається, що він робить?" А вони в відповідь сказали йому: "Чи й ти часом не з Галилеї? Розсліди Писання і зобачиш, що пророки не приходять з Галилеї!"

І знову Ісус звернувся до них і сказав: "Я—Світло для світу. Хто піде за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме світло, що веде до життя!" (Ів. 7, 37-52; 8, 12).

Світ дальше існує, бо його підтримує наука мудреців, справедливість сильних, відвага хоробрих і молитви Святих.

Чесна людина не робить потайки того, чого не вчинила б публічно.

Хваліть Господа в небі, хваліть Його на висотах.

Хіба я читаю католицьку пресу?

о. М. Щудло, ЧНІ.

Зниження морального позему в думанні та діянні людей це пляма на національнім, духовнім і релігійнім організмі кожного народу. Моральний занепад веде до духового занепаду держав і поодиноких людей. Неморальні люди це найбільші вороги свого народу і Церкви. Це вони послаблюють духові вартості своїх співгромадян, ведуть їх до нехтування Божими і людськими законами, навчають потурати пристрастям, і так убивають свій власни нарід.

Католицька преса повинна бути на сторожі духових вартостей свого народу і цілого світу. Вона є речником і голосником навчання Церкви, яка користується, щоб народи могли почути її голос і отримувати вказівки, як слід поступати в житті й що треба думати про різні проблеми, що саме життя висуває так народам, як родинам і одиницям. Через пресу Церква поширює між народом знання засад, що повинні керувати особистим, родинним, громадянським і державним життям народів світу, подаючи засоби, що поможуть зарадити модерним лихам, усунути несправедливості в ділянці робітництва і керівництва, очистити духове повітря з затроєних моральних газів і так допомагати людям на землі в змаганні за вічне щастя.

* * *

Католицька преса не може ганятися за сенсаціями, якими переповнена частина мірської преси. Це правда, що й католицька преса повинна виявляти рани на організмі свого народу, але водночас теж правда, що вона має завдання вказувати своїм читачам на ліки, що допомогли б хворим людям позбутися цих ран.

Дехто каже, що щоденна преса виявляє віру, почування, переконання мрії та тугу народу. Це бодай частинна правда, бо преса дійсно відзеркалює життя частини народу, серед якого появляється. Виявляти стан положення це ще не повне завдання преси. Мірська преса звичайно не відзеркалює наставлення найкращої частини громадянства, бо, гонячись за сензаціями, часто пристосовується до найгіршої частини народу, нехтуючи й ігноруючи найкращою. Мірська преса дуже часто є тільки бизнесом. Як бизнес, вона старається придбати щонайбільше гроша. Ось тому намагається розповсюднювати свої видання. Що біль-

ше читачів, то більше гроша. Бажаючи мати щонайбільше читачів, ця преса виминає все те, що могло б декого образити, бо ображений осібняк не буде купувати згаданої преси, і через це буде менше зиску.

Крім цього багато читачів не пошукує в пресі того, що могло б ушляхетнити його духа, але ганяється за тим, що найбільше схлібляє його низькій природі, пристрастям і розгнузданій уяві. Попит за 'подібним хлібом' це тайна, яка виясняє рацію існування всякого морального сміття цебто газет і часописів, що навіть не варта паперу, на якім вони видруковані.

Не бракує й газет, що поширюють фальшиву і викривлену філософію про людське життя, витворюючи в читачах враження або й може своєрідне переконання, що людина остаточно годна в житті обійтися без Бога або принаймні без точно окресленої релігії, коли вона вже вірить у якесь найвищче Єство, що має щось спільного зо світом і людьми. Ці людці вказують читачам на мільйони людей, що не є християнами, і кличуть: "Якщо є Бог, то хіба Він пошле їх до пекла тому, що вони не є християнами, не ходять до церкви на Службу Божу і не приступають до святих тайн?"

З цього невторопні читачі витягають висновок, що воно не конечне вірити в Христа, щоб спастися. Вони вводять цей висновок у практику так, що ніби вірять у Бога, але не журяться Його Заповідями, бо не хочуть так розуміти їх, як Христос вияснив їх. Отак ці часописі нищать віру в своїх читачах, витворюючи в них своєрідну мораль, яка не має нічого спільного з навчанням і мораллю Спасителя.

* * *

Дивлячись на писання деяких часописів, слід ствердити, що проживаємо в хворім світі. Ця хвороба розтягається на людські уми і душі. Хвора ж душа чинить хворою цілу людину, бо затроює поганськими засадами її думання, життя і поведінку, в яких повно поганства, матеріялізму, раціоналізму, бунту проти Бога, Його законів і Церкви, що є офіційною учителькою людства і провідницею душ на шляху життя в цій долині сліз.

Одна жінка поклала біля телефонічної слухавки таку пораду: 'Мовчи і слухай!'

Сумління це той таємний голос, що часто змушує людей мовчати, як гроші говорять.

Одна жінка страшно плескала під час концерту, хоч сам концерт і його актори були дуже нудні. По концерті хтось спитався її, чому вона так плескала. На це жінка відказала: "Бо плескання добре для моїх рук, в яких я маю артритизм".

Капраль отак ободрив одного новобранця: "Краще старайся бути задоволений у війську, бо ніхто не буде журитися тим, чи ти щасливий чи нещасливий".

Малий школяр скаржився, що мусить бути в школі аж до 14-го року життя. На це учитель відповів йому: "Хлопче, не журися, бо я мушу ходити до школи аж до 60-го року життя".

Свою поведінку ці людці виправдують злом, що існує в світі, несправедливим поділом земських дібр, ненавистю між народами і браком недовір'я між державами світу, хоч вони самі не мало причиняються до цього хаосу тим, що ширять в світі моральне замішання, накопичують матеріяльні добра, якими відказуються ділитися зо своїми упривілейованими ближніми, тощо. Щоправда, вони протестують проти несправедливости в соціяльній ділянці, але нічим не стараються поменшити її, хоч могли б поділом власних дібр зменшити бодай у деяких випадках цю несправедливість і нерівність.

* * *

Яке ж завдання католицької преси? Вона повинна не тільки збивати фальшиві теорії про життя і цілі людини на землі, але водночас подавати своїм читачам правдиві ідеали, основані на непомильнім навчанні Божого Сина, що ні Сам не може помилитися, ані не годен завести в блуд Своїх земських братів. Аргументи ж, що збивають фальшиві навчання нехристиянської преси, мусять бути солідні і переконливі, бо часто трапляється щось противне. Плитке опрокинення фальшивих засад викликує в читачах непевність і своєрідний сумнів, чи часом противники Бога і Христа не мають рації, коли аргументи, що мали б збивати їхні твердження, є слабі і непереконливі.

Католицька преса повинна висвітлювати те добро, що є в людині і світі навіть серед загального занику віри і моралі. Тільки солідний виклад засад віри і відповідні докази на подані твердження годні переконати читача, що Христове навчання походить від Бога, тому треба поважно брати його і застосовувати до щоденного життя.

Якщо ж людина всім серцем і розумом прийме це навчання і стане застосовувати його до свого думання, говорення, праці, родини і бізнесу, то її моральний рівень відразу піде вгору, бо жива і практична віра витворює добре думання і життя.

* * *

Католицька преса мусить бути критичною і безсторонною, якщо бажає, щоб читачі вірили в неї і читали її. На жаль загал католицьких журналів має одну хибу цебто їхні автори надто схильні хвалити все, що католицьке і ганити або бодай ігнорувати все те добре, що може бути в тих, що не належать до Церкви або принаймні не є членами католицької Церкви. Безсторонність вимагає, щоб ми признали добро там, де воно є, чи це буде між католиками, чи між нашими некатолицькими братами. Промовчувати правду, що противник має, може інколи рівнятися неправді, і цього не сміє бути в безсторонній і об'єктивній католицькій пресі. Хіба Спаситель не похвалив здібного, хоч лихого управителя, який вмів запевнити собі прожиток на літа, як пан звільнить його зо служби?

* * *

Деяка частина католицької преси має ще іншу хибу. Вона висвітлює тільки те, що "славне" для нас, але промовчує або мляво натякає на те, що не добре між нами. Добрі вчинки, от хоча б будова якоїсь нової церкви, бувають широко розголо-

шувані, але брак покликань до священичого стану буває часто мляво підкреслюваний, і навіть тоді це підкреслення зводиться до загальникових закликів: "Нам треба священиків!" На жаль у цій пресі нема належного і поважного розгляду, хто саме винен, що в нас брак священиків. Нема теж конкретних вказівок, як зарадити цьому лихові, яке грозить загладою нашій Церкві сливе в усіх країнах, де наш нарід опинився по двох світових війнах.

Нема теж відваги в нас вказати в пресі, чого нам більше і чого менше потрібно, якщо діло було започатковане якоюсь 'важною' особою. "Ради страха юдейського" промовчується прикра справа, і водночас редактори і дописувачі побожно здвигають плечима і потішають себе: "Якось то буде, бо Бог добрий!"

Наша преса тоді тільки виповнить своє завдання, як буде інформувати своїх читачів так про наші досяги, як недомагання, бо йнакше вона повернеться в панегіриста, що все хвалить, хоч не брак речей, що треба ганити.

НЕ КРАДИ!

Крадіж це загальний гріх нинішних часів. Люди крадуть, бо думають, що збагатяться крадженими добрами. Діти крадуть від батьків, жінки від чоловіків, сусіди крадуть у сусідів, робітники крадуть зв'ідтам, де працюють, бандити нападають на банки і крадуть, дівчата крадуть речі з канцелярій, в яких працюють, тощо.

Крадіж це дуже лиха звичка, що нераз веде до великих злочинів. Іван зачав красти, як був малим хлопцем. Батьки знали про це, але не карали його, як приносив додому мило чи цукерки з крамниць. Згодом Іван став красти більші речі, обкрадаючи своїх цікільних товаришів. Чув він про кари, що суд накладав на злодіїв, але він себе обманював, що його не зловлять. І дійсно йому щастилося в злодійстві. Ніхто ніколи не зловив його. Це викликало в нім переконання, що його ніколи не зловлять.

Ставши юнаком, Іван зорганізував злодійську шайку і зачав красти на більшу скалю, але ніхто не викрив крадежей. Проте одного разу Іван з товаришами обікрав велику крамницю. Як вони крали, надійшов знайомий чоловік. Злодії рішили вбити його, щоб не виявив їх поліції. Думали, що вбили, але побитий чоловік прийшов до себе і перед смертю виявив злодіїв. Поліція заарештувала їх. Викрилися всі крадежі під час розправи. Тим часом побитий знайомий помер від ран. Смерть його була мордом, за який Івана засуджено на смерть як убийцю.

Його страта пригадала всім, що великі злодії зачинають красти малі речі, заки візьмуться до великих. Отож треба поборювати лиху звичку красти.

Пророк Давид отак молився Богу за освячення народів: "Нехай Твої священики зодягнуться праведністю, і Твої праведники будуть тоді тішитися" (Пс. 131, 9).

Христос, "бувши в Божій подобі..., умалив Себе Самого, прийнявши вид слуги, ставши подібним до людини... Він понизив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то хресної смерти. Тому й Бог вивищив Його та дав Йому ім'я, що вище над усяке ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося всяке колїно небесних і земних і підземних, і щоб кожен язик визнавав, що Ісус Христос—то Господь, на славу Бога Отця" (Фил. 2, 6-11).

MARY'S LOVING OFFERING

THE PRESENTATION AND PURIFICATION

M. Schudlo, C.SS.R.

"When the time (the Presentation) had come for purification, they (Mary and Joseph) brought Him (Infant Jesus) up to Jerusalem to present Him to the Lord. It is written in God's law that whatever male offspring is born he must be dedicated to the Lord..." (Luke 2:22-23).

GOD is the Creator of all men, because He made them in His goodness and supreme love. For this reason they belong to Him, body and soul. They are His, and His alone. All they have is really and truly His, which He graciously "rents" to them.

Unfortunately the first man and woman, Adam and Eve, forgot that they were God's property — and most of us follow their bad example to this very day — and as a result of that fateful forgetfulness they sinned, and by sinning they drew God's displeasure upon themselves and all their descendants; that is, upon all men and women that have ever lived or will ever live on this earth.

God's love is infinite. He knew perfectly what to expect of men. He foresaw that the very first couple would betray Him and thus forfeit its special privileges and consequently swallow in the dirt of sin. God's infinite goodness, however, cannot surpass our Maker's infinite mercy and love.

The fall of Adam and Eve greatly displeased God — no doubt about it! — but it did not surprise or shock Him, because he had foreseen their fall and ingratitude. No one can really surprise God, because He knows what every man and woman will ever do. He knows what men will do, their unfaithfulness does not surpise Him, as it does some of us who do not see the future and therefore sometimes do not expect of our fellow men to behave as they often do. Hence the shocks and surprises...

Since in man's sin there was more ignorance than malice, God the Father was very lenient with our forefathers, Adam and Eve. It's true that He punished them, but He did not destroy them, as He could easily have done. Our Heavenly Father is all mercy and love. How could He destroy His children, ungrateful though they had been.

God's justice, which is as infinite as His love for man, required a proportionate satisfaction for the offences received from men. Since no man could really atone for the sins of his fellow man, God ordered that His only Son, our loving Jesus, become one of us and satisfy His and our Father's infinite justice. Hence the Incarnation, the offering of Our Lord in the temple and Jerusalem and the crucifixion upon Golgotha. All this results from our Father's infinite love, justice, mercy and readiness to make up with His ungrateful and sinful earthly creatures — men.

Thus it should be evident to all men that God never abandons the world, no

matter how they despise Him and His redemptive plan. The Incarnation of the Son of God and His offering through Mary in the temple of Jerusalem are an irrefutable proof of God's love and care for all of us. This awareness should help us to steer our lives through the temptations and miseries of this world in such a way as to enable us to lead a God-like life in this valley of tears, because the offering of our Lady would be otherwise useless and futile.

Unfortunately countless men have not yet fully grasped the value of Mary's offering of her divine Son and our Savior Jesus Christ. She did it, because she loves men too, and she loves them despite their shortcomings and faults. As the Mother of the Saviour, she does not overlook the evil and the horror and the grief of our earthly existence. She knows all these things, because she is one of us. She lived upon earth for some 75 years, as some ancient writers relate, and thus had a good chance to see for herself what man's lot in this sinful world is.

The love for God's glory and our salvation prompted her to do her utmost to help earthly brothers and sisters to regain their lost dignity of the children of God. What greater sacrifice could she have made than to present her divine Son as an offering to the Father on behalf of all mankind? Mary's love for us is similar to that of her Son. For this reason she offered Him as eagerly for us as Jesus was offering Himself through her to His and our Father in heaven. She did not pay attention to what this offering would mean to her. Nor was she afraid or discouraged when the aged Simeon, looking at her humble eagerness, exclaimed: "This Child (Jesus) is destined to bring about the fall of many and the rise of many in Israel, to be a sign which men will refuse to acknowledge, and so the thoughts of many hearts shall be made manifest. As for your own soul, it shall have a sword to pierce it" (Luke 2; 34-35).

Any other mother would have been scared on hearing such terrible news, but not Mary. She was a real Heroine, the chosen one of her and our Heavenly Father, and the true heroines are not afraid of making sacrifices. They are not afraid of suffering and pain, because they know that suffering for a good cause, when blessed by God, will bring us an ultimate joy, triumph and consolation.

The salvation of countless souls to be redeemed by Christ was Mary's ideal, and this ideal is divine. The collapse of purely human hopes and ideals comes very easily, because so often their world does not give us enough grounds for continuous rational struggle and hope. God's love for the world made Mary love men, because her love for men was modelled upon His.

Mary's sacrifice was great indeed. She had only one Son, and this Son was not simply her Son, but also her God. She loved Him both as her Son, her Saviour and her God Who had chosen her for His own Mother. It was a great honour, but it was also a great obligation to follow the footsteps of the Lord. For this reason Mary's love for God was not enclosed within a narrow individualistic piety. It extended to all men for whom her divine Son was to shed His blood upon the cross. She subordinated all her interests to this noble goal, the salvation of mankind who had fallen away from God through its countless sins.

Sin separates the soul from God or at least diminishes its friendship and love for Him. It is true that God could have forgiven men without any atonement at all, but He did not wish to do so. On the contrary, He decided upon a reparation which no man was able to make. Furthermore, to show His even greater love for sinful men, He ordered His Son to be their substitute before His infinite justice.

It is said that Christ is the new

Adam. But Adam was not alone when he challenged God in the Garden of Eden. He had a companion who helped him to forfeit their and our God-given privileges. This companion was Eve. She shared in her husband's sinful pleasure while they both broke God's command: "Of this tree you shall not eat!"

Thus they were the first two human beings who caused innumerable woes to themselves and all their descendants. In His wisdom the Creator of the universe has ordered that there also would be two people to repair the mistake committed by the first human couple. And these two are Jesus and Mary.

Adam and Eve brought countless woes upon the world by indulging in their curiosity; that is, their passions, such as pleasure of knowing what they should not have known, temerity in defying God's order not to touch the forbidden fruit, thoughtlessness about the consequences of their disobedience, etc. It was the pleasure that caused them to transgress the law of God. And it was a sinful pleasure at that. In God's plan, according to which the present world was created, every sinful pleasure must be atoned for by its opposite. And the opposite of pleasure is suffering and pain. For this reason Mary's role in repairing Eve's mistake will be a painful one. Hence her soul will be afflicted with suffering, pain and sorrow through which she will help her Son and our Savior to repair the disorder caused by our first parents' disobedience and thus bring peace between the offended God and the offending men.

This is the secret of the Presentation. Mary understood the mystery of suffering and fully submitted to it with a humble declaration: "Let God's will be done in me!" And her readiness to suffer for us makes her so amiable to all men.

All things were made by Him (Christ or the Word of God), and without Him was made nothing that was made (John: 1, 3).

Prepare the way for the Lord and make His ways straight (Mark: 1, 3).

My yoke is sweet and My burden is light. Christ says (Matt. 11, 30).

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

How To Overcome Distractions

E. Dunne,C.SS.R.,J.C.D.

MANY women, complain of being distracted at prayers or at Mass. This is not surprising, for the person who is never distracted probably does not exist. Even the Saints were distracted. St. Theresa of the Child Jesus says she found it difficult sometimes even to keep awake during prayer time.

Distractions are due to the workings of the imagination and the memory. These faculties are like the sea which is practically never still. The slightest breeze stirs it. The slightest thing can cause a distraction, a movement, a sound, the circulation of the blood through our senses. Even when we are asleep our imagination and memory keep working and produce our dreams. The only control we have over these faculties during waking hours is by means of our will and even then it is impossible to keep distractions away completely. Even the space of an Our Father is the limit for many.

Don't be surprised, then, if you are distracted and find it difficult to keep your mind on your prayers. These distractions are not sinful. They would slightly irreverent if you deliberately encouraged them. It would be impolite to read a letter while someone was explaining a problem to you. So, it would be irreverent, while speaking to God, rudely to give your mind to something else.

Do not make violent efforts to eliminate distractions. Otherwise these efforts will themselves become distractions. Do not squeeze your eyes or shake your head as if to dislodge distracting thoughts by violence. Do not whisper your prayers aloud, especially in church, for then you will distract others. If the children demand your attention during Mass or while you are trying to pray, take it calmly, attend to them and then return to your spiritual thoughts. The Lord surely understands such interruptions.

When you are paying God the honor of praise, sorrow or petition, use every reasonable means to keep your mind on Him. Remove the causes of distractions. You cannot very well pray if you have the radio or television competing for your attention. Turn them off.

At the beginning of any prayers, or devotions, think of God. Put yourself in His presence. This act of faith will carry you through a lot of prayer. Without it, distractions may beset you from the very start.

Perhaps saying the Rosary tends to become mechanical with you. The beads slip automatically through your fingers, the Hail Mary's flow on so easily while your mind is miles away. However, you are praying. It may not be the best sort of prayer, but it is better than not saying the Rosary at all. Besides, your good intention at the beginnning certainly counts for something. When you notice you are distracted, quietly return your mind to God's presence, or Our Lady's intercession, or the mystery you have chosen. These attempts to return your mind to prayer are virtuous and meritorious.

In regard to Mass have no fear that distractions will cause you to omit fulfilling the obligations of hearing Mass. In order to miss hearing Mass through distractions you would have to sleep through the whole of Mass, or read a newspaper so closely that you would not know what was going on at the altar. Of course, do your best to dispel distractions. Use the means that appeal to you to enable you to hear Mass well. Use a Missal or a prayer book, or say the Rosary.

However, you are not bound to use any of these means. You can assist intelligently and devoutly simply by watching what is going on and uniting yourself with the priest, offering yourself at the Offertory, adoring the Precious Body and Blood at the Consecration, uniting yourself either spiritually or sacramentally with Our Lord at the Communion. Employ the same technique with distractions at Mass as with other prayers. Take them calmly and quietly, bring your mind back to what you ought to be doing, and no harm will be done.

Distractions in themselves are not sins, and it is quite possible that we may obtain more merit trying to dispel distractions than from the prayers themselves. Poor banished children of Eve that we are, we may thus reach the eternal, distractionless contemplation of God in Heaven.

AUSTRALIA

PRE-CHRISTMAS MISSIONS IN VICTORIA

M. Schudlo, C.SS.R.

SEVEN more missions were preached in the district of Melbourne and in the state of Victoria. In the greater Melbourne there are some 1000 Ukrainian Catholic families. Our magnificent Cathedral is the center of their religious and national life. Although no Ukarinian family lives within the radius of 3 miles from the Cathedral, still the church is packed every Sunday. Our people live in the various suburbs around Melbourne, some 15 miles away from the Cathedral. And yet they come to Mass on Sundays, some by their own private cars, some by buses and some by train. Some have to walk 20 minutes from the station to the church.

It must be noted, however, that a few of them do not really come to the church to attend Mass. They just come to see their friends and 'make politics'. These pseudo-politicians stand around the church to do their business, till some priest chases them into the church. But these are so few that you can count them on your fingers.

The Cathedral still has a debt of £35,000. On Dec. 8th, His Excellency Bishop Prasko had a meeting with the outstanding parishioners and they have started a campaign under the watchword: "I disagree" which means I do not like the debts on our church. As a result the meeting decided to ask every family for £35 donation in order to liquidate the debts within one year instead of protracting it for seven years which would amount to £7,000 interest.

The seven missions were preached in the following localities:

1) **Pasco Vale** (Nov. 3-10, 1963).

It is a small town in which there are some 60 Ukrainian Catholic families. The mission was conducted in a Latin Church. It was quite well attended by the people. Pasco Vale is located some 8 miles from the Ukrainian Catholic cathedral.

2) **Newport** (Nov. 10-17, 1963).

The locality of Newport is also some 8 miles away from the Cathedral. Some 40 Ukrainian Catholic families live there. They have their own national hall in which the mission was preached.

3) **Wodonga** (Nov. 17-24, 1963.)

The town of Wodonga lies on the border between the states of Victoria

and New South Wales. As you cross the border line toward Sydney, you enter a pleasant little city of Albury. There are some 35 Ukrainian families in both places. They came to the mission which was preached in our own church. The people bought it from the Protestants and remodeled it. It was a good mission, well attended by the people.

Wodonga is some 200 miles away from Melbourne.

4) Beechworth and Wangarata (Nov. 24-30, 1963).

These towns are some 25 miles apart. In each of them there are six Ukrainian Catholic families. A four day mission was conducted in each place. Generally speaking, these two little missions were well attended.

5) Broadmeadows (Dec. 1-8).

Broadmeadows is a town some 8 miles away from our Cathedral in Melbourne where 35 Ukrainian Catholic families live. Unfortunately there were a few families which did not show up at the mission, although they had been invited to take part in it by the missionary.

6) Noble Part (Dec. 8-15, 1963).

Noble Part is another suburb of Melbourne with some 15 Ukrainian Catholic families. The mission was conducted in the Latin Church. Our community in Noble Park has a very well organized Ukrainian Saturday school for our children.

Our cathedral in Melbourne

And so ended the pre-Christmas missions in Victoria. The Christmas season will be spent in Tasmania where there will be two missions. In January there will be three missions in New Zealand. After these missions, it's back to Victoria to continue the mission work till September, 1964.

A justice of the peace in Oklahoma, was called upon to perform the marriage ceremony for a young couple. The Judge, who until a short time before had gained his legal knowledge in a neighboring state, where ministers officially officiate on such occasions, was at a loss to know how to proceed. However, he rose to the occasion. Commanding the couple to stand up, he directed that they be sworn in the following terms: "Do you solemnly swear that you will obey the Constitution of the United States and The Constitution of the State of Oklahoma, and perform the duties of your office to the best of your ability, so help you God." The couple nodded assent. Then, continued the judge. "By the power in me vested by the strong arm of the law I pronounce you man and wife, now, henceforth, and forever, and you will stand committed until the fines and costs are paid, and may the Lord have mercy on your souls."

Christ thus prayed for the unity among His followers on the Passion Thursday before He went to death for our salvation: "That they all may be one, as You, Father, in Me and I in You, that they also may be one in Us, that the world may believe that You have sent Me (John 17, 21).

The Politics of Religious Equality

"Constitutional law", said Justice Frankfurter, "is not a science, but politics"

Francis Canavan

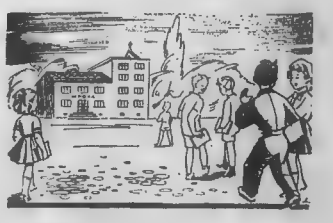

SOMETIMES late this spring, the U.S. Supreme Court will hand down a decision in two cases involving Bible-reading and the recitation of the Lord's Prayer in public schools. Unless the court loses its nerve and retreats from the position it took last year in the New York Prayer Case, it will declare these practices unconstitutional. Popular reaction to this decision in many parts of the country is likely to be as vehement as it was last June.

The reaction will also be a confused one. We have a peculiar habit in this country of turning religious, moral, social and economic conflicts into cases in constitutional law. There are many advantages in this way of handling potenially disruptive disputes. But it often serves to obscure the true point at issue.

Thus, in the prayer and Bible-reading cases, the question is thought to be one of religious liberty, which is resolved into an inquiry into the meaning of "an establishment of religion." I suggest that the question is at bottom not one of liberty but of equality, and that it is a political rather than a legal question. What we are really arguing about is, not the interpretation of a constitutional clause, but the application of a principle laid down in the Declaration of Independence: "All men are created equal."

For, with all our faults and despite the glaring inequities that mark our society, there is no doubt that we are committed to the principle of equality. That is why, slowly and against enormous resistance, we are none the less moving toward interracial justice. It is also the basic reason why "Church-State relations" are increasingly engaging our attention.

"Church-State" is frequently a misnomer; in the New York Prayer Case, for instance, no church was involved. But in litigation in this field there is always a question of the constitutional relationship between government and religion. In all of these cases, too, what is at issue is the meaning and application of our commitment to equality as it affects the standing of our different religious groups before the law.

That "Church-State relations" are being argued with a new intensity is due, first of all, to the rise in numbers, wealth and influence of non-Protestant groups in the population. Catholics on the one hand and Jews and secular humanists on the other are asking with mounting insistence for more equal treatment in the administration of governmental institutions and the distribution of public funds. These claims affect the whole range of laws and institutions that make up the modern welfare state. But the demand for a new interpretation of religious equality is pressed hardest in the field of education.

Jewish and secularist groups want the last traces of religious activity removed from the public school. As ori-

ginally established in the 19th century, the public school was an interdenominational Protestant school, nonsectarian rather than simply secular. State constitutions obliged it not to teach the distinctive tenets of any sect, but it reflected the religious consensus of what was then the great majority of the American people by teaching common precepts of Christian morality and by such exercises as Bible-reading and hymn singing. The public school has now been secularized to a large extent in the urbanized parts of the country. But many Jews and presumably all secularists, supported today by a good number of Protestant spokesmen, want the process carried to completion, on the principle that the only way to treat all beliefs equally is to exclude them all from education.

Catholics, who once opposed religion in the public schools as Protestant, now generally favor retaining what little of it is left, on the premise that the acknowledgment of God's existence is part of the national tradition and helps, in a small way, to preserve the public school from a bias against religion. Many Protestants and some Jews agree with this view.

The major interest of Catholics, however, is to get all schools, their own included, recognized as serving a public interest in the education of children and to make this recognition practical by having nonpublic education included in any general Federal program of aid to education.

The second reason why Church-State relations are now the subject of more public dispute than before is a development in our constitutional law. The First Amendment to the Constitution, of itself, binds only the Federal government. "Congress," says the Amendment, "shall make no law respecting an establishment of religion or prohibiting the free exercise thereof." The States were left free by the Amendment to regulate the relation between government and religion as they chose. But most of the areas in which religion comes into contact with government lie within the jurisdiction of the States rather than of the Federal government. Such are marriage and the family, public morals, the protection of life and health, some parts of criminal and civil law and, supremely, education.

In 1925, however, the Supreme Court began to interpret the Fourteenth Amendment as meaning that the First Amendment was binding on the States as well as on the Federal Government. It was not until 1947, only 16 years ago, that the court for the first time undertook to apply the establishment of religion clause of the First Amendment to the States and their administrative subdivisions, such as counties, municipalities and school districts.

Prior to 1947, the court had decided only three cases under the establishment clause. All three had involved the Federal government, and in each of these cases the court upheld the government against the charge that it had acted in such a way as to establish a religion.

But when the court undertook, in 1947, to apply the establishment clause to the activities of State and local governments, it opened up a wide range of litigation. Prof. George W. Spicer, of the University of Virginia, remarked a few years ago:

> The task of the court today is complicated not only by the absence of applicable judical precedents, but also by the fact that the intentions of the framers of the establishment clause have been obscured by the passage of time, and that diverse attitudes and traditions have arisen to confuse the accepted meaning of the clause, if such can be said to exist. Even more important is the fact that the modern application of the clause involves situations which were unknown to the framers and could not have been foreseen by them.

(The Supreme Court and Fundamental Freedoms. Appleton. 1959).

In a word, in determining the meaning of the establishment clause, the Supreme Court is sailing on a largely uncharted sea. Since 1947, the court has marked off a few reefs and a few channels. We now know that it is constitutionally permitted for a State or locality to pay the bus fare of parochial as well as public and other private school pupils, to allow released-time religious instruction classes outside of public school buildings and to enact Sunday-closing laws. We also know that a State is forbiden to permit released-time classes in public school buildings or to write a school prayer. A State may not require a declaration of faith in God as a condition for public office, either.

But these decisions tell us comparatively little about the meaning of "an establishment of religion." Moreover, it is hard to find any consistent principle running through them. Leonard W. Levy, professor of constitutional history at Brandeis University, has criticized the court as "extremely inconsistent, even erratic, in its interpretation of the establishment clause" (Commentary, September, 1962). Many who do not share Prof. Levy's faith in a perfect separation between religion and government as the clear meaning of the Constitution would still agree with this criticism.

William B. Ball recently found ("Religion in Education: A Basis for Consensus," Am. 4/20) that there are principles in existing Supreme Court decisions on which the court could base an equitable solution of the problem of religion in education. But he would not venture, I suspect, to predict that the court will in fact follow those principles consistently in future decisions.

An important conclusion follows from all this. It is that we are making up the meaning of the First Amendment as we go along. One certainly cannot accept the plea, which is sometimes advanced, that when people bring a case in court under the establishment clause, they are only seeking to protect their constitutional rights. They are usually, in fact, asking the court to write into constitutional law their conception of what their rights ought to be. Incidentlly, they are also asking for a new definition of the relationship between government and religion, which is a public matter and not merely a question of individual rights.

One cannot blame people for doing this. But we should realize that for all practical purposes the establishment clause of the First Amendment is in large part still to be written. And when it is writtten, it will not be composed by the Supreme Court acting in a vacuum. The court hears arguments and states briefs submited by the opposing parties and by organizations interested in a case. From these briefs the court usually draws the arguments which it uses to justify the decision it hands down. The constitutional law of the United States does not result from unilateral court decrees, but from a dialogue betwen the courts and the legal profession.

It would also be unrealistic to think of the legal profession as acting in the "Church-State" field simply as the defender of helpless individuals against the power of government. In "A Review of Church-State Legal Developments, 1961-62," which he wrote for the National Conference of Christians and Jews (NCCJ 'Background Reports', September, 1962), George R. La Noue said:

> In the Church-State field, the American Civil Liberties Union, American Jewish Congress, Protestants and Other Americans United, the National Catholic Welfare Conference and, more recently, Citizens for Educational Freedom play important roles in the process of getting these issues into court. A rough estimate would be that in at least half of the cases discussed

one of these organizations played a role in initiating or developing the case through counseling, providing funds or legal talent, or submitting an amicus curiae brief.

Last fall, the executive secretary of Citizens for Educational Freedom assured me that his organization had not taken part in any cases. I have also been told on good authority that the National Catholic Welfare Conference is reluctant, as a matter of policy, to encourage court action. That would indicate that the other three organizations named by Mr. La Noue are the ones most active in this field.

Be that as it may, we live in a pressure-group democracy. Church-State cases for the most part do not come spontaneously before the Supreme Court. They are started, or at least helped along the way by organizations. This fact is not mentioned in order to condemn it as "a bad thing." It is simply a reality which we ought not to ignore.

Organizations have policies, for the advancement of which they take cases to court. Where the case demands an interpretation of the establishment clause, the organizations taking part in the case are seeking to write into constitutional law the interpretation of governing relations with religions which most favors their interests as they see them.

Former Justice Felix Frankfurter once remarked that "constitutional law . . . is not at all a science, but applied politics." He had a good point. In deciding ligitation concerning the establishment clause, the courts are engaged in an essentially political process. They are trying, though without striking success so far, to determine the conditions on which the diverse religious groups that make up our nation can coexist on truly equal terms.

Because we have a national commitment to the principle of equality, each contending group argues for the interpretation of religious equality which best suits the needs of that group. Naturally, it is prepared to offer equality on the same terms to all other groups. But it does not follow that the definition of equality that pleases one group will seem like genuine equality to all other groups. The Supreme Court will eventually have to choose among the contending versions of equality or, more likely, will come up with a compromise solution that will fully satisfy no one.

The concept of religious equality which is being advanced most vigorously today belongs to an alliance of groups which we may describe generically as secularizers. Not all of these people are secularists in their personal beliefs. But they agree in wanting a complete separation between religion and government, that is, a total secularization of American public life and especially of education.

The secularization of education was the broad issue involved in the New York Prayer Case and was the reason why the Supreme Court's decision evoked so strong an emotional response, from both opponents and partisans of the decision. The case concerned the recitation of a prayer, composed by the State Board of Regents, in New York Public Schools.

The court might have found this practice unconstitutional, had it so chosen, as a violation of the free exercise of religion clause of the First Amendment. In that event, the court would have decided that there was some degree of coercion of school children to join in the recitation of the prayer, despite the rather elaborate provisions made for leaving children free not to recite it. But the court deliberately excluded that argument as the basis of its decision and chose to find that the recitation of the prayer in public schools was an unconstitutional establishment of religion.

"The establishment clause," said the court, speaking through Justice Hugo Black, "does not depend upon any

showing of direct governmental compulsion and is violated by the enactment of laws which establish an official religion whether those laws operate directly to coerce non-observing individuals or not." But in the present case, the court said, supplying the minor premise of its argument, "There can be no doubt that New York's State prayer program officially establishes the religious beliefs embodied in the Regents' prayer."

The court thus seemed to find itself in disagreement with the author of the First Amendment, James Madison. During the debates on the First Amendment in the House of Representatives in 1789, Madison said that he "apprehended the meaning of the words to be, that Congress should not establish a religion and enforce the legal observation of it by law, nor compel men to worship God in any manner contrary to their conscience." (emphasis added).

But one quotes Madison in Church-State cases only when he is useful and serves a purpose. It was not Justice Black's purpose in this case to show that an establishment of religion implies coercion in favor of a particular religious belief. He aimed rather at making the establishment clause of the First Amendment a rigid and abstract norm, whose application should be independent of the question whether in fact anyone had suffered any tangible injury from an alleged "establishment of religion."

The year before the Prayer Case, in 1961, Justice Black had stated the content of this norm in the case of Torcaso v. Watkins (367 U.S. 488), where he said:

> Neither (a State nor the Federal government) can constitutionally pass laws or impose requirements which aid all religions as against nonbelievers, and neither can aid those religions based on a belief in the existence of God as against those religions founded on different beliefs.

In a footnote, Justice Black explained: "Among religions in this country which do not teach what would generally be considered a belief in the existence of God are Buddhism, Taoism, Ethical Culture, Secular Humanism and others."

In allowing Justice Black to propound this thesis, the court wrote itself into a verbal mess, as Charles M. Whelan remarked in these pages last week ('Religion Orthodoxy, Public Schools'). Presumably, we all want public schools to teach children to be kind, honest, decent, democratic and, in a word, moral beings. But if the public schools may do nothing which relates these moral values to belief in God, then the schools must teach moral principles on a purely independent and secular basis. That is the basis on which Ethical Culture and Secular Humanism inculcate moral values — and the Supreme Court has gone out of its way to declare that they are "religions" in the constitutional sense. Thus the attempt to achieve a radical disestablishment of theistic religion results in the establishment of nontheistic religion— paid for, of course, by taxes.

The conclusion that logically should follow from the court's position is that the religiously neutral public school is a contradiction in terms. The truth is that the public school, by its nature, is an institution about which a religiously divided community cannot afford to be overly logical. To say the least, a school which attempts to educate children in the same classroom has taken on a difficult task. That such a school exists and functions at all is due only to the willingness of the population at large to accept certain working compromises.

The nature and content of these compromises change with evolving social conditions. The 19th century working arrangement, adopted by the predominantly Protestant population of that day, was the interdenominational

Protestant public school. Catholics and Jews could take it or leave it as they chose, but it was the only school recognized as serving a public purpose. That arrangement no longer works. But it can be replaced only by a new compromise which all major groups find acceptable in practice, if not in theory.

But there is no such work as "compromise" in the lexicon of the secularizers. They know what the First Amendment means; and what it means in their ideology, is the absolute secularization of all education which is supported by public funds. Nothing less will do.

Secularization implies three main consequences. The first is that the public school may neither perform nor allow the performance of any religious activity within its walls: no prayer, no Bible-reading, no Christmas carols, etc. Secondly, the public school may not co-operate with religious bodies in religious instruction through released-time classes, either within or outside of the public school buildings. Finally, no private school may receive public funds, directly or indirectly, if it includes religious instruction or practices in its teaching.

Secularization thus understood goes far beyond protecting children from being taught a religion other than their own. The three principles stated above have to be taken together and in conjunction in order to grasp the true meaning of the secularizers' policy. It amounts to saying: What we don't want for our children, you can't have for your children, unless you pay for it out of your own pocket.

The practical difficulty with this conception of religious equality is that, to too many people, it seems like inequality and discrimination against them. For that reason, it is hard to believe that the secularizers' thesis will ultimately prevail.

As a political institution, the Supreme Court must reflect the deep convictions of the people about what is just. In our democratic system, justice connotes equality among all citizens in their basic rights. This principle must furnish the premise of all discussion of Church-State relations in the United States.

But many Americans will not easily accept the secularizers' purely negative conception of equality; the least common denominator of the religions of America, after all, is not unbelief. In my opinion, at any rate, the American people will eventually see the need for a more positive equality among religious groups. It will consist in equal recognition of the deeply felt needs of all, including the need felt by many Americans, for religious training as an element in the education of their children.

(America)

I'll sing you a song of the world and its ways
And the many strange people we meet,
From the rich man who rolls in his millions of wealth
To the struggling wretch on the street.
But a man though he's poor and in tatters and rags,
We should never affect to despise,
But think of the adage, "remember, my friends,
That six feet of earth, make us all of one size."

The farmer was complaining to the minister of the terrible bad weather for crops when the minister reminded him that he had much to be thankful for. "Providence cares for all. Even the birds of the air are fed each day."

"Yes," said the farmer, "off my corn."

I'D LIKE TO KNOW...

1) Are the sins against the sixth Commandment most serious?

No, the sins against the sixth Commandment are not most serious sins, because the Sixth Commandment is not the most important Commandment. The gravity of sin depends upon the importance of the Commandment. Since the love of God is the first and the greatest Commandment in the Law of God, the sins against this Commandment are the most serious. The Commandment forbidding unlawful sexual pleasures was placed in the sixth place by God Himself. That means that such sins are the sixth in the order of gravity.

2) Is it true that Australian Protestants are bitterly anti-Catholic?

In preaching missions to the Ukrainian Catholics in Australia since June 1963, I have met many Protestants during my travels from one place to another. I have spoken with some Protestants as well as Catholics, including some Latin Rite Priests with whom I stayed during some of my missions. Personally, I doubt that all the Protestants, belonging to various Protestant denominations, can be regarded as bitterly anti-Catholic.

The more a Protestant takes his religion seriously, the more he is inclined to be tolerant and opposed to the Catholic Church. But when he becomes indifferent in religious matters, religious issues generally lose their importance to him, and correspondingly he becomes indifferent whether a person is Catholic, Protestant or nothing at all. Such indifference is widely spread among our Protestant brothers in Australia, especially among the Anglicans which constitute 37% of the whole population. For this reason I would not say that most Australian Protestants are still bitterly anti-Catholic.

3) Does the privilege of Immaculte Conception mean that the Blessed Virgin Mary was miraculously conceived, so that her conception was similar to that of Our Lord Who had no earthly Father?

It does not mean that at all, for Mary was not the child of a miraculous conception. The Immaculte Conception of our Lady had nothing to do with biology. She was conceived the same way as any other child. She had a father and a mother, Joachim and Anne. At the moment of conception the soul of the Blessed Virgin was preserved from contracting the original sin by which all other descendants of Adam are affected. In other words, Mary's soul was adorned with sanctifying grace from the first moment of its creation, and this is her Immaculate Conception. This privilege concerns Mary's soul, not her body.

4) When I receive Holy Communion, do I really receive the Body and the Blood of Jesus Christ or just a symbol of them?

You receive the real Body and the real Blood of Our Lord when you receive Holy Communion. There is no doubt about it. Just read the Gospel of

St. John, Ch. 6, 48-59, and you will see that it is so.

The Blessed Eucharist is one of the greatest and most wonderful mysteries of God's love for us. It is a miracle. Our Lord transforms the substance of the bread and the wine into His own Body and Blood when the priest pronounces the words "This is My Body" and "This is My Blood" over the bread and wine. At these words the substance of the bread and the wine is changed into the Body and Blood of Christ. Nothing else remains of the bread and the wine, except the species, that is, the appearance of bread and wine, such as color, smell and the weight.

5) Our parish church does not have confessionals. Whoever wants to go to confession, must go to the priest and kneels before him in the open. Some young people do not want to confess their sins that way, and therefore do not go to confession at all. Don't you think that it would be better if there were a confessional in every church so that people would be less ashamed to confess their sins to the priest?

Yes, a confessional in which the priest cannot see his penitent should be installed in every church. It is even an order in most of our dioceses. It is a sheer negligence that there aren't confessionals in all churches of our Rite. The questioner should see his pastor and discuss the matter with him.

6) I work in a factory where there are many atheists. They say to us Catholics that our priests preach the humility and poverty of Christ, and do just the opposite. Is it true?

It cannot be truthfully said that all the Catholic priests belong to that category. There might be some who do not practice what they preach to their faithful, but such priests are not the rule in the Church of Christ. They are rather the exception to the general rule. And those who are such, will give an account to Christ when they appear before His tribunal at the hour of their death.

A priest is not Christ Himself. As long as he preaches the true Gospel, his faithful must obey him and follow his directives, leaving his private behavior to the Lord who will judge him one day.

7) If I commit a mortal sin, what should I do to get rid of it, if I have no chance to go to confession right away?

A person guilty of mortal sin can get rid of it by making an act of contrition. An act of contrition is a deep and sincere sorrow that we have offended and displeased God as our Heavenly, loving Father. A mere sorrow caused by the fear of hell or of other God's punishments will not be enough to secure forgiveness outside confession.

We advise all those who have committed a mortal sin, to make an act of contrition. No one should remain in the state of mortal sin, because by so doing, he deprives himself of all the merits for the good works he is doing. Furthemore, he is staying in the state of damnation. All he needs to find himself in hell is to die. No Christian should ever take such a chance, for it would be foolish.

Thus an act of contrition should be made every night before a person goes to sleep. It should also be made before one embarks on a travel. No one knows when and where death will meet him. So we must be always ready to meet our loving Maker with honor, that is, everyone must try to stay in the state of grace all the time.

An act of contrition forgives man's sin. All he has to do is to mention that sin in confession, because all mortal sins must be confessed: "Whose sins you shall forgive, they are forgiven them."

8) I have a boy-friend who wants to get intimate with me. I told him that it would be a mortal sin, but he replied that we love each other, and therefore should try to please one another. If I refused, he said, he would leave me and find himself another girl who would satisfy his wishes. What must I do? I want this man, but at the same time I do not wish to offend God Who is so good to me.

Explain to your boy friend that such things are sinful between those who are not married. God cannot bless the love that is sinful, because it displeases Him. If the boy really loves you, he must respect your faith and your feelings. He will come to his senses, if he really cares for you, not for your favors only.

If he insists and wants you to yield to his demands, you must give him up, because no one may offend God to please man, no matter how one feels about him. It may be hard, but our Christian faith sometimes requires great sacrifices from those who profess it. This is the price we have to pay for the honor and the privilege of being Christians, the children of God and brothers or sisters of the Son of God Who in His infinite love for man did not hesitate to die for all of us.

After all, God cannot bless those who hurt His loving Heart.

9) What should we think of the second coming of Christ on earth? Will He come to found a new earthly Kingdom, as some non-Catholics are saying, or to judge the world and bring it to an end?

Don't we say in our Creed that our Lord "will come to judge the living and the dead?" It will happen at the end of the world when everyone of us will be confronted by Christ to give an account of his good and bad deeds, and to receive a reward or punishment from Him. It is not true that this coming of Christ will establish a new temporal kingdom for His good followers on earth. On the contrary, He will take them to heaven which is His eternal Kingdom, merited for us by His death upon the cross.

IGOR SIKORSKY

The world's first helicopter, an awkward looking but efficient kind of flying machine that is becoming ever more important in commercial flight, was built in a house and backyard in Kiev, Ukraine. It had a 25-horsepower motor, a pair of vertically-mounted rotors that were adjustable with piano wires and driven by a belt mounted on pulleys.

The builder of this first helicopter was Igor Sikorsky, born in Kiev in 1889. In his first attempt, he built a machine that was unable to get off the ground, so Sikorsky turned temporarily to improvement of aeroplanes — what we now call "conventional" aircraft. It was he who built the motor that powered the first aeroplane to fly the English Channel, a famous flight made by Louis Bleriot.

Sikorsky's first aeroplane had propellers that pushed instead of pulled and were mounted in the rear of the plane, which had two wings. His second plane crashed with him at the controls; but he was unhurt. In 1911 Sikorsky broke the world's flying speed record, travelling 70 miles an hour in his sixth aeroplane, and he later built the first four-engined plane with a sheltered cabin for the pilot, a convenience unheard of at the time. After the Russian Revolution, Sikorsky went to the United States where the first plane he built crashed on its maiden flight. Undaunted, he went on to build many four-engined flying boats that were among the first planes to fly passengers on long trips across the oceans.

In 1938 he resumed his work on helicopters. Helicopters are now one of the most useful and common kinds of aircraft. From every major airport in the United States and Europe, they fly "bus schedules" to the cities. They park on the roofs of downtown hotels and other buildings where no other kind of aircraft could possibly land or take-off. Helicopters now fly at 200 miles an hour and have a distance range that is increasing constantly.

The Lonely Ones

W. H. Stinson, C.SS.R.

THE girl in the convent parlour talking to the nun was dark-haired, attractive and about 17 years of age. It had taken some effort for her to start but now she was telling her story without any prompting. It was a relief to get it off her mind. This was no ordinary convent. It was a refuge for unmarried mothers run by nuns. The girl was applying for admission.

She came from a very happy home. Her father was a successful business man. Her mother, sitting near her, was quite a charming woman, well-liked and respected by all. The daughter had been educated in a convent school all her life, had a thorough knowledge of her Faith, went to Mass every Sunday without fail, had made several retreats.

On these retreats and from the nuns she had heard of the folly of too early company keeping, but she thought these ideas old-fashioned and narrow. She could see no harm in it and neither could her mother. The boy she went out with was a Catholic, too.

Now she knew both she and her mother had been wrong. Her lapse into impurity had been gradual; passionate petting, confession with promises of amendment, then back to the same dangers and to further sin which became more frequent and more shameful till she reached her present stage.

That particular incident happened in America. It could happen to someone you know — a relative, a friend or a neighbor. Your advice and help might be sought. You should know what to do and say.

It is a great mistake to think that unmarried mothers come only from the lowest strata of society, only from among girls who have had an unfortunate home life, who have no religious training, who have no morals. They

come from every class and they represent every religious denomination.

The Catholic attitude to such girls is that of Jesus Christ who hated sin but loved the sinner, of Christ who condemned adultery but said to the woman who was caught committing it, "Neither will I condemn thee. Go now and sin no more."

That unmarried mothers have sinned against the virtue of purity is undeniable. That sins of purity are grave mortal sins is also true. But this does not mean that these girls deserve the ridicule, the derision, the heartless contempt that is so often their lot. Thousands of people far more guilty than they escape detection and blame. There are young people who sin constantly in their company keeping but safeguard their reputation by birth-prevention and abortion. There are

those whose married life is impure. There are those who make their adultery "respectable" by obtaining a divorce before their re-marriage. All these — to mention but a few — are far more morally guilty than the unfortunate unmarried mothers. Yet they meet with no public condemnation.

Before anyone starts condemning the girl or her mother, let him or her lean over the shoulder of Christ and watch His finger tracing that list of sins in the dust. Only those who are without sin are in a position to cast their stone. The rest of us who hope for mercy from God for our own failures must be ready to show only sympathy, understanding and charity.

NEED OF SYMPATHY

No one is more in need of sympathy than an unmarried mother. She does not have to be told she has sinned. She knows. During the weeks or months before she finds courage to tell anyone her secret, the girl goes through a hell of shame, remorse, confusion, fear and self-contempt. She knows she is going to break her parents' hearts when she tells them. She knows if her secret gets known she will lose her friends, she will be ridiculed and despised. She feels her whole world has collapsed, her life ruined. Even the future holds no hope. If she keeps her baby the difficulties will be enormous. If she lets him be adopted she must lose forever her first born. The better the girl she is the nearer she approaches despair. "Only those who have known the shock, the panic, the shame, the fear of such a discovery," said one girl, "can understand what it means."

A girl like this does not need a lecture. She needs — and needs desperately — love and understanding. A nun who has spent her life working for such girls writes, "Any normal girl regrets what she has done. There is no need for anyone to censure her. Parents who rant and rave against their daughters do nothing but harm. Fortunately most parents today are understanding. They help the child by their warm-hearted thoughtfulness and by this very kindness intensify the girls sorrow for her sin." By way of illustration the Sister quoted the case of a girl who said the hardest thing she ever did in her life was tell her parents she was pregnant. "They didn't scold me. I could have stood it if they did. But to see them putting on a bold front, to hear them saying words of sympathy as they battled to keep the hurt and the humiliation and the tears out of their eyes — this I will never forget."

It is not uncommon for a girl and her mother to be drawn closer together by sharing a trial like this. The girl realizes, perhaps for the first time in her life, the depth of her mother's love, the lengths to which she will go to protect her and help her. This is the mother's reward for kindness and sympathy.

In every state in Australia and New Zealand there are Catholic homes that cater for these girl mothers. Their addresses can be found in a phone book or obtained from any priest. If because of shyness or shame the girl or her parents do not want to approach their local priest, any priest in a neighbouring parish would be ready to supply information regarding admission.

There is nothing of the reformatory about these institutions. They are like maternity homes where the girl can wait out her time, be assisted by the advice and help of the nuns, plan her future and regain her confidence in herself and in God. The fee for these homes is only nominal.

THE CHILD

The major problem in this matter of the unmarried mother is what to do with the child.

There is little difficulty in the case where the girl intended to marry the child's father. The wedding date can be advanced and the child born in wedlock. But it is never advisable for a girl to marry a boy just to give the

child a name. A great deal of unhappiness has resulted from these "forced marriages." So often the girl ties herself for life to a man she does not love and who does not love her. All too often the result is a broken home and two people separated, yet bound by the bonds of marriage.

The most common plight of the unmarried mother, of course, is that the father of the child wants nothing more to do with her, and she wants nothing to do with him. In which case the girl must decide whether to keep the child or surrender him for adoption. This is a decision only the mother can make and no matter which way she decides someone is going to be hurt. There is, unfortunately, no way of escaping that hurt.

The advantages of adopting the child are obvious. The mother knows he will be cared for and loved by a couple who really want a baby. The child will have the security of a good home, the love of both a father and a mother and a normal home life. He will not have to carry any stigma of illegitimacy though life — even civil law regards an adopted child as legitimate.

For the girl there is the advantage that she can leave the home and start her life afresh. If her secret has been kept no one need ever know of her mistake.

The disadvantages of adoption are also obvious. Leaving her baby tears a girl's heart. No matter how life treats her, no matter how happily married or how many other children she has, she will always remember the child she lost. She will wonder where he is, what he looks like, what he is doing. This can be a torture.

If the girl decides to keep the child there are still problems. It is not easy for an unmarried mother to work for her support and at the same time care for a baby. Her chances of marriage are lessened, the child suffers the disadvantage of being a known illegitimate and of lacking a normal home life. There are many people who will admire a girl's courage in keeping her child and working for it and these people will help her. But others will have little sympathy for her and unless she is strong enough to ignore their uncharitableness she could find life exceedingly hard.

Sometimes it happens that the girl's own mother is ready and able to adopt the child, in which case the girl can keep in touch with her baby. But in that case it is difficult to keep the child's origins a secret. Sometimes a girl places her baby in an orphanage and later on when she marries adopts it herself. But this depends on the consent and willingness of her husband.

We repeat — there is no easy solution to this problem and only the girl herself can decide what she will do. In general it would be true to say that: (1) Usually the child's future is more secure if she surrenders him for adoption and (2) that this she should do unless she thinks she can in some way adequately provide for him.

Finally, the girl needs help in rehabilitiating herself. She has probably lost confidence in herself. She needs to have it restored.

She must be convinced that there is not the slightest doubt that her sins have been completely forgiven in a good confession. All the heartache, worry and humiliation she has suffered, she can offer to God as a penance for her sin, as her personal act of atonement. There is no ground for her thinking that "no decent boy will ever want to marry her." No boy need ever know. If God has forgiven her no one has any right to hold her mistake against her.

The girl should be encouraged to seek help and grace from God through prayer and the sacraments. Of course, after such an experience she is determined that never again will she make another mistake. But no matter how strong her determination she will weaken unless she takes the normal precaution of avoiding all dangerous occasions of sin. In this alone is safety for her — or for anyone else.

(The Majellan)

Talking about Adoption

Max Barrett, C.SS.R.

SHOULD children be told of their adoption? The answer is an emphatic yes.

Silence on the question might save some complications. But what would mean trying to make a secret of something which of its nature is not a secret. Parents realize this, yet keep putting off the day and thus making it increasingly hard for themselves.

Some adoptive parents hit on the happy method of saying to their babe right from the beginning: "You are my beautiful little adopted baby." The child is thus used to the word long before he understands it. The parents are used to saying it too, which is important. When the day comes that the kiddie asks the inevitable question, "What does adopted mean?" the parents are ready; and in the same tone of voice that they talk about God and picnics and Christmas and all wonderful things they say:

"Adopted means that you are the very special little boy (girl) that we picked. You see, most mummies and daddies have their own babies. We didn't have our own baby, so we went to a big nursery where they keep babies. And we saw you. And we said, "We do hope we'll be able to have that one." and you were the very one we were given. That's what adopted means. It means you were the baby we wanted and the one we chose, and we brought you home to be our very own for always."

The adoption motif will be woven into their early sex instruction:

"Every little baby has a mother and a father, and before the baby is born the mother carries it inside her body until it is strong and ready to be born — the way that fruit grows on a tree until it is ripe and ready to be picked. The mother carries the baby in her womb, here, underneath her heart. That's where Our Lady carried the baby Jesus and that's why we say, 'Blessed is the fruit of thy womb, Jesus.'

"But sometimes a sad thing happens. Sometimes the mother is not able to look after her own baby. And she worries and wonders, what can I do? I love my baby and I want it to have a lovely home and a mother and father to love it and look after it..."

"And sometimes another sad thing happens, too. Sometimes people get married and they cannot grow any babies of their own; and the saddest thing in the world for them is not having any baby because babies are the most wonderful things in the world.

"So-o, that mother and father adopt a baby. That means they look around for a baby whose mother just couldn't look after her baby any more. And then everybody is happy."

The children's bedtime stories can be used to good purpose. The story of the prince who marries a beautiful princess... and in the palace they prepared a nursery with toys and nursery rhymes on the wallpaper... and the most beautiful cot... But God didn't send them a baby of their own to fill the cot and they were very uphappy. Then they said, we will go out and search for a baby. They came to a big

hospital . . . babies of mothers who had gone to heaven. And they looked at all the babes, the ones that gurgled and the ones that smiled, with dimples in their cheeks. Finally they came to one little baby and their hearts nearly stopped and they knew that this was just the one for them. And they chose that one and they said, this is the baby we want to adopt and make our very own, and we shall be its mother and father. And they took it back to the palace — and they lived happily . . .

The mystery of our divine adoption will have a special meaning for these children, even at an early age:

"God our Father in heaven had a Son, Jesus Christ. Jesus also was God, and the Father loved Him as much as He loved Himself.

"God made the world and everything in it, the rivers and mountains and stars and ourselves — the men and women and children.

"Then, because God was so good and loving, He adopted the men and women and children He had made. God said, I want all of them to be My children. God wasn't satisfied with loving you the way you love a toy. God wanted to love you the way He loves Jesus. So God adopted each one of us and made us His new sons and daughters, just as we adopted you and made you our very own son (daughter)."

Ernest Cady, who wrote a book entitled "We adopted Three," tells that soon after his first daughter started school he received a phone call from the teacher. "I want your help," she said; "your daughter Jane has the whole school demoralised." When Mr. Cady indignantly asked how, the teacher explained: "By boasting that she's adopted. She's making all the other children unhappy. She tells them their parents had to take what God sent them, but her parents picked her out. She says you hunted and hunted and hunted until you found just the little girl you wanted."

The point is, there is no need to make a bogey out of adoption. If the parent doesn't, the child certainly won't.

At some period of their growing up, these children can be told that every adopted child is a wanted child, and that adoptive parents had to go to considerable pains to prove just how much they wanted their children.

Adopted children can bruise their own personalities by brooding on their natural parents, resenting the fact that these parents didn't want them. The children must be put right on this and told what is generally true: their natural mother did want them, very much. But because she loved her child she put the child first, and let another man and woman take her place because they could provide the home and the security that she couldn't. In every case like this, someone gets hurt. In agreeing to adoption, the natural mother takes all the hurt to herself — consoled in the knowledge that her baby will be given the best; and, indeed, by people rather like herself.

A delicate question: if this is the child of an unmarried mother, is it therefore illegitimate? The answer is:

1) No. Every child is legitimised by reason of its legal adoption.

2) If, later on, the adopted child asks was her first mother unmarried, the best answer is the truthful, "We were not told. Probably she was not married, you know — otherwise we would never have had you."

3) It is wrong for anyone to act in too sensitive, or too superior, a fashion in this matter. No family tree will stand up to too close scrutiny. The most famous line of descent in all history is given to the beginning of the gospel according to St. Matthew — the genealogy of the Messias. This family includes kings and greater than kings. At two points in that family tree, the line was continued through extra matrimonial affairs. Yet Jesus Christ did not refuse to come at the end of that line.

catholicEtte

CHRISTIAN LOVE

John Zubaly

ALL one needs in this modernistic world in order to live happily ever after is — love. Mention the word "love" and immediately there comes to teen-age minds other words asociated with it, such as, "smooching", "necking", "kissing". So many un-Christian love affairs make the headline news everyday; and, this so-called love is the type that supposedly makes the world go round. It is not true, for, this would then be the miracle of love.

True Christian love as exemplified by Christ is the real miracle of love. This kind of love takes a great deal of time to develop fully in a person — in fact, often a lifetime. In some people it is never developed.

Christian love does not exist for the sole purpose of thrilling kisses; and, they do what they are missing when chided by the love standards of modern society. For it is the way the Christian wants it. No one is ever harmed in any way by true Christian love.

From the beginning to the end, His true love is for the child as well as for the adult. And when earthly love comes to an end, Christian love will have its true beginning. The Christian will receive his reward in Heaven for keeping love clean; and he will meet the One who so loved all mankind that He gave His Son to show the True Christian way of love for God and mankind.

Love is in need of someone — good or bad, it will be given to others. Someone is always in need of God and His Christian love which moves people in the right direction for their own salvation.

MY THORNY PROBLEM

(A COMMON BIBLE)

M. Schudlo, C.SS.R.

I am an avid reader of the Bible. I am sorry that many Catholics do not have a Bible in their homes, or if they do have one, they do not read it regularly and with the attention it deserves as the Word of God. I admire the Protestants for their love of the Bible, although in some cases their interpretation is not correct. Lately I have read somewhere that Catholic and Protestant Biblical scholars are working together on a translation of the Bible that would be acceptable both to Catholic and Protestants. Is it true? It would be wonderful. Don't you think so?

Yes, we also think that such a translation of the Bible by Catholic and Protestant scholars would be a wonderful thing, because it would somehow narrow the gap that separates the various Christian denominations from each other.

The ecumenical movement for the reunion or at least some understanding among the followers of Christ has created a need or at least a desire of a common Bible, and the modern biblical research has made a project possible and probable.

A common translation of the Bible is possible, because both the Catholics and the Protestants believe in Christ, Who is our Heavenly Father's official Spokesman to His earthly brothers and sisters. They both admit that the revelation of Christ was one. Our Lord could not have contradicted Himself while delivering the Father's message to men. They also admit that the primitive Church has correctly evaluated His words and deeds, because she was under the guidance of the Holy Spirit.

All Christians, moreover, despite their various denominations agree that at least the major truths preached by Christ are to be found in the Holy Scriptures. St. John says: "These things are written that you may believe that Jesus is the Christ, the Son of God, and that believing in Him you may have life in His name" (John: 20, 31).

A common text of the Bible, acceptable to all Christians, would greatly enhance the possibility of the future reunion in one true Church, because all would accept at least all the main truths as contained in the Bible approved by Catholics and non-Catholics. And this would be the first necessary step towards the reunion.

Although a common text of the Bible is feasible, there are still some serious difficulties before the problem is resolved. The Latin Church has some serious difficulties before the problem is resolved. The Latin Church has always held to the translation of the Bible made some 1,500 years ago by St. Jerome. This translation was declared authentic by the Council of Trent, and ever since was used by the Western Church in public lectures, preaching and disputes.

Protestant Biblical scholars, though admitting the value of the Vulgate, that is, of the translation made by St. Jerome, do not accept it as the basis of a common Bible, because it has some deficiencies from a critical viewpoint.

In recent years the gap between Catholics and Protestants is narrowing. While Catholics are stressing the importance of the Bible in the daily life of Catholics, which has been neglected for too long, our Protestant brothers are beginning to examine the role of Tradition which provides the authoritative interpretation of the Bible, although the former does not add substantially to the truths contained in the Bible. Thus the Protestant emphasis on the Bible alone and the Catholic emphasis on Tradition have been greatly modified in recent years, and this is a good omen.

Catholics of today give more stress to the Bible's role in the life of the Church, and Protestants become more and more aware that the Church has been commissioned by Our Lord to expound and interpret the doctrines of the Bible. When the scholars from both sides get together, they will eliminate many understandings and clarify countless differences in the understanding of the same word of God, which has been crystalized in the Holy Scriptures.

The discovery of the ancient texts of the Bible and the serious examination of them by both Catholic and Protestant scholars has led them to a greater agreement as to what was the original text written by the inspired authors who composed the books of the Bible.

No real scholar will deny that the original texts of the Scripture were not adequately transcribed or exactly translated. It is certain from the various manuscripts that the copyists of the Bible have introduced hundreds of variant readings, when they copied the original Greek, Hebrew or Aramaic text of the Bible. Sometimes they did it to make the meaning of certain sentences more intelligible or to make the text conform to their personal theological views and convictions. But much more often it was done through human error. Some confusion was also caused by the translators of the original texts, because of an incomplete knowledge of the original language. Sometimes their translations were too free to be exact.

Fortunately, the discovery of more and more ancient manuscripts of the Bible, for instance, the Dead Sea Scrolls, made it possible for the scholars to make comparison and thus eliminate many textual corruptions.

Catholic and Protestant scholars are more and more getting acquainted with the original languages in which the Bible was written. The knowledge of the original language makes the text more understandable.

Some practical steps have already been taken in the USA to make such a common Bible a reality and it is hoped that a common Bible will be ready in 1966. Catholic, Protestant and Jewish biblical scholars have been approached in the subject and they have agreed to cooperate with the project.

Even now the project is under way. A group of internationally known Biblical scholars, both Catholic and Protestant, are working on the translation and commentaries of the various books of the Bible. Dr. W. F. Albright, of John Hopkins University in Baltimore, USA., is the editor of a common Bible on which many scholars are working. It will be published by Doubleday. It will not be a common Bible in the strict sense of the word, because each author will be responsible only for the book which he has translated and commented on. But it is a clear indication that a common Bible is a possible reality in the near future.

We are quite sure that the common Bible, when it becomes a reality, will not immediately be accepted by all Christian denominations of the world. Some will hold on to their old translations to which they have been used to. But this common Bible at first will be used in those public, nonliturgical gatherings where both Catholics and Protestants will be represented. It will also be used as a text for ecumenical dialogue between Catholics and Protestants. It will also be a symbol of essential unity between the various denominations, showing to the world what can be done, when a serious and sincere effort is made by both sides.

It is known that the Council, held in Rome in 1963, has emphasized the role of the Bible in the lives of Christians. Several Popes have encouraged its daily reading by granting various indulgences.

The Second Vatican Council has already strongly promoted further studies of the ancient Scriptural texts which will serve as a solid basis for the common agreement of all Biblical scholars on an acceptable translation.

It is certainly the Holy Spirit that is working in the world to bring about its unity in the one true Church, established by Our Lord, Jesus Christ, for the salvation of all mankind. To achieve this, we must understand the

A CHANGE OF MIND

Throughout the meal neither the wife nor the husband had spoken. But as soon as the plates had been cleared away and they were seated by the fire, the husband's face lost some of its hardness.

"You know, dear," he said, breaking the long silence, "I've been thinking over our argument."

"Well?" she snapped, without looking up from her book.

"Yes, dear, I've decided to agree with you after all," he said meekly.

"That won't do any good," she sniffed. "I've changed my mind."

revealed word of God in the same way. And a common Bible, acceptable to all followers of Christ, will be a very important step taken in the right direction.

The truth is but one, and substantially it is contained in the Bible. Unfortunately this divine truth is not understood in the same way by all those who follow Our Lord in His footsteps. But if they could agree on the same Bible and on the same understanding of what it contains, then the road to a reunion of all Christians would be wide open, provided that all other human hindrances and obstacles are also removed, because some human trappings of the word of God may make this same divine Word unpalatable to those who sincerely want the word of God, but do not care for its human trappings.

DO YOU LIKE CATHOLIC PAPERS?

M. Schudlo, C.SS.R.

MUCH money and effort are spent on publishing Catholic papers in all Catholic countries. We, Ukrainian Catholics also have our own papers, dailies, weeklies and monthlies. Most of the Catholic publications have a very hard time in finding capable contributors and readers. Some lack efficient managers, and most do not have enough money to put their publications on the proper level.

What is the reason behind all that? Why do some Catholic papers barely exist? There are various reasons that explain the sad situation in which some Catholic papers must exist and do their job.

Since we cannot always have the best contributors, some papers are dull and unattractive to the readers. The paper itself on which the articles are printed is not always of the best sort. The stories are sometimes boring and lifeless. Despite all these shortcomings, most Catholic papers are good papers, although some of them look blurred and overstuffed. This is due in part to an effort to get a great deal said on their pages. Their literary articles and novelettes, if rarely exciting, are usually educational and thus they help their readers to look beyond the columns in front of them and learn

how to integrate into their daily life what they read in the papers. And this is the main purpose of Catholic publications. They must help their readers to understand their real value as human beings and to behave themselves as such on earth, while they are traveling toward a happy eternity.

THE IDEA OF TRUTH

Man is a creature of curiosity. He wants to know the truth of everything he sees on this earth. He is curious about his origin, the kind of life he is supposed to lead, the ideals for which he must strive, and the end he will meet when he departs from this earth.

Here is the main task of Catholic publications. They must help their readers to grasp the truth which will set them free from errors and degradation. There was a time when error had no right to be spread and propagated. It is not so today. Freedom to spread falsehoods and lies became a part of today's world. How often one can hear over the radio and TV that differences of faith are really unimportant, that birth-control is lawful, that divorce should be permitted, that man has the right to believe in God or to reject Him, etc? The basic modern idea is this: "It does not matter at all whether a man believes in God, eternity, heaven or hell, but whether he is a reliable, sincere and honest person whose good manners and personality deserve respect and trust?"

In our modern times the very mention that truth is eternal is apt to set up a defence reaction in the minds of countless men and women, because they are hunted by phantoms of the Inquisition, dogmatic and legalism. It is strange but true that many men do not like those who bear witness to the truth. Was it not the most enlightened Greeks that had executed their greatest philosopher Socrates, because he tried to teach their sons to find the truth? And why did the ancient Jews crucify the Son of God? Was it not because He was endeavouring to teach them the truth entrusted to Him by their Heavenly Father.

MODERN CONFUSION

Due to skepticism and ignorance many people have lost the conviction that there is an absolute truth to be sought by men while living in this world. Of course, religious truths and affirmations are treated with respect by nice people, while the same truths are regarded by others — and they are countless — as subjective affirmations in which there is no objective certainties.

To countless men and women religion is something indefinite which warms you and makes you feel well, nothing more. If it helps you to secure peace of mind, then it is all right. If not, look for something else.

When the rebellion against the Church and religion began in the 18th century, atheism was much in vogue. There have been those who proclaimed publicly that the progress of the physical sciences would furnish men with real concrete certitudes. A famous professor of the 1870's declared that science would move where religious "myths" and "fairies patch" had previously reigned, giving men all the answers to all their problems. It did not happen, however. Generally speaking the real scientists of today, even in the Soviet Union, have lost their confidence in the process toward truth through science. Some of them declare publicly that their systems are only provisional working hypothese which some one else may always challenge and refute in the light of further new discoveries.

ROLE OF THE CATHOLIC PRESS

The minds of countless modern men and women are sick. The sickness of the mind is a sad symptom of our times. These minds are sick from the lack of religion, skepticism, uncertainty, fear, moral failures, interior conflicts, inadequate education, astute propaganda, etc. These troubled spirits enshrined in human bodies, need help to recover. Too often they cannot be presented with blunt theological propositions, because they are not ready to understand and to receive them. Their religious and moral training has been either too superficial or inadequate.

Here comes the Catholic press. Besides reporting the international, national, local and Church news and commenting on them, the Catholic press must help those troubled men and women to find God and themselves, because everyone of us has a place in the world created by God, although so often men do not know where this place is.

Faith and religious convictions rest on the testimony of the Son of God, Who became our Brother. He is the official Spokesman of our Heavenly Father Who loves all those He made. Real morality is not possible without religion which is the basis of all moral standards. Why should a man control his passions, respect the property or the wife of his neighbor, if he does not believe in God, heaven and hell? Disbelief in the world to come, its rewards and punishments is one of the main characteristic features of the present-day mankind. They doubt everything which cannot be clearly and irrefutably proved to their troubled and confused minds. These people have been cheated so many times by their labor or civic leaders that they are afraid to be taught gullible, that is, to take anybody's word, unless they see a convincing argument for so doing. They see so many lies around them, that they came to think that there is no truth at all in this world. Even among those who believe the seeds of secret doubt is not uncommon, because they live and work in an unhealthy and skeptical atmosphere.

The Catholic press must help these poor doubters to find the objective truth which cannot be denied by any sincere seeker. And then the grace of God will aid him to accept his faith by which he must regulate his entire life, both at home and in the shop or the office. Thus men will conform their life to the will of God Who enlightens them, as He always does with all men, willing to accept His grace and help.

It is not enough to know the truth and religion. Christians must live by what they believe to be the truth of God, or they will compromise their religion in the eyes of those who do not believe or are wavering in their belief. If good people can show by their example that the religion of Christ works in them, making them more charitable, more lovable, more helpful to their neighbor, then Christianity will spread throughout the world. Pagan nations will judge our Christian religion by the results it produces in those who profess it. If we practice what we believe we will become the heralds of Christ to those who do not know or even hate Him. When a system gets results, it is accepted as true and valuable. The same principle can be rightly applied to our faith to, for truth is inseparable from effectiveness. Our faith was given us by God to produce the fruits of holiness, brotherly charity, love of God, etc., not to remain stagnant in the recesses of our minds and selfish hearts.

The enemies of the Church point out that Christianity is shrinking in various countries of the world, and therefore it is a failure. If it is a failure, this failure was caused by the so-called Christians who did not grasp the fullness of their faith which includes universal charity, zeal in spreading the Gospel teaching to those who do not know it, the sharing of material goods with those who do not possess them, etc., for Christ's religion includes both doctrine and action. We must always include God and our neighbor in the profession of our faith, otherwise our faith will be sterile and dead, because it will not be corroborated by the corresponding deeds which constitute the practical proof that our faith is sincere.

They do all their works to be seen by men, Christ said of the Pharisees.

Peru – Land of The Incas

PERU is one-sixth the area of the U.S. and has 10,000,000 population. Lima is the capital.

The Spanish came to Peru in 1524, when two adventurers named Francisco Pizarro and Diego de Almagro sailed south from the new Spanish colony in Panama, lured by tales of the fabulous wealth of the Inca Kingdom. When their first voyage established the truth of these reports they were sent on an official expedition on behalf of the Spanish Crown to colonise Peru.

Pizarro was a ruthless adventurer. He landed at the port of Tumbes and pillaged it as a warning to the inhabitants to behave themselves while he was absent. He then set off for the Inca stronghold, sending before him emissaries of peace. He was welcomed by the Incas, and returned their hospitality by a sudden and treacherous attack that ended after great slaughter in the capture of the Inca Chief. He then set about hoarding the Inca gold. As the price of his release the Inca leader was ordered to fill a room, the dimensions of which are not given, to the height of nine feet with gold. Two smaller rooms were to be filled with silver. This was done, and it is estimated that the ransom amounted to 13,265 pounds of gold and 26,000 pounds of silver. Pizarro had never intended to release the Inca chief. A suitable pretext was found to execute him.

The rest of Peru was subjugated city by city, so that when Pizarro died by an assassin's hand in 1541 the power of the Incas had been broken forever and a Spanish Governor administered the colony for Spain.

Pizarro was the founder of the present-day capital of Peru, the city of Lima. A modern visitor flying into Lima might wonder at Pizarro's choice of this site for the capital. The city lies in a narrow valley which is flanked on either side by mountain ranges that are stark and barren. They fall away on the west to an equally barren desert and on the east mount into the clouds. Irrigation has ringed the city with a fringe of green, but beyond it the desert lies like an enciciing horde. No rain ever falls, so that the desert and the mountains are devoid of any growth.

An unauspicious place for a city one would have thought, but for some reason it appealed to Pizarro. As he did not have to consult wishes other than his own, Lima was built in the Rimac valley, taking its name from the river. Lima is a corruption of the word Rimac. The date of the foundation was the Feast of the Epiphany, and one must grant that the old city at least deserves the title "The City of the Kings."

INDEPENDENCE

Peru was to remain a Spanish colony for the next 286 years until another man of fire and spirit led it into independence. His statue stands in the main city square today, astride a horse in unheroic pose. Jose San Martin was a hero but a modest one. He was not a man of violence and blood like Pizarro, and his memory of greatness is justly deserved. He died in Paris years later in comparative obscurity, and it was only after his death that the countries of South America for whom he won independence gave due honour to his name.

Society in the new colony developed along traditional lines. At the top were those who had been born in Spain and came to Peru to take office in government or administration or simply to make their fortune. Next were those of Spanish parentage but who were born in Peru. They were not ad-

mitted to any office of importance, but they grew rich and powerful, owning much of the land and controlling most of the commerce. It was from their ranks that the movement for independence came in the person of men like Jose San Martin. Next there were the mass of the people; soldiers and colonists who worked for and served the houses and estates of the upper classes. At the bottom were the Indians, members of the once proud race of the Incas, now dispossessed of power and lands and influence.

There was little chance of advancement from one class to another. The barriers were rigid and the established order brooked no change. The pattern of society which was set in those days still largely persists except that when Peru became independent, government and offices passed into the hands of the Creoles or locally born Spaniards. Many of the problems in Peruvian society and economy have their roots in this establishment.

One of the characteristics of all Spanish colonisation was that they took their religion with them as part of their culture and civilization. All of the Conquistadores, including men like Pizarro, whatever their shortcomings, were men of Catholic culture. The Spanish Crown demanded that not only the civil institutions of Spain be established but also the Catholic faith. So the Church went with the conquerors as an official arm of the State doing much of the work of administration in the remoter areas where priests and monks were often the only persons with the education and capacity to do the job. Spiritual and temporal were so merged as to be scarcely distinguishable.

Such a system was natural to the times, but history has shown it to be fraught with dangers. Wealth and power corrupt, and as pious citizens endowed churches over the centuries, the Church came to possess vast lands and properties. Added to this was the custom that youngest sons in the great families made the Church their career just as the older ones went into the army and administration. This made it inevitable that men who were unsuited to the life become priests. The priesthood was also reserved to the Spanish. One seminary did start in Mexico with the object of training a local clergy, but the authorities forced it to close. The result was that when independence came there was no native-born priests to take the place of the Spanish. That was the beginning of the problem of the shortage of priests, which time and the growth of population have made so crucial in our day.

One of the blessings the Church brought was education. The University of St. Mark in Lima was established in 1551 only 26 years after Pizarro first came to Peru. Of course, education was the preserve of the wealthy and

HABITS POINT INWARD — Monsignor John Leonard

Externals are not everything, but they are something. A person who is dirty and untidy, and who shrugs at outward forms of respect, reverence and consideration, is not necessarily weak in the faith and lacking in the fundamental virtues. But it has to be admitted that the possibility is very high. Conversation frequently turns on the way so many speak and act without reverence for holy things; about the way they show no deference or consideration to the elderly, to those in lawful authority, to parents. It is hard to be sure of the exact place of outward forms of speech and conduct. When applied to religion, does the outward "toughness" and casualness follow beacuse the faith is weak; or is it the persistent outward attitude that eats away the spirit of faith?

As with most alternatives, here is something to be said for both sides: yet I do believe that outward care, reverence and thoughfulness have a profound effect on inward conviction and enthusiasm.

Not to waste time with dozens of lesser examples, suppose we look briefly at two examples that can be real "problems of the faith."

The first is coming late for Mass. Have you ever been at Mass when less than half the congregation were in their seats when the prayers at the foot of the altar began? There are important "side-issues." Those who regularly cut it too fine. Those who know they are late but still saunter, making no attempt to hurry. Those who never dream of "tip-toeing" but come in late with full percussion effects. Somehow this has to be reconciled with the inward certainty that the Mass is the most sacred thing on earth; that it is Good Friday for ever.

The other problem, perhaps not so different from the first, is the constant use of the names "Jesus" and "Christ" in a grossly improper way by those who do believe. One of the things most important to good parents is training their children and adolescents in firm habits of outward forms—outward forms of courtesy, thoughfulness, respect, reverence that are sensible, accepted, meaningful and admired. They support their insistence by their own personal example. They certainly don't mistake the relative importance of outward forms and inward virtue. But they realize how much one depends on the other.

THE FROG AND THE SNAKE

One day a frog was hopping across the road. And just in the middle of the road, he met with a huge black snake. Both stopped suddenly at some little distance from each other. After an eye-to-eye silent staring at each other for about a minute, the snake at last broke the silence by asking the frog some questions. "Mr. Frog," said the snake, "where are you coming from?. And why are you in so much of a hurry? Where are you going?"

"I am-m-m-m-m-m . . ."

"I am coming from the city," answered the frog. "And I am hurrying home to tell my brothers the good news from the city."

As the frog spoke his voice trembled and vibrated, for he was now clearly in a desperate fright. Now very curious and interested, the snake eagerly inquired: "What is the good news from the city?"

As the snake by this time was still staying quietly at some good distance from him, the frog soon gathered some courage and became eloquent and witty. He then cleared his throat and said: "Today our Chief and your Chief and a great many outstanding snakes and frogs met at the City Court, passed and signed a very important law. The law was that no snake should again try to prey on frogs, under penalty of death!"

"Ha! Ha! Ha!" laughed the snake sneeringly. "I just see that you are trying to fool and offend me. For this you will just see now." So saying this, he leapt upon the frog and seized him!

Presently, some passer-by arrived on the scene, and seeing the snake, dealth him a death blow with their spears and sticks. Then they passed on and left the snake writhing in a sweiter of blood and agony of death.

The frog, now fortunately freed and saved, before disappearing into the bush, stood by the roadside and said to the dying snake: "I am very sorry, my dear Mr. Snake! I told you, did I not? If only you had listened to me, and passed on your way peacefully! And although what I told you was not necessarily and actually a matter of fact, yet I just wanted to remind you that I, as you, have the right to live by, at least, the naural law."

ruling classes. There were mission schools in rural areas, but they were able to give only an elementary education to a few. The structure of society was such that education for the generality of the people was not thought to be necessary or even desirable. This attitude is not so prevalent today, but it has contributed to the great lag in facilities for education. This, coupled with difficulties of finance, has so retarded education that only 60% of the children in Peru today are enrolled in schools. 70% of the adult population has had no schooling and only 40% of children aged 15 or older can read and write.

Although fees at St. Mark's are only £3/10/- a year only 2% of the students come from the working class. In practice, then, many boys who are possible material for the priesthood have not the basic education even at the primary level. This is one of the factors working against local vocations.

ECONOMIC PROBLEMS

Perhaps the major problem in Peru, from which many of the others stem, is the concentration of the country's wealth and resources in the hands of a few. In a recent pastoral letter Archbishop Carlos Jungenss-Byrne of Cuzco declared that the distribution of both material and cultural wealth is intolerably unfair.

"The distribution of material wealth," the Archbishop wrote, "housing, food, medical supplies ... education training, culture and even religious care, is intolerably unfair in Peru."

He went on: "Wages are often unjust. Illiteracy is common in rural sections. The morale of the people is low. Homes are broken by the need to provide for so many children and by perversion that leads some to monstrous abuses." Two of the points to which he gave special prominence were the unequal distribution of farm lands and the "... shameful living conditions of our workers, who either are not paid or receive wages which are not enough to provide for their most pressing needs."

In the past the Church in Peru was mainly supported by the income from lands and endowments. Today inflation has so diminished these revenues that in very many parishes, especially in the country, they will not support a priest. There is no tradition of support based on the weekly contributions of everyone as we know it here in Australia and New Zealand. Often a priest has to depend on the generosity of a few wealthy parishioners. If their support is withdrawn for any reason, the priest may be forced to leave the parish because he no longer has even the necessities of life. The bulk of the people are so poor that they have nothing to give. In South America the Church is disposing of its property, and we may expect that the new vigor and fearlessness with which it speaks on social justice will continue.

THE IDEAL HOME

"A home without quarrelling or nagging; as neat, orderly and attractive as the combined efforts of the family can make it.

"A home that echoes with prayer and love of God and of another.

"A home where the budget is intelligently arranged and followed without regard to the Joneses next door.

"A home where family projects of constructive endeavour are fostered in the do-it-yourself style.

"A home where the family is at home five nights a week, and where entertainment in the leisure of the week-ends is enjoyed, sometimes at least, together." — Archbishop Cushing

Another grave problem affecting the Church is the general poverty and lack of education. Vocations to the priesthood and the religious life depend basically on a decent family life, in which a sound moral character can be built. As the Archbishop of Cuzco pointed out, people often have not the means to provide for their most pressing needs. Better wages and conditions of living depend on a more equitable distribution of property and the means of production. How this is to be brought about in Peru is difficult to see. The economy is dependent on a few products. There is little diversity in secondary industry, and so the demand for labour grows slowly while the poulation grows faster than anywhere else in the world. The Government has not the income to provide facilities.

Poverty and the lack of opportunity in the rural areas has resulted in mass migration to the cities. This has meant that vast slums have mushroomed on the fringe of the cities. People live in shanties without light or water or sewage. Many are unable to get work, as they are unskilled and the market is already oversupplied. Labour unions are only beginning to be organized and lack strength.

This is the situation in which missionaries in these areas find themselves. Their spiritual mission is largely frustrated by the material problems of the people. A hungry man thinks of his hunger before he thinks of God. So the priest meets with only partial success. He does bring sympathy and compassion and the meagre relief that his resources allow. He must wait for the civil authorities to do something about the larger problems.

— The Far East

Husband painting house to neighbour washing windows: "You're lucky only getting a two-week vacation. I get THREE!"

Popular philosopher, Elbert Hubbard, said: "Be pleasant until 10 o'clock in the morning, and the rest of the day will look after itself".

"And how old are you, Bobby?" the visitor asked.

"I'm just at the awkward age", Bobby replied.

"Oh? The awkward age? And what's that?"

There was bitterness in Bob's reply: "I'm just too old to cry an' too young to swear".

The three-year-old had got hold of his mother's compact and was in the act of powdering himself when his small sister (aged five) snatched it from him.

"Here, you mustn't do that", she exclaimed. "Only ladies use powder. Gentlemen wash themselves".

Woe to you, Scribes and Pharisees, because you make clean the outside of the cup and of the dish, but within you are full of rapine and uncleanliness. Blind Pharisee, make first clean the inside (Mt. 23, 25).

A teacher asked her Sunday-school class what was meant by a man "possessed of evil spirits."

"A bootlegger," one youngster spoke up.

The keeper of the seals for Louis XIII one day asked a little boy, "Where is God? Tell me that and I'll give you an orange."

"You tell me where He isn't and I'll give you two oranges," replied the little fellow.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

COMMENTS OF POPE JOHN XXIII

Mankind can devote itself in a noble rivalry not only to the great economic and social tasks that confront it, but also to the further exploration of the universe and to the daring achievements of modern technology.

—In address to members of the diplomatic corps in Rome.

Let us hope that we can travel well through this year that is starting. It is long. It consists of 365 days. But the grace of God helps us all.

—At general audience in Rome.

Today, my children, is the feast of the Holy Family. In blessing you, I mean to extend that blessing to the families of each. You are to take it to your families. I bless you and all the souls dearest to you—the old, the strong, and especially the children.

—In address on Feast of Holy Family.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 2

Volume XXXVI, No. 2

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Три світочі Східньої Церкви — о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 5
Треба Уважно Молитися — Св. Альфонс Ліґорій 7
Друга Сесія II. Ватиканського Собору — 9
Єп. Смотрицький і Князь Заславський — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 15
Австралія — о. М. Щудло, ЧНІ. 17
Помер Приятель Українців в Австралії — 20
Релігія — Сторож Суспільної Справедливости — о. В. Зінько, ЧСВВ. 22
Вбивство Американського Президента — 23
Наша Власність — о. Р. Хом'як, ЧНІ. 25
Хотів би ти Знати? — 26
Хіба я читаю Католицьку Пресу? — о. М. Щудло, ЧНІ. 29

Mary's Loving Offering — M. Schudlo, C.SS.R. 33
How to Overcome Distractions — E. Dunne, C.SS.R., J.C.D. 36
Australia — M. Schudlo, C.SS.R. 37
The Politics of Religious Equality — Francis Canavan 39
I'd Like to Know — 45
The Lonely Ones — W. H. Stinson, C.SS.R. 48
Talking About Adoption — Max Barrett, C.SS.R. 51
Christian Love — John Zubaly 53
My Thorny Problem — M. Schudlo, C.SS.R. 53
Do You Like Catholic Papers? — M. Schudlo, C.SS.R. 56
Peru — Land of the Incas — 59

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1964
MARCH

REDEEMERS

Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе, Сине Божий, помилуй нас!

VOICE

Що означає Христове Воскресення?

С. Х.

"Безсмертний Христе, Боже, хоч Ти зійшов до гробу, все таки розгромив потугу пекла. Ти воскрес як переможець і заявив жінкам мироносицям: "Радуйтеся!", подав мир Своїм апостолам і запевнив воскресення упалому людству".

(Кондак Воскресення).

* * *

Воплочення Божого Сина це пречудний і незрівняний доказ любови Бога Отця до Своїх земських дітей цебто всіх людей і народів, бо ж хіба Небесний Отець міг дати людям кращий доказ Своєї до них любови ніж прийняти їх за Своїх дітей в Ісусі Христі?

Христове ж воскресення це доповнення Його Воплочення та запорука нашого майбутнього воскресення, яке зачалося в хвилині нашого хрещення, коли ми злучилися з Христом і стали Божими дітьми.

Св. Марко отак описує Христове воскресення:

"Як минула субота, то Марія Магдалина і Мар'я Яковова і Соломія накупили запашних олійків, щоб піти і намастити Його. Дуже рано першого дня тижня, як сходило сонце, вони йшли до гробу і говорили між собою: 'Хто ж відвалить нам камінь від входу до гробу?' І, роздивившись, зобачили, що кам'нь був відвалений, а був він дуже великий.

"Вони ввійшли до гробу і зобачили юнака, що сид'в по правій стороні і був зодягнений у білу одежу, і зжахнулися. А він промовив до них: 'Не бійтеся! Ви шукаєте розпятого Ісуса Назарянина. Він воскрес. Нема Його тут. Ось місце, де поховали Його. Тепер вертайтеся і скажіть Його учням, особливо Петрові, що Він ждатиме на них у Галилеї. Там зобачите Його, як це заповів вам'.

"Вони вийшли з гробу і почали тікати, бо трепет і страх опанували їх. І нікому нічого не сказали, бо боялися" (Мар. 16, 1-8).

* * *

Христове Воскресення це свято радости і надії, бо воно викликає почуття щастя і задоволення в усіх тих, що вірять у Христа. Воскресення Спасителя це Його тріюмф над ворогами, смертю та Люципером, бо Своєю смертю Христос відпокутував за гріхи Своїх земських братів і сестер і доказав ворогам, що Він Бог, бо тільки Бог може воскреснути з мертвих. Він це вчинив, як був заповів жидам, що питалися, яким правом Він вигнав покупців зо святині. На це Христос відказав, що Його влада походить від

Бога Отця і як доказ на те, що Він безпідставно не присвоював Собі Божої влади, публічно заявив їм: "Зруйнуйте цей храм, і за три дні Я відбудую його!" (Ів. 2, 19). Говорив Він про храм Свого тіла, яке жиди приб'ють до хреста, і так відберуть Йому земське дочасне життя. По трьох днях Христос відбудує храм Свого тіла цебто приверне життя Своєму тілові. Це сталося тоді, як Він славно воскрес із гробу, злучуючи Свою блаженну душу з прославленим тілом. Отак Спаситель воскрес до славного життя, яке ніколи не скінчиться для Нього, бо Він уже більше не годен померти. Воскресення Спасителя водночас доказало жидам і цілому світові, що Він дійсно Бог і Спаситель людства, яке дотіль каралося в неволі гріха і Сатани, що через поширений гріх став володарем грішного світу.

Чому ж Христос помер на хресті?

Бог звелів Своєму воплоченому Синові вмирати на хресті за гріхи всіх людей. Щоправда, Бог міг простити людям їхні гріхи без засуду Свого Сина на хресну смерть, але Він не хотів цього вчинити. Навпаки, засудив Ісуса на смерть, щоб Він відпокутував наші гріхи. Бог же вчинив це з різних причин, от хоча б тому, що бажав доказати, як сильно любить людей і яким великим злом є смертельний гріх. Це видно з того, що аж Божий Син мусів робити покуту за гріхи, бо ніяке сотворіння, навіть найвищий ангол, було нездібне належно відпокутувати за гріхи людей. Хіба Бог міг краще доказати Свою любов до людей аніж засуджуючи Свого улюбленого Сина на смерть, щоб увільнити їх від вічної смерти в пеклі?

Отак, виконуючи волю Свого і нашого Небесного Отця, наш Брат Христос приніс Себе в жертву на хресті, щоб не тільки відпокутувати гріхи всіх людей, але й щоб одночасно виєднати нам прощення цих гріхів у нашого спільного Отця, Творця неба і землі.

Небесний Отець не тільки прийняв Христову жертву на хресті, але заразом рішив доказати людям, що ця жертва була Йому надзвичайно мила і приємна, і тому через неї Він пробачив гріхи всім людям, що користатимуть з цієї безконечної жертви Божого Сина. Він це доказав тим, що воскресив Ісуса три дні по Його болючій смерті на хресті. З прощенням гріхів Бог дав нам нове життя освятної ласки, через яке люди стаються улюбленими Божими дітьми, набувають право до Його невинної опіки, і отримують запоруку вічного щастя в небі та запевнення майбутнього воскресення в дні Страшного Суду, якщо належно використають благословенства Христової смерти.

* * *

Заповідження Христового воскресення було загально відоме жидам, тому по смерті Спасителя жидівські провідники удалися до Пилата, римського прокуратора на Палестину, і попрохали в нього дозволу запечатати гріб і поставити біля нього сторожу, бо думали, що Христос іще за життя наказав учням викрасти з гробу Його Тіло і розголосити між народом, що Він воскрес:

"Пане, ми пригадуємо собі, як цей обманець (Христос) ще за життя заявив: 'Я воскресну по трьох днях!' Ось тому накажи стерегти гріб через три дні, бо Його учні можуть прийти і вискрасти його. Тоді вони скажуть народові: 'Він воскрес з мертвих!', і цей обман буде гірший аніж перший!' Пилат отак промовив до них: 'Ви маєте власну сторожу. Ідіть і зробіть те, що думаєте найкраще'. І вони відійшли і запечатали гріб, привалили його каменем і поставили сторож біля нього" (Мат. 27, 63-66).

Поступок жидів, поставлення сторожі біля гробу і привалення його великим каменем це наявний доказ, що апостоли не були б важилися вакрадати Спасителевого Тіла з гробу, бо це була б тяжка провина проти зарядження римської влади, за яку Пилат був би покарав їх. Зрештою апостоли були такі застрашені, перелякані та приголомшені смертю свого Вчителя, що вони були б навіть не важилися йти до гробу навіть тоді, якщо б сторожа не була берегла його.

* * *

Йосип з Ариматеї, один з нечисленних приятелів Спасителя між фарисеями, Св. Іван і побожні жінки зложили тіло Спасителя до гробу в п'ятницю, як смеркалося. На другий день жидівська старшина і первосвященики поставили сторожу біля гробу і запечатали його.

Як вірні учні Спасителя складали Його тіло до гробу, то заходив жидівський сабаш цебто час, коли не вільно було виконувати ніякої праці, навіть помазувати тіла померлих. Ось тому похоронні намащення не були повні. Побожні жінки рішили в неділю вранці докінчити намащення приписані похоронним жидівським обрядом. Це доказує, що ці жінки зовсім не думали про Христове воскресення. Хоч вони чули, як Христос заповідав, що воскресне, проте не зрозуміли Його слів, бо інакше по трьох днях не були б ішли до гробу помазувати Його тіло.

Прийшовши до гробу в неділю вдосвіта, вони зобачили, що великий камінь був відвалений від гробу, печатка розламана і сам гріб порожній. В нім не було Христового Тіла, яке вони там зложили в п'ятницю перед заходом сонця. Це дуже здивувало їх, і вони відійшли від гробу. Залишилася одна тільки Магдалина, яка не годна була погодитися на факт, що хтось забрав тіло її улюбленого Учителя і десь заховав його. Це так засмутило її, що вона аж заплакала. Спаситель з'явився їй і сказав: "Жінко, чому плачеш?" (Ів. 20, 15). Тоді вона пізнала Спасителя і з радости і захоплення припала Йому до ніг. Отак вона перша вдостоїлася зобачити воскреслого Христа. Це була нагорода за те, що

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ і НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

щиро любила Спасителя.

Христос вислав її до апостолів з оцим радісним наказом: "Іди до Моїх братів і скажи їм, що Я вертаюся до Свого і їхнього Отця, що є Моїм і їхнім Богом!" (Ів. 20, 17). Це була дуже щаслива та радісна новинка для засмучених і пригноблених апостолів.

Згодом Сам Христос з'явився апостолам і вони завважили, що Він інакший ніж перед Своєю смертю. Тепер Він міг проходити мури, замкнені двері, не потребував спання і поживи і не годен був більше страждати, бо через воскресення назавжди переміг смерть і всі її наслідки.

Подібне воскресення жде на всіх тих, що щиро люблять Спасителя, вірно служать Йому, люблять своїх ближніх і спокійно приймають щоденні хрести.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ВІРНІ ПОЗНАЙОМЛЮЮТЬСЯ З ЛІТУРГІЧНИМ ДУХОМ ВЕЛИКОГО ПОСТУ ТА В СВОЄМУ ЖИТТІ ПРОЯВЛЯЮТЬ ЙОГО ПОКАЯННИЙ ХАРАКТЕР

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць березень благословлене св. Отцем)

I. Що це є літургічний дух?

Це дух літургічного життя, що його Ісус Христос продовжає протягом цілого церковного року. Ісус Христос є головою містичного Свого Тіла, що ним є св. Церква, тому літургічне життя,—це життя самого Христа, що його відновляє у Своїй Церкві в церковних богослужбах і веде в своїх членах, християнах, протягом церковного року, продовжаючи своє життя в кожній християнській душі. Від нашої участи в цім літургічнім житті, від того, як ми входимо в те літургічне життя, як ним живемо, залежить наша злука з Ісусом Христом на цій землі через ласку та в майбутності через нашу злуку з Христом у вічній любові. Тому дуже важливим є пізнавати все більше й більше те літургічне життя Церкви та в нього все більше входити, все більше ним жити.

II. Між усіма порами літургічного року найважнішим є час Великого Посту й воскресної округи (П'ятдесятниці): Час Великого Посту освячений 40-денним постом Ісуса Христа, завершений Його страстями, був від давніх часів християнства в великім почитанні. Вірні здавен-давна освячували цей час ділами особливішої покути й умертвлення, довгими й ревними молитвами. Цей час був і є приготуванням до найбільшої події з життя Христа і найважнішої події цілого християнства, Христового Воскресення.

В часі Великого Посту наша Церква має прекрасні богослужби, молитви, що вказують на ціль Великого Посту. В пісні на другу неділю Великого Посту (кондак) ми молимося: "Сьогодні настав час діяння: станьмо (будьмо готові) і принесім сльози розкаяння та кличмо: Ми згрішили, прости, Творче всіх, щоб ми дістали незнищимий вінець нагороди". В іншій пісні (кондак 5. неділі): "Принесім віднову душі, (по духовній зимі) принесім овочі добрих діл, духовної рістні, бо наближається Христос-Жених. Він дасть вінці побіди борцям, тож пробудімся зо сну, щоб нас застав готовими (його прийняти), і щоб ми дістали незіпсовані вінці (вічної слави). Так отже, Великий Піст, це приготування до Воскресення, як це при поклонах пригадуємо на Хрестопоклонну неділю: "...І святе Воскресення Твоє славим". Щоб приготовитися до того празника, треба щирим розканням очистити свої серця, добрими ділами, чеснотами, прикрасити свої душі, та в дусі покути й умертвлення приготовитися до Христового Воскресення.

Щоб збудити нас з духовного сну й в дусі розкаяння, молитви та християнської ревности приготовитися до світлого празника Христового Воскресення, св. Церква, наша добра мати, уложила на Великий Піст прекрасні богослужби. На самім вступі до Великого Посту є дві неділі: Митаря і Фарисея, та Блудного Сина. Ці неділі мають розположити наші душі до духа глибокої покори, конечної умови правдивої покути й душевної віднови, а приклад Блудного Сина учить, що безконечне Боже милосердя приймає кожну людину, що щиро кається. До правдивого покаяння й душевної обнови дуже помагає Господній страх, що є початком мудрости. Таким блаженним страхом переймає людину розважання про страшний суд, що є предметом м'ясопусної неділі. В евангелії Сиропусної неділі св. Церква пригадує, що умовою до прощення наших провин є прощення тим, що образили нас. Нам треба в часі Великого посту збирати скарби для неба через добрі діла, виконані не для земської слави, але для Бога. Перша неділя Великого Посту ставляє перед наші очі образ Христа. Через гріх людина осквернила свій образ. Ісус Христос через Свою смерть відновив осквернений людський образ, наділяючи його небесною красою, визнаючи вірою Христа, вдивляючися в Його Пречистий образ ми повинні в нашім житті наслідувати приклад Христа, Його образ на наших душах відтворити. В другу неділю св. Церква читає історію паралітика, що його Христос уздоровив на тілі й на душі: "Сину, прощаються тобі твої гріхи". Це повинно заохотити нас, щоб ми з довір'ям користали з тайни Божого милосердя, сповіді. Щоб наші серця запалити любов'ю до Христа, неділя Хрестопоклонна посвячена почитанню Христового хреста, що отворив нам брами раю.

З вірою в Христа та в дусі покаяння ми зближаємося до Воскресення, дивлячись на приклади великих Божих угодників: св. Івана Лістичника (4-а неділя) і великої покутниці св. Марії Єгипетської (5-а неділя). Між четвертою а п'ятою неділею в середу є **"Поклони".** На Утрені, що в середу вечером відправляється, св. Андрій Критський в каноні переходить історію людства, вказуючи на прекрасні приклади Божого милосердя, що видніють у прощенні грішникам, що каються. По середі з "Поклонами" слідує Акафістова Субота. Вона є все

близько свята Благовіщення. Про наше спасення стараймося через молитви до Пресвятої Богородиці, що має "державу непобідимую", непереможну силу через своє заступництво, як Мати Христа-Господа.

Субота Лазарева та Квітна Неділя—це наче предтечі Воскресення. Церква хоче наповнити наші серця духовною радістю, щоб загріти до духа більшої побожности й покути в Страсній тижні. В цім тижні св. Церква веде нас крок за кроком за страдальним Христом, особливо в Великий Четвер страсними евангеліями, у Велику П'ятницю заложенням Плащаниці, у Велику Суботу, щоб душа по словам св. Павла вмерла з Христом, щоб з Ним жити й воскреснути в обнові життя.

В часі Великого Посту св. Церква приписує **поклони.** Робім поклони кожного рана й вечора, хрестячися три рази перед і по наших щоденних молитвах, лучім наші хрести в великими (колінноприклонними) земними поклонами, робім такі поклони в церкві проказуючи молитву: "Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе, Сине Божий помилуй нас".

Місійне намірення: "Нехай нові самостійні держави гармонійно співпрацюють для забезпеки правительства, основаного на справедливості й мирі.

Квітень: Загальне намірення: Нехай усі високо цінять і користають з частої св. сповіді.

Місійне намірення: За прокажених.

КИЇВСЬКА СОФІЯ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Слухай:
Десь в небі пливуть ріки,
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії...
Човни золотії. "Золотий гомін".

П. Тичина.

Я довго жив в Едемі чудних нав,
Софіє Київська, фееріє веснова!
Яка мозаїка зелень голубова,
Яка рожевінь у твоїх заправ.
Могутній Деісус над луком перемоги
Безодню смерти б'є і чорного гріха;
Й Оранта Пресвята, Нерушима Стіна
Показує напрям, будучности дороги.
Пропахнена рум'янками і васильком,
Навіяна молитви ладаном,
Катедро наша величава!
Дрижачим перстом на Софію,
Указуйте на світлу мрію,
І кличте: "Слава, вічна слава!"

Скрупулятна і до порядку привикла молода жінка привела на світ дитину, як чоловік її служив при війську. Одна приятелька, відвідуючи її, спиталася, чи написала про це своєму чоловікові. На це дістала таку відповідь: "Ще ні, бо тепер його черга писати!"

За братнє співжиття Українців Католицької і Православної Церков

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО ПРЕОСВ. КИР ВОЛОДИМИРА, АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ У ФРАНЦІЇ

З датою 22 вересня, 1963, Париж, проголосив Апостольський Екзарх Українців у Франції, Преосв. Кир Володимир Маланчук, ЧНІ., Пастирське слово до духовенства й вірних у Франції у справі мирного й братнього співжиття Українців Католицької і Православної Церков. Пастирське Слово Преосв. Кир Володимира було надруковане повністю на сторінках католицького тижневика "Християнський Голос" (ч. 41 з 1963) звідкіля його передруковуємо.

* * *

Рішальні мотиви промовляють за тим, щоб ми, діти великого Народу, вже раз зрозуміли, що вигляди на кращу нашу майбутність у великій мірі залежать від мирного, братнього співжиття Українців Католицької і Православної Церков.

По-перше: Промовляє за тим **сучасне положення** української людини. Отож, те сучасне положення української людини можна одним словом з'ясувати як "трагічне". Ми наставлені під цю пору на бути або не-бути. Провидіння Боже покликало нас до існування в переломовій добі космічних розмірів, в якій на румовищах давнього має зродитися щось нове, але серед таких потрясень існуючого ладу, що наше власне життя видається загрожене в основах свого існування. І серед тої загрози ми повинні не так виявляти заінтересування до того, що нас до недавна різнило, як радше до того, що нас повинно єднати. Як те марево, як та безвиглядна непевність, тяжить над нами цілим тягарем своєї загрози прикре, твреде питання: бути нам, чи не бути. Тому ми не повинні терпіти якоїсь самообмани та на зразок того струся, який перед небезпекою ховає голову в пісок, самим захоронюватися кліткою гасел, системів, пересудів. Ні, але спільна доля, спільні терпіння, спільні турботи, надії й тривоги повинні ворушити нами до глибини, та й дати нам живо відчути несамовиту пропасть нашої спільної загрози та батожити нашу байдужість до спільного діла, до співпраці.

По-друге: Приклад чужих народів промовляє за тою нашою співпрацею. І так, ми бачимо, як то інші народи навчені гірким досвідом, та й в обличчі небезпеки, яка загрожувала їх елементарному існуванні, єднаються в спільний фронт на базі спільного порозуміння: як сторонництва, релігійні спільноти, організації, народи, що до недавна себе завзято поборювали. Згадаймо лише про коаліції політичних партій в обличчі комуністичної загрози, про співпрацю релігійних спільнот в так званій Екуменічній Раді Церков, в участі у Ватиканському Католицькому Соборі, і т.п.

По-третє: Спільна база, яка може нас єднати, промовляє за такою співпрацею. Всяке еднан-

ня, всяка співпраця припускає вже якусь одність в основах, одність в змаганні, одність у меті до осягнення. Отож Браття і Сестри, коли ми щиро слідимо за причинами нашої неєдності та за виглядами на майбутню єдність нашого Народу та й наших Церков, то приходимо до потішаючого спостереження, що сильніші спонуки промовляють за нашим об'єднанням релігійним, як за нашим роз'єднанням, бо є більше щось нам спільного так в основах, як в змаганні та й в нашій спільній меті, ніж чужого нам та й між нами. І дійсно, ми нащадки, вірні наших батьків і предків, тої самої віри, яку звали колись православно-католицькою, православною,— бо прийняли ми правовірне навчання св. Церкви, а католицькою—бо та Церква має слушні претенсії бути єдиною вселенською Церквою Христа на світі; в тій вірі, в якій св. Володимир приєднав нас з Богом. І якщо опісля повстав трагічний роздор між Римом та Візантією, то він властиво мало доторкав наші власні церковні заінтересування. Ми хотіли й хочемо спасати своє життя та й життя нашого народу у вірі в правдивого Христа, та в правдиву Його Церкву. Та вислужникам амбітних і чужих ієрархів, накинених нашій Церкві, вдалося засіяти в серцях наших предків кукіль взаємного недовір'я і незгоди. Українська Церква змагала не раз впродовж свого довговікового існування, видобутися з під тої докучливої чужої церковної політики, щоб жити своїм власним життям та розвиватися на здорових християнських підставах в єдності з Христовою Вселенською Церквою. І лише несприятливі обставини недозволили нашим ідейним владикам і патріотам, як Могилі, Мазепі, Виговському, Потієві і прочим, здійснити той ідеал для всього українського народу. І чим глибше ми затрачали національне і політичне самостійне життя, спершу в користь північного сусіда, а потім західнього, а в кінці і східнього, тим яркіші різниці зарисовувалися теж в лоні нашої Всеукраїнської Церкви, і то без огляду на нашу спільну добру волю. І відчужилися вкінці від себе ступнево, майже несвідомо, але трагічно так східня і західня вітка нашого народу, як теж східня православна та й західня католицька Церква нашого народу, ті два побратими, як ті дві посестри цієї самої спільної Божої рідні ворушені якимось недовір'ям до себе, якимось почуванням суперництва, та й попали,—на глум наших ворогів,—в дивне відчуження, а то й ворожнечу. І так, як треба було окремого напімнення Божого Провидіння наших загрозливих часів, що ними Господь посіщає нас в цьому столітті так дошкульно, щоб зрозуміти цілий трагізм нашого національного роз'єднання, але й благословення нашої національної спільноти, так теж Боже Провидіння посіщає нас тепер в окремий спосіб, щоб порозуміти вагу нашого релігійного наближення, а то й і єдности. Блажен народ, який розуміє благодать свого посіщення!

Що повинно нас єднати? Де повинні ми найти базу до спільного порозуміння, до співпраці? Отож ту базу для нашого порозуміння ми находимо у:

1. Спільноті тієї самої крови:

Ми, діти тієї самої великої Нації, яка впродовж свого довгого існування почувалася й почувається дальше, одним народом з тою самою культурою, з тими самими стремліннями, ідеалами, і то без огляду на несприятливі обставини розвитку, на спроби сусідів порізнити нас національно, культурно, релігійно, без огляду на змагання східнього імперіялізму та західньої експанзії нас асимілювати до того ступня, що ми були втратили в очах світу та й у власних очах самосвідомість особистого "Я"; що більше затратили ми були свою назву, яку присвоїли собі сусіди на п'ятновуючи нас якимись Малороссами. Хто читає історію українського народу, догляне ту провідну нитку-доцільність нашої спільноти від початків до наших часів.

2. В спільноті тої самої загрози:

Як колись за часів Джінгіс-Хана, так тепер примара великої загрози повисла над українським народом, над Европою, над цілим світом. Як колись так і тепер, виставляє нас Боже Провидіння на велику пробу у воротах між Сходом і Заходом, а саме рятувати европейську цивілізацію, а тим самим і себе рятувати, або загинути без сліду або розплинутися в безкрайому морі монгольського світу. Колись ми були врятували лише частинно европейську цивілізацію перед азіятською загрозою, бо на румовищах власного життя і культури зродилася нашим власним коштом ще загрозливіша потуга у воротах Европи, яка з більшою хитрістю, із нагальнішим насиллям продовжає діло першого Джінгіс-Хана. Отож під загадочним напором тієї потуги ми стаємо загрожені в основних правах нашого існування національного та й релігійного. Національне існування нашого народу на Сході було загрожене до недавна. Національне існування нашого народу на Заході стає загрожене тепер. Східній кольос вспів спрямувати всі струї українських рік у своє ненаситне море, асимілюючи собі все, що лише цінного є в нашій душі. Духово-релігійне існування наших Братів православних було й остає загрожене московським православ'ям, яке від Петра І накидує культурному й релігійному житті нашого народу свої питоменні форми думання, почування, аж до молитви, аж до буквальної обрядовщини, аж до вимови наших літургічних форм. Духово-релігійне існування наших Братів католиків стає тепер загрожене від десятки років у потрясаючий спосіб. Здавалося б, що ворог змагається в короткому часі дінпяти того в насильний спосіб, чого царська Москва не була довершила впродовж століть.

3. В спільноті тої самої Богослужби

Українська католицька і православна Церкви уважають собі за честь мати спільну матір українських городів Київ за починне огнище християнського життя на Україні. То святі Ольга і Володимир стали великими володарями українського народу не лише тому, що вони об'єднали в могутню державу всі племена східньої і західньої України, але теж тому, що вони, впровадивши Христову віру з Візантії в єдности ще з Римом, перещепили в нашу Церкву так зрозумілий для нас схід-

ньо-візантійський обряд в слов'янському перекладі св. слов'янських Апостолів Кирила і Методія. Той, вже візантійсько-слов'янський обряд виховував довгі століття культуру східніх і західніх шарів українського народу. З поширенням Київської держави, той обряд київський перещепився на північний схід, на Володимир над Клязмою, а далі й на Москву. Але, при все дальшому відчужуванні українського й московського народів, при суперництві київської та московської Церков, почали теж творитися особні осередки Богослужби, з їх питоменним характером, київський та московський тип Богослужби того самого обряду. Згідно з найновішими розслідами візантійського обряду завважимо вже аж три відмінні групи того ж обряду: південну, середню і північну групи. Середня група, яка поширювалася в київській державі та й в московських областях з-перед ніконівської реформи, остає питоменна Українській Церкві, так що її можна назвати українським обрядом, що його задумував дальше розвинути в дусі української традиції великий київський Митрополит Петро Могила. І якби не несприятливі обставини та грядущі події то Могила був би створив зразкову українську форму візантійського обряду для всеукраїнської Церкви.—На жаль під напором північного православ'я та західнього латинізму, всеукраїнський обряд візантійський попав під повільний зловіщий вплив русифікації та й латинізації. Східня Православна Церква накинула свою синодальну обрядовщину спершу Лівобережній Україні в 17 стол., потім Правобережній у 18 стол., а дальше в 19 стол. волинській, підляській, холмській землі, а цього століття накидує його Західній Україні. В Правобережній Україні під Польщею та в Галичині під Австрією, втиснулися з-часом в український обряд латинізм, не в тому значенні, щоб зайшли замітні різниці в молитвах, в формулах, у вимові. але літургічна постава українського священика, який хотів відрізнитися від православного, а наблизитися до католицького, а радше до латинського й польського, перекривлювала при тому властивого духа візантійсько-всеукраїнського обряду, так що нас, Українців католиків візантійського обряду, неслушно названо уніятами в наслідок щасливого поєднання (унії), завершеного з Римом в місті Бересті в 16 стол. І так, як нездорові впливи східньої обрядовщини можна слушно назвати синодальщиною, так теж нездорові вставлювання західніх впливів, можна слушно назвати латинізмами. Одні і другі не менше шкідливі органічному розвиткові обряду Української Церкви. З упадком московського царату, слушно скинула зі себе Українська Православна Церква докучливу опіку св. Синода, проголошуючи себе автокефальною. Але дальшим завданням У.П.А. Церкви було б, на нашу скромну думку, берегти себе від синодальних впливів московської літургії. З упадком давньої Польщі, а потім Австрії, які навмисно попирали в нашому літургічному житті латинізми, щоб нас, Українців Заходу ще більше відрізнити від Українців Сходу, взялася Апостольська Римська Столиця за реформу й відчистку нашого обряду, привертаючи йому первісний, щирий характер всеукраїнський з часів Петра Могили, спомагаючи в той спосіб нашій Церкві себе знову віднайти у своїй історичній та питоменній чистоті. І згідно з думкою обрядових знатоків, Український Обряд багато більше наближується до первісного візантійського обряду, включно з тими Візантійцями не Слов'янами, що нас називають Уніятами, а самі толерують себе, а то й попирають, всякі неорганічні та й чужі не щиро східні вставки. В замірах Апостольського Престолу в Римі, Українська Церква, зі своїм власним щиро-східним обрядом має відіграти важну ролю в історії християнства, що їй призначує Боже Провидіння. Горда зі своїх власних обрядових звичаїв, без сорому перед латинською західною Церквою, але й без боязні перед східним православ'ям Українська Церква має своє почесне місце на лоні Вселенської Церкви.

4. В основній спільноті догматичного вірування

Приступаємо до найбільше, здавалося б, дразливої точки в нашому слові до Вас, Браття і Сестри! Кажу здавалося б, бо було це дразливим колись, а не повинно бути дразливим тепер, по стільки студіях, і то в добі релігійного та й церковного наближування, в добі, так званого екуменізму, так як ми це наглядно бачимо з постави різних Протестантів в їх Раді Церков, як теж Протестантів і Православних в участі обсерваторів на Ватиканському Соборі. І якщо дехто з посеред нас, Українців, уважає церковні наші догматичні різниці непрохідимою пропастю між обома нашими Церквами, то, або вони штучно підсичують прірву між нами, або не живуть наставленням і є далекі від наставлення сучасної людини релігійної, про яке ми згадували передше, людини, яка повинна зосереджувати своє життєве заінтересування на основі проблеми християнського життя-буття в обличчі атеїстичної загрози та й екуменічного руху. Яка ж є спільна база нашого порозуміння теж під оглядом догматичних правд, без огляду на деякі різниці? Отож ми, Українці католики, признаємо, що не лише ми, але й браття православні вірять в того самого Бога і того самого Спасителя. Ми признаємо, що не лише ми, але й браття православні були хрещені в ім'я тої самої Пресвятої Трійці, що не лише ми, але й православні браття, користаємо зі скарбів тих самих Св. Тайн. Не згадуємо тут про інші спільні бази, які нас єднають у Христовій Церкві, як напр. спільна нам аскетична, духовна традиція Східньої Церкви з-перед роздору, спільне нам чернече життя, в якому в окремий спосіб проявляється видима святість Христової Церкви враз з іншими її властивостями, до апостольства і вселенськости включно, хоч у меншій мірі, з браку основної спільної прикмети, а саме **єдности,** якої нам бракує.

5. **Отож той брак єдности, те роз'єднання між нами** розпочинається аж на другій та й дальшій вже площині організму Христової Церкви. Спільна є нам, як сказано, основна база, ядро Божої благодати, яка освячує наші безсмертні душі кров'ю Христа Спасителя. Та

друга й дальша площина сягає вже у суспільний, зверхній характер Церкви. **Це потреба одности** в Христовій Церкві як у навчанні, так і в проводі, яка— на нашу, католиків, думку—стала притемнена в Братів Православних, часто не з їх вини, але з вини амбітних візантійців та, признаймося, теж... у наслідок нетактовности деяких западників і латинників. І це не так наша вина, як вина тих, що всіяли в нашу свідомість релігійний кукіль незгоди зі скритим їх бажанням—роздвоюючи нас релігійно, теж порізнити та й ослабити нас національно, що Христова Церква не могла дійти в нашому народі до повного увидатнення.

Заключення

Тому, Браття і Сестри, вимогою нашого найвищого спільного інтересу є не розвогнювати догматичні різниці, але шукати того, що нас релігійно єднає, та впрочім шанувати наші взаємні релігійні переконання. Браття і Сестри, воно було б проявом низького рівня культури, який наближував би людину до тваринного стану: боротьби всіх, аж до рішального винищення слабшого; іншими словами, бути нетолерантним, не джентелменом, неподбаливим супроти іншого релігійного переконання свого брата. Ми побоюємося лише одного, щоб ми не повторили колись історичного нашого блуду та не потурали релігійному кровопродитті, а це на нашу неславу та й на потіху ворогам, коли Провидіння обдарить нас добре заслуженим самостійним життям. Якраз такого кровопролиття побоюються вже деякі й тепер на еміграції, які заявляють, що не хочуть причинюватися до гострення ножів брата на брата, висилаючи на II. Ватиканський Вселенський Собор православних обсерваторів, хоч це до нічого не зобов'язує Православну Українську Церкву. Коли ми того боїмося вже тепер, хоч думаємо неслушно, то це не є на славу нашого народу. Ми, Українці католики, є переконані, що ми є в праві, признаючи зверхність Вселенського Архиерея, Папи Римського, який є виразом для нас як непомильности св. Церкви, так теж єдности в проводі, що ми, католики, звемо Папським Приматом. Православні Українці можуть бути переконані, що їх Церква має Боже право жити самостійним церковним життям. І як довго Браття православні є переконані в правдивості їх Церкви, так довго шануймо ті наші релігійні переконання. Не витрачуймо даремно своїх сил на підсичування обопільного недовір'я, ворожнечі. Не так факт існування двох традиційних наших Церков шкодить найвищим нашим інтересам, як саме недовір'я, ворожнеча, розтрачування сил, так потрібних для скріплення нашого християнського світогляду супроти зростаючої безбожної загрози. І якщо не наспіла ще пора релігійного з'єднання двох наших братніх Церков, якщо ми ще не дозріли до того великого діла, і другі нас у тому випередять, то бодай не стіймо вперто на перешкоді до наближення, не придушуймо в собі Божої ласки, яка діє тепер в окремий спосіб. Це в незбагнутих плянах Божого Провидіння лежать часіспосіб цієї щасливої хвилини єдности наших Церков, яка, по словам Христа, з певністю

має здійснитися, без огляду на наші дрібні мудрагельства. Але ми, католики Українці, думаємо з усією Вселенською Церквою, що така догідна хвилина бодай до наближення наших двох Церков прийшла вже тепер, у добі так званого Вселенського Екуменічного Руху та й II. Ватиканського. Вселенського Собору.

Нашим сучасним завданням буде взаємним довір'ям, виросумілою любов'ю, спільним зусиллям на різному полі нашого українського життя, безпощадно поконувати в собі зло, яким є гріх роздору та роздертя нерукотканої шати Христової Церкви. А щирою молитвою приготовляти уми й серця до нового Зшестя Святого Духа, яке, еднаючи наші Церкви релігійно, ще дужче скріпить національні в'язи нашого народу.

Дай Боже, щоб наші Церкви не прогайнували марно теперішньої спасенної пори для власного добра та й для добра нашого Українського народу.

✠ **ВОЛОДИМИР**
Єпископ
Апостольський Екзарх.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА БІБЛІЯ

Слава Богу, вже появилася ціла Біблія українською мовою. Переклад тексту на українську мову зладив Всеч. отець Іван Хоменко. Його текст переглянула біблійна комісія, зложена зо знавців Св. Письма, отців Василіян.

Українська мова ясна і проста. Папір тоненький і гарний. Друк ясний і виразний. Під текстом є малі пояснення місць, що часом невиразні. Це влегшує читачеві зрозуміння тексту. Старий Завіт має 1070 сторінок, а Новий 324.

При кінці Біблії є Біблійний покажчик, де можна знайти вказівки місць у Св. Письмі, що доказують правди нашої святої віри. На жаль у цім покажчику чомусь не поставлено місць, де є згадка про чистилище.

В Біблії є 14 ілюстрованих кольорових образців-ілюстрацій і дві мапи: мапа давнього Сходу і мапа Палестини Старого Зав'ту. І тут знову в останній мапі нема таких славних біблійних місцевостей, як Назарет, Кана Галилейська, Капернаум, Хоразим і Витсаїда, хоч це були місця діяльности Божественного Спасителя під час Його земського життя, хоч вони сильно помогли б читачеві орієнтуватися в діяльності Христа.

Біблія має гарний формат. Є три оправи і кошт Біблії різний: 12.00, $15.00 і $20.00. Зачуваємо, що видавці видали тільки дві тисячі примірників, щоб згодом зробити друге справлене видання, як прийдуть різні замітки і завваги про переклад від читачів і знатоків Св. Письма.

Цю Біблію можна замовляти на слідуючу адресу:

Padri Basiliani, Via S. Giosafat 8, Roma (Aventino), Italy.

Появу Біблії в українській мові католицького перекладу слід радісно повітати, як один з досягів нашої Церкви, відколи наш нарід прийняв християнство, бо це дійсно велика подія в нашій Церкві.

Водночас слід поґратулювати о.І. Хоменкові за переклад і Отцям Василіянам за опрацювання і гарне видання.

Замовляйте негайно цю святу книгу, що повинна бути в кожній українській родині.

Австралія

МІСІЇ

1) Паско Вел (3-10-XI-63).

Вернувшись з останньої місійки в Ворегол, по однотижневій перерві зачав місію в латинській церкві на передмісті Мелборну, що зветься Паско Вел. Ця місцевість віддалена від нашої української католицької катедри на 8 миль. Мешкав в монастирі ОО. Редемптористів у Кю і кожного дня доїжджав до Паско Вел автомобілем Преосвящ. Прашка, що був тоді в Римі на Соборі.

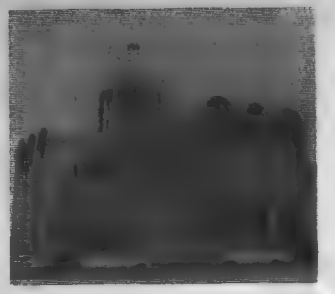

Латинська церква, в якій відбувалася місія, дуже модерна, бо взагалі модерний стиль панує в будові нових церков в Австралії. Латинський парох був дуже чемний і услужливий. Місія муcіла відбуватися аж у 8 год. ввечорі, бо саме тоді в церкві була дев'ятниця для його парафіян. При церкві є теж велика школа, до якої ходять деякі наші діти. На жаль не всі наші батьки розуміють вагу католицького виховання, тому не посилають дітей до католицької школи, хоч тут в Австралії нема для нас ніякої небезпеки латинізації від латинських священиків і Сестер учительок, бо вони дуже прихильно наставлені до нашого обряду і подивляють наш нарід за його побожність.

В Паско Вел є около 50 наших родин. Як звичайно, перед місією відвідав декількох недбалюхів і запросив їх на місію. Загально кажучи, люди гарно приходили на науки, але могло бути куди краще, якщо б більше їх було взяло участь у місії. На жаль частина занадто поросла в фінансове сало, щоб поважно думати про душі. Під час місії було 120 Св. Причастей.

2) Нюпорт (10-17-XI-63).

Ця місцевість так само віддалена від нашої катедри на яких 8 миль. Вона положена над морем-пристанню. В ній буде около 40 наших родин. Місія відбувалася в нашій національній залі, бо українці в цій місцевості не мають власної церкви. І там теж не бракувало недбалюхів, хоч мешкають поблизько залі, все таки не показалися на місію, хоч я особисто відвідав їх і запросив на місію. Проте загал людей узяв участь у місії, і за це слід дякувати Богові.

3) Водонга (17-24-XI, 63).

Водонга це невелике місто, віддалене від Мелборну на 200 миль. Лежить воно на границі штейту Ню Савт Вейлс і Вікторії. Є тут около 25 наших родин. Вони дуже гарно приходили на місію. Три милі від Водонги в штейті Ню Савт Вейлс є місто Албурі, де є 12 наших родин. І вони теж приходили на місію. Проте і тут були деякі одиниці, що хоч інколи показалися в церкві, проте не приступили до святих тайн. В Водонзі українці католики мають власну церкву.

4) Бічворт і Венгерета (24-30-XI, 63).

Це два містечка, в яких є по шість українських католицьких родин. В цих місцевостях місійки тривали по чотири дні. На закінчення місійки в Венгерета около 25 людей приїхало на Службу Божу з Водонги, що віддалена на 50 миль від Венгерети. Я саме був скінчив читану Службу Божу, як вони надїхали. І тому, щоб дати їм нагоду вислухати Службу Божу, мусів відправити для них ще одну Божественну Літургію. Служба Божа була в лат. каплиці. Люди з Водонги привезли з собою дальматики для вівтарних дружинників і їх хлопці служили до Сл. Божої. Майже всі люди з Водонги приступили до Св. Причастя, хоч декілька з них ходили до сповіді перед Службою Божою. Ці люди послухали заохоти часто приступати до Св. Причастя навіть без сповіді, якщо не мають смертельного гріха на сумлінні. Цю заохоту чули під час місії.

5) Бродмедовз (1-8-XII, 63).

Бродмедовз віддалений від нашої катедри на яких 8 миль. Там є 35 наших родин. Деякі зовсім не показалися на місії, хоч перед місією я відвідав їх. Зразу їздив туди автом Преосвящ. Прашка, але як він вернувся з Риму і забрав автомобіля, то мусів доїзджати туди потягом. Зате люди по місії відвозили мене автомобілем до монастиря Кю, що віддалений від Бродмедовз на 16 миль. Назагал місія подобре вдалася, хоч могла бути куди краща.

6) Новбел Парк (8-15-XII,63).

Новбел Парк це місцевість віддалена на яких 20 миль від нашої катедри. Біля цього містечка є інші, де теж мешкають наші люди. Всіх родин буде около 15. Місія відбувалася в латинській церкві. Люди гарно, загально кажучи, приходили на місію. В цій місцевості наші вчителі провадять гарну українську суботню школу. Це була остання місія перед Різдвом у Вікторії. При кінці грудня буде дві місії в Тасманії, а в січні три місії в Новій Зеляндії.

о. М. Щудло, ЧНІ.

НЕРОЗУМНИЙ БАГАЧ

Господь оповів ощо притчу: Був один багач, який на своїм полі мав великий урожай. І думав собі, говорячи: "Що маю робити? Нема де зібрати збіжжя!" Накінець сказав до себе: "Ось що зроблю! Порозвалюю свої клуні і поставлю просторніші. І звезу до них усе своє збіжжя і майно! І потім скажу до себе самого: "Чоловіче, маєш багато добра, що вистачить тобі на довгі роки. Отож спочивай собі, їж, пий і весело забавляйся!" ".

Але Бог отак промовив до нього: "Нерозумний, ще сьогодні вночі відберуть тобі життя. Кому ж дістанеться все те, що ти наготовив?" Так буває воно з тим, хто нагромаджує для себе, а не багатіє в Божих очах (Лк. 12, 16-21).

Бог промовив до Адама: "Можеш їсти з кожного дерева, що є в раю, але не їж із дерева знання добра і зла, бо в день, як з'їси з нього, то напевно помреш!" (Бут. 2, 16-17).

Дурень виявляє свій гнів, а мудрий стримує його в собі (Прит. 29, 11).

Власність нашого ближнього

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЛИ Товит осліп, Анна, його жінка, почала заробляти на свій і свого чоловіка прожиток. Одного дня, коли вона дістала заробітну платню,- вона також даром дістала козенятко, яке принесла додому. Товит, почувши його мекіт, сказав так: "Звідкіль те козенятко? Чи воно, бува, не крадене? Віддай його панам, бо ми не маємо права їсти крадене". А вона до мене: "Та ж мені його дали поверх платні!" Але я не йняв їй віри й наказав віддати його панам" (Тов. 2, 13-14).

Кожна людина має право, щоб інші поважали її власність. Бог домагається від нас, щоб ми поважали власність нашого ближнього.

Коли маємо управляти власністю нашого ближнього, маємо дбати про неї неначе вона була б нашою власною. Так само маємо дбати про публічне добро, що належить до якоїсь спільноти, напр. муніципалітету, міста, провінції чи держави. Коли позичаємо якусь річ, маємо віддати її в належному часі та маємо точно платити наші довги. Коли знайдемо якусь річ, яка без сумніву належить до іншої людини, маємо старатися, щоб віддати її власникові.

Це гріх проти прав щодо власности нашого ближнього, коли в несправедливий спосіб набуваємо якусь річ, яка належить до іншої людини, напр. крадіж при роботі, або насильний рабунок. Хто задержує собі добро, яке знайшов і не старається віднайти його власника, або добровільно задержує речі, що їх позичив, або занедбує платити свої довги, або задержує платню робітникові за його відроблену працю, є малощо ліпший від злодія. Хто принимає дар, про який знає, що він є крадений, або продає його, або скриває його, то він дістає "крадені речі". І цей одержувач по суті є так злий як злодій. Крадежю є також обманювати нашого ближнього в справах власности, напр. фальшувати при продажі, передавати фальшиві гроші при купні речей, недбало виконувати працю або давати лихі речі за добру платню, вимагати більшої платні, ніж людина заслужила собі, твердити, що людина більше дала дібр, ніж дійсно було та використовувати конечності нашого ближнього. Вкінці гріхом є шкодити або нищити власність ближнього через свою власну провину.

Гріхи проти власности нашого ближнього завжди починаються в серці людини. Хто бажає несправедливо набути добро, яке не належить до нього, грішить проти десятої заповіді: **"Не пожадай нічого, що є ближнього твого"** (Ісход 20, 17).

Хто несправедливо посідає чужу власність, має негайно віддати її дійсному власникові або його спадкоємцям. Коли б не міг віднайти дійсного властителя, він повинен віддати її на добрі цілі. Хто пошкодив або знищив власність ближнього через свою власну провину, має направити шкоду.

Кожна людина повинна постановити собі, щоб не брати навіть найменшої речі, яка не належить до неї, навіть вдома.

1) Всі скаржаться на зіпсуття молоді. Це зіпсуття щораз більше ширитьсяся в різних краях світу. Яка цьому причина?

Зіпсуття завжди було і буде в світі так між молоддю, як між старшими людьми, бо всі люди це нащадки грішного Адама. В кожній людині є і зародки добра і зла. Якщо людина не старається винищити в собі зародків зла і скріпити та розвинути зародки добра, чесноти, правдомовности і самоконтролі над пристрастями, то вона легко може зійти на манівці цебто стати лихою і зіпсутою людиною.

Деколи це зіпсуття сильніше, а деколи слабше проявляється в світі. Видніше воно між молоддю, бо молодь не має досвіду та сильніше відчуває в собі порухи пристрастей через те, що в юнім віку ці пристрасті природно сильніші ніж у старшім віку.

Зіпсуття заторкує такі чесноти, як чесність, чистоту і послух законній владі, чи ця влада є в родині, державі або Церкві. Згадані чесноти неможливі там, де вони не є частиною християнського життя. Сьогоднішня молодь пошукує способу, як застосуватися до модерного світу і ввійти в нього. На жаль молодь часто бачить у старшім громадянстві лихий приклад, шахрайства, брехню, розводи, крадежі, тощо. Як вона годна стати доброю та моральною, коли довкола неї повно безвір'я, неморальности і несправедливости? Молодь у своїм щоденнім житті звичайно віддзеркалює тільки те, що бачить в родині і громадянстві, яке вихваляє політичну брехню, буває поблажливим на статтеві вибрики старших, от хоча б у безчисленних розведах, тощо.

Дивлячись на неморальність у громадянстві, молодь стає самолюбна, і ця самолюбність це корінь всього лиха, бо вона спонукує молодь виробляти собі власні правила життя і поведінки. Самолюбність нищить поняття авторитету, пхає до безчесности, викликує статтеві пожадання і потушує спасенний страх.

Якщо батьки належно виховували б свої діти і змалку зачали б впоювати в них добрі засади, то Бог напевно допоміг би їм добре виховувати молодь, і тоді не було б між молоддю злочинности і зіпсуття.

2) Мій сусід умирав. Він був некатоликом, але доволі часто ходив зо мною до католицької церкви. Тут не було його священика. Як він уже вми-

рів, то я покликав нашого священика і він дав йому розгрішення, хоч цей добрий некатолик не став католиком перед смертю. Чи священик добре вчинив, що дав йому розгрішення, як цей некатолик заявив, що вірить у Христову Церкву?

Загально кажучи, тайни є для тих, що належать до Церкви. Якщо згаданий вмираючий некатолик вірив у сповідь, то богослови не є однозгідні про те, що католицький священик годен дати йому розгрішення. Одні кажуть, що священик може це вчинити, а другі заперечують.

Якщо цей умираючий некатолик заявив, що вірить в усе те, що Христос об'явив і Його Церква навчає, то правдоподібно католицький священик міг дати йому розгрішення, хоч він формально не ввійшов до католицької Церкви, бо заявляючи, що вірить у Церкву, він тим самим вірив, що Церква має найвищого Архиєрея, яким є Римський Папа. Ось тому нам здається, що священик добре зробив, що дав цьому некатоликові розгрішення, як він умирав.

3) Чи Папа може помилитися?

Тут треба зробити розрізнення. Папа, злучений з цілою Церквою, не може помилитися, коли говорить про справи віри і моралі як найвищий її учитель, коли він заміряє промовляти до цілої Церкви і зобов'язує до віри всіх своїх підвладних. Зате Папа може, хоч не мусить, помилятися в інших справах, от хоча б у політиці, дипльоматії й інших справах, що не мають безпосередньої зв'язі з вірою і мораллю Христової Євангелії.

4) Чи це правда, що священики-парохи не можуть організувати танців в Америці?

Вою напевно не годиться, щоб священики займалися організуванням танців, бо годі сказати, що танець це частина душпастирського уряду священика. Рим часто видавав різні заряджения в справі танців, але це відносилося радше до членів латинської Церкви. Часом Римська Конгрегація заборонила латинським священикам бувати на танцях або дозволяти їх на церковнім ґрунті. В Америці різні єпархії мають про цю справу різні і відмінні заряджения. В деяких єпархіях священик був би суспендований, якщо б пішов на танець, в інших єпархіяльні статути тільки забороняють танці, а ще в інших ніхто нічого не знає про якусь заборону. Отож в цій справі нема однообразности між американськими католиками. Через те слід триматися місцевих звичаїв.

5) Тепер багато говориться про поєднання всіх християн під проводом Папи. На жаль на дорозі до цього поєднання стоять деякі точки віри, що некатоликам тяжко прийняти. Чи Церква не могла б усунути їх для справи поєднання?

Якщо іде про правди віри, напевно об'явлені Богом, то Церква не має ніякого права відкидати їх, щоб так приспішити справу поєднання всіх християн в одній Церкві. Церква згрішила б проти Бога, якщо б відкинула чи заперечила правду віри, щоб подобатися людям. Бог напевно не хоче такого поєднання.

Проте таких ясно об'явлених правд віри нема дуже багато. Зате є багато богословських навчань, які дехто вважає за об'явлені правди віри, хоч вони такими не є. І тут Церква може вповні поступитися, бо вона не зобов'язана, ані не має права накидати нашим некатолицьким братам богословські висновки як правду віри.

6) Я був на пікніку, що його влаштувала поблизька латинська парафія. Там продавали пиво, вино і горілку. Я бачив, що декілька мужчин були попросту п'яні, і молодь і діти дивилися на них. Чи Церква може влаштовувати подібні пікніки-фестини?

Нема загального закону про продаж алькогольних трунків на пікніках і забавах, що парафії влаштовують для своїх фінансових цілей. Балтиморський Синод заборонив продаж подібних трунків на дохід церков. Причина заборони в тім, що при таких нагодах завжди знайдуться одиниці, які будуть надуживати ці трунки. Крім цього звичайно молодь буває на цих пікніках. Не бракує теж дітей.

Влаштовуючи пікніки, де люди можуть надуживати алькогольні трунки, Церква викликає в безсторонніх глядачах враження, що вона намагається збирати гроші за всяку ціну, не зважаючи на засоби. Це ж ставляє Церкву в лихе світло.

Дехто може сказати: "Хто хоче впитися, той знайде собі коршму". Це правда, але тоді Церква не буде відповідати за його пияньство і діти не будуть гіршитися на вид п'яниць під покровом Церкви.

7) Наш отець парох був приятелем протестантського міністра. Як міністер помер, то отець парох пішов на його похорон. Чи міг він це вчинити без гріха?

Загально кажучи, ті самі закони зобов'язують вірних, що й священиків, як іде про участь у некатолицьких богослужбах, от хоча б похоронах, весілях, хрестинах, тощо. Канон католицької Церкви забороняє активну участь у некатолицьких богослужбах, згадуючи виразно про шлюби і похорони (Кан. 1258). Зате той сам канон дозволяє католикам бути на цих релігійних чинностях некатоликів, коли вони мають на це поважну рацію та не беруть у них діяльної участи.

Якщо люди знали, що ваш отець парох був приятелем цього протестантського міністра і цій приязні ніхто не дивувався, то можна припускати, що й ніхто не здивувався, що він пішов на його похорон. Думаємо, що ніхто цим не був згіршений, що священик пішов на похорон свого приятеля міністра.

8) Чому воно заборонено молодим хлопцям і дівчатам приятелювати між собою? Хіба це гріх? Так молодь потребує розривок!

Воно ніде не заборонено хлопцям і дівчатам приятелювати і влаштовувати спільні забави, танці, тощо. Заборонене тільки приятелювання одної дівчини з одним хлопцем, коли це приятелювання постійне і не є підготовкою до недалекого шлюбу. Приятелювання само собою не є гріхом, але воно легко заведе до гріха, коли це приятелювання зачинається в заранні, буває часте і без нагляду батьків. Постійне приятелювання поодиноких хлопців з поодинокими дівчатами тоді дозволене, як вони дорослі до подружжя і заміряють скоро вступити в подружий стан.

9) Христос сказав, коли хто їсть Його Тіло і п'є Його Кров, той буде спасенний. Жиди не тільки не споживають Його Тіла в Св. Причасті, але й навіть часто поборюють Христа. Що ж станеться з їх душами, як жиди помруть? Чи вони підуть до пекла?

Ніхто не піде до пекла, якщо без власної вини не знає Христа та не приймає Його навчання. До числа таких людей треба зачислити жидів. Вони не вірять у Христа через те, що дійсно не знають Його. Проте жиди вірять у правдивого Бога. Якщо вони заховують Його Заповіді, що отримали через Мойсея, то напевно будуть спасенні бо Бог це ласкавий Батько людства. Він не пішле нікого до пекла, якщо без власної провини не знає цілого Божого Закону і через те не зберігає його.

Жиди вірять у Бога, тому годні любити Його і служити Йому. Якщо це зроблять, то будуть спасенні. Якщо ж не зберігатимуть Його Заповідей, то будуть прокляті.

Яку ролю грає квітень у житті людей: Ніякої, хіба ту, що відділяє березень від травня.

Не журіться всякими життєвими проблемами, бо вони будуть дуже простенькі, якщо належно розв'яжете їх.

Австралійські вибори

2 листопада 1963 р. відбулися в Австралії федеральні вибори. В цій країні є три головні партії: ліберальна, земельна і робітнича. Крім цього є дві ще маленькі партії цебто демократично-робітнича і комуністична.

Ліберальна партія це партія подібна до інших ліберальних партій у світі. Вона обстоює свободу громадян, вільну підприємчивість і ініціятиву і є сильно прихильна Англії, особливо її довголітній провідник Роберт Мензіс. Проте так як усі інші партії ця партія включає сьогодні багато речей, що колись належали до програми робітничих партій.

Друга австралійська партія це **робітнича партія.** Вона ривалізує з ліберальною і була колись при владі в Австралії та до останніх минулорічних виборів мала тільки два посли менше ніж ліберальна (60 робітнича і 62 ліберально-земельна). Ця партія подібна до лейбористичної англійської партії. Вона має в своїй програмі своєрідну соціялізацію публічних середників продукції, тощо.

З цією партією є злучена **австралійська демократично-робітнича** партія, хоч під цю пору ця партія є найбільшим ворогом робітничої партії, бо демократично-робітнича австралійська партія це відломок робітничої (лейбористичної) партії. Розкол між робітничою партією настав в 1956 р., як частина її членів гостро виступила проти лівих елементів у партії та оскаржила її провід за те, що вона допускає крайніх соціялістів і комуністів до провідних становищ. Відтоді ця остання маленька партія невмолимо поборює і намагається компромітувати робітничу партію, видвигаючи перед очі виборців її різні слабості. Пан Колвел, провідник робітничої партії, є практикуючим католиком.

Четверта австралійська партія це **земельна** партія, що має за головну програму пильнувати інтереси продуцентів. Ця партія повстала в 1913 р. і разом з ліберальною партією рядила Австралією 25 літ в протязі 40 років, бо ці дві партії разом виступають і співпрацюють під час виборів і по виборах.

П'ята партія в Австралії це **комуністична** партія, що є легальною партією країни. Вона не має багато прихильників, але її нечисленні члени мають великий вплив по робітничих організаціях.

В останніх минулорічних виборах ліберально-земельна партія вийшла переможною, бо здобула 22 посли більше ніж робітнича партія. Вибори відбулися рік скоріше ніж мали відбутися, бо тільки тому два роки були вибори. Проте ліберально-земельний уряд Мензого скаржився, що має замалу перевагу в парляменті, тому рік скоріше викликав нові вибори.

Перед виборами так провідник лібералів пан Мензіс, як провідник лейбористів пан Колвел об'їхали країну з промовами. Обидва провідники виступили перед виборцями з різними обітницями, щоб здобути щонайбільше голосів. Слід зазначити, що обітниці лібералів були скромніші ніж лейбористів, тому зараз після проголошення обидвох програм преса схилилася в сторону лібералів, питаючись: "Звідкіля пан Колвел і його партія візьмуть грошей, щоб виконати колосальні обітниці всяких запомог і публічних піддержок?"

Проте аж до висліду виборів ніхто не важився заповідати, хто виграє, хіба обидва провідники партій. Деякі журналісти навіть твердили, що лейбористи мали шанс виграти вибори або що принаймні вислід виборів буде дуже непевний, бо різниця між обидвома головними партіями в числі вибраних послів буде мінімальна. Не дивниця, що світла перемога лібералів (22 посли більше ніж лейбористи) не тільки здивувала австралійців, але й навіть самого провідника лібералів пана Р. Мензого, який сподівався дістати яких десять більше послів, а тут нарід дав йому аж 22 більше ніж лейбористам!

По виборах переполох запанував між лейбористами, що сподівалися вийти переможцями з виборів. Зачалися спроби вияснювати причину програних виборів. Австралійська преса приписує програну робітничої партії оцим причинам: лейбористи йдуть занадто наліво, за що противники оскаржують їх, що вони надто поблажливі для комуністів; вони сприяють ізоляції Австралії, за що противники закидають їм, що вони наставлені проти Америки, яка єдина годна оборонити країну проти її ворогів під час війни; сама робітнича партія поділена і роз'єднана в своїм лоні. Вона так само противиться державній допомозі приватним школам, тому відвернула від себе тих, що власними коштами мусять підтримувати приватні школи. Йде тут особливо про 2,000,000 католиків, які всюди мають власні парафіяльні школи, що є великим тягарем для парафіян.

ДОВКОЛА СВІТУ

Магел перший обплив довкола світу. Його подорож кораблем тривала около 800 днів між 1519-1522.

При кінці 19-го ст. треба було 80 днів, щоб відбути подібну подорож.

Два американці, Пост і Гетті, облетіли в 1931 земську кулю за 8 днів.

Сьогодні ракети облетять землю за 8 годин. Штучні сателіти, що кружляють довкола землі, облітають її за 90 мінут.

Промінь сонця потребує ½ секунди, щоб облетіти нашу землю.

В Оттаві в Канаді поставлено жінкам питання: "Чи жінка має слухати свого чоловіка?" 43% відповіли ТАК, а 46% НІ. Решта не знала, що відповісти. Більшість жінок, що відповіли ТАК, були незамужні.

Ніхто не годен бути 'моральним' фіяском, якщо сам не погодиться на це.

Ми майже зруйнували свою родину

М. Щ.

ЛЮБОВ батьків до дітей це таке сильне почування, що не рідко батьки не годні перемогти його, хоч розум велить інакше думати і поступати. Люба і я є свідками нерозумної любови до нашого ненормального сина Степана. Ця любов сливе зруйнувала наших синів і нас самих.

Моє ім'я Степан Панейко. Я стрінув Любу, як був хворий у шпиталі, де вона була інфірмеркою. Наша приязнь не тривала дуже довго, заки ми побралися, бо всі, що знали Любу, надзвичайно похвально висловлювалися про неї і гратулювали мені, що матиму знамениту товаришку життя, бо Люба була добра, великодушна і дуже діяльна.

Наш шлюб відбувся в церкві. Священик побажав нам Божого благословення і щасливого, довгого життя. По шлюбі ми перебралися до скромного дому, що я винайняв. Хоч не були ми багаті, все таки чулися дуже щасливі. Я працював як помічник в будівельнім заводі. Платня не була дуже велика, але нам вона вповні вистачала на життя, бо моя подруга вміла добре заряджувати грішми. Ми мали маленький городець біля хати, в якім жінка щороку засаджувала багато ярини, бараболь, салати, огірків, тощо, і так обнижувала наші видатки на життя.

* * *

По році народився нам синок. Ми назвали його Степаном. Степан був спокійною дитиною. Так я, як жінка сильно полюбили його від самого народження. І саме цей первородний синок став нашим життєвим хрестом, хоч зразу ми цього не знали, бо Степан видавався нормальною дитиною. Щоправда, він час до часу дивно плакав. Його плач подобав на неприродний стогін, але ми не розуміли, що це означало.

По шістьох тижнях Люба забрала дитину до лікаря на провірку. Лікар Щурко оглянув нашого сина. Ці оглядини досить довго тривали, бо лікар намагався як слід оглянути його. Врешті він спинився на руках дитини, поклав свій палець в його маленьку долоню і намагався спонукати Степана, щоб замкнув її, але Степан зовсім не реагував. "Чи він взагалі колись стискає ручку в кулак?" спитався Люби. "Я не завважила цього!" жінка відказала на питання лікаря. Лікар похитав головою гейби не був знав, що відповісти, але згодом додав: "Будьте спокійні, бо дитина нормальна. Проте прошу за три місяці знову принести його сюди!"

Жінка розповіла мені про неспокій лікаря, але я успокоїв її: "Любо, не журися! Наш синок здоровий. Що він не їсть так, як повинен, то це ніщо не значить! Колись буде подвійно їсти!"

* * *

По трьох місяцях ми знову взяли синка до лікаря і він оглянув його. По оглядинах змішано і сумовито заявив нам: "Ваша дитина ненормальна. Вона ніколи не буде нормальною. Ваш син це повний ідіот і він залишиться таким на ціле життя!"

Лікареві слова немов грім поразила нас. "Наш син ідіот!" —закликав я. "Це неправда. Ні в моїй, ні в жінчиній родині нема ідіотів! Ми візьмемо дитину до іншого лікаря!"

"Панство", лікар сумовито намагався успокоїти нас, "мені самому дуже прикро видавати подібний вирок про вашого сина, але ви мусите знати правду. Степан не реагує на ніщо, ні на краски, ні на слова, ні на ніщо! Я радив би вам віддати його до інституції для подібних дітей, бо для нього байдуже, хто буде годувати його, ви чи хтось інший. Він і так цього ніколи не буде розуміти!"

* * *

Повні злости на лікаря ми покинули його канцелярію і почали ходити з синком від одного до другого лікаря, сподіючись, що котрийсь з них запевнить нас, що наш Степанчик це нормальна дитина, така сама як всі інші немовлята, але так не сталося. Ми витратили багато гроша, але вирок лікарів був завжди такий самий: "На жаль ваш перший лікар мав рацію"!

"Що ж нам робити?" ми спиталися останнього лікаря. "Чи хтось у світі не міг би помогти йому нормально розвиватися?"

"Лікарська штука тут безсильна. Тільки один Бог міг би вчинити чудо, бо тут чуда потрібно!" заявив лікар. "Я радив би вам віддати дитину до інституції, бо через нього ваші інші діти не зможуть нормально розвиватися!"

"Які діти?" моя жінка злісно відказала. 'Я не хочу більше дітей, якщо вони мають бути ідіотами!" І так ми покинули канцелярію останнього лікаря, дивуючись, чому Бог дав Степанові здорове тіло і нездоровий мозок. Моя подруга рішила, ніколи не віддавати дитини до жадної інституції, бо це "наше тіло і наша кров".

Питання чому так сталося невпинно мучило нас, але ми не знаходили відповіді, бо лікарська штука досіль не година вияснити, чому навіть здоровим батькам часом народиться нездорова й тупоумна дитина.

* * *

Рішивши тримати Степана вдома, ми мусіли достосовуватися до нього, підчинитися Божій волі та прийняти хрест, що з невідомих нам причин Бог послав нашій родині. Як моя подруга занадто журилася, то я намагався вспокоїти її: "Жінко, ми не є одинокі в світі. Іншим теж трапилося і ще трапиться подібне нещастя. Що поможе гризтися? Хіба грижа вздоровить Степана? Вона хіба знищить твоє здоров'я, а тоді хто буде займатися ним?"

* * *

Ненормальність Степана вчинила нас відлюдками. Ми майже ніде не виходили з хати і ніхто не заходив до нас, бо ми стидалися власної дитини. Отак наше життя перетворилося в невпинну сіру буденність: праця, нарікання, скарги і жалі...

* * *

Як Степан мав три роки, Бог послав другу дитинку. Заки Ярослав народився на світ, моя жінка невпинно дрижала, щоб він теж не був ідіотом, але так не сталося. Як хлопчина народився, то моя жінка отак молилася: "Боже, не посилай нам другого хреста! Нехай ця дитина буде нормальною дитиною!"

Лікар заявив, що хлопчик був зовсім нормальною дитиною, але ми не зовсім вірили

його словам, бо Степан так само виглядав на нормальну дитину в дні народження. Проте ми відразу завважили різницю, як маленький Ярослав зачав стискати кулачки і вимахувати руками. "Боже, Боже, мій Небесний Отче, дякую Тобі", закликав я серед сліз, як зобачив Ярославові затиснені кулачки.

Ярослав ріс на очах і його поява в родині злагіднила наш щоденний хрест. Ідіотство Степана не видавалося таким жахливим, як ми дивилися на розсміяного Ярослава, що весело і безжурно вимахував рученятами в колисці.

* * *

І знову приязний лікар радив нам віддати Степана до інституції, заявляючи, що Ярослав не зможе нормально розвиватися, дивлячись на свого братчика ідіота. Я потайки годився з поглядом лікаря. Жінка навіть не хотіла говорити про це. "Я — мати обидвох, тому маю ними однаково займатися!" Не бажаючи викликати спору і сварки, я погодився з жінкою, хоч бачив, що воно буде тяжко для Ярослава жити зо Степаном; але думав собі, що може якось ми допоможемо йому перемогти трудності.

Для Степана ми улаштували кімнатку на другім поверсі нашого дому, а Ярослава тримали на долині, щоб жінка могла невпинно чувати над ним, працюючи в кухні. Степан не докучав нікому, бо нічого не розумів. Він спокійно спав уночі. Якщо ж був голодний, то дивно стогнав і видавав невиразні звуки, поки жінка не нагодувала його. І тоді він знову спокійненько лежав у спеціяльній колисці, гейби світ не існував для нього.

І так одна дитина була для нас джерелом смутку, а друга причиною радости і щастя. Ярослав був гарним і щасливим хлопчиком. Він учасно почав

ПОСТУП ХІРУРГІЇ

Лікарі сподіються, що в недалекій майбутності хірурги потраплять перещеплювати такі людські органи, як легені, нирки і печінки з одної людини в другу. Це буде великий поступ у медицині. Покищо подібні операції неможливі, бо клітини одного тіла противляться перещепленому органові, 'бойкотують' його і відкидають як напасника, тому згадане перещеплення покищо не вдається. На щастя лікарі сподіються скоро перемогти спротив згаданих клітин і перещеплювати згадані органи, викидаючи зіпсуті і вкладаючи здорові.

Організм опирається і не хоче прийняти за 'свій' перещеплений орган, за винятком ідентичних близнюків. Органи близнюків не противляться один другому, тому можна перещеплювати їх. Вони ж не противляться тому, що обидва походять з того самого яєчка, тому їх хемічна будова є однакова.

Якщо ж органи не походять з ідентичних близнюків, то будова їх клітин є така відмінна, як кров чи відбитка пальців у різних людей, тому тіло відкидає їх як чужинців.

Ось тому лікарі намагаються винайти лік, що невтралізував би спротив тіла, як до нього перещеплюють чужий, неідентичний орган. Проте це невтралізування може знищити деякі хемічні субстанції в тілі, що чинять його вільним від заражень, і через те багато людей померло б від різних заражень.

Лік, що має невтралізувати опір організму чужим органам, мусить бути такий, що водночас невтралізував би спротив організму, не нищучи тих складників, що захороняють його перед зараженнями.

говорити, а як мав одинадцять місяців, то вже й навіть ходив. Це надзвичайно тішило нас і деяк злагіднювало біль на вид калічки Степана.

* * *

Як Ярослав підріс, то сильно помагав жінці піклуватися Степаном, полегшуючи її працю в хаті. Згодом народилася нам дівчинка. Ми назвали її Олесею. Вона теж була дуже розумною дитинкою. Вкінці Бог послав нам ще одного синка, якого ми охрестили Михасем. Діти росли і були щасливі, поки не зачали здавати собі справи з того, що з їх братчиком Степаном не все гаразд.

Справа погіршилася, як Ярослав зачав ходити до школи. Шкільні товариші не раз натягали його за те, що його брат це ідіот. Одного разу Ярослав стратив самоконтролю і розбив носа сусідському хлопцеві за те, що крикнув до нього під час забави: "Ти такий самий ідіот як твій брат". На щастя родина побитого зрозуміла причину бійки і не робила нам клопоту перед шкільною владою.

Ярослав дуже добре вчився в школі. Так учителі, як загал товаришів любили його за поваґу та доброту. Для нас Ярослав був дійсною потіхою й підпорою. Він завважив, що ми рідко виходили з хати. Ось тому благав нас і наставав, щоб ми бодай інколи пішли до кіна чи на відвідини до знайомих. Сам же він тоді займався Степаном і пильнував його.

Проте по якімсь часі ми завважили, що Ярослав почав денервуватися, бо інколи Степан своїм ідіотством викликав у ньому лють, хоч її він намагався гамувати. Щось подібне діялося так само з іншими нашими дітьми. Приявність Степана вдома лихо і пригнобюючо впливала на їхній розвій, хоч вони дійсно любили його. Проте тільки Ярослав невпинно займався ним і помагав жінці ходити біля нього. Олеся і Михась не дуже цікавилися хворим братчиком. Вони любили ходити подвірі та бавитися з сусідськими дітьми.

Як час від часу я з жінкою бував поза домом, то Ярослав не тільки дбав про Степана, але й чистив хату і мив начення. Моя жінка була надзвичайно горда з такого доброго сина.

Дбайливість Ярослава про хворого братчика дала нам нагоду доволі часто бувати поза домом. Сусіди і знайомі завважили це і жартували собі з нас, що ми вийшли з в'язниці. Водночас хвалили Ярослава і ґратулювали нам: "Він дуже добра дитина!" Так само висловлювалися про нього учителі в школі.

* * *

В гайскулі Ярослав виявив нам бажання, що він заміряв бути лікарем-психоятром, щоб помагати нещасним дітям, подібним до Степана. Ми дуже зраділи цією вісткою, бо почувалися горді з такого сина. І так ми зачали ще більше ощадно жити, щоб наш Ярослав міг піти до університету вчитися на лікаря.

Ідіотство Степана щораз більше турбувало Ярослава: "Татку, чому воно так має бути? Одні діти мудрі, а другі тупоумні або ідіоти? Хто цьому винен?" На це жінка вспокоюючо гласкала його по головці та казала: "Сину, в світі є багато дечого, чого ми не розуміємо. Ніхто не знає, чому Бог у Своїм Провидінні дозволяє на

нещастя, каліцтва, тощо. Треба підчинятися Божій волі, бо бунт і нарікання й так не поможуть нічого!"

* * *

І так спокійно плило наше життя, поки не трапилася трагедія в нашій родині. Ми завважили, що Ярослав бував інколи дуже нервовий, але ми виясновували це собі тим, що він тяжко працює, підготовляючись до останніх іспитів у гайскулі. На жаль так воно не було, бо дійсна причина лежала в ненормальній атмосфері нашого дому, що її спричинило ідіотство Степана. Наші діти не могли нормально розвиватися в такій атмосфері, як це заявили нам лікарі, але ми не вірили їм.

Одного літа сусід купив човен і запросив нас на прогульку. Не думаючи довго, жінка й я прийняли запрошення. Ярослав полишився вдома. Як ми вернулися, то зобачили поліцію біля хати. З дому вийшов священик нам на зустріч. Ми вбігли до хати. На підлозі в кухні біля сходів лежав неживий Степан. Жінка зомліла з болю на вид неживого сина.

Священик виявив нам те, що сталося. Ярослав намагався обчистити Степана і покласти до ліжка. Кілька разів клав його до ліжка, але Степан завжди вставав і хотів іти до кухні. Ярослав кожний раз клав його до ліжка, але Степан не давався. Як останній раз Ярослав пробував стримати його, то Степан сильно ударив його в лице. Тоді Ярослав, стративши контролю над собою, відруховo попхнув його на сходи. Степан повалився вдолину і покотився по сходах, розбиваючи собі череп.

Зобачивши те, що сталося, Ярослав повідомив поліцію. Поліція прибула до хати і оскаржила Ярослава за посереднє вбивство. На наших очах його забрали до тюрми. Жінка не годна була прийняти удару і захворіла.

По похороні Степана лікарська штука виказала, що наш Ярослав не вбив навмисно свого брата, бо він був стратив контролю над собою через надмірне напруження нервів. Наші сусіди, й учителі зложили свідоцтво, що Ярослав був завжди добрим хлопцем. Священик так само взяв його в оборону, ганячи нашу впертість: "Чому ви не послухали лікарів? Бог провадить людей через людей. Це ви самі відповідаєте за смерть сина і за недолю Ярослава".

Аж тепер ми зрозуміли власний нерозум. Суддя був ласкавим для нашого Ярослава. Замість посилати його до тюрми, він послав його до ментального шпиталя. Богу дякувати Ярослав приходить до себе. Його ж історія це наука для батьків, що мають ідіотські діти.

Дехто працює для гроша, а дехто жениться ради гроша. Різниця між обидвома в тім, що перший є невільником тільки 40 годин на тиждень.

Мужчина не є вповні розвинений, поки не оженився, але тоді й так уже запізно.

Адміністратор це та жахлива людина, що сама нічого не робить, але ходить і докучає іншим, щоб краще і скоріше працювали.

Чи мусимо все боронити?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В сьогоднішніх часах численні християни є зацікавлені поєднанням християнства в одній Христовій Церкві під проводом Римських Архиереїв. Ось тому вив'язуються дискусії між католиками і некатоликами, в яких наші браття некатолики часом атакують Церкву, Папів, клер, догми окреслені Церквою, от хоча б папську непомильність, Непорочне Зачаття і тілесне Внебовзяття Божої Матері, насміхаються з деяких побожних практик католиків і осуджують манію приватних об'явлень і з'яв, ватиканську політику, переслідування протестантів у деяких краях, індекс заборонених книжок, тощо.

Що ж католики повинні чинити, як почують подібні закиди чи атаки? Чи вони зобов'язані все боронити і відкидати закиди наших некатолицьких братів як злобну вигадку, фальш і неправду? Дуже часто міряни не знають, що відповісти на ці закиди і як вийти з прикрої для них ситуації. Інколи намагаються все боронити, але часто їхня оборона слабенька і непереконлива.

Напевно воно добре, що католики, як вірні діти Церкви, намагаються боронити Церкву, що є їхньою духовною Матір'ю, бо яка добра дитина не буде боронити власної матері? Проте слід зауважити, що до цього потрібне краще знання історії Церкви і релігії ніж те, що молодь отримує в школі.

Ось як католики повинні поступати в цих дискусіях:

1) Нехай ніхто не береться до згаданих дискусій, коли він неприготований до них. Хто хоче дискутувати з нашими братами некатоликами про релігію, Церкву і церковну політику, той мусить бути добре обзнайомлений зо згаданими справами, бо інакше осмішить себе і Церкві не вчинить ніякого добра. Через те треба належно студіювати релігію, розчитуватися в католицькій пресі, тощо. Хто цих речей не знає, той нехай покірно заявить, що він неприготований до дискусії, бо згадані речі невідомі йому. Ніхто не буде дивуватися такій покірній поведінці.

2) Католики не можуть ані не повинні намагатися все боронити і вибілювати, бо в історії Церкви було багато речей, що їх не можна вибілити й належно оборонити. Сама Церква не хоче, щоб її діти звали чорне білим, або заперечували помилки, яких вона в минулому допустилася.

Церква зовсім не бажає, щоб ми виправдували як розумну поведінку кардинала Гумберта, який своїм браком такту приспішив розрив між Сходом і Заходом у 1054 р. Було б так само нерозумно і проти історичної правди твердити, що Мартин Лютер тому виступив проти католицької Церкви в 16-ім ст., що хотів оженитися. Мартин Лютер оженився аж сім літ потім, як зірвав з Римом. Не слід заперечувати так само, що в деяких краях є пересада в почитанні Святих і Божої Матері, як це зрештою осудив

нещастя, каліцтва, тощо. Треба підчинятися Божій волі, бо бунт і нарікання й так не помо-жуть нічого!"

* * *

І так спокійно плило наше життя, поки не трапилася трагедія в нашій родині. Ми завважили, що Ярослав бував інколи дуже нервовий, але ми вияснювали це собі тим, що він тяжко працює, підготовляючись до останніх іспитів у гайскулі. На жаль так воно не було, бо дійсна причина лежала в ненормальній атмосфері нашого дому, що її спричинило ідіотство Степана. Наші діти не могли нормально розвиватися в такій атмосфері, як це заявили нам лікарі, але ми не вірили їм.

Одного літа сусід купив човен і запросив нас на прогульку. Не думаючи довго, жінка й я прийняли запрошення. Ярослав полишився вдома. Як ми вернулися, то зобачили поліцію біля хати. З дому вийшов священик нам на зустріч. Ми вбігли до хати. На підлозі в кухні біля сходів лежав неживий Степан. Жінка зомліла з болю на вид неживого сина.

Священик вияснив нам те, що сталося. Ярослав намагався обчистити Степана і покласти до ліжка. Кілька разів клав його до ліжка, але Степан завжди вставав і хотів іти до кухні. Ярослав кожний раз клав його до ліжка, але Степан не давався. Як останній раз Ярослав пробував стримати його, то Степан сильно ударив його в лице. Тоді Ярослав, стративши контролю над собою, відруховo попхнув його на сходи. Степан повалився вдолину і покотився по сходах, розбиваючи собі череп.

Зобачивши те, що сталося, Ярослав повідомив поліцію. Поліція прибула до хати і оскаржила Ярослава за посереднє вбивство. На наших очах його забрали до тюрми. Жінка не годна була прийняти удару і захворіла.

По похороні Степана лікарська штука виказала, що наш Ярослав не вбив навмисно свого брата, бо він був стратив контролю над собою через надмірне напруження нервів. Наші сусіди, й учителі зложили свідоцтво, що Ярослав був завжди добрим хлопцем. Священик так само взяв його в оборону, ганячи нашу впертість: "Чому ви не послухали лікарів? Бог провадить людей через людей. Це ви самі відповідаєте за смерть сина і за недолю Ярослава".

Аж тепер ми зрозуміли власний нерозум. Суддя був ласкавим для нашого Ярослава. Замість посилати його до тюрми, він послав його до ментального шпиталя. Богу дякувати Ярослав приходить до себе. Його ж історія це наука для батьків, що мають ідіотські діти.

Дехто працює для гроша, а дехто жениться ради гроша. Різниця між обидвома в тім, що перший є невільником тільки 40 годин на тиждень.

Мужчина не є вповні розвинений, поки не оженився, але тоді й так уже запізно.

Адміністратор це та жахлива людина, що сама нічого не робить, але ходить і докучає іншим, щоб краще і скоріше працювали.

Чи мусимо все боронити?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В сьогоднішніх часах численні християни є зацікавлені поєднанням християнства в одній Христовій Церкві під проводом Римських Архиереїв. Ось тому вив'язуються дискусії між католиками і некатоликами, в яких наші браття некатолики часом атакують Церкву, Папів, клер, догми окреслені Церквою, от хоча б папську непомильність, Непорочне Зачаття і тілесне Внебовзяття Божої Матері, насміхаються з деяких побожних практик католиків і осуджують манію приватних об'явлень і з'яв, ватиканську політику, переслідування протестантів у деяких краях, індекс заборонених книжок, тощо.

Що ж католики повинні чинити, як почують подібні закиди чи атаки? Чи вони зобов'язані все боронити і відкидати закиди наших некатолицьких братів як злобну вигадку, фальш і неправду? Дуже часто міряни не знають, що відповісти на ці закиди і як вийти з прикрої для них ситуації. Інколи намагаються все боронити, але часто їхня оборона слабенька і непереконлива.

Напевно воно добре, що католики, як вірні діти Церкви, намагаються боронити Церкву, що є їхньою духовною Матір'ю, бо яка добра дитина не буде боронити власної матері? Проте слід зауважити, що до цього потрібне краще знання історії Церкви і релігії ніж те, що молодь отримує в школі.

Ось як католики повинні поступати в цих дискусіях:

1) Нехай ніхто не береться до згаданих дискусій, коли він неприготований до них. Хто хоче дискутувати з нашими братами некатоликами про релігію, Церкву і церковну політику, той мусить бути добре обзнайомлений зо згаданими справами, бо йнакше осмішить себе і Церкві не вчинить ніякого добра. Через те треба належно студіювати релігію, розчитуватися в католицькій пресі, тощо. Хто цих речей не знає, той нехай покірно заявить, що він неприготований до дискусії, бо згадані речі невідомі йому. Ніхто не буде дивуватися такій покірній поведінці.

2) Католики не можуть ані не повинні намагатися все боронити і вибілювати, бо в історії Церкви було багато речей, що їх не можна вибілити й належно оборонити. Сама Церква не хоче, щоб її діти звали чорне білим, або заперечували помилки, яких вона в минулому допустилася.

Церква зовсім не бажає, щоб ми виправдували як розумну поведінку кардинала Гумберта, який своїм браком такту приспішив розрив між Сходом і Заходом у 1054 р. Було б так само нерозумно і проти історичної правди твердити, що Мартин Лютер тому виступив проти католицької Церкви в 16-ім ст., що хотів оженитися. Мартин Лютер оженився аж сім літ потім, як зірвав з Римом. Не слід заперечувати так само, що в деяких краях є пересада в почитанні Святих і Божої Матері, як це зрештою осудив

сам Папа Павло VI.

Церква хоче, щоб людство знало правду, бо тільки правда доведе до згоди між християнами. Ця правда може часом бути гірка, але все таки вона правдива, і заперечувати її не вільно, коли дискусія йде про неї.

Якщо у дискусії наші некатолицькі брати видвигнуть такі минулі факти, як осуд астронома Галилея за те, що він викрив, що не сонце крутиться довкола землі, а земля довкола сонця, то слід признати їм рацію, що церковні провідники тих часів помилилися і недобре

ПРИСУД НА СПАСИТЕЛЯ

Архиереї і (жидівська) старшина скликали нараду проти Ісуса, щоб убити Його. І привели Його до Пилата, кажучи: "Візьми і розіпни Його!" Пилат відповів їм: "Ви самі візьміть Його і розіпніть, бо я не знаходжу в Нім ніякої провини!" А жиди сказали до нього: "В нас є Закон і по цьому Закону Він мусить померти, бо проголосив Себе Божим Сином!"

Пилат ще більше настрашився, як почув цю новинку. Вернувся до преторія і спитався Ісуса: "Звідки Ти"? Але Ісус не дав йому жадної відповіді. І каже до Нього Пилат: "Не будеш говорити до мене? Хіба не знаєш, що Я маю владу розп'ясти або звільнити Тебе?" На це Ісус відказав: "Ти не мав би надо Мною ніякої влади, якщо б Бог не дав тобі".

Як Пилат почув це слово, то вивів Ісуса на двір і сів на суддейськім сидженні, що зветься літостротон (по-єврейськи 'гаввата'). А було це в день приготування до Пасхи, около полудня. І промовив він до жидів: "Ось ваш Цар!" А вони закричали: "Геть з Ним! Геть з Ним! Розіпни Його!" Пилат спитався їх: "Як? Маю розпинати вашого Царя?" А первосвященики відповіли: "Ми не маємо царя, крім кесаря!" Аж тоді видав їм Його, щоб розпяли. І вони взяли Ісуса і

Несучи Свій хрест, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-єврейськи 'Голгофа'. Там розпяли Його і з Ним ще двох інших, з одного і з другого боку, а Ісуса всередині. Пилат був написав напис і помістив на хресті. Було ж там написано: "Ісус Назарянин, Цар Юдейський!" Багато жидів читало це повідомлення, бо те місце, де розпяли Ісуса, було близько від міста. І було воно виписане по-єврейськи, по-грецьки і по-латинськи.

Під хрестом Ісуса стояли Його Мати і сестра Його Матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. Зобачивши Свою Матір і улюбленого учня, що там стояв, Ісус промовив до Своєї Матері: "Жінко, це твій син!" Потім сказав до учня: "Це твоя мати!" І відтоді цей учень забрав її до себе.

Потім Ісус, знаючи, що вже все виповнилося, схилив голову і віддав духа.

Була тоді п'ятниця. Жиди не хотіли, щоб тіла залишилися на хрестах у суботу, бо в ту суботу припадав Великдень. Тому попрохали позволення, щоб поламати (розпятим) ноги і поздіймати (з хрестів). Прийшли жовніри і поламали ноги одному і другому, що були з Ним розпяті. Коли ж підійшовши до Ісуса, і зобачили, що Він вже помер, то не ламали Йому ніг, але один з жовнірів списом проколов Його бік, і зараз витекла кров і вода. Так свідчить очевидець, тому правдиве його свідчення.

(Ів. 19, 6-11; 13-20; 25-28 і 30-35).

поступили, думаючи, що твердження Галилея противилося твердженням Св. Письма. Так само не слід заперечувати, що Церква недобре поставилася до тверджень Дарвина про еволюцію.

З подібних помилок не слід витягати заключення, що католицька Церква назадницька і протипоступова, а некатолицькі Церкви поступові. Таке твердження було б неправдиве і несправедливе для католицької Церкви, бо треба знати, що англіканська Церква, до якої Дарвин належав, так само ворожо поставилася до його твердження. Коли Дарвин хотів видати свою першу працю "Вестіджес", що була предтечею його твору "Повстання видів", то в цілій Англії не годен був знайти видавця, що був би згодився поставити на його книжках своє ім'я цебто ім'я своєї друкарні, бо кожен лякався пошкодити собі та своєму бизнесові.

Коли католицька Церква осудила Галилея, то протестантські Церкви судили чарівниць і немилосердно вбивали невинних людей. Водночас так Рим, як православні Церкви колись осуджували тих біблійних науковців, які важилися твердити, що перші глави Буття не є історичним, а тільки релігійним описом сотворення світу. (Тут можна корисно прочитати оцю книжку про згадані речі: "A history of warfare of Science with Theology, by A. White, by Dover Publ. Inc., 180 Varick St., New York, 14, N.Y., 2 volumes, $4.00).

Дарвин, бувши багатою людиною, видав свої книжки за власні гроші, бо ніякий видавець не хотів брати на себе фінансового і морального ризика.

Не слід заперечувати, що аж до 1897 р. всі переклади канону латинської Служби Божої на живі мови для вжитку мірян були поставлені на індекс.

Так само слід поступати, коли хтось заторкне справу пишности церковних риз, титулів, які менше апелюють до модерного людства, як це колись бувало, бо згадані речі тяжко виясннти в світлі простоти Спасителя і Його апостолів.

На всі ці закиди слід відповідати, що Церква і Папи є непомильні тільки в справах віри і моралі. Зате вони можуть помилитися в інших речах, от хоча б у наукових чи політичних твердженнях, і в цих справах Церква не раз робила мильні потягнення. Відколи проголошено догму папської непомильности, то Папи тільки один раз покористувалися цим привілеєм, цебто в 1950 р., як Папа Пій XII проголосив догму про тілесне внебовзяття Божої Матері. І навіть тут дехто твердив, що Папа, хоч проголосив правду, то проголосив її в невідповіднім часі. Не слід було помножувати догм, бо кожна нова догма—це нова перешкода до поєднання всіх християн в одній Церкві. З новими догмами слід було підождати, аж поки християнство не об'єднається, бо не вільно ставляти непотрібних перепон поєднанню, що таке дороге Христовому Серцю і Божій Матері.

* * *

Ніхто не буде хіба заперечувати, що Церква складається з людей, і то **грішних** людей, які здібні помилятися, переступати Божі Заповіді, провинятися проти любови ближнього і ста-

вляти політику понад добро Церкви, тощо, бо вони підлягають пристрастям, а пристрасті легко ведуть до самолюбства, гордости, честолюбности, погоні за вигодами, нерозумних або шкідливих рішень, викривлень, тощо.

Якщо ж Папа, за винятком дійсних справ віри і моралі і то як найвищий учитель Христової Церкви, годен помилитися і видати мильне рішення, то куди більше місцеві єпископи і душпастирі можуть допуститися помилок, і то часом дуже шкідливих!

Розуміється, що католики повинні намагатися виправдувати і виясняти обставинами

ХТО ТАКИЙ МИХАЙЛО АНГЕЛО?

Михайло Ангело це один з найбільших науковців світу. Науковець походить від слова 'наука'. Михайло Ангело був італійським науковцем (1475-1564).

Він був архітектом, інжинером, великим поетом, малярем і різьбарем. Тодішні володарі Европи намагалися дістати його для себе. Його різьбарські архітвори це статуя Давида і Мойсея. Як він вирізьбив статую Мойсея, то вона видавалася йому живою. Тоді він ударив молотком по коліні статуї і закликав: "Ти живий. Чому не говориш?" Досіль на статуї видно цей удар молотка.

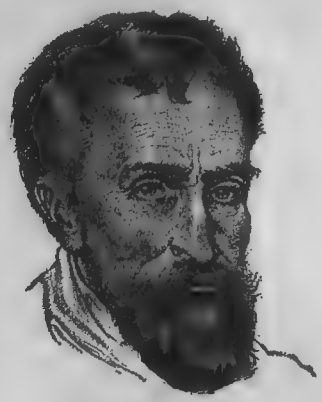

MICHELANGELO

Проте життя цього великого генія не було раєм на землі. Хоч він був добрим християнином, все таки в житті мав повно розчарувань і страждань.

Як нарід у Флоренції прогнав диктаторів Медичів, то Михайло Ангело удався з Риму до Флоренції і там його як інжинера призначено, щоб будував фортеці довкола міста, щоб захистити нову республіку від повороту Медичів.

Оборона не вдалася і прогнані володарі вернулися до Флоренції. Мстиві і переможні князі зачали мститися на своїх противниках. Багато з них головами заплатило за бунт проти Медичів. Проте вони пощадили Михайла Ангела, бо вважали його корисною людиною і геніем.

Отак Михайло Ангело вернувся знову до Риму, де помалював образи славної сикстинської каплиці. В цій каплиці відбувається вибір Папи. Там він чудово представляє Христа, як Суддю на Страшнім Суді.

Водночас Папа зазначив його головним архітектом плянованої базиліки Св. Петра, яка є одним із чуд архітектури і штуки в світі. Ця базиліка є папською базилікою. В ній відбувається другий ватиканський Собор, що зачався в 1962 р. Туристи відвідують цю базиліку та подивляють її малюнки, статуї і пречудну баню. При вході до базиліки є прегарна статуя Божої Матері, твір Михайла Ангела. Вона зветься "Pieta", що означає "милосердя", бо Божа Мати через своє співстраждання під хрестом стала Матір'ю милосердя для відкупленого людського роду.

часу ці помилки, але не слід заперечувати їх або боронити їх, бо **ніколи не вільно говорити проти правди.** Згадані повищі помилки—їх було багато більше так у цілій Церкві, як в поодиноких її частинах—не належать до сути Церкви, але до її людського складника, який є грішний і помильний. Це правда, що Церква не є з цього світу, але вона проживає в світі, тому світ зо своєю гордістю, пихою і честолюбністю інколи втискається до неї, і звідсіля походять згіршення, гріхи і хибні рішення. Отак в кожнім члені Церкви, чи він належить до мірян чи до ерархії, є гріх і блуди, бо нема людини на світі, що не грішила б: "Якщо кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо себе самих, і тому нема в нас правди!" (І Ів. 1, 8).

Через схильність до гріха в Церкві часом були злі Папи, злі єпископи, злі священики і злі міряни, і можливо, що їх не бракуватиме теж у майбутності, бо природа людини до кінця світу залишиться схильною до гріха. Церква мусить жити і працювати в грішнім світі, тому й інколи її людський елемент теж стає грішний, і саме цей грішний елемент притемнює блиск Церкви та не дозволяє деяким некатоликам бачити, що вона є дійсно Христовою Церквою.

Хіба ж не на те покійний Папа Іван XXIII започаткував другий ватиканський Собор, який продовжає його наслідник Павло VI? Таж одна з головних цілей Собору—це спасенна реформа Церкви. Якщо б Церква була без плям, то не було б що реформувати і поправляти в ній!

* * *

В дискусіях треба признати, що в Церкві були помилки, але водночас слід звертати увагу, що ця чорна сторінка це не Церква, а її грішний людський елемент.

Воно навіть не було б добре обороняти все те, що в світлі історії не можна вибілювати і оправдувати. Католики так мають представляти справи в дискусіях з некатоликами, щоб **"світ міг повірити".** Якже наші некатолицькі браття змогли б повірити, що ми любимо правду і говоримо правду, якщо ми намагаємося оправдувати або заперечувати те, чого не можна заперечити, не заперечуючи самої правди? Воно ж ніколи не вільно повертати блуд у правду, а гріх у чесноту.

Що ж бо стається, як якийсь католик намагається заперечувати те, що в світлі історії не можна заперечувати? Якщо католик зачне заперечувати, поменшувати або нерозумно виправдувати все те, що не можливо в світлі правди і історії виправдати, то некатолицька сторона буде щораз більше натискати на темну сторінку Церкви, видвигаючи щораз більше згіршень з історії, вказуючи на бюрократію деяких церковних чинників, тощо. В запалі подібної дискусії може дійти до того, що католик буде представляти Церкву як непорочну інституцію, а некатолик не бачитиме в ній нічого хіба самі хмари людських пристрастей, надужить, промахів, політичних маневрів, тощо. Отак ціла дискусія буде безкорисна, ба може й шкідлива, бо вона легко зможе ще дальше віддалити від себе тих, що вже й так були роз'єднані.

Що ж станеться, як католик

щиро признає своєму некатолицькому співбесідникові, що в Церкві було багато речей, які не приносять слави ні Церкві, ні її Божественному Основникові? Ба й досьогодні є в ній речі та люди, що не є доконче найкращими, бо деякі речі вже перестарілі і тому повинні вже були бути давно усунені, а деякі особи зовсім не надаються на позиції, що їх займають у Церкві.

Сам Папа Павло VI, в промові до Соборових Отців і некатолицьких спостерігачів при відкритті другої сесії Собору в 1963 р., прохав пробачення за минулі помилки, яких Рим допустився супроти некатолицьких християн. І це покірне визнання минулих промахів Риму і його адміністрації зовсім не пошкодило Папі, ані Римові. Навпаки, воно збільшило престиж Римського Архиерея в очах некатоликів.

Подібно слід поступати в дискусіях з некатоликами. Коли історія подає якесь надужиття чи невторопний поступок з боку церковних чинників, то слід признати це противникові. Це докаже йому, що католик не намагається заперечувати, що в Христовій Церкві є слабості, недомагання, гріхи, негідні християни і негідні провідники, але всі ті речі зовсім не нищать нашої віри в Церкву як Христову установу.

Якщо покірно признаємо минулі помилки, то наші некатолицькі браття зобачать, що ми є щирі в дискусіях з ними і переконаються, що бажаємо допомогти їм пізнати Божу правду, а не виправдувати власні поступки, що не завжди були згідні з засадами Євангелії та братньою любов'ю.

Тоді витвориться атмосфера взаємної любови, щирости і довір'я, без якої ніякі дискусії не принесуть великого добра справі поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві.

Отак наші некатолицькі браття зобачать, що хмари на обличчі Церкви не є її одинокою чи складовою частиною, а радше слабістю спричиненою людськими немочами деяких її провідників і вірних. Темрява, що часом проявлялася в історії Церкви, не є істотою Церкви, а її неміччю, яку треба усувати при помочі самовдосконалення, плекання християнського духа і постійну реформу так її членів, як провідників, щоб усі вони відзеркалювали в собі Христа Спасителя, бо Церква це містичне Христове Тіло цебто Христос, що проживає і діє в Церкві. Ось тому істота Церкви це правда і світло Боже, що мусять проявлятися через християнське життя так мірян, як ерархії, бо інакше годі сподіватися, що некатолики зобачать і пізнають у ній Христа.

* * *

Отак треба поступати в дискусіях з нашими некатолицькими братами. Ці дискусії мають бути навіяні любов'ю до правди, хоч вона часом може бути гірка так для католиків, як некатоликів, і братньою любов'ю, бо тільки Христова любов всіх до всіх годна привести роз'єднане християнство до єдности віри і любови в Христі!

Господь є Царем. Нехай лютують народи. Він сидить понад Серафимами. Нехай дрижить земля.

Salvation in the Light of Easter Dawn

THE Resurrection of Jesus Christ, makes it necessary for those who believe in Him to adopt a completely new conception of God and our relationship with Him. The current notions about Divinity are such that the idea of a Heavenly God-Man seems to many as remote from being thinkable today as the Olympians of the 'Iliad.' But the people of our time have not, in fact, developed any objections to the Godhead of the Risen Christ which were not being raised by the Gnostics while St. John was still alive. His answer is a flat statement of the fact: "The Word was made Flesh", and with this he couples an account of the Lord's return from the tomb which stresses above all the other Gospel records the corporal reality of the One Whom he and the rest of the disciples saw.

God, in a word, is the God of the Resurrection, and if this Revelation does not fit in with our human notions of the sort of way in which a Pure Spirit, Unchanging and All-Inclusive, can possibly be conceived as behaving towards His creatures in the material world — why, then, we have to revise our conception both of Divinity and Humanity. We must learn that God — pace the Bishop of Woolwich — is not only the Supreme Being, but the supremely Divine and human Being, while man is not merely human, but has the "tip of his essence" (to quote Romano Guardini) reaching out into the unknown, receiving its fulfillment in the Resurrection.

WHOLE MAN

The doctrine that Christianity is anti-material and regards the body as an enemy of the spirit is a heresy. The precise contrary is true. Alone of religions, the Christian creed has drawn the whole man, soul and body, into the inmost sphere of nearness to the Divinity, delivering creation, as St. Paul says in one of the most powerful of his utterances, "from its slavery to corruption into the freedom of the glory of the sons of God."

Human rationalism continues to struggle against this conception of salvation, insisting that the spiritual alone can be immortal — that man must, in effect, be torn asunder, his bodily part suffering lasting dissolution while a sort of angelic remnant

is united with God. But this is to make the curse of Adam permanent in its effects and to render the whole creation of our race meaningless, since man is one composite body-soul, not an angel enclosed in a material prison house.

St. Paul certainly cannot be described as a "body worshipper." No one has spoken more strongly than he of the struggle between "flesh and spirit" in our fallen nature here below and the need to keep the body well in hand. But it is the same man who speaks of the "corruptible" which must be changed into "incorruption" and who makes the supreme test of the validity of the Christian message the truth of the corporal Resurrection of Christ, the Founder, from the dead.

Finally, it is in the light of this glorification of material nature that we can begin to understand the Sacramental system of the Church of the Incarnate God. "How can this man give us his flesh to eat?" asked the Jews long ago — and the query has been repeated again and again by "spiritualists" through the ages. Wouldn't the "remembrance" of the Lord be enough?

The reply is: "No," for Redemption is not participation in the spirit of Christ, but in the whole of His Humanity; and this is the remedy of immortality through which mankind is caught up into the abundance of life of God-made-Man.

The Creed of Nicaea proclaims: "I look for the resurrection of the dead and the life of the world to come" — the total defeat of man's ancient curse and the total triumph of life as the fulfillment of God's purpose for those He created in love. This, nothing less is the promise of Easter.

HOW TO CRITICIZE YOUR PRIESTS

IF...

...the priest preaches over 10 minutes, he is long winded;
...**his sermon is short, he did not prepare it.**
...the parish funds are low, he is a poor business man;
...**he mentions money, he is money-mad.**
...he owns a car, he is worldly;
...**he does not own a car, he is late for sick calls.**
...he visits his parishioners, he is nosey;
...**he does not, he is snobbish.**
...he has fairs and fetes, he is bleeding the people;
...**he does not, there is not enough social life in the parish.**
...he takes time in confession to advise sinners, he is too long;
...**he does not, he is not a good advisor.**
...he starts Mass on the dot, his watch is fast;
...**he starts Mass late, he holds up the congregation.**
...he redecorates the church, he is spending too much money;
...**he does not, he is letting things run down.**
...he is young, he is not experienced;
...**he is old, he should retire.**
...if he dies, there is no one who can ever replace him.

—(Townsville Catholic News)

Mary in the Eastern Liturgies

Rev. John Stuchlak, C.SS.R.

THE cult of the Mother of God began in the East with the early Church. Christ confided His Mother to the care of St. John, the beloved disciple. She was the joy and consolation of the Apostles and the other early followers of Christ. With her they received the Holy Spirit on Pentecost Sunday. From her they learned many facts of Christ's early history which were then incorporated into the Gospels of Matthew and Luke. Some of the Apostles, or at least John, knew of her glorious Assumption into heaven.

From these facts we can understand how the early Church honored the Mother of God. But the persecutions and strenuous missionary work of the early times prevented the Church from insisting on Mary's glories and privileges as she would have liked to do. Nonetheless, Mary had a place in the Liturgy even before the Council of Ephesus (431). (In the West there was no liturgical cult of Mary until after this Council, that is, after 431). In the Orient the first feast was celebrated on Dec. 26 and was called the Commemoration of St. Mary. It honored especially her divine Maternity and her virginal Conception of Christ. The Assumption was celebrated in the east in the 2nd and 3rd century and then spread over the whole world in the 5th century. From the year 190 until the year 325 various ecclesiastical writers wrote of Mary. After the year 325 there are references of Mary in the West.

Christ and Mary are of the East. Their cult rose in the East. The wealth and beauty of the Eastern hymns, odes, and prayers to Our Lady are truly amazing. This is especially seen in the Byzantine, Ethiopian and Syrian Liturgies. The Byzantines have hundreds of Kondaks, thousands of canons in varied forms and in the eight tones in honor of Mary which are used every Sunday. These verses fill some 20 huge volumes, while those unedited and lost would fill many more.

It is devotion to the Mother of God among the Eastern Orthodox Christians that gives us hope for the reunion of Churches. She, the Mother of the Good Shepherd, we hope, will lead back to the true fold those countless souls. By knowing our Eastern Liturgies better we can grow in love for the East and thus hasten the day when there will be a united Christendom ruled by the Vicar of Christ.

MARY IN THE BYZANTINE LITURGY

The richest of all the Eastern rites in Marian praises is that of Byzantium or Constantinople. Even before the Council of Ephesus in 431 Our Lady had a noble place in the Eastern rites. The Byzantine rite is used by Catholics and Orthodox who hold Constantinople as their liturgical mother. They are the most numerous of the Eastern Christians and can be found from Ukraine to Japan, from the Sudan to the White Sea. There are numerous colonies of them in western Europe especialy since World War II, as well as in North and South America and even in Australia and Alaska. The rite is used by Greeks, Ukrainians, Italo-Greeks of Sicily and Calabria, Melkites of Syria and Egypt, Podcarpatho-Russins, some Hungarians and Rumanians.

The Marian cult among the Byzantines is rich and profound in doctrine. We seem to have no end in praising her who is above all praise. We use an enormous number of titles and figures for her taken from Sacred Scripture and from her various offices and

privileges. For example rose, lily, star, staff of the aged, scepter of Christ, gate of heaven, unburnable bush, universal light, etc. She is given names taken from animals, plants, flowers, stars, and other material things. Archbishop Assaf of Petra, Philadelphia and the Transjordan has counted up to no less than 197 titles of Mary in the Byzantine liturgical books.

MARY IN THE BYZANTINE CALENDAR

During the liturgical year which begins with the first of September, there are various feasts of Mary embellished with beautiful antiphons, tropars and kondaks in her honor. There are 12 greater feasts in our rite. Of these 8 are in honor of Christ (2 partly in honor of Mary — Christmas and the Purification of Mary) and four are in honor of Mary: the **Nativity** which was spoken of by St. John Chrysostom in the fourth century. Only in the 7th century is it found in the Latin Rite Church. The **Presentation** in the Temple was introduced in the 3rd century in the East and spread over the whole world only in the 6th century. The **Annunciation** already spoken of in 273 as an old feast. The Falling-asleep **(Assumption)** of Mary found in the 2nd and 3rd centuries in the east and spread to the rest of the world only in the fifth cenutry. From October 1 to 14 there is commemorated the Protection (Intercession-Pokrov) of Mary, which was used in the East in 911. Mary's intercession with her divine Son is stressed in many forms in the office and the Divine Liturgy. In Byzantine art this theme is called the Deisis (intercession) and Christ is represented between our Lady and St. John the Baptist who are interceding with Him. September 8th is the feast of Our Lady's Nativity. This is a great feast, which has lost some of its solemnity in the West and which is still held as a day of obligation in many parts of the East.

Our Blessed Mother is also remembered in some feasts in honor of our Lord Jesus, for example — the Circumcision and Epiphany.

On July 2nd there is the feast of the Mantle of the Mother of God. On August 31st the feast of the Cincture of the Mother of God and October 1st that of the Protection or Patronage of the Mother of God. On all of these feasts we see the doctrine of Mary's intercession clearly expressed. August 15th is the feast of the Falling-asleep of the Holy Virgin, or the Assumption. This is the most solemn Marian feast in the Byzantine rite. It is preceded by a small fast of 2 weeks and a vigil. The feast is a holyday of obligation.

There are 3 kinds of texts in the Byzantine Liturgy for this great feast. The first is quite explicit regarding the Resurrection and Assumption of Mary. The second speaks only of the Assumption of her soul and the incorruption of her body. The third catagory is ambiguous in the sense that the texts speak either of the Assumption of her soul or of her departure without defining just how. The clearest texts telling of Mary's Assumption to heaven body and soul are generally those of St. John Damascene, St. Cosmas, Bishop of Malouma (both of the 8th century) and St. Theophane Graptos, Bishop of Nice (9th century).

August is Mary's month with the Eastern Christians. The first half is devoted to the fast in preparation for the feast of the Assumption. Then there is the feast itself and then its prolongation until August 23rd. It was Emperor Andronicus II Paleologus of Constantinople who issued the decree in 1297 that the entire month of August be dedicated to the Mother of God.

MARY IN THE DIVINE LITURGY

The icons of Christ and the all-holy Mother of God are present at every Divine Liturgy. They are incensed at various items by the priest. Before Mass the priest in preparing the Gifts

of bread and wine on the side altar, the priest places a piece of bread on the paten in honor of Mary and says: "In honor and memory of our most blessed and glorious Lady, Mother of God and ever Virgin Mary, through whose intercession do Thou, O Lord, receive this sacrifice on Thy heavenly altar. The Queen stood at Thy right hand, clothed in a robe of gold and many colors."

During the Divine Liturgy the Mother of God is invoked various times, for example "By the intercession of the Mother of God, O Saviour, save us." "Remembering our all-holy, Immaculate, most blessed and glorious Lady, the Mother of God, and ever Virgin Mary and all the saints, let us commend ourselves, each other and all our life to Christ our God."

In the prayer "O only-begotten Son and the Word of God, who being immortal didst vouchsafe to take flesh for our salvation of the Holy Birthgiver of God and ever Virgin Mary; thou who without change didst become man and wast crucified, O Christ, our God, by death trampling down death; Thou who wast Thyself one of the Holy Trinity, who art glorified with the Father and the Holy Spirit, save us." We hear the echoes of the early Councils of the Church crying down the ages that Christ is true God and true man, and Mary is truly the Mother of God. The great Eastern Doctors of those ages speak to us in this prayer and in others of our rite, they who proclaimed these doctrines with such force and clarity. After the Consecration, the priest incenses the sacred Species and praises Mary, Immaculate, all-holy and ever Virgin.

From these excerpts of the Byzantine liturgical texts we see how profound and how tender is the Marian doctrine of the Eastern Rite Christians and justly proud of it. We do well to study these prayers to increase our own devotion to the all-holy and Immaculate Virgin Mother of God. When we consider that the Orthodox use these same prayers ,we are consoled to think that Mary, in her merciful goodness, will eventually help the reunion between them and us.

"For the peace of the whole world, for the good estate of all the holy churches of God, and for the union of all."

HOW MUCH FOR GOD?

There is food for thought in the following question: Suppose God granted you a life of seventy years— how would it be distributed? How would you spend it? Statistics divide these 70 years this way:

Three years would be spent in education; eight years in amusements; six years at the dinner table; five years in transportation; four years in conversation; fourteen years in work; three years in reading; twenty-four years in sleeping.

How much time do you give to God? If you went to Mass every Sunday and prayed for five minutes every morning and evening, you would be giving FIVE MONTHS to God; five months out of the 70 years of your life.

Monsignor opened the day's mail to find one from an anonymous and obviously irritated foe of the Faith.

"Priest", said the missive, "you are a skunk, and so are the rest of the empty-headed black sheep who follow you." The rest of the unsigned note followed along in this strain, building up in intensity to a final profusion of profanity. But the Monsignor had to chuckle at the postscript at the end. It said: "Please excuse the pencil."

Palm Sunday to Holy Thursday

Frank Sheed

FOR the Jerusalem crowds and for the Twelve, the first Palm Sunday, with thousands shouting "Hosannah to the Son of David," was a day of intense excitement.

What did it all mean to Jesus himself? The uproar, probably, not much. He knew people too well. When he had fed five thousand people with five loaves and two fishes, they had wanted to make him King: but when the same people heard his teaching on the Blessed Eucharist they walked no more with him. Now they were in a frenzy of excitement because he had raised a man to life in what was practically a suburb of Jerusalem, but he knew how much hysteria was in their excitement.

They were thinking of his triumph. So was he. But he knew in what it would consist — for himself, for those who should follow him. He tried to tell this to the Apostles (John: xii, 23) — "The hour is come for the Son of Man to be glorified": but the entry into glory involves dying: leave a grain of wheat lying about and it remains simply that, a grain of wheat: it must be buried in the earth if it is to bring forth abundance of new life. That, he tells them, is the law for them, too. They must not love this earthly life too much, for it must surely end: and, if it alone is loved, it will have no sequel of glory. "If any man minister to me, let him follow me: and where I am there also shall my minister be."

In all that had happened so far, Jesus had been the self we know, calm at the heart of a whirlwind. Then it is as though the horror to come flooded in on him. For this instant his control seemed close to breaking. Reading the Gospels we have seen him angry, seen him compassionate, seen him sorrowful, seen him grieving, but always master. For the first time we feel the mastery waver. Gethsemani was anticipated.

It is all in a single verse (John: xii, 27). "Now is my soul troubled" (compare with "My soul is sorrowful, even unto death"). "Father, save me from this hour" (compare that with "Father, if thou wilt remove this chalice from me"). Then this time as in Gethsemani, comes resignation. "But for this cause I came unto this hour" — his whole life would have been stultified had that petition of a moment ago been granted: he would have been a grain of wheat which remained only that. But in his death, he would be made life-giving.

"Father," he cried, "glorify thy name." We note that he does not say glorify my name but thine. The Father was to be shown glorious in the Son's glory. And a voice from the sky: "I have both glorified it and will glorify it again." Our Lord's next words were all of triumph. The moment of crisis was at hand, the supremely decisive moment for the whole world, never one like it before, never again to be one. For Satan's time as world-ruler would be ended, with Christ raised on the cross to be the vital center of a new humanity. "Now is the judgment of the world: now shall the prince of this world be cast out. And I, lifted from the earth, will draw all things unto me."

As Palm Sunday ended, Jesus went back to spend the night at Bethany. Of the next four days — until the night of Holy Thursday — St. John tells us nothing; we read of them in the other three Gospels.

On the Monday morning, on the way into Jerusalem, he did something very puzzling. He was hungry, we are told (Matthew 21:18); they came to a fig-tree, green in its leaves, but with no figs. And he laid a curse upon it — it should never again bear fruit. Immediately the tree withered away; when they passed that way the following morning it had dried up from the roots (Mark: 11:20).

Even told thus, it seems an aimless display of power — hard on the tree's owner, hard to defend. But Mark adds a detail which might at first strike us as lifting the incident outside the borders of rationality altogether — he tells us it was not the season for figs! So feeling, we should be wrong. Jesus was teaching by parable, not telling it, but acting it. The point of the fig-tree parable is the damnableness of an outward show of religion with none of the fruit of religion, which is the love of God and man.

He was teaching not about fig-trees but about men. And it is always the season for men. There is no off-season in which it would be against the order of nature for men to do their duty to God or their fellows. There is something here not altogether unlike the condemnation passed upon Satan after the Fall of our first parents — that henceforth he should go on his belly. How could a pure spirit go on his belly? But God was talking to Satan in serpent language. And Our Lord is warning men in fig-tree language.

Between Palm Sunday and Holy Thursday, Sadducees, Herodians and Pharisees all introduced their questions into Jesus' teaching in the Temple. They had decided on his death, but they must still be at him.

The incident of the Sadducees is curious. At a moment when they had united with their enemies the Pharisees to bring Christ to death, they put him a question about the resurrection of the dead, a matter on which the Pharisees were against them and with Jesus. Basing themselves on the Mosaic Law (Deuteronomy 25:5) that, if a married man died without children, his brother must marry the wife and beget a son who should count as the dead man's, they posed a problem of seven brothers, six of them dying childless, so that all seven had to marry the wife in turn. If there really was a resurrection (which Sadducees denied), whose wife should she be?

Jesus' answer to the immediate problem was that in heaven there would be no marrying, no sexual union (this would have startled a good many Pharisees): the citizens of heaven would be immortal and would need no new generation to take their place: in this

manner, they would be as the angels (Luke 20, 34-36). St. Luke seems to emphasize — with the words "They that shall be accounted worthy of that world" — that Jesus is restricting his answer to the souls of the just. Nothing is said of the damned, and we are left wondering if in some way lust may continue to add one more horror to hell.

As hecklers, the Herodians were working closely with the Pharisees. The Sadducees were really concerned with the doctrinal point, these others wanted "to ensnare him in his speech", to drive him into a statement for which he could be handed over to the Roman Procurator. They began with a loaded compliment — that he might be relied upon to tell the truth, without concern for whom he might offend or the cost to himself (Luke 20:21). Then came the question: "Is it lawful for us to give tribute to Caesar?"

Of all the questions ever asked him this one had been chosen with the most care. If he said Yes, then he would certainly alienate the mass of the Jews who, to the normal human dislike of paying taxes to anybody, added a patriotic loathing for having to admit the rule of foreigners by paying tribute. If he said No, then they could hand him over to Pontius Pilate at once, with the certainty that he would be put to death. Upon no subject were the Romans more sensitive.

THE SIGNS OF A RELIGIOUS VOCATION

To help judge if a boy has a vocation to the religious life, it is not necessary to have all the following marks, but if none of them are had, the person may say that he has no vocation.

When a boy feels calm and happy after Holy Communion or time of a retreat because God is with him and wishes to be always so with God, it is a sign of a vocation. A vocation can also be recognized by a distrust and dislike of the world and its insufficiency to satisfy the soul. This feeling is generally had in the midst of worldly amusements. The fear of sin or zeal for saving souls or the attraction to the state of virginity are also signs of a vocation. If a boy thinks of the happiness of the religious life with its spiritual help, merits and peace, it is a sign of a vocation. Finally, a sign of vocation is had when a person fears that God may call him especially when he does not pray and cannot get rid of the thought of becoming a missionary priest. If the vocation is sound, it will show up soon enough for "One need not have the natural inclination for religious life; on the contrary, a divine vocation is compatible with a natural repugnance for the state."

Look into your soul and ask yourself: — "Is God calling me?" Is God inviting me to enter the brave and devoted company of men who follow Christ and give their lives for the redemption of the world?

God can give a Ukrainian Catholic boy no greater grace than to invite him to be another Redeemer. And a boy can have no greater ambition than to imitate Jesus Christ. As a missionary priest, he will spend his life fighting the glorious battle of right against wrong, of truth against error, of Christ against Satan, with immortal souls as the priceless stakes.

If God is calling you, ask Him for courage to promptly and generously accept His invitation. If you are not sure, pray for light, speak to your confessor, and write for information to:

Rev. Father Director, St. Vladimir's College, Roblin, Man., Canada.

MY THORNY PROBLEM

(Fr. Küng's attitude)

M. Schudlo, C.SS.R.

I am not a theologian. I am just a Catholic layman. But I like to read much. In my readings I have found divergent ideas about Fr. Küng, his writings and speeches? Who is this Fr. Küng? Is he a Catholic priest? What should we think of his books and speeches? Are they conformed to the teaching of the Church or heretical?

Father Hans Küng is a Catholic priest, born in Switzerland in 1928. At present he is a professor of the Catholic theological faculty in the State University at Tubingen in Germany. During the first session of the Second Vatican Council of 1962 he was officially appointed thelogical expert for the Council.

In his life Fr. Küng has published some books in which he explains his own ideas about the tasks of the Council, discusses the many problems concerning the reform within the Church and the means which may facilitate the reunion of Protestant denominations with the Catholic Church. In his books there are some reflections on the renewal of the Church in order to make it modern and acceptable to the present-day mankind.

Besides writing books, Fr. Küng travels extensively, visiting various countries of the world and giving lectures on the various topics which he thinks are interesting to modern man.

The writings and the speeches of Fr. Küng brought him both acclaim and abuse. Dr. L. Rumble, a convert from Anglicanism, who answers the "Question Box" in the Catholic Weekly, published in Sydney, thus writes about Fr. Küng:

"Father Küng should ask himself what right and mission he has to castigate anything or anybody. And whether he himself is not posing as demagogue, denouncing authority while paying occasional lipservice to it, and misinterpreting the laity's observance of the laws of the religion as timidly, and lack of self-reliance... Whatever Father Küng's zeal for reform, to engage in a series of public denunciations, intermingling justified and unjustified criticisms smearing the Church in the eyes of the world will remedy nothing. And the world will gladly misunderstand all that has been said" (Aug. 22, 1963).

When Father Küng went to England, many English Catholics met him with the following greeting: "Küng, go home!" because they thought that he was a dangerous and irresponsible man. In February 1963 the Catholic University of America in Washington did not allow Fr. Küng to deliver his speech to the University students.

Fr. Küng has never been condemned by Rome for his views on certain problems of the Church which she must face today, although he has been severely criticized by some Catholic theologians, priests, writers and bishops. Fr. Küng does not, however, object to criticism, for he knows that the Church of Christ being composed of men, needs it. Pius XII said in 1950:

"Wherever there is no expression of public opinion, one is obliged to say that there is a fault, a weakness, a

sickness in the social life of that area. Finally I should like to add a word about public opinion within the Church, about things that can be left open to discussion, of course. Only people who know little or nothing about the Catholic Church will be surprised to hear this. For she too is a living body, and there would be something missing from her life, if there were no public opinion within her, a defect for which pastors as well as the faithful would be responsible.

Bearing these words in mind, no one should be surprised to hear criticism of the Church and of the ways that were adopted in ancient times and which in the opinion of some Catholics are now antiquated.

If there are people who condemn Fr. Küng there are also some eminent persons in the Church who share his views on various things which should be modernized and brought up to date to fit modern times.

Cardinal Koening, Archbishop of Vienna, says: "It is a happy omen to find a theologian responding to the stimulus provided by the Holy Father when he announced the holding of an Ecumenical Council, to see, with his help, in all loyalty to the Church, the perspectives that are opening before us concerning the divisions in Christendom and the hopes offered by the coming Council. I hope that this book ('The Council, Reform and Reunion', by Fr. H. Küng) and the challenge which it presents will be received with understanding and spread far and wide."

We add also the opinion of Cardinal Lienart of Lille in France which he expressed in the introduction of the French edition of Fr. Küng's book "The Council": "There are many Christians of all Communions who long for that unity which Jesus Christ willed, and who place in the coming Council their hopes that a way may be opened to it. They will be happy to find out from this book how the Catholic Church, as she works for her own renewal throughout, can make a useful contribution to helping on the return of unity, in a common adherence to 'the truth which makes free'."

It is clear enough from the above mentioned quotations that Fr. Küng is not a heretic, nor has he been condemned for heresy. He is one of those theologians who see the sad situation of the present day Christendom and try to find a solution to many problems that beset the Church of Christ. One of these solutions is the reunion of all Christians in one Church. But such a reunion, to say the least, is difficult, if not impossible under the present conditions of the Roman Church. Thus some writers and theologians suggest that a radical reform is needed to breach the distance between Rome and the various religious denominations. Of course, no real dogmas, that is, the truths revealed by God can be changed or abolished by the Church for the sake of future reunion. No non-Catholic who is well disposed and believing Christian would request that, because such a change would be a betrayal of Christ, and the Church cannot betray God to please some men, no matter how much she wants them in the one fold.

But there are many human customs in the Church which some people consider as divine without which she cannot exist or function properly, for instance, bureaucracy, overcentralization, attachment to the old traditions which have nothing to do with the faith and morals, legalism, etc. All such things are not essential to the progress of the Gospel message. Nay, some of them constitute a real hindrance to the future reunion of all followers of Christ in one Church.

These modern writers and theologians ask not for the destruction of the faith and morals, but for an abolition of those human features of the

Church which render her impalatable to most non-Catholics and to many Catholics as well.

On the other hand, there are staunch supporters of the ancient traditions who look upon all innovations and reforms as deviations from orthodoxy. For them Rome and the Roman customs are the core of Christianity. Rome and centralism for them are doctrines almost as immutable as those of the Blessed Trinity and the Procession of the Holy Spirit from the Father and the Son. For this reason they look upon all suggested changes in the human side of the Church with suspicion and wintry disapproval.

Fortunately for the Church and the world, Pope John XXIII and the present Pope Paul VI do not belong to that class of men. The present Pope declared publicly that he was going to carry on the work of the reform and renewal within the Church which were begun by his predecessor. We are sure that such a renewal is the work of the Holy Spirit Who is working in the successors of St. Peter.

In our days, Rome is no longer the world, and the Church of Christ has lost its European and Latin character long ago. With the spreading of the Gospel in other parts of the globe, the life, itself imposes new customs and solutions to various problems which the Church is facing in her noble work of conversion among the various peoples of the world. Some customs which were good one hundred years ago, may not be so good and useful today. Due to the modern means of communication the Pope can easily stay in touch with all the bishops of the Church without any need for centralization.

In conclusion, we must add that new ideas and suggestions must not be looked upon as heretical just because they differ from the old ones. As long as the competent authorities of the Church do not condemn them, no Catholic has the right to call them heretical or to condemn as heretics those who propagate them in the hope that such ideas will help the rejuvenation of the Church.

THE LAITY TAKES A BOW

Father Hilarion Pitman, O. Carm.

MANY lay-people get an honourable mention in the Gospels and the writing of St. Paul for the spread of Christianity in its beginnings. It is most probable, for example, that the seventy-two disciples whom Our Lord sent ahead of Him into the cities that He was to visit (Luke 10, 1) were not priests, nor even destined to become priests. There is also the fact, recorded by at least three of the evangelists, that people cured by Our Lord became His staunch admirers, and set to and made His name and His mission better known, even when Our Lord had told them that they were to say nothing of what He had done for them.

Thus, St. John (9, 26-34) tells the story of the man born blind who, when his sight had been restored by Our Lord, debated the Christian cause before the Pharisees, even inviting them to become disciples of Christ — a thought which horrified them and made them vent their anger on the once-blind man. St. Mathew (9, 27-31) and St. Mark (1, 45) tell first of two blind men, and then of a leper who, when cured of their illnesses, spread the fame of Jesus abroad in all the coun-

try.

The Acts of the Apostles also tell us that Christianity was spread by the many Christians who were forced to leave their homes and their cities by the persecutions of one Saul, whom we now call St. Paul. These victims of Saul's persecution "spread the Gospel as they went from place to place" (Acts 8, 4); and that same book of scripture, in another chapter (18, 24-6) mentions a lay person, Apollo, who when he had received instruction in the Christian faith, and even before he had been baptized, began to pass on to others the instructions that he had received. Then, too, St. Paul's letters refer frequently to lay-people in the towns he visits, and he sends particular greetings to certain members of the different churches to which he writes. These people are described as "sharing in the labours of our ministry" (1 Cor. 16, 6).

Certain women are also mentioned specifically as working with the Apostles for the spread of the kingdom of God. Some travelled with Our Lord and the Apostles as they traversed Palestine, as St. Luke narrates (8, 1-3). A Samaritan woman whom Jesus had engaged in conversation to her admiration and spiritual benefit returns to the town where she lived and brings out all the inhabitants to listen to Him. The Acts of the Apostles (18, 26) mention Aquila and Priscilla as having given added religious instruction to the enthusiastic Apollo, who has already been mentioned.

It is to be regretted, indeed, that the Scriptures do not tell us more specifically what these lay people did, and speculation and guesswork seem beside the point. But we should not forget that these incidents are woven into the story of Christ's life on earth, and the early years of the Church, with the evident approval of the apostles and the authors of those books of Scripture. The mention of these lay-people in these important documents is, as it were, the Christian "mentioned in despatches."

THE EARLY CHRISTIANS

The years that followed the death of Our Lord, and those after the death of the last apostle, were also years of fruitful activity by the laity (which was, in fact, so until the 11th century). We have the evidence of some Christian writers before the year 200 to the effect that most Christians employed their best efforts to spread the knowledge of Christ. St. Clement of Alexandria, who died in 200 A.D., pays special tribute to the Christian women of his time. (We find frequently assertions that women, generally, were more zealous than men.) Even the pagans were astounded at the determination and zeal with which Christian men and women tried to spread Christianity, and the best they (the pagans) could do to counter this zeal was to ridicule the Christian faith.

No one seems to have regarded this solicitude of the laity for the extension of God's kingdom as in any way remarkable; and a gentle reminder of their obligation was often given to stimulate flagging eagerness. "What Christian," says St. Augustine on one such occasion, "can be silent about Christ?" St. John Chrysostom asks: "How can it be, I ask you, that a Christian can be useless to his neighbor? . . . if perfume does not give an odour to those who come in contact with it, by what right do we call it perfume?..... It is easier for the sun not to shine or give warmth than for a Christian not to be outstanding." St. John Crysostom was loud in his praise of the laity's apostolic work, and insistent that they be faithful to their task; so much so that he is referred to by some as the Doctor of the Lay Apostolate. He had had first-hand experience of the laity's part in countering heresy in the early Church, and he knew the force

of good example. In his sermons to the people he uses such examples as the soldier who runs away to save his own life. His action not only endangers the lives of others by his desertion, but he also loses his own life, because he has no longer the protection of his comrades. The example illustrates the point that the laity have their place in the ranks of Christ's soldiers, and unless they fulfill their task the whole Church is endangered. This same lesson is contained in the remark that when a ship is wrecked, it is not only those who steer that go down with the ship, but also all the members of the crew.

How did the laity exercise their special apostolate in the early Church? Summarily, and as something to which we shall return later, we can say that it was by the force of their example and fidelity to their Christian vocation in all spheres of activity. The force of good example cannot be reckoned with adequately. Time and time gain, the emphasis in the lives of the early Christians comes back to what is called an "integral" Catholic life. Thus St. Basil praises the apostolic zeal of people in his times with these words: "I thank God that in occupying public offices you have not neglected the needs of the Church; but on the contrary each of you is so interested in the work of the Church that it would seem that your very life depended on it." In the context in which these words appear, there is no reason to suggest that these words mean anything more than that the Christians testified to their faith within their profession or occupation, a task to which we refer today as the "sanctification of the profane". They focused attention on the Christian faith, and made its teaching known, by the fidelity with which they put it into practice at every moment, and in everything they did.

ARE MODERN TIMES PAGAN TIMES?

We shall not stop now to discuss the reasons why the apostolic zeal of the laity has slackened through the centuries until its revival in recent times. It slackened as Christianity became more widespread, and it has revived as a type of paganism gains more hold over men's minds. Since we find ourselves, to a cetrain degree, in the same environment as the early Christians, we can learn from their attitude what should be ours; though we must also make allowances for the differences between their times and ours. And we need have no fear in accepting the fact that a life of good example is a powerful incentive to the spread of Christianity, and basic to successful apostolic work.

This may seem such an obvious fact that it does not need to be mentioned. But there seems to be the feeling among some, and it is certainly true about the beginnings of lay activity in the latter part of the last century, that insufficient attention was given to the need for this basic apostolate of example. The laity entered upon their work assuming that the world was Christian, and that, as a consequence, all that was needed was to exercise a chosen social apostolate in answer to special needs of the times.

But is the world still Christian? Generally, the answer is negative. The world has to be taught again what Christianity is, and shown what the teaching of Christ mean in practice. And this work must be done for Christ's sake, not primarily for the world's.

— The Scapular

The number of Catholics in the Republic of South Africa went up almost 3.7 per cent during 1962. Catholics increased from 934,942 at the end of 1961 to 969,324 at the end of 1962.

The Hostess with the Grace(est!)

John Zubaly

IT seems one hasn't been a hostess, unless she has been at least referred to as a "hostess with the mostest." To be this type of aforementioned hostess seems to be the rage nowadays. Food and refreshments the main stays of any party, take a back seat to other methods of entertaining one's guests. Money is not spared in order that the party will be the talk of the town. Thus, the guest will be eager to attend another party at a later date, for they know from past experience that they are certain to be pleasantly entertained.

Even in the field of party-giving there is no standing still, if the hostess wants to make progress in her social life.

It would be a sight indeed to hear amid all of the gayety the hostess saying Grace. This would undoubtedly cause many tongues to wag for days on end. Wonderment and embarrassment would prevail, and for the moment, the party would come to an abrupt pause. After all, party time is not praying time, each thing in its place.

To be thankful for food at all times, is to say Grace before partaking of some, be it plentiful or scarce. Grace is said in many homes; and it matters not whether the home be a mansion or a shed. Where food is served, Grace is in order.

Good manners indicate one should be watchful of the hostess' guests. In a manner of speaking, it is Grace — before eating.

It is ALWAYS bad manners to forget God!

I'D LIKE TO KNOW...

1) St. Peter was the first Pope, because he was the earthly vicar of Our Lord to whom Christ said: "Feed My lambs, feed My sheep!" But why no Pope in the long history of Papacy has even taken the name of Peter? Is there any reason based on theological grounds for this?

Every newly elected Pope is free to choose any name he wishes. No one really knows why no Pope thus far has not taken the name of Peter.

We suppose that all this is just a matter of habit or historical tradition. Since none of the previous Popes has chosen the name of Peter in the past, no modern Pope would depart from the established custom. The Pope is just a Bishop. The Apostles were the eyewitnesses of what Our Lord did and said. St. Peter had special powers relating to the foundaiton of the Church which he could not transmit to his successors, for none of them can be an eyewitness of Our Lord's life and deeds on earth. The Pope has an ordinary power to watch over the preservation and continued supervision over the whole Church, which St. Peter also had. This power can and is transmited to every lawful successor of St. Peter.

Since St. Peter retains the unique place in the list of the Bishops of Rome, all his successors thus far did not want to take his name upon becoming Vicars of Christ and the heads of the Church of Christ.

There is also a belief, originated from some prophecy, that the last Pope will be called Peter II. Maybe this has something to do with it. Perhaps none of the Popes want to be the last Pope before the world ends.

2) Why does the Catholic Church condemn public schools?

The Catholic Church does not condemn public schools at all. She only considers them unfit to impart a good Christian education to her children, even where religious instruction is imparted in a school, for this instruction is often very meagre, and therefore cannot satisfy the rights of the Church and the family. For this reason it is not fit to be attended by Catholic children. No religious training can be properly imparted in half an hour a week when the pupils are allowed to attend a religious instruction. For this the whole teaching and training of the school — curriculums, textbooks, teachers, must be impregnated with the Christian spirit under the vigilance of the Church. This rule equally applies to elementary as well as to secondary schools.

Pope Leo XIII said: "It is not enough for the young to be taught religion at specified hours. All the rest of their training must be imbued with the spirit of piety. If this is lacking, if the minds of the teachers and pupils are not pervaded and warmed by this sacred atmosphere, then little benefits will be derived from any kind of learning and much harm will frequently result".

How can a child appreciate his religion and love it when it hears during the exposition of other subjects that the Catholic Church is not the true Church, or when it hears so many half-truths or even untruths?

3) I have recently attended a mission in a Latin Rite Church. During the mission the missionary imposed scapulars upon those who did not have one. My Orthodox friend also attended this mission with me. Would it have been possible for him to be also enrolled in the Scapular Confraternity?

Sorry to say, but your friend cannot join the Confraternity of the Scapular, for Canon 693 says: "Non-Catholics and those who are members of condemned sects or who have notoriously incurred a sensure and, in general, public sinners, may not be validly received." Although our non-Catholic brethren are barred by the Church law from joining the Scapular Confraternity, and to be able to receive the indulgences attached to the wearing of the Scapular, they would undoubtedly receive many graces from the Blessed Virgin, if they were enrolled or wore the scapular with a true desire to please the Lord and His Mother.

4) Why does St. Paul say: "If I should sell all my goods to feed the poor and deliver my body to be burned, and have not charity, it profits me nothing" (I Cor. 13, 2). Do not such heroic deeds have any value in the eyes of God?

Yes, such deeds have a great value in the sight of God, but they do not possess the supernatural value, that

is, no heavenly reward will be bestowed upon those who do these things without charity. When we do these things, we should do them for the love of God and our neighbor. Such things are worthless, if they are done through vain glory or with the intention to gain human respect and praise.

5) We had a retreat for the ladies. The preacher told us that we must be saintly and holy. How can I be a saint, if I have three children that make me nervous all the time?

Being nervous does not constitute an obstacle to holiness. It all depends what you do with your nervousness. If you curse and get angry, you certainly cannot become a Saint. But if you control your nervousness and practice patience, then your nervousness will make you even holier in the sight of God.

The Church of Christ has many Saints that had many children.

St. Bridget of Sweden was married before she was 15. For 28 years she lived happily with her husband. They had eight children. One of their daughters, Catherine, is a Saint. Bridget herself was an accomplished housekeeper and helped the poor.

St. Louis, the king of France, was the father of eleven children.

St. Margaret of Scotland had a very hard time with her extremely difficult husband. They had six sons and two daughters.

St. Paula had five children and Blessed Anna Maria Taigi, the wife of a poor worker, had seven children of her own and adopted six more. She used to go into ecstacy while serving meals to her numerous family.

It is not difficult to see from the above examples that one can be a saint in any state of life, if he fulfills out of love for God, steadily, patiently and joyously.

6) I have been taught in school that the articles of our faith are contained both in the Bible and Tradition. But lately I read somewhere that the Bible alone is enough for salvation. What has the Church decided in this matter?

This is the question of Scripture, Tradition and the Church. The question of the relations between Holy Scripture and Tradition has been debated for many centuries by Catholic theologians, but nothing exact has been ever decided. When Martin Luther started his reformation in the beginning of the 16th century and decidedly rejected the Tradition, then Catholic theologians began to stress its importance.

The Council of Trent was under the strong pressure to make an official declaration that there are two sources of Revelation, Holy Scripture and Tradition. "The Tradition being those truths which the Apostles preached, but did not write down". Thus some Fathers followed the two-source theory.

During a debate (which lasted two months, Feb. 8 to April 8, 1546), the Fathers of the Trent Council reviewed the scheme on two sources of Revelation which has been proposed and prepared by those who followed the theory that our faith is partly contained in Holy Scripture and partly in the oral Tradition. But this draft immediately met sharp opposition, led by Pietro Bertano, the Italian Bishop of Fano, and Angelo Bonucci, the superior general of the Servite monks. They attacked the original scheme for stating that the Gospel (that is) the Articles of our faith are not more than partly in Scripture. Fr. Angelo Bonucci declared that all evangelical truths were contained in Scripture, and therefore it was wrong to assert that the preaching of Our Lord and His Apostles were only partly in the written Scripture. And Bonucci's point of view was accepted at the last minute before the promulgation of the decree. The Gospel was not described as residing partly in hte Scriptures and partly in Tradition. The decree simply said that the Gospel tidings are contained in the Scriptures and in the Traditions, without going in detail and explaining which traditions were included in that statement.

Today Catholic biblical scholars are divided on this topic. Some affirm that all the truths of salvation are contained in Scriptures and that Tradition is their living interpretation. But their opinion is opposed by those who still hold the post-tridentine view that there are two sources of revelation, Scripture and Tradition, as if there were two water taps marked 'hot' and 'cold'. The latter view, however, is losing its ground in recent years.

(See: Christianity Divided, Sheed & Ward, London & New York. "Scripture, Tradition & the Church", by J. R. Geiselmann, p. 39-62).

7) I have read recently that if a person is a God-parent (sponsor) to another person when the latter receives Baptism and Confirmation and later on marries him, then their marriage is invalid on account of spiritual affinity. I know a man who was a sponsor at baptism to his fiancee, who was baptized conditionally, because her first baptism was doubtful. After a while the man married the girl. Is their marriage valid?

It is true that the sponsor cannot validly marry the person at whose baptism he assisted as a God-parent, because it produces a spiritual relationship which annuls marriage between the sponsors and the recipient of the sacrament of Baptism and Confirmation (Can. 1079).

But here we deal with a different situation. The rule, mentioned above, applies to the baptism that is certain. Here we have a case where the first baptism was doubtful and therefore had to be repeated conditionally. We are sure that the sponsor mentioned in the case was not a sponsor to the first baptism. Under such conditions there is no impediment to the consequent marriage that followed. This marriage is valid according to the disposition of the Canon Law (763, 2) which says that no spiritual relationship is contracted when such a marriage is entered upon. Since it is valid, no convalidation is permissible.

Pope Paul VI, said: "I think that our generation, so exposed to the danger of losing its faith and its religious sense, is instead called by Providence to express its faith in Our Lord Jesus Christ in new, fuller, more conscious, more meritorious and more joyful forms. It is called to express its fidelity to the Catholic Church, and to demonstrate its capacity for giving witness, even in exterior works, of how Christianity is the salvation of the world. May the promise of truly giving a new expression to Christian life be the souvenir of our encounter!"

REAL PATRIOTS

Th. Bleech

UNDER the caption "Poetic Injustice", the editorial of one of the leading newspapers of Washington, D.C., carried the following commentary:

> We yield to no one in our esteem for the Ukraine and that country's poet and hero, Taras Shevchenko. Yet like most Americans we have never read a line of Mr. Shevchenko's verse, in Ukrainian or otherwise, and like most Americans were unaware of his existence until ground was broken last Saturday for a plaza and 14 foot statue consecrated to a distant idol who died in 1861. A choice site — the triangular plot bounded by 22nd, 23rd and P streets — will henceforth bear witness to Mr. Shevchenko's memory and to the potency of Ukrainian political pressure.
>
> Yet without belittling Mr. Shevchenko, some murmur of wonder is in order from those of us who harbor an incorrigible prejudice in favor of poets closer to our own tradition. Next year will be the 400th anniversary of Shakespeare's birth. That the city has found precious space for the Ukraine's national poet and not yet found room for some comparable token to Shakespeare's genius is really remarkable.

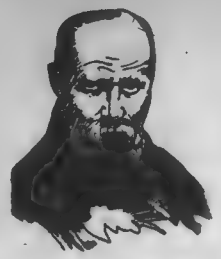

In proportion to the large numbers of other nationalities in America, we, Ukrainians, are a small minority: some estimates have our numerical strength at the surprising two-million mark, out of a total population of one hundred-ninety million. But with good organization and competent leadership, the small minority was able to express its justifiable admiration for its great hero by obtaining valuable and select land for a statue to his memory and cause.

In unity there is strength, the lever for achievement. This was demonstrated at the ground-breaking ceremonies for a Shevchenko statue in the capital city of world freedom. An imposing roster of distinguished Ukrainian and American civic, church, national and business leaders present at the dedication, banquet and concert was living proof of what can be accomplished by a small conscientious minority.

Representatives of various branches of the American government, some from Canada and the United Nations, joined with Ukrainians in honoring the idol of the descendants of the Black Earth.

A representative of the Ukrainian Orthodox Church in America, Archbishop Mstyslav, gave the invocation before the speeches began and the first shovels of earth were turned over with the one used at the ground-breaking of the Lincoln and Jefferson memorials. At the conclusion of this significant ritual, the local Ukrainian Catholic pastor pronounced the benediction. It was later noted, during the speeches at the banquet, that the Ukrainian flag began to wave while the benediction was being pronounced, hoping that it might be an omen of Ukraine's eventual freedom and independence.

As the prominent guests were descending the dais, a heartwarming incident took place. The archbishop, impressively garbed, hurried over to the Ukrainian Catholic priest and embraced him in the traditional act of brotherly love. Embracing in the spirit of brotherly love for which Shevchenko implored his countrymen, wherever they might be, and our Holy Father, the Pope, is seeking in his invitation to men of all faiths and no faith, the world over, to unite in the common bond of brotherhood. It was also noted that this was the first time that the United States Army Band ever played the Ukrainian National anthem.

There were many "patriots" at the ground-breaking and banquet-concert that followed in the beautiful Mayflower Hotel. Here, in the gathering of even more notables, the happy assembly heard the powerful verse of Shevchenko recited and sung in incomparable beauty and mastery, under the direction of Dr. Antin Rudnitsky, composer and musicologist. At the head table were seated some of the most active and distinguished members and friends of the Ukrainian community: the dynamic and energetic chairman of the Ukrainian Congress Committee of America, Dr. Lev Dobriansky; Walter Dushnyck, distinguished editor of the Ukrainian Bulletin; Dr. Roman Smal-Stocki, erudite president of the Shevchenko Scientific Society of America; Senator Paul Yuzyk of Canada; the good Dr. Frederick Harris, chaplain of the United States Senate, who spoke so eloquently for Ukraine on the forty-fifth anniversary of Ukrainian Independence in a nation-wide syndicated column; the ambassadors of exiled Latvia and Lithuania; and many other deserving Ukrainians and friends of Ukrainian freedom and independence.

The next day being Sunday, a number of the guests of the historic event of the day before attended the Divine Liturgy in the local Ukrainian Catholic Church. Father Theodore Danusiar, the pastor, who pronounced the benediction at the monument site and gave the inspiring invocation at the banquet, was now delivering the sermon. He turned to the visiting worshippers and said: "You are the 'real' patriots. You not only came to the ground-breaking of our national idol, but you also came to your own church. Not just in any Catholic Church, but in your own Ukrainian Catholic Church; for the love that Christ taught and preached is the true basis of patriotism." And like the mankind-loving Master he invited all to share in the breaking of bread in the church parlors in an atmosphere of friendship and brotherhood after the Divine Liturgy.

A chimpanzee walked into a bar and ordered a cocktail. The bartender watched fascinated as the chimp sipped away in leisurely fashion. When he had finished, the chimp laid a $5.00 bill down on the bar. The bartender took the fiver, and slyly put down a $1.00 bill in change.

The chimp pocketed the money and was about to leave when the bartender remarked. "Sorry I looked so shocked when you came in, but we don't get many chimpanzees in here, you know."

"I'm sure you don't," replied the outraged customer. "Not when you charge $4.00 a drink!"

Australian Election

ON Dec. 2nd, Australia had its federal elections. Five parties contested each other, but the Liberal and Country Parties which work together won a sweeping victory over the Australian Labor Party.

There are the following parties in Australia:

Liberal Party under the present leadership of Sir Robert Menzies. Its programme is similar to all other liberal parties throughout our modern world. Presently this party is ruling Australia for the fourth consecutive term. The elections are held every three years in Australia.

Australian Labor Party which ruled Australia during World War II has been defeated by the Liberal Party after the war. Its programme is similar to that of the English Labor Party.

Country Party was organized some fifty years ago. Till then there were only two parties that mattered in Australia, the Liberal and the Labor Party. Then a new party was formed. Its name was the Country Party, dedicated to serving the interests of the primary producer.

There was danger, however, that the splitting of non-Labor vote would help the Labor Party to win the elections. So finally the Liberal and the Country Party came together and introduced preferential voting which consists in the liberty of the voter to give his vote to the candidate of another party, if his candidate does not get enough votes to be elected.

Communist Party has a legal status in Australia, although not many Australians belong to it. Last year this party was greatly weakened by two factions, the pro-Russian and pro-Chinese. The latter won. It has many members in the important positions of the Australian labor.

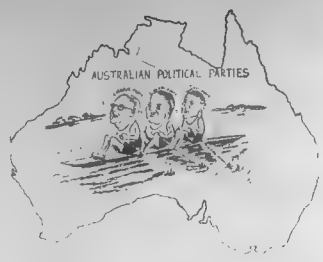

Democratic Labor Party is a splinter of the Australian Labor Party. The split occurred in 1958 when the Labor Party was accussed of admitting Communists to the important positions within the Labor Party. Ever since the Democratic Labor Party is a bitter enemy of the Australian Labor Party and fights it with all possible means.

* * * *

Prior to the elections there was much uncertainty in the Australian press as to who was going to win most of the votes. Some were giving the Australian Labor Party a good chance for the victory. Sir Robert Menzies, the leader of the Liberal Party, called the new elections, claiming that he could not rule the country because his majority in the parliament was too slim. At that time the Liberals had 62 and the Labor 60 representatives.

When the results of the elections began to come in, everybody was surprized by the smashing victory of the Liberal Party, for it won 22 more seats than the Labor Party. The Labor leaders were shocked and dismayed at the defeat at the polls and began to examine the causes of their defeat which was expected by none. Even Mr. Menzies did not expect such a victory for his party. He declared publicly that he would have been satisfied with 10 more seats. Instead he got 22.

Both the Labor leaders and the press began asking questions as to what caused the Labor Party's defeat and came out with the following explanation: The promises made by Mr. Calwell, the leader of the Labor Party, were too rosy to be taken seriously by the Australian voter. Mr. Menzies promises were more modest, and therefore more realistic. Besides the Labor Party went wrong in advocating the nuclear-free zone for Australia which would leave the country virtually defenseless to its potential enemies. Futhermor,e the Party was deeply divided in itself and for this reason was unable to make a successful campaign. Finally it was mercilessly harassed by the Democratic Labor Party which brought out all the flaws and weaknesses of the Labor Party, pressing its leaders to get rid of the Communists and extreme left-wingers.

The Liberal Party promised to help private schools which the Australian Labor Party condemned at its convention. Since there are about 2 million Catholics in Australia who must support their own parish schools, their vote must have done much to help Menzies to win the elections. It is true that Mr. Calwell, a Catholic, promised also to help private schools, but very few people tok his promise seriously.

As an aftermath of the elections, the Labor Party is examining its conscience. There were many complaints made by Mr. Calwell in the press about the propaganda against his Party, but they did little good to him and the Labor Party.

WILLEM EINTHOVEN

Many great doctors are remembered for their discoveries of the causes or cures of disease. Willem Einthoven's great contribution to medicine was an immensely valuable means of observation or diagnosis — the electrocardiograph. The Dutch physiologist was the father of the modern science by which specialists measure the performance and gauge the efficiency of the human heart.

Einthoven was born May 22, 1860, in Java, and educated in the Netherlands. When he was only 25, he was appointed professor of physiology at the University of Leyden, one of the oldest and most renowned schools in the world. In 1924 he won the Nobel Prize for Medicine for his electrocardiograph. Twenty years earlier he had invented his "string galvanometer," a tiny wire that vibrated and thus registered electric currents so weak that no one ever before had been able to measure them.

In 1907 and 1908 Einthoven published papers describing the measurement of the electric impulses of the heart muscle. These papers are regarded as the foundation of modern electrocardiography. The ECG, as it is called, makes possible a permanent record of the tiny electric pulsations or "waves." These waves indicate the strength and evenness of the heart beat, and reveal any variation or deviation from what medical experience has shown is normal in the healthy body. Einthoven spent two decades perfecting the instrument for measuring the conditions of the heart. He also suggested other ways it could be used, particularly to record the electrical energy of the nervous system and of the brain.

When he died in 1927 one of the world's leading medical journals said in its obituary: "He was an artist in medicine." It is partly because of his work that many men — both famous ones and ones unknown outside their neighborhoods — have been able to live with heart disease.

Respecting Authority in the Family

YOUTH! We're always in the news! Not too much of the good things we do gain notoriety, but step out of line once and we're headlines!

Today many adults say we don't understand authority. We reject our responsibilities. In other words, we are too big for our boots.

Maybe they're right, maybe not. So to test them out we will do a campaign on the real meaning of authority. We will try to grasp the real Christian idea of accepting responsibility. We will, during the coming months, try to work out where we are drifting from the right track.

Well, let's have a look at what we are attempting.

Often when someone speaks of a well disciplined football team, his listeners feel a little bit uneasy. There comes to mind the image of a bullying coach ordering the players around and in some way curbing initiative. In other words, we are not too keen on the word "discipline."

There are a lot of words like that — boss, control, regulations, authority. We much prefer to hear people talk about mates, freedom, initiative, liberty. We seem to think that these two sets of words are contradictory, they cannot be made to fit together except as opposites. Are we right in this idea?

To find out, we can go to the most important thing of all for every one of us. Are we going to end up in heaven or hell? God has given each of us free will, and He will leave to each one of us the decision. We are free to love God or not, and God will not interfere with our freedom in this. He will not force us to love Him. Yet God has made a lot of laws for us to obey. He has given to the Pope and the Bishops tremendous authority. God gives us liberty, and He makes us subject to authority; He gives us freedom and He gives us laws. So the ideas cannot be contradictory. In fact, laws, authority and discipline are to help us find true freedom.

AIM: TO REACH HEAVEN

Perhaps nowhere is this so clearly seen as in the family. One of the hopes of parents is to see their sons and daughters in heaven. They do their best to achieve this by trying to develop them into young people who can stand on their own two feet for the very ideas that Christ has taught us. It is not much credit to parents if their grown sons and daughters can never make decisions for themselves, nor are parents proud of sons or daughters who can make decisions but who are always making ones that insult God. So the parents aim to train or teach their children to accept willingly and want to do freely what God has shown clearly to be the suitable way for a future citizen of heaven to act. **God, therefore, gives parents authority to produce freedom.**

Now this may be all right in theory. It may be all very well to say in words that authority and freedom are not contradiotory, but it seems to be very difficult to realise in practice, especially for youth. No one gets into great arguments about how much freedom of decision should be given to a 6-month-old baby — we hope — nor about how much authority a 70-year-old father has over his 40-year-old married son, but what about Dad, or Mum and the 17-year-old son?

GUIDANCE

May the parents choose a wife for their son? May they choose him a job? Can they order their son to go to the sacraments?

To all of this we answer clearly... No.

Must parents then remain completely silent on these matters?

To see the answer, let's go back to what we said before... parents are given authority to produce freedom, freedom to love God in all our actions. The decision as to whom to marry, what to do for a job, to go often to the sacraments all concern our loving God, and only we can do this, parents cannot love God for their sons. But parents should have used their authority to train their son to make a decision in all these matters that will make it possible for the son to love God.

Authority is used to train the son in prudence and judgment so that a sound choice in these matters can be made. When the decision has to be made it is not the parents that make it, but this does not mean that the parents role is nil. **Their position becomes one of guidance.** So that we may say that the parents may not choose a partner in marriage for their son, but they may supervise his company to see that he will not misuse the freedom of choice for which they have trained him; they may advise and suggest in the matter of a job, so that the son will be free to earn his own way in the world into which they — the parents brought him.

But what about things of smaller importance than marriage, etc? Let's take routine at home as an example. It would seem that as these sort of things are of less importance, the parents role is less. In fact the opposite is true. How come?

SUBJECT TO AUTHORITY

In these matters, authority exists not so much to produce freedom, but to put some order into things. Once two people attempt to do something together, there must be order, or else there is chaos. Sometimes this order is arrived at by argument, at other times it exists from the nature of the very thing to be done. An example of agreement exists when the two opposing captains toss a coin for the right to bat. An example of the other exists in the home. It is not by agreement that parents give life to children, God designed the nature of the things that way. So that the order that must exist for parents and children to live together in the one house comes from the nature of things... Dad has the right to it.

Mum and Dad know the value of discipline in the life of youth. They learned it by experience. Often their demands on you are efforts to help you avoid falling into traps that are laid for you. You might think them unreasonable, intruding, even possessive, and any commands they give you whilst they have prudently thought over must be accepted. And so, number of nights out, time of return home, selection of clothing and styles to avoid being classed with a particular cult, are not intrusive commands, but are absolutely essential if we are to build a self discipline that will make men of us.

This might sound a bit tough, especially if parents seem old fashioned. God realised this, but to assure us that it was so, He became a member of a family. With old fashioned parents. The tools Joseph used for his carpentry would appear very out of date to

any of us, yet Christ willingly used them, under his foster-father's instructions, even though with His infinite mind He could have easily produced an atomic powered drill, etc.

Jesus Christ with all His great freedom and sound judgment and clear mind used that freedom and mind to choose freely to make Himself subject to the authority of two of His creatures in a family, and to the authority of a State — the Roman Empire — so that we who are not perfectly sound in judgment, not fully mature will freely accept the same authority wherever it exists to help us finally to make a decision to love God perfectly freely. There lies the true dignity of a young lad.

(from Accepting Leadership)

The Rulers of the Church

Father Gregory Baum, O.S.A.

WITH the Second Vatican Council, the centuries-old trend toward greater centralization in the organization of the Catholic Church has turned.

This centralization has come about for several reasons. In the Church's struggle for freedom from the interference of emperors and kings, from the Middle Ages on, one of the most practical means of defence was concentration of power in the hands of the Bishop of Rome, who was subject to no secular lord.

This trend towards centralisation reached its peak in the spiritual order through the definition of Papal Infallibility at the First Vatican Council in 1870. It came to seem that the power to preach the Gospel infallibly and to legislate in the Church Universal was almost exclusively concentrated in the person of the Pope.

SUBSIDIARITY

We have become so used to regarding the Pope as the sole ruler and teacher in the Church that the bishops have become for us the heads of their dioceses and nothing more.

This highly centralized government, however, is not really in harmony with Catholic ideals. The Church's social teaching affirms the principle of subsidiarity. This principle states that higher authorities in a society should not usurp a function that could be exercised by smaller units in its care. For instance, the State should not arrogate to itself what could be adequately handled by the family, or by the municipality, or by professional societies.

The interference of the highest authority is only justified when the lower organs cannot take care of the problem, or when the well-being of society as a whole is touched. Recent Popes have often declared that this principle of subsidiarity is also valid in the Church.

The present legislation in the Church, however, does not provide for the application of the principle of subsidiarity. Between the Pope and the individual bishop of a diocese there exists no intermediary ecclesiastical body. Now, everything that exceeds the concern of a single diocese has to be determined in Rome. The bishops' conferences existing in many countries have no status in canon law. They have no authority to teach or to legislate.

But the Second Vatican Council, convoked by His Holiness Pope John XXIII, has already made it clear that changes are in store in regard to the effective status of the bishops.

The simple fact of holding a Council recalled to the bishops and the Catholic people the traditional place of the bishops in the Church as teachers and rulers in the name of the Lord. From the press reports we know that the bishop's conferences emerged as necessary ecclesiatical organs at the Council.

Various national episcopates met at regular intervals during the Council. They acted in solidarity on several conciliar issues, and the document on the liturgy approved by the Council specifies that the general principles contained in it be applied and adapted by the episcopal conferences to the needs of their countries.

Even before the organization of the Church is discussed at the Council, it has become clear that bishops' conferences will become intermediary bodies between the bishops and the Pope capable of teaching and legislating in their own countries.

The picture so often drawn of the Church, where all power and all teaching authority is in the Pope, is certainly inadequate. The bishops are successors of the Apostles, and, in union with the Pope they also teach with authority and are able to legislate.

PREROGATIVES

Their prerogatives are not derived from that of Peter, but rather, from the body of the Twelve, the Apostolic College. This universal episcopal office to proclaim the Gospel and to rule the Church is called in Catholic theology the "collegiality" of the bishops.

We have almost lost this ancient concept of the unity of the episcopal college. We tend to consider a bishop as an individual successor of an apostle, instead of regarding him as a member of the collective college body which succeeds the Apostolic College.

From the Scriptures we know that the Twelve were responsible for the whole mission of the Church. Together they received the word of Jesus to go and preach the Gospel to all nations, and to baptize men in the name of the Blessed Trinity. Together they received the power to exercise the sacramental life of the Church. The supreme role of Peter within the Twelve did not invalidate their common calling as the foundations of the Church.

But their office of preaching and interpreting the message once-for-all delivered to the Church, and of perpetuating the deeds of salvation in a sacramental liturgy—this was passed on to their successors. In this sense, the bishops, as a body, are the heirs of the Twelve.

CONSEQUENCES

This doctrine has immediate practical consequences. A bishop in the Catholic Church is not only the head of his diocese; he is also, and first of all, a member of that body which has the care of the Universal Church. He is co-responsible for the life of the whole Church. His eyes are not simply turned to his own diocese; he looks rather, at the whole Church, conscious that he has a real responsibility for what happens in it.

At the Council, the bishops rediscovered this mission again. Suddenly they realised what the apostolic office to which they are appointed means in the Church of God. In union with the Pope, their head, the bishops exercise their sacred ministry for the good of the universal Catholic community. At the Council the collegiality of the bishops has become a meaningful term again.

The creation of episcopal conferences as legislative bodies is already a partial exercise of the bishops' collegiality.

But there would be a way of giving even more perfect expression to episcopal collegiality. If an ecclesiastical body were created at Rome, convening every two or three years, and made up of bishops delegated by the various episcopal conferences, the Pope and these bishops together could discuss and determine the ways of the Church and the adaptation of Catholic life to the needs of the day. This is a plan proposed by many bishops. In this way the collegiality of the bishops would be constantly exercised.

From this description it becomes obvious that there is a certain dialogue structure in the exercise of supreme authority in the Church. While the Pope, as the successor of St. Peter, has supreme jurisdiction in the Church, he is, at the same time, a member of the episcopal college, and, as such, engaged in dialogue with his brethren, the other bishops.

A greater consciousness of this dialogue structure, such as the bishops gained at the Vatican Council, will change considerably the quality of Catholic life. There will be greater diversity.

Greater freedom will exist for the initiative of men whom the Spirit inspires. Until now, so many good ideas, so many ways of pastoral renewal, could not be translated into action because the Church was so completely centralized. While the Pope was always willing to hear the bishops, his administrative body, the Roman Curia, was not used to dialogue of any kind. This will now change. At the Council this has changed already.

A BRIEF VIEW OF TECHNOLOGY — 2000 A.D.

It's difficult to say just what the life of the future will be like. But judging from many of the exhibits seen at the Seattle World's Fair, called the Twenty-One Exposition, people can expect great changes.

A brief look into the future shows us cars without wheels driven on electronic, accident-free highways. Production lines, of course, will be fully automated. Year-around, climate-controlled farms, with a variety of crops planted side by side, will produce four times instead of once a year. And nearly inexhaustible sources of food will be harvested from farms in the sea.

A model city of the 21st century will have separate pedestrian and motor traffic, and "convertiplanes" will travel by highway or by air. Anti-gravity machines and time-traveling machines are expected to close the space-gap between our hemispheres. The ideal city center and neighborhoods are going to have lots of light and space and recreation. The house of the future will rotate to take full advantage of the sun or other favorable weather conditions. It will be designed for mobility, being easily movable from place to place if so desired. In the kitchen the housewife will cook in solar ovens and store food in thermo-electric refrigerators. Cordless appliances will be used for cooking, cleaning and ironing. Disposable clothing will be worn, including plastic shoes and winter garments "light as a feather." Most people will be wearing television wrist-watches.

There will be much greater use of teaching machines in the schools of the next century, thus helping students to double their learning capacity. And the library of the future will rely on electronic language translating machines. Closed-circuit television will be brought into use to obtain information from distant libraries. Computer-procured reading lists will be designed to fit the interests, needs and educational level of the individual.

Chemicals derived from petroleum will play an important role in agriculture, transportation (such things as plastic highways), family products (a plastic-walled house using polarized light for proper control), and new fabrics, appliances and medicines.

This then is a brief and admittedly incomplete look at how technology will have re-shaped human lives in the year 2000 A.D. — (ACNS)

LOCAL POWER

Re-evaluation of the episcopal office and decentralisation in the Church must not be understood to mean that the Second Vatican Council will give more power to the individual bishop in his diocese. More power in this connection means more independence for episcopal conferences, with legislative power to apply and adapt the general norms valid for the Church Universal.

In the application of the liturgical renewal, regional bodies of bishops will determine the path to be followed. There will be a really conciliar atmosphere in these episcopal conferences. Proposals will be read, various views will be submitted and discussed, specialists will be asked to make their comments, and bishops less in contact with the vital currents in the Church will be brought up to date.

The bishops will learn to feel coresponsible for the Catholic life in the whole area entrusted to them. There will be ecclesiastical forces at work making the bishops more conscious that they are teachers and leaders in the Church.

When studies on the Second Vatican Council to speak of re-emphasising the episcopal office they do not have in mind an increase of episcopal power in regard to the people over whom the bishops are placed, but rather the increase of power in regard to the central authority of the Church.

DIALOGUE

Bishops become more powerful when they are able to orientate and adapt Catholic life in their churches to the needs of the people, without the handicap of a uniform legislation destined for the Church Universal.

We may be certain that the dialogue structure within the exercise of supreme authority in the Church brought out at the Vatican Council, will qualify the relationship of superior and subject throughout the Catholic Church.

The bishops engaged in dialogue with the central authority of supreme jurisdiction will find it natural to enter into dialogue with the people whom they are responsible.

This already happened during the

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

time of preparation for the Council. In several dioceses, bishops getting ready to engage in discussions in Rome engaged first in discussion with their people, both priests and laity.

(The Catholic Weekly).

The "Brethren" of Jesus

George J. Corbett, C.SS.R.

Out of the Scriptural text arises the eternal question about the other children of Mary...

A frequent, and heated, point of discussion among non-Catholics is the question: "Did Mary, the Mother of Jesus, have other children besides Christ?" Catholics will immediately draw attention to the fact that Christian generations have recognized Our Lady as "the Blessed **Virgin**" and assert her dignity as the Mother of God precludes the idea of her mothering other children. Nevertheless a whole corps of romanticists love to dwell on the imaginary home life of the "family" in which Jesus grew up. Books and plays have been written in our day centering around this idea and based especially upon the following parallel passages from the New Testament.

St. Mathew writes (12, 46-50):

"While He was still speaking to the crowds, His Mother and His brethren were standing outside, seeking to speak to Him. And someone said to Him, 'Behold, Thy mother and Thy brethren are standing outside, seeking Thee'. But He answered and said to him who told Him, 'Who is My mother and who are My brethren?' And stretching forth His hands towards His disciples, He said, 'Behold My mother and My brethren! For whoever does the will of My Father in heaven, he is My brother and sister and mother.' "

St. Mark describes what is obviously the same scene (3, 31-35):

"And His Mother and His brethren came, and standing outside, they sent to Him, calling Him. Now a crowd was sitting about Him, and they said to Him, 'Behold, Thy Mother and Thy brethren are outside, seeking Thee.' And He answered and said to them, 'Who are My mother and My brethren?' And looking round on those who were sitting about Him, He said, 'Behold My mother and My brethren. For whoever does the will of God, he is My brother and sister and mother.' "

St. Luke writes in the same vein. (Lk. 8, 19-21):

"Now His Mother and brethren came to Him; and they could not get to Him because of the crowd. And it was told Him, 'Thy mother and Thy brethren are standing outside, wishing to see Thee'. But He answered and said to them, 'My mother and My brethren are they who hear the word of God and act upon it.' "

Romantic story-tellers lay stress, of course, on the phrase "brethren" of Jesus. The theologian finds a much more intriguing problem in the "punchline" of this episode. For the incident itself has value in the eyes of the evangelists because of the lesson Christ was imparting, apparently at the expense of His Blessed Mother: he who does My Father's Will, Christ says in effect, is My mother and My brother. All told, the passages propose a very interesting situation.

By way of background to the incident, Our Lord by means of His attractive personality and controversial doctrine had gathered a crowd about Him. At this particular time, He was preaching and teaching in the area near His own home town of Nazareth. To His fellow-countrymen Jesus was still known as the "Carpenter's son" and the "son of Mary".

* * *

We gather rather clearly from various places in the Scriptures that the high-flown pretensions of Jesus were not favored with rousing applause by His relatives round about Nazareth, nor in the seashore cities of Bethsaida and Capharnaum which had been the locale for many of His miracles. As a matter of fact, the relatives had agreed among themselves that Jesus had well nigh lost His mind. He had strange talents, a remarkable ability to move people, a golden opportunity to benefit all His family and friends; and still He insisted on an unprofitable ascetical routine that did no one any good! Our Divine Savior would comment sadly, but with a depth of meaning: "No man is a prophet in His own country".

And so the relatives had decided to break through the crowds gathered around the popular teacher, possibly to expostulate with Him on His impractical outlook on life. Father Lagrange mentions that Mary's presence among the relatives on this occasion does not imply that she agreed with them in their censure of her Son. It means only that Mary wanted to be near Him.

Jesus seizes the tailor-made opportunity to teach one of the most important lessons of His public ministry. Bloodties, mere formalities, ritualistic or legal holiness, external attachments that leave the spirit unmoved—all these things have little place in the new "Kingdom of Heaven" which He had come to earth to proclaim. He advocated something new, a heartfelt, sincere service of God, born of a complete internal conversion of soul, a willingness to "do the Will of the Father"—"in spirit and in truth".

* * *

In point of fact, then, who were these "brethren" of Christ, who cause so much trouble and are singled out for mention in three of the gospels? Are they blood-brothers of Christ, children of the same Mother Mary? Are they members, in other words, of His immediate family? Do these passages contain a denial of the traditional virginity of Mary?

Sincere non-Catholics, reading their scriptures thoughtfully, are tempted to doubt the virginity of the Mother of God by reason of the implications contained in these passages. To add further strength to the anti-virginity position, they recall other passages that seem to imply that Mary did bear other children, at least subsequent to the birth of the Savior. For example, St. Matthew pens the enigmatic sentence in his Bethlehem story: "And he did not know her till she had brought forth her firstborn Son" (Mt. 1, 25). Certainly the Evangelist creates the impression, in the vernacular at least, that the agreement to continence in marriage ceased after the birth of Christ and that quite possibly Mary did bear other children.

* * *

First of all, with reference to the threefold description of the Evangelists which has been our principle concern here, we need not belabor the obvious. Whatever may be the position of the less scholarly reader of the New Testament story of Christ, and his fears about these "brethren" of Christ, both Catholic and non-Catholic commentators agree that the term can mean simply "relatives" without any threat to the virginity of Mary. The other Scriptural passages that figure in the question can also be explained without much difficulty.

Further, Christion tradition through the centuries has been clear on the point. From time immemorial the maiden-mother whom "all generations shall call blessed" has been addressed as the Blessed **Virgin**. This tremendous truth has been enshrined in a formula that has

been handed down in the schools of theology for many years. "Mary was a virgin **before**, and **after** the birth of Christ!" Jesus Himself was a virgin; He showed preference for virginity among those close to Him, such as the beloved disciple St. John and the Apostle of the Gentiles, St. Paul. It was most fitting that His Mother be virginal as well. Thus Pope St. Martin I, over 1300 years ago, dispelled all doubts in the matter by declaring: "She (Mary) conceived without seed, of the Holy Ghost, generated without injury (to her virginity), and her virginity continued unimpaired after the birth..."

Catholic teaching can be summarized in this fashion: before the birth of Christ, there was no use of marriage—a virginal conception; in the birth of Christ, a miraculous event—a virgin-birth preserving the virginal seal of Mary's body intact; and after the birth of Christ—no use of marriage and no other children!

Needless to say, we can now find it easy to understand why Our Lady has assumed the position in the minds of devout Christians as the patroness of holy purity. All-pure herself, in spite of threats and difficulties which we shall never fully appreciate and understand, since we are now so far removed from the immediate environment in which these wonderful events took place, Catholic devotion has directed attention to the Virgin-Mother of Jesus as 'Virgin of Virgins', "Mother most pure", "Mother most chaste", "Mother undefiled". Able to preserve this precious virtue of chastity in herself in an heroic manner, she is empowered under God to preserve it in others.

Since some Christians deny the value of Christian Tradition, we quote a few passages which prove that the so-called "brethren of Jesus" were not His real brothers but His cousins. The Jews did not have a special word for 'brother and cousin'. They used the word 'brother' for both, as Abraham called Lot his brother, although they were cousins. "We are brothers" (Gen. 18, 8).

St. Mark relates the wonderment of the Jews who said: "Is not this man the carpenter, the son of Mary and brother to James and Joseph and Jude and Simon?" (Mark: 6, 8).

The Blessed Virgin was not the mother of at least two of them, for St. Matthew says: "Many women were there... Among them were Mary Magdelen, Mary, the mother of James and Joseph" (Mt. 27, 56).

Who were these James and Joseph? They were the sons of the Blessed Virgin's sister Mary: "There stood beside the cross of Jesus His Mother and His Mother's sister, Mary" (John: 19, 25).

* * *

One of the wisest devotions you can practice yourself, one of the best lessons that you can impart to others, particularly the young, is the traditional devotion of the "Three Hails Mary" said morning and night for holy purity in honor of the Immaculate Conception of Mary. If you place your purity in the hands of Mary, you have entrusted it to the one human being who preserved it completely without stain. You can find no better person to protect you.

(Perpetual Help).

Old Testament Prophets – Elias

Rev. C. Gallina, M.S.C.

Elias remained at Sarepta for quite a long time. King Achab and Queen Jezabel did not know where he was. They were searching for him so that they could kill him. Why? Because Elias had told the king that God would punish him for worshipping idols! And you know how, many years later, wicked men in Jerusalem hated Our Lord because He blamed them for their sins.

The people of Israel were suffering terribly all this time, because of the famine. Elias felt very sorry for them. He prayed to God to send rain that grass and crops might grow again. God heard his prayer and said that He would send rain, but Elias must go first to see King Achab.

Was Elias afraid to go? No. He knew that God could protect him. He set out for Sarepta on the long journey, and on the way he met one of the king's servants who was out looking for grass for the king's horses. The servant saw and recognized Elias, but was surprised because Elias had not been in Chaanan for a long time. He knelt before the prophet and said, "Are you really Elias, my lord?" Elias replied, "Yes, I am. Go and tell your master, Achab, that Elias is coming".

When King Achab got this message, he went out to find Elias. He was not at all nice when he met the prophet. Achab said angrily, "Are you causing all this trouble in Israel?" Achab believed that Elias had prayed, asking God not to let it rain any more.

Elias replied, "It is not I who have caused the trouble in Israel. You have not worshipped God, but have adored the idol of Baal; and God is punishing you for this wickedness".

Then Elias told the king all that he must do if he wanted rain. The pagan priests of Baal must be sent to the top of Mount Carmel. Elias would meet them there.

Early one morning, then, Elias met the wicked priests of Baal on the mountain-top. A great crowd of people had gathered there also, including King Achab, but not Jezabel.

What was Elias going to do? He was going to show the people that his God was the true God, and that Baal was only an idol and a false god. Elias began by speaking to all the people.

"If mine is the true God", he said, "follow Him; but if Baal be the true God, you can follow Baal. I am only one prophet, but the prophets of Baal are four hundred and fifty men. Let the prophets of Baal kill a bullock, place it on an altar, and then ask Baal to send fire from heaven to consume it. I will do the same with another bullock, and I will ask the true God to send fire from heaven. If Baal sends fire, you will know that he is the true God. But if my God sends fire, then you will know that the true God is the One I worship".

All the people were pleased with this idea, and they agreed to accept the test.

The priests of Baal killed their bullock, piled up wood on the altar, and placed the animal upon it. Then they began to pray to Baal that he would set the wood on fire. All the morning they cried out, "O Baal, hear our prayer"! At mid-day, while they were still crying out, Elias said to them, "Shout with a louder voice. Perhaps your god is talking to someone, or he has gone for a walk, or maybe he is asleep and must be awakened".

The pagan priests prayed all the louder, and cut themselves with knives till they were covered with blood. But their prayer was not answered. No fire came.

Then Elias said it was his turn. He built an altar of stones, put wood on it,

killed a bullock and laid it on the altar. And he told the people to pour buckets of water over the wood, making it still harder to burn. Much water was poured; it filled a trench dug around the altar. While all the people listened, Elias then prayed:

"O Lord God of Abraham and of Isaac and Israel, show this day that You are the God of Israel, and that I am Your servant, and that according to Your commands I have done all these things. Hear me, O Lord, hear me".

Fire came down from heaven and burned up the dead bullock and the wet wood, and it dried up all the water that had been thrown over the altar. The people were filled with wonder. They fell on their knees and cried out, "The Lord is the true God! The Lord is truly God!"

But did the people give up their idolatry? Next month we see what followed upon this great miracle.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 3

Volume XXXVI, No. 3

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Що означає Христове Воскресення? — С.Х. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Київська Софія — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 6
За братне співжиття Української Католицької і Православної Церков — 7
Австралія — 14
Власність нашого ближнього — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? — 17
Австралійські вибори — 20
Ми майже зруйнували свою родину — М.Щ. 22
Чи мусимо все боронити? — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 27
Присуд на Спасителя — 28
Хто такий Михайло Ангело? — 30
Salvation in the Light of Easter Dawn 33
Mary in the Eastern Liturgies — Rev. John Stuchlak, C.SS.R. 35
Palm Sunday to Holy Thursday — Frank Sheed 38
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 41
The Laity Takes a Bow — Father Hilarion Pitman, O. Carm. 43
The Hostess with the Grace(est!) — John Zubaly 46
I'd Like to Know 46
Real Patriots ..... Th. Bleech 50
Australian Election 52
Respecting Authority in the Family 54
The Rulers of the Church — Father Gregory Baum, O.S.A. 56
The "Brethren" of Jesus — George J. Corbett, C.SS.R. 60
Old Testament Phophets — Elias — Rev. C. Gallina, M.S.C. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1964
APRIL

REDEEMERS

"Осанна! Благословенний, хто йде в ім'я Господнє! Цар Ізраїлів!" (Іван 12, 13).

VOICE

Земське життя Спасителя наближається до кінця

Р. С.

ПУБЛІЧНЕ життя Спасителя тривало около три роки. Зачалося воно по Його хрещенні в річці Йордані і закінчилося смертю на хресті. Під час цього трилітнього життя Божий Син ходив по Палестині і голосив людям Святу Євангелію, накликав до покути і покаяння, учив засад доброго життя і пригадував, що наша остання ціль це небо і вічне щастя в раю.

Початок закінчення земського життя Спасителя можна покласти на той час, коли в Витанії помер Його добрий приятель Лазар. Лазареві сестри, Марія і Марта, повідомили Христа про смерть свого брата. Спаситель пробув іще два дні там, де саме тоді проповідав, і аж потім сказав до апостолів: "Вертаймося до Юдеї!" (Ів. 11, 7). В тім часі Лазар лежав уже в гробі. Заявляючи Свій намір вертатися до Юдеї, Христос сказав Апостолам, що Лазар помер. Апостоли використали цю новинку, щоб відраджувати Учителеві туди йти, бо недавно жиди в Юдеї хотіли укаменувати Його. Все таки Христос не відступив від Свого рішення. Зобачивши рішучість Учителя, Тома заявив: "І ми теж ходім, щоб з Ним разом померти!"

* * *

Св. Іван в XI-ій главі своєї Євангелії переповідає події при воскресенні Лазаря. Марта, Лазарева сестра, почувши, що Христос наближався, вийшла Йому на зустріч і заявила: "Господи, якщо б Ти був тут, то мій брат був би не помер! Проте знаю, що Отець подасть Тобі все, чого б Ти не попрохав". Ці слова Марти виявляють, що вона сильно сподівалася, що Христос годен привернути життя померлому братові. Вона надіялася на це правдоподібно тому, що чула про воскресення дочки Яїра чи сина вдови. Це було легко, бо Христос і апостоли часто заходили до дому Лазаря і тому котрийсь з них

оповів їй про ці чуда.

Христос запевнив Марту, що Лазар буде жити, але Марта взяла ці слова в значенні останнього воскресення що відбудеться при кінці світу коли всі люди воскреснуть. Тоді Спаситель заявив: "Я—воскресення і життя!"

Спаситель звелів запровадити Себе до гробу Лазаря. Цей гріб досьогодні існує в Витанії і туристи відвідують його. Він викутий у скелі. Виглядає на маленьку пивницю. Як Христос звелів відкотити камінь що замикав вхід до гробу то Марта заклікала: "Господи вже чути від нього, бо це вже четвертий день відколи він помер!" З цих слів видно, що Марта не дуже сподівалася чуда. Тоді Спаситель звернувся до неї і проказав: "Хіба Я не сказав тобі, що як будеш вірити, то зобачиш Божу славу?"

* * *

Перед гробом Лазаря Спаситель сильно зворушився і заплакав. Євангелист пречудно описав це зворушення Учителя і реакцію на Його плач між жидами. Воскресення Лазаря в поблизькім до Єрусалиму селі не було припадком, як Сам Христос заявив, коли звіщено Йому хворобу Лазаря: "Ця хвороба не принесе смерти. Вона послана на Божу славу, щоб Божий Син був нею прославлений!" (Ів. 11, 4). Це чудо було частиною Божого пляну, щоб виявити жидам, хто такий Христос.

При наближенні до гробу, Спаситель стрінув другу сестру Лазаря Марію та її приятельок. Вони всі плакали. Заплакав і Христос. Чому ж Він плакав, коли знав, що незадовго воскресить Лазаря? Плач Спасителя виявляє Його глибоко людську природу і співчуття для заплаканої Марії.

Водночас серед сліз Спаситель мусів молитися до Свого Отця, бо перед чудом заявив: "Дякую, Отче, що Ти вислухав Мене!"

По відваленні каменя Спаситель промовив: „Лазарю, вийди!" І Лазар негайно ожив, його душа вернулася до тіла, і він обв'язаний жидівськими похоронними простиралами вийшов з гробу. Спаситель звелів скинути з нього ці простирала: „Розв'яжіть його і нехай іде собі "

* * *

Спаситель учинив це чудо, щоб скріпити вірність Своїх приятелів, і виявити ворогам Своє божеське посланництво в світі. Христос голосно згадав Свого Отця, щоб усі це чули „ради народу, що стоїть отут". І дійсно багато жидів, що мало добру волю, повірило в Христа, як зобачило чудо.

* * *

На жаль те саме чудо зовсім інакше вплинуло на Христових ворогів. Почувши про воскресення Лазаря, замість удатися до Христа і прийняти як запові-дженого Месію, жидівські провідники рішають убити Його і так позбутися свого Месії. Фарисеї вже давно бажали вбити Христа, але цьому мабуть безвірки і скептики садукеї противилися. По воскресенні ж Лазаря фарисеї і садукеї, з яких складався найвищий жидівський суд, стають одним фронтом проти Спасителя. Вони порозуміваються зо священиками, які мали вплив перед римським прокуратором Пилатом, і рішають позбутися Христа.

Свято Пасхи наближалося. В Єрусалимі було повно жидів,

бо тричі до року всі дорослі жиди були зобов'язані Законом іти до Єрусалиму на свята. Чутка про воскресення Лазаря блискавицею рознеслася між мільйоновою жидівською масою, бо Витанія віддалена від Єрусалиму тільки на 4 км. Всі заговорили про славне чудо. Кожен хотів подивитися на Спасителя, що доконав такого великого чуда. Тільки фарисеї, садукеї і первосвященики, пінячись з люті, зійшлися на таємну нараду і порішили вбити Христа і Лазаря.

* * *

В квітну неділю Христос рішив удатися до Єрусалиму. Він тоді пробував у Витанії. Ішов Він коротшою дорогою, що вела через Оливний Город. Він тут уперше не йде, але іде. Іде ж Він на ослі, а не на коні, як це було звичаєм між римлянами. Вороги Спасителя були між товпою народу. Вони напевно мусіли пригадати собі, як Соломон, син Давида, так само як цар в'їзджав до Єрусалиму з Оливного Городу.

Так місто Єрусалим, як усі дороги до нього були переповнені прочанами, що з Палестини і цілої римської імперії спішилися до Єрусалиму на свято Пасхи. Деякі приятелі Спасителя зачали застелювати дорогу своїми плащами. По цій дорозі ступав осел Спасителя. Зворушення між народом скріплялося. Одушевлення поширялося. Деякі прочани зачали різати вітки з дерев і кидати перед Спасителя. Вістка про Його наближення скоро облетіла Єрусалим. Безчисленна маса прочан, взявши в руку пальмові вітки, вийшла Йому на зустріч. Одушевлений нарід, зобачивши Христа, зачав кликати: "Осанна на небі! Благословенний Той, що йде в ім'я Господне." (Осанна це єврейське слово, що значить 'Будь ласка, спаси нас!').

Це простолюддя пізнало свого Месію в покірнім Спасителі. Це Він мав заснувати духовне царство Свого Небесного Отця на землі для спасіння всіх народів світу. На жаль жиди зле зрозуміли ролю Спасителя. Вони мріяли про віднову жидівського царства, яке римляни були знищили 59 р. перед народженням Христа, влучивши Палестину до римської імперії. Покірний осел, на якім Христос їхав, повинен був пригадати жидам, що Він не заміряв закладати земського царства, в якім жиди верховодили б. Його місія в світі це мир, а не війна.

* * *

З верху Оливної Гори Спаситель поглянув на Єрусалим. Він увесь лежав перед Його очима в долині на горбку. Поглянувши на це горде і закам'яніле місто, Спаситель знову заплакав, бо перед Його очима стала доля Єрусалиму та його мешканців. Він зобачив, що жиди незадовго відречуться Його. Не один з тих, що тепер кличе 'Осанна', в великодню п'ятницю кричатиме: "Розпни, розпни Його!" Бачив Він 71 рік, коли римські легіони здобудуть і дощенту знищать це місто, "що камінь на камені не полишиться".

Чому така страшна кара спаде на столицю жидівського народу? Тому, що "ти не пізнало часу твоїх відвідин". Христос плакав над Лазарем, бо любив його. Заплакав теж над нещасним Єрусалимом, бо так само любив його.

Одушевлене привітання Спа-

сителя народом викликало лють у фарисеях, але годі було говорити до народу. Ніхто був би не послухав їх. Ось тому вони удалися до Спасителя, щоб утихомирив нарід, але Спаситель відповів їм, що каміння кликатиме, як нарід затихне.

* * *

Одушевлення поширилося й на Апостолів. І вони сильно раділи прославленням Учителя, забувши Його заповідження про недалеку смерть. Мабуть Петро найбільше радів, бо відчував, що Царство вже недалеке, і він матиме ключі від нього. Либонь сам тільки Юда не тішився. Він думав уже про зраду Учителя і про 30 срібняків і дивувався, як зможе видати Спасителя Його ворогам, коли ввесь нарід так одушевлено вітав свого Месію!

Ось так різнородно сучасники ставилися до Христа. Одні любили, а другі ненавиділи Його. Хіба модерний світ інакше ставиться до Нього і Його Церкви?

Святий це прегарна людська жива статуя і відбитка Божого Сина, взірця християнської досконалости, бо Святі пильно використовують Божі ласки і засоби Христової Церкви, щоб перемогти власні пристрасті й відтворити в собі Божий образ.

Святий це живий і незаперечний доказ, що Божі заповіді не тяжкі до зберігання, бо мільйони чоловіків і жінок потрапили сумлінно зберігати їх і це вчинило їх святими.

Святий це Божий улюбленець, товариш анголів, учасник Божої природи (2 Пет. 1, 4) і син Всевишнього (Пс. 81, 6), тому він немов ясна зоря блистітиме в небі навіки (Дан. 12, 13).

Всі гріхи є злими вчинками, от як пияцтво, розпуста, обмова, крадіж, шахрайство. Ці діла є грішними, бо вони є злі. Тим часом гордість закрадається навіть у добрі діла та нищить їх. Хтось дає милостиню, приступає до Святих Тайн, виконує якесь добре діло, щоб показати, що він ліпший від інших або щоб люди хвалили його. Гордість обдирає ці добрі діла з надприродної вартости, тому Бог не тільки не буде нагороджувати, але покарає тих, що з гордости виконують їх, бо "Бог противиться гордим" (Як. 4, 6).

Божественна Літургія це не звичайна молитва, але найкраще богопочитання. Здається, що сильно зневажає Бога той, хто під час її відправи займається пустими гадками, хоч словами заявляє, що почитає Бога.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ ВИСОКО ЦІНИЛИ ТА КОРИСТАЛИ З ЧАСТОЇ СВ. СПОВІДІ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць квітень благословлене св. Отцем)

ЧЕРЕЗ св. хрещення ми стаємо Божими дітьми. Через освячаючу ласку в нас нуртує Боже життя. Однак тут на землі ми мусимо безупинно боротися з трьома непримиримими ворогами нашого спасіння: 1) з духом темряви, дияволом, 2) з лукавим світом і 3) з нашими власними пристрастями. В цій боротьбі людина бувало падає, тратить освячаючу ласку і гріх спотворює її душу. Однак милосердний Господь, знаючи нашу слабосильність, продумав над тим, щоб дати нам певний середник порятунку від вічної загибелі, дав нам Тайну сповіді. Її установив сам Ісус Христос, коли сказав по Своїм воскресенні апостолам: "Прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, кому затримаєте—затримаються" (Іван 20, 22-23). Тому св. Церква навчає: "Для тих, що грішать по хрещенні, сповідь є так конечна до спасіння, як хрещення є конечне для тих, що ще не відродилися наново".

Тому ті, що мали нещастя по хрещенні тяжко згрішити, повинні старатися чим скоріше очистити свою душу в добрій сповіді, щоб не наражувати свого спасіння і не позбавляти себе заслуг на небо та могли приймати св. Причастя. О, як прикро є бачити, що численні християни потім, як мали нещастя впасти в смертельний гріх, відкладають свою сповідь аж до великодного часу і так живуть в безнастанній небезпеці стратити свою душу на віки і позбавляють себе заслуг, бо їх діла, сповнені в стані тяжкого гріха, є для неба мертві. За таких ми повинні молитися, щоб милосердний Бог дав їм ласку пізнати нещасний стан своєї душі і склонив їх чим скоріше добре висповідатися.

Добра сповідь є дуже хосенна також для тих, що приступають до сповіді в стані Божої ласки, не маючи на совісти тяжкого гріху. Сповідь помножує в їх душах освячаючу ласку. Крім цього для всіх, що щиро з жалем сповідаються, Дух Святий дає особливіші сили поборювати гріх і лихі пристрасті, серце людини наповняє великим спокоєм. душі, а при щирім наверненні дає не раз відчувати солодкі внутрішні потіхи, після слів Христа: "Блаженні плачучі, бо будуть потішені" (Мат. 5, 5).

До сповіді, цеї Тайни Божого милосердя, треба зближатися з відповідним приготуванням: Просити Духа Святого ласки доброї сповіді. По цій покірній молитві іспитувати своє сумління, щоб пізнати свої провини, розбудити в своїм серці щирий жаль з крілкою постановою поправи, відтак щиро відкрити стан своєї душі в сповіді перед священиком, що заступає місце милосердного Христа, а певно з розгрішенням Пресвята Кров Спасителя обмие їх душі з гріховного бруду.

Тайна сповіді займає посереднє місце між хрещенням і Пресв. Евхаристією. В добрій

сповіді людина відзискує Боже життя, що дістала на св. хрещенні й дістає право прийняти св. Причастя. Сповідь відновляє стан невинности, що душа дістала на хрещенні й розположує до гідного прийняття Христа в Пресв. Евхаристії. Ця злука з Христом є запорукою вічного життя в небі: "Хто їсть моє Тіло і п'є мою Кров, той живе життям вічним і я воскрешу його останнього дня" (Іван 6, 54).

Тому є дуже пожиточно часто сповідатися. Часта сповідь приносить нам дуже обильні ласки. Як хата стає чистішою, коли її часто чистимо, так і сумління людини стає чистіше через часту сповідь. Каже один духовний Отець: "Чим частіше сповідаємося, тим скоріше позбудемося диявола. Не так легко будуватимуть ластівки своє гніздо на хаті, де їх кілька разів уже знищено; так само й диявол не так легко буде напастувати душу, що часто проганяє його частими сповідями". До частої сповіді дуже заохочується тих, що мають тільки повсденні гріхи, бо така часта сповідь є знаменитим засобом, щоб: "щодня поступати й рости в чесноті, щоб ліпше себе пізнати, щоб зростати в християнській покорі, позбутися лихих нахилів, захоронюватися від теплуватости (остиглости), щоб очищувати своє сумління, скріплювати свою волю, володіти, контролювати свої зворушення (емоції)" (Папа Пій XII, Енцикліка: Таїнственне Тіло).

Тому просім Пресв. Серце Христове через заступництво Пресв. Богородиці, щоб ми й усі високо цінили та користали з частої св. сповіді.

Місійне наміреннн: За прокажених.

Місяць травень: Загальне наміреннн: Щоб народи світу, відклавши набік недовір'я, могли жити мирно в дусі справедливости й любови.

Місійне наміреннн: За виховання африканських дівчат у християнському дусі.

Ісус зачав проповідати і говорити: Чиніть покуту, бо наблизилося небесне Царство! (Мт. 4, 17).

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Фатальний вибір

(Мт. 27, 3-32)

ЮДА, Його зрадник, зобачив, що Його засудили на смерть, розкаявся, звернув тридцять срібняків первосвященикам і старшині, та заявив: "Я згрішив, зраджуючи невинного Чоловіка!" А вони відповіли йому: "Що ж це нас обходить? Це твоя справа!" Тоді він кинув срібняки до святині та відійшов. Потім пішов і повісився.

Первосвященики взяли срібняки і сказали: "Не годиться класти їх до храмової скарбниці, бо це заплата за кров. І, порадившись, купили за них ганчарське поле, щоб ховати там чужинців, тому й досьогодні це поле зветься 'полем крови'. Отак сповнилося те, що пророк Єремія був заповів, кажучи: "І взяли вони тридцять срібняків, ціну, що її сини Ізраїля поставили на Нього, і заплатили ними за ганчарське поле, як це Господь сказав мені".

Як Ісус став перед намісником, то намісник запитав Його, кажучи: "Чи ти Цар Юдейський." Ісус відповів йому: "Так, Я Цар!" Коли первосвященики і старшина обвинувачували Його, то Він нічого не відповідав. "Чи Ти не чуєш", промовив до Нього Пилат. "як багато вони говорять проти тебе?", але Він ні на одніське оскарження не відповів, так що намісник був сильно здивований.

З нагоди свята намісник мав звичай звільняти для народу одного в'язня, котрого вони хотіли. Там був тоді відомий в'язень, що звався Варава. І як вони зібралися, то Пилат промовив до них: "Кого бажаєте, щоб я звільнив: 'Вараву чи Ісуса, що зветься Христос?' ", бо він знав, що з заздрости видали Його. Коли ж він іще сидів на суддейському кріслі, його жінка вислала посланця, що сказав: "Не мішайся до Цього Праведника, бо сьогодні в сні я багато натерпілася з-за Нього!" Священики ж і старшина намовили нарід, щоб домагався звільнення Варави і смерти Ісуса. Отож Пилат промовив і

спитався їх: "Котрого з двох бажаєте, щоб я звільнив вам?" "Вараву!" відказали вони. "Що ж я зроблю з Ісусом, що зветься Христос?"—Пилат сказав до них. Вони ж усі відповіли: "Нехай буде розп'ятий!" А намісник спитав їх: "Що ж він злого вчинив?" А вони ще сильніше зачали кричати: "Нехай буде розп'ятий!"

Як Пилат зобачив, що нічого не вдіє, а неспокій щораз більше зростав, то взяв воду, обмив перед народом руки і заявив: "Я не відповідаю за кров цього Праведника. Ви відповісте за неї!" Тоді ввесь нарід закликав, кажучи: "Нехай його кров спаде на нас і на наші діти!" Отак Пилат звільнив їм Вараву і, звелівши вперед збичувати Ісуса, видав їм, щоб розп'яли Його.

Тоді намісникові вояки взяли Ісуса до преторія і зібрали довкола Нього ввесь відділ воїцтва. Вони здерли з Нього одіж і наділи на Нього багр'яний плащ. Потім сплели терновий вінок і поклали Йому на голову, подавши тростину в праву руку. Заразом приклякали перед Ним і, кепкуючи, говорили: "Радуйся, Царю Юдейський!" Притому плювали на Нього, брали тростину і били Його по голові. Назнущавшись над Ним, зняли з Нього плащ, зодягнули в Його одіж і повели на розп'яття.

9

КАРА ЗА ПРАЦЮ В НЕДІЛЮ

Бог не раз уже в цім житті тяжко карає людей за те, що не шанують неділі та свята. Ось страшний приклад, що стався в одній місцевості в Канаді.

В церкві правилася Служба Божа. Замість іти на богослуження, чоловік каже до своєї жінки: "Слухай, Ганю. В нас сьогодні відправа. Всі люди підуть на Службу Божу. На фармах не буде нікого. Було б добре, якщо б ми сьогодні зварили собі трохи оковидки. Ніхто не буде знати, бо люди будуть у церкві."

"Добре", відповідає жінка. Ти вари, а я буду помагати тобі". І так замість іти на Службу Божу чоловік і жінка зачали варити горілку. Під час варення чоловік сказав: "Піди но і принеси води з криниці!" Криниця була на фармі. Жінка взяла ведро і пішла по воду. Проминуло багато часу, а жінка не верталася. Чоловік зачав шукати за нею. Не знайшов. Бідолаха не знав, де поділася бідна Ганя.

Повідомив поліцію. Поліція спиталася, що вона робила, заки пішла по воду. Шукали її по фармі, але не знайшли. Тоді зачали шукати в криниці, і знайшли там ведро і неживу Ганю.

Вона втопилася. Ніхто не знає, що сталося. Чи вона дістала удар серця, як брала воду з криниці, щоб варити горілку, чи може посовгнулася і впала в криницю, це Божа таємниця. Проте одне певне. Ганя не була б втопилася, якщо б була пішла до церкви на Службу Божу та не працювала в неділю!

Скільки то нещасть трапляється в неділю! Люди звуть це припадками. Це не припадки, а Божі кари за те, що деякі люди не бояться Бога і нарушують святочні дні. З Богом не вільно жартувати, каже Св. Павло, бо Він не дозволить людям кепкувати з Себе.

Св. Іван Вінней каже: "Якщо хтось хоче бути завжди бідним, то нехай краде чуже майно і працює в святочні дні!"

Як іде про те, щоб помагати іншим або працювати для організацій, то деякі люди задоволяються 'нічим'.

Маніфест М. Смотрицького до Української Нації

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

"Україно, чи справді пошкодив би тобі розрив із царгородським патріярхом? Адже розпрощались із ним надобре Московія, не прохають у нього палія митрополити волоські та молдавські. Не хочуть теж з його рук палія архиепископ Кипру і Грузи. Не хочуть теж царгородського палія серби і болгари. Всі вони не є змушені слухати царгородського патріярха, тільки самостійно керують своїми Церквами. І чи це шкідливе для них? 1051 року Україна не забажала собі, щоб висвячував Іларіона у митрополичий стан Михайло Керулярій, корифей розколу. При рукоположенні Клима Смолятича 1146 року те саме. Самі наші владики обрали собі Григорія Цамвлака.

Так само і тепер Україна може поставити для себе незалежного архиепископа або патріярха. Хай вона лише помириться з священною Римською Церквою. З цього буде велике добро для душі і для тіла усім українським прошаркам. А що скористала вітчизна, слухаючи сторіччями Царгород? Щоправда, був час, коли Бог посилав гаразди Україні за послух для царгородського престола, але діялось тоді ще, як сам Царгород слухав Риму! А зараз небесний Господь не благословить ані України, ані Царгороду. Пропало в нас і в них богословське вчення і світське мистецтво! Не має проповідників, вигасла в манастирях карність. Душпастирі занехали горливість для душ, вірні перестали зберігати Заповіді. Де зараз у нас вчені богослови, де пишнота Божих храмів християнських? **Для вилікування усіх тих лих маєш, Україно, знаменитий лік — це настановлення в тобі незалежного від Царгороду патріярха.** Так вилікуєш не тільки себе саму, але ще й широко й далеко розкинені народи спільного з Тобою обряду!" Ви зовсім безпідставно побоюєтесь, що з'єднання занапастить наш обряд. Справа календаря не така вже нерозв'язана! Адже вже сотень кілька літ тому самі греки силкувались виправити свій календар.

Так, Віленські Братчики: вселюдно заявляють, що я—з'єднаний із Римом. І оголошую це Вам, як діло неодмінне. Хоча б

ви ухопились найрішучіших заходів на знищення З'єднання, раніш чи пізніш **Українська Нація знайдеться в лоні святого З'єднання.** Адже це діло від Бога і вкорінюватиметься з дня на день".

Опис околиць Дермані на Волині

"Дерманський манастир збудував щедрий рід князів Острозьких. Посьогодні є він власністю його нащадків іншого коліна. Можна не погодитись з твердженням, що дерманські околиці найчарнівніші та найгабатші чорноземом на всю Волинь. Ніде там на Волині не родиться стільки добірних яблук і груш, сливок і вишеньок і знаменитого винограду, як саме на Дерманщині. Так вам тут родюща земля, що по лісах замість лісових ростуть овочеві дерева. Ці ліси тягнуться генген, на багато верстов, а їх годі назвати інакше, як величезними фруктовими садами. Околиці ці чудово сприяють уєдиненню душі з Богом!" (Єп. Я. Суша).

М. Смотрицький—бібліофіл і вчений

"Збагатив бібліотеку виданням Св. Письма та перекладами, соборовими збірниками й творами грецьких і латинських Отців, врешті цілими томами історії Церкви. На книги видавав архиєпископ поважні грошові суми, не тільки з манастирської каси, а й зо своїх власних грошей" (Єп. Я. Суша).

Докази Христової любови

МУСИТЬ полюбити Бога, що так сильно полюбив наші душі, хто призадумається над безмежною любов'ю, що Ісус Христос виявив нам у Своїм житті і особливо при смерті, коли витерпів стільки страждань за наше спасіння. Св. Бонавентура твердить, що рани Спасителя ранять навіть найбільше затверділі серця і розбуджують Божу любов навіть у найбільше холодних душах! "Ці рани ранять кам'яні серця і запалюють заморожені уми".

Ось тому в цім короткім викладі про любов Ісуса Христа розглянемо те, що наш Спаситель вчинив, щоб доказати Свою любов і змусити нас любити Його. Будемо користати з того, що Святе Письмо каже про цю правду.

Він полюбив нас і видав Себе за нас (Єф. 5, 2).

Бог вчинив людям дуже багато добродійств, щоб з'єднати собі їхню любов, а невдячні люди не тільки не любили Його, але й навіть не хотіли признати за свого Пана. Тільки в однім закутку землі цебто в Юдеї Його вибраний нарід признавав Його за свого Бога, але й цей нарід більше боявся ніж любив Його. Він не бажав, щоб люди більше лякалися ніж любили Його, тому стався подібним до нас Чоловіком і вбого проживав. Його земське життя було звичайне і повне страждань, а Його смерть тяжкою та неславною. Чому ж Він так поступив? Щоб здобути Собі наші серця!

Христос не був би менший або менше щасливий ніж був, коли б не був відкупив нас. Все таки Він рішив виєднати нам спасіння такими страшними трудами і муками гейби Його власне щастя залежало від нашого. Щоправда, Він міг відкупити нас без страждань, але так не вчинив, бо забажав Своєю смертю звільнити нас від вічної смерти. Міг використати різні засоби, щоб запевнити нам спасіння, але вибрав найбільше покірний і болючий цебто серед болів помер на хресті, щоб здобути собі нашу любов. Чому ж Він народився серед такої крайньої вбогости, чому проживав серед стільки страждань і чому вибрав Собі таку болючу смерть? Тому, що любив нас!

Бог так полюбив світ, що видав Свого единородного Сина (Ів. 3, 16).

Ох, яке велике значення має це словечко **так!** Воно виявляє такий високий ступінь любови, що ніколи не зможемо зрозуміти. Хто ж бо годен поняти, що Бог послав Свого Сина на смерть, щоб спасати пропащих людей. Хто ж міг нам подати такий великий дар як не Бог, що є безконечною любов'ю?

Змінна доля наших літургічних Богослужень

ЗАГАЛЬНО знане, що св. брати Кирило і Методій ширили християнство між слов'янами, і перекладали літургічні книги з грецької на слов'янську мову. З їх діяльністю зв'язаний і наш християнський культ включно з богослужебним обрядом, про який власне буде мова.

Український нарід завдячує свій світогляд релігійному культові й літургічному обрядові. Довгі віки лишав слід в психології Українця церковний лад, опертий на творах св. Отців та церковні Богослуження.

Церковні Богослуження, а в першій мірі Божественна Літургія, це глибока містична драма, яка підносить людину до небесних висот, каже забути про земське, а каже думати про небесне. Цим культом людина освячує себе, перемінюється і переображується на ліпшу.

В Церкві візантійського обряду, якої ми є членами, немає тих строгих і школених форм, що в католицькій Церкві латинського обряду. Богослуження нашої Церкви—це діялог священика і вірних, це переспів Божественної драми, що зображує життя, навчання, страсну смерть Христа Спасителя і Його воскресення. В нашій Церкві не допускаємо заступство щирих, сердечних людських співів органами, чи іншими бездушними інструментами. Саме слово "Літургія"—тобто спільне діло священика з вірними каже, що не сам тільки священик служить Божественну Літургію, але спільно з вірними: Священик вносить прошення до Всемогучого Творця, а вірні випрошують в Нього словами: "Господи помилуй", чи "Подай Господи", чи "Тебі Господи" і т.п. Спільне служення Божест-

венної Літургії вже так уложене, що кожний вірний по формах, рухах, кадженнях і інших обрядах священика може бодай дещо розуміти. Це все, що бачиться і чується відповідно настроює і священика і вірних молитовним духом, запалює святим вогнем, обоготворює та виносить понад земські справи до небесних висот, до Божого маєстату і робить людину іншою, ліпшою, святою.

На жаль, впродовж близько 400 літ, від часу повернення знову нашої Української Церкви до єдности зо св. Апостольською Столицею, наша Божественна Літургія багато стратила на красі, на символіці, на величі і маєстаті. В часі з'єднення нашої Церкви з Апостольською Столицею, ми знаходилися в границях католицької Польщі, яка не хотіла і не бажала признати східну Церкву за католицьку. З'єднення в очах тодішніх Поляків, це був тільки міст до ополячення Українців. Про з'єднення в нашім розумінні в очах Поляка не могло бути мови. Тому зараз таки зачалася гірка трагічна доля нашої Церкви. Завжди закидувано нашій Церкві, що вона некатолицька, що практикує так, як і нез'єднена, що не поступає в сторону католицизму, що формою не відрізняється від схизматицької і т.п. Зараз же за тим пішли заходи, щоб усунути все те, що в очах тодішніх Поляків некатолицьке.

Пішов натиск на Владик та обвинувачення, що не видно католицизму в Українській Церкві. Наше високе духовенство йшло на уступки Полякам. Запроваджували до Божественної Літургії деякі новості з римокатолицького обряду, хоч це не годилося ані з нашим літургічним культом, ані з духом нашої Божествен. Літургії. І так: стишено мельодійні співи в наших Церквах, щоб уподібнити до латинських, священиків змушувано, щоб читали св. Євангелія зі служебників, як це бувало в польських костелах, друковано служебники в формах фоліо, як це є в латинників і переношено їх з одного боку престола на другий, усунено зі Служб Божих теплоту і губку, бо цього не має в культі латинників, запроваджено шептані св. Літургії, так, щоб ніхто не чув священика, а для вірних впроваджено дзвінки, щоб знали, коли відбувається сакраментальна подія; введено уминання рук перед св. причастям, бо так у латинників. Св. Причастя подавано вірним не в формі стоячій, як бувало і як вірні приступали на зазив священиків, але вірним казано клякати і мимо зневаги для Пресв. Евхаристії, священик часто ходив з Пресв. Евхаристією по цілій церкві, щоб подати святе Причастя вірним. Також запроваджено св. Причастя поза св. Літургією, а в багатьох церквах запроваджено органи. В деяких Церквах викидувано іконостаси, а святі Престоли присувано до стін на латинський взір. Також запроваджено в церквах проповідь по-польськи. Ці нищівні польські місії на українських землях цілими століттями нищили духове обличчя нашої Церкви та вповоювали нехристиянську ненависть до таких же християн Українців нез'єднеої Церкви з Апостольською Столицею.

З Божого Дому сталася наруга, в культ Господній вкралася ненависть до "місіонарів", з Літургічного обряду створився гебридизм. Нас все оскаржувано, що ми шизматики, невірники, некатолики і т.п.

Такі інновації насторожили цілий православний Схід. Наша Церква стала видовищем і темою завваг православного Сходу. "Унія" стала каменем претковенія у тих бурхливих часах завзятих релігійних спорів. "Дивіться"—говорили нез'єднені, таки наші українці,—"Дивіться до чого допровадила унія! Вона нищить наш св. обряд, з наших святинь робить костьоли, нівечить нашу славну літургічну традицію, спадщину св. Отців наших. Унія нас вповні облатинщує".

Очевидно, що такі потягнення в католицькій Польщі не принесли хісна ані св. Церкві, ані польській опінії, ані Українцям східнього обряду.

Православних "відвернуло від з'єднення св. Божіїх Церквей". Їх агітація мала повне оправдання, а це спинювало, а навіть перечеркувало ідею унії взагалі. Наше вище духовенство, допускаючи такі зміни в обрядову структуру нашої Церкви немало причинилося до послаблення унійної ідеї на наших Землях.

Коли обрядові нововведення постійно збільшувалися і стали грозити розвалом всієї літургічної структури нашої Церкви, тоді на Синоді в Замості (1720) поставлено межу, поза яку не вільно було йти дальше. Та Замойський Синод не був у силі усунути з обряду нововведень і все, що до того часу було введено—затвердив. А треба знати, що наше духовенство в тих часах було вже спольонізоване і в Церкві віяло латинським духом.

Обставини змінились з хвилею, коли наша Церква дісталась під австрійську владу. Враз із національним відродженням, започаткованим Маркіяном Шашкевичем й Голов. Руською Радою, прийшла черга й на Церкву. Наше духовенство аж тоді побачило, що наша Церква облатинщена і піднімається за очищення обряду. Ведеться довга обрядова боротьба, яка триває аж до львівського Синоду 1891 р. Подібно, як на Замойськім Синоді так і тут, процес латинщення дещо здержано, але звороту до світлих обрядових традицій нашої Церкви не зроблено. Наша Церква й надалі мала лишитись під літургічно-обрядовою формою, ні то східною, ні то західною.

Та прийшов таки благословенний час для нашої св. Церкви, час владичества Божого Слуги Андрея. З його вступленням на митрополичий престіл, зачався знову обрядовий рух. Не була це вже боротьба, як передше, але фермент, з якого вилонювались зариси чогось нового в цілому житті нашої Церкви. Митрополит, апостол церковного з'єднання, перший з поміж усіх побачив, що наша Церква з таким літургічно-обрядовим обличчям, не може причинитися до реалізації унійної ідеї на Сході. Він толерує, і навіть піддержує змагання вертатись до своїх давніх обрядових форм. Відновлює старинний чин монахів Студійського Уставу та велить їм держатись в богослужебних відправах давніх обрядових форм.

Тому, що нововведення до нашого церковного обряду вже присвоїлися в українському народі—Митрополит дуже здержливо веде справу обрядову, що-

би не ранити душ несвідомих в обрядових справах вірних. Для запевнення розвитку й росту нашого літургічного культу, велить оснувати в Богословській Академії катедру Обряду й Літургіки, яка знайшла свій вияв під вмілим проводом нинішнього Митрополита-Ісповідника і поворотця із 18-літньої каторги, Йосифа.

Щоб очистити обряд з невластивих латинських додатків, Митрополит скликує до Львова Міжепархіяльну Обрядову Комісію з представників усіх тодішніх українських католицьких епархій, включно з заокеанськими, якої завданням було вернутися до своїх літургічних форм та устійнити літургічний обряд і текст наших Богослужень та видати їх для ужитку всіх наших европейських і заокеанських епархій.

Це була вже крайна пора, бо літургічна справа ставала щораз більш хаотичною, бо кожня епархія витворювала свій власний "обряд". Від 1928 до 1936 року працювала Міжепархіяльна Комісія і по семи роках устійнила текст Богослужень. Щоби цей текст мав обов'язуючу силу, Слуга Божий Митрополит переслав його до апробати св. Апостольської Столиці в Римі.

Священна Конґреґація для Східньої Церкви на своїому пленарному засіданні перевірила й устійнила цей текст наших літургічних книг та віддала їх до друку. Священна Конґреґація видала опінію, що на протязі довгих літ не лише літургічні тексти, а то й рубрики позмінювано й перекручено та переіначено, про що св. Апостольська Столиця не знала. Святіші Отці, Римські Папи, завжди впродовж століть підчеркали в своїх письмах і документах, що належить ненарушно зберігати чистоту східнього обряду та придержуватися найдавніших літургічних текстів.

В 1941 році Апостольська Столиця вперше в історії зачала видавати наші літургічні книги належно справлені та приноровлені до вимог нашої давньої церковної традиції. Для успішного переведення її в життя та наявного об'яснення літургічних і обрядових форм. Священна Конґреґація для Східньої Церкви видала окрему книжечку з поясненнями обрядів у всіх наших богослуженнях, загально вживаних у наших парохіяльних Церквах.

Це пояснення з назвою "Устав Богослужень" має надзвичайно велику вартість для кожного священика, бо подає вказівки, як належить відслужувати поодинокі священодійствія.

Апостольська Столиця поклала свою печатку для ненарушности нашого святого літургічного культу, для збереження стародавнього церковного обряду, яким так торговано, шукаючи при його помочі політичних користей. Апостольська Столиця заборонила під гріхом змінять рубрики, обрядові форми та всякі відхилення від обрядової форми й літургічного тексту.

Живемо в щасливому періоді нашої св. Церкви, бо є запорука св. Апостольської Столиці, що й наші Богослужения і форма наших молитов і літургічний обряд приберуть давну нашу, світлу традицію, та стануть святою славою Вселаскавого Бога Творця.

О. Ю.
(Християнський Голос)

Хіба вистачає тільки критикувати?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Є ДЕЯКІ люди, що все критикують. Здається, що ця схильність все критикувати це їхня друга природа. Інші ж люди знову нездібні до ніякої критики навіть у тих речах, що їх треба розумно критикувати, щоб поправити їх для особистого добра чи для добра Церкви. Для них усяка критика це непослух законній владі та своєрідний бунт.

Протестантський богослов, Карло Барт, що був одним із протестантських спостерігачів на першій сесії Другого Ватиканського Собору і є дуже прихильно наставлений до католицької Церкви, отак раз висловився: "Ви католики це дивний нарід. Що ж роблять деякі з вас, як зобачать, що в Церкві щось у непорядку? Вони тільки глибоко зітхнуть, проковтнуть прикру річ, тричі стравлять її і заявлять: 'Я все таки католик'. І нічого в цій справі взагалі не роблять".

Вже віддавна наші некатолицькі брати критикують католицьку Церкву за те, що вона нездібна реформувати себе і так, відновляючись, пристосовуватися до модерних часів, щоб краще розуміти людей і легше провадити їх до Бога. Їхне переконання, що Церква нездібна відновлятися, чинить її неймовірною для некатоликів. Вони осуджують водночас Церкву за те, що вона ніби затримує давні мірські пишні звичаї замість намагатися обновляти себе в Христі та застосовуватися до духа Євангелії.

* * *

Що ж католик має чинити, як зобачить, що в Церкві існує якесь лихо? Чи він має проковтнути прикру справу? Напевно, що треба часто мовчати в таких обставинах, бо й наші некатолицькі брати так само мовчать, як дивляться на неприємні речі в своїх Церквах.

Христова Церква складається з людей, що становлять її людський складник. Цей людський складник може бути ліпший, гірший, добрий або часом і лихий, нездібний і невідповідний на деякі позиції. Навіть Христос не годен повернути всіх грішних людей у безгрішних анголів. Люди назавжди залишаться людьми, тому їхні діла будуть завжди людські, навіть як ці діла заторкують святі речі. Через те ці святі речі деколи бувають недосконало трактовані чи навіть надуживані. Християни мусять терпіти в Церкві багато недосконалостей так, як Церква мусить так само багато вибачати християнам, що є її духовними дітьми.

* * *

Хоча католики повинні і навіть часто мусять мовчати на вид неодної лихої речі, все таки вони повинні, ба й інколи зобов'язані критикувати те, що заслуговує на критику. Проте ця критика мусить бути розумна, в відповіднім місці та часі. Проте сама критика не вистачає, бо її замало.

Що робить добрий господар, як зобачить, що в його домі не все в порядку, бо замок від дверей не функціонує так, як треба, вапно пооблітало зо стін і дах тече? Хіба він спиниться на пустім критикуванні та на-

ріканні на нещасний дім? Ні, якщо він розумний господар, то береться до роботи, щоб направити двері, залатати діру в даху. і вичистити дім з бруду. Кожний дім потребує віднови. Що старший дім, то більше і частіше треба відновляти його, щоб виглядав так, як добрий дім повинен виглядати.

Подібно діється з Церквою. Церква це Божа і людська установа. В ній є людський і Божий складник. Божий складник —це Христос, Його ласка, Святий Дух, святі тайни, скарби об'явлення, тощо. Цей складник не може старітися, ані стати лихим, бо він Божий. Водночас в Церкві є так само людський складник, цебто засоби, якими Церква передає людям Боже об'явлення, звичаї, традиції, спосіб богопочитання, законодавство, тощо. Цей людський складник може бути і повинен бути завжди обновлюваний, щоб люди могли мати легкий доступ до Божого об'явлення та його безмежних скарбів, бо ці скарби Божі доходять до людей через Церкву.

Це правда, що Сам Христос збудував Церкву і збудував її на Петрі та Апостолах. Проте в цій будові та розбудові і поширенні її по цілім світі Він дозволив людям співпрацювати з Ним і зо Святим Духом. Розбудовуючи Церкву, люди можуть добре або лихо співпрацювати з Христом. Часом ці грішні люди більше дбають про себе ніж про Христа і душі, і тоді до Христової Церкви закрадаються надужиття, застарілість, нетолерантність, тощо. Всі ці речі треба постійно поправляти, бо життя це діяльність. Воно йде вперед, тому залишається позаді той, хто не хоче йти в парі з ним.

* * *

Сама Церква свідома, що вона не є безгрішна і вседосконала, бо пощо б покійний Папа Іван XXIII був скликав вселенський Собор і нащо його наслідник Павло VI продовжав би його, якщо б у Церкві було все в порядку? Ніхто згідно з правдою не годен закинути католицькій Церкві, що вона відкидає всяку реформу, бо це було б неправдою. Історія Церкви і різних Соборів це наявний доказ, що Церква намагалася реформувати себе саму, хоч часто ця реформа не була вдала або всестороння. Це треба приписати людській уломності її провідників або несприятливим часам, що не дозволяли на повну обнову.

Ось декілька прикладів цієї спасенної реформи і самообнови:

1) Зразу Божественна Літургія (Служба Божа) навіть у Римі правилася по-грецьки, бо тодішні християни розуміли грецьку мову. Коли ж на початку третього століття грецька мова стала незрозуміла в Римі, то тоді заведено там до Літургії латинську мову, якою тоді там люди говорили. Шкода тільки, що латинська Церква не трималася того самого звичаю в пізніших століттях, змінюючи латинську мову на національні живі мови тих народів, між якими її місіонери голосили Святу Євангелію, бо це було б приспішило поширення християнства між тими народами.

Проте й це тепер зроблено на другій сесії Другого Ватиканського Собору. Соборові Отці рішили, що всі святі тайни і майже ціла латинська Служба

Божа, за винятком канона (передпричастної частини, що священик відправляє потиху) будуть відбуватися в рідній мові кожного народу, що належить до латииської Церкви. Збір місцевих єпископів кожного народу має подбати про це, щоб живу мову введено в ужиття в своїх краях. Тепер члени латинської Церкви розумітимуть те, що діється при вділюванні святих тайн і відправі богослужб.

В східній нашій Церкві це право завжди мала наша ерархія і тому введення живої мови до Літургії та вділювання святих тайн належало до неї, бо такий дух східньої Церкви. Як Кирило і Методій прийшли проповідати святу Євангелію між слов'ян, то вони не вводили грецької мови, але відразу перекладали святі книги на живу мову народу, між яким працювали.

2) Коли на Заході в латинській Церкві запанувало зіпсуття і зсвітуватіння між народом і клером, то такі святі мужі, як Св. Вернард з Клерво, Св. Домінік і Св. Франциск Асиський дуже багато вчинили, щоб зреформувати негідне життя християн і привернути Церкві її божеський блиск.

Заки Мартин Лютер виступив проти латинської Церкви, то багато реформаторів трудилося над цією справою. Сам Лютер зразу домагався речей, що на них можна було легко дозволити, от хоча б живої мови в Літургії, Причастя під видами хліба і вина, тощо. Коли ж відкинено його домагання, тоді Лютер і його співпрацівники отверто виступили проти Риму і в запалі реакції відкинули багато речей, яких не вільно відкидати, якщо хтось хоче бути християнином. Самі сьогодніщні послідовники Мартина Лютера цебто лютерани бачать, що Мартин Лютер не мав права відкидати багато речей, які він відкинув, бо всяка реакція буває звичайно крайня. Ось тому лютеранський синод у Берліні тому кілька років видав рішення, яким заохочує лютеранських пасторів заводити ушну сповідь, хоч Лютер назвав її винаходом Риму.

Хоч Рим відкинув предложену Лютером реформу, все таки не відкинув ідеї реформи. На Тридентському Соборі проведено дуже багато спасенних реформ клеру, папства, богослужб, тощо. Теперішній же собор у Римі так само проводить численні реформи церковного життя і законодавства, хоч ще багато залишається до зроблення і обнови, от хоча б у справі читання Св. Письма, різних набожностей, богослов'я, місіонерської праці і інших.

Всю цю реформу Церква проводить, щоб сповнилося бажання покійного Папи Івана XXIII, щоб Церква стала така, щоб наші некатолицькі браття не мали трудности пізнати в ній Христової Церкви. Отож не слід завжди мовчати на зло, ані все критикувати, але треба братися до праці, щоб направити лихо.

Один пасажир раптом стримав всій автомобіль. Той, що їхав за ним, мало не вдарив його. Вискочивши з автомобіля, злісно закликав до того, що, не даючи знака, раптом спинив автомобіль. "Пробачте", промовив винний. "Моя жінка і я не хотіли вам робити клопотів. Ми тільки випробовували пояси, які мають забезпечувати нас перед несподіваними акцидентами!"

Наша участь в Богослужбах

о. Роман Ганас

КОЖНА людина, зосібна кожний християнин повинен відповідними актами почитати Бога як свого Творця. Відколи Бог сотворив світ, люди все почитали Бога. В Старому Завіті люди почитали Бога способом не цілком совершеним. Найвищою формою почитання Бога в них було приношення жертв зо звірят і плодів землі. В Новому Завіті християни почитають Бога пізнанням, любов'ю Його і зберіганням Його Заповідей, особливо ж участю в найчистішій жертві Св. Літургії—Служби Божої.

Почитати Бога значить віддати Йому цілого себе, ціле наше життя, наші думки, нашу волю. Найкращою формою почитання Бога це молитва, добрі діла та життя згідне з Його законами. Почитати Бога можемо поодиноко і почитати Бога можемо збірно. Почитати Бога можемо в кожному місці нашого перебування і в кожному місці нашої праці. Найкращими місцями почитання Бога є Божі доми-церкви, місця спеціяльно призначені для почитання Бога, де в спокою на самоті чи в спільноті можемо з Богом розмовляти, можемо Бога перепрошувати, можемо Бога просити про потрібні нам ласки до життя, тощо.

Божими і церковними заповідями є установлені спеціяльні дні, в яких віруючі люди повинні почитати Бога. Такими днями для всіх християн є неділі як пам'ятка Воскресення Ісуса Христа й інші святочні дні, що пригадують важні події з життя Ісуса Христа, Матері Божої чи Святих. Одним з важних обов'язків добрих християн це присутність у церкві в неділі та свята й участь в Св. Літургії чи других богослужбах, спільно з цілою громадою. Спільна участь вірних та молитва в спільних Богослужбах, це сповнення Божої волі в акті творення людини, як одиниці соціяльної, це сповнення бажання Ісуса Христа, що там де є двох або трьох зібраних на молитву в ім'я Христа, там Христос є з ними, це вияв любови для всіх присутніх в церкві на молитві, це дуже корисний виховний примір для всіх, передовсім для молоді, коли члени того самого народу і тої самої віри спільно моляться, а ті, що спільно моляться, люблять себе. Там де згода та любов, там Бог не щадить Своїх ласк. Взявши до уваги, що ми українці визнаємо віру в Бога через наш прекрасний співучий обряд, то скільки духової сили, спокою, надії, радости дістають всі ті, які збираються в наших церквах на спільні богослужби, на спільну Св. Літургію, під час яких щирими серцями, рідною мовою і милозвучними нашими церковними піснями віддають Богові славу, просять прощення гріхів і благословення. Які прекрасні дари нашої церковної, обрядової традиції передали нам минулі століття, яких може часто не вміємо оцінити і використати, нехтуючи обов'язком в неділі чи свята відвідати свою церкву, взяти участь в Св. Літургії чи других богослужбах і скористати з тих Божих ласк, яких Бог не відмовляє тим, що почитають Його.

Наш народ любив все громадно брати участь в спільних богослужбах в рідних церквах на рідній землі. Спеціяльно наші села і наші селяни зберігали цей обов'язок дуже сумлінно. Як дуже важним і корисним є для нас тепер на чужині кожної неділі чи свята відвідувати наші церкви і в них, в цих куточках рідної землі, спільними молитвами і спільними піснями дякувати Богові за опіку над нами, гоїти тугу, гоїти терпіння в боротьбі життя і просити в Нього благословення для себе та наших дітей і благати помочі для нашої терплячої України! Спільна участь вірних в церковних богослужбах, це не лише вияв віри, але водночас незаступаєма виховна школа для цілого народу, коли всі його члени, старі, молоді, багаті, вбогі, взагалі нарід і його провідники сходяться всі разом до церкви на спільну молитву, та діянням такої щирої спільної молитви єднаються, прощають собі і стають покірними, бо там де згода та любов, там Бог перебуває. Можливо, що тих, яким Бог більше дав, чи тих, яких Бог допустив стати провідниками нашого народу часто бракувало в минулому та може бракує і нині на спільних богослужбах з народом в наших церквах, на покутних св. Місіях, на спільному приниманні Св. Тайн. Можливо, що за ці помилки наших провідників практично не признавати Бога, НЕ ПОВИНУВАТИСЯ Його законам в будові долі нашого народу ми не вміли вирівнювати своїх противенств, ми не розуміли, що значить прощати, в ім'я найвищого добра народу —його волі, та через це ми змарнували великі нагоди історії, які часто не трапляються. Ми сіяли незгоду, тому нині збираємо неволю.

* * *

Щоб спільні Богослужби в церкві принесли вірним великі користі, то мусять бути сповнені певні услів'я. На всі богослужби треба являтися в час, і не спізнятися.

Брак точности, сталі спізнюванняся деяких наших людей до церкви чи на другі народні зібрання, це одна зо злих привичок багатьох з нашого народу, це ознака малої культури, а коли ходить про церкву, то це ознака слабої віри. На всі богослужби треба являтися з молитовником в руках. Переступаючи церковні пороги, мусимо бути свідомі, що до церкви прийшли ми не на те, щоб зустрінутися зо знайомими чи показати свою модну одіж, але щоб сповнити великий обов'язок нашого життя, віддати пошану та виявити вдячність Богові, і в покірній інтимній розмові з Ним перепросити Його за гріхи й отримати те, що треба нам для нашого життя. Така покірна розмова з Богом в молитовній сполуці не лише доконує, що наші молитви є часто вислухані, але виєднує для багатьох такі ласки, які часто можемо назвати чудами.

Наша участь в Церкві в спільних богослужбах буде активною тоді, коли разом з усіма присутними в церкві людьми будемо разом співати, разом молитися чи разом відповідати, коли ходить про Св. Літургію. Ісус Христос вмирав на Голгофті за наші гріхи не самий, але вмирав на очах товпи

народу, на очах приятелів і ворогів. Той самий Христос, коли з'являється під час кожної Св. Літургії на престолах наших церков, то Він чекає на ревне, активне почитання всіх присутніх в церкві, в їх спільних піснях чи молитвах. До нашої активної участи в спільних богослужбах буде належати обов'язок уважно вислухати проповідь. Почуті думки треба практично впроваджувати в щоденне життя.

Заповняймо наші церкви тут на чужині в неділі та свята. Наші церкви на чужині, наші богослужби, наші хори, наш обряд і наші релігійні церемонії це одинокі наші духовні скарби, що залишилися нам на чужині як запах, як візія рідної землі, яку часто згадуємо, за якою тужимо та яку ледви чи коли в житті знову побачимо.

ПРАВДОМОВНІСТЬ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ЛЮДИ задовільно можуть жити разом тільки тоді, коли говорять правду та можуть довіряти один одному. Тому Бог приказує: **"Не свідчи неправдиво на свого ближнього"** (Вихід 20, 16).

Бог дав нам силу висловлювати наші гадки словами та в цей спосіб передавати їх іншим людям. Коли наші слова й діла завжди відповідають нашим внутрішнім думкам, тоді ми є правдомовні або заслуговуємо на довір'я.

Правдомовність є дуже цінною річчю. Сам Бог—це безмежна правда. Правдомовність чинить людей шляхетними й гідними пошани. Вона є сильною підставою до довір'я і певности поміж людьми. Тому Бог вимагає від нас, щоб ми були правдомовні.

Гріхом проти правдомовности є говорити неправду, це є говорити щось фальшивого коли знаємо що воно є фальшиве. Ніколи не можна говорити неправди, навіть щоб помогти ближньому чи щоб позбутися клопоту. Здається, що дехто думає, що це є добре говорити неправдиві речі коли він тільки жартує, але коли інша людина не може знати, що це є жарт, тоді він залишається неправдою. Коли хто говорить неправду, про яку знає, що вона поважно пошкодить ближньому, тоді він смертельно грішить. Гріхом проти правдомовности є також лицемірствувати, це є вдавати ліпшого, приязнішого або більше чесного ніж дійсно ним він є, або бути лукавим і закулісним, або підлещуватися людям, щоб дещо дістати від них.

Неправда—це дуже велике зло. Брехун наслідує диявола, про якого Христос сказав, що він є **"батьком неправди"** (Іван 8: 44), тому він дуже не подобається Богові: **"Уста брехливі —огида в Господа, а чинячі правду—його уподоба"** (Прич. 12:22). Неправда псує характер людини, нищить довір'я поміж людьми та є причиною безконечного клопоту в світі.

Правдомовність не вимагає, щоб ми завжди ляпали все те, що думаємо. Деколи це тільки є розважно або й добродійно мовчати, напр. щоб заховати секрет або щоб не зневажати когонебудь.

Коли б ми щось обіцяли, або погодились на щось, ми є зобов'язані додержати обітниці та бути вірними нашій угоді. Ми маємо бути гідними довір'я або вірними. Бог є безмежно вірний і він додержує свого слова та залишається вірний обітниці, що її Він вчинив з нами. Невірність і дволичність підбурює одного проти другого, а вірність разом єднає їх.

Правдомовна людина є та, якої слова та діла годяться з її внутрішніми гадками. Людина завжди повинна бути правдомовна, тому що Бог є правдомовний, тому що правдомовність ушляхетнює людину та й тому що правдомовність провадить інших, щоб довіряли їй. Неправда псує характер, нищить довір'я і спричиняє багато лиха в світі.

Святе Письмо вчить: **"Слово ж ваше нехай буде: "Так, так", "Ні, ні"** (Яків 5, 12). **"Тому то, неправду відкинувши, говоріть кожен правду до свого ближнього, бо ми члени один для одного"** (Ефес. 4, 25).

ЩАСЛИВА ЧЕРНИЦЯ

Марійка Н. була молоденькою вчителькою. Своєю щирою побожністю і добротою з'єднувала собі серця всіх тих, що знали її. Три юнаки хотіли оженитися з нею, цебто один бизнесмен, один інжинер і один лікар, але Марійка відкинула їхні предложення. Її серце рвалося до Бога. Товаришки назвали її нерозумною, як довідалися, що Марійка відкинула предложення лікаря жениха, і заявили, що їй мабуть щось бракувало в голові.

Ні, Марійці нічого в голові не бракувало. Вона тільки не відчувала щастя серед світу. Земські добра не задовольняли її палкого серця. По довгих розмовах зо своїм сповідником, Марійка рішилася стати черницею, що й виконала по двох роках. Тепер вона щасливо проживає в монастирі і молиться за українську Церкву та нарід.

Хто ж покликав її до монастиря? Христос, Цар людських сердець. Марійка народилася дуже слабенькою дитинкою. Всі були переконані, що вона внедовзі помре. Тоді засмучена Марійчина мати взяла свою донечку, занесла перед ікону Пресвятого Серця Ісуса і пожертвувала її Христові: "Ісусе, якщо Марійка не помре, то вона буде черницею!" По цій присвяті мати мовчала і нікому, навіть Марійці, не згадувала про неї, хоч була певна, що колись Христос зажадає цієї жертви. Так і сталося. Як Марійка повідомила батьків про рішення стати черницею, тоді заплакана мати розповіла, як вона присвятила донечку Христовому Серцю. Хоч материне серце боліло, вона все таки поблагословила Марійку до монастиря.

Наш нарід потребує таких матерів і таких дочок, як Марійка й її мати.

Нема сумніву, що керування автомобілем вимагає більше напруги в містах аніж літання ракетою. В Каліфорнії лікарі зміряли биття серця шоферів. Їх серце билося 78 разів на мінуту на звичайних вулицях, під час сильного руху підходило до 115 і сильно збільшалося кожний раз, як шофер нагло вживав гамульця. Як же астронат Карпентер вилітав у простори, то його серце билося 96 разів на мінуту, а як вертався в атмосферу, то 104.

Колись твердили, що всі мінерали в людському тілі вартують тільки 98 ц. Все таки вони годні видати з себе енергії вартости 85,000,000 долярів.

1) Я десь читав, що Пилат сильно намагався звільнити Ісуса Христа, заки засудив Його на хрест. Він навіть покликав відділи війська, щоб здусити заворушення між жидами, які домагалися смерти Спасителя, але ці відділи прийшли запізно, тому Пилат мусів уступити жидам і видати Христа на смерть.

Ми нічого певного не знаємо, як Пилат намагався боронити Христа, за винятком того, що подає Св. Євангелія. Пилат бачив, що Христос невинний, бо через зависть жиди домагалися Його смерти. Ось тому Пилат предложив їм Ісуса і розбійника Вараву, але жиди вибрали Вараву.

Недавно в Англії знайдено якийсь документ, ніби листа, що Пилат мав написати до царя Тиверія, що саме тоді панував у Римі. Цей документ вислано до Риму, щоб його науковці прослідили. Вислід розшуків виказав, що цей документ був апокрифом цебто підробленим документом. Він був уложений аж у четвертім або п'ятім столітті по смерти Христа.

В цім документі дійсно сказано, що Пилат поважно намагався рятувати Христа від смерти, але не потрапив опертися впертості жидів. Він мав покликати легіон вояків, але вони прийшли один день запізно. В документі так само сказано, що Пилат прослідкував справу воскресення Спасителя, але лідер сторожі заявив йому, що це неправда, що сторожа заснула і тоді апостоли викрали Тіло з гробу.

2) Скільки є святих Папів?

Всіх Папів досіль було 262. З них 78 є почитані як святі, але тільки п'ять Папів були досіль канонізовані: Лев IX (1049-54), Григорій VII (1073-85), Келестин V (1294), Пій V (1566-72) і Пій X (1903-1914).

Так само 8 Папів проголошено блаженними. Перший блаженний Папа це Віктор II (1055-7), а Інокентій XI (1676-89) це останній.

Всі ці святі і блаженні Папи знані під тими іменами, які мали за життя. Перший Папа, що змінив своє ім'я при вибранні на Папу, був Отавіян (955 р.), що прибрав ім'я Івана XII.

3) Чи кожне слово подане в Євангелії було сказане Спасителем? Як Апостоли по такім довгім часі могли точно пригадати собі всі слова і речення, що Спаситель уживав, як проповідав?

Напевно багато слів і висловів є поданих у Євангеліях так, як Христос сказав їх, бо Спаситель ходив по Палестині і проповідав у різних місцях. Він мусів часто повторяти ті самі речі, бо слухачі були інші люди. Через те Євангелисти запам'ятали собі точно деякі вислови і речення. Інші ж речі подані тільки так, що вони передають нам змисл того, що Спаситель проповідав. Проте слід зазначити, що

Євангелисти писали Євангелії під натхненням Святого Духа, тому в них нема помилок. Вони точно і правдиво передали навчання Спасителя, хоч при тім вживали власних слів і описів.

4) Деякі науковці є безвірками, бо кажуть, що наука противиться вірі і доказує, що правди віри фальшиві. Як вони можуть таке твердити?

Віра—це Божий дар. Бог не силує нікого прийняти його, як і не силував жидів прийняти Свого Сина Ісуса. Хто хоче бути безвірком або недовірком, то напевно годен знайти претексти, щоб відкинути дар віри.

Між вірою і правдивою наукою не може бути конфлікту і противорічности тому, що Бог є Автором так віри, як правдивої науки, бо наука це студіювання світу та його законів. Бог не годен противорічити Собі цебто чинити одного в світі матеріяльнім, і потім об'являти людям щось зовсім інакше.

Маємо повно дійсних науковців, що були глибоко віруючими людьми і християнами. Останній з них це др. Фон Браун, найбільший знавець ракетів у світі. Він виразно заявив, що досліди над ракетами сильно скріпили його віру в Бога. Ось тому публічно сказав: "Знання і релігія це сестри".

Проте інколи буває, що люди не бачать лучности між релігією та наукою. Це тому, що людський розум заслабий, а не тому, що між ними є дійсна противорічність.

5) Якщо Бог сотворив людей для неба і хоче, щоб вони проживали під натхненням Святого Духа, то чому деякі люди відказуються слухати Божого голосу?

Деякі люди, нехтуючи навчанням і проводом Христової Церкви, беруть власну уяву за натхнення Святого Духа, ось тому часто сходять на манівці. Св. Іван перестерігає християн: "Не вірте всякому духові, але випробовуйте духів, чи походять вони від Бога" (I Ів. 4, 1). Якщо щось противиться засадам Святої Євангелії або загальному офіційному навчанню Церкви, то воно напевно не походить від Святого Духа. Святий Дух це Дух правди і світла, тому не може так провадити людей, щоб їхня віра і розуміння об'явлення противорічили собі навзаєм. Противорічності між різними християнськими віровизнаннями це наявний доказ, що Святий Дух не провадив їх у розумінні та толкуванні різних висловів Святого Письма, бо йнакше вони були б однаково розуміли його навчання. Сьогодні багато християн розуміє що противорічність, тому є загальне намагання між ними дійти до братнього порозуміння між всіма християнами, щоб вони всі, віруючи в Христа Спасителя, мали ту саму віру. Це намагання до об'єднання всіх Христових визнавців це напевно діяння Святого Духа.

6) Мій батько вмирав на рака. Ми всі це знали, але лікар заборонив нам це сказати батькові. Чи воно добре скривати вістку про недалеку смерть від тих, що внедовзі помруть?

Воно зовсім не добре скривати вістку про недалеку смерть від тих, що опинилися на ложі смерти. Католики і взагалі всі християни повинні знати, що наше пробування на землі це тільки час проби і підготовка до неба цебто до вічного життя. Не бачимо ніякої рації, чому б католики мали не знати, що їх смерть уже надійшла, тому треба буде покидати цей світ і вертатися до ласкавого Творця, що як добрий Батько жде на них у небі.

Певність про недалеку смерть може ще й помогти краще приготовитися до неї. Якщо ж людина, особливо недбалий християнин думає, що йому ще далеко до смерти, то може часом відкладати приготування до стрічі зо своїм Творцем на останню хвилину, а тоді буде запізно належно приготовитися до неї. Ось тому слід повідомляти християн про надходячу смерть і помагати їм належно приготовлятися до неї.

7) Чуємо скарги і нарікання, що нам українцям католикам бракує священників, тому наша Церква в різних части-

нах світу корчиться. Хто винен, що ми українці католики не маємо вистачільного числа священиків, щоб належно обслужити наших вірних?

Заки відповімо на це важливе питання, звернемо увагу на інше цебто на питання: "Чому нема незалежної України", хоч маленькі народи світу завжди мали або бодай від довгого часу мають власні держави і є панами в своїй хаті. При всяких нагодах можна почути від наших "знатоків", що це татари, турки, поляки, росіяни, Гітлер і останньо американці винні тому, що українці не мають власної держави. Татари винні тому, що нападали і ослаблювали наш край. Таку саму вину несуть турки. Поляки винні тому, що загарбали були наш край, гнобили і винародовлювали нашу шляхту. Москалі винні за те, що навіть заборонили вживати слова "Україна". Гітлер винен тому, що не вмів воювати з комуністами і не використав українців у поході на Схід. Вкінці американці винні тому, що зараз по розгромі Гітлера не пішли походом на Москву, не розбили совітів і не створили незалежних держав, між ними і України. Отак деякі наші "знавці", виясняють простому народові, чому нема України.

Цікаво б знати, як ці "знавці" поясняють, чому наша Церква не має священиків, щоб належно обслужити наших вірних. Годі тут винувати татарів, турків, поляків, росіян і американців за те, що наша Церква не має відповідного числа священиків.

Годі теж вірити в твердження, що наша Церква тому не має священиків, що наш клер нежонатий. Наша українська православна Церква позволяє своїм священикам женитися, але й вона теж не має священиків, і на це публічно скаржиться. Отож безженність священиків не є причиною, що наша Церква не має відповідного числа священиків. Зрештою американська католицька Церква теж має нежонате священство, а все таки має стільки священиків, що не тільки потрапить належно обслужити своїх вірних в Америці, але й висилає їх в різні місійні країни, де вони трудяться для Христа між чужими народами.

Чому тоді наша Церква не має священиків? Хто тому винен? Винен ввесь наш нарід. Винні наші батьки, і ті батьки, що мали синів, і ті, що не мали. Ті, що мали або мають, винні тому, що не дали своїх синів нашій Церкві на священиків. Ті, що не мали синів, винні тому, що не молилися за священичі покликання, часто лихо поступали зо священиками, не дбали, щоб наші священики мали запевнене відповідне фінансове життя, критикували їх, тощо. Отож ніхто інший не винен, що не маємо священиків, тільки ми самі українці.

АНГОЛ ГОСПОДНІЙ

(Цю молитовку можна проказувати вранці, в полудне та ввечорі)

Ангол Господній благовістив Пречистій Діві Марії: І вона почала від Святого Духа. Богородице Діво...

Ось я Господня слуга. Нехай станеться по Твоєму слову. Богородице Діво... І Слово сталося тілом. І замешкало між нами. Богородице Діво...

Від Великодня до Вознесення замість "Ангел Господній" проказуємо "Ангел вопіяше благодатній...".

Бог сказав до Ноя, який ревно служив Йому: "Іди до ковчега і забери всю свою родину з собою..., бо знищу з лиця землі все, що Я сотворив" (Бут. 7, 1-4). Ішло тут про потоп, яким Бог знищив людство за його гріхи, безвірство і недбалість у службі Богові.

МІЙ ЖИТТЄВИЙ ХРЕСТ

М. Щ.

КОЖЕН з людей має якийсь хрест у житті, але я цього досіль не розумів. Щоправда Спаситель заявив: "Якщо хтось хоче бути Моїм учнем, то нехай **щодня** бере свій хрест і йде за Мною!" Я зовсім не знав, що мав означати цей хрест. Мені добре жилося. Мав гарну працю, добру жінку, добрі діти і добрих сусідів. Клопотів фінансових у нас не було. Не було теж сварки в родині. Був я доброї вдачі, тому не мав ворогів. З усіма легко годився і проживав у згоді. Ніхто не чинив мені прикростей, і я не чинив їх нікому.

Ми кожної неділі ходили до своєї церкви, кожного місяця приступали до святих тайн, втішалися Божим благословенням, і за це щиро щоденно дякували Богові. Наші діточки, хоч народилися в Америці, були гарно виховані, ходили до української парафіяльної школи і добре вчилися. Син Ярослав послуговував священикам як вівтарний дружинник, а дочка Маруся була головою Марійської дружини. Вони обидвоє дуже добре говорили по-українськи так, що наші знайомі дивувалися, як ми потрапили так чудово навчити їх рідної мови. "Вчіть, і навчите!" ми відказували на їх цікаві питання. — —О-в-, мій Ярослав хоче бути священиком. Нехай Бог благословляє його шляхетний замір.

* * *

Серед такого щасливого і спокійного життя Бог послав мені той життєвий хрест, якого я не розумів. Була субота. Я пробудився вранці. Стараючись встати з ліжка, почув, що права частина мого тіла була дуже тяжка. Намагався підняти праву руку і ногу, але вони видавалися дерев'яними. По довгім зусиллі піднявся з ліжка і з трудом, хитаючись, перейшов від ліжка до вікна. Прийшовши до дверей, сперся на них. Чувся надзвичайно змучений. "Що сталося?"—тривожно питав себе самого і не знав, що відповісти. Другою рукою доторкнувся до руки і ноги, але в них не було ніякого почуття. Здавалося, що всі нерви завмерли в них.

Серед цього застрашення збудив жінку. Вона спляче спиталася, чого хочу. Хотів вияснити їй своє дивне почування, але мій язик заплутався. Замість говорити, я тільки белькотав. Здавалося, що мої губи страшно спухли, тому не годен проказати слова. "Мій Боже, що сталося?" скрикнула жінка. Тон моєї мови і трудність ходу вказали жінці, що зо мною щось в непорядку. Вона встала з ліжка і закликала лікаря.

Проминула година часу, заки лікар прийшов. Оглянув мене і несміло заявив: "Пане П., ви

мали в сні удар мозку. Ось тому ваш правий бік, рука і нога майже зовсім спараліжовані!" "Господи святий," закликав я в переполосі. Тоді думка про життєвий хрест блиснула мені в умі.

Параліж! Страшна хвороба, що щороку навідує 200,000 американців і 15,000 канадійців! Я став одною з її жертов. Ця хвороба кожного року повертає майже чверть мільйона людей у інвалідів... "Боже, хіба я буду одним з них?"

* * *

Сьогодні дякую Богові за те, що цей удар прийшов тоді, коли він прийшов. Я мав 45 літ. Хвороба параліжу любить відвідувати людей у моїм віку. Лікар заявив мені, що одна чверта людей, що вмирає в моїм віку, сходить з цього світу через параліж. Тільки рак, удар серця і акциденти-припадки мають більше жертов від неї. Я ніколи не думав, що параліж навістить мене. Подібно не думають всі інші люди.

Лікар вияснив нам, що перетяження не було головною причиною мого параліжу. В моїм мозку витворилася грудка згустілої крови і вона замкнула одну жилу-артерію, якою кров з киснем доходить до мозку. Брак кисня спричинив частинне ушкодження мозку і це викликало кризу, спричиняючи частинний параліж мого організму. Ліва частина мого мозку була пошкоджена, тому мій правий бік, рука і нога були спараліжовані.

Я подякував Богові за те, що не був повним інвалідом, бо міг іще сам рухатися. Моя жінка зателефонувала до отця пароха і попрохала його відправити Службу Божу за моє видужання, як забрали мене до шпиталя.

В шпиталі спеціялісти лікарі ствердили, що високе тиснення крови спричинило прірвання артерії і викликало кровотечу мозку. Кровотеч не була дуже поважна, бо я міг говорити, хоч невиразно.

Лікарі давали мені різні пігулки, щоб розпустити згусток крови в артерії, якою кров з киснем доходить до мозку і відсвіжує його клітини.

Мушу заявити, що сам собі винен за цей життєвий хрест. Два роки перед ударом мозку лікарі ствердили, що моє тиснення крови було абсолютно зависоке, бо значно переходило марку 200. Я був коротко в шпиталі, де лікарі всякими пігулками намагалися привести тиснення крови до нормального позему. Вийшовши зо шпиталю, мав дальше вживати ці пігулки, але, як воно звичайно буває, знудився і перестав брати їх, хоч лікар був приписав. Мав брати дві пігулки кожного дня, щоб контролювати тиснення крови. За недбалість мусів заплатити ударом мозку.

* * *

Біля мене в шпиталі було багато хворих на параліж. Дивно, майже всі вони почувалися зневірені й огірчені. "Вже все пропало!" говорили деякі. "Будемо досмертними каліками!" Я не піддався цій зневірі, і за це дякую ласкавому Спасителеві. Лікар заявив, що моє видужання залежить від мене самого цебто від щоденних вправ, які приписав мені.

Це були тяжкі томливі вправи. Часто зневіра вдиралася до мого серця, як по годинах вправи пальцями, руками і ногами почувався вповні вичерпаний, а

ні пальці, ні рука, ні нога не рухалися. На щастя повірив лікареві, що кожна вправа мускулів і нервів, хоч споводно безкорисна, все таки помагає організмові переборювати хворобу. По ударі мускули в руках і ногах залишаються дальше здорові, тільки мозок не годен належно контролювати їх, бо він пошкоджений.

Якщо ж хтось віддасться безділлю, то ці нерви і мускули зачинають скоро нидіти через брак вправи і руху. Вони стають помалу нерухомими. До скріплення лиха долучується так само ослаблене круження крови. Кальцій осідається в жилах. Людина переконує себе, що вона повний інвалід, тому всяка вправа безкорисна. Нема ліку на таку хворобу для того, хто стратив надію на поліпшення долі, хіба ждати на смерть! Так і звичайно роблять деякі жертви параліжу.

* * *

Я ж інакше поступав, бо не хотів до смерти залишатися паралітиком. Молився Богу, але й не дармував. Хоч фізичні вправи часом страшно мучили мене і викликали страшний біль, я не переривав їх. Біль і втому жертвував страждальному Спасителеві за свої гріхи і за гріхи свого народу.

Першого дня в шпиталі намагався як найдовше сидіти на ліжку. На другий день старався при помочі інфірмерки стояти біля ліжка, хоч моя нога була зовсім спараліжована.

Піддався водночас масажам, що лікар виконував на моїм втомленім тілі кожних три години. Хоч як намагався відзискати контролю над рукою і ногою, все таки не було успіху. Я таки не піддавався, але дальше боровся з хворобою і молився Богові.

Тут моя жінка була для мене великою поміччю. Вона зовсім не думала, що буду інвалідом на ціле життя. Її довір'я до Божого провидіння і заохота до вправ були цінним ліком на мою хворобу. Так само наші діти підбадьорювали мого пригнобленого духа. Що був би я вчинив без їх помочі і розради? Либонь був би зневірився і залишив вправи і так долучився до життєвих інвалідів аж до смерти.

Я пробув три місяці в шпиталі під наглядом лікаря. Вдома продовжав ті самі вправи при помочі жінки і дітей. Ходив по сходах, і це була дуже добра вправа для спараліжованої ноги. По хаті ходив при помочі двох крісел, і це скріпляло мускули в моїй правій руці. Грав в карти і так скріпляв мускули в пальцях.

* * *

Тепер вже можу ходити при помочі палиці. За яких три місяці сподіюся, що буду майже зовсім здоровий і вернуся до попередньої праці. Щодня вживаю приписані лікарем пігулки, щоб контролювати тиснення крови. Воно тепер нормальне. Я виглядаю зовсім нормальною людиною, хоч трохи кульгаю на ногу і це кульгання правдоподібно лишиться мені аж до смерти. Це буде мій життєвий хрест, але я не скаржуся на нього... Іду за Спасителем і несу свій хрест, наслідуючи Того, що полюбив мене і віддав Своє божеське життя за мене.

Моя душе, благословляй Господа, і ніколи не забувай того, що Він учинив для тебе! (Пс. 102, 2).

Церква в Апостольських часах

о. д-р Мирослав Марусин

КАМІННЯ, що посипались на молоду голову архидиякона Степана, за мурами міста Єрусалиму, вбили не тільки первого Мученика, що ним нині величається Христова Церква, але й розпорошили по всьому світу Апостолів. З нинішньої історичної перспективи виглядає воно так, наче б це каміння з рук беззаконних впало між стадо білих голубів та й прогнало це стадо на всі сторони світу. Така й була воля Божеського Учителя Христа, що сказав до Апостолів перед своїм вознесінням на небо: "Ідіть та навчайте всі народи". А однак Апостоли по вознесінні Христа далі сиділи в Єрусалимі, і не без причини. Христос "заповів їм з Єрусалиму не виходити, а очікувати обітування Отця", тобто Зіслання на них Святого Духа. І це сталось десятого дня по вознесінні Господа, коли Апостоли були зібрані в єрусалимській горниці на молитві, коли в 10 годині дня повіяв сильний вітер так, що затряслись основи дому і з'явились вогненні язики над головою кожного Апостола. Серед того вогненного дощу, серед вітру, що розвівав їхні бороди і спалював уста вогнем та жаждою проповіді Божого слова, Апостоли були готові йти на край світу, щоб голосити Христове благовістя. Але й цим разом виїзд Апостолів з Єрусалиму не був ще такий легкий. Зростала з кожним днем християнська громада і зростала журба Апостолів за цю громаду, за її долю, за вдів, за сиріт, одним словом журба за духове й матеріяльне добро перших визнавців Христа. В хвилину Христового вознесіння в Галилеї було коло 500 учнів, а в Єрусалимі яких 120, з Апостолами включно. А ось за десять днів по тім, тобто Зелені Жидівські Свята сам Апостол Петро після своєї пламенної проповіді охрестив 3,000 людей. Число це вже в найближчих днях зросло до 5,000 і більше. Зрозуміло отже, що Апостоли були того переконання, що треба радше остатись в Єрусалимі, як опустити цю першу громаду святих. Та ще й інше питання турбувало їхнє серце, а саме з числа 12-ох відпав нещасний Юда і треба було вибрати нового Апостола до Апостольської Колегії. Апостоли не хотіли самі переводити виборів, але рішили кинути жереб, кого з двох кандидатів вибере Дух Святий на місце Юди. Жереб, як відомо, впав на Матія. Відпав тим самим другий кандидат, Варнава, про якого Святе Письмо говорить, що був він "муж благ і повний Духа Святого". Він потім дуже багато потрудився з Апостолом Павлом у проповідуванні Божого слова, мав гарний вигляд так, що погани в Лістрі думали, що то Зевес зійшов з Олімпу та й явився між ними. Можна з деякою певністю сказати, що при звичайнім виборі, через голосування, Варнава був би зайняв місце в Апостольській Колегії, але Дух Святий повів інакше, бо св. Варнава мав стати пізніше близьким співробітником Апостола Народів, Святого Павла.

Який той Варнава був шляхетний, вказує й та подія, що по виборі Матія на дванадцятого Апостола не тільки не віддалився від Апостольського Собору, але ще й продав своє майно та й "поклав у стіп Апостолів". Був це щирий, спонтанний "дар любови" для першої християнської громади і Святий Петро прийняв його радо для цілої спільноти. Але св. Лука в Діяннях Апостолів згадує ще про іншого чоловіка, очевидно для контрасту, а саме про Ананію, що то в змові зі своєю жінкою Сапфірою також продав своє майно, частину приходу затаїв, а тільки другу частину поклав перед ноги Апостолам. В Соборі Святого Петра в Римі є знаменита мозаїка, що представляє ту картину, як Апостол Петро дає вислів невдоволення з приводу такого лукавого вчинку і Ананія падає мертвий на землю. Цей епізод мав раз на завжди осудити так званих фальшивих "святих" і осудити той рід комунізму, що його люди рішились побудувати в двадцятім столітті силою і брутальністю. Як перші християни складали своє майно у стіп Апостолів, то це вже тільки був зовнішний вияв їхньої внутрішньої настанови духа. Вони творили одне серце й одну душу. Вони спільно жили, спільно молились, спільно йшли до Єрусалимської святині, спільно по домах "ломили Хліб", тобто відправляли Божественну Літургію, все робили в радості і в простоті серця.

Церква в Єрусалимі складалась з переважаючої більшості ізраїльтян і тільки дехто з навернених (очевидно наперед на жидівство) поган до неї належав. А тимчасом завдання Апостолів було навернути на Христову віру цілий світ. І ось цей другий етап їхньої праці зачинається в Антіохії, місті заснованому на 300 років до Христа наслідником Олександра Великого. В часах Апостолів жило в Антіохії яких 300,000 вільних людей і 200,000 невільників. Тут можна було чути бодай шість мов: сирійську, фінікійську, перську, арамейську, грецьку й латинську. Тут народ сповідував більше як сотню різних поганських віровизнань, тут було поруч високої геленістичної культури повно морального бруду й злочинів. І аж дивно, що євангельське зерно тут не загинуло, а скоро видало свої стократні плоди. В Антіохії навернені до Христа вірні перші зачали називатись християни і те ім'я мусіло впасти мабуть з уст якогось римського чиновника для означення нової громади й нової віри. Якщо звичайно при апостольських подвигах св. Павла як поле його діяльности подають Дамаск, Атени, Рим, то з кривдою для Антіохії. Першим і великим полем Павлової праці була Антіохія.

Один проповідник не мав багато часу, тому сказав дуже коротку проповідь по Службі Божій. Думаючи, що фармери будуть нарікати, він заявив: "Вибачте, але я мушу їхати до хворого, тому не міг довго говорити".

Як тільки вийшов з церкви, один фармер наблизився до нього й успокоїв його: "Отче, не журіться тим, що ваша проповідь була сьогодні коротка. Люди й так розводнюють собі те, що скажете їм!"

АВСТРАЛІЯ

МІСІЇ В ТАСМАНІЇ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ТАСМАНІЯ це малий острів, віддалений на 293 милі від австралійського материка. Між материком і островом є дуже добра комунікація морем і літаками. Тасманія це ім'я від голяндського мореплавця, Авеля Тасмана, що відкрив цей острів.

Цей острів це найменший штейт Австралії. Під сучасну пору лейбористичний уряд є там при владі. Тасманія це назагал гористий острів. Гори часто покриті лісами. Деякі краєвиди, особливо на побережжях, є дуже різноманітні та мальовничі. Багато австралійців з материка їздять до Тасманії на вакації, бо там трохи холодніше в літі ніж на материку.

Тасманія має два найбільші міста, цебто Гобарт і Лонсестон.

1) Перша місія відбулася в **Лонсестон** (22-29 грудня, 1963), куди я приїхав літаком з Мелборну. Населення Лонсестону начисляє около 65,000. Між ним є 40 українських католицьких родин. Ці родини розкидані по цілім місті, що є на численних горбках. Проте найбільше наших людей проживає в секції Св. Леонарда, і там в маленькій латинській церковці відбулися для них свята місія, катехизація дітей, тощо. Наша молодь Лонсестону, хоч її нема багато, влаштувала маленький концерт на прийняття отця місіонера. Виконавці концерту були вбрані в гарні українські національні строї.

Місія відбувалася вечорами, а катехизація дітей перед обідом. Кожного вечора була читана Служба Божа. Всі люди відповідали під час неї. Це зроблено на те, щоб дітвора привикла до нашої Служби Божої, бо наш священик з Мелборну приїжджає сюди тільки три або чотири рази до року. Ось всюди та сама біда! Брак священиків руйнує нас. Люди радо вдержували б тут нашого священика, але де його взяти?

Назагал нарід гарно приходив на місію, хоч не бракувало недбалюхів. Щоправда, отець місіонер відвідав і запросив їх на місію, але й це часто не помогло.

Наша українська громада в Лонсестоні побудувала гарну національну залю, в якій крім різних імпрез відбувається суботнє навчання української мови і українознавства. Деякі з наших дітей ходять до католицьких, а деякі до публічних шкіл.

В Лонсестоні є багато поляків, що дружньо проживають з українцями. Проте недавно трапився прикрий випадок, що трохи заколотив мир між ними. Одна група поляків за намовою свого польського священика поставила образ Божої Матері Ченстоховської в одній з церков Лонсестону. На цім образі вирізьблені емблеми польських провінцій, і між ними поставлено Львів і Вильно, на що литовці й українці сильно зареагували, домагаючись, щоб ці емблеми негайно усунено.

За те в Гобарті наші польські браття показалися куди розумнішими. Вони так само поставили в одній з церков ікону Ченстоховської Богоматері, але без згаданих емблем. Ніхто з українців на це не реагував, хоч усі знають, що ченстоховська ікона була забрана польським королем з нашого міста Белз, тому вона українська.

2) Друга місія відбулася в **Гобарт** (29-XII-1963-5-1-64). Ця місія відбулася в латинській церкві в Муна. Ця церква присвячена Св. Тересі. Ця церква дуже підходила для місії, бо найбільше наших людей живе в околиці Муна.

По закінченні місії в Лонсестон у суботу врано, панство Федики власним автомобілем відвезли мене до Гобарту. Дорога була доволі кручена, бо вела між горами, що покриті гарними лісами. Гобарт віддалений на 125 миль від Лонсестону. Це невелика віддаль, бо й цілий острів має тільки 250 миль у промірі, від півночі на полудне.

Гобарт це прегарне місто і столиця Тасманії. Воно начисляє 125,000 населення, між яким є около 70 українських католицьких родин. Там є теж монастир Отців Редемптористів, в якім я мешкав цілий тиждень, доїжджаючи чи доходячи пішки до церкви, в якій відбувалася місія.

Гобарт славиться своєю горою, що зветься "гора Велінгтон". Вона висока на 4,165 стіп. має плоский вершок, тому там легко заїжджати автомобілем і проходжуватися пішки. З гори пречудно видно місто Гобарт, що розложене на численних горбках, пристань і пошарпаний морськими хвилями берег Тасманії.

Місія для старших людей відбувалася вечорами, а катехизація дітей бувала перед полуднем. І тут не брак лінюхів, що їм затяжко було прийти на місію, хоч назагал люди гарно взяли участь у місії. Кожного

КАВА

Багато людей щодня п'є каву і дехто навіть не жалує собі цього чорного, густо-часто до нудности засолодженого, ба й інколи до непізнання забіленого напитку.

Звичайно помірковане вживання кави нікому не шкодить, коли хтось вип'є три або чотири чорнятка на день, хоч 3% тих, що п'ють каву, вона не дає заснути, якщо вип'ють її безпосередньо перед спанням. Кава розбурхує і розбуджує людину на яких три години. Потім її наслідки зникають і людина може спокійно [illegible].

Мало хто знає, звідки взялася кава. Кава походить з Абиссинії. Там знайшли її араби як зерна на диких деревцях. Саме слово кава це арабська назва цієї рослини. По-арабськи вона звучить КАВУА. Араби звуть каву небесним напитком. П'ють її дуже чорною.

вечора була Служба Божа і дві проповіді. Були теж спеціяльні науки для молоді. Один з хлопців, що цього року закінчив гайскул, остаточно рішився стати священиком і вже під час місії написав прохання до нашого Владики Кир Івана Прашка про прийняття до семінарії.

Під час місії в Гобарт я відвідав архиеп. Г. Йонґа, з яким провів цікаву розмову і дискусію на різні теми. Ця дискусія тривала цілу годину. Архиеп. Йонґ це дуже бистра і симпатична людина, що є заразом великим приятелем українців. Він прийшов до церкви на Службу Божу в неділю на 5 січня. Наші люди зафундували йому молитовник "МАЙ ДІ-ВАЙН ФРЕНД", з якого він слідував за Службою Божою. По останній місійній проповіді від мав довшу промову до нашої громади.

Дві малі дівчинки, Соловій і Бакун, що були зібрані в гарні українські національні строї, привітали Владику при дверях церкви і вручили йому китицю квітів.

* * *

Бувши на місії в Лонсестон я відвідав декілька наших родин у Бирні та Девонпорт. Було це на саме Різдво по новім стилю. Погода була доволі зимна і часами падав дощ. Панство Симець і Гнасюки їздили зо мною відвідувати ці родини.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

The Men Who Killed Our Lord

THE Passion and Death of Our Lord Jesus Christ, which the Church of God commemorates have been the subject of the reflection and commentary of wise and holy men for almost two thousand years. Yet, at the end, the subject is still inexhaustible and the Crucified Saviour, in His few words and the long silences of His agony, continues to teach the generations of mankind the Truth about God and man in a fashion that mankind cannot ignore.

In devotional exhortations we are often bidden to consider that Our Lord was crucified by all men — ourselves included — and not merely by the act of the Jewish leaders and the Roman Governor whom they drove to acquiesce in their sinister plan. This is true, of course, in the large sense that the whole human race is involved in the first disaster of the Fall, which He died to remedy, and that all of us who have reached the age of reason have added actual sins of our own to the inherited burden of our race. But it may be said, too, that the human world of every age was typically represented by those who rejected and destroyed the Son of God.

HEROD AND PILATE

"Respectable" people generally had been outraged by His friendship with "publicans and sinners", with the outcast Samaritans and with the notorious ex-prostitute, Mary Magdalen. Herod would have enjoyed seeing some magic tricks done by the Nazarene, but was infuriated by His silence and in haste to avoid being involved in a repetition of the affair of John the Baptist, which still worried him. Pilate, a tough colonial ruler who had already been in trouble with Rome, was not without strong conscientious scruples and misgivings; the Prisoner was a strangely impressive visionary and obviously the innocent victim of rival factions who had ganged up to destroy Him. But, when it came to a showdown, there was his career (and perhaps his personal safety) to be considered. You never knew with Tiberius Caesar! So he made his famous gesture of "washing his hands of the business" before condemning Jesus to death.

FAMILIAR TYPES

There was Judas, who perhaps wanted to force the Master's hand (while making something on the side and

keeping in with the Temple); the brutal, bored soldiery, who detested the Jews and welcomed the chance of showing their contempt violently against one of the pestiferous native "holy men". Not one of the types is unknown, or even unfamiliar, in our twentieth-century world and, if we consider a little, we can find in our own hearts and lives trends of thought and conduct which might easily have involved us actually in the guilt of the "men who slew God", but for the accident of our birth into a distant age and the Divine blessing which has given to us a knowledge of the full truth about Jesus not possessed by them!

In effect, then, the whole hate-worn world was suddenly united against its Saviour; it was "their hour and the power of darkness." The historic crime can never be repeated, but the pattern of it has been again and again reproduced, as any reader of the lives of the saints or of good and wise men will be aware. The passion of Christ is continued, in a very real way, in the life of His true followers in the Church He founded. They are betrayed and sold out; they find themselves deserted, despised and helpless; they arouse in quite ordinary worldlings, as well as bad men, a mysterious but intense repugnance; and this is the "Sign of Contradiction" which indicates very clearly who is the true Prince whom such people serve.

(The Advocate)

Bureaucracy is the enemy of life, for it stifles its free expression and suppresses the freedom with which men have been endowed by their all-wise Maker at the moment of their creation. To suppress a legitimate freedom of thought or action is to go against the will of God. Those who do it, will be responsible for their tyranny when they stand the trial before their Maker at the moment of their final account which every man must give to God when he leaves this world.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

The Annunciation

GOD'S MOTHER

A garden bower in bower
Grew, waiting for God's hour:
Where no man ever trod,
This was the gate to God.

The first bower was red —
Her lips which "Welcome" said.
The second bower was blue —
Her eyes that let God through.

The third bower was white —
Her soul in God's sight.
Three bowers of love
Won Christ from heaven above.

— Lawrence Housman.

Except for the narratives of the actual birth of Jesus and the events connected therewith, no passage of the New Testament is more familiar than St. Luke's account (I: 26-38) of Mary's receiving the tidings of her destiny brought to her by the angel Gabriel. It is a triumphant part of the Christian gospel. Time and again that passage is read at Mass; and the Annunciation has been depicted by artists perhaps more frequently than any other event in the life of the Mother of God.

At the moment of Mary's assent to the angel's words, the Son of God, Second Person of the Blessed Trinity, took flesh in her womb for the salvation of mankind. The way of salvation was opened to all men and she was the first to walk in it. Her assent was given not simply in her own name, or even in the name of all; but, mysteriously the whole people of God spoke through her.

Mary's acceptance of God's will is the condition of all her honour, all her privileges, all her glory. In that moment she consented to be and become the Mother of God. Pope St. Leo the Great has written, "When, therefore, the fullness of the time appointed for man's redemption was come, Our Lord Jesus Christ came into this lower world. He came down from his throne in heaven without withdrawing from the equal glory He has with the Father and was born by a new order, a new birth. A new order — because He, Who is invisible in His own nature, became visible in ours. He Whom the mind of man cannot comprehend willed to be comprehensible. He, Who was before all time, began to live in time. The Lord of the universe veiled the dignity of His majesty and took on the form of a servant. God, who cannot suffer, stooped to become a man capable of suffering. God, Who cannot die, put Himself under the laws of death."

St. Leo was speaking particularly of the birth of Jesus. But all these things began at the moment of the Annunciation and through the willing instrumentality of a daughter of men — Mary of Nazareth.

LOW TEENAGE MORALS

M. Schudlo, C.SS.R.

MANY people are complaining that the moral standards of some modern youth are low. The reason for the sad situation is that many boys and girls regulate their behaviour not by the standards of Christ and His Church, that is, by the rules of Christian morality, but by their own standards which suit their unhealthy instincts. The continuing breakdown of standards in every field of morality among the youth of today should give rise to alarm among those who have its interest at heart, that is, parents, state and Church.

Unfortunately there are those among the older generation who think that the present excesses among our youth do not involve any moral issue. Such people do not believe in the Sixth Commandment or in the truth of Christian teaching. We wonder why these people are indignant against Hitler's death chambers, if there are no absolute moral standards.

Only those who believe in God can have real and strong moral standards to regulate their private and public life. If there is a God Who laid out a pattern of law and order, of wrong and right, to govern every aspect of human life, then we have an incontestable argument for behaving morally through self-discipline and subjugation of our lower appetites which clamor for unlawful satisfactions.

If the state or society thinks it is unimportant whether youth of today should be taught such unchangeable moral standards, then what it happening today, should surprise no one, because it was bound to come.

It is true that some eggheads would like to stress the importance of morality in the youth's life, but of what morality? Which moral code should

the youth follow? Our civilization is based on Christian faith. We behave morally, because we believe that God wants us to do certain things and to avoid the others. If we have no faith in God, how can we know what is good and what is wrong, and why? Religion and morality are inseparable. The sooner parents, school and society in general realize this truth and base their educational system on it, the sooner we will begin to find the real and effective remedy for the evil of immorality and corruption, and thus solve the problem which is endangering the existence of the family and society.

We know from history that as long as the Roman people were moral, they were the invincible masters of the ancient world. But when their moral standards were destroyed by the greed for pleasures at any cost, they become the victims of Barbarian onslaughts and disappeared from the face of the earth.

Our Lord brought us the truth by which every man must live, if he wishes to save his soul. Those who reject Him are not wise men, but modern

foolish purveyors of falsehood and lies which have darkened men's minds, and deprived them of the ideals for which they should live and fight on this planet.

Unfortunately many people do not realize it. Nay, many "important" people in business, radio, TV and press are promoting corruption and immorality among youngsters and teenagers. The money greedy writers, publishers and entertainers provide the so-called entertainments which so often are saturated with sex that offend Christ's morality.

Many of today's entertainments, movies, TV shows, novels and magazines constitute a grave threat to proper morality and sexual behaviour, especially for the unexperienced youngsters who are but too prone to try what they see and hear. All those who propagate, write and compose these things, as well as those who for the sake of profit publish them, must accept the responsibility and blame for a lot of immorality and delinquency among our young people.

It is true that most of the press sometimes deplores the excesses, but at the same time it provides matter and entertainment which by their very nature stir up the passions of youth and lead them to the immoral excesses deplored by the same press!

It is evident that nothing will be done, until the press and other means of influence, such as radio, TV and others, clean up their own house by abstaining from publishing and emphasizing crimes, divorces, sex, etc. If they refuse to do so, then we must say that their tycoons are nothing but astute hypocrites. And these hypocrites will never help us to solve this acute problem.

Of course, the press alone cannot be blamed for all the excesses committed by the younsters. We must ask ourselves where do these youngsters come from? They certainly must come from some families and communities. It is up to parents, in the first place, to see to it that their children keep out of trouble. Parents must realize that they are mainly responsible for the corruption of their children, if they do not give them a good and solid education at home. It is in the home that children get their first training in faith and morals. But can immoral parents give their children such an education, that is, the realization that every man is a creature of God, destined to eternal happiness hereafter, and therefore he must live according to his sublime nature that makes him just a little lower than the angels. How can we expect that the parents who have no scruple to eat meat on Friday or miss Mass on Sunday will be able to impress upon their children the importance of keeping the law of God and respecting the commandments of the Church, the living and infallible spokesman of Christ to the world?

A good example of the parents is a must, if we wish to have moral children in our families. No church efforts will be of much value, if the parents with their bad example destroy what their children have been taught in church by the priest or in school by the Sisters. Thus the atmosphere of our homes must be clean and Christian, if we wish to have wholesome youth that knows how to control its passions and check up its youthful instincts.

Furthermore, society as such must be cleaned up of all moral trash in the field of entertainment, press and amusement. Parents who sincerely deplore corruption among our youth, must start a crusade against those things in society which help their children to be bad and to go astray. It is not enough to sit on the fence and to complain that the times are bad..

First of all, parents should not attend bad entertainments and thus give their children a good example that such things must be avoided. By avoiding them, they will hit the pocket of

the tycoons who are trying to get rich by such unhealthy entertainments. And money speaks! Such people understand its value, although they do not understand the importance of God and His law.

Finally the parents should organize a public crusade against such entertainments, TV programmes, movies, etc. If they keep quiet and complain in their homes only, their complaint will not do much to stop such pornography in the press as we observe now in some magazines. The doers of evil are not afraid of those who complain, but of those who act and act courageously. Thus courage and decision are needed to combat the unhealthy trend in the entertainment and press field to check up the avalanche of immorality which inundates the modern world and corrupts countless number of young boys and girls who would be good, if they were not infected by such trash in the press and entertainment . . .

FRESH BREAD

J. Sexton, C.SS.R.

Young Sal was quite the quaintest thing
  That one could wish to see;
Her answers in the school room were
  As quaint as quaint could be;
She often made her teachers smile,
  And made their eyebrows arch;
But often, too, upon the class
  She stole a quiet march.
For though at times her answers seemed
  A trifle dumb and dense,
More oft than not, they had beneath
  A little grain of sense.

For instance in the class one day
  The teacher sharply said:
"We ask the Lord to give to us
  This day our daily bread"—
Why daily bread? Why bread each day?
  Why not each week or year?
If any child can see the point
  Speak up and have no fear."
'Twas then that Sally ups and says
  In voice by no means gay:
"We ask for daily bread because
  We want it *fresh* each day!"

Now don't you laugh and kick your heels
  And joke at her expense.
For underneath this quaint reply
  There gleams a grain of sense.
For don't we need the grace of God
  In shiny loaves each day
Since grace gives strength to each one's soul
  Like bread to mortal clay?
So by your bed at break of dawn
  Clasp tight your hands and pray
That God's sweet grace in lovely loaves
  May come to you that day

In 1684 the ship "Concord", sometimes called the "Mayflower" of German immigration, brought 13 German families from Crefeld, in the Rhineland, to the shores of Pennsylvania — the first German immigrants to America. They were members of a small Protestant sect which had been persecuted in Germany. One of the chief attractions of Pennsylvania was that the governor of the colony, William Penn, a Quaker, "granted to everyone free and untrammeled exercise of their opinions and the largest and most complete liberty of conscience" — to quote the leader of the immigrants, Francis Daniel Pastorius. These first German immigrants to America set to work to clear the land granted to them and were the beginning of a prosperous colony of Pennsylvania Dutch, as they are locally called. (ACNS)

Confession and Family Peace

Harmony through the right and full use of a sacrament

Gregory Lahay, C.SS.R.

IN the exhortation before the Catholic marriage ceremony, the priest prays that the bride and groom may enjoy "the greatest measure of earthly happiness that may be allotted to man in this vale of tears." Apparently a great many married people do not possess this happiness. Statisticians tell us that 1/3 of all marriages in the U.S. end in divorce.

But these statistics do not even begin to tell the true story. Besides the vast number of marriages that become so unhappy that they end in divorce, who will count the millions of others that never go so far as to break up, but in which there is a vast amount of unhappiness and needless suffering, because the members of the family do not deal with each other in a truly Christian way.

This article is concerned with one remedy for this sad state of affairs. Our suggestion, which may come as a surprise to some readers, is that the sacrament of confession can play an important role in preserving peace and happiness in the home. It can do this, but it very often is not used in such a way as to fulfill its proper role.

WOUNDS AT HOME

It is obvious, of course, that enormous suffering enters into family life as a result of the really serious lapses of one of the members of that family. We mean such lapses as drunkenness, infidelity, squandering the means of family support, or neglecting the proper upbringing of the children.

These things are so obvious that anyone who fails in this way hardly needs a reminder that he is doing wrong and should do something about it. He knows it full well, and very likely will pay little attention to any suggestions we might list here.

But the truth is that an immeasurable amount of suffering can exist in a home because of relatively smaller failures, and these a person might overlook. He takes them so much for granted he may seldom examine his conscience about them, and make strong resolutions about them for the future. And even if he does regret them, he becomes discouraged because his resolutions seem to be so weak and short-lived.

In some cases this misery in the family will come about because one or both of the married partners have very serious defects of character that make them almost impossible to live with. They are intensely selfish, always thinking of their own likes and dislikes, always insisting on their own way in all things.

Perhaps they are almost totally lacking in understanding and sympathy for their husband or wife. The whole world revolves around themselves and their little problems. Everything must serve them. All the members of the family must bow and bend to their every whim. For them, marriage is no 50-50 proposition. They have never learned that true love means trying to make the loved one happy, and in this unselfish attitude finding their own greater happiness.

Such people as we have just mentioned are by no means few and far between. Their name is legion. But there is a far larger number who bring unhappiness into their home in relatively smaller degrees. They are essentially good, and they really love their family, but they have allowed themselves to retain certain faults of

character that inevitably cause friction and pain in the rather confined and long lasting intimacy of family life.

There will be momentary acts of anger, during which they say things which they themselves may forget the next moment, but which leave a stinging barb in the heart of their loved ones for hours or days. They are guilty of a great many faults of thoughtlessness. Due to their self-centeredness, they manifest a lack of delicacy in dealing with others by which they fail in recognizing the means of pleasing them, or of anticipating their wishes. The list could go on indefinitely.

All these failings, both the serious ones and the less serious ones, are more than mere social failings. They involve the whole Christian living, the life of our soul, our duties to God and our fellow men. They involve sin.

And those who are afflicted with the faults of character we have described will find it almost impossible to estimate the number of actual sins they commit day after day for months and years. Sins of uncharitableness of thought, of word, of action. Sins of anger, peevishness, self-pity, criticism, rash judgments. Sins that go on multiplying day by day and year by year, and in that very process reap their own harvest of misery even in this life, not to speak of the punishment that may be waiting in the next.

And yet, perhaps the individual seldom becomes aware of it. He may take it all so much for granted; he has come to live with his faults so much that he never actually realizes just what he is doing to his soul and to his family by this accumulation of sin.

SACRAMENTAL REMEDY

But here is where confession can begin to come into the picture. In his encyclical on the Mystical Body, Pope Pius XII listed a number of good effects that should flow from frequent confession. One of the first he lists is this: "A genuine self knowledge is acquired." But this does not come about without at least an occasional very thorough examination of conscience.

If each member of the family would include in his confession a thorough careful examination as to how he treats the other members of his family in thought and word and deed, and especially in omission, because sins of omission can be among the most frequent sins which we consistently forget to accuse ourselves of, he might get quite a surprise. But this is an important step in the process of avoiding sin and the harm and unhappiness it trails in its wake.

However, fortunately for us, the sacrament of confession has a great secondary effect beyond the opportunity for self-examination and the forgiveness of sins. This special secondary effect of the sacrament is one that few realize and capitalize on.

As we all know, there are seven great wonderful channels of God's grace that are available to the faithful Catholic—the seven sacraments. Each one of those sacraments gives sanctifying grace, increases our love for God, and our merit and reward for all eternity. Yet there is something basically different about each one. Besides the general effect of the bestowal of grace, which they all accomplish, each one has a specific effect of effects which flow from it alone. This is called its sacramental grace.

The sacrament of penance has a number of such specific effects. One of these is mentioned briefly by Pius XII in the letter quoted above: "The will is strengthened, and a salutary self-control is attained." In other words, this sacrament is meant not only to remove the sins that have been committed, but also to strengthen the soul against future sins, especially against those that have been brought into the confession.

And this is the area in which confession well made could do so much

toward bringing peace to our family life. Suppose a person seriously examines his conscience to discover in what ways he is offending the other members of his family, and makes a sincere resolution to do something about it. He can then set out to work according to those resolutions to the betterment of his life, buoyed up by the confidence that this very sacrament of confession will be bringing him a special helping grace designed for his particular case.

We know our will power alone is not sufficient to make any great inroads into our basic and deep self-centeredness. But here we have more than a human resolution or human will power. We have the special power of a sacrament. Many a penitent has discovered that after a sincere confession of any sin, he found a certain strength against relapse for some time after his confession. And this was no accident. This is the way it should be.

However, one should not expect miracles overnight. Even with the special power of a sacrament, it is hardly likely that a whole lifetime of self-centeredness, deeply rooted evil habits, will be changed by one act of the will and one reception of the sacrament. To expect this is to court complete discouragement when we find that it is not forthcoming. Overconfidence is a sign of ignorance or the self-deception of pride. We still have to contend against the world, the flesh and the devil, and these enemies do not let go easily. To destroy a lifelong habit of evil many, many acts of the contrary virtue will have to be performed in order to develop new habits.

However, it still remains true that in the formation of these new habits, in the more rapid overcoming of our faults, the grace of the sacraments can be of immense help. Anyone who is not bringing this grace into his life, or not using it when it is offered, is failing to capitalize on one of the great treasures of our faith.

ROUTINE VERSUS REALITY

So the sacrament of confession by its very nature could be a wonderful source of grace and strength in the overcoming of our faults of character that can cause so much misery to ourselves and others.

However, a confession made in a spirit of routine and carelessness can hardly accomplish this. The special sacramental graces of a sacrament are given to us in proportion to our dispositions. A hundred persons may receive a sacrament, and grace in a hundred different degrees will be received.

On October 4, 1858 — 106 years ago — Michael I. Pupin, Yugoslav American physicist and inventor, was born in a town which then belonged to Hungary, but is now part of Yugoslavia. He came to America at the age of sixteen. After studying at Columbia University and in colleges abroad, he returned to Columbia to teach and do notable scientific work. Among his inventions in the field of electricity are the "Pupin coil", which made long-distance telephoning possible, and the "tuning-in" mechanism, which controls every radio and television receiver. Besides being a great scientist, Michael Pupin was a great teacher of scientists. Among his most famous pupils were Robert A. Millikan and Irving Langmuir, who contributed much to our knowledge about the atom. Pupin is also known for his fine autobiography, "From Immigrant to Inventor", for which he was awarded the Pulitzer Prize. He died in New York City on March 12, 1935, exactly sixty-one years to a day after he set sail for America. (ACNS)

So very much depends upon the fervor with which we present ourselves to that sacrament.

In the case of confession, there are two elements particularly that will determine the degree of grace that we shall receive. They are, first, the depth of our contrition, and secondly, the seriousness of our purpose of amendment or resolution.

We have already mentioned the resolution.

A word should be added about contrition, which is the most important of all. So important is it, indeed, that if in emergency the actual confession of sins is impossible, contrition alone is sufficient to restore God's grace to the soul. Without contrition, however, sin can never be forgiven whether in confession or out of it.

And furthermore, the intensity of the contrition will determine so many of the effects that follow from the sacrament — the amount of punishment that is removed, for example, or as in our case, the strength of the grace to avoid sin in the future. So it is very important that most of our efforts toward a good confession should be trained upon the sincerity of our contrition.

However, misapprehension must be avoided. Contrition is not synonomous with the feeling and emotion of sorrow. Otherwise it would be impossible for many people. True contrition has nothing to do with feelings; it is an act of our free will. Many people torture themselves at what they believe is their inability to work up sincere sorrow, because they cannot feel it. It is not necessary to "feel" it, and even if we do "feel" it, the feeling may add nothing whatever to the truth and sincerity of the contrition.

There can be a mutual reaction between the will and the emotions, but there does not have to be. Sentimental people can sometimes "feel" some kind of sorrow, but that does not give them an advantage over another person who is calmer and less emotional. To feel sorry, and to be sorry are not necessarily the same thing.

True sorrow is in the will. Therefore the deliberate request made to God before confession for true sorrow will surely obtain it, if, in fact, that in itself is not already true sorrow at work. St. Francis de Sales says "You have contrition by the simple fact that you wish to have it."

But one of the surest signs of sorrow is the purpose of amendment. The firm will to avoid sin because of supernatural motives is already the evaluation of the mind that sin is evil, and the free act of the will choosing the things of God over the things that are opposed to God.

The council of Trent itself is authority for this. It defined contrition as "sorrow and detestation of sins committed, combined with the intention of sinning no more." Just as the proof of the pudding is in the eating, so the proof of contrition is in the amendment of life, or at least the sincere desire to amend. For complete change of conduct may be slow in coming even with the most sincere will.

But now back to the original thought that led us into all of this. We are trying to take advantage of the great sacrament of confession, not only in the spiritual welfare of our own soul, but even in the work of establishing a greater measure of peace and harmony in our family life.

So we first examine where we are responsible for failure in this. Face boldly the question: what are your faults? Them confess them with true sorrow and a very firm resolution of eliminating them from your life, and so unite the strength of your human will with the special sacramental graces of this gift of God, the sacrament of penance. Then you can move forward with renewed hope toward a richer and more harmonious life.

Dilemna for Drug Addicts

A Criminal Court judge argues that our current laws badly need reassessment

John M. Murtagh

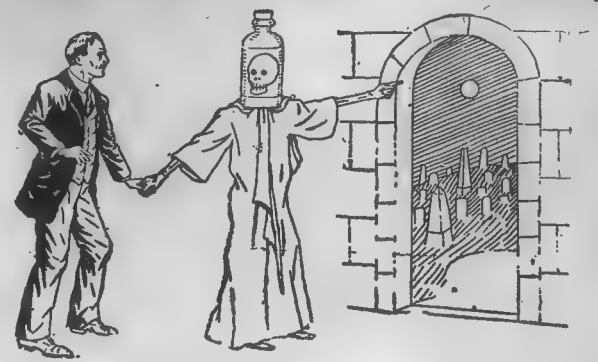

"ALCOHOL is the cause of all crime." A New York City judge made this pronouncement almost a century ago. He referred to the fact that in the 1870's more than half of the city's arrests were for drunkenness. Most of those arrested were hapless immigrants seeking escape in drink from the heartaches of utter misery.

It would be just as easy to point to narcotics as the cause of all crime in New York today. Day in, day out, scores of addicts appear in the Criminal Court, charged with the sale or possession of small quantities of drugs, or with unlawful entry, shoplifting, petty larceny or prostitution—crimes they committed to support a craving for drugs. They too, are mostly new arrivals in the city. But to explain crime by narcotics is as superficial as blaming it all on alcohol.

Our questionable approach to the "problem of excessive drinking" is centuries old; our policy toward drug addiction is relatively new. For many years there was virtually no Federal legislation on narcotics. But in the course of time, various individuals and groups became increasingly alarmed about drug addiction. In response to their demand that "something be done about it," Congress in 1914 passed the Harrison Act. To this day, the Act is the cornerstone of Federal and State legislation with respect to narcotic drugs.

Properly interpreted, the Harrison Act is a sound law. It is not a prohibitory statute. It is more in the nature of a regulatory act: by using the taxing power, Congress sought to control the distribution of drugs. Even those who are most critical of society's attempts to solve every social and moral problem by passing a criminal statute have no special concern about regulatory legislation.

Why, then, is there criticism of our national policy with regard to drug addiction? The answer is that, although Congress intended the Harrison Act to be regulatory, the Federal government does not administer the

law in that spirit. The Treasury Department applies the Act as if it were criminal or prohibitory in nature. And bureaucratic policy can be much more important than the intention of the legislature in determining the manner in which a law is enforced.

By 1920, the public opinion that inspired the passage of the Harrison Act had become more vocal. Exaggerated and disturbing reports about drug addiction were circulated. A committee with official status even reported that there were a million addicts in the United States — an estimate that now seems to have been preposterous.

The medical profession, too, played a part in developing public opinion about drug addiction. The leading members of the American Medical Association became more and more concerned about a relatively few doctors who were exploiting the weakness of addicts. These physicians had virtually abandoned the practice of medicine and were taking advantage of their license to practice in order to become criminal drug peddlers. The AMA, understandably enough, was determined to remove the blot that this comparative handful of doctors was casting on the integrity of the entire profession.

Some AMA leaders urged vigorous action by the authorities. Through their efforts, the Treasury Department was persuaded to seek from the courts an interpretation of the Harrison Act which would forbid doctors to administer drugs in the course of therapy for addiction. The U.S. Supreme Court in three successive decisions — though only by a divided vote — gave considerable support to the interpretation urged by the AMA and the Treasury Department.

In 1925, however, another case, involving the criminal conviction of Dr. Charles O. Linder, came before the Supreme Court. The court by this time realized that it had taken the wrong tack and expressly stated that its prior rulings were to be confined to the facts then before the court. In the present case, it unanimously reversed Dr. Linder's conviction (268 U.S.5). The Harrison Act, said the court,

> says nothing of addicts and does not undertake to prescribe methods for their medical treatment. They are diseased and proper subjects for medical treatment, and we cannot possibly conclude that a physician acted improperly or unwisely or for other than medical purpose solely because he has dispensed to one of them, in the ordinary course and in good faith, four small tablets or morphine or cocaine for relief of conditions incident to addiction.

But the Linder case has had no influence on official policy. In its earlier decisions, the Supreme Court had given considerable support to the Treasury Department's way of administering the Harrison Act. By 1925, the Treasury had literally terrorized doctors away from the treatment of addicts. When Dr. Linder's case came before the court in that year, reputable doctors had already ceased to minister to persons addicted to drugs. The court's decision gave little encouragement to medical practitioners to resume the treatment of addicts, since the government ignored that decision and continued to administer the law in accordance with the prior rulings. The Treasury Department asserts its own policy in regard to the use of drugs to this day.

Today a lawyer may honestly advise a doctor that the Harrison Act "says nothing of addicts and does not undertake to prescribe methods for their medical treatment." But the opinion of a single lawyer or, for that matter, the opinion of the entire legal profession or even of the U.S. Supreme Court does a doctor little good in face of the government's attitude. Under the government's policy, a doctor who

administers drugs to an addict faces the possibility of indictment and prosecution with all of the humiliation and expense involved in criminal litigation. And, of course, he may also go to jail. So, regardless of what the law of the land may intend, government policy continues effectively to limit doctors in the practice of medicine when the patient is a drug addict.

Drug addiction is a pathological problem. The addict not only uses drugs: he has a pathological craving for them. So overpowering is this desire that it largely or entirely overrides his free will. Ordinarily, the addict is going to get his drugs regardless of the obstacles, law or no law.

Addiction is not only pathological in itself. It is also symptomatic of a much more deep-seated and complex pathology. It is a reflection of the fact that the individual is emotionally and socially disturbed. The medical problem which the addict presents is that of both addiction and the underlying emotional condition which causes addiction.

Were an addict free to visit his private physician, the doctor's first responsibility would be to determine why the patient was addicted. If the addict were subject at that moment to a craving for drugs or to withdrawal symptoms, he would not be in a state in which the doctor could establish rapport with him. Before the doctor could begin his therapy, he would have to create a greater degree of tranquility in the patient. Whether or not he should administer a limited quantity of drugs would be a medical question, not a question for either the lawyer or organized society.

Prior to 1920, if an addict sought medical help, a doctor would have felt free to consider his individual problem. Since that time, however, the Federal government has taken the attitude that the doctor deals with an addict at his peril. That is so, at least, if his medical judgment indicates to any degree that there should be temporary or prolonged administration of drugs. As a result, the medical profession has withdrawn from the care of addicts. No longer can an addict present his complex problem to the medical practitioner. He must seek his solace and relief elsewhere.

This was the situation that began to confront the addict in the 1920's, when the criminal element in society was growing wealthy as a result of our hypocrisy in a related field, the sale of liquor. Organized crime quickly saw that, despite the risks inherent in smuggling, the profits from the sales of narcotics the criminals with a hard core of addicts, persons who simply had to get their drugs from one source or another. We had stopped the legal source. Once organized crime engaged in smuggling, these persons were their customers.

Worse than this, the underworld soon found that the pathetic addict often could not refuse to become a dope pusher in order to meet the new black-market prices for his own needs. The real narcotics racketeer found that he ran a relatively small risk of detection, since it was the addict pushers and the small fry who would be arrested.

Thus began the phenomenon, in a city like New York, of an annually increasing number of arrests. Last year, for example, the arrests for possession of narcotics amounted to some seven thousand, virtually all of the defendants being people who were slaves to drug addiction.

One naturally asks: Is there hope for the drug addict? Assuming that he wants to be cured, can he obtain help? Are there individual doctors who will diagnose and treat him? Are these outpatient clinics to which he can go? Are there institutions that offer a cure?

In the main, the answers are in the

negative. Since 1920, the doctors have all but deserted the addict. The outpatient clinics which existed in 1920 were all closed shortly thereafter. Some observers ascribe the closing of the clinics to the impossibility of treating addicts effectively except in closed institutions; others blame it on the maladministration of the early clinics; still others point to the government's attitude. Whatever the cause, here are virtually no such clinics to day. Nor are there any closed institutions or hospitals that pretend to be able to cure the addict.

But what of the Federal institutions at Lexington, Ky., and Fort Worth, Tex., or New York City's Riverside Hospital? These institutions have been providing humane and medically supervised detoxification of narcotic addicts and have been trying to develop a cure. But they have had little or no success so far. In fact, Riverside Hospital, after more than ten years of experimenting with the treatment of thousands of young addicts, has just been closed.

Recently, the City and State of New York have provided many additional institutions for the care and treatment of addicts. In appropriate cases, addicts are permitted to "volunteer" for civil commitment in lieu of criminal prosecution. This policy is in some respects commendable. But it must be pointed out that the work which these institutions are doing is largely experimental. Those in authority do not pretend to have a cure at this time.

From an objective standpoint, at least, the use of narcotics may well be a violation of the moral law. In addition, since addiction is to a greater or lesser degree contagious, the use of narcotics has an impact on the common good of society. But experience plainly shows that the attempt to legislate addiction out of existence is generally futile. Besides, the enforcement program has done much to sustain organized crime and creates occasions for the corruption of enforcement officers. Our present policy, therefore, is of questionable value.

Perhaps nowhere is the cruelty of the policy more evident than in the Criminal Court of New York City. As many as fourscore addicts confront a judge of that court on a single day. In his heart, the judge knows that there is little or no hope for any of them. Yet he must go through the motions of supporting an enforcement program which, he is convinced, is creating more serious problems than it solves.

Addiction is a condition of human degradation. It cries out for humane tolerence and Christlike charity. But these, unfortunately, are not the qualities that we now bring to the problem of addiction. The time has come to reassess our approach to the problem.

(America)

We must be sincere with our fellow men. The same rule applies to those who govern the people. They are the fathers of their flocks. No father speaks to his son through an actor's mask. He speaks freely, simply and from the heart, and this is what makes the good son listen to the father and to follow his advice in his daily life.

"Now, if there's anything you want," said the landlady, "just let me know and I will show you how to do without it."

---

catholicEtte

The Worker Who Has It Made!

John Zubaly

THE model for everyone who labors for one's daily wages is St. Joseph, and — even he and his Guardian Angel, the worker who has it made, spiritually!

A few words regarding the Guardian Angel's Boss. . . Who is not out to make easy money, or any kind of profit at any price. He never fought with His fellow workers. On the contrary, it is mankind who battle one another, and HIM, too!

His table at the Last Supper was the real bargain table where words of True Faith beyond price were offered to teach all nations of Him only to be rejected by many. He did not pound the table promising vacations with pay, shorter working hours in His vineyard. Strikes He omitted. One strikes himself out on earth when straying from True Faith. No minimum salary, no wage scale was offered — except eternity with Him.

No benefits with infringments were offered in order to get more workers to work for God. No union shops. All shops are His where God is served.

He told His fellowmen to "clean house" spiritually if they wished to enter His House in Heaven.

Now — a few words concerning the working habits of the Guardian Angel. He works day and night, receives no pay for overtime. Think of all the retroactive pay he has missed since the beginning of time! He works not for a check, after deductions, he has everything. What worker on earth can make this claim!

He cannot be fired or laid off. He has the highest seniority rights with His Boss, Who is like no other employer in this world — in industry or out!.

Our Guardian Angel is on the job constantly to remind one and all that they too, on earth, can have it made for all time, for eternity — by remembering that all have the "right-to-work" for one's own salvation!

A superficial knowledge of religion is the main cause of countless apostasies and indifferentism among today's Christians. Many of them do not care about theology. They say that theology belongs to the theologians. All some people must know is that there is a God, that His law must be obeyed, what is their relation with Him and how they can get back to Him when they stray. To know this they must be thoroughly trained from their childhood, lest their religious outlook on life and its numerous problems becomes torn away from life and their daily work.

They do not need to know the theological distinctions which do not really affect their faith in God. But they need to know why they are forbidden to steal, to tell lies, to take revenge upon their enemies, etc. All men must feel that their fellow man cares to see them around when he gets sick, becomes an invalid or loses his job. Many people have forgotten that the real Christianity is the love of God and their neighbor. If anyone does not possess it, he is not a real follower of Christ, no matter what he may be otherwise, a cleric or a layman.

The Most Important Affair

MANY people never stop and ask themselves: "What does it really mean to save or to lose one's soul?" They do not realize that salvation or damnation of their soul implies an eternity of happiness or an eternity of hell.

Salvation is not a question about more or less wealth, nor about high or low position in this passing life, health or sickness, but about heaven or hell, everlasting happiness or endless suffering in the abyss of unquenchable fire of hell.

What will it matter to us after we reach heaven and start enjoying the everlasting happiness with our Heavenly Father that in this passing life which ended up with our death we were poor, despised, persecuted by our neighbors, misunderstood by our friends, our good intentions misinterpreted, when after attaining the everlasting happiness of heaven we will be blessed forever without the slightest pain or suffering?

And on the other hand of what use is it to be rich, honored, happy in this passing world, if we are not saved? Does the souvenir of being kings, rich, respected and happy in this world console and make happy those who have lost their souls and are in hell? Not at all.. They are miserable and miserable they will stay forever.

When St. Bernard and his elder brothers decided to become monks, they left their rich home and said to their youngest brother: "Now, Nivard, you can be happy here. We leave you this magnificent castle and all its wealth. It's yours. Enjoy it as you please!"

"What?" answered little Nivard, "you take heaven and leave me the earth? You're smart!" And he followed them to the monastery and also became a monk.

Nivard was right, for our proverb says:

"If wealth is lost, nothing is lost.
If health is lost, something is lost.
If the soul is lost, everything is lost.

The salvation of the soul is our important affair in life here below, because upon it depend our happiness or misery, whether we shall live forever happy or forever miserable.

Nothing is important in this world except God, our soul and its salvation, for everything will end someday. And what is not eternal is nothing and should be looked upon as nothing. That affair alone is really great, upon which depends eternal happiness or eternal misery, and this is the salvation of the soul.

Our Savior showed us that wealth, pleasures and enjoyments of this life have no value in the next world. They may even prove hurtful to our soul and even compromise the salvation of our soul.

"There was a certain rich man who feasted sumptuously every day" (Luke 16, 19). This is the picture of a real man of the world, an epicurean who employed his wealth solely for amusements and revelry, giving banquets, holding dances, etc.

In sharp contrast to the rich man there was a poor beggar Lazarus, "who lay at his gate, full or sores" (Luke 16, 20), neglected and dispised by the rich man and his friends. Dogs alone were his friends, for they came and licked his sores.

Both died. Death brought to the poor sufferer release from all pain and the begining of eternal rest and happiness. He went to heaven and began to enjoy his happy eternity.

And the rich man also died and was buried. For him, too, came the end of his pleasures, his banquets and splendor. He was buried with great pomp Mourners followed his bier and praised his wisdom and virtues. But how false are the scales and how deceptive the judgments of man! For he found his everlasting dwelling-place in the fires of hell.

In this parable Our Lord laid most particular stress on the importance of salvation of one's soul and on the right use of riches and the impossibility of serving both God and man as the rich glutton tried to do.

Yes, we shall lose everything, dignities, wealth conveniences and happiness, if we lose our soul. Nothing but an unending despair and fruitless tears will be left to us without the slighest hope of remedying it in the future which will never come. St. John Chrysostom was right when he said: "We cannot save our body, if we lose our soul!"

Michael was working in a foundry in St. Louis. A stoker caught his right hand in the door of a blazing furnace. He tried desperately to release it, but could not. Knowing that if he did not act quickly, he would be burnt to death.

What did he do? Left with only one chance, he reached into his pocket, took out a penknife, and cut off his right hand at the wrist. He lost his hand, but saved his life.

If a man can go to such an extreme to save his mortal life which sooner or later must end anyway, what sacrifice is to great to make us sure of eternal life which has no end? Our Lord could not stress more than He did when He said to His listeners: "If thy right hand scandalizes you (is an occasion of sin to you) cut if off and cast it from you" (Mt. 5, 30).

We know what Our Lord meant when He said these memorable words: We must be ready to sacrifice everything, even our own life, if they expose to danger our salvation, for of what use is it for us to have a soul, if we do not save it for heaven?

Salvation of the soul must always have top priority. We must renounce everything, amusements, wealth and conveniences, and place our soul above our friendships, business and pleasures. We may run a serious risk of losing our soul altogether, if we are unwilling or too lazy to make such a sacrifice.

Elizabeth I, queen of England, who made a final break of the English Church with the Holy See of Rome, a woman of very low morals, in her foolishness, turned to God with the following impious and sacriligious petition: "O Lord God," she said, "I'll give up Your paradise, if You give me to reign in England for forty years."

God accepted the insolent challenge of the godless queen. She had a prosperous reign of forty years and six more. But instead of repenting for her impiety and doing penance for her numerous sins she continued on the way of perdition.

When her death came, she was utterly depressed. Some friends wished to console her, but the desperate woman put them out of her room. "Let me die alone," she said. And she died in despair, leaving behind her 3,000 gowns, a reign and wealth.

A few days after her death, however, she appeared to a matron of the court and in a tone of indescribable despair said to her: "How foolish I was! I exchanged my salvation for 40 years of earthly happiness. Now I am in hell. I am disgraced for the whole eternity!" She disappeared, leaving the poor matron half dead with terror.

I'D LIKE TO KNOW...

A while ago we received the following letter which has several questions and reads as follows; "Dear Brother in Christ, I deeply appreciate your paper on scriptural truth being sent to me each month... Enclosed find some challenging questions which every Romanist (that is, Catholic)... owes himself to answer." And he asks the following questions which we will answer one by one.

1) Why do you insist on continuing to offer a sacrifice each Sunday when all that is required by God was completed 1,900 years ago? Christ's sacrifice on Calvary was all-atoning and forever sufficeint (Hebrews: 10, 1-14).

Our Liturgy (Mass) is not a new sacrifice. It is the same sacrifice that Our Lord offered to His and our Father on Calvary. This sacrifice of Christ is commemorated, presented again and again to the faithful and applied to our individual and social needs. It is always re-enacted during the celebration of the Divine Liturgy, because such is the will and the command of Christ Himself. Right after the institution of the Blessed Eucharist and the celebration of the first Mass by Himself at the Last Supper, Our divine Savior made it clear that He wanted this sacrifice to be reoffered and repeated by His Apostles and their successors: "Do this for a commemoration of Me!" (Luke 22, 19). The express command of Christ is the reason why we celebrate the Divine Liturgy every Sunday and invite the faithful Christians to take an active part in it.

2) Is your Mass a bloody or unbloody sacrifice? Either answer condemns you in the light of what St. Paul says. Bloody sacrifice is now not necessary (Hebr. 10, 14), and Leviticus says that a bloodless sacrifice is not good enough and cannot avail. (Lev. 17, 11). Think it over!

Mass and the sacrifice of the Cross is one and the same sacrifice. It is not, therefore, separated from the bloody Sacrifice of the Lord upon the cross. Mass itself is not a bloody sacrifice, but an unbloody repetition of the bloody sacrifice of Our Lord. Upon the Cross Our Lord offered to His Father His own Body and Blood, that is, His death for our salvation and the remission of our sins. During the Mass He is repeating the same sacrifice in an unbloody manner as He did in the preview of this Sacrifice at the Last Supper when He offered His Body and Blood under the appearances of Bread and Wine. "Take and eat it. This is My Body which is broken for you, for the remission of sins. All of you, drink of this. This is My Blood which is shed for you and for many, for the remission of sins."

It was a real unbloody sacrifice, for it was offered for the remission of sins of all mankind.

It is too bad that our questioner does not know how to distinguish the old Jewish sacrifices, both bloody and unbloody, from the sacrifice of the Mass. The Jewish sacrifices were abolished as useless and worthless

when the real Sacrifice appeared in the world. God Himself foretold this Sacrifice which would abolish all Jewish sacrifices: "I will not receive a gift (a sacrifice) of your hand, for from sun's rise to sun's setting My name is great among the nations, and in every place there is a sacrifice, and a pure offering is made to My name" (Mal. 1, 10-11). The sacrifice of Our Lord upon the cross was not offered in every place of our planet, but just outside of Jerusalem. What sacrifice is offered to God in every place of the earth, if not the unbloody sacrifice of the Mass in which Our Lord, through the hands of His priests, renews His Golgotha sacrifice in an unbloody manner? If this sacrifice of the Mass were useless, as our questioner tries to imply, then Our Lord would not have commanded to renew it, and God would not have called it a pure offering which is made to His name in every part of the world.

3) If I can show you in your Bible that all Christians are in either one of two places, and purgatory is not one of them, will you, in all fairness, accept the truth of your very own Bible?

We would indeed, if the questioner could do it. But he cannot. It is true that Our Savior, the Lord of eternity, was less preoccupied with the temporary purgatory than with the eternal heaven or hell. It is true that there is no clear-cut mention of purgatory in the New Testament. But it does not mean that purgatory is not mentioned at all, because it is.

St. John says that "nothing defiled will enter into it", that is, into heaven (Apoc. 21, 27). Is anyone upon his death so clean and pure that he can enter heaven right after he passes away? Very few souls would be in heaven, if there were no place hereafter in which they have a chance to cleanse themselves from the stains of sin.

Our Lord implied the existence of a place where sins can be forgiven, when he said that "the blasphemy against the Holy Spirit shall not be forgiven neither in this life nor in the next" (Mt. 12, 32). This is proof that some sins are forgiven in the next world, that is, after man's death. They are not forgiven in hell, because no repentance is possible in that cursed place. Neither can sin be forgiven in heaven, because no soul with sin can enter it, as St. John says. It must be some other place where at least some sins are forgiven after a man dies. Thus there is a third place to which some people go after they leave this world. We call it purgatory.

St. Paul testifies that men who die with some sins upon their souls (if any man's work burns..."), shall be "saved, yet so as by fire" (I Cor. 3, 15). If men went straight to heaven, they would not need to be saved 'as by fire'. The last words indicate there will be some penance or punishment before a sinful man can be admitted into everlasting happiness of heaven.

When Onesiphorus, St. Paul's helper, died, the Apostle did not hesitate to pray for his soul: "May the Lord grant that he find mercy of the Lord" (2 Tim. 1, 18). St. Paul would not have prayed for Onesiphorus, if he did not believe that his soul might have been in some place where it needed mercy of God. No mercy of God is possible in hell, and it is not needed in heaven. Thus there must be a third place where God uses mercy upon his servants. We call it purgatory.

Unfortunately many Protestant Christians do not realize that they also believe in purgatory, although they may theoretically deny its existence. If our Protestant brothers did not believe in purgatory, why would they pray for their dead, at least at the funeral services? They are not hypocrites when they do so. They would not pray for their beloved dead, if they believed in hell or heaven only. If their

dead are in hell, no prayer will help them, then why pray for their souls? If they are in heaven, they do not need our prayers, for they are completely happy.

4) Who would believe that the Apostle St. John, after Peter's death, was ever subject to a chap named Linus whom you call your 2nd Pope? Why wouldn't John, the last apostle alive and one of remarkable talents, succeed Peter in line-up?

We may ask our questioner why did Our Lord choose Peter and not John in the first place? John was certainly more capable than Peter, and he was also more faithful to Him, as can be seen from the scene of the crucifixion? When all the other Apostles fled for their life, St. Peter included, St. John courageously stood by Him beneath the cross together with His beloved Mother Mary.

Our questioner does not make distinction between personal dignity and office. We do not doubt that St. John was superior to St. Linus in many respects, but John's dignity as the Apostle of Christ and His personal friend did not give him any right to the office which belonged to St. Peter and his lawful successors. St. John was not the successor to St. Peter and for this reason he did not become our 2nd Pope. St. Linus instead succeeded St. Peter in his office and thus became the 2nd Pope. Had St. John succeeded St. Peter, he would have been the 2nd Pope because he would have taken over his office as the head of the Apostles.

5) Why does the Roman Church make a tremendous distinction between her followers such as one class called priests and another known only as "the faithful", when Peter himself said that all Christians are priests unto God? (See 1 Peter 2, 5 and 9).

Sorry, St. Peter does not exactly say that all Christians are priests. All he says is this: "Be you also as living stones built up, a spiritual house, a holy priesthood, to offer up sacrifices, acceptable to God by Jesus Christ" (1 Peter 2, 5).

It is true that all Christians, to a certain extent, are God's priests, for they are dedicated to God's service at the moment of their baptism. For this reason they must offer to God sacrifices of prayer, good works and a holy life. These things are acceptable to God because they are offered to Him through Jesus Christ with Whom all good Christians are united by staying in the state of sanctifying grace. In this sense all Christians constitute the royal priesthood of God, because they serve the greatest King of the universe, that is, God Who is their Maker.

But priesthood must also be taken in a stricter sense, that is, as a sacrament which confers special powers upon a certain class of men who are exclusively dedicated to the service of God as His consecrated ministers. St. Paul mentions this sacrament in his letter to St. Timothy whom he had ordained a priest: "I admonish you to stir up the grace which is in you through the imposition of my hands" (2 Tim. I, 6). This grace of priesthood is received when a man is ordained to the priesthood. The priest's special office consists in consecrating the Holy Eucharist and in forgiving man's sins. Both of these powers were given to the Apostles and their successors only, as can be seen from the words of Our Lord, and not to the whole community of Christians (Lk. 22, 19 & John 20, 23).

6) If Mary was conceived without sin, then why did she die thus paying the penalty of sin? If she were without sin, why would she need a Savior?

Mary was also redeemed by Christ, but in a different way. Catholic theologians say that she was pre-redeemed, that is, God prevented her soul at the moment of its union with the body from being contaminated by original sin. And He did it in view of the

future redemption to be accomplished by Our Lord. So Mary was also redeemed by Christ, her Son.

Mary paid the penalty of death, because she was the daughter of Adam. She must also resemble her Son Jesus. If He died, why shouldn't Mary also die?

7) If Mary was always a virgin, why did she become Joseph's wife?

It was God's disposition. How would it look, if Christ was born of a woman who had no legal husband? Mary's marriage to Joseph helped our Divine Lord to hide His divinity till such time when it was necessary to reveal it to the world.

8) Did you know that Mary had other children after Jesus's birth, and the Bible even gives their names? Do you believe your Bible or not?

Yes, we believe our Bible, but we do not believe what our questioner wants us to believe. It is true that the Gospel mentions the names of some men who were Jesus' brothers, but nowhere does it say that they were the sons of Mary and Joseph. Our questioner stretches the Bible to fit his view.

It's true that St. Mark mentions some of Christ's brothers and even gives their names: James, Joseph, Jude and Simon (Mark: 6, 3). But these were not Jesus' real brothers. They were his cousins, for the Jews did not have a distinct word for a real brother and a cousin. They called them all 'brothers'. Abraham called Lot his brother, although the latter was his cousin: "We are brothers" (Gen. 13,8).

St. Matthew clearly testifies that at least James and Joseph were not real brothers of Our Lord, for he gives the name of their mother: "There were many women far off ... Among whom Mary, the mother of James and Joseph" (Mt. 27, 55-56). The other Mary, mentioned here, the mother of James and Joseph, was Mary's sister, and wife of Cleophas: "There stood by the cross of Jesus His Mother, and His Mother's sister, Mary of Cleophas" (John: 19, 25). If Mary, Jesus's Mother, was not the mother of James and Joseph, she was not the mother of others whom St. Mark calls Christ's brothers, although we do not know who their mother was.

9) Christ said, "Do this in remembrance of Me!" (Luke 22, 19). How could this be in "remembrance", if He were bodily present at the Mass? A memorial bespeaks absence. If Christ is present in the Holy Eucharist, it cannot be a Memorial. Think closely.

Yes, we thought closely. Although Christ is present during the Mass when the bread and the wine are changed into His Body and Blood, it is still a Memorial, because it is a renewal of His sacrifice upon the cross. As Our Lord was really and bodily present upon the Cross where He offered a bloody sacrifice of Himself, so He is really, although mystically present upon the Cross where He offered a bloody sacrifice of Himself, so He is really, although mystically, present every time a real priest celebrates Mass. He is absent to our bodily eyes, because we do not see Him, His Body and Blood are hidden under the appearance of bread and wine. Thus He is present mystically and absent corporally from our eyes. For this reason the Holy Eucharist contains the real Body and Blood and at the same time is a memorial of His death which is renewed and petpetuated by His priests in conformity with His own command: "Do this in remembrance of Me!"

10) Do you know that your Bible says that it is possible to be saved

The churches of the land are sprinkled all over with baldheaded sinners whose hair has been worn off by the friction of countless sermons that have been aimed at them and have glanced off and hit the man in the pew behind.

right now and know it? Not in the future, but right now! Please read St. John 5, 24. Genuine repentance of sins and personal trust in Christ and His finished work on Calvary in your stead will enable you to firmly proclaim the blessed truth, "I have been born again! Do it now."

No, we did not know that we can be saved again and even less can we know it 'right now'. It is true what St. John says, but no one is sure that he will always use the grace that the Lord has merited for him. Acceptance of the teaching of Christ and belief in His divine mission give us a title to the everlasting glory, but man can lose this title, and the right to this glory by committing a mortal sin, by falling away from the faith, by not being really sorry for his sins, etc.

If a man could be sure of his salvation right now, why would St. Paul write to his beloved Christians in Philippi who were good Christians: "With fear and trembling work out your salvation!" (Phil. 2, 12). We do not tremble for a thing, if we are sure to get it. If anyone could have been sure of his salvation, St. Paul should have been one of them, but he was not, as he feared to be damned: "I chastise my body and bring it into subjection, lest perhaps when I have preached to others, I myself should become a castaway" (I Cor. 9, 27). It is clear that St. Paul was not absolutely sure of his salvation. If he were, he would not fear for it, for we do not fear for the things we are absolutely sure to obtain.

The Bible itself clearly testifies that no man can be absolutely sure of his fate hereafter, for it says: "There are just men and wise men, and their works are in the hand of God. And yet man does not know whether he is worthy of love or hatred. But all things are kept uncertain for the time to come, because all things equally happen to the just and to the wicked, to the good and to the evil" (Eccles. 9, 1-2).

It is absolutely certain that God wants all men to be saved and for this reason He gives them all the necessary graces and help to achieve their salvation. Despite this truth no one can be absolutely sure of his salvation, as long as he dwells in this valley of tears, because no one can be sure that he uses these graces properly. God made it so, because He wants us to trust in His infinite goodness and work all the more to achieve our eternal happiness. It is quite evident that men are more industrious when they are not sure of a thing than when they are sure.

We will be sure of our salvation when we hear from the lips of our Saviour: Good servant, enter into the joy of your Master!" Till that time comes, we must take our salvation fearfully by following the admonition of St. Peter: "Brothers, labor the more that by good works you may make sure your calling and election. For by doing these things you shall not sin at any time. For so doing an entrance shall be ministered to you abundantly into the everlasting kingdom of Our Lord and Saviour Jesus Christ" (2 Peter 1, 10-11).

* * * *

Our questioner ends his letter, saying: "I'd be only too glad to correspond with any fair-minded, sensible, clean speaking and Scripture aware Romanist (he means, Catholic, as if all Catholics were Romanists!) at any time, concerning these queries or any you may have. In the Master's service, Arthur J. Durnan"

We are also glad to corespond with any non-Catholic, fair-minded and Scripture aware scholar that really knows the whole Bible, not just a few quotations which he tries to twist and stretch to make them fit his views.

In the Master's service, Michael Schudlo, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, Redemptorist Fathers, Majella Court, Kew, E. 4, Vic., Australia.

You may write to me at this address till September, 1964. Thank you!

The Apostolate in Vietnam

From Fides News Service—Rome

VIETNAM has one of the oldest cultures of the world and its recorded history can be traced back to Tonkin at the beginning of the Christian era. As early as the year 111 A.D., the kingdom, then known as Nam-Viet, was conquered by the Chinese Han dynasty. It broke free of Chinese domination in 939, but subsequently endured many periods of Chinese and, recently, in succession, French, Japanese and again French domination.

The new Vietnam was formed in relative calm in 1945 of the three kingdoms of Tonkin, Annam and Cochin-China. However, in 1946, after a brief cease-fire in the sporadic fighting between French forces and the Vietminh (communists), hostilities broke out again and continued for eight years. The country was divided into communist and non-communist zones by the Geneva Conference of 1954 according to which the people of the two zones were supposed to be permitted and to be helped to move to and live in the zone of their choice. At that time about 900,000 persons, of whom about 700,000 were Catholics, migrated from Communist Vietnam to South Vietnam. The hardships of that migration are well known.

Today the northern part of the country is under communist rule and the South is constantly harassed by Communists.

Missionaries began to spread Christianity in Vietnam toward the end of the sixteenth century. A special credit is due to French missionaries for the solid work they did. For decades, the Church of Vietnam endured almost uninterrupted persecutions in which many suffered martyrdom, but the blood of martyrs has indeed been the seed of Christians. In 1800 there were about 310,000 Catholics in the whole country yet by June 30th, 1961 they numbered 1,337,965 in South Vietnam alone and 350,000 in the North.

It is not possible to say much about the situation of the Church in the communist-controlled North, which is divided into an archdiocese and nine dioceses. In 1955, after the 700,000 Catholics had migrated to the South, 400 priests remained behind and of that number about 60 have since died and 25 others were expelled. Here it is only by good example that Christians can do anything for the propagation of the Faith.

South Vietnam, which is divided into two archdioceses and nine dioceses, on June 30th, 1961 had 1,521 priests (1,322 Vietnamese), 900 Brothers, 4,651 Sisters and 2,603 Catechists. The voluntary migration mentioned above drew the attention of the whole world to the life of the Vietnamese Church.

It will be recalled how one of the first pre-occupations of these refugees, who arrived without possessions, was to build churches wherever they settled so that they might implore strength and give thanks in common prayer and at the Sacrifice of the Mass.

The situation in South Vietnam is by no means easy today, but in spite of difficulties, and, indeed, because of them, the present is a good time to exercise the apostolate among non-Christians. There are many Priests, Sisters, Brothers, seminarists and others who are full of apostolic zeal and who are not afraid of sacrifice. A very encouraging example of the possibilities is to be seen in the Diocese of Quinhon where 11,245 adult baptisms were administered from September 1st, 1961 to September 1st, 1962 while catechumens under instruction on the latter date numbered more than 54,000.

The Redemptorist Fathers are zealously working for the conversion of their Vietnamese countrymen. The province of the Redemptorist Fathers of Vietnam was started in 1926 by the Fathers of the Canadian St. Anne de Beaupre Province. The new province was abundantly blessed by the good Lord, for in 1963 it had 109 Priests, 88 Brothers, 21 students in the major seminary and 400 young boys in two minor seminaries, that is, in Cap St. Jacques and in Hue, 30 postulants and 20 aspirants. Among the Fathers there are still 21 French.

The Fathers are preaching countless missions, instructing numerous converts and conducting church services. The Vietnamese people are good-natured and pious. They like to go to church and to stay there for hours, praying and singing religious hymns. The number of the prospective converts is so great that the Fathers cannot satisfy all of them.

It was a missionary, Father Alexander of Rhodes, who romanised Vietnamese writing and thus created a system by which the Vietnamese language can be printed in modern type. He began an apostolate of the press that must ever grow. While there are some happy examples of the use of the press in the apostolate, it must be acknowledged that the Catholic press in Vietnam still has a long way to go.

One of the outstanding Catholic press undertakings was the foundation of Vietnam's first Catholic weekly, SONG DOA (Living Religion). This paper appeared at a very opportune time, as it was through its columns that the people of the country were informed about the first sessions of the Second Vatican Council. SONG DOA has its own correspondents in Rome. Other significant uses of the press in recent times that may be mentioned here were the printing of a Vietnamese translation of the Encyclical Mater et Magistra, together with a commentary.

A broad field of the apostolate exists in study-circles and in social work. In fact, a special study-circle that was organized by the Catholic Social Secretariat in Dalat in October called those who knew her only by her outward appearances. Many students, it was learned, have at most a confused notion of the doctrine of the Church and they have no idea that she possesses a social doctrine. At the same meeting there were some who complained that priests who concerned themselves about them were paternalistic. In this connection it was noted that the important thing in dealing with students is to make the principles of Catholic doctrine known to them so that they can, in the light of those principles, arrive at proper conclusions to their problems.

Vietnam is in need of priests and others who can devote their time and energies to the apostolate among non-Christians. The ministry to Catholics already claims much of the attention of a large number of priests. While we pray for the ideal of participation by all Vietnamese Catholics in the apostolate, we must also pray for an increase in the number of those who can devote all their time to work for the spread of the Kingdom of God in Vietnam.

(Catholic Missions)

THE RICH YOUNG MAN

J. Sexton, C.SS.R.

We know he was rich,
And that he was young,
And that his good deeds
Were everywhere sung.

He knelt on the road
As Jesus passed by,
And spoke burning words
With many a sigh:—

"Good Master, O say
What works I must do
That always to God
My heart may be true."

"Keep God's holy laws"
The Dear Saviour said;
In answer the boy
Bent low his fair head:

"These laws I have kept
From boyhood to youth,
What yet do I lack,
O Teacher of Truth?

In love the Lord said:
"If perfect thou'st be,
Go, sell what thou hast.
And come follow Me!"

O fickle and weak
The poor human heart!
From all his great wealth
The youth would not part.

In sadness the Lord
Reminded the throng
How few 'mong the rich
Shall sing Heaven's Song.

THE IMPORTANCE OF BLOOD

Blood is at the root of all physical existence of every living organism. Nothing can live without it. The tissues of the body starve where there is not enough blood or when its circulation is stopped.

Blood is a living tissue itself. It carries nourishment to all other tissues of our body. Our blood appears to be a simple red liquid. It has a clear yellow fluid, the plasma, and beneath it there is an opaque deep red layer. The red layer is made up of separate tiny living disc-shaped corpuscles, together with smaller bodies which are known as platelets.

Not all the corpuscles are red, but just some of them. It is due to the presence of a substance named hemoglobin. It gives the blood its color.

A person has normally one pint of blood for every 14 pounds of weight. This blood is pumped by the heart round and round through miles of blood vessels. It carries oxygen, water and food to all the cells of the body. Our body is capable of producing enormous quantities of fresh blood as required by the organism. The old blood is replaced by new blood all the time.

Australia

MISSIONS IN TASMANIA

M. Schudlo, C.SS.R.

TASMANIA is one of the states of Australia. It is an island, 293 miles away from Melbourne. It is a pleasant, hilly island. The capitol of Tasmania is Hobart which together with Launceston are the main cities of the island.

Hobart is situated in the harbor, surrounded by many hills which make the panorama very picturesque. Many writers have described Hobart as the jewel city of the south. The capital city of Tasmania has 125,000 people. A river also adds to its splendor. For a backdrop it has a mount Wellington which is 4,165 feet high. The coastline of the sea around Hobart is very rugged. Mt. Wellington is also called a plateau, because it does not have an outstanding peak. The cars and the passengers-tourists can freely park and walk on its summit which is quite wide. A splendid view of the whole region in all directions is clearly visible during a clear day.

Launceston is another large city of Tasmania. Its population runs into some 65,000. It lies 40 miles from the sea coast. It is situated in a hollow surrounded by hills with the mountains only a few miles away.

Most of the Ukrainians are concentrated in these two main cities of the island which is some 250 miles in diameter, although there are also a few Ukrainian families scattered in such cities as Burnie and Devonport.

There were two missions in Tasmania: Launceston (Dec. 22-29, 1963).

The mission was conducted in St. Leonard's church. It is a small wooden church, large enough for our congregation which numbers 30 Ukrainian Catholic families. There are no Redemptorist Fathers' house in Launceston, so I stayed at the home of one of our parishioners, Mr. Hasiuk.

The mission was satisfactory, although some careless ones did not take it seriously. We do not have our own church in Launceston, because no Ukrainian priest is available. Our priest comes to Launceston three or four times a year only. Despite their small number, our people have built a fine national hall in which among other things, Saturady Ukrainian school is conducted.

Hobart (Dec. 29, 1963 to Jan. 5, 1964).

Hobart is 125 miles away from Launceston. Mr. Fedyk took me to Hobart by car from Launceston. It was a pleasant drive.

There are some 70 Ukrainian Catholic families in Hobart. Most of them are living in the suburb of Moonah. The mission was conducted in the Latin church of St. Teresa in which Fr. Clune is the pastor.

The mission was well attended. Every evening, besides the two sermons, there was Mass. Although our priest comes here just three or four times a year, the people know well how to answer our Mass. It was a dialogue Mass.

At the conclusion of the mission, His Excellency, Archbishop Guilard Young of Hobart, came to pay a visit to our people. He was greeted by the pastor, the missionary and the people. Two little girls, Solowey and Bakun, greeted him with a bouquet of flowers. They wore the Ukrainian national costume.

After Mass His Excellency had a fatherly talk to our people in church. He is a very good friend of the Ukrainian people who live in Tasmania which is his archdiocese.

During the mission in Launceston some Ukrainian Catholic families in Burnie and Devonport were visited by Father missionary.

How to Lose Your Faith

In three lessons

WE were in the dining room of a hotel when the topic came up. How to lose the Faith. It kept us — three laymen and a priest — talking through the rest of dinner.

After all it is a fascinating topic. Here is a youth (or if you like a girl) trained for 17 years to a certain way of thinking, schooled in a clear code of morals which he knows comes to him from a God of infinite Love and Wisdom Who wants only his happiness. All these years his parents, nuns, brothers and priests have given him exhortation, instruction, proof and example. He should know his faith thoroughly. He should be secure and stable. Besides all this, for the past 10 years he has thousands of times received the Sacraments, has listened to an annual retreat and a couple of missions and said not a few prayers.

Then he leaves school to go to the University or to take on a job and within months has started to drift. In no time he has "given up the Faith." He doesn't bother about Mass, never goes to the Sacraments and as far as one can judge is no better, perhaps not as good, as some less fortunate youth who has never said a prayer in his life.

How come? How does this sort of thing happen? Why do so many drift?

It is a fascinating topic and you can talk about it for hours. The City of God has a thousand gates by which men can enter — or leave. So you have plenty of theories from which to choose on why men lose the faith. You can blame parents, schools, the evils of the day, the weakness of human nature. Take your pick.

I have chosen what I believe are the three most usual ways to lose the faith. The first is Pride.

This exit is the one most frequently used by youths in the higher study bracket — such as students at the University or the Teachers Training College.

Three months after Myrtle Magillicuddy sheds her school uniform she is seen in a sloppy sweater, black stockings, lank hair, dark glasses and an armful of books. Her brother Montague, handing over his college blazer to a younger brother, attires himself in a duffel coat and a beard. He sports a carefully combed crop of unruly hair, a pipe and a pensive air.

They now see themselves as intellectuals — rejoicing in the liberty to think for themselves — though actually they are still at school (an upper High School) and they have merely exchanged one uniform for another. Like students of every country and every clime they engage in endless conversations on the art of living and it becomes a sort of game to come out with startling, sophisticated apho-

risms. Everyone want to be Oscar Wilde.

Now all this — the clothes, the jargon and the rest — is quite harmless. It is part of growing up and the intellectual exercise is healthy and stimulating. But now and then some Catholic youth takes it seriously. He reads or hears a few arguments against the Church and its teachings (they are hoary with age but new to him), fortifies himself with a few quotes from half-understood philosophy books and then turns a critical mind on his schoolboy knowledge of the Faith.

And guess what? He finds there are some things about his religion he does not understand. There are difficulties he has never though about before. There are arguments against religion he has never heard till now.

This is where the pride comes in. Because he does not know the answer to these arguments he presumes no one else does. Because he does not understand this or that problem he presumes no one else could possibly understand it either. He has thought of this difficulty and he presumes he stands alone.

This is pride and it can and does cost some young people their Faith.

The antidote to pride is always humility. Humility is truth — a recognition of fact. The humble boy or girl recognizes the facts.

Fact No. 1. They realize that as students they are still learning. They still need instruction — whether it be in arts, medicine, law, architecture or religion. So when they meet with a problem in religion they do exactly what they would do if they met with a problem in, say, chemistry. They go to someone who knows the subject and humbly ask for help.

The boy (or girl) who is ready to take a spiritual problem to a priest and discuss it with him is not going to lose his faith through pride. He has far too much sense for that.

Fact No. 2. A boy (or girl) with humility realises the limitations of a University or Training College. He realises that a year or two of higher study has not made him omiscient. True, he may now know a lot more about medicine, law or architecture than he did three years ago. But that is all. The more time he has put into his speciality the less time he has had for the other branches of knowledge. He knows no more about geography, history or religion than he did when he did his Leaving.

At the University he has concentrated on his course in much the same way as a lad who is doing a trade has concentrated on motor engines, oxy-welding or plumbing. His general education and his religious education have not advanced one whit. So although he can now discourse learnedly on his pet subject he is humble enough to set himself up as an authority on all subjects. Unless he has taken special care to improve his religious education by reading or attending Youth Lectures, etc., he still has only a schoolboy's knowledge of religion — and he knows it.

Fact No. 3. The weight of authority is the final safeguard I suggest as an antidote to pride. It is well worth glancing back through history at a few men who have not thought it beneath them to accept the teachings of the Faith and to practice its devotion.

There are intellectual giants like St. Augustine (possibly the most brilliant mind the world has ever known) and the 13th century prodigy St. Thomas of Aoquin, the philosopher theologian. There are archbishops like Augustine and a'Beckett of Canterbury; statemen like St. Thomas More; soldiers like Charles Martel, Sobieski; kings like Richard the Lionheart and that most gallant of English monarchs Henry V. On the dash-board of your car you see the words Amps named after the scientist Ampere, volts after the scientist Volta, a car radio invented by Marconi.

If you are studying biology you will have heard of Mendel's Law — Mendel was the abbot of a monastery; if you are doing medicine you know Pasteur, who rejoiced that he had the faith of a child; if chemistry is your subject you have heard of the father of modern chemistry, Lavoisier; if geology is your speciality you know of the work of Stenson, who was a Bishop. In art you have immortals like Michaelangelo, Da Vinci; in music Palestrina, Handel, Mozart; in literature there is a string of writers from Chaucer to Chesterton. These are but a handful of men renowned both as leaders in their field of science or art and as faithful sons of the Catholic Church. In fact for fifteen hundred years of European history there is not a memorable name that does not belong to a son of the Church.

When you balance knowledge and faith of such men against Monty Magillicuddy with his six partly-read books and his doubts you realise Monty's agnosticism is ludicrous and phony.

True, there are other men famous for their learning and science who did not possess the Faith. But their lack of faith was not due to their learning but rather to their lack of it. Either they had not the opporutnity to hear the truth of the Church or hearing it they lacked the courage to accept it. It was not their brilliant minds that kept them from the Faith. All science, all truth comes from God. Every man who discovers truth is led closer to God whether he discovers the truth in a test tube, in an artists's palette or in a philosophic concept. If what he discovers leads him away from God then he can be certain that what he has found is not truth but error.

One of the men at our dinner table had been through university and had spent a great deal of his life among students. He scorned the idea that faith can be lost through the intellect. Everyone he knew who had lost his faith had lost it through some form of immorality — dishonesty, greed or most commonly impurity.

LITTLE CROSSES

Little heartaches, little heartaches,
Little griefs of every day,
Little trials and vexations,
How they throng around our way,
One great Cross immense and heavy,
So it seems to our weak will,
Might be borne with resignation
But these many small ones kill.
Yet all life is formed of small things
Little leaves make up the trees,
Many tiny drops of water
Blending, make the mighty seas.

So these many little burdens,
Pressing on our hearts so hard,
All uniting form life's work
Meriting a grand reward.
Let us not then by impatience
Mar the beauty of the whole,
But for love of Jesus, bear all
In the silence of our soul.
Asking Him for grace sufficient
To sustain us thro' each loss,
And to treasure each small offering
As a splinter from His Cross.

FORGET YOURSELF

Th. Bleech

FOR the tears in our eyes and the aches in our hearts, the stars do not shine and the sun does not warm. When immersed in our sorrows and pains and holding onto them with dear life, much is lost in joy and worth that passes us by.

Thirty years ago a woman took to bed rather than put up a worthwhile fight to stave off the inevitable enervation of muscle and limbs which gradually set in, because she refused to try. Because of her selfish anxiety she also took an additional thirty years of her only daughter who nursed and hovered over her. When people refuse to give the best that is in them then another must inevitably make up for the loss.

Through pain and suffering Christ, the God-man, gave us salvation; in spite of pain and suffering great benefactions have been conferred upon man by heroic sufferers who chose to get out of themselves. The great Bethoven was stone-deaf and yet he has given to the world some of the greatest music ever written; Helen Keller is a deaf mute and yet the example of her heroic mastery of her tragic handicap is a boon to mankind; the late president of the United States, Franklin D. Roosevelt, demonstrated the capacity that is in man to overcome great handicaps.

Even those of us who enjoy good health are at times inclined to let certain problems and anxieties cloud the sky of life and give a dreary overcast to all we do and see.

Father [Markian] Shashkewyeh, the great spirit behind the Ukrainian Renaissance of Galicia, was a tubercular. The uncrowned sovereign of Ukrainians, Metropolitan Andrew Sheptytsky, was a paralytic confined to his wheelchair in pain. His great life is a legend of great and far-reaching achievement for his Church and people.

In founding the well-known Cana Conference, Father Dowling provided the means for engaged couples to become aware of the blessings and responsibilities of conjugal life.

Father Dowling was a credit to the priesthood which he so well represented. Above all, by his patience in suffering and his determination to be useful to others, even as his body was turning to stone, he set an example to all who are handicapped by physical affliction. Though he limped painfully along the highway to eternity, he left us the great lesson that, while there is life within us, there is always some way in which we can serve God and contribute to the betterment of our fellowmen.

Even in death the influence of this arthritic priest still endures. An invalid will testify to that. She, whom doctors said would never leave her bed, now walks and daily employs the skill of stiffened fingers to work for the glory of God!

After the button factory closed in an Iowa town along the "Father of Waters," one of the local Fathers remarked, "No factory has contributed more to the churches of our country."

Teacher — "Now, Michael, what is a niche in a church?"

Michael — "Why, it's just the same as an itch anywhere else, only you can't scratch it as well."

How American Indians Live Today

Do American Indians still live primitive lives? What special measures does the U.S. Government take to safeguard them? Who governs the Indian reservations—the tribal councils or a government agency? These are the questions most often asked by people who stop to consider our "original" Americans.

The Indians' old way of life was somewhat different than it is now. It was a rhythmic pattern of activities—hunting, fishing, planting, cultivating, harvesting, performing ritual ceremonies—with periods of leisure. What the Indians did went by the seasons, the position of the sun, and their immediate needs.

In the old days many tribes did not care to accumulate property and did not assert themselves as individuals, but by 1880 most Indian tribes were located on reservations where they are now. The reservation and the status of the Indian have changed since 1880, but the basic terms of this arrangment still play a part in the lives of Indians today.

Many of these ways have changed but several remain. For example, there are still the sun dances staged by many of the Plains tribes. They still weave colorful blankets, perform their native music, and play their traditional games. They still maintain their native religions and take part in ceremonial rites.

A reservation is a tract of land which usually formed a part of a tribe's original territory. This has been set aside for their use and held in trust for them by the federal government. Within the boundaries of the reservation, the maintenance of law and order belong to both the federal government and the tribe.

The Indians are American citizens and have all the rights of a citizen whether they are on the reservation or choose to live in some other part of the country. The federal government is responsible for their health and education while they reside in what is legally termed "Indian Country". This combination of federal and independent jurisdiction provides the Indians with their most valuable and necessary right.

The land the Indians occupy is exempt from taxes and so is the income earned from it by its Indian owners. This is a great advantage.

The federal government through its Bureau of Indian Affairs has recently established an Institute of American Arts at Santa Fe, New Mexico. This new institute is open to all qualified Indians and provides a full high school course plus two years of advanced study. Here the Indians have an opportunity to preserve their traditional Indian crafts, learn painting and sculpture and thus help satisfy their striving to be themselves.

Of course, if an Indian leaves the reservation, he is obliged to adjust himself to the demands of a 20th century industrialized civilization. To meet this economic challenge, he may prepare himself at one of many federally operated vocational schools.

For those who remain on the reservations, the Bureau of Indian Affairs has initiated an industrial development program under which a number of manufacturing plants have been established on or near the Indian reservations. These plants give employment to more than 700 Indians.

These are some of the measures that have been taken to safeguard American Indians, who do in fact need all the special assistance and protection they can get. Their general problems of poverty, poor health, and lack of education and training are more urgent than any other minority group in this country. (ACNS).

OPEN LETTER TO ALL UKRAINIAN CATHOLICS

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
ROBLIN, MANITOBA, CANADA

Slava Isusu Christu!

Dear Friends:

The Priest, the Missionary or simply Father! How deeply this loving word is etched in our memory! To you, it may mean a particular priest — your son, your brother, your boyhood friend. It may mean the priest who baptized your baby, who performed the ceremony on your wedding day, who comforted you in sickness or in sorrow, who helped your parents through the portals of death with the last anointing. It may mean the priest who, somewhere along the way, encouraged you, consoled you, or chided you.

He is not a career man. You might think that his brilliance and his years are being wasted in some far away place or some small parish. But he has no earthly ambition. The few small honors which he might receive in his earthly lifetime can never enhance his special dignity. He leaves no roots. No family perpetuates his memory. Death takes him, and yet another comes to take his place; and so it goes on and on.

How proud we feel to know him; yet how humble. He walks across the world with a heavenly mission; yet he is one of us. No matter where he is — he is our priest — his is part of the church — he is part of ourselves. Like Christ — he walks alone; yet to him alone has been given the greatest power on earth — to bring the Body and Blood of Christ to the altars of our churches.

An old proverb says that "He who saves a soul saves his own soul!" Only God knows how many souls ONE priest will save before he dies, the many Masses he offers, all the confessions, his sermons and instructions, anointing the dying.

Maybe you can't be a priest *yourself*, but through your daily prayers you can gain the grace of a priestly vocation for some worthy young man. Won't you please send us the name and address of some boy in grade eight or in high school you think is interested in the priesthood?

The young man who comes to St. Vladimir's College will be given every opportunity to realize his God-given holy ambition. Lack of funds are no obstacle. Somehow, God will provide.

The Redemptorist Fathers here at St. Vladimir's know of the love and esteem which you have for your priests and do not hesitate to ask your prayers that God will send us many young men. We are also confident of your financial aid — so that another and yet another young priest might walk among you. The church needs many priests today. And especially our Church and our people are in dire need of *many* priests.

Just imagine your joy if you are the means of starting a young man — maybe your own son, or brother or nephew — towards his priesthood! Humbly yours in Christ,

Father Nestor, Director St. Vladimir's College

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Р'ік XXXVI, ч. 4.

Volumne XXXVI, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Земське життя Спасителя наближається до кінця — Р. С. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 5
Фатальний вибір — 7
Маніфест М. Смотрицького до Української Нації — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 9
Докази Христової любови — 10
Змінна доля наших літургічних Богослужень 11
Хіба вистачає тільки критикувати? о. М. Щудло, ЧНІ. 15
Наша участь в Богослужбах о. Роман Ганас 18
Правдомовність — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів Би Ти Знати? — 22
Мій Життєвий Хрест — М. Щ. 25
Церква в Апостольських часах о. д-р Мирослав Марусин 28
Австралія — о. М. Щудло, ЧНІ. 30

The Men Who Killed Our Lord — 33
The Annunciation — 35
Low Teenage Morals — M. Schuldo, CSSR. 36
Confession and Family Peace Gregory Lahay, CSSR. 39
Dilemna for Drug Addicts John M. Murtagh 43
The Worker Who has it Made — John Zubaly 47
The Most Important Affair — 48
I'd Like to Know — 50
The Apostolate in Vietnam — 55
Australia — M. Schudlo, CSSR. 58
How to Lose Your Faith — 59
Forget Yourself — Th. Bleech 62
How American Indians Live Today — 63

ΔOΔATOK/ SUPPLEMENT

--for issues Contained on this reel

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JUNE, 1963

СПРАВА ВИХОВАННЯ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ

Найважніша справа нашої спільноти, це виховання молодого покоління. Якщо нарід хоче задержати своє національне обличчя, зокрема на чужині, то мусить всіма силами старатися задержати свою мову, свій обряд і свою культуру.

Метою організації ЛУКЖК є зберегти релігійну і національну свідомість української жінки для передачі їх наступним поколінням.

У зв'язку з цим відділи Ліги мусять змагати до того, щоб:

1. При кожній парафії була українська школа;

2. Залежно від обставин треба організувати світлички або садочки, а також дошкілля, як підготовку до правильних кляс Рідної Школи,

3. Наука релігії була включена в програму навчання і виховання Рідної Школи;

4. Творити "Батьківські Комітети" для допомоги всім виховним установам;

5. У провінціях,де вже заведено навчання української мови в публічних школах, Батьківські Комітети повинні творити стипендії для заохоти здібних учнів вивчати рідну мову в середній школі, зокрема на університетах.

З уваги на те, що не всі батьки мали змогу вивчити українську мову, конечно є творити курси для старших, для засвоєння розговірної мови, і згодом пізнання основ рідної історії, географії й культури. Члени Ліги можуть в цій справі звертатися за допомогою до своїх Епархіяльних Управ, і ці напевно допоможуть. В програму побажаним було б включити доповіді для батьків на тему виховання молоді.

Згідно з кличем "В здоровому тілі, здорова душа", треба заохочувати нашу молодь до різнородного спорту. Батьківські Комітети повинні подбати про приміщення та всяке приладдя потрібне до ігор.

Не слід забувати про культурні й здорові товариські розваги для молоді. Тому від нас іде зазив до всього членства: Треба приступити якнайскоріше до реалізування намічених напрямних.

Сподіємося, що в короткому часі всі наші відділи будуть в себе мати Батьківські Комітети і повідомлять про це свої Епархіяльні Управи. Від них дістануть потрібні ближчі інформації.

ГОЛОВНА УПРАВА
Ліги Українських Католицьких
Жінок Канади

ДО КОЛИШНІХ СТИПЕНДІЯТІВ КоДУС-у

Комісія Допомоги Українському Студентству (КоДУС) за три останні 1960-62 роки підтримувала своїми стипендіями 75 до 85 українських студентів Австрії, Бельгії, Італії, Німеччини, Франції, Швайцарії та Югославії, видаючи на допомогу щорічно понад 9 тисяч долярів. Важливо підкреслити, що за попередні роки надходження повністю покривали витрати й давали навіть певні надвишки, що заохотило Управу КоДУС-у до збільшення розміру стипендій, потрібного з уваги на постійне зростання коштів прожитку в усіх країнах. Однак в 1960-61 шкільного року бюджет КоБУС-у почав виявляти недобір. Цей недобір, що в 1960-61 обмежився відносно незначною сумою 1.109 франків або бл. 220 дол., у 1961-62 досягнув 4.845 франків, тобто майже 1,000 дол. У поточному 1962-63 році треба очікувати значного перевищення недобору минулого року.

Причиною такого становища є деяке зменшення пожертвувань громадянства, а головне дуже незадовільне повертання стипендій. На це вказують такі цифри: по 1959 рік з цього джерела надходили щорічно 2,2 до 3 тис. дол., а в наступних роках вже тільки дві з половиною і дві тисячі долярів. За останній квартал 1962 р., з США—головного скупчення колишніх стипендіятів КоДУС-у—лише 4 особи повертали всього 95 дол. місячно.

Це ніяк не означає, що більшість стипендіятів уже повернули подану їм допомогу. Навпаки, на кругло 2,500 колишніх стипендіятів, що їх нараховує КоДУС, починаючи з 1941 року своєї діяльности, тільки 225 повернули стипендії повністю й 147 частково, а загальна сума зобов'язань колишніх стипендіятів становить понад 300.000 дол.

Своєчасне виконання зобов'язань колишніми стипендіятами забезпечило б КоДУС-ові фонди на довгі роки і навіть дозволило б поширити його діяльність, тоді як в сучасному стані КоДУС стоїть перед прикрою перспективою звуження діяльности й зменшення і без того недостатніх стипендій. Проте, теперішні кандидати на допомогу КоДУС-у потребують її не менше, ніж їхні попередники, і хоч допомога КоДУС-у, як вище сказано, ще далеко не задовольняє потреб студентства, вона в багатьох випадках вирішує можливість чи неможливість продовження студій. Крім того, діяльність КоДУС-у гальмуюче впливає на денаціоналізаційний процес серед еміграційної молоді, зв'язуючи її з українським організованим життям і заохочуючи до україномовних студій.

Тому КоДУС має моральне право домагатися від колишніх стипендіятів повернення одержаних ними стипендій, не кажучи вже про те, що з формального боку таке домагання базується на підписаних стипендіятами зобов'язаннях. Щобільше, КоДУС почувається до обов'язку в інтересі студіюючої молоді—вжити всіх заходів для здійснення цієї вимоги.

Зрозуміла річ, що не всі стипендії можуть бути повернені. Деяка кількість колишніх стипендіятів опинилася, ймовірно, в тяжких матеріяльних умовах, не діставши змоги, чи через збіг несприятливих зовнішніх обставин, чи через затяжну хворобу, закінчити студії й здобути краще становище. Невблаганна смерть напевне також забрала декого з колишніх стипендіятів. Однак, у більшості, колишні стипендіяти є тепер добре матеріяльно забезпечені і лише забуття або легковажність стоять на перешкоді у виконанні їхнього обов'язку. Саме до них є звернений цей заклик.

Найвищий час, щоб колишні стипендіяти пригадали свої зобов'язання і почали їх в міру фінансових спроможностей одноразово чи частково сплачувати. Дехто із стипендіятів, може, вже й не пам'ятає про розміри своєї подекуди невеликої заборгованости. В цьому випадку вистачить написати до КоДУС-у, щоб дістати вичерпні інформації.

Секретаріят КоДУС-у виготовляє списки колишніх стипендіятів, які надсилатиме до громадських організацій і установ з проханням допомогти в розшуках їхніх адрес. Кого не вдасться таким способом віднайти, шукатиметься через пресу. Комісія Допомоги Українському Студентству думає, що громадська опінія зробить моральний натиск на боржників КоДУС-у, спонукуючи їх сплачувати громадський гріш. Проте, КоДУС сподівається, що більшість колишніх стипендіятів, прочитавши цей заклик, з власної ініціятиви сконтактується з Управою КоДУС-у або її представниками в різних країнах й запропонує вирівняння своїх зобов'язань, приходячи таким чином з допомогою своїм молодшим товаришам та заощаджуючи секретаріятові КоДУС-у довгі розшуки.

Зокрема КоДУС очікує від колишніх стипендіятів, які займають визначні становища у нашому громадському житті, що вони покажуть іншим приклад гідного громадського поступування. Всім, хто відзветься на цей заклик, Управа КоДУС-у заздалегідь висловлює свою щиру подяку.

Комісія Допомоги
Українському Студентству

Сарсель, 19 березня 1963.

АДРЕСИ:

у Франції:
c/e Paris 17 992 83 M. Woloschyn
Théodosius—KoDUS—27, rue des Bauves, Sarcelles (S. et O.).

у Німеччині:
Bayerische Staatsbank München,
PSchA München 120, Konto Nr. 52691
—KoDUS.

в Австрії:
KoDUS—Prof. Dr. Alexander Tysowskyj, Wien IX, Reznicekgasse No. 2/11.

у США:
Selfreliance H. Q. KoDUS, 98 Second Ave., New York 3, N.Y.

у Канаді:
North Winnipeg Credit Union Society Ltd. 667 Flora Ave. Winnipeg 4, Man. for KoDUS, Konto No. 559.

в Австралії:
KoDUS, 42 East Street, Brompton S.A. Australia, c/o Wolodymyr Bilyk.

ПРИГАДКА ПРО ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС НА ПОВІСТЬ про Слугу Божого МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Головна Управа Асоціяції Української Католицької Преси, за відомом і згодою Постулятора Беатифікаційного Процесу, о. д-ра М. Гринчишина, ЧНІ., проголосила дня 22 липня 1961 літературний конкурс на повість про життя і діяльність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, а тепер пригадує, що реченець надсилання рукописів кінчиться 31 грудня 1963 р.

Умови конкурсу:

1. Повість обіймає цілість або одну з ділянок життя і діяльности Митрополита.

2. Твір повинен бути побудований за правилами конструкції біографічних повістей і в своїй основі й цілості згідний з засадами Христової моралі та християнського світогляду.

3. Розмір твору: 15-20 аркушів друку (найбільше 320 сторін).

4. Реченець надсилання рукописів до 31 грудня 1963, на адресу: Dr. Gregory Luznytsky, 1427 W. Cayuga St., Philadelphia 40, Pa. U.S.A.

5. Надіслані твори мають бути підписані гаслом, а до манускрипту треба долучити запечатану коверту з правдивим прізвищем автора чи авторки й докладну адресу.

6. Рукопис у двох примірниках можна писати рукою, але чітко, з інтерлініями й тільки на одній стороні, хоч краще писати машинкою.

7. Право друку залишається за автором.

8. Нагороди: перша, 600 долярів, друга 400 долярів.

9. Склад журі: о. проф. Н. Кушнірик, представник Постулятора, проф. В. Радзикевич, голова, д-р Григор Лужницький, секретар, д-р В. Лев і д-р П. Ісаїв, члени.

10. Нагороджені рукописи (один примірник) залишається власністю Асоціяції Української Католицької Преси, а ненагороджені, на бажання авторів, можуть бути їм повернені.

Филадельфія, дня 1 травня 1963

За Головну Управу АУКП.:

д-р Лев В. Мидловський, голова
Микола Вайда, секретар

о. д-р Ісидор Нагаєвський, **Стародавня Україна в світлі історичних пам'ятників.** В-во "Логос". Йорктон 1961. Стор. 216. Ціна $5.00.

Нарис цей, друкований раніш у квартальнику "Логос", вийшов окремим виданням, і читач прочитає з користю студію о. д-ра І. Нагаєвського про історію земель України докиївського періоду. Твір дуже цікавий і повчальний. Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ДНІПРО , САСК.
Похорон бл. п. Михайла Черевик

3-го січня ц.р. в йорктонськім шпиталі помер бл. п. Михайло Черевик, проживши 45 років. Полишив у смутку дружину Розалію та одинадцятеро дітей, старенького батька Олексу, трьох братів і три сестри.

Покійний Михайло був веселої вдачі і через довший час був головою парафіяльної залі в Дніпро. Під час другої світової війни був при Канадійській Армії. В подружньому житті прожив 23 роки. Під час недуги дружина дуже часто відвідувала його та підкріплювала на дусі в його терпіннях. Робила все, що могла, щоб її чоловік не помер передчасною смертю, але смерть була сильніша й забрала дружині чоловіка, а дітям батька. Похорон відбувся при великому здвизі родини, приятелів і знайомих.

Похоронні богослужения відслужили Всеч. Отці Андрей Музика, парох, і о. Вол. Шек, парох з Кемсек, Саск. Від родини та приятелів покійного Михайла попрощав о. парох. Тіло покійного спочило на парафіяльнім цвинтарі біля церкви.

В суботу 23-го лютого в церкві Преображения Господнього відправлено поминальну Службу Божу з Панахидою за покійного Михайла Черевика. Сл. Божу відправив о. парох А. Музика. Після Служби Божої в парафіяльній залі відбувся поминальний обід. Під час обіду зібрано на пресовий фонд "Голосу Спасителя" $5.00 і українську культурну програму в Йорктоні $6.00. Отець парох щиро подякував всім за їхню присутність та за гостину.

Складаємо щиру подяку Всеч. Отцям А. Музиці і В. Шекові за похоронні відправи. Дякам, що співали під час похорону, паням, що приготовили перекуску та всім учасникам за їхню присутність у похоронних відправах.

Дружина Розалія,
сини і доньки.

ТЕДМОР, САСК.
Посмертна згадка

Дня 27-го лютого 1963 в лічниці Ріджайни, по тяжкій і довгій недузі, засмотрений святими Тайнами, перейшов до вічности в 54-му році життя бл. п. Петро Зайлий.

Покійний народився в околиці Тедмор, Саск., дня 2. IV. 1909. Тут він зріс і виховався. 31 рік тому одружився з Анною Мурашка, з якою мав одну дочку і двох синів. Належав до парафії св. Івана Хрестителя в Тедмор і був примірним парафіянином. Своєю чесністю, словністю та веселою вдачею придбав собі пошану в цілій околиці.

Недуга рака легенів від двох років підточувала його сили. Не помогли ні операції, ні випалювання рентгеновими лучами. На очах родини 27-го лютого, якраз по останньому св. причастю закрив він свої очі.

Тіло покійного перевезено до Тедмору дня 1-го березня та положено в сільській залі, де Всеч. о. Г. Миколів при великому здвизі людей відправив Парастас, а п. Стельмах з Канори був за дяка. В суботу, 2-го березня тіло покійного перевезено до місцевої церкви, де отець парох відправив заупокійну Службу Божу та похорон. Церква була виповнена людьми. Рідня і знайомі покійного не лише пожертвували 30 Служб Божих, але також приступили до св. причастя в його наміренні. Тіло покійного похоронено на кладовищі в Канорі.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Анну, синів Альбіна і Івана та дочку Ірину, заміжню за Едвардом Гривків, як також братів Михайла, Йосипа, Івана та сестер Параскевію і Марію.

Після похорону в домі покійного рідня влаштувала поминальне прийняття, під час якого зроблено збірку на українську пресу, з чого на пресовий фонд "Голосу Спасителя" призначено $14.50. Жертводавцям щира подяка, а душу покійного доручаємо сл. молитвам.

Присутній.

АЙТУНА-СТАНИСЛАВЦІ, САСК.
Похорон піонера

Дня 7. березня 1963 упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Спільчак, проживши 83 роки, з того 50 в Канаді. Уродився в Ямниці, коло Станиславова в Західній Україні 1880. Там одружився 1905 з Анною Спільчак. До Канади приїхав 1913 і поселився спочатку в Лерос, Саск., де протягом 5 літ працював при залізничій дорозі. 1918 переселився до

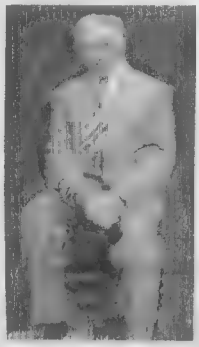

Бл. п. Дмитро Спільчак

Бедфордвіль коло Айтуни, на т. зв. колонію Станиславці, де прожив решту свого життя.

Бог обдарив їх п'ятьма дітьми. Всі вони живуть і були присутні на похороні: Доня, заміжня за Ільком Кушніренком. Живуть в Айтуні; Марія, зам. за Олексою Галібчаком. Живуть також в Айтуні "на Станиславцях". Василь, одружений з Софією Приймак. З ним покійний, разом зо своєю дружиною Анною прожив свої старші літа аж до смерти. Далі, Катерина, що 1943 вступила до Сестер Служебниць і там є знана під іменем сестра Фотинія. Вкінці Анна, що також вступила до Сестер Служебниць 1947 і тепер називається сестра Андроніка. Вони обидві перебувають тепер в Анкастер, Онт., і були присутні на похороні свого батька. Покійний мав також одного брата Юрія, одруженого з Юлією Швед. Живуть в Айтуні. Крім того покійний полишив в смутку свою дружину Анну, з котрою прожив 58 років.

Бл. п. Дмитро був добрим і примірним батьком і парафіянином. Протягом багатьох літ в нього була станція для священиків, що приїжджали на богослужения. Через 25 літ він був місточоловою церковного заряду та старшим братом. Помагав будувати стару й нову церкву, зробив місійний хрест, що стоїть на церковній площі та купив диван перед престіл в новій церкві. Приїздив на богослужения не лише в своїй парафії, але й часто до Айтуни. В суботу й неділю 9 і 10 березня Отці з Айтуни відспівали Парастас при великій участі вірних. В понеділок 11 березня відбувся похорон. Відправи відслужили о. Ст. Іван Шавель і о. Ст. Ширий, ЧНІ. Людей було багато. Майже всі з родини приступили до св. тайн. По похороні відбувся спільний обід в парафіяльному домі. При тій нагоді зібрано $50.72 на українську радіопередачу, знимку й допись у часописях. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

ГАББЕРД, САСК.
Похорон піонерки бл. п. Марії Наконечної

Після довгої і важкої недуги упокоїлася в Бозі в своїй хаті, недалеко містечка Габберд, Марія Наконечна 17-го березня 1963. Пару місяців перед тим помер її чоловік Іван Наконечний, дня 22-го вересня 1962.

Покійна багато терпіла перед своєю смертю, тому що довгий час була спаралїжована й так пролежала в своїй хаті довгі місяці. Ввесь час дбала про неї її дочка Марія. Покійна дожила глибокої старости, 84 роки.

Покійна приїхала в молодих літах до Канади в околицю Габберд, зазнавши тяжкого життя пионерського життя, ввесь час перебувала біля Габберд.

Похорон відбувся 20 березня в церкві Чесного Хреста в Габберд. Ввечорі 19 березня відспівано Парастас, а вранці 20-го березня відслужено похоронні богослужения. Їх відслужив о. Р. Мартинюк, ЧНІ. з Айтуни. На похорон з'їхались діти покійної, зійшлися сусіди, знайомі та приятелі. Покійну поховано на цвинтарі біля церкви св. Духа в Габберд, де похоронено її чоловіка. По похороні всі зійшлися на обід до міської залі в Габберд. В часі обіду переведено збірку, що принесла $9.00, з чого $5.00 призначено на радіопередачу в Йорктоні, а $4.00 на пресфонд "Голосу Спасителя". Всім жертводавцям щира подяка!

Покійну оплакують дві дочки та чотири сини. Марія Наконечна була доброю парафіянкою і добре виховала своїх дітей. Багато терпіла, особливо коли стала спаралїжована, одначе свій хрест зносила по християнськи. Нехай Бог нагородить її за це в вічности. В.І.П.

Присутній.

БЮКЕНЕН, САСК.
Посмертна згадка

Дня 11-го березня упокоївся в Бозі в 70-му році життя бл. п. Гнат Кузьмар, один з 7-ох основоположників парафії Зіслання св. Духа в Бюкенен, людина невдаваної побожности і здорових християнських засад, в обороні яких ніколи не вагався виступити.

Покійний народився 1884 року в селі Голубічок, борщівського повіту, в Західній Україні. Після відбуття військової служби в австрійській армії він одружився з Павліною Дарагой і Бог поблагословив їх двома донечками, Олеською і Наталкою. До Канади виїхав у 1912 р., залишивши родину вдома. Працював аж до 1921 р. в залізничій компанії СПіАр при поправі рейок чи закладанні нових. Коли затихли останні постріли першої світової війни, спровадив у 1921 р. свою родину з України. Рік пізніше придбав собі фарму 3 милі на північ від Бюкенен і там проживав зо своєю дружиною аж до 1950 року, повіддававши заміж у міжчасі своїх двох доньок. Від 13 років поселився в Бюкенен, якраз у сусідстві церкви, яку помагав будувати.

В домі покійного багато священиків знаходило щиру гостинність, а в потребі й пристулок. Він довший час був старшим братом і обслуговувати в церкві та коло престола вважав собі за велику честь. Був живої і веселої вдачі; мав сильний голос, яким любив послуговуватися чи то в церкві при відправах, чи навіть на весіллях та інших прийняттях.

Тіло покійного привезено з Канори до Бюкенен у вівторок, 12-го березня і положено в церковній залі. На похорон прибули о. радник Микола Будз та о. д-р Степан Гарванко, бувші парохи Бюкенен, які разом з сучасним душпастирем, о. Григорієм Миколів, відправили в навечерю похорону Парастас, а в самий день похорону співану Службу Божу й решту похоронних відправ. Принагідну проповідь виголосив о. М. Будз, а о. Г. Миколів попрощав покійного від родини, знайомих і цілої парафії. Похоронним співом проводив п. Л. Секундяк з Веригону, дяк у Кемсек.

Покійного похоронено 13. 3. на місцевому цвинтарі, власности парафії. Після похорону відбулось у церковній залі поминальне прийняття, в часі якого о. Ст. Гарванко говорив про чесноти покійного та закликав присутніх зложити пожертву на українську пресу.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Павліну, дочок Олеську і Наталку, зятя Дмитра Секундяка, 13 внуків та 10 правнуків.

Щиро дякуємо всім тим, що віддали останню прислугу покійному, зокрема оо. М. Будзові і Ст. Гарванкові та п. Л. Секундякові, як також усім жертводавцям. Нехай Господь прийме праведну душу покійного та нагородить за все добре.

Присутній

МЕЛВИЛ, САСК.
Посмертна згадка

Дня 22 березня 1963 помер бл. п. Василь Дерек на 79 році життя. Народився в Західній Україні в 1884 р. В 1912 р. приїхав до Канади та замешкав

Бл. п. Василь Дерек

у місті Мелвил, де через довгий час працював у залізничній компанії C.N.R. Був членом місцевої церкви св. Юрія, і в ній через довгі роки був дяком.

Всеч. о. парох О. Щесюк відправив 25 березня похоронні богослужения і сказав принагідну проповідь.

Покійний залишив у смутку дружину Єлисавету, дочку Анну, заміжню за Петром Фумаляком і 5 внуків.

Присутній.

Сестри Згромадження св. Йосифа

ДОЧКО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ РОДИНИ!

Коли хочеш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя щодо ближніх: помагати хворим і сиротам, працювати в шпиталях, вчити дітей у передшкільному віці та рідної мови, та взагалі працювати для добра Української Католицької Церкви й Українського Народу, просимо вступити до монастиря Сестер Св. Йосифа в Саскатуні.

Про ближчі інформації просимо писати на адресу:

UKRAINIAN SISTERS OF ST. JOSEPH
853 University Drive, Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

НОРКВЕЙ, САСК.
Бл. п. Семен Лукій

Ділимося сумною вісткою зо знайомими, що 29-го березня 1963 відійшов до вічности бл. п. Семен Лукій.

Покійний народився 3 жовтня 1885 в селі Бабинці, повіт Борщів. Приїхав молодим хлопцем зо своїми родичами: Кирилом і Марією Лукій до Грендвю, Манітоби й там дістали гомстед. Одна-

Бл. п. Семен Лукій

че тому, що та околиця є камениста, лишили ті фарми й вибралися до Норквей, Саск., до своїх односельчан: Р Гуски, І. Ромашенка і Ю. Мартинюка. Тут осілися і набули фарми.

Дня 21-го листопада 1908 Семен одружився з Іриною Гурською. Бог обдарив їх 8-ма синами й 3-ма доньками. Один син помер в дитячому віці.

П-во Лукій були добрими членами парафії Пресвятої Трійці в Норквей.

Похоронні відправи відслужили місцевий парох о. Гардибала, о. П. Криворучка та о. К. Кухарек.

Після похорону відбувся поминальний обід, під час якого переведено збірку на добру пресу, з якої передано $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". За жертви щиро дякуємо, а покійному Семенові Вічная Пам'ять!

Учасник похорону.

Подяка

Найщирішу подяку складаємо Всеч. о. П. Гардибалі, парохові, Всеч. деканові о. П. Криворучці з Кэнори та Всеч. о. К. Кухарикові з Саскатуну за відправлення всіх похоронних богослужень, всім, що жертвували на Служби Божі і тим усім, що висловили співчуття і розраду. Також дякуємо тим усім, що приготовили й послужили в часі поминального обіду.

Жінка, сини, дочки, невістки, зяті та внуки

БАЛТИМОР, ЗДА.

Дня 19 квітня 1963 помер у Балтимор **о. Іван Блавацький**, по довгій і важкій недузі, прийнявши святі тайни.

Покійний родився 8 березня 1887 р. у Підлісках Малих коло Львова та був рукоположений на священика 15 березня 1918 р. у Станиславові.

Покійний був парохом у Товстенькім, Бобулинцях, Милованню, Хриплині й Опришівцях, референтом Єпископської Консисторії в Станиславові, катехитом Торговельної і Рідної Школи та містодеканом у Станиславові.

Душпастирював у Німеччині в Фліссбах, та в Бад Айблінг коло Розенгайму.

По переїзді до ЗДА в 1950 р. душпастирював у Гемтремк, Філядельфії і Клифтон Гайтс.

Похоронні відправи відбулись в українській католицькій церкві св. Михаїла в Балтиморі 22 і 23 квітня, після чого тлінні останки покійного перевезено на український католицький цвинтар на Факс Чейс, Па.

Покійний осиротив дружину Олену й дочок Лідію (дружину д-ра А. Лемішки) та Дарію (дружину д-ра Дм. Кострубяка) та двоє внуків, Ігоря і Романа. Вічна Йому Пам'ять!

ГАББЕРД, САСК.
Похорон піонерки

В середу 27 березня ц.р. упокоїлася в Бозі бл. п. Тетяна Мостова, проживши 82 роки. Покійна народилася 1881 р. в Західній Україні, в селі Увисла, гусятинського повіту. До Канади приїхала 1904 р. разом зо своїм чоловіком Тимотеєм Мостовим. Спочатку поселилася в Гудив, Саск., а потім у сусідньому Габберд, де проживала аж до смерти. Вийшовши заміж ще в Старому Краю, жила зо своїм чоловіком в любові та згоді 45 років, аж до його смерти 1947 р. Господь поблагословив їх трьома доньками. Вони вже вийшли заміж і вже самі мають внуків.

Покійна Тетяна була доброю матір'ю для своїх дітей, а потім доброю бабкою і прабабкою для своїх внуків та правнуків. В парафії була примірною християнкою. Любила свою церкву й дбала про її красу. До церкви справила два фелони, кадильницю, книжку "Вечірня і Утреня" для дяків і інші речі. Також підтримувала йорктонську радіопередачу й слухала її та передплачувала "Голос Спасителя" і інші добрі часописи.

Покійна залишила в смутку дві сестри, три доньки, 8 внуків і 13 правнуків. Її похоронні відправи відбулися в суботу 30 березня, що ними проводив о. Ст. Ширий, ЧНІ. з Айтуни. Велике число народу зійшлося, щоб бл. п. Тетяні віддати останню прислугу.

По похороні в міській залі містечка Габберд відбувся спільний обід. З тієї нагоди зібрано $30.65 на добру пресу. Цю суму розділено на дві частини, $15.65 на радіопередачу в Йорктоні, а $15.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Тетяні сотвори Господи вічную пам'ять!

Присутній.

СПОМИН
про Високопреподобного о. радника Миколу Селизінку в Янчині, повіт Перемишляни

Впр. отець Микола Селизінка приїхав до Янчина 1890 і відразу обняв парафію в Янчині, в якій працював через 40 років до своєї смерти. Помер в Янчині 1930 в 74 р. життя. Перед смертю тяжко хворів на ноги.

Я вродився 1902 р. і тоді о. Селизінка мав 46 років і вже був радником. Він мене та мою дружину хрестив, а пізніше вчив катехизму до кінця свого життя. Початок нашої школи: Впр. о. радник щотижня приходив до нас до школи, показував нам великі образки й вияснював нам. Пізніше нам пояснював з катихизму щоденну молитву, заповіді божі, всі гріхи та приготовляв до св. сповіді. Так було щороку до закінчення школи. По закінченню школи далі катехизував в церкві щонеділі по Вечірні. Дуже молодь любила слухати його наук, а також і дуже радо відповідала на його питання.

Впр. о. радник вінчав нас 1923. По вінчанню ми дали слухати приготування до св. сповіді в часі великого посту під час Служби Божої. Кожної неділі чи свята, о. радник починав по Сл. Божій щоденну молитву, всі заповіді божі, а в великий піст ще додавав псалом 50.

Отець Селизінка кожного року продовжував свою науку як вище згадано, і дійсно приготовляв людей до неба. Пригадую собі його проповідь: Любі мої. Хочу вам приготовити дорогу до неба, бо незадовго Бог покличе мене до себе, і там маю здати рахунок за вас.

Отця Селизінку завжди запрошували до інших парафій на празники, чи соборчики зо Службою Божою, чи проповіддю. Люди, які дізнались що там буде священик з Янчина, по кілька миль ішли пішки, щоб вислухати його Службу Божу чи проповідь, бо дійсно говорив до їх сердець.

Отець Селизінка зробив багато добрих діл. Одному хлопцеві з парафії поміг наукою і матеріяльно вийти на священика. Він називався о. Михайло Майорчак.

Отець Селизінка при кінці свого життя, як згадано, тяжко хворів на ноги; на кулях ходив, і до церкви його приводили, але безогляду на те сповняв свої обов'язки і не раз, сидячи, правив Службу Божу. В тім часі одержав сотрудника Всч. о. Остапа Бородайка. По двох роках о. Остап від'їхав на іншу парафію. Тоді одержав за сотрудника Всеч. о. Івзіфа Вергуна, який вже був до кінця життя о. Селизінки.

Як о. Селизінка помер коло 30 священиків брало участь в його похороні. Люди дійсно відпроваджували на цвинтар поважну духовну особу.

На цвинтарі, коли тіло покійного спустили до гробу, тоді о. Вергун повторив слова покійного, які він не раз говорив до нього: Отче, Іване, беріться до книжки й вчіться далі продовжувати мої науки! Так, отче раднику, буду продовжувати ваші науки й буду йти вашими слідами та буду проповідувати Боже слово до кінця свого життя.

І дійсно о. Остап Бородайко, о. Іван Вергун і о. Михайло Майорчак ходять слідами покійного отця. Вони залишились на рідній землі коло своїх овець, і там потаємно проповідують Боже слово. А може вже з них котрого й нема на цім світі.

Покійного отця радника тіло померло, але його слова, його дух залишився між нами. Сьогодні ми маємо його наслідників на вільній землі, і вони також приготовляють нас до божого царства, і не потаємно як ті, що лишилися в Україні, але славно без переслідувань. Тому ми повинні любити своїх священиків, і за них молитись.

Покійному отцю Селизінці сотвори Господи Вічную Пам'ять.

Покійного о. радника
парафіянин Микола Якимишин
68 Miller St., Rochester 5, N.Y., USA.

Новий Твір

о. Богдан Курилас, ЧНІ.

З'ЄДИНЕННЯ АРХИЄПИСКОПА МЕЛЕТІЯ ЗМОТРИЦЬКОГО

■

історичному і психологічному насвітленні.

Докторська дисертація захищена в УВУ, Мюнхен, дня 26 травня 1955 (Мюнхен, 1962), стор. 139. Ціна $2.00.

Зміст цього твору такий:

Передмова. I. Розділ: Українська Церква до виступу Максима Смотрицького в "Треносі" 1610 р.

II. Розділ: Розходження між Східньою і Західньою Церквами.

III. Розділ: Біографічне представлення духового розвитку архиєпископа М. Смотрицького (в світлі структурної психології).

IV. Розділ: Три моральні й психологічні потрясення в житті архиєпископа М. Смотрицького.

V. Розділ: Ідея української патріярхії в Києві й архиєпископ Мелетій Смотрицький.

VI. Розділ: Paraenesis ad Nationem Ruthenam (12 грудня 1628).

VII. Розділ: Важніші твори Мелетія Смотрицького до Апології.

Показчик літератури
Примітки
Список імен.

Можна набути:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Пресв. Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі та св. о. Николаєві за всі ласки, що їх одержала в минулому році та через ціле своє життя. З цієї нагоди жертвую на Молебень до Матері Божої та на Акафист до св. о. Николая.

Петрокелля Деренівська,
Йорктон.

†

В глибокому смутку повідомляємо українську громадськість, що у вівторок, 12 березня 1963, о год. 18.20, після короткої важкої недуги помер в Авгсбурзі

видатний поет та літературознавець

д-р Михайло Костьович ЗЕРОВ
(Михайло Орест)

народжений 27 листопада 1901 у Зінькові на Полтавщині.
Похорони відбулися в Мюнхені, в суботу, 16 березня 1963, о год. 13.15 на цвинтарі "Вальдфрідгоф".

Вічна Йому Пам'ять!

Приятелі та друзі в Німеччині.

APPEAL

Rev. Father Justin Diraviam, priest of the Diocese of Trichinopley, in South India, Rector of the Minor Seminary and professor of Canon Law in the Major Seminary. He comes to Canada to solicit funds to build an orphanage in his mission, after the first Session of the Ecumenical Council in Rome where he accompanied his bishop as his advisor.

Economically, India is the poorest country today. Grim poverty stalks in the land. Hundreds of thousands make their homes on the streets of India's overcrowded cities. Millions suffer from malnutrition; whereas, 2,200 calories per day are the minimum required for health, the average caloric intake in India is less than 1,700. The average per capita annual income is $53, or 14½ cents a day and this must cover all expenses, food, clothing, shelter, medicine, education, etc.

If life in the city is a perpetual struggle for survival, life in the village is devoid of material comfort for all but a few. The typical peasant's home is a windowless mud hut with a few cooking utensils. It is almost dark. Less than 1% of India's 600,000 villages has electricity. Few village streets are paved and sewage disposal is rare. Sanitation in villages is abominable. More than half a million die every year from tuberculosis. Famine takes its toll periodically, and malnutrition saps the strength of the majority of Indians. There are fewer than 70,000 doctors and 10,000 nurses for a population of 500 millions. Most Indians eat only twice a day. Few get meat, fish, eggs or fruits, certainly not in sufficient quantities. The result is a very high death rate and lowest life expectancy anywhere in the world: 32 years!

Father Diraviam is anxious to build an orphanage to help the hundreds of orphans and abandoned children without a home or a place to go to. They live in the streets begging for food. They suffer from cold, heat and die of hunger. We, Christians, disciples of Christ who had infinite compassion on suffering humanity, cannot possibly remain indifferent towards the sufferings of these poor innocent children. Father Diraviam wants to save the lives of these children. For this purpose, he requests generous donations, however small. He makes a special plea FOR ADOPTING ONE OF THESE CHILDREN. It is not a legal adoption. The person or even a group of persons adopting an orphan/ child merely pays what is necessary for the upkeep of an orphan. In order to adopt an Inian boy or girl, one has to donate only $400. This amount alone is sufficient, Father Diraviam says, to feed, clothe and educate a child during 10 years. Afterwards, the child will be able to earn his or her livelihood with a trade in hand that will be taught during these years. Usually, these four hundred dollars are paid in a lump sum. If, however, one is really not able to do so, the same may be paid in a few installments lasting a few years even. Father Diraviam will send the sponsor a photo of the adopted child and its biographical notes.

The donors and sponsors may write to:

REV. JUSTIN DIRAVIAM,
139 JARVIS AVE.,
WINNIPEG 4, MAN.

YORKTON, SASK.

Mrs. Katherine Oucharyk, aged 93 years, passed away May 2, 1963 at the residence of her son Peter of MacNutt, Saskatchewan.

Born in the Ukraine, Mrs. Oucharyk came to Saskatchewan with her husband John in 1898 when they homesteaded at Rhein, Sask. Following her husband's death in 1929, she had resided with her children.

Left to mourn her passing are a daughter, Mrs. M. Kyba (Ann), of Dnieper, Sask.; four sons, Joe of Rhein, Nick of Yorkton, Peter of MacNutt, and John of Ebenezer, Sask. Also 2[illegible] grand children, 38 great grand children, and 2 great great grand children. Two sons, Max and Mike, predeceased her. Prayers were said Friday evening in Yorkton Funeral Chapel. Requiem high Mass was sung Saturday morning at St. Mary's Ukrainian Catholic Church with Rev. Father R. Muzychka and Rev. Father A. Muzyka officiating. Interment was in Yorkton Memorial Gardens with Harry, Tony, Mike, Steve, and Orest Oucharyk, and Lawrence Kyba, grandsons of the deceased, acting as pallbearers.

PHILADELPHIA, PA.
Mother M. Zenobia, OSBM
Co-Founder of Manor Junior College

Very Rev. Mother M. Zenobia, OSBM, Mother General of the Sisters of St. Basil the Great died Tuesday, March 5, 1963 in Rome, Italy.

She was born in L[illegible], Western Ukraine, Dec. 3, 1883. Mother General entered the convent August 6, 1901. She was a nun for 62 years. Mother Zenobia died at the age of 79.

She became Mother General of OSBM in 1954. She came to Philadelphia in 1921 taking charge of St. Basil's Orphanage (now at 1825 Lindley Ave.). From 1921 to 1954 she was the Mother Superior. In 1954 she was elected Mother General. She was instrumental in erection of Manor Junior College as one of its co-founders in 1947.

The Sisters of St. Basil the Great have two orphanages, one Academy, one College and 20 Parochial Schools in the United States. Their headquarters is in Jenkintown, Pa.

After arival of the deceased from Rome, internment took place at St. Mary's Cemetery, Fox Chase, Pa.

ІНВЕРМЕЙ, САСК.
Відзначення уродин о. д-ра Мирона Стасіва

Довідавшись мабуть з шематизму Саскатунської епархії про день уродин свого душпастиря, о. д-ра Мирона Стасіва, церковний комітет парафії св. Володимира і Ольги в Інвермею справив йому дня 5-го березня 1963 уродинне прийняття. Саме прийняття, яке мало бути несподіванкою для о. солемнізанта, попередив Молебен, відправлений самим о. М. Стасівим і о. В. Фляком з сусідньої Вадіни. Численна присутність людей свідчила, що о. М. Стасів за короткий час (він тут душпастирем лише від 30-го листопада, 1961) позискав прихильність серед своїх парафіян. По Молебні всі перейшли до церковної залі та спонтанно заспівали "Happy Birthday... Dear Father". Молитву провів о. Вол. Фляк, а п. Ст. Оленюк сказав оказійне слово та запалив 38 свічок на уродинному торті. Солемнізант, о. М. Стасів, виявився спортовцем навіть при гашенні свічок, бо за одним подувом погасив їх усіх, ще й дві свічки завалив. Почалась перекуска, в ході якої прибув ще з сусіднього Бюкенен о. Г. Миколів, що в наслідок перешкодження не зумів прибути на самий Молебен. 7-літня дівчинка, Керол Орловська вручила уродинний подарунок о. М. Стасіву від цілої парафії. Ініціятори прийняття, виходить, не вспіли ще вивідати про всі потреби свого о. душпастиря, а не хотіли подарувати щось непридатнього, тому взялися на спосіб: призбирали цілу серію коробок різних розмірів, кожну з них перев'язали відповідною перев'язкою, додаючи як кокарду до кожної одно[illegible], п'ять[illegible], а навіть десятьдоларові банкноти, і так повкладали меншу коробку в більшу, а найбільшу завинули в кольоровий папір. Розпакування подарунку викликало щирий сміх у присутніх. Були покликані по черзі [illegible] оо. В. Фляк і Г. Миколів. Перший з них, похваливши організаторів прийняття за ініціятиву в тому [illegible], говорив про пекучу потребу [illegible] нових священичих покликань, [illegible] о. Г. Миколів, пригадавши роки [illegible] з о. М. Стасівом спільно [illegible] в [illegible] Папській Колегії св. Йосафата [illegible] Римі, вказав на потребу [illegible] співпраці вірних зо своїм [illegible] і побажав о. Миронові [illegible] у плодовитій праці. В [illegible] присутні встали й заспівали о. М. Стасіву "Многая Літа".

Вкінці забрав слово й о. М. Стасів, подякував організаторам за прийняття, [illegible] за участь та ще раз [illegible] потребу покликань серед [illegible] до духовного стану.

Н[illegible] о. В. Фляка переведено збірку на українську пресу, яка принесла $23.20, половину з чого призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Вечірка, яка викликала миле враження в усіх, закінчено співом молитви: Достойно є[illegible]. Це згода в громаді.

Організаторам вечірки щира подяка, а о. д-ру М. Стасіву многая літа.

Присутній.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

Щира подяка всім ласкавим жертводавцям за надіслані жертви:

50c: Anastazia Bliscz, Pittsburgh; W. Pytlowanyj, Lansing.
$1.00: D. Balaziuk, Bethlehem; Mychajlo Frankiwskyj, Jamaica Plain, Stefan Zeleniuch, Parma; Stefan Basarab, Chemainus; Mrs. John Genovy, Sarnia; Mrs. A. Werbicki, Winnipeg; T. Horodynska, Chicago; I. Choma, Regina, Walter Wasyleski, Oakburn; Mrs. Oxana Szapiaczan, Branford Hill; Steve Balyk, Sandy Lake; Wallace Nimetz, Arran; John Osmak, Edmonton.
$2.00: Mrs. Sohpie Brezicki, New Haven; Peter Shewchuk, Winnipeg; W. Ewaskiw, Rosetown; Mary Rudyk, Mattapan; Onufrey Swystun, North Battleford; Mrs. R. Chorney, Pittsburgh; Michael Demjanew, Bissett; Harry Rubas, Ansonia; R. Kalyniuk, Winnipeg; Peter Mychkoe, Toronto; S. W. Galan, Winnipeg; John Wingerak, Jasmin.
$2.50. Michael Sterenczak, Hartford; Michael Halushchak, Scotland.
$3.00: Eli J. Barylo, Birnie; Mrs. J. Collier, Portage la Prairie; Mrs. D. Kordrupel, East Aurora.
$4.00: Funeral of Nick Cherewyk, Canora, Sask.; Funeral of Mrs. Maria Nakonechny, Hubbard, Sask.
$5.00: Funeral of Michael Cherewyk, Dnieper, Sask.
$7.78: Funeral of Hnat Kuzmar, Buchanan, Sask.
$8.70: Funeral of Wasyl Derek, Melville, Sask.
$10.00: Funeral of Philip Fedoriw, Toronto, Ont.
$14.50: Funeral of Peter Zayshly, Tadmore, Sask.
$15.00: Funeral of Tetania Mostoway, Hubbard, Sask.
$20.00: Funeral of Dmytro Spilchak, Ituna, Sask.
$11.60: Birthday Party for Rev. M. Stasiw, Invermay, Sask.

ПОШУКУЄ:

Іван Юрків із села Бережниця, повіт Калуш, пошукує сестрінку АННУ ПРОКОПІВ, дочку Якова й Насті Юрків, що від 1942 р. перебуває закордоном. Вістки слати на адресу:

Mr. Jean Jurkow,
Suzanne par Bray sur Somme
(Somme) France.

МОЛИТВА—Могутній Засіб Спасіння

До цієї книжки долучено переклад іще інших менших творів Св. Альфонса, от як: **"Як можна завжди по-дружньому розмовляти з Богом?", "Підчинення Божій Волі", "Дев'ятниця до Св. Духа", "Божа Любов і засоби, щоб здобути її", "Вогняні Стріли" і "Побожні Зітхання Душі".**

Книжка має 270 сторінок, видрукована великим і виразним друком, на добрім папері, і прикрашена гарними образцями.

1) Книжка в звичайній м'якій паперовій оправі $3.00

2) Книжка в твердій полотняній оправі $4.00

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1963

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місці. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЇСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померших, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER of PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

* * * * *

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER JOHN STUCHLAK, C.SS.R.,
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 16 до 24 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих з наміренні з'єднання всіх християн і чесних людей в одній святій Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 16 to JANUARY 24

Here at the Shrine to Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 16 to JANUARY 24 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ Sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $.....

Please send all intentions & donations to:

FATHER JOHN STUCHLAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ О. І. ШПИТКОВСЬКОГО

Між різними ювілеями наших священиків прийшла черга на Всеч. о. Ігора Юрія Шпитковського, пароха Церкви Пресв. Евхаристії в Іст Килдонен – Вінніпеґ. Це один з визначних священиків Вінніпеґської Архиепархії. Ревний душпастир-місіонер, організатор Католицької Акції і талановитий редактор.

Всеч. о. Ігор Юрій Шпитковський уродився 21 лютого 1915 р. у Львові, столиці Західньої України, син о. Станислава і Антоніни Лаголя. У підніжжя Свято-Юрської Гори у Львові покінчив Народню Школу ім. Бориса Грінченка. Опісля ходив до Академічної гімназії при вул. Льва Сапіги. Іспит зрілости зложив з відзначенням у 1932 р. Від 1932 до 1937 проходив теологічні студії в Богословській Академії, де Ректором був о. д-р Йосиф Сліпий, теперішній Митрополит-Ісповідник . Дияконські свячення одержав наш Ювілят 2 жовтня 1938 р. з рук Єпископа-ісповідника Кир Никити Будки, а єрейські свячення —16 жовтня 1938 р. в Соборі св. Юра у Львові з рук Слуги Божого Великого Митрополита Кир Андрея Шептицького. Дня 28 листопада 1938 р. приїхав добровільно до Канади на місійну душпастирську працю.

Тут 9 грудня 1938 р. бл. п. Архиєпископ Кир Василій Ладика ЧСВВ., приділив о. І. Шпитковського на помічника для бл. п. о. Івана Колцуна в Етелберті, Ман., й околиці. Дня 20 вересня 1940 р. став він парохом Церкви Пресв. Евхаристії у Вінніпеґу на Іст Кілдонен, де є аж по сьогоднішній день.

Свою душпастирську працю виконував і виконує о. Ювілят дуже совісно. Його висока постать (понад 6 футів), гарний вигляд, прекрасний голос, постійна усмішка, щирість і доброта серця з'єднали йому велику любов усіх парафіян. З маленької парафії та маленької церковці при Ватт і Монро, завдяки ревній праці о. І. Шпитковського, збудовано велику церкву на новій площі при Ватт і Монро, а членство парафії зросло в сотеро. Закуплено теж велику площу під будову парафіяльної школи. Тепер Парафія Пресв. Евхаристії належить до найбільших парафій міста Вінніпеґу. В парафії діють організації БУК, ЛУКЖ, УКЮ, Діти Марії, Запомогове Братство св. Николая та другі.

Ювілят о. І. Шпитковський—добрий організатор і редактор. Довший час він був редактором католицької газети БУК "Будучність Нації". Він був співредактором і видавцем у 1941 р. "Пропам'ятної Книги". Був він редактором Пропам'ятної Книги про українських вояків у Канадійській Армії Другої світової війни. Дальше о. Ювілят був організатором Централі Українців Католиків Канади та успішно переводив два Всеканадійські Конґреси в 1946 і 1948 роках у Роял Александра Готелі у Вінніпеґу. Зорганізував він крамницю церковних речей "Доставу" і її сам совісно провадив. Його стараннями "Достава" видала друком українською мовою Страсні Євангелія, образки першого св. Причастя та серію образків українських святих. Одним словом о. І. Шпитковський був мотором нашого релігійного і національного життя тут у Канаді.

В 1947 р. він спровадив зі скитальщини свого рідного брата Всеволода, а пізніше свою сестру Ліду з мужем інж. О. Котовичем і дітьми. Допомагав він щиро всім новоприбулим до Канади священикам.

Тому й не диво, що на ювілейну гостину прибули понад 27 священиків, для яких в середу 16 жовтня ц.р. в год. 12 в полудне влаштував о. Ювілят обід у резиденції о. Шамбеляна і Декана Й. Пуляка. На цьому обіді привітальні промови виголосили: Генеральний Вікарій Всесв. о. Прелат В. Кушнір, Впр. о. Протоігумен Б. Слобода ЧСВВ, Впр. о. Ігумен П. Малюга, ЧНІ, та товариш студій Всеч. о. К. Жарський, парох зі Сидней, Нова Скошія.

Благодарственну св. Літургію відслужив о. Ювілят у Церкві Пресв. Евхаристії в год. 6:15 увечорі. Асистували: о. М. Колодій з Реджайни, о. С. Борис зі Селкирку і о. К. Жарський, який теж виголосив проповідь. Дияконували о. І. Кристалович і о. Й. Кормило. Співав церковний хор під диригентурою Максима Левицького. Величава церква була переповнена людьми.

Ювілейний бенкет відбувся в парафіяльній залі, на якому було приявних 450 осіб, парафіян і гостей. Господарем бенкету був Іван М. Козоріз, президент Централі Українців Католиків Канади. Привітальні промови виголосили о. Шамбелян Д. Шевчук, канцлер Вінніпеґської Архиепархії, о. Декан Мирослав Колодій, парох Церкви св. Василія з Реджайни, товариш Ювілята з богословських студій у Львові, п. Джордж Сейді мейор міста Іст-Кілдонен та посол п. Миллс. В імені парафії промовляв і дар любови передав п. Стефан Курцеба, від ЛУКЖ п-і Лісовик, від БУК п. Герман Лескович, від УКЮ п. Ярослав Головчак, від Свічкового Братства п. Юрій Онишко, від Відділу Запомогового Братства св. о. Николая п. Стефан Кісіль, від Читальні Просвіти ім. Т. Шевченка п. Іван Партика. Від Дітей Марії прекрасний вірш віддеклямувала Галя Пиняк. Дуже багато було листів і телеграм, що їх відчитав о. М. Колодій, а саме від Митрополита Кир Максима, Митрополита Кир Амврозія, Архиепископа Кир Івана Бучка, Єпископа Кир Івана Прашка, Єпископа Кир Володимира Маланчука, від проф. о. д-ра Василя Лаби, Ген. Вікарія з Едмонтону, від о. М. Мельника, Ген. Вікарія з Австралії, від мейора Вінніпеґу Ст. Дзюби та багато інших. Найбільш зворушаюча була телеграма від старенького тата о. Станислава і мами зі Львова.

Кінцеве слово виголосив Ювілят о. Ігор. Він дякував Господеві за ласку священичого покликання, своїм батькам за виховання та висловив радість, що має біля себе рідну сестру Ліду зі шваґром і дітьми та брата Всеволода з дружиною і дітьми, які приїхали на це торжество з Калґар, Алта. Дякував теж спеціяльно о. К. Жарському, що приїхав з далекої Нової Скошії. Згадав про своїх сотрудників: о. Е. Рудачека, о. І. Шолдака, о. д-ра О. Барана, о. М. Давидка та о. В. Олача, який є тепер сотрудником і якому зложив окрему подяку за те, що був головою Ювілейного Комітету. Дякував теж Церковному Зарядові, всім церковним організаціям за привіти і дарунки та всім парафіянам, для яких трудиться вже понад 23 роки.

Відспіванням Многоліттвія закінчено цю величаву, добре приготовану і вміло переведену ювілейну імпрезу.

о. С. Іжик.

LITURGY OF THE BYZANTINE UKRAINIAN RITE

by Rev. Rudolph Luzney

This new publication contains a concise but complete explanation of Liturgy in general, the Mass and the Sacraments It has many illustrations to supplement the explanations. Price $1.25. Copies could be obtained from:

Rev. Rudolph Luzney,
Sheptytsky Institute,
1236 College Street,
Saskatoon, Sask., Canada.

PRESS FUND

$1.00: Miss G. Zanowick, Auburn, N.Y. Luke Kolida, Winnipeg, Man.; W. Oleksiewicz, Hudson Bay, Sask.; Mrs. G. Korol, Toronto, Ont

$2.00: Petro Kierulor, Chester, Pa.; Mrs. T Stoykewich, Winnipeg, Man.; Nicholas Popadiuk, Rariton, N.J.; Mrs. Ann Kowbel, Forrest Station, Man

$2.50: Theodore Tkacź, Windsor, Ont.; Mrs. A. Truba, Toronto, Ont.

$3.00: Catherine Husak, Wilmington, Del.

$15.00: M. Grod, Toronto, Ont

Funerals—Memorial Service

Funeral of Anne Kyba, Dnieper, Sask. 8.00
Funeral of Nicholas Salahub, Windsor, Ont. 10.00
Memorial Service for Mr. and Mrs. Donald Grey, Ituna, Sask 15.00
Funeral of Steve Shordee, Sr. Yorkton, Sask. 17.25

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя"

Сестри Згромадження св. Йосифа

ДОЧКО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ РОДИНИ!

Коли хочеш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя щодо ближніх: помагати хворим і сиротам, працювати в шпиталях, вчити дітей у передшкільному віці та рідної мови, та взагалі працювати для добра Української Католицької Церкви й Українського Народу, просимо вступити до манастиря Сестер Св. Йосифа в Саскатуні.

Про ближчі інформації просимо писати на адресу:

UKRAINIAN SISTERS OF ST. JOSEPH
853 University Drive, Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

†

САСКАТУН, САСК.
Посмертна згадка

Дня 18 серпня 1963 помер у саскатунській лікарні бл. п. о. В. Савчук, проживши 38 років. Отець д-р Василь Савчук народився в селі Палагичі, коло Товмача, 8 вересня 1925 року. Після закінчення середньої школи в Станиславові в часі Другої світової війни, вступив в ряди Першої Дивізії Української Національної Армії, в якій був інтендантом. Попавши поміж полоненими до Італії, після звільнення з полону вступив на теологічні студії в Римі, де 3 травня 1951 р. одержав священичі свячення. До Канади приїхав 1953. Душпастирював в Саскатунській Епархії в округах Вадіна, Мелфорт, а в останньому часі частинно в Саскатуні та в пів-саскатунських парафіях.

Отець д-р Василь Савчук, вже від кількох років занепадав на здоров'ю. Поважно захворів на короткий час, що й спричинило смерть в ночі 18 серпня в саскатунській лічниці.

Похоронні обряди відбулися в катедральному храмі св. Юрія в Саскатуні. Вони почалися в середу 21 серпня в годині 8 увечорі, священичим похороном, який відправляв Преосв. Кир Андрей, в сослуженні Прелатів о. І. Олійника і о. О. Пасічняка з участю 25 священиків, поміж якими товаришами покійного з богословських студій, були о. д-р С. Гарванко, о. д-р М. Стасів, о. Р. Гоменко, о. Гр. Миколів, всі з Саскачеванської Епархії; о. В. Волошин, о. Е. Камінський і о. Литвин—з Алберти і о. Л. Чайка з Квебеку.

В четвер 22 серпня похоронні богослуження почалися в годині 10 перед полуднем. Архиєрейську Службу Божу відслужив Преосв. Кир Андрей. З Владикою сослужили о. д-р С. Гарванко і о. В. Волошин, дияконували о. д-р М. Стасів і о. П. Литвин. Майстром церемонії на всіх богослужбах в середу і в четвер був о. ректор Р. Лужний.

В середу вечером, а зокрема в четвер на богослуженні, помимо робочого дня, катедральний храм був заповнений вірними, які прибули з Саскатуну і всіх парафій, що їх обслуговував покійний душпастир.

Перші ряди лавок заповнили того ж дня поверх 30 священиків, поміж ними декілька римо-католицького обряду та численні Сестри монахині обох обрядів. До численної церковної обслуги катедральної парафії долучилися п. С. Кузьма з Кадворт і п. Шурґот з Геффорд. Похоронні відправи в храмі закінчено потрійним обходом довкруги церкви. Домовину при обході несли чергуючись Отці душпастирі, що брали участь у похороні.

Численний похоронний похід вулицями міста Саскатуну відпровадив покійного на кладовище Вудлон і тут похоронено його в окремій частині закупленій для духовенства Саскатунської Епархії.

Похорон бл. о. Савчука був першим похороном священика в катедральному храмі. Гарні й до глибин зворушливі похоронні обряди, приводили учасників похорону, вслід за словами Владики в часі прощального слова, до поважної застанови над особою священика та судьбою нашої спільноти, яку загрожує брак священичих покликань

АЙТУНА, САСК.
Поминальне богослуження

Дня 4 серпня 1963 наспіла до нашого містечка сумна вістка, що Ангелина Грицевич, 23-річна донька наших добрих громадян Михаїла і Анни Грицевич, втопилася в озері коло Камлупс в Бр.

Бл. п. Доналд і Ангелина з донечкою

Колюмбії. Засумовані батьки негайно поїхали на місце цього випадку.

Ангелина Грицевич, уроджена й хрещена в Айтуні, дістала тут добре християнське виховання від своїх добрих батьків. Потім, як це звичайно буває, пішла шукати праці, і знайшла її в Камлупс, Бр. Кол. Там вона запізналася з одним, трохи старшим від неї, наставником дереворізної фабрики, Доналдом Грей і згодилася вийти за нього заміж, якщо він стане католиком, (він був лютеранином). І дійсно 1960 року він став католиком і вони подружилися. Їх шлюб благословив о. І. Сирота, ЧНІ. в Айтуні. В 1961 році Бог обдарив їх донечкою, яку вони назвали Лорейн.

Гарно й щасливо проживали Ангелина і Доналд у своєму домі в Камлупс. Одного дня вони поїздили собі трохи моторовим човном по поблизькому озері. Серед води, Доналд, що був при кермі, якось нагло закрутив човном, так що Ангелина, стративши рівновагу, впала в воду, до речі, там дуже глибоку. Доналд, щоб її рятувати, сам негайно скаче в глибінь. І так обидвоє вже невиплинули на верх. Її добрий муж, рятуючи її життя, сам потонув разом із нею. Її тіло знайдено за 8 днів, а її мужа тіло за 12 днів. Поховано їх обох в Камлупс 20 серпня 1963. Їх молоденька сирітка, дволітня донечка, є тепер при батькові та матері Ангелини в Айтуні.

Дня 14 вересня відправлено в Айтуні Службу Божу та Парастас за бл. п. Ангелину і Доналда. Присутні на спільному поминальному обіді, уладженому родичами Ангелини, вельми співчували з ними та самі бажали, щоб цю подію подати до "Голосу Спасителя", та до радія. Тому в цій цілі зібрали $30.00, з чого $15.00 призначили на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щире спасибіг всім жертводавцям за ласкаві жертви, а бл. п. Доналдові та Ангелині сотвори Господи вічную пам'ять!

Присутній

ЙОРКТОН, САСК.
Новий адвокат

Радіємо й маємо честь вітати в Йорктоні нового українського адвоката в особі Вп. п. Стаха Киби, який при кінці вересня 1963 перейняв адвокатську канцелярію Вдост. п. судді А. М. Кіндреда.

Адвокат С. Киба—це син панства Антона і Степанії Кибів, які є членами парафії Преображення Господнього в Дніпро, Саск. По скінченні середньої школи в Колегії св. Йосифа в Йорктоні та правничих студій у Саскачеванському університеті в Саскатуні, адвокат Киба провадив адвокатську практику через один рік у Ростерн, Саск., і вже другий рік у Канорі, Саск.

Отці Редемптористи бажають п. меценасові С. Кибі Божого благословення і найкращих успіхів у Йорктоні!

ГЕМИЛТОН, ОНТ.
Радісний день

Радісний і незабутній день прожив п. Теодор Шегда, коли родина й приятелі справили йому милу несподіванку 19 травня 1962 *) в українській католицькій залі в Гемилтоні. Присутніх було коло 200, переважно краяни п. Т. Шегди з повіту Ярослава, України. Між присутніми були також Всеч. о. Григорій Бойко, душпастир Гемилтону, п. О. Костик, адвокат і радник міста Гемилтону та д-р П. Підкович, сестрінок п. Шегди, що виголосили принагідні промови.

Ті самі краяни, два місяці скоріше помогли п. Шегді, з приводу смерти його дорогої дружини. Господарем обох прийнять був п. М. Грод, також із Ярославщини.

З цієї нагоди переслано $15.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Бог дозволить п. Т. Шегді щасливо прожити ще многі літа.

Присутній

*) Цей допис надіслано нам у вересні 1963—Редакція.

ВИНДЗОР, ОНТ.
Посмертна згадка

Дня 26 вересня 1963 помер у Виндзор, Онт., бл. п. Микола Салагуб. Покійний походив з села Холоїва, Галичини. 1911 року приїхав до Канади й поселився у Форт Виліям, Онт., де 1914 року подружився з односельчанкою Параскевією Швайнохою. Бог обдарив їх двома дочками: Марією і Анною і сином Михайлом. Всі вони вже є подружені.

Як багато інших, так і його життя в Канаді було тверде й тяжке. На початку працював при залізничій дорозі в Компанії C.P.R. В 1923 р. переїхав до Виндзор, де працював у Компанії Форд. Покійний належав до тих наших поселенців, які привезли з України релігійне виховання, національну свідомість і любов до святої Церкви та свого рідного. Покійний був членом-основоположником церкви Преображення Господнього в Форт Виліям і церкви св. Володимира і Ольги в Виндзор.

Покійний залишив 3-ох дітей, 8 внуків і 2-ох правнуків. Дружина покійного померла в 1951 р.

Дня 27 і 28 вересня Впр. о. декан Юліян Габрусевич відправив похоронні богослуження в церкві св. Володимира і Ольги при великій участи народу, який знав, любив і шанував покійного.

Анна Гейдон, дочка покійного, що живе в Ріджайні, Саск., переслала $10. на пресовий фонд "Голосу Спасителя", що його покійний залюбки передплачував і читав. Щира подяка за ласкаву жертву, а бл. п. Миколі небесне царство!

Приятель

"ШАШКЕВИЧІЯНА"

У Вінніпегу появилось перше число бюлетеню заповідника Маркіяна Шашкевича. Бюлетень зветься **"Шашкевичіяна"**.

"Число це—кажуть видавці—появляється в 120-ту річницю смерти провідника і пробудителя українського відродження, що своїми писаннями промостив шлях українській народній літературі і звів сукромі голоси й річки українських земель в одне народне русло, що стало могутнім річищем всенародного й державницького ставання".

Як заповідник М. Шашкевича в Вінніпегу, так бюлетень "Шашкевичіяна" мають завдання поширювати знання про М. Шашкевича і пошану до нього.

Вінніпегські звеличники М. Шашкевича розбудовують окрему бібліотеку й архів, де збираються матеріяли, що стосуються життя і творчости Шашкевича.

Головою кураторії заповідника М. Шашкевича є проф. Яр. Рудницький, а секретарем д-р М. Марунчак. Членами є: П. Гаврисишин, мгр. І. Геврик, В. Запісоцький, О. Загорода, Т. Кобзей, Р. Коваль, п-і П. Кузенко, д-р М. Мандрика, Л. Молодожанин, п-а О. Неґрич, І. Нестор, о. шамбелян Й. Пуляк, інж. В. Северинченко, мгр. Р. Сенчук, М. Співак, сен. П. Юзак.

Адреса заповідника така: **Markian Shashkevych Centre, 49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.**

Праця заповідника і бюлетень "Шашкевичіяна" стоять тільки на добровільних починаннях і грошових пожертвах. Хто пришле якусь пожертву, буде отримувати бюлетень. Всі пожертви будуть віднотовані в бюлетені.

Маркіян Шашкевич, провідна постать у переломову добу українського народу, заслуговує на довічну вдячність і пам'ять. Вінніпеґські організатори мають право розраховувати на підтримку української спільноти в Канаді.

ЗАМОВЛЯЙТЕ:

Блискучі
РІЗДВЯНІ КАРТКИ
в найновіших зразках з гарними, традиційними, українськими желаннями.
Пачка—12 карток $1.00

СТІННІ КАЛЕНДАРІ на 1964 рік
Юліянського стилю—по 25ц.
Григоріянського стилю—по 25ц.

Устав церковних богослужень на 1964 рік разом із Календарем свят за юліянським і григоріянським стилем . . . . . по 25ц.

КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada

Прошу прислати мені:

.....Пачок українських карток . . . . . $.....
.....Стінних календарів юліянського стилю . . . . . $.....
.....Стінних календарів григоріянського стилю. . . . $.....
.....Устав церковних богослужень. . . . . $.....

Ім'я . . . . . .

Адреса . . . . . .

НОВА КНИЖКА

Юрій Ґерич, **"ЕКЗЕГЕЗИС" СИЛЬВЕСТРА КОССОВА (1635)**, Йорктон, в-во "Логос", 1961, стор. 86. Ціна $1.00.

Нарис подає умови, в яких був написаний твір київського православного митрополита Сильвестра Коссова. В цьому творі подано науку, якої навчала Православна Церква в Україні в 17 столітті. "Екзегезис" був обороною могилянських шкіл та їхніх учителів. Твір дуже цікавий і повчальний.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

A. M. KINDRED NAMED DISTRICT COURT JUDGE

Appointment of Andrew M. Kindred, 51-year-old Yorkton lawyer, as District Court Judge was announced on Friday, September 27, 1963, by Justice Minister Lionel Chevrier. He succeeds judge H. A. Rutherford, who retired from the District Court bench a short time ago.

Judge Andrew M. Kindred

With his appointment, judge Kindred will sever his connections with the law firm of Kindred and Wentzell, which he has headed for almost 20 years. His interest in the law firm has been acquired by S. G. Kyba and the new firm will be known as Kyba and Wentzell. Mr. Kyba formerly practiced at Rosetown and Canora.

The judicial appointment will also mean his resignation as chairman of the Separate School Board, which he was active in forming six years ago and which he has served since its inception. He will also resign from the Saskatchewan School Trustees' Association and from the Yorkton Federal Liberal Association, of which he had been vice-president.

20 Years a Lawyer

Judge Kindred brings to his new appointment a background of 20 years as a practicing lawyer together with a wide range of interests in church, fraternal work and politics as well as in education.

He contested the Yorkton constituency in the provincial elections of 1948 and 1952 and was secretary of the Yorkton Liberal Association for 12 years.

His church, school and fraternal appointments have won him honors throughout the province. Active in the Knights of Columbus, he was Grand Knight of the Yorkton Council for three years and advanced to district deputy, state treasurer and his present post as state advocate for Saskatchewan. He also serves on the state charities committee of the K. of C.

Headed Brotherhood

Judge Kindred was president of the Ukrainian Catholic Brotherhood of Saskatchewan for five years and for the past several months has been active as chairman of the St. Joseph's College Development Fund, which spearheaded the drive to build the new St. Joseph's College in Yorkton.

He graduated from the University of Saskatchewan College of Law in 1940 and in 1941 articled with the Yorkton firm of F. D. Milligan and Co. before being admitted to the bar in March of 1943. A year later he formed his own firm and has continued to practice in the city until his judicial appointment.

D. W. McFarlane joined the firm in 1949 and stayed until 1954, when Ed Bayda joined the firm. Mr. Bayda stayed with the firm until 1956 and in 1957 A. R. Chorneyko entered practice with judge Kindred and stayed until he decided to go to Wynyard to practice last year. M. D. Wentzell joined the firm earlier this year and will continue to practice with Mr. Kyba.

In Many Courts

During his 20 years of practice in Yorkton, judge Kindred has served his clients in civil and criminal actions before all courts in the province and in the Exchequer Court of Canada. He served the Yorkton-Melville District Bar Association as secretary for 15 years and later was elected vice-president. He served a term as president of the Yorkton Branch of the University of Saskatchewan Alumni Association and was a charter member of the Kinsmen Club of Yorkton, which he served as secretary and vice-president at different times.

The new judge was born on a farm 13 miles west of Melville and received his public schooling at Keningsberg and Goodeve schools. From there he went on to St. Joseph's College for Grades 9, 10 and 11, and took his Grade 12 at Scott Collegiate in Regina, where Premier Woodrow S. Lloyd was a classmate. While at Scott he was a member of the stock judging team and won provincial honors for judging.

From Collegiate he went on to Normal School and taught from 1930 to 1932 and entered pre-law classes at the University of Alberta where he stayed for 1933 and 1934. From 1934 to 1938 he was principal of Goodeve School, where he met the former Adelaide Shalley, who later became Mrs. Kindred. He left the teaching profession in 1938 when he went to the University of Saskatchewan to prepare for his law career.

Judge and Mrs. Kindred are active members of St. Mary's Ukrainian Catholic Church and are parents of five daughters.

Ukrainian Redemptorist Fathers wish our new honourable judge and old friend God's blessing that he may serve long, usefully and with wisdom in the dispensation of justice.

A LETTER FROM INDIA

Слава Ісусу Христу!

Sept. 17, 1963

Dear and Rev. Father M. Schudlo,

If this letter will reach you, you will get a great surprise which you have not expected in your life. A letter from India from an unknown priest. Much more you will wonder how I have got your address. I shall tell you: I am a Catholic priest working as missionary in India since 1949. I am of Ukrainian origin, born in Argentina, joined a missionary society called "Missionaries of the Divine Word". My Father used to send me magazines or newspaper, that I might not forget our mother tongue. There in one of the magazines I found your address, and therefore I write this letter to you. I could write in Ukrainian language, but I am not sure whether you would be able to understand my writing. For fourteen years I am practising English, and in this way it is easier for me to write in English.

We in Argentina had one priest only of the Eastern rite. That priest returned to Europe, to Galitzia and probably died in Siberia. His name was. Stephen Wapnovich. After him came some Fathers of St. Basil's order and they are there nowadays.

Stephen Wapnovich was a secular priest; he has sent me to the Society where I am until now.

My mission in India is about 430 miles west of Calcutta city. I am a parish priest of 11,800 Catholics and have still to convert about 20 thousand. We generally get a Redemptorist Father for our annual retreat. Almost all of them are Irish. This is all information regarding myself.

The motive of this letter is the following: (Kindly excuse me). There are some times in the Catholic countries people who would like to help the foreign missions. My wish is if there are such people in Canada or the U.S.A., I would be extremely grateful, if my name could be included among the missionaries whom people use to help.

Needless to say to you that I cannot get any help from Argentina. There the financial condition nowadays is very bad. Besides, Argentina itself is a kind of a mission country. In our mission we are of fourteen different countries. We get our small monthly allowances, but much mission work is done by those who can do more social work. It is not pleasant to beg, but otherwise we cannot do much work in the missions. This year is the worst year of my missionary life. The rice crop failed completely. **Our Christians are starving.** Some scarcely get one **meal every second day** and some eat **three times a week only.** Therefore there is a lot of scope and opportunity of doing social work in order to bring people to Christ.

If I could get some alms, some of our Catholics could get work and would be able to maintain their families.

Hope this letter will come to your hands somewhere in the U.S.A. or Canada. Awaiting anxiously for some news from you, and asking for your pardon, if I have been impertinent in my letter, I remain sincerely yours in Christ

Fr. Basil Martyniuk
о. Василь Мартинюк

Address:
Rev. Basil Martyniuk SVD,
Catholic Church,
P.O. Kesramal, via Rajgangpur
S. E. Rly.
Dt. Sundargarh. Orissa, India

REDEMPTORISTS IN PITTSBURGH BYZANTINE DIOCESE

It was five years in February 1963, since the Redemptorist Fathers of the Byzantine Rite began their work in Gary, Indiana, U.S.A. On February 3, 1958, Very Rev. Fr. Louis Minya, CSSR arrived in Gary, Indiana, U.S.A., to take over the post as Pastor of St. Michael's Church. With him as his Assistant Rev. John Fetsco, CSSR. This was the first stable parish in the Pittsburgh Byzantine Diocese given under the care of the Redemptorist Fathers by the Most Rev. Nicholas T. Elko, D.D., Bishop of the Pittsburgh Byzantine Diocese. Joining Fathers Minya and Fetsco in August of 1958 was Rev. John Stuchlak, CSSR.

Gary, Indiana is the neucleus of the new field of work for the Byzantine Rite Redemptorist Fathers who had their beginning at Yorkton, Sask., Canada, where the Shrine to "Our Mother of Perpetual Help" is found.

The Redemptorist Fathers at Gary, Indiana, are at the present time in the process of beginning the building of a beautiful grade school and gymnasium. This is a project that is in dire need at Gary as there is only the one Church St. Michael's in the city to take care of all the Byzantine Rite Catholics.

Our best wishes go to the Redemptorist Fathers of St. Michael's Church in Gary, Indiana, on their fifth anniversary, with much success with their present great project.

МОЛИТВА—Могутній Засіб Спасіння

До цієї книжки долучено переклад іще інших менших творів Св. Альфонса, от як: **"Як можна завжди по-дружньому розмовляти з Богом?", "Підчинення Божій Волі", "Дев'ятниця до Св. Духа", "Божа Любов і засоби, щоб здобути її", "Вогнянї Стріли" і "Побожні Зітхання Душі".**

Книжка має 270 сторінок, видрукована великим і виразним друком, на добрім папері, і прикрашена гарними образцями.

1) Книжка в звичайній м'якій паперовій оправі $3.00
2) Книжка в твердій полотняній оправі $4.00

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JANUARY, 1964

Резолюції З'їзду БУК Едмонтонської Епархії

1. В час релігійного переслідування і великого національного лихоліття в Україні, члени Братства Українців Католиків (БУК), зібрані на 16 епархіяльному з'їзді в Едмонтоні, вирішують з тим більшою ревністю працювати для рідної Церкви і народу. Вони радіють вісткою про проєкт створення українського патріярхату і моляться за його здійснення.

2. З'їзд закликає пожвавити працю у відділах БУК і створити нові відділи в парафіях Едмонтонської епархії, там, де ще їх нема.

3. Відділи БУК є товариствами світського апостольства, які допомагають у своїй парафії і поза парафією в зміцненні християнського життя в суспільстві.

4. Єпархіяльна управа випрацює плян праці, і кожний відділ має виконати його.

5. Пекуча потреба Української Католицької Церкви в Канаді—зберегти українську молодь при своїй Церкві і рідній мові. Кожний відділ БУК у цей період своєї діяльности має звернути окрему увагу на те, щоб усіма силами допомогти справі релігійного навчання рідної мови.

6. На вдержання релігійно-освідомної діяльности епархіяльній управі потрібні фонди. Відділи БУК совісно будуть збирати членські внески і виконувати свої зобов'язання супроти єпархіяльної управи, допомагаючи їй створити належну фінансову базу.

7. Тижневик "УВісті", орган українських католицьких єпархій західних провінцій Канади, повинен бути в хаті кожного члена БУК.

БУК повинен виконувати світське апостольство

ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД В ЕДМОНТОНІ ВІДБУВСЯ 9-10 ЛИСТОПАДА

Саме тепер на Вселенському Соборі багато уваги приділяють справі світського апостольства, і "те, що тут обговорюють на Соборі, старайтесь здійснювати на терені єпархії",—написав з Риму Владика Ніл, пересилаючи архиєрейське благословення учасникам 16 єпархіяльного з'їзду Братства Українців Католиків (БУК) в Едмонтоні.

На з'їзді, який відбувся 9 і 10 листопада в УНДомі, було 35 делегатів і 26 гостей. Учасники нарад вибрали нову єпархіяльну управу БУК і висловили багато проектів і порад, на підставі яких нова управа складе плян праці для відділів.

Ось ці відділи БУК вислали делегатів на з'їзд: відділ катедральної парафії—8; УНДім—4; відділ парафії Пресв. Євхаристії в Едмонтоні—4; відділ у Вегревілі—4; відділ парафії св. Юрія Переможця в Едмонтоні—3; відділ у Калгарі—2; відділ парафії Покрова в Едмонтоні—2; відділ парафії Успення в Едмонтоні—2; відділ парафії св. Володимира в Едмонтоні—2; відділ Скаро —1; відділ Лемонт—1; відділ Чипмен-Гіллярд—1; відділ Чергил—1.

Десять священиків були на різних сесіях з'їзду.

ПРИВІТИ

Крайова управа БУК у Вінніпегу і торонтська єпархіяльна управа прислали учасникам з'їзду привітальні листи. Голова саскатунської єпархіяльної управи БУК п. Т. Баран прибув особисто і не тільки виголосив привітальну промову, з й слідкував за нарадами і дав низку цінних уваг і нарад.

З привітальними промовами в час відкриття з'їзду виступали: о. митрат В. Лаба—представник Владики Ніла, о. Ю. Ковальський—духовний асистент Централі Едмонтонської єпархії, о. В. Чопей—духовний асистент єпархіяльної управи БУК і п. Ів. Бощорків—голова Централі. Всі вони були в президії з'їзду.

Організаційний референт єпархіяльної управи д-р Яр. Онуферко прислав привітального листа з лікарні, де він лежить, пройшовши операцію. Група делегатів БУК відвідала його в суботу, 9 листопада.

На голову з'їзду вибрано п. П. Байрака з Калгарі; секретарювали пп. Ю. Кодач і Д. Родинюк.

До трьох комісій були вибрані пп. М. Страшок, Ю. Хаба, М. Хом'як (провірна комісія); А. Брода, Г. Порохівник, В. Стебельський, Н. Фіялка (номінаційна комісія); о. В. Чопей, М. Прокоп, д-р М. Гладишевський (резолюційна комісія).

Учасники з'їзду в неділю рано спільно прийняли св. Причастя в катедральній церкві. Того дня о. Ю. Ковальський мав проповідь про потребу світського апостольства. Для гостей підготовано сніданок в катедральній авдиторії.

ЗА НОВУ ПРАЦЮ

Останній з'їзд (15-ий) БУК Едмонтонської єпархії відбувся шість років тому. За той період часу—сказав голова єпархіяльної управи п. М. Прокоп—БУК не може похвалитись якимось досягненнями. Єпархіяльна управа і відділи БУК всіляко допомагали Владиці Нілові в загальноєпархіяльних справах, єпархіяльна управа вела акцію за навчання української мови; все ж брак зацікавлення вірних у різних парафіях та недостатня підтримка священиків гальмували працю в БУК у багатьох місцевостях. На цю пору БУК Едмонтонської єпархії—сказав п. Прокоп—має 11 відділів з 350 членами.

Працю відділів БУК треба пристосувати до конкретних умов і справжніх потреб; треба розворушувати зацікавлення справами БУК, тоді краща буде праця світського апостольства,—сказав він.

Отець Ю. Ковальський, парох катедральної церкви в Едмонтоні, сказав, що справа виховання молоді і релігійного та рідномовного навчання є великою і пекучою нашою потребою. Відділи БУК можуть багато в цьому допомогти. Теперішній Вселенський Собор саме випрацьовує нові, ширші основи для світського апостоляту. За цим високим закликом БУК повинен з запалом узятися до праці.

Отці В. Чопей і В. Тарнавський теж висловили надію, що на з'їзді будуть обговорені теперішні питання і потреби, так що після з'їзду почнеться плянова і регулярна праця.

І справді, делегати різних відділів часто брали слово, подаючи новій єпархіяльній управі багато уваг і заявляючи свою готовість співпрацювати з проводом БУК.

Програмову доповідь на з'їзді мав секретар Централі п. Гр. Порохівник. Наша Церква—говорив він—є не тільки релігійною матір'ю нашою; вона є також найміцнішою і найбільш надійною твердинею нашого національного життя. В час релігійного переслідування і національного лихоліття в Україні ми, живучи в Канаді, без небезпек і злиднів, не можемо впадати в байдужість. Ми потребуємо рідної Церкви, а рідна Церква потребує нас. Як віддані світські апостоли, зорганізовані у відділах БУК, мусимо усвідомити, що нас же велика і потрібна праця і ми маємо виконати її. Після головної доповіді о. П. Качур мав коротку співдоповідь.

НАШІ ПОТРЕБИ

З увагою учасники з'їзду прислухались двом дискусіям, які відбулись у суботу, 9 листопада, пополудні. Перша дискусія стосувалась становища української мови, друга організування відділів БУК. У дискусіях, якими керував о. В. Чопей, участь брали: Ю. Гаморак, д-р М. Гладишевський, П. Саварин, Ю. Хаба і М. Хом'як.

Збереження української мови — це справа першорядної ваги, на яку всі наші організації, в тому і церковні, мусять звернути головну увагу. Всі учасники дискусії підкреслювали, що доля рідної мови вирішується в родинній хаті. Залежить передусім від матері і батька, чи їхня дитина буде знати рідну мову, чи ні. Висунено теж деякі окремі поміченя. Адв. П. Саварин сказав, щоб ми українській молоді в Канаді не висували перед очі лише сумні картини з історії України, а вказували на світлі періоди: на досягнення українського народу та окремих українців. Треба теж пригадувати, що з легального погляду українська мова в цій країні користується цілковито свободою, без ніяких обмежень. Д-р М. Гладишевський говорив, що нам треба шукати шляху до молоді, і зацікавити її справою мови, тоді навчання рідної мови буде мати більший успіх. Ю. Гаморак застерігав проти деяких надто песимістичних оцінок нашого становища. Наша спільнота в Канаді—сказав він—добилась чималих політичних успіхів, яких раніш не мала. Бувши малою групою серед чужого моря, мусимо бути приготовані на деякі неминучі втрати. Напрям життю народів і національних груп дає еліта. На українську майбутність у Канаді, на думку Ю. Гаморака, треба дивитись з надією. Він завважав, що в Альбертському університеті ще немає повного визнання української мови, такого, яке є в Саскачеванському університеті.

Ю. Хаба сказав, що члени відділів БУК мусять самі насамперед повністю усвідомити і потім переконувати інших, що праця в рядах БУК—це їх обов'язок як християн-католиків і українців.

Коли в неділю, 10 листопада, о четвертій годині пополудні після четвертої, кінцевої сесії, прочитано і схвалено резолюції з'їзду, п. Байрак сказав, що, на його думку, "з'їзд був діловий й успішний". Духовний асистент єпархіяльної управи із задоволенням сказав, що він вірить, що цей з'їзд був не тільки формальним з'їздом, а початком нової справжньої праці. Після молитви зі зачав спів пісні "О спомагай нас", і всі учасники грімко проспівали її.

СКЛАД ЄПАРХІЯЛЬНОЇ УПРАВИ БУК

Голова—д-р Я. Онуферко; кол. голова—М. Прокоп; заступники голови —д-р М. Гладишевський (Калгарі) і Гр. Порохівник; секретар М. Наконечний; скарбник—Ю. Жарський; члени управи: П. Байрак (Калгарі), Д. Кубрак (Вегревил), М. Страшок, Ю. Хаба, І. Гук.

Культурно-освітня діяльність: д-р В. Байрак, Ю. Гаморак, Р. Осташевський і М. Хом'як.

Суспільна опіка: М. Боднар, В. Стебельський і С. Чічак.

Пресовий референт—Є. Штендера.

Контрольна комісія: С. Антоскі, М. Когут, Д. Сірман.

Духовний асистент єпархіяльної управи: о. Василь Чопей.

БЮКЕНЕН, САСК.
Посвячення новозбудованого дому в п-ва Антона і Степанії Трачів

Вже давніше п-во Антін і Степанія Трачі збудували собі чепурний дімок у Бюкенен, де задумують у сусідстві нашої церкви провести решту свого трудолюбивого життя та зазнати заслуженого відпочинку, однак посвячення дому відбулось щойно 16-го жовтня 1963 р. До самого посвячення вони старанно приготовлялись. На це їх родинне торжество приїхав з далекого Принс Альберт о. Василь Обаряник, приятель родини, який разом з теперішнім душпастирем Бюкенен відправив співану Службу Божу, а потім посвятив самий дім. Зійшлись на це торжество свояки і приятелі п-ва Трачів. Всі вони були запрошені на святочний обід до старого дому Трачів на фармах, 5 миль на північ від Бюкенен. Під час прийняття за ініціятивою о. В. Обаряника переведено збірку на українську пресу, яка принесла $15.00; половину тієї суми призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Вчинок п-ва Трачів у наших часах заслуговує на окрему увагу. Багато наших людей будують нові доми, і за звичаєм цієї країни роблять т. зв. "Гавз вормінг парті". Не маємо нічого проти того звичаю; для молодого, приміром, подружжя це буде корисне бодай тим, що запрошені гості знесуть частину речей для домашнього вжитку. Але на цьому не повинен бути кінець. "Гавз вормінг парті" ніяк не може заступити посвячення дому. І саме в тому напрямі вчинок п-ва Антона і Степанії Трач є гідний наслідування.

Присутній.

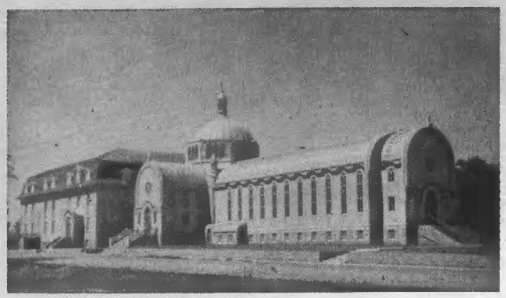

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місці. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу в'ру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померших, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER of PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

* * * * *

A r e beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER JOHN STUCHLAK, C.SS.R.,
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Сестри Згромадження св. Йосифа

ДОЧКО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ РОДИНИ!

Коли хочеш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя щодо ближніх: помагати хворим і сиротам, працювати в шпиталях, вчити дітей у передшкільному віці та рідної мови, та взагалі працювати для добра Української Католицької Церкви й Українського Народу, просимо вступити до манастиря Сестер Св. Йосифа в Саскатуні.

Про ближчі інформації просимо писати на адресу:

UKRAINIAN SISTERS OF ST. JOSEPH
853 University Drive, Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

МОЛИТВА—Могутній Засіб Спасіння

До цієї книжки долучено переклад іще інших менших творів Св. Альфонса, от як: **"Як можна завжди по-дружньому розмовляти з Богом?", "Підчинення Божій Волі", "Дев'ятниця до Св. Духа", "Божа Любов і засоби, щоб здобути її", "Вогняні Стріли" і "Побожні Зітхання Душі".**

Книжка має 270 сторінок, видрукована великим і виразним друком, на добрім папері, і прикрашена гарними образцями.

1) Книжка в звичайній м'якій паперовій оправі $3.0
2) Книжка в твердій полотняній оправі $4.0

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 16 до 24 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в наміренні з'єднання всіх християн і чесних людей в одній святій Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 16 to JANUARY 24

Here at the Shrine to Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 16 to JANUARY 24 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.
Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ Sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... **Province (State** .....

Please send all intentions & donations to:

FATHER JOHN STUCHLAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

НОВА КНИЖКА

Юрій Герич, **"ЕКЗЕГЕЗИС" СИЛЬВЕСТРА КОССОВА (1635)**, Йорктон, в-во "Логос", 1961, стор. 86. Ціна $1.00.

Нарис подає умови, в яких був написаний твір київського православного митрополита Сильвестра Коссова. В цьому творі подано науку, якої навчала Православна Церква в Україні в 17 столітті. "Екзегезис" був обороною могилянських шкіл та їхніх учителів. Твір дуже цікавий і повчальний.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Поручаємо наступні видання:

Поучення для католицького клиру, енцикліка Папи Пія X	0.40
Про гідність священства, енцикліка Папи Пія XI	0.50
Про священство, енцикліка Папи Пія XII	0.60
Слово Христове до свого священика, о. Й. Схрейверс—о. В. Маланчук, ЧНІ.	1.00
Загальна наука про св. Тайни, митрополит Йосиф Сліпий	1.00
Тайна хрещення і миропомазання, митрополит Йосиф Сліпий	1.00
Тайна Пресвятої Євхаристії, І-а частина, митрополит Йосиф Сліпий	1.00
Тайна Пресвятої Євхаристії, II-а частина, митрополит Йосиф Сліпий	0.75
Тайна Пресвятої Євхаристії, III-я частина, митрополит Йосиф Сліпий	0.50
Письма-Послання з часів І-ої большевицької окупації, митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ.	1.00
Великий Митрополит, Володимир Дорошенко	0.75
Про Великого Митрополита Андрея, збірна праця українських учених	1.00
Київський князь Дмитро-Ізяслав і Петрів Престол в Римі, о. д-р Ісидор Нагаєвський	0.75
Екзегесис Сильвестра Коссова, Ю. Герич	1.00
Молитва—могутній засіб спасіння, св. Альфонс Ліґорій—о. М. Шудло, ЧНІ.	3.00
Велич і обов'язки священика, св. Альфонс Ліґорій—о. М. Шудло, ЧНІ.	5.00
Проповіді на неділі й неподвижні свята, о. Н. Вояковський	2.00
Христос-Цар. Начерк проповідей, о. Іриней Назарко, ЧСВВ.	1.00
Католицьке Християнство, о. Г. Ротг, Т.І.,—д-р М. М. Тимків	1.00
Корпоративна думка в світі і у нас, д-р Богдан Казимира	0.50
Перші роки Православної Церкви в новій Польщі, о. О. Купранець, ЧСВВ.	0.50
Унійні "змагання" Польщі посеред православних, II-а частина, о. О. Купранець, ЧСВВ.	0.50
Унійні "змагання" Польщі посеред православних, III-я частина, о. О. Купранець, ЧСВВ.	0.50
Перші Осяги, д-р Богдан Казимира	0.25
Ювілейна Книга Отців Редемптористів Східнього Обряду 1906-1956	2.00
Слово о законі і благодаті, о. І. Тилявський, Салез.	0.50
Східня Церква і Папський Примат, о. М. Шудло, ЧНІ.	1.50
Духовні Скарби Святого Письма, о. М. Шудло, ЧНІ.	3.00
Блаженний Папа Інокент XI і Україна, о. д-р Ір. Назарко, ЧСВВ.	0.25
Вплив молитов і обрядів Служби Божої на духовне життя, о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.	0.25
Генеза візантійської духовості в історично-психологічному аспекті, Олександер Домбровський	0.25
Друкарня св. Юра у Львові, В. Січинський	0.15
Еспанський свідок нашої музичної культури, д-р Дмитро Бучинський	0.25
Історичні основи українського католицизму, д-р Гр. Лужницький	0.15
Митрополит Андрей Шептицький в англомовних публікаціях, д-р Осип Кравченюк	0.35
Набожність до Пресвятої Діви Марії успішно поборює безбожницький екзистенціялізм, о. В. Маланчук, ЧНІ.	0.25
Науки і Читання на неділі і свята, о. Кирило Лотоцький	3.00
Первопочини християнства на Русі-Україні, о. д-р Ір. Назарко, ЧСВВ.	0.15
Свята Софія в Києві й "Нерушима Стіна" України, о. Ір. Вігоринський, ЧСВВ.	0.15
Сучасні аспекти практичної психології, д-р Володимир Янів	0.15

Ці книжки можна набути в видавництві:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

ГАББЕРД, САСК.
Бл. п. Михайло Флінта

В неділю 4 серпня 1963 р. помер бл. п. Михайло Флінта, народжений 8. листопада, 1951 р. у Габберд.

Покійний прийшов на світ в цій околиці, ходив до школи, якраз перейшов до п'ятої кляси, коли то невмолима смерть забрала його з цього світу.

Похорон відбувся 7-го серпня в церкві Святого Духа, на фармах біля місточка Габберд, куди належить родина покійного. П'ятого і шостого серпня відправлено Парастас в хаті покійного, похорон відбувся сьомого серпня, на який з'їхалося велике число вірних, особливо молоді, тому що Михась був широко знаний і люблений всіма. Похоронні богослужения відслужив Преп. о. С. С. Шавель, ЧНІ., з Айтуни, співав дяк Микола Голдун. Церква була наповнена вірними, що приїхали з усіх сторін, щоб узяти участь в похороні та потішити горем прибитих родичів. Похоронено покійного на цвинтарі біля церкви Святого Духа в Габберд.

Після похорону всі зійшлися на обід до міської залі в містечку Габберд. Прибуло велике число людей. В часі обіду зроблено збірку, що принесла $45.00, які розділено на українську радіо-передачу в Йорктоні, на пресовий фонд "Голосу Спасителя" та "Українські Вісті".

Щира подяка всім жертводавцям. Така сама подяка належиться всім тим, що помагали в часі похорону та брали участь в ньому, а тим самим потішали засмучених родичів. В.І.П.

Присутній.

ВІСТІ З РІДЖАЙНИ
Празник Покрова Матері Божої

1928 р., в день празника Покрова Матері Божої, 35 років тому, зійшлися були українці міста Ріджайни на окреме торжество. Того дня приїув із Вінніпегу о. Н. Олексів, генеральний Вікарій Преосв. Кир Никити, щоб посвятити угольний камінь під першу українську католицьку церкву в столиці Саскачевану.

Тепер у 35-річчя цієї пропам'ятної події, в неділю 13 Жовтня 1963, знову зійшлися парафіяни, цим разом до авдиторії новозбудованої, три роки тому, нової церкви, щоб відзначити діло піонерів. Сюди приїув теж о. ігумен Нестор Годований чин., директор колегії св. Володимира Великого, на запрошення о. Мирослава Колодія, місцевого пароха, щоб відправити торжественну Службу Божу та виголосити відповідну до хвилини проповідь. Проповідь о. директора була пронизана глибокими думками про потребу покликань до священичого стану серед молодих канадських українців.

По співаній Службі Божій місцеві парафіяни і прибулі гості із сусідніх парафій засіли до празничної трапези в просторій авдиторії, що її приготовило жіноцтво з місцевого Відділу ЛУКЖ. З нагоди празника було декілька промов. Господарем бенкету був д-р Петро Воробій, який вміло проводив програмою. Він, між іншим, давав короткі коментарі в англійській і українській мовах, підкреслюючи важливіші моменти з кожної промови. Першим говорив о. ігумен Годований. Він поділився своїми думками про вагу і значення Колегії св. Володимира та задохочував українських родичів із Ріджайни, щоб післали своїх синів до Роблину. В Колегії вони дістануть добре виховання і належну освіту та можливо, якщо Господь захоче, розвинуть священиче покликання. Черговим промовцем була п. Анастазія Жук, учителька колиджет у Йорктоні. Вона репрезентувала єпархіяльну Управу ЛУКЖ Саскачевану, та з нагоди своїх відвідин у Ріджайні прочитала цікаво опрацьовану доповідь про материнство і священич покликання. Кінцевим промовцем був д-р Богдан Казимира, який говорив про Вселенські Собори та участь в них українських Владик. Він згадав митр. Петра Акеровича, що прибув був на Собор у Ліоні в 1245 р., далі митр. Григорія Цамблака, який був на соборі в Констанці (1414-1418) та митр. Ісидора, пізнішого кардинала і папського легата, який відограв важливу ролю на Вселенському Соборі у Фльоренції (1438-45) та задержався довше на теперішньому Ватиканському Вселенському Соборі й участі наших Владик з митрополитом-Ісповідником Кир Йосифом на чолі. О. парох, у кінцевому слові, подякував присутнім за участь, а жіноцтву з ЛУКЖ за те, що причинилися до успішного проведення празника. Молитвою закінчено чергове празничне свято парафії св. Василія Великого в Ріджайні.

Присутній.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаємо найщирішу подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухання наших молитов в одній важливій справі. З цієї нагоди жертвуємо $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Нехай Господнє ім'я буде благословенне віднині довіку!

Лев і Орися Марків.

ТАЇНІ, САСК.
Посмертна згадка

Дня 17-го липня 1963 року в наслідок серцевого удару помер в 54-ому році життя бл. п. Василь Ленюк.

Покійний народився 1909 року в околиці Белендін. Пізніше він переїхся разом зо своїм батьком Федом та рештою рідні в околицю Таїні. В 1939 році він одружився з Анною Головатюк і проживав на батьківській фармі до смерти.

Покійний залишив у великому смутку дружину Анну, сина Августа, дочок Елеонору Чоботар та Аделяйну з Саскатуну і Діянну з Бюкенен, братів Михайла з Ровз Вей, Якова з Брит. Колюмбії, Дмитра і Петра з Бюкенен, Івана з Альберти, Павла з Торонта і сестер Настю Филипів з Бюкенен, Марію Бурке з Гемилтону, та Наталю Писемну з Канори.

Тіло покійного приміщено в Українському Народному Домі в Бюкенен, де вечором 18-го липня о. Г. Миколів відправив при великій скількості рідні і знайомих покійного Парастас. Похоронним співом проводив п. Іван Стоцький. В день похорону тіло покійного перенесено до бюкенської церкви Зіслання Святого Духа, і тут о. Г. Миколів відправив заупокійну Службу Божу. Похоронено покійного на міському кладовищі в Канорі. Домовину несли син Август, брати Павло, Іван і Петро, зять Михайло Чоботар та швагер Василь Писемний. Похоронні послуги давав п. Гибней з Канори, власник похоронного заведення, разом зо своїм помічником п. Йосифом Савкою.

Після похорону влаштовано поминальний обід у Народному Домі в Бюкенен, під час якого з ініціятиви о. Г. Миколіва переведено збірку на українську пресу. Збірка винесла $29.81, з чого на пресовий фонд "Голосу Спасителя" призначено $14.50. Щира подяка, за ласкаві жертви, а бл. п. Василеві небесне царство!

Давид Филипів.

LETTER FROM AFRICA

Morogoro, Tanganyika,
East Africa.
2nd November 1963.

Mgolole-Orphanage.

At the moment we have here 70 children; 43 boys and 27 girls.

Of those 9 boys and 7 girls are in the Lower Primary School and 11 boys and 9 girls in the Kindergarten. One girl is 16 years old and the other 69 children are between 30 days and 12 years old.

Of those 70 children 6 are real orphans, 48 half-orphans and 16 derelict children. Already since 1940 children have been accepted here by the Community of African Sisters and cared for; mostly babies of whom the mother died in childbirth from labourers of the Sisal Estates around Morogoro who live outside any tribal relationship.

On the 12th July 1953 a small building of 3 rooms has been built and opened for these babies. Since that time records about these children have been kept.

From 12. 7. '53 up to 30. 9. '63 166 babies have been received. Of these 76 died in the orphanage and 17 children have been returned to their relatives or placed in Catholic families.

Most of them have been brought in a very bad state of health, almost dying or terribly underfed. Most of them who died were under 1 year of age.

In 1962 the new orphanage-building was ready. The Building costs were $35,000, gifts of benefactors from abroad. Since that time the accommodation is much better with many facilities for the care of babies. As soon as the babies at present are brought in they are examined by our doctor. Also the staff is better qualified for the job since Miss Dra A. M. Nijkamp and Miss C. Teunissen, of the staff of the Institute of Social work of Morogoro, started a course for the staff of the orphanage, which covers pedagogy, psychology, child care, various creative arts, games, dances, sociology and social hygiene.

The staff consists now of 1 European Sister, 5 African Sisters, 5 lay-girls and 1 old man who does the odd jobs around the house. But this new building is already too small and so we have been obliged to refuse children. It is hard to refuse, as we are sure that practically 99% of these refused will die in a few weeks time. At the moment it costs us $0.42 per child per day, not including salaries of Sisters and gifts in natura.

Dear reader, your Christmas-donation for our BUILDING and FOOD FUND is very welcome.

Wishing you a MERRY CHRISTMAS AND A HAPPY NEW YEAR, I am

Sincerely yours in Christ and Mary,
H. A. Egelmeers, C.S.SP.

Address:
Rev. Hubert A. Egelmeers, C.S.SP.,
P.O. Box 640, Morogoro,
Tanganyika, East Africa.

ЗАМОВЛЯЙТЕ:

Блискучі
РІЗДВЯНІ КАРТКИ
в найновіших зразках з гарними, традиційними, українськими жеданнями.
Пачка—12 карток $1.00

СТІННІ КАЛЕНДАРІ на 1964 рік
Юліянського стилю—по 25ц.
Григоріянського стилю—по 25ц.

Устав церковних богослужень на 1964 рік разом із Календарем свят за юліянським і григоріянським стилем ..... по 25ц.

Церковні Коляди. Нове видання ..... .35ц.

КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada

Прошу прислати мені:

.....Пачок українських карток .....$.....

.....Стінних календарів юліянського стилю .....$.....

.....Стінних календарів григоріянського стилю....$.....

.....Устав церковних богослужень.....$.....

.....Церковні Коляди .....$.....

Ім'я .....

Адреса .....